

GIFT OF

EX LIBRIS

752
L
1833

Digitized by the Internet Archive
in 2007 with funding from
Microsoft Corporation

Benny & Lewis
April 1876.

J W Marsh

Benny & Lewis
April 1876

W. H. Wood

ΟΜΗΡΟΥ ἸΛΙΑΣ.

752
1833

THE

ILIAD OF HOMER,

FROM THE TEXT OF WOLF.

WITH ENGLISH NOTES.

EDITED

By C. C. FELTON, A.M.,

COLLEGE PROFESSOR OF GREEK IN HARVARD UNIVERSITY.

Περγου

BOSTON:

HILLIARD, GRAY, AND COMPANY.

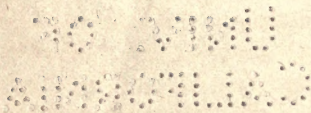
CAMBRIDGE:

BROWN, SHATTUCK, AND CO.

1833.

Gift of Prof. R. O. Moody

Entered according to the Act of Congress, in the Year 1833,
by HILLIARD, GRAY, & Co.,
in the Clerk's Office of the District Court of the District of Massachusetts.

CAMBRIDGE:
CHARLES FOLSOM,
PRINTER TO THE UNIVERSITY.

PA4019
A2
1833
MAIN

P R E F A C E .

THE text of this edition of the Iliad is an exact reprint of the Leipzig edition, published by Tauchnitz in 1829. It has been thought better to select some approved text and follow it faithfully, than to attempt a revision, which cannot be executed with the same advantages in this country as in Europe. The emendations of Wolf have met with general approbation, and it has appeared expedient to adopt the most correctly printed edition of his text, which is believed to be that just mentioned. It was published in Leipzig after a most severe revision. A reward was offered for the detection of every error, and a text comparatively immaculate was thus obtained, which is here presented, in our reprint. The utmost pains have been taken to insure its typographical correctness.

In the preparation of the notes, I have been guided by my recollections as an instructor, and have selected those passages for comment which have appeared to me, from several years' experience in the class-room, most to require it. I have consulted freely some of the best commentators, particularly Heyne and Trollope. The notes, it will be perceived, are designed partly to explain the most difficult phrases, allusions, and constructions, and partly to call the attention of the reader to the intrinsic poetical beauties of

the Iliad. My wish has been to lead the young student to read the poem, not in the spirit of a school-boy conning a dull lesson to be "construed" and "parsed" and forgotten when the hour of recitation is at an end, but in the delightful consciousness that he is employing his mind upon one of the noblest monuments of the genius of man. Whatever his conclusions may be, as to the merits of particular passages, if any remarks of mine should chance to excite his attention to the real character of the poem, and to promote a habit of analytical criticism, whether his opinions agree with my own or not, the object which I have proposed to myself will be accomplished. A faithful use of the Grammar and Lexicon is, of course, of primary importance; nor can the habit of constant and careful verbal analysis be too strongly inculcated.

The Illustrations of Mr. Flaxman are not so generally known in this country as they ought to be. No modern sculptor, according to the opinions of the best judges, has imbibed more thoroughly the spirit of grace and beauty which belongs preëminently to ancient art. His mind may be said to have been cast in a Grecian mould; he had the same intuitive perception of the beautiful, the same love of simplicity, the same power, which belonged to that intellectual people, of embodying in perfect forms, the ideal creations of genius. He spent seven years in studying the remains of antiquity at Rome; and no man was ever more fitted by nature and education to revive and reproduce the elegant simplicity of the works of the ancients. His Illustrations of Homer, designed originally for bas-reliefs, were welcomed, on their appearance, by the applause of all Europe. They have been repeatedly published in England, France, Germany, and Italy, and have taken, by universal consent, a place among the happiest modern representations of the spirit of the antique. They hold the same rank in art that Goethe's *Iphigenie* holds in literature. The republication of these

Illustrations, it is believed, will be an acceptable service to the readers of Homer, executed as they are in the purest Grecian style. As a general remark, it may be observed, that the Art and Literature of the ancients shed light upon each other to a degree unknown in modern times. There was a peculiar connexion between them; they were different developements of the same ideas of the beautiful. The sculptor borrowed his theme from the poet; the poet was influenced in turn by the sculptor; both were in some measure controlled by the architect; while all wrought under the animating impulse of the most delightful country and climate, where every breeze seemed to bear on its wings the choicest inspiration of poetry. It appears necessary, therefore, to look beyond the mere words of ancient literature, if we would understand it in a liberal way; and to see how the same spirit, which breathes from the poet's page, was embodied in the works of the artist. To promote this kind of study among the young readers of Homer, this edition of the *Iliad* is accompanied by the truly Grecian Illustrations of Flaxman. Mr. Andrews has executed the engraving with a skill and fidelity to the original, highly honorable to his taste and talents as an artist.

The Homeric question, as it is called, cannot be discussed in this place. The reader who is curious to look into this very interesting subject, will do well to consult the learned Prolegomena of Wolf, and the writings of Heyne. Happily, a decision on this much contested matter is not necessary to the most complete enjoyment of the poetical excellences of the *Iliad*. For my own part, I prefer to consider it as we have received it from the ancient editors, as one poem, the work of one author, and that author Homer, the first and greatest of minstrels. As I understand the *Iliad*, there is a unity of plan, a harmony of parts, a consistency among the different situations of the same character, which mark it as the production of one mind; but of a mind as versatile

as the forms of nature, the aspects of life, and the combinations of powers, propensities, and passions in man are various. Some of the chief personages in the Iliad show themselves but imperfectly, unless all the situations in which they are placed throughout the poem be taken into consideration. Achilles, for example, in the first book, exhibits only the ungovernable impetuosity of his temper, and justifies the character given of him by Horace :

Impiger, iracundus, inexorabilis, acer.

But in the interview with the ambassadors sent by Agamemnon to his tent, he shows himself courteous, hospitable, and eloquent. After the death of Patroclus, the higher qualities of his character, his strong affections, his heroic virtues are magnificently developed. This circumstance seems to show, that the poet, making his heroes display themselves by their actions, intended that an entire character should be judged by taking into view the whole series of events comprehended in the poem. The same observation will apply to other personages of the Iliad.

The historical facts, which form the basis of the poem, are few, and may be concisely stated. The immediate cause of the Trojan war was the abduction of the beautiful Helen from Sparta, by Alexander, or Paris, son of Priam, the king of Troy. The early people of Western Asia and of Greece appear to have sprung from the same origin, and probably spoke the same language. Their manners, customs, and mythology, according to Homer and Herodotus, were nearly alike. Before the Trojan war, piratical expeditions from Greece to Asia, and from Asia to Greece, were the common enterprises of the adventurous spirits of the age, who carried off men, women, children, and cattle. It also grew into a fashion for the leaders to seize upon beautiful women of high rank, the carrying off of whom was a matter of pride and triumph to the successful marauder. Herodotus in

his First Book mentions several instances. In consequence of this state of things, Tyndarus, king of Sparta, required of the chieftains, who sought his daughter in marriage, to bind themselves beforehand that they would unite to restore her, should she be stolen in this manner from the husband of her choice. She was married to Menelaus. Shortly after this event, Paris, who appears to have been a kind of piratical dandy, visited Sparta, and was hospitably entertained by Menelaus, whom he contrived to rob of his beautiful wife, and a large amount of treasure. The chieftains of the different states were now called upon to fulfill their promise, and a large armament was assembled at Aulis, under the command of the two brothers, Agamemnon and Menelaus. The numbers furnished by the respective chiefs, are given in the famous catalogue.

The state of society and character of the age must be kept in mind by the reader of Homer. Though raised considerably above barbarism, the marks of primitive simplicity were still discernible. Communities were governed by hereditary chieftains, whose powers were not defined with much precision, but depended in a great measure on the personal qualities of the individual. These chieftains were in general distinguished by strength and prowess, and were expected to lead their subjects in expeditions for plunder and in battle. They are variously styled in Homer, *kings, chiefs, leaders, and shepherds of the people*. In this great enterprise they were doubtless animated, not so much by the desire of avenging the insulted honor of Menelaus, as by the hope of returning laden with the rich spoils of Asia; for Troy, according to several intimations in the Iliad, was at this period in a highly prosperous condition, and the customs of war sanctioned the merciless sacking of cities and the selling of captives into slavery.

The Grecian forces, brought together in this manner, and entertaining these expectations, sailed for the Troad. The

war was prosecuted with various success, on the plain of Troy, for nine years; during which many neighbouring cities were plundered, and their inhabitants killed or sold. In the tenth year the city was taken and laid in ruins. Such is a sketch of the ground-plan on which the divine genius of Homer raised the magnificent superstructure of the *Iliad*. I have thought it necessary to state thus much, with a view to the clear understanding of merely the poetical character of Homer. Much entertainment and instruction may be found in the farther investigation of these points, by such as wish to become learned in the early history of Greece.

The splendor of the Homeric dialect is worthy of the greatest admiration. There is a certain point in the progress of every people, when their language is most fitted for poetical composition. It is when they have risen above the state of barbarism to a condition of refinement, yet uncorrupted by luxury, and before the intellectual powers have been given much to speculative philosophy. Then the rudeness of language is worn away, but the words are still used in their primitive meanings. They are like coins, lately from the mint, with the impressions unworn by long and various use in the manifold business of life. The numerous secondary meanings which the ever-increasing intricacy of the social relations, and the new views and abstract ideas of science, impart to words, sometimes to the concealment of their original senses, have not yet confused or effaced the impressions. Such was the condition of our own noble language in the time of Elizabeth. The words of Shakespeare and Massinger have a truth to nature, a clearness and graphic power, a simplicity, force, and freshness, which few subsequent writers have been able to rival. Such was the condition of the Greek language in the age of Homer. Formed under the genial influences of a serene and beautiful heaven, amidst the most varied and lovely scenery in nature, and by a people of a peculiarly delicate organi-

zation, of the keenest susceptibility to beauty, and of the most creative imagination, the language had attained a descriptive force, a copiousness, and harmony, which made it a fit instrument to express the immortal conceptions of poetry. Its resources were inexhaustible. For every mood of mind, every affection of the heart, every aspect of nature, it had an appropriate expression, and the most delicate imagery. Its words and sentences are pictures; in such living forms do they bring the thing described before the reader's eye. The metrical harmony of the *Iliad* has never been equalled. The verse flows along freely and majestically, more like the great courses of Nature, than any invention of man.

Thus the author of the *Iliad* enjoyed very great advantages for the poetical handling of his subject; and his genius was on a level with his situation. We should not expect in the work of an early poet, the various humors and characters which grow out of modern society; but we shall find in Homer a wonderful power in the delineation of such characters as belong to the heroic age. The various personages of the *Iliad* come bodily before us; we see them act, we hear them speak; but we neither see nor hear the mighty conjuror who has summoned them around us. Every hero bears himself throughout consistently. There is no confusion, no contradiction, no indistinctness. The voyage, the council, the battle-field, the storm, are all described with equal power, truth, and knowledge. The hospitable entertainment, the eloquent debate, the warmth of friendship, the love of country, and the happiness of domestic life, are depicted with a warmth of coloring which shows the familiarity and fondness of one who has known them all. The speeches of the ambassadors in the tent of Achilles, the lament of Agamemnon over his wounded brother, the interview between Hector and Andromache, the visit of Priam to the Grecian camp, the short but most animating harangue

of Achilles urging the Greeks to immediate battle after the reconciliation, with numberless others, display the transcendent genius and consummate knowledge of the poet. It has been well remarked, that Homer's vivid conception of human affections seems to have unfolded to him, in a striking manner, those truths in relation to the human soul, which are so necessary to satisfy its innate aspirations; and to illustrate this idea, the following words of Achilles are referred to: (xxii. 389, 390.)

Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἀΐδαο,
 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κείθει φίλου μεμνήσομ' ἱταίρου.

“For though they do forget the dead in Hades,
 Yet, even there, will I remember my companion.”

It is true that a future life was believed in as an article of poetical faith; yet many passages in Homer show how imperfect and uncertain were the ideas of the age on this subject. But here the poet is setting forth the grief of Achilles for the death of his beloved companion and friend. In the ardor of his imagination, under the strong inspiration of the moment, his genius, forgetting the dim traditions and idle fancies which gave the heart no cheering hope, suddenly opens to the delightful vision of a future and conscious existence, in which the friendships formed on earth shall be remembered and renewed. According to this fine criticism, the passage at once shows how the belief in a life to come suits the wants of the human heart, and how deeply the poet was able to go into the nature of man. I mention this as one of many points of view from which the intelligent reader of Homer may examine his works, and as one of many interesting reflections which will occur to an attentive mind.

I have briefly referred to the peculiarities of the country and the state of society in which the Iliad was produced. These must be kept steadily in view, if we would form a just estimate of Homer. I will remark, in addition, that books of

travels in Greece and Asia Minor afford the most valuable assistance in clearing up obscure passages, and particularly in throwing light upon descriptions of natural scenery. There has not been sufficient attention given to this kind of illustration, by commentators on the ancient classics. I am persuaded that a man of classical taste, who should make a careful survey of Greece, and study her present language, superstitions, customs, traditions, and antiquities, with this single object in view, would do more to illustrate the beauties of her ancient literature, remove uncertainties, and restore the half-lost impressions of some of her choicest gems, than the acutest mind could do by the researches of the closet, aided by the most critical erudition. Mr. Wood's delightful "Essay on the Original Genius of Homer" is a fine example of this kind of illustration, from which I beg leave to quote the following remarks upon a passage in Iliad ix :

Ὦς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνεντον ἰχθυόεντα,
 Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώτ' Ὀρέηκηθεν ἄητον,
 Ἐλθόντ' ἑξαπίνης · ἄμυδις δέ τε κύμα κελαινὸν
 Κρηθύεται · πολλὸν δὲ παρὲξ ἄλλα φύκος ἔχευαν ·
 Ὦς ἰδαίζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.

Which Pope has thus translated :

"As, from its cloudy dungeon issuing forth,
 A double tempest of the West and North
 Swells o'er the sea from Thracia's frozen shore,
 Heaps waves on waves, and bids th' Ægean roar ;
 This way and that, the boiling deeps are tost ;
 Such various passions urged the troubled host."

"The poet's purpose, which was to paint the struggle of wavering indecision in the people, distracted between a sense of honor and of danger, and alternately resolving to fly or to stay, is, no doubt, completely satisfied in the general image, which he makes use of. But though his meaning went no farther, I am not less of opinion, that upon this occasion, his imagination suggested to him a storm, which

he had seen: and having myself had more than once an opportunity of observing from the coast of Ionia the truth of this picture in every circumstance, I cannot help giving it as an instance of the poet's constant original manner of composition, which faithfully (though perhaps in this case inadvertently) recalls the images, that a particular striking appearance of Nature had strongly impressed upon his youthful fancy, retaining the same local associations, which accompanied his first warm conception of them.

“But lest my testimony, as an eye-witness of the exact correspondence of this copy to the original, from which I suppose it taken, should not be satisfactory; I would propose a test of this matter, upon which every reader will be enabled to form his own judgment. Suppose a painter to undertake this subject from Homer, he will find each object not only clearly expressed, though within the compass of four hexameters; but its particular place on the canvas distinctly marked, and the disposition, as well as perspective, of the whole ascertained, with a precision of outline, from which it is impossible to depart. The Thracian mountains must form the back ground, thence the tempest is to burst on the *Ægean* sea, which has its proper stormy coloring; while the Ionian shore covered with sea-wreck, by a succession of waves breaking on its beach, will make the foreground, where the poet views, admires, and describes the whole.” Wood's Essay, pp. 24, 25.

In the preceding remarks, several topics have been touched upon, which perhaps ought to be discussed at greater length. But as my chief object has been to call the young reader's attention to some of the leading views in the criticism of Homer, these observations may as well be brought to a close.

C. C. F.

Cambridge, Massachusetts,

May, 1833.

THE
ILIAD OF HOMER.

scribes the

s have been
discussed at
s been to call
leading views in
may as well be

C. C. F.

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Α.

Rogatur ab initio Musa, ut cantum præcipiat de cladibus ad Ilium, Achillis iram consequutis (1-7). Venit in concionem Achivorum Chryses, sacerdos Apollinis, filiam suam redempturus, bello nuper captam, et honoris causâ datam Agamemnoni (8-21). Illo cum ignominiâ repulso, funestam luein Apollo per exercitum spargit (22-52). Habet concionem Achilles ob placandum deum, in quâ Calchas vates calamitate eos levatum iri reducendâ Chryseïde censet, auctore imprimis Achille (53-129). Ita irritatus Agamemno atrociam jurgia nectit cum Achille; et Chryseï quidem filiam reddere non recusat, sed illi, quod præmium virtutis retulerat, Briseïdem eripit, quamvis obnitente Nestore (130-311 et 318-347). Hac incensus injuriâ statuit acer juvenis se cum Myrmidonibus a belli societate sejungere: quod propositum a matre ejus Thetide confirmatur, quæ et supplicanti ultionem promittit (343-427). Interea publice lustratur exercitus, et sacra fiunt Apollini (312-317): tum Chryseï domum reducitur unâ cum hostiis piacularibus, quibus mactatis scelus expiatur (428-487). Thetidi jam Olympum adeunti Jupiter occulte annuit, victores in præliis fore Trojanos, donec Achilli ab Achivis satisfactum fuerit (488-533). Junonem, infestam Trojanis, pungunt hæc clandestina consilia; inde rixatur cum Jove super cœnam (534-567). Eâ re contristatur omnis consessus deorum, quos tandem ad hilaritatem reducit Vulcanus (568-611).

Δοιμός. Μῆνις.

Μῆνιν ἄειδε, θεᾶ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 Οὐλομένην, ἣ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν,
 Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἀϊδὶ προΐαψεν
 Ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἐλώρια τεύχε κύνεσσιν
 5 Οἴωνοῖσι τε πᾶσι — Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή —
 Ἐξ οὗ δὴ ταπρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
 Αἰρεΐδης τε, ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
 Τίς τ' ἄρ' σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
 Ἀθητοὺς καὶ Διὸς υἱόν. ὃ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς,
 10 Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὥρσε κακὴν, ὀλέκοντο δὲ λαοί,
 Οὐνεκα τὸν Χρῦσῃν ἠτίμησ' ἀρητῆρα

- Ἀτρεΐδης· ὃ γὰρ ἦλθε· θεὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
 Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
 15 Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσεται πάντας Ἀχαιοὺς,
 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύνω, κοσμήτορε λαῶν.
 Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ῥῆϊν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' ἰκέσθαι.
 20 Παῖδα δ' ἐμοὶ λῦσαι τε φίλην, τά τ' ἄποινα δέχεσθαι,
 Ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπενφήμησαν Ἀχαιοί,
 Αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.
 Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἤνδανε θυμῷ,
 25 Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 Μῆ σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κίχλω,
 Ἡ νῦν δηθύροντ', ἥ ὕστερον αὐτίς ἰόντα!
 Μῆ νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκήπτρον καὶ στέμμα θεοῖο.
 Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν
 30 Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἐν Ἀργεῖ, τηλόθι πάτρης,
 Ἰστὸν ἐποιοχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιώσσαν.
 Ἄλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νῆσαι!
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
 Βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
 35 Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάγευθε κιῶν ἡρᾶθ' ὁ γεραίος
 Ἀπόλλωνι ἱνακτι, τὸν ἡῦκομος τέκε Λητώ.
 Κλυθί μεν, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρυσὴν ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε Ἴφι ἀνάσσεις,
 Σμινθεῦ! εἵποτε τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρρεψα,
 40 Ἡ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πύονα μηρὶ' ἔκκη
 Ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήνην ἐέλωρ.
 Τίσειαν Λαῖναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων, χωόμενος κῆρ,
 45 Τόξ' ὥμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην.
 Ἐκλαγξαν δ' ἄρ' οὔιατοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο,
 Αὐτοῦ κινηθέντος· ὃ δ' ἦτε νυκτὶ ἐοικώς.
 Ἔξει' ἔπειτ' ἀπάγευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἔηκεν.
 Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένητ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
 50 Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχeto καὶ κύνας ἀργούς·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφίεις,
 Βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκρῶν καίοντο θαμειαί.
 Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὥχeto κῆλα θεοῖο.
 Τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.

- 55 Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Κῆδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὄρατο.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερον, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἶω
- 60 Ἀφ' ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν,
 Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοὺς.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ τίνα μάντιν ἐρείομεν, ἣ ἱερῆα,
 Ἥ καὶ ὄνειροπόλον — καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν —
 Ὃς κ' εἴποι, ὅ,τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
- 65 Εἴτ' ἄρ' ὃγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἐκατόμβης·
 Αἴ κεν πῶς ἄρῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
 Βούλεται ἀντιάσας, ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.
 Ἥτοι ὃγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Κάλχας Θεστορίδης, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
- 70 Ὃς ῥῖδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρὸ τ' ἐόντα,
 Καὶ νήεσσ' ἠγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσῶ,
 Ἦν διὰ μαντοσύνην, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡ Ἀχιλεῦ, κέλεαί με, Διὶ φίλε, μνθῆσασθαι
- 75 Μῆνιν Ἀπόλλωνος ἐκατηβελέταο ἄνακτος.
 Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μοι ἄμοσσον,
 Ἥ μὲν μοι πρόφρων ἔπειςιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν.
 Ἥ γὰρ οἶομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων κρατέει, καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοί.
- 80 Κρείσσων γὰρ βασιλεύς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χεῖρῃ·
 Εὔπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,
 Ἀλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσῃ,
 Ἐν στήθεσιν ἐόισι· σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
- 85 Θαρσήςσας μάλα, εἰπέ θεοπρόπιον ἔ,τι οἶσθα!
 Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, ὅτε σὺ, Κάλχαν,
 Εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
 Οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,
 Σοὶ κοίλῃς παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει,
- 90 Συμπάντων Δαναῶν· οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἵπης,
 Ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.
 Καὶ τότε δὴ θάρσῃσε, καὶ ἠῦδα μάντις ἀμύμων·
 Οὔτ' ἄρ' ὃγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἐκατόμβης,
 Ἀλλ' ἔνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων,
- 95 Οὐδ' ἀπέλυσε θυγάτρεα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα.
 Τοῦνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἐκηβόλος, ἡδ' ἔτι δώσει·
 Οὐδ' ὄγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας Κῆρας ἀφεῖξει,

- Πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἐλικώπιδα κούρην
 Ἀπριάτην, ἀνάποιον, ἄγειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
 100 Ἔς Χρῦσιν· τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπείθοιμεν.
 Ἴπποι οὖν ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Ἥρωσ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἀχνύμενός· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
 Πίμπλαντ', ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκτην.
 105 Κάλχαντα πρότιστα κάκ' ὀσσόμενος προσέειπεν·
 Μάντι κακῶν, οὐ πώποτε μοι τὸ κρήγυον εἶπες!
 Αἰεὶ τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι·
 Ἔσθλόν δ' οὔτε τί πω εἶπες ἔπος, οὔτ' ἐτέλεσσας·
 Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις,
 110 Ὡς δὴ τοῦδ' ἐνεκά σφιν Ἐκηβόλος ἄλγεα τεύχει,
 Οὔνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσηΐδος ἁγλά' ἄποινα
 Οὐκ ἔθελον δέξασθαι· ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν
 Οἴκοι ἔχιν. καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα,
 Κουριδῆς ἀλόχου· ἐπεὶ οὐ ἔθεν ἐπὶ χειρῶν,
 115 Οὐδέ μιν, οὐδὲ φυγὴν, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτε τι ἔργα.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον·
 Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σὸόν ἔμμεναι, ἢ ἀπολίσσθαι.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἐτοιμάσας, ὄφρα μὴ οἶος
 Ἀργείων ἀγέραςτος ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
 120 Λεύσσετε γάρ τόγε πάντες, ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κίδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων!
 Πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;
 Οὐδ' ἔτι πονεῖν ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλὰ·
 125 Ἀλλὰ τὰ μὲν πολλῶν ἐξ ἐπράθομεν, τὰ δέδασται,
 Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῶν πρόιες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν, αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.
 130 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Μὴ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἐὼν, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Κλέπτε νόον! ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις.
 Ἥ ἐθέλεις, ὅφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἐμ' αὐτως
 Ἥσθαι δυνόμενον, κέλεαι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι;
 135 Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί,
 Ἀρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται—
 Εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι
 Ἥ τεδὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος
 Ἀῶν ἐλών· ὃ δέ κεν κεχολώσεται, ὃν κεν ἴκωμαι.
 140 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὐτίς.

- Νῦν δ', ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλα διαν,
 Ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, ἐς δ' ἐκατόμβην
 Θείομεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσήϊδα καλλιπάρῃον
 Βῆσομεν· εἰς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω,
 145 Ἦ Αἴας, ἢ Ἰδομενεύς, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἦε σὺ, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!
 Ὅφρ' ἡμῖν Ἐκάεργον ἰλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 ὦ μοι, ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον!
 150 Πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθεται Ἀχαιῶν,
 Ἦ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἴφι μάχεσθαι;
 Οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ' ἤλυθον αἰχμητῶν
 Δεῦρο μαχησόμενος· ἐπεὶ οὔτι μοι αἵτιοί εἰσιν.
 Οὐ γὰρ πῶποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους,
 155 Οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβόλακι, βωτιανεῖρῃ,
 Καρπὸν ἐδηλήσαντ'· ἐπειὴ μάλα πολλὰ μεταξὺ
 Οὔρεά τε σκιοέοντα, θάλασσά τε ἤχησσαν·
 Ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδὲς, ἅμ' ἐσπόμεθ', ὅφρα σὺ χαίρης,
 Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε, κυνῶπα!
 160 Πρὸς Τρώων — τῶν οὔτι μετατρέπη, οὐδ' ἀλεγίζεις·
 Καὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς,
 ὦ ἐπὶ πόλλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι νῆες Ἀχαιῶν.
 Οὐ μὲν σοί ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅπποτ' Ἀχαιοὶ
 Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐναιόμενον πτολίεθρον·
 165 Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυαῖκος πολέμοιο
 Χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'· ἀτὰρ ἦν ποτε δασμὸς ἱκνται,
 Σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
 Ἔρχομ' ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων.
 Νῦν δ' εἴμι Φθίηνδ', ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
 170 Οἴκαδ' ἵμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσι· οὐδέ σ' οἶω
 Ἐνθάδ', ἄτιμος εἶναι, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύζειν.
 Τὸν δ' ἡμεῖβεν ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσεται! οὐδέ σ' ἔγωγε
 Λίσσομαι εἶνεκ' ἐμεῖο μένειν· πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,
 175 Οἳ κέ με τιμῆσουσι, μάλιστα δέ μῆτις Ζεὺς.
 Ἐχθιστός δέ μοι ἔσσι Διοτρεφῶν βασιλῆων·
 Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
 Εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θεὸς πού σοι τόγ' ἔδωκεν.
 Οἴκαδ' ἰὼν σὺν νηυσὶ τε σῆρ καὶ σοῖς ἐτάροισιν,
 180 Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε! σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω,
 Οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος· ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε·
 Ὡς ἔμ' ἀφαιρεῖται Χρυσήϊδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηϊ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν

- Πέμπω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηίδα καλλιπαρῆον,
 185 Αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε, τὸ σὸν γέρας· ὄφρ' εὖ εἰδῆς.
 Ὅσσον φέριτερός εἰμι σέθεν, στυγῆ δέ καὶ ἄλλος
 Ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην.
 Ὡς φάτο· Πηλείωνι δ' ἄχος γένετ', ἐν δέ οἱ ἦτορ
 Στήθεσσι λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν,
 190 Ἢ ὅγε φάσχανον ὅξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὃ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίξοι,
 Ἢ ἐχόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν.
 Ἔως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἐλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη
 195 Οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἀμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
 Στῆ δ' ὕπνθεν, ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνα,
 Οἷω φαινομένη· τῶν δ' ἄλλων οὔτις ὄρατο.
 Θάμβησεν δ' Ἀχιλλεύς, μετὰ δ' ἐτράπει· αὐτίκα δ' ἔγνω
 200 Παλλὰδ' Ἀθηναίην· δεινὴ δέ οἱ ὅσσε φάανθεν.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτ' αὐτ', αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, εἰλήλουθας;
 Ἢ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο;
 Ἄλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι οἶω.
 205 Ἦς ὑπεροπλήρσι τάχ' ἂν ποτε θυμὸν ὀλέσση.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἦλθον ἐγὼ παύσουσα τὸ σὸν μένος, αἶ κε πίθῃαι,
 Οὐρανόθεν· πρὸ δέ μ' ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἀμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
 210 Ἄλλ' ἄγε, λῆγ' ἔριδος, μηδὲ ξίφος ἔλκειο χειρὶ.
 Ἄλλ' ἦτοι ἔπεσιν μὲν ὀνειδίσον, ὥς ἔσεται περ.
 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Καὶ ποτέ τοι τρεῖς τόσσα παρέσσεται ἄγλινά δῶρα
 Ἐβριος εἵνεκα τῆςδε· σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.
 215 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Χρὴ μὲν σφωῖτερόν γε, θεά, ἔπος εἰρύσασθαι,
 Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχλωμένον· ὥς γὰρ ἄμεινον.
 Ὅς κε θεοῖς ἐπιπειθῆται, μάλα τ' ἔκλινον αὐτοῦ.
 Ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρῇ κόπῃ σέθεν χεῖρα βαρεῖαν·
 220 Ἀψ δ' ἐς κουλεὸν ὥσε μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθῃσεν
 Μύθῳ Ἀθηναίης· ἥ δ' Οὐλύμπόνδε βεβήκει
 Δώματ' ἐς αἰγίοχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.
 Πηλεΐδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
 Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ οὐπω λῆγε χόλοιο·
 225 Οἶνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο!
 Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι,

- Οὔτε λόχονδ' ἵεναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 Τέτληκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κῆρ εἶδεται εἶναι.
 Ἦ πολὺ λωΐόν ἐστι, κατὰ στρατὸν εὖρυν Ἀχαιῶν
 230 Δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅστις σέθεν ἀντίον εἶπῃ.
 Δημοβόρος βασιλεὺς! ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις·
 Ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο!
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·
 Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους
 235 Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λείλοιπεν,
 Οὐδ' ἀναθλήσει· περὶ γὰρ ῥά ἐ χαλκὸς ἔλεψεν
 Φύλλα τε καὶ φλοιόν· νῦν αὐτέ μιν νῆες Ἀχαιῶν
 Ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας
 Πρὸς Διὸς εἰρύναται· ὁ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὄρκος·
 240 Ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται νῆας Ἀχαιῶν
 Σύνπαντας· τοῖς δ' οὔτι δυνήσεται ἀχρύνμενός περ
 Χραιομεῖν, εὖτ' ἄν πολλοὶ ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνιοι
 Θιγήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἀμύξεις,
 Χωόμενος, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας.
 245 Ὡς φάτο Πηλεΐδης· ποτὶ δέ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,
 Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, ἔξετο δ' αὐτός·
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνιε. τοῖσι δὲ Νέστωρ
 Ἠδυεπὴς ἀγόρουσε, λιγύς Πυλίων ἀγορητής,
 Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέειν αὐδὴ —
 250 Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων
 Ἐφθίαθ', οἱ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἦδ' ἐγένοντο
 Ἐν Πύλῳ ἡγαθέῃ, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασσεν —
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡ πόποι! ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἰκάνει·
 255 Ἦ κεν γηθήσαι Πριάμος, Πριάμοιό τε παῖδες,
 Ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροῖατο θυμῷ,
 Εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοῖατο μαρναμένοισιν,
 Οἱ περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι.
 Ἄλλὰ πίθεσθ'· ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμείο.
 260 Ἦδῃ γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν, ἥ περ ὑμῖν,
 Ἀνδράσιν ὁμίλησα, καὶ οὔποτε μ' οὔγ' ἀθέριζον.
 Οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι,
 Οἷον Πειριθόον τε, Δρύαντά τε, ποιμένα λαῶν,
 Καινέα τ', Εἰσάδιόν τε καὶ ἀντιθεὸν Πολύφημον.
 265 [Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.]
 Κάρτιστοι δὴ κείνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν·
 Κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο,
 Φηρσὶν ὄρεσκάοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπύλεσσαν.
 Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομιλέον, ἐκ Πύλου ἐλθὼν,

- 270 Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί·
 Καὶ μαχόμεν καὶ ἔμ' αὐτὸν ἐγώ· κείνοισι δ' ἂν οὔτις
 Τῶν, οἳ νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο.
 Καὶ μὲν μεν βουλέων ξύνιον, πείθοντό τε μύθῳ.
 Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὕμεις· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.
- 275 Μῆτε σὺ τόνδ', ἀγαθὸς περ ἔων, ἀποαίρεο κούρην,
 Ἀλλ' ἔα, ὥς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας υἷες Ἀχαιῶν·
 Μῆτε σὺ, Πηλεΐδῃ, ἔθειλ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
 Ἀντιβίῃν· ἐπεὶ οὐποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
 Σκηπτουῆχος βασιλεύς, ὅτε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
- 280 Εἰ δέ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ,
 Ἀλλ' ὅγε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δέ παῦε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
 Λίσσομαι, Ἀχιλλεΐ μεθέμεν χόλον, ὅς μέγα πᾶσιν
 Ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο.
- 285 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων,
 Πάντων μὲν κρατεῖν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
 Πᾶσι δέ σημαίνειν, ἃ τιν' οὐ πείσεσθαι οἶω.
- 290 Εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
 Τοῦνεκά οἱ προθέουσιν ὀνειδέα μυθήσασθαι·
 Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἡμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἦ γὰρ κεν δειλὸς τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην,
 Εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπέξομαι, ὅ,τι κεν εἴη.
- 295 Ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλω, μὴ γὰρ ἔμοιγε
 Σήμαιν'! οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεσθαι οἶω.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρῳ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλω σῆσιν·
 Χερσὶ μὲν οὔτοι ἔγωγε μαχήσομαι εἵνεκα κοῖρης,
 Οὔτε σοί, οὔτε τῷ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθί γε δόντες·
- 300 Τῶν δ' ἄλλων, ἃ μοί ἐστι θεοὶ παρὰ νῆϊ μελαίνῃ,
 Τῶν οὐκ ἂν τι φέροις ἀνελὼν ἀέκοτος ἐμεῖο.
 Εἰ δ', ἄγε μὴν, πείρησαι, ἵνα γνῶωσι καὶ οἶδε·
 Αἰψά τοι αἶμα κελαινὸν ἐρωήσῃ περὶ δουροί.
 Ὡς τῶγ' ἀντιβίοισι μαχησαμένῳ ἐπέεσσιν,
- 305 Ἀνστήτην· λῦσαν δ' ἄγορην παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Πηλεΐδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας εἵσας
 Ἦῖε σύν τε Μενοιτιάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισιν·
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρα νῆα θεοὴν ἄλαδε προέειρυσσεν,
 Ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν εἴκοσιν, ἔς δ' ἑκατόμβην
- 310 Βῆσε θεῶ· ἀνὰ δὲ Χρυσήϊδα καλλιπάρῃον
 Εἷσεν ἄγων· ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Οἳ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὕγρὰ κέλευθα·

- Λαοὺς δ' Ἀτρεΐδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν.
 Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἄλα λύματ' ἔβαλλον.
 15 Ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι τελέεσσας ἐκατόμβας
 Ταύρων ἠδ' αἰγῶν παρὰ θῖν' ἄλός ἀτρυγέτοιο.
 Κνίσση δ' οὐρανὸν ἵκεν, ἐλίσσομένη περὶ καπνῷ.
 Ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμνων
 Αἴγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλλῆϊ.
 320 Ἀλλ' ὄγε Τυλθύβιον τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπεν,
 Τῷ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρυνῶ θεράποντε·
 Ἐρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος·
 Χειρὸς ἐλόντ' ἀγέμεν Βρισηΐδα καλλιπάρηον·
 Εἰ δέ κε μὴ δώησιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι,
 325 Ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ ῥίγιον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν προΐει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 Τῷ δ' αἴκοντε βάτην παρὰ θῖν' ἄλός ἀτρυγέτοιο,
 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἐκέσθην.
 Τὸν δ' εὖρον παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
 330 Ἦμενον· οὐδ' ἄρα τῷγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς.
 Τῷ μὲν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένῳ βασιλῆα,
 Στήτην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἔρξοντο.
 Αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἧσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
 Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 335 Ἄσσον ἔτ'· οὔτι μοι ὕμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων,
 Ὁ σφῶϊ προΐει Βρισηΐδος εἵνεκα κούρης.
 Ἀλλ' ἄγε, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην,
 Καὶ σφωῖν δὸς ἄγειν. (τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔστων
 Πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων,
 340 Καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, εἴποτε δ' αὖτε
 Χρειῶ ἑμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι
 Τοῖς ἄλλοις· ἧ γὰρ ὄγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει·
 Οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω,
 Ὅπως οἱ παρὰ νηυσὶ σοοὶ μαχέοιντο Ἀχαιοί·
 345 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπεΐθεθ' ἑταίρῳ·
 Ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηΐδα καλλιπάρηον,
 Δῶκε δ' ἄγειν. τῷ δ' αὖτις ἔτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν·
 Ἡ δ' αἴκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν. — Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Δακρύσας, ἐτάρων ἄφαρ ἔζετο νόσφι λιασθείς,
 350 Θῖν' ἔφ' ἄλός πολιῆς, ὀρόων ἐπὶ οἶνοπι πόντον·
 Πολλὰ δὲ μητοὶ φίλῃ ἠρήσατο, χεῖρας ὀρεγνύς·
 Μητερ, ἐπεὶ μ' ἔτεκές γε μινυνθάδιόν περ ἐόντα,
 Τιμὴν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίζαι,
 Ζεὺς ὑψιβρομέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν.
 355 Ἡ γάρ μ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων

Ἠτίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.

Ὡς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ,
Ἥμενη ἐν βένθεσσιν ἄλός παρὰ πατρὶ γέροντι.

Καρπαλίμως δ' ἀνέδυ πολιῆς ἁλός, ἥϊτ' ὀμίχλη·

360 Καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο δακρυχέοντος,
Χειροὶ τὲ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος;

Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόω· ἵνα εἶδομεν ἄμφω.

Τὴν δὲ βαρυστενάζων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
365 Οἷσθα· τίη τοι ταῦτ' εἰδυῖη πάντ' ἄγορεύω;

Ῥχόμεθ' ἐς Θήβην, ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος,
Τὴν δὲ διεπράθομέν τε, καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα·

Καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἱὲς Ἀχαιῶν,

Ἐκ δ' ἔλον Ἀτρεΐδῃ Χρυσήϊδα καλλιπάρηον.

370 Χρύσης δ' αὖθ', ἱερεὺς ἐκατηβόλου Ἀπόλλωνος,
ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων,
Λυσόμενός τε θυγάτρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
Χρυσέῃ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιοὺς,

375 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν.

Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
Αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·

Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
Ἄλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.

380 Χωόμενος δ' ὁ γέρων πάλιν ὤχετο· τοῖο δ' Ἀπόλλων
Εὐξαμένου ἤκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν.

Ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἱ δὲ νυ λαοὶ
Θνησκον ἐπασσύτεροι· τὰ δ' ἐπώχετο κῆλα θεοῖο
Πάντῃ ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. ἄμμι δὲ μάντις

385 Εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἐκάτοιο·

Αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἱλάσκεσθαι·

Ἀτρεΐωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν· αἶψα δ' ἀναστάς,

Ἠπείλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.

Τὴν μὲν γὰρ σὺν νηϊ θοῇ ἐλίκωπες Ἀχαιοὶ

390 Ἐς Χρύσην πέμπουσιν, ἄγουσι δὲ δῶρα ἄνακτι·

Τὴν δὲ νέον κλισίῃθεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες

Κούρην Βρισηΐδος, τὴν μοι δόσαν υἱὲς Ἀχαιῶν.

Ἄλλὰ σύ, εἰ δύνασαι γε, περισχεο παιδὸς ἔηρος·

Ἐλθοῦς· Οὐλυμπόνδε, Δία λίσαι, εἴποτε δὴ τι

395 Ἦ ἔπει ὦννησας κραδίην Διός, ἥ ἐ καὶ ἔργω.

Πολλάκι γὰρ σεο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα

Εὐχομένης, ὅτ' ἔφησθα κελαινεφεῖ Κρονίωνι

Οἷῃ ἐν ἀθανάτοισιν αἰεκέα λοιγὸν ἀμῦναι,

- Ὅπποτε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
 400 Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐλθοῦσα, θεά, ὑπελύσαιο δεσμῶν,
 Ὡχ' ἐκατόγχειρον καλέσας ἔς μακρὸν Ὀλυμπον,
 Ὅν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες
 Αἰγαίων — ὃ γὰρ αὐτε βίη οὗ πατρὸς ἀμείνων —
 405 Ὅς ῥα παρὰ Κρονίῳ καθέζετο, κύδῃ γαίων.
 Τὸν καὶ ὑπέδδεισαν μάκαρες θεοί, οὐδὲ τ' ἔδησαν.
 Τῶν νῦν μιν μνήσασα παρῆξεο, καὶ λαβὲ γούνων,
 Αἶ κέν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆσαι,
 (Τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἄμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
 410 Κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος,
 Ἰνῶ δὲ καὶ Αἰτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 Ἦν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 Ὡ μοι, τέκνον ἐμόν, τί νυ σ' ἔτρεφον, αἰνὰ τεκοῦσα!
 415 Αἰθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπῆμων
 Ἦσθαι· ἐπεὶ νῦν τοι αἶσα μίγνυθ' ἀπερ, οὔτι μάλα δῆν.
 Νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ οἷζυρός περὶ πάντων
 Ἐπλεο· τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισιν.
 Τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διὶ τερπικραύνῳ,
 420 Εἴμ' αὐτὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀγάννιφον αἶ κε πίθεται.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
 Μῆνι' Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν.
 Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
 Χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο·
 425 Δωδεκάτῃ δέ τοι αὐτὶς ἐλεύσεται Οὐλύμπόνδε.
 Καὶ τότε ἔπειτά τοι εἴμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
 Καὶ μιν γονάσομαι, καὶ μιν πείσεσθαι οἶω.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
 Χωόμενον κατὰ θυμόν, ἐϋζῶνιο γυναικός,
 430 Τὴν ῥα βίη ἀέκοντος ἀπηύρων. — Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἔς Χρῡσὴν ἵκανε, ἄγων ἱερὴν ἐκατόμβην.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο,
 Ἰστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νῆϊ μελαίνῃ·
 Ἰστον δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες,
 435 Καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς.
 Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 Ἐκ δ' ἐκατόμβην βῆσαν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·
 Ἐκ δὲ Χρυσῆϊς νηὸς βῆ ποντοπόροιο.
 440 Τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμόν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·

- Ὡς Χρῦση, πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Παῖδά τε σοὶ ἀγίμεν, Φοῖβω θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
 Ρέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὅφρ' ἱλασόμεσθα ἄνακτα,
 445 Ὅς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει, ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων
 Παῖδα φίλην· τοὶ δ' ὦκα θεῷ κλειτὴν ἑκατόμβην
 Ἐξείης ἔστησαν εὐδμητον περὶ βωμόν·
 Χερνίψαντο δ' ἔπειτα, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο
 450 Τοῖσιν δὲ Χρῦσης μεγάλ' εὐχετο, χεῖρας ἀνασχών
 Κλῦθί μεν, Ἀργυρότοξ', ὅς Χρῦσῃ ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἱφι ἀνάσσεις!
 Ἦδη μὲν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυνες εὐξαμένοιο,
 Τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἦψας λαὸν Ἀχαιῶν·
 455 Ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνηρον εἰλδωρ·
 Ἦδη νῦν Δαναοῖσιν αἰεκέα λοιγὸν ἄμνον.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ὃ' εὐξάντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
 Αὐέρουσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 460 Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ' ἐκάλυψαν,
 Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὤμοθέτησαν.
 Καίε δ' ἐπὶ σχίσσῃ ὃ γέρον, ἐπὶ δ' αἴθοπα οἶνον
 Δεῖβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπόβολα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 465 Μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 Ὡπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τειτύκοντό τε δαῖτα,
 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἰδεύετο δαιτὸς ἔϊσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 470 Κοῦροι μὲν χρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοιο·
 Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 Οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο,
 Καλὸν αἰείδοντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
 Μέλποντες Ἑκάεργον· ὃ δὲ φρένα τέρπει ἀκούων.
 475 Ἦμος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 Δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ προμνήσια νηὸς.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδودάκτυλος Ἠώς,
 Καὶ τότε ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν·
 Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον ἱεὶ ἑκάεργος Ἀπόλλων.
 480 Οἱ δ' ἰστὸν στήσαντ', ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πέτασσαν·
 Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἰστίον, ἀμφὶ δὲ κῦμα
 Στείρη πορφύρεον μεγάλ' ἰαχε, νηὸς ἰούσης·
 Ἦ δ' ἔθθεν κατὰ κῦμα, διαπρήσσουσα κέλευθον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ὃ' ἔκοντο κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,

485 Νῆα μὲν οἶγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν
 Τρωῶν ἐπὶ ψαμάθοις, ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν·
 Αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε. —

Αὐτὰρ ὁ μῆνιε, νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
 Διογενὴς Πηλέος υἱός, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 490 Οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν,
 Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον· ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ,
 Αὐτὶ μένων, ποθέεσκε δ' αὐτὴν τε πτόλεμόν τε.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ὅ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτῃ γένητ' ἥώς,
 Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλύμπῳ ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες·
 495 Πάντες ἅμα, Ζεὺς δ' ἦρχε. Θέτις δ' οὐ λήθεται ἑφετμέων
 Παιδὸς ἐοῦ, ἀλλ' ἦγ' ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης,
 Ἥρῃ δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὐλύμπόν τε·
 Εὐρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἡμενον ἄλλων,
 Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.

500 Καὶ ὅα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ λάβε γούνων
 Σκαιῇ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἐλοῦσα,
 Δισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα·

Ζεῦ πάτερ, εἵποτε δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα
 Ἥ ἔπει, ἡ ἔργα, τόδε μοι κρήνην ἐέλδωρ·
 505 Τίμησόν μοι υἱόν, ὃς ὠκυμορῳάτος ἄλλων
 Ἐπλετ'· ἀτάρ μιν νῦν γε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Τίμησεν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 Ἀλλὰ σύ περ μιν τίσον, Ὀλύμπιε, μητίετα Ζεῦ·
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
 510 Τῖόν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσιν τέ ἐ τιμῇ.

Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Ἀλλ' ἀκέων δὴν ἦστο· Θέτις δ', ὥς ἠψατο γούνων,
 Ὡς ἔχει ἔμπεφυυῖα, καὶ εἶρετο δεύτερον αὐτῆς·

Νημερτὲς μὲν δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον,
 515 Ἥ ἀποείπ'· ἐπεὶ οὐ τοι ἔπι δέος· ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
 Ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτῃ θεός εἰμι.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥ δὴ λοίγια ἔργ', ὅτε μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις
 Ἥρῃ, ὅτ' ἂν μ' ἐρέθῃσιν ὄνειδείοις ἐπέεσσιν.
 520 Ἥ δὲ καὶ αὐτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Νεικεῖ, καὶ τέ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὐτῆς ἀπόστιχε, μή σε νοήσῃ
 Ἥρῃ· ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσω.
 Εἰ δ', ἄγε τοι κεφαλῇ κατανέυσομαι, ὄφρα πεποίθῃς·

525 Τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
 Τέκμωρ· οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλόν,
 Οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ,τι κεν κεφαλῇ κατανέυσω.

- Ἡ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὄφρ' οἱ νεῦσε Κρονίων·
 Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερὶ ὤσαντο ἄνακτος
 530 Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλύμπον.
 Τῶγ' ὥς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
 Εἰς ἅλα ἅλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Ζεὺς δὲ ἐὼν πρὸς δῶμα. Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέστην
 Ἐξ ἐδέων, σφοῦ πατρός ἐναντίον· οὐδέ τις ἔιλη
 535 Μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.
 Ὡς ὁ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου· οὐδέ μιν Ἥρη
 Ἥγνοιήσεν ἰδοῦσ', ὅτι οἱ συμφράσσαστο βουλὰς
 Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
 Αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηΐδα·
 540 Τίς δ' αὖ τοι, δολομήτα, θεῶν συμφράσσαστο βουλὰς;
 Αἰεὶ τοι φίλον ἐστίν, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντα,
 Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τί πώ μοι
 Πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὅ,τι νοήσης.)
 Τὴν δ' ἡμείβεται ἔπειτα πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 545 Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπειο μύθους
 Εἰδήσειν· χαλεποὶ τοι ἔσονται ἀλόχῳ περ ἐούσῃ.
 Ἀλλ' ὃν μὲν κ' ἐπιεικὲς ἀκούμεν, οὐτις ἔπειτα
 Οὔτε θεῶν πρότερος τόνγ' εἴσεται, οὔτ' ἀνθρώπων·
 Ὅν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλωμι νοῆσαι,
 550 Μῆτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διεῖρο, μηδὲ μετὰλλα.
 Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Καὶ λῆν σε πάρος γ' οὔτ' εἶρομαι, οὔτε μεταλλῶ·
 Ἀλλὰ μάλ' εὐκῆλος τὰ φράζεαι, ἅσ' ἐθέλῃσθα.
 555 Νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ σε παρεῖπῃ
 Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
 Ἠερὴ γὰρ σοί γε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων·
 Τῇ σ' οἶω κατανεῦσαι ἐτήτυμον, ὥς Ἀχιλῆα
 Τιμῆσῃς, ὀλέσῃς δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 560 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφέληγερέτα Ζεὺς·
 Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν οἶεαι, οὐδέ σε λήθω·
 Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτε δυνήσεται, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
 Μᾶλλον ἔμοι ἔσεται· τὸ δέ τοι καὶ ῥίγιον ἔσται.
 Εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστίν, ἔμοι μέλλει φίλον εἶναι.
 565 Ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπέθεο μύθῳ·
 Μὴ νῦ τοι οὐ*χραίσμωσιν, ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
 Ἄσπον ἰόνθ', ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδειςεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Καὶ ὁ ἀκέουσα καθῆστο, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ·
 570 Ὡχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ Οὐρανίωνες,

- Τοῖσιν δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν,
 Μητρὶ φίλῃ ἐπὶ ἥρα φέρων, λευκωλένῳ Ἥρῃ·
 Ἥ δ' ἡ λoίγια ἔργα τὰδ' ἔσται, οὐδ' ἔτι ἀνεκτά,
 Εἰ δὴ σφὼ ἔνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ᾧδε,
 575 Ἐν δὲ θεοῖσι κολῶν ἐλαύνετον· οὐδέ τι δαιτὸς
 Ἐσθλῆς ἔσσειται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ.
 Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ,
 Πατρὶ φίλῳ ἐπὶ ἥρα φέρειν Διῷ, ὄφρα μὴ αὐτὲ
 Νεικεῖνσι πατήρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ.
 580 Εἴπερ γὰρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς
 Ἐξ ἐδῶν στύφελίξαι· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν.
 Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν·
 Αὐτίκ' ἐπειθ' Ἰλαος Ὀλύμπιος ἔσσειται ἡμῖν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ ἀναΐξας, δέπας ἀμφικύπελλον
 585 Μητρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·
 Τέτλαθι, μήτερ ἐμή, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ,
 Μὴ σε, φίλῃν περ ἐοῦσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι
 Θεινομένην· τότε δ' οὔτι δυνήσομαι, ἀχνύμενός περ,
 Χραιομεῖν· ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι.
 590 Ἦδη γάρ με καὶ ἄλλοι ἀλεξέμεναι μεμαῶτα
 Ῥίψε, ποδὸς τεταγών, ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.
 Πᾶν δ' ἡμᾶρ φερόμην, ἅμα δ' ἡελίῳ καταδύντι
 Κάππεσον ἐν Δήμῳ· ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν·
 Ἐνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα.
 595 Ὡς φάτο· μεῖδῃσεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρῃ·
 Μεῖδῆσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χερσὶ κύπελλον.
 Αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
 Ὀνοχόει γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων.
 Ἀσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
 600 Ὡς ἶδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἵσης,
 Οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἣν ἔχ' Ἀπόλλων,
 Μουσάων θ', αἱ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ·
 605 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἡελίοιο,
 Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος,
 Ἦχι ἐκάστῳ δῶμα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Ἥφαιστος, ποίησεν ἰδυῖνσι πραπίδεςσιν.
 Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἦι Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
 610 Ἐνθα πάρος κοιμᾷθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἐκάνοι·
 Ἐνθα καθεῖδ' ἀναβάς· παρὰ δέ, χρυσόθρονος Ἥρῃ.

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Β.

Jupiter, illatam Achilli injuriam ulturus, speciem nocturnam mittit ad Agamemnonem, quæ eum ad committendum prælium spe victoriæ incitet (1-40). Sub lucem Agamemnonem et impetum suum aperit primoribus Achivorum; mox concionem habet universorum (41-100). Placuerat ei, ad tentandam populi fidem, cui diffidebat, consilium repetendæ patriæ simulare: eo audito, statim multitudo bello fessa tumultuari et navigationem parare cœpit (101-154.) Seditionem de compacto et Minervæ monitu comprimit Ulysses, ad singulos precibus, minis, opprobriis usus ita, ut concionem restituat (155-210). Thersiten, turpem et maledicum hominem, qui discessum urgere non desinit, gravius castigat ad terrorem cæterorum (211-277). Sic cohibitum vulgus flectitur tandem compositis ad persuadendum orationibus Ulyssis ac Nestoris, qui et vetera promissa expetunt, et ostentis utuntur ad spem Ilii cito expugnandi; Agamemno autem indicit prælium, et ardore pugnandi omnium animos implet (278-393). Jam armatur exercitus; primores apud Agamemnonem, mactatâ majore hostiâ, epulantur; cæteri passim per tentoria cibum sumunt sacraque faciunt, et a suis quæque natio ducibus instructa in aciem prodeunt (394-484). Hoc loco inseritur accurata enumeratio navium, populorum, ducum, qui Agamemnonem ad bellum Trojanum sequuti erant (485-785). Item Trojani, comperto quid minentur Achivi, duce Hectore in campum egrediuntur et ipsi et socii, puorum omnium brevior recensensus adjicitur (786-877).

"Ονειρος Βοιωτία ἢ κατάλογος τῶν νεῶν.

"Ἄλλοι μὲν ὅα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἱπποκορυσταὶ
 Εὐδὸν παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.
 Ἄλλ' ὅγε μερμήριζε κατὰ φρένα, ὥς Ἀχιλῆα
 Τιμήσῃ, ὁλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 5 "Ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
 Πέμψαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὐλὸν Ὀνειρον.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
 Βάσκ' ἴθι, οὐλὲ Ὀνειρε, θεοῦς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν."

- ἔλθων ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 10 Πάντα μάλ' ἄτρεκέως ἀγορευόμεν, ὥς ἐπιτέλλω.
 Θωρήξαι ἔκτελε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυδίη· νῦν γὰρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρυάγυιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 15 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται.
 Ὡς φάτο· βῆ δ' ἄρ' Ὀνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
 Καρπαλίμως δ' ἵκανε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 Βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐκίχανεν
 Εὐδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος.
 20 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Νηληϊῶν νῆϊ ἐοικώς,
 Νέστορι, τὸν ἔα μάλιστα γερόντων τί' Ἀγαμέμνων·
 Τῷ μιν ἐισάμενος προσεφώνεε θεῖος Ὀνειρος·
 Εὔδεις, Αἰτῆος νιὲ δαΐφρονος, ἱπποδάμοιο;
 Οὐ γὰρ παρνύχιον εὔδειν βουλευφόρον ἄνδρα,
 25 ἥ λαοὶ τ' ἐπιτετράφεται, καὶ τόσσα μέμηλεν.
 Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 Ὃς σευ, ἀνενθεν ἐὼν, μέγα κήδεται ἧδ' ἐλεαίρει.
 Θωρήξαι σε ἐκέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυδίη· νῦν γὰρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
 30 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται
 Ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσὶ, μηδὲ σε λήθῃ
 Αἰρεΐτω, εὖτ' ἂν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ.
 35 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ,
 Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ ὅ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον.
 Φῆ γὰρ ὄγ' αἰρήσειν Προιάμου πόλιν ἡματι κείνῳ,
 Νήπιος· οὐδὲ τὰ ἦδη, ἃ ὅα Ζεὺς μῆδετο ἔργα.
 Θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε
 40 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὕσμινας.
 Ἐγχετο δ' ἐξ ὕπνου· θεΐη δέ μιν ἀμφέχυντ' ὄμφῃ.
 Ἐξέτο δ' ὀρθωθείς· μαλακὸν δ' ἐνδυνε χιτῶνα,
 Καλὸν νηγάτειον· περὶ δὲ μέγα βάλλετο φάρος·
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 45 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον.
 Εἵλετο δὲ σκῆπτρον πατρῷον, ἀφθιτον αἰεὶ·
 Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 Ἦως μὲν ἔα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὀλυμπον,
 Ζητὴ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
 50 Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι ἐκέλευσεν,
 Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς.

Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.

Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἔζε γερόντων,
Νέστορ ἔη παρὰ νηϊ Πύλοιγενέος βασιλῆος·

55 Τοὺς ὄγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἤρτυνέτο βουλήν·

Κλῦτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνὺπνιον ἦλθεν Ὀνειρος
Ἀμβροσίην διὰ νύκτα· μάλιστα δὲ Νέστορι δῖῳ
Εἰδός τε, μέγεθός τε, φυὴν τ' ἄγχιστα ἑώκει.

Στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ με πρὸς μῦθον ἔειπεν·

60 Εὐδεις, Ἀτρεὺς υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο·

Οὐ χορὴ παννύχιον εὐδεῖν βουλευφόρον ἄνδρα,

Ἦ λαοὶ τ' ἐπιτετράφεται, καὶ τόσσα μέμληεν.

Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,

Ὅς σευ, ἄνευθεν ἑὼν, μέγα κήδεται ἦδ' ἐλεαίρει.

65 Θωρῆξαι σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς

Πανσυνδτή· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγνιαν

Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες·

Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας

Πρὴ λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε ἐφῆπται

70 Ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσίν. — Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν

Ἦλχετ' ἀποπτάμενος, ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.

Ἄλλ' ἄγετ', αἶ κέν πως θωρήξομεν νῆας Ἀχαιῶν.

Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι, ἧ θέμις ἐστίν,

Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω·

75 Ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν.

Ἦτοι ἔγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη

Νέστωρ, ὅς ῥα Πύλοιο ἄναξ ἦν ἡμαθόεντος·

Ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἦδὲ μέδοντες,

80 Εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνισπεν,

Ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·

Νῦν δ' ἴδεν, ὅς μὲγ' ἄριστος Ἀχαιῶν εὔχεται εἶναι.

Ἄλλ' ἄγετ', αἶ κέν πως θωρήξομεν νῆας Ἀχαιῶν.

Ὡς ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξ ἦρχε νέεσθαι.

85 Οἱ δ' ἐπανεστήσαν, πείθοντό τε ποιμένι λαῶν,

Σκηπτούχοι βασιλῆες· ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί.

Ἦύτε ἔθνεα εἷσι μελισσάων ἀδινάων,

Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων·

Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἀνθεσιν εἰαρινοῖσιν·

90 Αἰ μὲν τ' ἐνθα ἅλις πεποτήγεται, αἰ δὲ τε ἐνθα·

Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων

Ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο

Ἰλαδὸν εἰς ἀγορὴν· μετὰ δὲ σφισιν Ὅσσα δεδήει,

Ὀτρύνουσι· ἰέναι, Διὸς ἄγγελος· οἱ δ' ἀγέροντο.

- 95 Τετρήχει δ' ἄγορή, ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα,
 Λαῶν ἰζόντων, ὄμαδος δ' ἦν· ἐννέα δέ σφεας
 Κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον, εἵποτ' αὐτῆς
 Σχοῖαι, ἀκούσειαν δὲ Διοτρεφῶν βασιλῆων.
 Σπουδῇ δ' ἔξετο λαός, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἔδρας,
 100 Πανσάμενοι κλαγγῆς· ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἔστη, σκῆπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε τεύχων.
 Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίῳνι ἄνακτι·
 Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργεϊφόντῃ·
 Ἐρμείας δὲ ἄναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ·
 105 Αὐτὰρ ὁ αὐτε Πέλοψ δῶκ' Ἀτρεΐ, ποιμένι λαῶν·
 Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύαρν Θυέστη·
 Αὐτὰρ ὁ αὐτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φορῆναι,
 Πολλῆσιν νήσοισι καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν.
 Τῷ ὃγ' ἐρείσάμενος, ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα·
 110 ὦ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἀρης,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδησε βαρύνῃ·
 Σχέτλιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
 Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει
 115 Δυσκλέα Ἀργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 Ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα,
 Ἥδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 Δισχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἔσσομέμοισι πυθέσθαι,
 120 Μᾶψ οὕτω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν
 Ἀπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, ἧδὲ μάχεσθαι
 Ἀνδράσι παυροτέροισι, τέλος δ' οὐπω τι πέφανται.
 Εἵπερ γὰρ κ' ἐθέλοιμεν Ἀχαιοί τε Τρῳῆς τε,
 Ὅρκια πιστὰ ταμόντες, ἀριθμηθήμεναι ἅμφα,
 125 Τρῳῆας μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ὅσοι ἔασιν,
 Ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί,
 Τρῳῶν δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλοίμεθα οἰνοχοεύειν·
 Πολλαὶ κεν δεκάδες δευοῖατο οἰνοχόοιο.
 Τόσπον ἐγὼ φημι πλέας ἔμμεναι νῆας Ἀχαιῶν
 130 Τρῳῶν, οἳ ναίουσι κατὰ πτόλιν· ἄλλ' ἐπίκουρος
 Πολλέων ἐκ πολίων ἐγγέσπαλοι ἄνδρες ἔασιν,
 Οἳ με μέγα πλάζουσι, καὶ οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα.
 Ἴλιον ἐκπέρσαι εὐναιόμενον πτολίεθρον.
 Ἐννέα δὲ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί,
 135 Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάργα λέλυνται·
 Αἰ δέ που ἡμέτεραί τ' ὕλοχοι καὶ νήπια τέκνα
 Εἶατ' ἐνὶ μεγάροις ποτιδέγμεναι· ἅμμι δὲ ἔργον

- Αὐτως ἀκράαντον, οὐ εἵνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 140 Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν,
 Πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.
 Κινήθη δ' ἀγορή, ὥς κύματα μακρὰ θαλάσσης
 145 Πόντου Ἰαγρίοιο, τὰ μὲν τ' Εὐρὸς τε Νότος τε
 Ὠρορ', ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν.
 Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν,
 Δάβρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῖν ἀσταχύεσσιν.
 Ὡς τῶν πᾶσ' ἀγορή κινήθη. τοὶ δ' ἀαλητῶ
 150 Νῆας ἐπ' ἔσσευοντο, ποδῶν δ' ὑπένερχε κονίη
 Ἰστατ' αἰερομένη· τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον,
 Ἄπτεσθαι νηῶν, ἥδ' ἐλκέμεν εἰς ἄλλα διᾶν,
 Οὐρούς τ' ἐξεκάθειρον· αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἵκεν,
 Οἴκαδε ἱεμένων· ὑπὸ δ' ἦρεον ἔρματα νηῶν.
 155 Ἐνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη,
 Εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ πόποι! αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 Οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Ἀργεῖοι φεύγονται ἐπ' εὐρέα ῥῶτα θαλάσσης;
 160 Καὶ δέ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης;
 Ἄλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον.
 165 Μηδὲ ἔα νῆας ἅλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἵξασα.
 [Καρπαλίμως δ' ἵκανε θοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.]
 Εὖρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὸς μῆτιν ἀτάλαντον,
 170 Ἔσταότ'· οὐδ' ὄγε νηὸς εὐσσέλμοιο μελαίνης
 Ἄπτιτ', ἐπεὶ μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανε.
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 175 Φεύξεσθ', ἐν νῆεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες;
 Καὶ δέ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιτε
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης;
 Ἄλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδὲ τ' ἐρώει.
 180 Σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,

Μηδὲ ἔα νῆας ἄλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.

Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεῶς ὅπα φωνησάσης.

Βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε· τὴν δ' ἐκόμισσεν

Κήρου Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὃς οἱ ὀπήδει.

185 Αὐτὸς δ' Ἀτρεΐδew Ἀγαμέμνωνος ἀντίος ἐλθὼν,

Δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρῷον, ἄφθιτον αἰεὶ·

Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.

Ὅτινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔσوخον ἄνδρα κιχείη,

Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς·

190 Δαιμόνι, οὗ σε ἔοικε, κακὸν ὥς, δειδίσσεσθαι·

Ἄλλ' αὐτὸς τε κάθησο, καὶ ἄλλους ἴδρνε λαούς.

Οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ', οἷος νόος Ἀτρεΐδαο·

Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ὑπεται νῆας Ἀχαιῶν.

Ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπεν.

195 Μήτι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν νῆας Ἀχαιῶν.

Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ Διοτρεφέος βασιλῆος·

Τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστὶ, φιλεῖ δὲ ἑ μητίετα Ζεὺς.

Ὅν δ' αὖ δῆμον τ' ἄνδρα ἴδοι, βοῶντά τ' ἐφεύροι,

Τὸν σκῆπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ·

200 Δαιμόνι, ἀτρέμας ἦσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε,

Οἱ σέο φέρετεροί εἰσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἀναλκίς,

Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐν βουλῇ·

Οὐ μὲν πῶς πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί·

Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω,

205 Εἷς βασιλεύς, ὃν ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.

[Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ.]

Ὡς ὅγε κοιρανέων διέπε στρατόν· οἱ δ' ἀγορήνδε

Αὐτὶς ἐπεσσεύοντο νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων,

Ἠχῇ, ὥς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης

210 Αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος.

Ἄλλοι μὲν ῥ' ἔζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας.

Θερσίτης δ' ἔτι μούνος ἀμετροεπῆς ἐκολῶα,

Ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε πολλὰ τε ἦδη,

Μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεύσιν,

215 Ἄλλ' ὅ,τι οἱ εἴσαιτο γελοῖον Ἀργείοισιν

Ἑμμεναι. αἰσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν·

Φολκὸς ἦεν, χυλὸς δ' ἕτερον πόδα· τῷ δὲ οἱ ὦμω

Κυρτώ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε· ἀντάρ ὑπερθεν

Φοξὸς ἦεν κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.

220 Ἐχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν ἠδ' Ὀδυσῆϊ·

Τῷ γάρ νεικέεσκε· τότε αὐτ' Ἀγαμέμνονι δίω

Ὀξέα κεκληγῶς λέγ' ὀνειδέα· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ

Ἐκπάγλως κοτέοντο, νεμέσσηθ' ἐνὶ θυμῷ.

Αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ·

225 Ἀτρεΐδῃ, τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι, ἡδὲ χατίζεις;

Πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες

Εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἅς τοι Ἀχαιοὶ

Πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἔλωμεν.

Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὃν κέ τις οὔσει

230 Τρώων ἱπποδάμων ἐξ Ἰλίου, υἱὸς ἄποινα,

Ὅν κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν;

Ἦὲ γυναῖκα νέην, ἵνα μίσγεται ἐν φιλότῃ,

Ἦντ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχει; — οὐ μὲν ἔοικεν,

Ἀρχὸν ἑόντα, κακῶν ἐπιβασκέμεν νῆας Ἀχαιῶν.

235 Ὡ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί!

Οἴκαδ' ἐπερ σὺν νηυσὶ νεώμεθα· τόνδε δ' εἴωμεν

Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὄφρα ἴδῃται,

Ἦ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἡὲ καὶ οὐκί·

Ὅς καὶ νῦν Ἀχιλῆα, ἕο μέγ' ἀμείνονα φῶτα,

240 Ἠτίμησεν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.

Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθ' ἡμῶν·

Ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.

Ὡς φάτο νεικείων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,

Θερσίτης· τῷ δ' ὦκα παρίσταντο δῖος Ὀδυσσεύς,

245 Καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ·

Θερσίτ' ἀκροτόμυνθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητῆς,

Ἰσχεο, μηδ' ἔθειλ' οἷος ἐριζέμεναι βασιλευσιν.

Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημί χειριότερον βροτὸν ἄλλον

ἔμμεναι, ὅσσοι ἄμ' Ἀτρεΐδῃς ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

250 Τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις,

Καὶ σφιν ὀνειδέα τε προφέροισ, νόστον τε φυλάσσοις.

Οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,

Ἦ εὖ ἡὲ κακῶς νοστήσομεν νῆες Ἀχαιῶν.

[Τῷ, νῦν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,

255 Ἥσαι ὀνειδίζων, ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσιν

Ἡρώες Δαναοί· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις.]

Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·

Εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι, ὥς νύ περ ὦδε,

Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὥμοισιν ἐπείη,

260 Μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἶην,

Εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω,

Χλαῖνάν τ' ἡδὲ χιτῶνα, τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,

Αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοῶς ἐπὶ νῆας ἀφήσω

Πεπληγῶς ἀγορῇθεν ἀεικέσσι πληγῇσιν.

265 Ὡς ἄρ' ἔφη· σκήπτρῳ δὲ μετὰφρενον ἡδὲ καὶ ὦμῳ

Πλῆξεν· ὁ δ' ἰδνώθη, θαλερὸν δὲ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.

- Σμῶδιξ δ' αἵματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη
 Σκήπτρον ὑπο χροσέου· ὁ δ' ἄρ' ἔξετο, τάρβησέν τε·
 Ἀλγῆσας δ', ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπομόρξατο δάκρυ.
 270 Οἱ δέ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν·
 Ὡδε δέ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 "Ὡ πόποι! ἦ δὴ μυρὶ" Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργεν,
 Βουλὰς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς, πόλεμόν τε κορύσσων·
 Νῦν δέ τόδε μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν,
 275 Ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων.
 Οὐ θῆν μιν πάλιν αὐτὶς ἀνήσει θυμὸς ἀγῆνωρ
 Νεικείην βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν.
 "Ὡς φάσαν ἡ πληθὺς· ἀνὰ δὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
 "Ἔστη, σκῆπτρον ἔχων — παρὰ δέ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 280 Εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει,
 "Ὡς ἅμα θ' οἱ πρωτοὶ τε καὶ ὕστατοι νῆες Ἀχαιῶν
 Μῦθον ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασσαίαιτο βουλήν —
 "Ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·
 "Αἰρεΐδη, νῦν δὴ σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ
 285 Πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν·
 Οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν, ἦν περ ὑπέστην,
 "Ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες ἀπ' Ἀργεὸς ἵπποβότοιο,
 "Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.
 "Ὡς τε γὰρ ἡ παῖδες νεαροὶ, χῆραί τε γυναῖκες,
 290 Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκόνδε νέεσθαι.
 "Ἡ μὲν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι.
 Καὶ γὰρ τίς θ' ἓνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο
 Ἀσχαλάᾳ σὺν νῆϊ πολυζύγῳ, ὄνπερ ἄελλαι
 Χειμέριαι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα·
 295 Ἡμῖν δ' εἵνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς
 "Ἐνθάδε μιμνόντεσσι. τῷ οὐ νεμεσίζομ' Ἀχαιοὺς
 Ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 Αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεὸν τε νέεσθαι.
 Τλήητε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν,
 300 "Ἡ ἑτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἧς καὶ οὐκί·
 Εὐ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν· ἐστὲ δὲ πάντες
 Μάρτυροι, οὐς μὴ Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι,
 Χθιζὰ τε καὶ προῖς, ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν
 "Ἠγερέθοντο, κακὰ Πριάμω καὶ Τρωσὶ φέρουσαι·
 305 "Ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱερούς κατὰ βωμοὺς
 "Ἐρδομεν ἀθανάτοισι τελέεσσας ἐκατόμβας,
 Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέειν ἀγλαὸν ὕδωρ·
 "Ἐνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ἐπὶ νῶτα δαφεινός,
 Σμερδαλέος, τὸν ὃ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἤκε φόωςδε,

- 310 Βωμοῦ ὑπαίξας, πρὸς ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν.
 Ἐνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα,
 Ὄξω ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες,
 Ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα.
 Ἐνθ' ὄγε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας ·
- 315 Μήτηρ δ' ἀμφοποῖατο ὀδυρομένη φίλα τέκνα ·
 Τὴν δ' ἐλελιζάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 Τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεός, ὅσπερ ἔφηνεν ·
 Δῖαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω ·
- 320 Ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν, οἷον ἐτύχθη.
 Ὡς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσῆλθ' ἐκατόμβας,
 Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευεν ·
 Τίπτ' ἄνεω ἐγένεσθε, καρηκομώοντες Ἀχαιοί;
 Ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεὺς,
- 325 Ὅψιμον, ὀπιτέλεστον, οὐ κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται.
 Ὡς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 Ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα ·
 Ὡς ἡμεῖς τοῖσ' αὐτ' ἔτεα πτολεμίζομεν αὐθι,
 Τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
- 330 Κεῖνος τὼς ἀγόρευε · τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 Ἄλλ' ἄγε, μίμνετε πάντες, εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Αὐτοῦ, εἰσόκεν ἄστὺ μέγα Πριάμοιο ἔλωμεν.
 Ὡς ἔφατ' · Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἔαχον — ἀμφὶ δὲ νῆες
 Σμερδαλέον κονάβησαν, αὖσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν —
- 335 Μῦθον ἐπαινῆσαντες Ὀδυσσεὺς θείοιο.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ ·
 Ὡ πόποι! ἦ δὴ παισὶν εἰκότες ἀγοράασθε
 Νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμῆϊα ἔργα.
 Πῇ δὲ συνθεσῆναι τε καὶ ὄρκια βίησεται ἡμῖν;
 340 Ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο, μήδεά τ' ἀνδρῶν,
 Σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ἧς ἐπέπιθμεν!
 Αὐτῶς γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος
 Εὐρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἑόντες.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' ἔθ', ὥς πρὶν, ἔχων ἀστεμφέα βουλήν,
- 345 Ἀρχεῦ Ἀργεῖοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας ·
 Τούσδε δ' ἔα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο, τοί κεν Ἀχαιῶν
 Νόσφιν βουλεύωσ' — ἄνυσσι δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν —
 Πρὶν Ἀργοςδ' ἵεναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
 Γινώμεναι εἵτε ψεῦδος ὑπόσχεσις, ἥε καὶ οὐκί.
- 350 Φημὶ γάρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα
 Ἡματι τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
 Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες,

- Ἀστροάπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων.
 Τῷ μήτις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι,
 355 Πρὶν τίνα παρ Τρώων ἀλόχῃ κατακοιμηθῆναι,
 Τίσασθαι δ' Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε.
 Εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἰκόνδε νέεσθαι,
 Ἀπτεσθω ἥς νηὸς εὖσσέλμοιο μελαίνης,
 Ὅφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 360 Ἀλλὰ, ἄναξ, αὐτός τ' εὖ μῆδεο, πείθεό τ' ἄλλῳ.
 Οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὅ, τι κεν εἴπω.
 Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον,
 Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φύλα δὲ φύλοις.
 Εἰ δέ κεν ὥς ἔρξης, καὶ τοι πείθονται Ἀχαιοί,
 365 Γνώσῃ ἔπειθ', ὅς θ' ἡγεμόνων κακός, ὅς τέ νυ λαῶν,
 Ἦδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔῃσι· κατὰ σφέας γὰρ μαχέονται.
 Γνώσεται δ', εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις,
 Ἦ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 370 Ἦ μὰν αὐτ' ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἱᾶς Ἀχαιῶν.
 Αἰ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλῶνι,
 Τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν·
 Τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἀλοῦσά τε, πέρθομένη τε.
 375 Ἀλλὰ μοι αἰγίοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεὺς τε μαχησάμεθ' εἵνεκα κούρης
 Ἀντιβίοις ἐπέεσσιν, ἐγὼ δ' ἥρχον χαλεπαίνων·
 Εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκέτ' ἔπειτα
 380 Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἡβαιόν.
 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἀρηᾷ.
 Εὖ μὲν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω,
 Εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσι,
 Εὖ δέ τις ἄρματος ἀμφὶς ἰδὼν, πολέμοιο μεδέσθω·
 385 Ὡς κε πανηγέριοι στυγερά κρινώμεθ' Ἀρηϊ.
 Οὐ γὰρ πανσωλή γε μετέσσεται, οὐδ' ἡβαιόν,
 Εἰ μὴ νῦν ἐλθοῦσα διακρινέει μένος ἀνδρῶν.
 Ἰδρώσει μὲν τευ τελαμῶν ἀμφὶ στήθεσσι
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δ' ἔγχρ' ἡ χεῖρα καμεῖται·
 390 Ἰδρώσει δέ τευ ἵππος, εὖξοον ἄρμα τιταίνων.
 Ὅν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
 Μιμνάξιν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐ οἱ ἔπειτα
 Ἀρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κίνας ἦδ' οἰωνούς.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἵαχον, ὥς ὅτε κῆμα
 395 Ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσῃ Νότος ἐλθὼν,

- Προβλήτι σκοπέλω · τὸν δ' οὔποτε κύματα λείπει,
 Παντοίων ἀνέμων, οἳ ἂν ἐνθ' ἢ ἐνθα γένωνται.
 Ἀνστάντες δ' ὀρέοντο, κεδασθέντες κατὰ νῆας,
 Κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δεῖπνον ἔλοντο.
 400 Ἄλλος δ' ἄλλω ἔρριψε θεῶν αἰειγενεταίων,
 Εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρης.
 Αὐτὰρ ὁ βοῦν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Πίονα, πενταέτηρον, ὑπερμενῆϊ Κρονίωνι.
 Κέκλησκεν δὲ γέροντας ἀριστήας Παναχαίων,
 405 Νέστορα μὲν πρώτιστα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴαντε δῶκα καὶ Τυδεὸς υἱόν,
 Ἐκτον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.
 (Αὐτόματος δὲ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
 Ἦδε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὥς ἐπονείτο,
 410 Βοῦν δὲ περιστήσαντο, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο.
 Τοῖσιν δ' εὐχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων.
 Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων,
 Μὴ πρὶν ἐπ' ἥλιον δύναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν,
 Πρὶν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
 415 Αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα,
 Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι
 Χαλκῷ ῥωγαλέον · πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
 Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὁδᾶς λαζοίατο γαῖαν.
 Ὡς ἔφατ' · οὐδ' ἄρα πῶ οἱ ἐπεκραίαινε Κρονίων.
 420 Ἄλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱρά, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ὁ εὖξαντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 Αὐέρουσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
 Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 425 Καὶ τὰ μὲν ἄρ' σχίσουσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον.
 Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπεύραντες, ὑπείρεχον Ἥφαίστοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 Μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 ὧπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 430 Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
 Αἰτρεῖδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 435 Μηκέτι νῦν δῆθ' αὖθι λεγόμεθα, μηδ' ἔτι δηρὸν
 Ἀμβαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει.
 Ἄλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων
 Λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας.

- Ἡμεῖς δ' ἄθροοι ὧδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 440 Ἴομεν, ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Ἀντίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
 Κηρύσσειν πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς.
 Οἳ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα.
 445 Οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρεΐωνα Διοτρεφῆες βασιλῆες
 Θῦνον κρίνοντες· μετὰ δέ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Αἰγίδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον, ἀγήραον, ἀθανάτην τε·
 Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσειο ἠερέθονται,
 Πάντες εὐπλεκέες, ἑκατόμβιοι δὲ ἕκαστος.
 450 Σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν,
 Ὀτρύνουσ' ἰέναι· ἐν δὲ σθένος ὤρσεν ἑκάστῳ
 Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ', ἥ ἐ νέεσθαι
 Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 455 Ἦύτε πῦρ αἰὲθλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην
 Οὔρεος ἐν κορυφῇς, ἕκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγή·
 Ὡς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίῳ
 Αἴγλῃ παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἵκεν.
 Τῶν δ', ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ,
 460 Χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
 Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καῦστρίου ἄμφι ῥέεθρα,
 Ἐνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερόγεσσι,
 Κλαγγῆδόν προκαθίζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμῶν·
 Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 465 Ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθῶν
 Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
 Ἔσαν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
 Μυρίοι, ὅσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὦρη.
 Ἦύτε μυριάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ,
 470 Αἶτε κατὰ σταθμὸν ποιμνῆιον ἠλάσκουσιν,
 Ὄρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
 Τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Ἐν πεδίῳ ἴσταντο, διαρρόαισαι μεμαῶτες.
 Τοὺς δ', ὥστ' αἰπόλια πλατὲς αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες
 475 Ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεὶ κε νομῶ μιγέωσιν·
 Ὡς τοὺς ἠγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Τσμίνηνδ' ἰέναι· μετὰ δέ, κρείων Ἀγαμέμνων,
 Ὀμματα καὶ κεφαλὴν ἵκελος Διὶ τεροπικεράνῳ,
 Ἀρεῖ δὲ ζῶνῃν, στέρονον δὲ Ποσειδάωνι.
 480 Ἦύτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἑξοχος ἐπλετο πάντων
 Ταῦρος· ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένησιν·

Τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἥματι κείνῳ,
Ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔσοχον ἠρώεσσιν.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι·

485 Ἥμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστε τε, ἴστε τε πάντα,

Ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν·

Οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοῖρανοι ἦσαν.

Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω·

Οὐδ' εἰ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἴεν.

490 Φωνὴ δ' ἄρόηκτος, χάλκεον δὲ μοι ἦτορ ἐνείη·

Εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο

Θυγατέρες, μνησαίαθ', ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

Ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας.

Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Αἰήτιος ἦρχον,

495 Ἀρκεσίλαός τε Προθοήνωρ τε Κλονίος τε·

Οἱ θ' Ἰρίην ἐνέμοντο καὶ Αὐλῖδα πετρήεσσαν,

Σχοῖνόν τε Σκῳλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν,

Θέσπιαν, Γραϊάν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησόν,

Οἱ τ' ἄμφ' Ἀρμ' ἐνέμοντο καὶ Εἰλέσιον καὶ Ἐρύθρας,

500 Οἱ τ' Ἐλεῶν' εἶχον ἦδ' Ἴλιν καὶ Πετεῶνα,

Ῥακλήην, Μεδεῶνά τ', ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,

Κώπας, Εὐτρησὶν τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην,

Οἱ τε Κορώνειαν καὶ ποιήενθ' Ἀλῖαρον,

Οἱ τε Πλάταιαν ἔχον, ἦδ' οἱ Γλίσαντ' ἐνέμοντο,

505 Οἱ θ' Ἐποθήβας εἶχον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,

Ὅγχηστόν θ' ἱερόν, Ποσιδηΐον ἀγλαὸν ἄλσος,

Οἱ τε πολυστάφυλον Ἀρνην ἔχον, οἱ τε Μίδειαν,

Νῆσάν τε ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν·

Τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον· ἐν δὲ ἐκάστη

510 Κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον.

Οἱ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον,

Τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, νῆες Ἀρης,

Οὓς τέκεν Ἀστυόχη, δόμῳ Ἀκτορος Ἀζειδαο,

Παρθένος αἰδοίη, ὑπερώϊον εἰσαναβάσας,

515 Ἀρηϊ κρατερῶ· ὃ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρη·

Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

Αὐτὰρ Φωκῆων Σχεδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,

Ῥεῖες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο·

Οἱ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν,

520 Κρισάν τε ζαθέην καὶ Δαυλίδα καὶ Πανοπῆα,

Οἱ τ' Ἀνεμόρειαν καὶ Τάμπολιν ἀμφενέμοντο,

Οἱ τ' ἄρα παρ ποταμὸν Κηφισὸν διὸν ἔναιον,

Οἱ τε Αἰλαίαν ἔχον, πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῖο·

Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιнай νῆες ἔπορτο.

- 525 Οἱ μὲν Φωκῆων στίχας ἔστασαν ἀμφιέποντες·
 Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο.
 Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 Μείων, οὔτι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,
 Ἀλλὰ πολὺ μείων· ὀλίγος μὲν ἦν, λινοθώρηξ,
 530 Ἐγχείη δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς·
 Οἱ Κύνον τ' ἐνέμοντ', Ὀπόεντά τε Καλλιάρων τε,
 Βῆσάν τε Σκάροφην τε καὶ Αὐγείας ἐρατεινάς,
 Τάρφην τε Θρόνιον τε, Βοαργίου ἀμφὶ ῥέεθρα·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο
 535 Λοκρῶν, οἱ ναίουσι πέρην ἑρῆς Εὐβοίης.
 Οἱ δ' Εὐβοίαν ἔχον μένεα πνεύοντες Ἀβαντες,
 Χαλκίδα τ' Εἰρέτριάν τε, πολυστάφυλόν θ' Ἰστίαian,
 Κήρινθόν τ' ἔφαλον, Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον,
 Οἱ τε Κάρυστον ἔχον, ἥδ' οἱ Στύρα ναιετάσκον·
 540 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' Ἐλεφήνωρ, ὅζος Ἀρης,
 Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.
 Τῷ δ' ἅμ' Ἀβαντες ἔποντο θοοί, ὅπιθεν κομόωντες,
 Αἰχμηταί, μεμαῶτες ὀρεκτῆσιν μελήσιν
 Θώρηκας ῥήξειν δῆϊων ἀμφὶ στήθεσιν·
 545 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον
 Δῆμον Ἐρεχθίδος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη
 Θρέψε, Διὸς θυγάτηρ — τέκε δὲ ζεῖδωρος Ἀρουρα —
 Καδ' δ' ἐν Ἀθήνῃς εἶσεν, ἑὼ ἐνὶ πτόνι νηῶ·
 550 Ἐνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται
 Κοῦροι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν·
 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς.
 Τῷ δ' οὐπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνῆρ,
 Κοσμήσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας —
 555 Νέστωρ οἷος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν —
 Τῷ δ' ἅμα πεντήκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγειν δυοκαίδεκα νῆας.
 [Στήσε δ' ἄγων, ἔν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες.]
 Οἱ δ' Ἀργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
 560 Ἑρμιόνην, Ἀσίην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας,
 Τροίξην, Ἡϊόνας τε καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδauρον,
 Οἱ τ' ἔχον Αἰγίαν, Μάσητά τε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Καὶ Σθένελος, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός·
 565 Τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν, ἰσόθεος φῶς,
 Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἀνακτός.
 Συμπάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

Τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.

Οἱ δὲ Μυκῆνας εἶχον, ἔκτιμενον πτολίεθρον,
 570 Ἀφνειόν τε Κόρινθον, ἔκτιμένας τε Κλεωνάς,
 Ὀρνειάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινὴν,
 Καὶ Σικυῶν', ὃθ' ἄρ' Ἀδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν,
 Οἱ θ' Ἐπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν,
 Πελλήνην τ' εἶχον, ἣδ' Αἰγίον ἀμφενέμοντο,
 575 Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἀμφ' Ἑλίκην εὐρεΐαν.
 Τῶν ἑκατὸν νηῶν ἦρχε κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι
 Λαοὶ ἔποντ'· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νῶροπα χαλκόν,
 Κυδιόων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν,
 580 Οὐνεκ' ἄριστος ἦν, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς.

Οἱ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαιμόνα κητώεσσαν,
 Φᾶρῖν τε Σπάρτην τε, πολυτορήρωνά τε Μέσσην,
 Βρουσειάς τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀνγειαὶ ἐρατεινάς,
 Οἱ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον, Ἑλος τ', ἔφαλον πτολίεθρον,
 585 Οἱ τε Λάαν εἶχον, ἣδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο.
 Τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Ἐξήκοντα νεῶν· ἀπάτερθε δὲ θωρήσσοντο.
 Ἐν δ' αὐτὸς κίεν ἥσι προθυμίῃσι πεποιθώς,
 Ὀτρύνων πόλεμόνδε· μάλιστα δὲ ἔτεο θυμῷ
 590 Τίσασθαι Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε.)

Οἱ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρῆνην ἐρατεινὴν,
 Καὶ Θρύνον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ ἔκτιτον Αἴπυ,
 Καὶ Κυπαρισσῆντα καὶ Ἀμφιγένηιαν ἔναιον,
 Καὶ Πτελεὸν καὶ Ἑλος καὶ Δωρίον — ἔνθα τε Μοῦσαι
 595 Ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρηϊκά παῦσαν ἀοιδῆς,
 Οἰχαλήθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλῆος·
 Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἶπερ ἂν αὐταὶ
 Μοῦσαι ἀείδοιεν, κοῦραι Λιὸς αἰγίοχοιο·
 Αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδῇν
 600 Θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν —
 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Τῷ δ' ἐνενήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

Οἱ δ' ἔχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλίνης ὄρος αἰπύ,
 Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἣν ἄνδρες ἀγχιμαχῆται,
 605 Οἱ Φεγεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον,
 Ῥίπην τε Στρατιήν τε καὶ ἡνεμόεσσαν Ἐρίσπην,
 Καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἐρατεινὴν,
 Στύμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παρθασίην ἐνέμοντο·
 Τῶν ἦρχ' Ἀγκαῖοιο πάϊς, κρείων Ἀγαπήνωρ,
 610 Ἐξήκοντα νεῶν· πολέες δ' ἐν νηϊ ἑκάστη

- Ἄρκαδες ἄνδρες ἔβαινον, ἐπιστάμενοι πολεμίζειν.
 Αὐτὸς γάρ σφιν δῶκεν ἅταξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Νῆας εὖσσέλμους, περῶαν ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
 Ἀτρεΐδης· ἐπεὶ οὐ σφι θαλάσσια ἔργα μεμῆλει.
 615 Οἱ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἥλιδα δῖαν ἔναιον,
 Ὅσσον ἐφ' Ἐρμίνην καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα,
 Πέτρην τ' Ὀλερίην καὶ Ἀλείσιον ἐντὸς ἔεργει·
 Τῶν αὖ τεσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν· δέκα δ' ἀνδρὶ ἐκάστω
 Νῆες ἔποντο θοαί, πολέες δ' ἔμβαινον Ἐπειοί.
 620 Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἠγησάσθην,
 Τῆες, ὃ μὲν Κτεάτου, ὃ δ' ἄρ' Εὐρύτου Ἀκτορίωνος·
 Τῶν δ' Ἀμαρυγκεΐδης ἦρχε κρατερός Διῳῆς·
 Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύξεινος Θεοειδής,
 Τῖος Ἀγασθένης Αὐγηϊάδαο ἄνακτος.
 625 Οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου, Ἐχινάων θ' ἱεράων
 Νήσων, αἱ ναίουσι πέρην ἁλός, Ἥλιδος ἅντα·
 Τῶν αὖθ' ἠγεμόνευε Μέγης, ἀτάλαντος Ἀρηΐ,
 Φυλεΐδης, ὃν τίχτε Διὶ φίλος ἱππότη Φυλεύς,
 Ὅς ποτε Δουλίχιόνδ' ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθεὶς·
 630 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλήνας μεγαθύμους,
 Οἱ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰροσίφυλλον,
 Καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο καὶ Αἰγίλιπα τροχέϊαν,
 Οἱ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἥδ' οἱ Σάμον ἀμφενέμοντο,
 635 Οἱ τ' ἠπειρον ἔχον, ἥδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο·
 Τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος·
 Τῷ δ' ἅμα νῆες ἔποντο δυώδεκα μιλοπαῖοι.
 Αἰτωλῶν δ' ἠγεῖτο Θάας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 Οἱ Πλευρῶν' ἐνέμοντο καὶ Ὀλεον ἥδ' Πυλὴνν,
 640 Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον, Καλυδῶνά τε πετροήεσαν —
 Οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν,
 Οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, θάναε δὲ ξανθὸς Μελέαγχρος —
 Τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσέμεν Αἰτωλοῖσιν·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.
 645 Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἠγεμόνευεν,
 Οἱ Κνωσὸν τ' εἶχον, Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν,
 Λύκτον, Μίλητόν τε καὶ Ἀργινόεντα Λύκαστον,
 Φαιστόν τε Ῥίτιόν τε, πόλεις ἐνναίεταώσας,
 Ἄλλοι θ' οἱ Κρήτην ἐκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.
 650 Τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἠγεμόνευεν,
 Μηριόνης τ' ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρεϊφόντῃ·
 Τοῖσι δ' ἅμ' ἐγδῶκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.
 Τληπόλεμος δ' Ἡρακλείδης, ἧὺς τε μέγας τε,

- Ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγερώχων·
 655 Οἱ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τριῖα κοσμηθέντες,
 Αἶνδον, Ἰηλυσόν τε καὶ Ἀργινόεντα Κάμειρον.
 Τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
 Ὅν τέκεν Ἀστυόχεια βίη Ἡρακλεῖη·
 Τὴν ἄγει ἔξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος,
 660 Πέρσας ἄστια πολλὰ Διοτρεφίων αἰζηῶν.
 Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
 Αὐτίκα πατὴρ ἐοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα,
 Ἦδη γηράσκοντα Δικύμνιον, ὅσον Ἄρης.
 Αἶψα δὲ νῆας ἔπηξε, πολὺν δ' ὄγε λαὸν ἀγείρας,
 665 Βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπειλήσαν γάρ οἱ ἄλλοι
 Γίεες υἱωνοὶ τε βίης Ἡρακλεΐης.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἐς Ῥόδον ἵξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων·
 Τριχθαὶ δὲ ὤκηθεν καταφυλαδόν, ἧδ' ἐφίληθεν
 Ἐκ Διὸς ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει.
 670 [Καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.]
 Νιρεὺς αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας εἵσας,
 Νιρεὺς, Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιό τ' ἀνακτος,
 Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἥλιον ἦλθεν
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα·
 675 Ἄλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην, παῦρος δὲ οἱ εἶπετο λαός.
 Οἱ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, Κράπαθόν τε Κάσον τε
 Καὶ Κῶν, Εὐρύπυλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας·
 Τῶν αὖ Φειδιππὸς τε καὶ Ἀντιφός ἡγήσασθην,
 Θεσσαλοῦ υἱὲ δύω Ἡρακλείδαο ἀνακτος·
 680 Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νῆες ἐστιχώντο.
 Νῦν αὖ τοὺς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον,
 Οἳ τ' Ἄλον, οἳ τ' Ἀλόπην, οἳ τε Τρηχῖν ἐνέμοντο,
 Οἳ τ' εἶχον Φθίην ἧδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα·
 Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί·
 685 Τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.
 Ἄλλ' οἳ γ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο·
 Οὐ γὰρ ἔην, ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιο.
 Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
 Κούρης χωόμενος Βρισηΐδος ἠΰκόμοιο,
 690 Τὴν ἐκ Λυρνησοῦ ἐξείλετο, πολλὰ μογήσας,
 Λυρνησὸν διαπορθήσας καὶ τεῖχεα Θήβης·
 Καὶ δὲ Μύνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμῶρους,
 Γίεας Εὐηνοῖο Σεληπιάδαο ἀνακτος·
 Τῆς ὄγε κεῖτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν.
 695 Οἱ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνθεμόεστα,
 Δήμητρος τέμενος, Ἴτωνά τε, μητέρα μήλων,

- Ἀγχιάλόν τ' Ἀντροῶν ἥδ' Πτελεὸν λεχεποίην·
 Τῶν αὖ Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 Ζωὸς εἰὼν· τότε δ' ἤδη ἔχεν κατά γαῖα μέλαινα.
 700 Τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδουφῆς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλείπειτο,
 Καὶ δόμος ἡμιτελής· τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ,
 Νηὸς ἀποθρῶσκοντα πολὺν πρῶτιστον Ἀχαιῶν.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἄρχόν·
 Ἀλλὰ σφεας κόσμησε Ποδάρκης, ὅζος Ἄρης,
 705 Ἰφίκλου νιὸς πολυμήλου Φυλακίδαο,
 Αὐτοκασίγνητος μεγαθύμου Πρωτεσίλαου,
 Ὀπλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων,
 Ἥρως Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος· οὐδὲ τι λαοὶ
 Δεῦρονθ' ἡγεμόνος, πόθεον δέ μιν ἐσθλὸν ἐόντα·
 710 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δὲ Φερεῆς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην,
 Βοίβην καὶ Γλαφύρας καὶ εὐκτιμένην Ἰαωλκόν·
 Τῶν ἤρχ' Ἀδμήτιο φίλος παῖς ἔνδεκα νηῶν,
 Εὐμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε διὰ γυναικῶν,
 715 Ἀλκησις, Πελίαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη.
 Οἱ δ' ἄρα Μηθώνην καὶ Θανμακίην ἐνέμοντο,
 Καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τροχέϊαν·
 Τῶν δὲ Φιλοκτίτης ἤρχεν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Ἐπὶ νεῶν· ἐρέται δ' ἐν ἐκάστη πεντήκοντα
 720 Ἐμβέβασαν, τόξων εὖ εἰδότες ἱφί μάχεσθαι.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 Λήμνῳ ἐν ἡραθῇ, ὅθι μιν λίπον νιῆς Ἀχαιῶν,
 Ἐλκεῖ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου·
 Ἐνθ' ὄγε κεῖτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον
 725 Ἀργεῖοι παρὰ Πηυσὶ Φιλοκτίτῃσι ἄνακτος.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἄρχόν·
 Ἀλλὰ Μῆδων κόσμησεν, Ὀϊλῆος νόθος νιός,
 Τόν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνῃ ὑπ' Ὀϊλῇι πτολιπόρθῳ.
 Οἱ δ' εἶχον Τρίκκην καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν,
 730 Οἱ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος·
 Τῶν αὖθ' ἡγείσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε,
 Ἰητῆρ' ἀγαθῷ, Ποδαλείριος ἥδ' Μαχάων·
 Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
 Οἱ δ' ἔχον Ὀρμένιον, οἳ τε κρήνην Ἐπέρειαν,
 735 Οἱ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα·
 Τῶν ἤρχ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς νιός·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' Ἀργίσσαν ἔχον, καὶ Γυρτῶνην ἐνέμοντο,
 Ὀρθην, Ἠλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκὴν·

- 740 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 Τῖος Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς —
 Τόν ῥ' ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτὸς Ἴπποδάμεια
 Ἥματι τῷ, ὅτε Φῆρας ἐτίεατο λαχνήεντας,
 Τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὤσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσαν —
- 745 Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε Λεοντεύς, ὄζος Ἄρης,
 Τῖος ὑπερθύμοιο Κορώνου Καινείδαο.
 Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Γουνεύς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας.
 Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί,
- 750 Οἱ περὶ Λωδωήνῃν δυσχεύμερον οἰκί' ἔθεντο,
 Οἱ τ' ἄμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο.
 Ὃς ῥ' ἐς Πηνεῖον προΐει καλλιόροον ὕδωρ.
 Οὐδ' ὄγε Πηνεῖῳ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ,
 Ἀλλὰ τέ μιν καθ' ὑπερθεν ἐπιρρέει, ἥνι' ἔλαιον.
- 755 Ὅρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ.
 Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθοος, Τενθρηδόνοιο υἱός,
 Οἱ περὶ Πηνεῖον καὶ Πηλῖον εἰνοσίφυνλλον
 Ναίεσκον· τῶν μὲν Πρόθοος τοῦ ἡγεμόνευεν.
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
- 760 Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κολήρανοι ἦσαν.
 Τίς τ' ἄρ' τῶν ὄχ' ἄριστος ἦν, σύ μοι ἔννεπε, Μοῦσα,
 Αὐτῶν, ἧδ' ἵππων, οἱ ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἔποντο.
 Ἴπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο,
 Τὰς Εὐμηλος ἔλαυνε, ποδώκεας, ὄρνιθας ὥς,
- 765 Ὀτρίχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας.
 Τὰς ἐν Πηρείῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 Ἀμφω θηλείας, φόβον Ἄρης φορεούσας.
 Ἀνδρῶν αὖ μέγ' ἄριστος ἦν Τελαμώνιος Αἴας,
 Ὅφρ' Ἀχιλεὺς μήριεν· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν,
- 770 Ἴπποι θ', οἱ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλεῖωνα.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσιν ποντοπόροισιν
 Κεῖτ', ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Ἀτρεΐδῃ· λαοὶ δὲ παρὰ δηγμῖνι θαλάσσης
 Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,
- 775 Τόξοισιν θ'· ἵπποι δὲ παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος,
 Λωτὸν ἐρεπτόμενοι, ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον,
 Ἔστασαν· ἅρματα δ' εὖ πεπνυκασμένα κεῖτο ἀνάκτων
 Ἐν κλισίῃς· οἱ δ' ἀρχὸν Ἀρηΐφιλον ποθέοντες
 Φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατὸν, οὐδ' ἐμάχοντο.
- 780 Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν, ὥσεί τε πυρὶ χθρὼν πᾶσα νέμοιτο.
 Γαῖα δ' ὑπεστενάρχιζε, Διὶ ὥς τερπικεραυνῶ
 Χωρόμενῳ ὅτε τ' ἄμφι Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσση

- Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφώεος ἔμμεναι εὐνάς·
 Ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα
 785 Ἐρχομένων· μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο.
 Τρωσὶν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδὴν ὤκεία Ἴρις
 Παρ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἀγγελίῃ Ἀλεγεινῇ.
 Οἱ δ' ἀγορεύς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσιν,
 Πάντες ὁμηγερέες, ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες.
 790 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὤκεία Ἴρις·
 Εἴσατο δὲ φθογγὴν νύϊ Πριάμοιο Πολίτῃ,
 Ὃς Τρώων σκοπὸς ἴξε, ποδωκείῃσι πεποιθώς,
 Τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυνήταο γέροντος,
 Δέχμενος ὅπποτε ναῦφιν ἀφορηθηεῖεν Ἀχαιοί·
 795 Τῷ μιν εἰσαμένη μετέφη πόδας ὤκεία Ἴρις·
 Ὡ γέρον, αἰεὶ τοι μῦθοι φίλοι ἀκροίτοι εἰσιν,
 Ὡς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἄλῃαστος ὀρώρειν.
 Ἡ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσῆλυθον ἀνδρῶν,
 Ἀλλ' οὐπω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὅπωπα·
 800 Δίην γὰρ φύλλοισιν εἰκότες ἢ ψαμάθοισιν,
 Ἐρχονται πεδίοιο, μαχησόμενοι περὶ ἄστν.
 Ἐκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ὥδὲ γε ῥέξαι·
 Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστν μέγα Πριάμον ἐπίκουροι,
 Ἀλλῃ δ' ἄλλων γλῶσσαι πολυσπερέων ἀνθρώπων·
 805 Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαίνεται, οἷσι περ ἄρχει,
 Τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησάμενος πολιήτας.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτορ δ' οὔτι θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν,
 Αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορὴν· ἐπὶ τεύχεα δ' ἔσσεύοντο.
 Πᾶσαι δ' ὠϊγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
 810 Πεζοὶ θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 Ἔστι δὲ τις προπάροιθε πόλιος αἰπεῖα κολώνη,
 Ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περιδρομὰς ἔνθα καὶ ἔνθα·
 Τὴν ἦτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν,
 Ἀθάνατοι δὲ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης·
 815 Ἐνθα τότε Τρώες τε διέκριθεν ἡδ' ἐπίκουροι.
 Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἐκτορ
 Πριαμίδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
 Λαοὶ θωρήσσοντο, μεμαότες ἐγχείησιν.
 Δαρδανίων αὐτ' ἤρχεν εὖς παῖς Ἀρχίσαιο,
 820 Αἰνεΐας, τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δι' Ἀφροδίτῃ,
 Ἴδης ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῶν εὐνηθεῖσα·
 Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύω Ἀντήνορος νῆε,
 Ἀρχέλοχος τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
 Οἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης,
 825 Ἀφνειοί, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσὴ ποιο,

Τρῶες · τῶν αὐτ' ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
Πάνδαρος, ὃς καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.

- Οἱ δ' Ἀδρήστεϊάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ
Καὶ Πιτύνειαν ἔχον καὶ Τηρεΐης ὄρος αἰλύ·
830 Τῶν ἦρχ' Ἀδρηστός τε καὶ Ἀμφιος λινοθώρηξ,
Τῆς δὲ Μέροπος Περκωσίου, ὅς περὶ πάντων
ἤδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὐς παῖδας ἔασκεν
Στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα · τῷ δέ οἱ οὔτι
Πειθέσθην · Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
835 Οἱ δ' ἄρα Περκωίτην καὶ Προάκτιον ἀμφενέμοντο,
Καὶ Σηστόν καὶ Ἀβυδὸν ἔχον καὶ δῖαν Ἀρίοβην ·
Τῶν αὖθ' Ἰρτακίδης ἦρχ' Ἀσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ἀσιος Ἰρτακίδης, ὃν Ἀρίοβηθεν φέρον ἵπποι
Αἰθῶνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
840 Ἰππόθοος δ' ἄγε φῦλα Πελασγῶν ἐγχεσιμῶρων,
Τῶν οἱ Λέρισσαν ἐριβώλακα ναιετάασκον ·
Τῶν ἦρχ' Ἰππόθοός τε Πύλαις τ' ὄζος Ἀρηος,
Τῆς δὲ Λήθοιο Πελασγοῦ Τευταμίδαο.
Αὐτὰρ Θρηϊκας ἦγ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἦρως,
845 Ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγὰρ ὄρους ἐντὸς ἔεργει.
Εὐφημος δ' ἀρχὸς Κινόνων ἦν αἰχμητῶν,
Τῆς Τροϊζήνοιο Διοτρεφῆς Κεάδαο.
Αὐτὰρ Πυρραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
850 Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν.
Παφλαγόνων δ' ἦγετο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ,
Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων ·
Οἱ ῥα Κύτωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο,
Ἀμφί τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον,
855 Κρωμνάν τ' Αἰγιάλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.
Αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.
Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἐννομος οἰωνιστής ·
Ἄλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο Κῆρα μέλαιναν,
860 Ἄλλ' ἐδάμῃ ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Διαικίδαο
Ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεραΐζει καὶ ἄλλους.
Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκάνιος θεοειδής,
Τῇλ' ἐξ Ἀσκανίης · μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι.
Μήοσιν αὖ Μέσθλης τε καὶ Ἀντιφος ἡγησάσθην,
865 Τῆς Ταλαιμένεος, τῷ Γυγαίῃ τέκε Λίμνη,
Οἱ καὶ Μήονας ἦγον ὑπὸ Τρωάῳ γεγαῶτας.
Νάστις αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφῶνων,
Οἱ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,

Μαιάνδρου τε ῥοάς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα·
 870 Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστις ἤγησάσθην,
 Νάστις Ἀμφίμαχός τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα,
 Ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἔεν, ἥϋτε κούρη·
 Νήπιος, οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον·
 Ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
 875 Ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων.
 Σαρπηδὼν δ' ἤρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων,
 Τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Ξάνθου ἄπο δινήεντος.

Ι Λ Ι Λ Δ Ο Σ Γ.

Primo concursu praelii Paris seu Alexander fortissimum quemque Achivorum ad pugnam provocat; sed, ut Menelaum conspexit de curru desilientem, abjecto animo refugit (1-37). Paullo post idem, Hectoris voce correptus, offert se certamini singulari cum Menelao de summâ belli ineundo; quâ conditione acceptâ, poscit Menelaus, ut sponsio interponatur, præsentē Priamo sancienda (38-110). Igitur arma depouunt exercitus; sacrificia ab utrâque parte parantur: interim Helena ex turri Priamo et senioribus Trojanis demonstrat duces Achivorum in campo subjacente (111-244). Vocatus supervenit Priamus, comite Antenore; fœdusque ictum antiquo ritu hisce legibus, ut, uter alterum vicisset, Helenam ejusque opes haberet, Trojani autem inferiores Achivis gravem multam penderent (245-301). Post Priami discessum arma capiunt Menelaus et Paris, et in spatium certamini dimensum procedunt: at superatum Paridem clam surripit Venus, et incolumem in ipsius cubiculum asportat (302-382). In eundem locum adducit illa Helenam, quæ primum reluctans novo marito ignaviam exprobrat, mox tamen eum in gratiam recipit (383-448). Ita præmiis deæ fruentem adversarium frustra quærit Menelaus, dum Agamemno publice repetit pactum pretium victoriæ (449-461).

Ὅ ρ ο ι . Τ ε ι χ ο σ κ ο π ί α . Ἀ λ ε -
ξ ά ν δ ρ ο υ κ α ι Μ ε ν ε λ ά ο υ μ ο -
ν ο μ α χ ί α .

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἄμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
 Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς·
 ἦντε περ κλαγγῇ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό,
 Αἶτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον,
 6 Κλαγγῇ ταίγε πέτονται ἐπ' Ὀκεανοῖο θοάων,
 Ἄνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ Κῆρα φέρουσai·
 Ἠέριαι δ' ἄρα ταίγε κακὴν ἔριδα προφέρονται·
 Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί,
 Ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.

- 10 *Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην,
Ποιμῆσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἄμεινω,
Τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἦσιν·
Ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσσαλος ὠρνυτ' ἀελλῆς
Ἐρχομένων· μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο.*
- 15 *Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρῶσιν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
Παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα
Καὶ ξίφος· αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ
Πάλλων, Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους,*
- 20 *Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι.
Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
Ἐρχόμενον προπάροιθεν ὀμίλου, μακρὰ βιβῶντα,
Ὡστε λέων ἐχάρη, μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας,
Εὐρὼν ἢ ἔλαφον κερὰν ἢ ἄγριον αἶγα,*
- 25 *Πεινάων· μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν
Σεύωνται ταχέες τε κύνες, θαλεροὶ τ' αἰζηοί·
Ὡς ἐχάρη Μενέλαος, Ἀλέξανδρον Θεοειδέα
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· φάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείτην·
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.*
- 30 *Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
Ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ·
Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο Κῆρ' ἀλεείνων.
Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνροστος ἀπέστη
Οὔρεος ἐν βήσσης, ὑπὸ τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα,*
- 35 *Ἄψ τ' ἀνεχώρησεν, ὥχρός τε μιν εἶλε παρειάς·
Ὡς αὖτις καθ' ὄμιλον ἔδυ Τρῶων ἀγερώχων,
Δείσας Αἰτρείος υἱὸν Ἀλέξανδρος Θεοειδής.
Τὸν δ' ἔκτωρ νείκεσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
(Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἡπεροπεντά!*
- 40 *Αἶθ' ὄφελες ἄγονός τ' ἔμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι.
Καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον ἦεν,
Ἢ οὕτω λῶβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόφιον ἄλλων.
Ἢ πον καγχαλώωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
Φάντες ἀριστήα πρόμον ἔμεναι, οὔνεκα καλὸν*
- 45 *Εἶδος ἐπ'· ἄλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσίν, οὐδὲ τις ἀλκή.
Ἢ τοιόσδε ἐὼν, ἐν ποντοπόροισι νέεσσιν
Πόντον ἐπιπλώσας, ἐτάρους ἐρήθρας ἀγείρας,
Μιχθεῖς ἀλλοδαποῖσι, γυναῖκ' εὐειδέ' ἀνῆγες
Ἐξ ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητῶν —*
- 50 *Πατρὶ τε σῶ μέγα πῆμα, πόλῃ τε παντί τε δήμῳ,
Δυσμενέσιν μὲν χάσμα, κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ·
Οὐκ ἂν δὴ μείνειας Ἀρηΐφιλον Μενέλαον;*

Γνοίης χ', οίου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν.

Οὐκ ἄν τοι χραίσμη κίθαρις, τά τε δῶρ Ἀφροδίτης,

55 Ἡ τε κόμη, τό τε εἶδος, ὅτ' ἐν κοινήσι μιγείης.

Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες· ἧ τέ κεν ἦδη

Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα, κακῶν ἔνεχ', ὅσσα ἔοργας.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·

Ἐκτορ· ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν·

60 Αἰεὶ τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστίν ἀτειρής,

Ὅστ' εἷσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνη

Νῆϊον ἐκτάμνησιν, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν·

Ὡς τοι ἐνὶ στήθεσσι νάταρβητος νόος ἐστίν.

Μῆ μοι δῶρ ἐρατὰ πρόφερε χρυσέης Ἀφροδίτης·

65 Οὗτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,

Ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἐκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἔλοιτο.

Νῦν αὖτ' εἴ μ' ἐθέλεις πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,

Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,

Αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρτήφιλον Μενέλαον

70 Συμβάλετ' ἄμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·

Ὅππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,

Κτήμαθ' ἐλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·

Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,

Ναίοιτε Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νεέσθων

75 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαΐδα καλλιγύναικα.

Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,

Καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρῶων ἀνέργε φάλαγγας,

Μέσσου δουρὸς ἐλὼν· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.

Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,

80 Ἰοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λάεσσι τ' ἔβαλλον.

Αὐτὰρ ὁ μακρὸν αὔσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

Ἰσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιῶν.

Στεῦνται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἐκτωρ·

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο μάχης, ἀνέφ' τ' ἐγένοντο

85 Ἐσσυμένως· Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,

Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.

Ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς

Τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,

90 Αὐτὸν δ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρτήφιλον Μενέλαον

Οἴους ἄμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·

Ὅππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,

Κτήμαθ' ἐλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·

Οἱ δ' ἄλλοι φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.

95 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἄγαθὸς Μενέλαος·

- Κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἱκάνει
 Θυμὸν ἐμόν· φρονέω δὲ διακρινθήμεναι ἤδη
 Ἀργείους καὶ Τρωῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε
 100 Εἶνεκ' ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἀρχῆς.
 Ἡμέων δ' ὅπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
 Τεθναίῃ· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα.
 Οἴσετε δ' ἄρ' ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν,
 Γῇ τε καὶ Ἥελίῳ· Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.
 105 Ἀξέτε δὲ Πριάμοιο βίην, ὅφρ' ὄρκια τάμνη
 Αὐτός, ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι·
 Μῆτις ὑπερβασίῃ Διὸς ὄρκια δηλήσεται.
 Αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡερέθονται·
 Οἷς δ' ὁ γέρων μετέσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
 110 Δεύσσει, ὅπως ὅχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.)
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοὶ τε Τρωῆές τε,
 Ἐλλόμενοι παύσεσθαι οὔζυροῦ πολέμοιο.
 Καὶ ῥ' ἵππους μὲν ἔρυσαν ἐπὶ σίτχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
 Τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ
 115 Πλησίον ἀλλήλων, ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα.
 Ἐκτὼρ δὲ προτὶ ἄστυ δύο κήρυκας ἔπεμπεν,
 Καρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν, Πριάμόν τε καλέσσαι.
 Αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἵεναι, ἡδ' ἄρ' ἐκέλευεν
 120 Οἰσέμεναι· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησ' Ἀγαμέμνονι δῖῳ. —
 Ἴρις δ' αὖθ' Ἑλένη λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν,
 Εἰδομένη γαλόῳ, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι,
 Τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικίων,
 Λαοδίκην, Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.
 125 Τὴν δ' εὖρ' ἐν μεγάρῳ· ἡ δὲ μέγαν ἰστὸν ὕφαινεν,
 Δίπλακα πορφυρέην· πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
 Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Οὓς ἔθεν εἶνεκ' ἐπασχόν ὑπ' Ἀρης παλαμῶν.
 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·
 130 Δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδῃαι
 Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἀρηά
 Ἐν πεδίῳ, ὀλοοῖο λιλαϊόμενοι πολέμοιο,
 Οἱ δὴ νῦν ἔαται σιγῇ — πόλεμος δὲ πέπανται —
 135 Ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν.
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
 Μακρῆς ἐγχείησι μαχήσονται περὶ σείο·
 Τῷ δὲ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις.

- Ὡς εἰποῦσα θεὰ γλυκὺν ἥμερον ἔμβαλε θυμῷ
 140 Ἄνδρός τε προτέρωιο καὶ ἄστεος ἠδὲ τοκῆων.
 Αὐτίκα δ' ἄργεννῇσι καλυψαμένη ὀδόνῃσιν,
 Ῥωμάτων ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα.
 Οὐκ οἶη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δὺ' ἔποντο,
 Αἰθήρη, Πειθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις.
 145 Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανον, ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.
 Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον ἠδὲ Θυμοίτην,
 Λάμπον τε Κλυτίον θ' Ἰκετάονά τ', ὅζον Ἄρηος,
 Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
 Εἶατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν.
 150 Γῆραί δ' ἡ πολέμοιο πεπανμένοι, ἄλλ' ἀγορηταὶ
 Ἑσθλοί, τετιγέσσιιν ἐοικότες, οἵτε καθ' ὕλην
 Δενδρέω ἐφεξόμενοι ὅπα λειριόεσσιν εἴσιν.
 Τοῖτοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἦντ' ἐπὶ πύργῳ.
 Οἱ δ' ὥς οὖν εἶδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργῳ ἰοῦσαν,
 155 Ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
 Οὐ νέμεσις, Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν.
 Αἰνῶς ἀθανάτησι θεῆς εἰς ὧπα ἔοικεν.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς, τοίη περ ἐοῦσ', ἐν νηυσὶ νέεσθω,
 160 Μηδ' ἡμῖν τεκέεσσι τ' ὑπίσσω πῆμα λίποιτο.
 Ὡς ἄρ' ἔφαν· Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ.
 Δεῦρο πάροιθ' ἐλθούσα, φίλον τέκος, ἔξω ἐμῆο,
 Ὅφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν πηοὺς τε φίλους τε —
 Οὔτι μοι αἰτιή ἐσσί, θεοὶ νῦ μοι αἰτιοὶ εἰσιν,
 165 Οἳ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρον Ἀχαιῶν —
 Ὡς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνηρ,
 Ὅστις ὅδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἧὺς τε μέγας τε.
 Ἦτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασιν.
 Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὕτω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 170 Οὐδ' οὕτω γεγραφόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν.
 Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, δῖα γυναικῶν
 Αἰδοῖός τέ μοι ἐσσι, φίλε ἐκυρέ, δεινός τε.
 Ὡς ὕφελεν θάνατός μοι ἄδειν κακός, ὅππότε δεῦρο
 Ῥεῖ σφ' ἐπόμεν, θάλαμον γνωτοὺς τε λιποῦσα,
 175 Παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὀμηλικὴν ἐρατεινήν.
 Ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα. —
 Τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὃ μ' ἀνείρχει ἠδὲ μεταλλάξ.
 Οὗτός γ' Αἰρείδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἀμφοτέρων βασιλεὺς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής.
 180 Δαῖρ' αὐτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἶποι ἔην γε.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρον ἠγάσσατο, φώνησέν τε.

- ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδῃ, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον,
 Ἡ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμηῖατο κοῦροι Ἀχαιῶν.
 Ἦδῃ καὶ Φρυγίῃν εἰς ἤλυθον ἀμπελόεσσαν,
 185 Ἐνθα ἴδον πλείστους Φρύγας, ἀνέρας αἰολοπώλους,
 Λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μύγδοнос ἀντιθέοιο,
 Οἳ ῥα τότε ἐστρατιόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἦν μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην
 Ἥματι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι.
 190 Ἀλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
 Δεύτερον αὐτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν, ἐρέειν' ὁ γεραίος.
 Εἵπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις ὄδ' ἐστίν.
 Μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 Εὐρύτερος δ' ὥμοισιν ἰδὲ στέροισιν ἰδέσθαι.
 195 Τεῦχεα μὲν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 Αὐτὸς δέ, κτίλος ὥς, ἐπιπωλεῖται στήχας ἀνδρῶν.
 Ἀρνεῖω μιν ἔγωγε ἔϊσκω πηγεσιμᾶλλον,
 Ὅστ' οἶων μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα.
 200 Οὔτιος δ' αὖ Λαερτιάδης, πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Ὅς τράφη ἐν δῆμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης,
 Εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μῆδεα πυκνά.
 Τὴν δ' αὐτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ἦῤῥα.
 ὦ γύναι, ἧ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτές ἔειπες.
 205 Ἦδῃ γὰρ καὶ δευρό ποτ' ἦλυθε διὸς Ὀδυσσεύς,
 Σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης, σὺν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
 Τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα,
 Ἀμφοτέρων δὲ φνὴν ἐδάην καὶ μῆδεα πυκνά.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
 210 Στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους,
 Ἀμφω δ' ἐξομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μῆδεα πᾶσιν ὕφαινον,
 Ἦτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν,
 Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως· ἐπεὶ οὐ πολύμυθος,
 215 Οὐδ' ἀφαρματοεπής, ἧ καὶ γένει ὕστερος ἦεν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀνείξειεν Ὀδυσσεύς,
 Στάσκειν, ὑπαὶ δὲ ἰδεσκε, κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξας,
 Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προσηγνὲς ἐνώμα,
 Ἀλλ' ἀστεμφές ἔχεσκεν, αἶδρεῖ φωτὶ εἰοικός.
 220 Φαίης καὶ ἰακτόν τε τιν' ἔμμεναι, ἄφρονά τ' αὐτως.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἔει,
 Καὶ ἔπεα νηφάδεσσιν εἰοκότα χειμερῆσιν,
 Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
 Οὐ τότε γ' ὦδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

- 225 Τοτρίτον αὐτ' Αἴαντα ἰδὼν, ἐρέειν ὁ γεραίός·
 Τίς τ' ἄρ' ὄδ' ἄλλος Ἀχαιοὺς ἀνὴρ ἥϊός τε μέγας τε,
 Ἐξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἦδ' εὐρέας ὤμους;
 Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἀμείβετο, δῖα γυναικῶν·
 Οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν·
 230 Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι, θεὸς ὤς,
 Ἔστηκ'· ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἡγερέθονται.
 Πολλάκι μιν ξείνισσεν Ἀρηΐφίλος Μενέλαος
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὅπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο.
 Νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὄρῳ ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς,
 235 Οὓς κεν εὖ γνοίην, καὶ τοῦνομα μυθήσασθην·
 Δοιῶ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορες λαῶν,
 Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πῦξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
 Αὐτοκασιγνήτῳ, τῷ μοι μία γείνατο μήτηρ.
 Ἡ οὐχ ἐσπέσθην Λακεδαιμόνος ἐξ ἐρατεινῆς;
 240 Ἡ δεῦρο μὲν ἔποντο νέεσσ' ἐνὶ ποντοπόροισιν,
 Νῦν αὖτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
 Αἴσχεα δειδιότες καὶ ὀνείδεα πόλλ', ἃ μοὶ ἐστίν;
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα
 Ἐν Λακεδαιμόνι αὐθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ·—
 245 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ θεῶν φέρον ὄρκια πιστά,
 Ἄρνε δύω καὶ οἶνον εὐφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
 Ἀσκήν ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαινόν·
 Κήρυξ Ἰδαῖος ἠδὲ χρύσεια κύπελλα·
 ὧτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσιν·
 250 Ὅρσεο, Λαομεδοντιάδῃ! καλέουσιν ἄριστοι
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων,
 Ἐς πεδὶον καταβῆναι, ἔν' ὄρκια πιστὰ τάμητε·
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφίλος Μενέλαος
 Μακροῖς ἐγχείησι μαχήσονται ἀμφὶ γυναικί·
 255 Τῷ δὲ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἔποιτο·
 Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
 Ναίοιμεν Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νέονται
 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαΐδα καλλιγύναικα.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δ' ὁ γέρων, ἐκέλευσε δ' ἐταίροις,
 260 Ἴππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπὶ θοῖοντο.
 Ἄν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἡνία τέττινεν ὀπίσσω·
 Πὰρ δὲ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον.
 Τῷ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίοι' ἔχον ὠκέας ἵππους.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοντο μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς,
 265 Ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πούλυβότειραν,
 Ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο.
 ὧρνυτο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,

- "Αν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις · ἀτὰρ κήρυκες ἀγανοὶ
 Ὀρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆροι δὲ οἶνον
 270 Μίσγον, ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχεναν ·
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 Ἡ οἱ παρ' ἱφίφους μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
 Ἀρνῶν ἐκ κεφαλῶν τάμνε τρίχας · αὐτὰρ ἔπειτα
 Κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις.
 275 Τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὐχέτο, χεῖρας ἀνασχών ·
 Ζεῦ πάτερ, Ἰδῆθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
 Ἡέλιός θ' ὅς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ παντ' ἐπακούεις,
 Καὶ Ποταμοὶ καὶ Γαῖα, καὶ οἱ ὑπένεργθε καμόντας
 Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὁμόσση,
 280 Ὥγε μάρτυροί ἐστε, φυλάσσετε δ' ὄρκια πιστὰ ·
 Εἰ μὲν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνη,
 Αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα,
 Ἡμεῖς δ' ἐν νῆεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν ·
 Εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος,
 285 Τρώας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι,
 Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἥντιν' ἔοικεν,
 Ἦτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες
 Τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν, Ἀλεξάνδροιο πεσόντος,
 290 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχήσομαι εἵνεκα ποινῆς,
 Αὐθι μένων, εἰως κε τέλος πολέμοιο κικεύω.
 Ἡ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἄρνῶν τάμε νηλεῖ χαλκῷ ·
 Καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
 Θυμοῦ δεινομένους · ἀπὸ γὰρ μένος εἴλετο χαλκός.
 295 Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν
 Ἐκχεον, ἦ δ' εὐχοντο θεοῖς αἰειγενέτησιν ·
 Ὡδε δέ τις εἵπεςκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε ·
 Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι !
 Ὀππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια πημίνειαν,
 300 Ὡδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμᾶδις ῥέοι, ὥς ὅδε οἶνος,
 Αὐτῶν, καὶ τεκέων, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμεῖεν.
 Ὡς ἔφην · οὐδ' ἄρα πῶ σφιν ἐπεκράαινε Κρονίων.
 Τοῖσι δὲ Λαρδανίδης Πριάμος μετὰ μῦθον ἔειπεν ·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί ·
 305 Ἦτοι ἐγὼν εἴμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
 Ἄψ, ἔπει οὐπὼ τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι
 Μαρνάμενον φίλον υἱὸν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ ·
 Ζεὺς μὲν πού τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 Ὀπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.
 310 Ἡ ῥα, καὶ ἐς δίφρον ἄρνας θέτο ἰσόθεος φῶς ·

Ἄν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτός, κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω·
 Πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἄψορόοι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο.

Ἐκτῶρ δὲ Πριάμοιο πάϊς καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
 315 Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, αὐτὰρ ἔπειτα
 Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἐλόντες,
 Ὀππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.
 Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
 Ὡδὲ δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·

320 Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύνιστε, μέγιστε!
 Ὀππότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν,
 Τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἀΐδος εἴσω,
 Ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ γενέσθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· πάλλεν δὲ μέγας κορυθαίολος Ἐκτῶρ,

325 Ἀψ ὀρώων· Πάριος δὲ Θῳῶς ἐκ κλήρος ὄρουσεν.
 Οἱ μὲν ἔπειθ' ἵζοντο κατὰ στίχας, ἥχι ἐκάστω
 Ἴπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
 Αὐτὰρ ὃγ' ἀμφ' ὥμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ
 Δῖος Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἠῦκόμοιο.

330 Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν
 Οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος· ἤρμωσε δ' αὐτῷ.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 335 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
 Ἴππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
 Ἐΐλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃφιν ἀρήρει.
 Ὡς δ' αὐτως Μενέλαος Ἀρήϊος ἔντε ἔδυνεν.

340 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
 Ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο,
 Δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
 Τρωάς θ' ἵπποδάμους καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιούς.
 Καὶ ὃ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ,
 345 Σείοντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε.

Πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Ἀτρεΐδαο κατ' ἄσπινδα πάντοσ' εἴσῃν,
 Οὐδ' ἔρῳηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμῇ
 Ἀσπὶδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὃ δὲ δεύτερος ὤρυντο χαλκῷ

350 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπενεξάμενος Διὶ πατρὶ·
 Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὃ με πρότερος κάκ' ἔοργεν,
 Δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον·
 Ὅφρα τις ἐρῳίγῃσι καὶ ὀπιγόνων ἀνθρώπων,

- Ξεινοδόκον κακὰ ρέξαι, ὃ κεν φιλότητα παρὰσχη.
 365 Ἥ ῥα, καὶ ἄμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.
 Διὰ μὲν ἀσπίδος ἤλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλου ἠρήρειστο.
 Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπαρὴν διάμησε χιτῶνα
 360 Ἐγχος· ὃ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
 Πλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 Τριχθαῖ τε καὶ τετραχθαῖ διατρυνφὲν ἔκπεσε χειρός.
 Ἀτρεΐδης δ' ὤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 365 Ζεῦ πάτερ, οὔτις σείο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος!
 Ἥ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος·
 Ἴνυν δέ μοι ἐν χεῖρεσσ' ἐάγη ξίφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος
 Ἥχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν.
 Ἥ, καὶ ἐπαΐξας κόρυθος λάβεν ἵπποδασείης,
 370 Ἐλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
 Ἀγχε δέ μιν πολύνκεστος ἱμᾶς ἀπαλὴν ὑπὸ δειρῇν,
 Ὃς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὄχευς τέτατο τρυφαλείης.
 Καὶ νύ κεν εἵρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κῦδος,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 375 Ἥ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοῶς ἱφι κταμένοιο·
 Κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἔσπετο χειρὶ παχείῃ.
 Τὴν μὲν ἔπειθ' ἦρωσ μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 Ρίψ' ἐπιδινήσας, κόμισαν δ' ἐρήηρες ἐταῖροι.
 Αὐτὰρ ὃ ἄψ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων
 380 Ἐγχεῖ χαλκείῳ· τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη
 Ρεῖα μάλ', ὥστε θεός· ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἦξι πολλῇ,
 Καδ δ' εἶσ' ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ, κηῶντι.
 Αὐτὴ δ' αὖθ' Ἑλένην καλέουσ' ἔε· τὴν δ' ἐκίχανεν
 Πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρῳαὶ ἅλῃς ἦσαν.
 385 Χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα·
 Τρητὶ δέ μιν εἰκυῖα παλαιγενεῖ προσέειπεν,
 Εἰροκόμῳ, ἥ οἱ Λακεδαιμόνι ναιετάωσῃ
 Ἦσκειν εἴρια καλά, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν·
 Τῇ μιν εἰσαμένην προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτη·
 390 Δεῦρ' ἔθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἰκόνδε νέεσθαι.
 Κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσιν,
 Κάλλεϊ τε στίλβων καὶ εἵμασιν· οὐδέ κε φαίης
 Ἄνδρῳ μαχησάμενον τόνγ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε
 Ἔρχεσθ', ἥε χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν.
 395 Ὡς φάτο· ἐπὶ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν·
 Καὶ ῥ' ὥς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρῇν,

Στήθεά θ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
Θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίειαι ἠπεροπεύειν;

400 Ἦ πῆ με προτέρω πολίων εὐναιομενάων

Ἄξεις ἢ Φρυγίης, ἢ Μηονίης ἐρατεινῆς,
Εἴ τίς τοι καὶ κείθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων;

Οὔνεκα δὴ νῦν δῖον Ἀλέξανδρον Μενέλαος
Νικήσας ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἴκαδ' ἄγεσθαι,

405 Τοὔνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης;

Ἦσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους·

Μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὀλυμπον,
Ἄλλ' αἰεὶ περὶ κείνον οἷζυε, καὶ ἐφύλασσε,
Εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὄγε δούλην.

410 Κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἰμι — νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη —

Κείνου πορσυνέουσα λέχος· Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσσω
Πᾶσαι μωμήσονται· ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.

Τὴν δὲ χολωσαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτῃ·

Μή μ' ἔρεθε, σχετλίη! μὴ χωσαμένη σε μεθείω,

415 Τῷς δέ σ' ἀπεχθήσω, ὥς νῦν ἔκπαυλ' ἐφίλησα,

Μέσσω δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρὰ,
Τρώων καὶ Δαναῶν, σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὀληαί.

Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·

Βῇ δὲ κατασχομένη ἐανῶ ἀργῇτι φαινωῖ,

420 Σιγῇ· πάσας δὲ Τρωὰς λάθην· ἦρχε δὲ δαιμων.

Αἱ δ' οἱ Ἀλεξάνδρουιο δόμον περικαλλέ' ἵκοντο,

Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θεῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,

Ἦ δ' εἰς ὑπόροφον θάλαμον κίε διὰ γυναικῶν.

Τῇ δ' ἄρα δίφρον ἐλοῦσα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ,

425 Ἀντί' Ἀλεξάνδρουιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα·

Ἐνθα κάθιζ' Ἑλένη, κούρη Διὸς αἰγιοόχοιο,

Ὅσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἠνίπαπε μύθῳ·

Ἦλυθες ἐκ πολέμου — ὥς ὥφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι,

Ἄνδρὶ δαμείς κρατερῷ, ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν.

430 Ἦ μὲν δὴ πρὶν γ' εὐχε' Ἀρηίφίλου Μενελάου

Σῇ τε βίῃ καὶ χερσὶ καὶ ἔγχει φέρετος εἶναι·

Ἄλλ' ἴθι νῦν προκαλέσσαι Ἀρηίφιλον Μενέλαον,

Ἐξαῦτις μαχέσασθαι ἐναντίον! ἀλλὰ σ' ἔγωγε

Παύσασθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ

435 Ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν ἢ δὲ μάχεσθαι

Ἀφραδέως, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης.

Τὴν δὲ Πάρις μύθαισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

Μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνειδέσι θυμὸν ἔνιπτε!

Νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθῆνῃ·

- 440 Κεῖνον δ' αὖτις ἐγώ· παρὰ γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμῖν.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φιλότῃ τραπέομεν εὐνηθέντε.
 Οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὦδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυπεν·
 Οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς
 Ἐπλεον ἀρπάξας ἐν ποντοπόροισι νέεσσιν,
 445 Νήσω δ' ἐν Κρανάῃ ἐμίγην φιλότῃ καὶ εὐνῇ·
 Ὡς σεο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἡμερος αἰρεῖ.
 Ἦ ῥα, καὶ ἄρχε λέχοςδε κιών· ἅμα δ' εἶπετ' ἄκοιτις·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθαι λεχέεσσιν.
 Ἀτρεΐδης δ' ἄν' ὄμιλον ἐφοῖτα, θηρὶ ἐοικώς,
 450 Εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα.
 Ἄλλ' οὔτις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 Δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότε Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
 Οὐ μὲν γὰρ φιλότῃ γ' ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο·
 Ἴσον γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο Κηρὶ μελαίνῃ.
 455 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἀναξάνδρων Ἀγαμέμνων·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἧδ' ἐπίκουροι·
 Νίκη μὲν δὴ φαίνεται Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
 Ἑμεῖς δ' Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
 Ἐκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἣντιν' ἔοικεν,
 460 Ἦτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 Ὡς ἔφατ' Ἀτρεΐδης· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Δ.

Quum ex fœdere Helena Achivis reddenda, infestæque acies dirimendæ essent, superato Paride; Juno in concilio deorum indignabunda, ita non expleri odium suum in Trojanos, Jovi extorquet, ut ipsi concedat Ilii excidium (1-49). Minerva, ipsa quoque Trojanis inimica, Junonis hortatu ad terram missa, persuadet Pandaro Lycio, ut jactâ in Menelaum sagittâ pactionem conturbet, ac novam bellandi causam serat (50-104): at non letali vulnere percutsum Menelaum arcessitus medicus curat Machao (105-219). Interea rursus armati ad pugnandum se referunt Trojani, dum Agamemno catervas Achivorum obit; nonnullorum, ut Idomenei, Ajacum, Nestoris, qui jam in procinctu stabant, alacritatem laudans; aliorum, ut Menesthei, Ulyssis, Diomedis, qui recentem impetum nondum senserant, cunctationem reprehendens (220-421). Quo facto, prælium instauratur, in quo Trojanis Mars et Apollo, Achivis præter alia numina Minerva animos addit; cædesque fiunt mutuæ (422-544).

Ὅρκίων σύγχυσις. Ἀγαμέ-
μνωνος ἐπιπώλησις.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἰδὴν καθήμενοι ἡγορόωντο
Χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δὲ σφισι πότνια Ἥβη
Νέκταρ ἐνοχόει· τοὶ δὲ χρυσέοις δεπάεσσιν
Λειδέχατ' ἀλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόωντες.
5 Αὐτίκ' ἐπειρᾷτο Κρονίδης ἐρεθίζεμεν Ἥρην
Κερτομίῳις ἐπέεσσι, παραβλήδην ἀγορεύων·
Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεῶν,
Ἥρῃ τ' Ἀργεῖῃ καὶ Ἀλαλκομενῆϊς Ἀθήνῃ.
Ἄλλ' ἦτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι, εἰσορόωσαι
10 Τέρεσθον· τῷ δ' αὖτε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ
Αἰεὶ παρμέβλωκε, καὶ αὐτοῦ Κῆρας ἀμύνει·
Καὶ νῦν ἐξεσάωσεν οὔόμενον θανέεσθαι.
Ἄλλ' ἦτοι νίκη μὲν Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,

- 15 Ἦ ὃ' αὖτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνῆν
 Ὅρσομεν, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν.
 Εἰ δ' αὖ πῶς τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
 Ἦτοι μὲν οἰκέοιτο πόλιν Πριάμοιο ἀνακτος,
 Αὖτις δ' Ἀργεῖην Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.
- 20 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
 Πλησίαι αἶγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρῳέεσσι μεδέσθην.
 Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
 Σκυζομένη Διὶ πατρὶ, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει·
 Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στήθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·
- 25 Αἰνότητε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Πῶς ἐθέλεις ἄλιον θεῖναι πόνον ἡδ' ἀτέλεστον,
 Ἰδρῶ θ', ὃν ἰδρῶσα μόγῳ! καμέτην δέ μοι ἵπποι
 Λαὸν ἀχειροῦσιν, Πριάμῳ κακὰ τοῖό τε παισίν.
 Ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
- 30 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Δαιμόνιη, τί νύ σε Πρίαμος Πριάμοιο τε παῖδες
 Τόσσα κακὰ ῥέζουσιν, ὅτ' ἀσπερχές μίνεαῖνεις
 Ἰλίου ἐξαλαπάξαι εὐκτίμενον πτολίεθρον;
 Εἰ δὲ σύγ' εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρά,
- 35 Ὡμὸν βεβρώθοις Πριάμον Πριάμοιο τε παῖδας,
 Ἄλλους τε Τρῳάας, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο.
 Ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις· μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω
 Σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
- 40 Ὅππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς πόλιν ἐξαλαπάξαι
 Τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἄνδρες ἐγγεγῆασιν,
 Μῆτι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' ἑᾶσαι.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.
 Αἰ γὰρ ὑπ' ἡελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι
- 45 Ναιετάουσι πόλῃες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 Τάων μοι πέρι κῆρι τίεσκετο Ἴλιος ἱρή,
 Καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.
 Οὐ γάρ μοι ποτε βωμὸς ἐδέετο δαιτὸς εὔσης,
 Δοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ δὲ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
- 50 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Πάρις πότνια Ἥρη·
 Ἦτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταται εἰσι πόλῃες,
 Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγνια Μυκῆνη·
 Τὰς διαπέρσαι, ὅτ' ἂν τοι ἀπέχθωνται πέρι κῆρι·
 Τάων οὗτοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω.
- 55 Εἶπερ γὰρ φθονέω τε, καὶ οὐκ εἴω διαπέρσαι,
 Οὐκ ἀνύω φθονέουσ'· ἐπεὶ πολὺ φέρτερός ἐσσι.
 Ἀλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον.

- Καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δ' ἐμοὶ ἔνθεν, ὅθεν σοί·
 Καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 60 Ἀμφοτέρων, γενεῇ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις
 Κέκλημαι· σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦθ' ὑποείζομεν ἀλλήλοισιν,
 Σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμοί· ἐπὶ δ' ἔφονται θεοὶ ἄλλοι
 Ἀθάνατοι. σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι,
 65 Ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν,
 Πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
 Ἀρξῶσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Αὐτίκ' Ἀθηναίῃν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 70 Αἴψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθε μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
 Πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
 Ἀρξῶσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.
 Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆρων αἵξασα.
 75 Οἷον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Ἡ ναύτησι τέρας, ἥ ἐστρατῶ εὐρεῖ λαῶν,
 Λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθήρης ἴενται·
 Τῷ εἰκῦι ἦϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
 Κάδ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
 80 Τρῶάς θ' ἱπποδάμους καὶ ἑὺκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 Ὡδε δέ τις εἵπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἡ δ' αὖτις πόλεμος τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ
 Ἔσσειται, ἥ φιλότιτα μετ' ἀμφοτέροισι τίθῃσιν
 Ζεὺς, ὅστι' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
 85 Ὡς ἄρα τις εἵπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε.
 Ἢ δ' ἀνδρὶ ἱκέλη Τρώων κατεδύσαθ' ὄμιλον,
 Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ, κρατερῷ αἰχμητῇ,
 Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενῃ, εἴ που ἐφεύροι.
 Εὖρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
 90 Ἔσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰι στίχες ἀσπιστῶν
 Λαῶν, οἳ οἳ ἔποντο ἀπ' Αἰσχύποιο ροάων.
 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἡ ῥά νύ μοι τι τίθεται Λυκάονος νιὲ δαΐφρον;
 Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροσμέν ταχὺν ἰόν·
 95 Πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῆδος ἄροιο,
 Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῇ.
 Τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο,
 Αἶ κεν ἴδῃ Μενέλαον Ἀργεῖον, Ἀτρεΐος υἱὸν
 Σῶ βελεῖ δμηθέντα, πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλσγεινῆς.
 100 Ἄλλ' ἄγ', οἷστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο·

Εὐχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ,
 Ἀργῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 Οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστρ' Ζελεΐης.

Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν.

105 Αὐτίκ' ἐσύλα τόξον εὖξοον, ἱξάλου αἰγός
 Ἀργίου, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέροιο τυχήσας,
 Πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῇσιν,
 Βεβλήκει πρὸς στήθος· ὃ δ' ὑπτιος ἔμπεσε πέτρῃ·
 Τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαιδεκάδωρα πεφύκει·
 110 Καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων,
 Πᾶν δ' εὖ λεινὰς, χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε τανυσσάμενος, ποτὶ γαίῃ
 Ἀγκλῖνας· πρόσθεν δὲ σάκεα σχέθον ἐσθλοὶ ἐταῖροι,
 Μὴ πρὶν ἀναΐξειαν Ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν,
 115 Πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον Ἀρήϊον Ἀτρεΐος υἱόν.
 Αὐτὰρ ὃ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἔλετ' ἰὸν
 Ἀβλῆτα, πετρόεντα, μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων·
 Αἶψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμει πικρὸν οἷστόν,
 Εὐχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ

120 Ἀργῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 Οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστρ' Ζελεΐης.
 Ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια·
 Νευρὴν μὲν μαζῶ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερεῖς μέγα τόξον ἔτεινεν,
 125 Αἰγχε βίος, νευρῇ δὲ μέγ' ἔαχεν, ἄλτο δ' οἷστός
 Ὀξυβελῆς, καθ' ὅμιλον ἐπιπτώσθαι μενεαίνων.

Οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες λελάθοντο
 Ἀθάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἄγελει,
 Ἥ τοι πρόσθε στήσας, βέλος ἔχεπενκὲς ἄμυνεν.
 130 Ἥ δὲ τόσον μὲν ἔργον ἀπὸ χροός, ὥς ὅτε μήτηρ
 Παιδὸς ἔργει μῦτιαν, ὅθ' ἡδεῖ λέξεται ὑπνῳ.
 Αὐτὴ δ' αὐτ' ἔθυνεν, ὅθι ζωστήρος ὀχῆες
 Χρῦσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἦντετο θώρηξ·
 Ἐν δ' ἔπεσε ζωστήρι ἀρηρότι πικρὸς οἷστός·
 135 Διὰ μὲν ἄρ' ζωστήρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἡρόρειστο,
 Μίτρης θ', ἣν ἐφόρει ἔρσμα χροός, ἔρκος ἀκόντων,
 Ἥ οἱ πλείστον ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς.
 Ἀκρότατον δ' ἄρ' οἷστός ἐπέγραψε χροά φωτός·
 140 Αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κελαινεφές ἐξ ὠτειλῆς.

Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοῖνικι μιήνῃ
 Μηρόνις ἢ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων·
 Κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τὲ μιν ἡρήσαντο

- Ἴππῆες φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κείται ἄγαλμα,
 145 Ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρι τε κῦδος·
 Τοιοί τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροὶ
 Εὐφύεες, κνήμαί τ' ἠδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένευσθεν.
 Ῥίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Ὡς εἶδεν μέλαν αἷμα καταρρόεον ἐξ ὠτειλῆς·
 150 Ῥίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς Ἀρηΐφιλος Μενέλαος.
 Ὡς δὲ ἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας,
 Ἀπορρόον οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη.
 Τοῖς δὲ βαρυστενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 Χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι·
 155 Φίλε κασίγνητε, θάνατόν νύ τοι ὄρκι' ἔταμνον,
 Οἷον προσθήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρῳσὶ μάχεσθαι.
 Ὡς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν.
 Οὐ μὲν πως ἄλιον πέλει ὄρκιον, αἷμά τε ἀρῶν,
 Σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ἧς ἐπέπιθμεν!
 160 Εἶπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν,
 Ἐκ τε καὶ ὅψε' τελεῖ· σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,
 Σὺν σφῆσιν κεφαλῇσι, γυναῖξί τε καὶ τεκέεσσιν.
 Εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
 Ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,
 165 Καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο,
 Ζεὺς δὲ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
 Αὐτὸς ἐπισσείησιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν,
 Τῆσδ' ἀπάτης κοτέων· τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα.
 Ἀλλὰ μοι αἶνόν ἄχος σέθεν ἔσσεται, ὦ Μενέλαε,
 170 Αἷ' κε θάνης, καὶ μοῖραν ἀναπλήρης βιότοιο·
 Καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην.
 Αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἵης·
 Καὶ δὲ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρῳσὶ λίποιμεν
 Ἀργεῖην Ἑλένην· σέο δ' ὅστέα πύσει ἄρουρα,
 175 Κεῖμένου ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ.
 Καὶ κέ τις ᾧδ' ἐρέει Τρῳῶν ὑπερηνορέοντων,
 Τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο·
 Αἰθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει Ἀγαμέμνων,
 Ὡς καὶ νῦν ἄλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν.
 180 Καὶ δὴ ἔβη οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 Σὺν κεινήσιν νηυσί, λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον.
 Ὡς ποτὲ τις ἐρέει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθῶν!
 Τὸν δ' ἐπιθαρσύνων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Θάρσει, μηδέ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν.
 185 Οὐκ ἐν καιρίῳ ὅξ' ἄγῃ βέλος, ἀλλὰ πάροιθεν
 Εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος, ἠδ' ὑπένευσθεν

Ζῶμά τε καὶ μίτρη, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων ·

Δὶ γὰρ δὴ οὕτως εἶη, φίλος ὦ Μενέλαε ·

190 Ἐλκος δ' ἱητὴρ ἐπιμάσσεται, ἧδ' ἐπιθήσει
Φάρμακ' , ἃ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων.

Ἢ, καὶ Ταλθύβιον, θεῖον κήρυκα, προσηύδα ·

Ταλθύβι , ὅτι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλυσσον,

Φῶτ' , Ἀσκληπιοῦ υἱόν, ἀμύμονος ἱητῆρος,

195 Ὅφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,

Ὅν τις οἷστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς,

Τρώων ἢ Δυκίων · τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.

Ὡς ἔφατ' · οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας ·

Βῆ δ' ἰέναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων,

200 Παπταίνων ἥρωα Μαχάονα · τὸν δ' ἐνόησεν

Ἔσταότ' · ἀμφὶ δὲ μιν κρατερὰι στίχες ἀσπιστῶν

Δαῶν, οἳ οἱ ἔποντο Τρίκῃς ἐξ ἱπποβότοιο.

Ἀγχοῦ δ' ἰστέμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·

Ὅρσ' , Ἀσκληπιάδῃ ! καλέει κρείων Ἀγαμέμνων,

205 Ὅφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,

Ὅν τις οἷστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς,

Τρώων ἢ Δυκίων · τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.

Ὡς φάτο · τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν ·

Βὰν δ' ἰέναι κατ' ὁμίλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.

210 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος

Βλήμενος ἦν — περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέρατ' , ὅσσοι ἄριστοι,

Κυκλός , ὃ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φῶς —

Αὐτίκα δ' ἐκ ζωστήρος ἀρηρότος ἔλκεν οἰστόν ·

Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι.

215 Αὔσε δὲ οἳ ζωστήρα παναίολον, ἧδ' ὑπένερθεν

Ζῶμά τε καὶ μίτρη, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἔλκος, ὅθ' ἔμπεσε πικρὸς οἰστός,

Αἶμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἅρ' ἤπια φάρμακα εἰδώς

Πάσσε, τά οἱ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.

220 Ὅφρα τοὶ ἀμφεπένοντο βοῇν ἀγαθὸν Μενέλαον,

Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστῶν ·

Οἳ δ' αὖτις κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρις.

Ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἰδοῖς Ἀγαμέμνονα δῖον,

Οὐδὲ καταπτύσσοντ' , οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,

225 Ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν.

Ἴππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ ·

Καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιώωντας

Εὐρυμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο ·

Τῷ μάλιστα πόλλ' ἐπέτελλε παρυσχέμεν, ὅππότε κέν μιν

- 230 *Γυῖα λάβη κάματος, πολέας διὰ κοιρανέοντα·
 Αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν·
 Καί ῥ' οὓς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Δαναῶν ταχυπώλων,
 Τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσιν·
 Ἀργεῖοι, μήπω τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς!*
- 235 *Οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσει ἄρωγός·
 Ἄλλ' οἵπερ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο,
 Τῶν ἦτοι αὐτῶν τέρενα χροά γυῖπες ἔδονται·
 Ἡμεῖς αὐτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
 Ἄξομεν ἐν νήεσσιν, ἐπὴν πτολίεθρον ἔλωμεν.*
- 240 *Οὐστίνας αὖ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο,
 Τοὺς μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες, οὐ νυ σέβεσθε;
 Τίφθ' οὕτως ἔστητε τεθηπότες, ἥντε νεβροί;
 Αἶτ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίλοιο θεούσαι,
 245 Ἔστῃσ', οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή·
 Ὡς ὑμεῖς ἔστητε τεθηπότες, οὐδὲ μάχεσθε.
 Ἢ μένετε Τρωῶας σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔνθα τε νῆες
 Εἰρύατ' εὐπρυμνοὶ, πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 Ὅφρα ἴδῃτ', αἶ κ' ὑμῖν ὑπέρσχη χεῖρα Κρονίων;
 250 Ὡς ὅγε κοιρανέων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν·
 Ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι, κίων ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.
 Οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα δαΐφρονα θωρήσσοντο·
 Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις, σὺν εἵκελος ἀλκὴν,
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὠτρυνε φάλαγγας.
 255 Τοὺς δὲ ἰδὼν γήθησεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσηΐδα μελιχίοισιν·
 Ἰδομενεῦ, πέρι μὲν σε τίω Δαναῶν ταχυπώλων,
 Ἡμὲν ἐνὶ πτολέμῳ, ἦδ' ἄλλοιῳ ἐπὶ ἔργῳ,
 Ἦδ' ἐν δαΐθ', ὅτε πέρ τε γερούσιον αἰθροπα οἶνον
 260 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητήρσι κέρωνται.
 Εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ
 Ἔστηχ', ὥσπερ ἐμοί, πιέειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
 Ἄλλ' ὅρσευ πόλεμόνδ', οἷος πάρος εὐχεαὶ εἶναι!
 265 Τὸν δ' αὐτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤνδα·
 Ἀτρεΐδῃ, μάλα μὲν τοι ἐγὼν ἐρίηρος ἐταῖρος
 Ἔσσομαι, ὥς τοπρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα·
 Ἄλλ' ἄλλους ὄτρυνε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 Ὅφρα τάχιστα μαχόμεθ'· ἐπεὶ σὺν γ' ὄρκι ἔχευαν
 270 Τρωῆες· τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κήδε' ὀπίσσω
 Ἔσσει, ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀτρεΐδης δὲ παρώχετο γηθόσυνος κῆρ.*

- ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι, κίων ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν
 Τῷ δὲ κορυσσέσθην, ἅμα δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν.
 275 Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνῆρ,
 Ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς·
 Τῷ δέ τ' ἄνευθεν ἐόντι, μελάντερον, ἥύτε πίσσα,
 φαίνεται ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν·
 Ῥίγησέν τε ἰδὼν, ὑπὸ τε σπέος ἤλασε μῆλα·
 280 Τοῖαι ἅμ' Αἰάντεσσι Διοτρεφέων αἰζηῶν
 Δῆϊον ἐς πόλεμον πυκινὰ κίνυντο φάλαγγες
 Κυάναει, σάκεσιν τε καὶ ἔγχεσι πεφοικυῖαι.
 Καὶ τοὺς μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 285 Αἶαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
 Σφῶϊ μὲν — οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν — οὔτι κελεύω·
 Αὐτὰ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγειον ἱφί μάχεσθαι.
 Αἰ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλών,
 Τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·
 290 Τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Προιάμοιο ἀνακτος,
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσά τε περφομένη τε.
 Ὡς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους·
 Ἐνθ' ὄγε Νέστορ' εἶετμε, λιγὺν Πυλίων ἀγορητὴν,
 Οὓς ἐτάρους στέλλοντα, καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι,
 295 Ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντα, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε,
 Αἰμονά τε κρείοντα, Βίαντά τε, ποιμένα λαῶν.
 Ἴππῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
 Πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στήσεν πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς,
 Ἐρκος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσαν,
 300 Ὅφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίῳ.
 Ἴππεῦσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει
 Σφοῦς ἵππους ἐχέμεν, μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ·
 Μηδέ τις, ἵπποσύνῃ τε καὶ ἡνορέηφι πεπαιθώς,
 Οἷος πρόσθ' ἄλλων μεμᾶτω Τρώεσσι μάχεσθαι,
 305 Μηθ' ἀναχωρεῖτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε.
 Ὃς δὲ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἔτερ' ἄρμαθ' ἱκῆται,
 Ἐγχει ὀρεξάσθω· ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτως.
 Ὡδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τείχε' ἐπόρθουν,
 Τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἔχοντες.
 310 Ὡς ὁ γέρον ᾤτρυνε, πάλαι πολέμων εὖ εἰδώς.
 Καὶ τὸν μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ὡ γέρον, εἴθ', ὥς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
 Ὡς τοι γούναθ' ἔποιτο, βίῃ δέ τοι ἔμπεδος εἴη·
 315 Ἀλλὰ σε γῆρας τείρει ὁμοῖον· ὥς ὄφελέν τις

Ἄνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

Ἀτρεΐδῃ, μάλα μὲν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς

Ὡς ἔμεν, ὥς ὅτε δῖον Ἑρηνθαλίῳνα κατέκταν.

320 Ἀλλ' οὐπὼς ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν·

Εἰ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὐτὲ με γῆρας ἱκάνει.

Ἀλλὰ καὶ ὥς ἱππεῦσι μετέσσομαι, ἥδὲ κελεύσω

Βουλῇ καὶ μύθοισι· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.

Αἰχμᾶς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, οἵπερ ἐμεῖο

325 Ὀπλότεροι γεγάασι, πεποίθασιν τε βίηφιν.

Ὡς ἔφατ'· Ἀτρεΐδης δὲ παρῴχετο γηθόσυνος κῆρ.

Εὖρ' υἱὸν Πετειῶο, Μενεσθῆα πληῖσιππον,

Ἔσταότ'· ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι, μήστωρες αὐτῆς·

Αὐτὰρ ὁ πλησίον ἐστήκει πολύμητις Ὀδυσσεύς·

330 Παρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες οὐκ ἀλαπαδναὶ

Ἔστασαν· οὐ γάρ πώ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐτῆς,

Ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες

Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ μένοντες

Ἔστασαν, ὅπποτε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν

335 Τρώων ὁρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.

Τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσσαν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,

Καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ υἱὲ Πετειῶο, Διοτρεφέος βασιλῆος,

Καὶ σύ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλεόφρον!

340 Τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μῖμνετε δ' ἄλλους;

Σφῶϊν μὲν τ' ἐπέοικε, μετὰ πρώτοισιν ἐόντας

Ἔστάμεν, ἥδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι.

Πρώτῳ γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο,

Ὅπποτε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί.

345 Ἐνθα φίλ', ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, ἥδὲ κύπελλα

Οἴνου πινέμεναι μελιηδέος, ὅφρ' ἐθέλητον·

Νῦν δὲ φίλως χ' ὀρόωτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν

Ῥυεῖων προπάροιθε μαχοίεσθαι νηλεῖ χαλκῷ.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

350 Ἀτρεΐδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!

Πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεθιέμεν; — ὅπποτ' Ἀχαιοὶ

Τρώσιν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα,

Ὅψεται, ἦν ἐθέλησθα, καὶ αἰ κέν τοι τὰ μεμήλη,

Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέντα

355 Τρώων ἱπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμῶλια βάζεις.

Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,

Ὡς γινῶ χωομένοιο· πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

Οὔτε σε νεικείω περιώσιον, οὔτε κελεύω.

360 Οἶδα γάρ, ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
Ἦπια δήνεα οἶδε· τὰ γὰρ φρονέεις ἅτ' ἐγὼ περ.
Ἄλλ' ἔθι, ταῦτα δ' ὅπισθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
Εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμῶνια θεῖεν.

Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους
365 Εὖρε δὲ Τυδεὸς υἱόν, ὑπέρθυμον Διομήδεα,
Ἔσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
Πὰρ δέ οἱ ἐστήκει Σθένελος, Καπαρήϊος υἱός.
Καὶ τὸν μὲν νεικῆσεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

370 Ὡ μοι, Τυδεὸς υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο,
Τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας;
(Οὐ μὲν Τυδεῖ γ' ὥδε φίλον πτωσκαζόμεν ἦεν)
Ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἐτάρων δῆϊοισι μάχεσθαι·
Ὡς φάσαν, οἳ μιν ἰδόντο πονεύμενον· οὐ γὰρ ἔγωγε
375 Ἦντησ', οὐδὲ ἶδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι.

Ἦτοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκῆνας
Ξεῖνος ἅμ' ἀντιθέῳ Πόλυνεϊκεῖ, λαὸν ἀγείρων,
Οἳ ῥα τότε ἑστρατόωνθ' ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης·
Καὶ ῥα μάλα λίσσοντο δόμεν κλειτοὺς ἐπικούρους.

380 Οἳ δ' ἔθελον δόμεναι, καὶ ἐπῆνεον, ὥς ἐκέλευον·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παρὰίσια σήματα φαίνων.
Οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ὤχοντ', ἠδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο,
Ἄσωπὸν δ' ἔκοντο βαθύσχοινον, λεχεποῖην·
Ἐνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῇ στείλαν Ἀχαιοί.

385 Αὐτὰρ ὁ βῆ, πολέας τε κικήσατο Καδμείωνας
Δαινυμένους κατὰ δῶμα βίης Ἐτεοκληεῖς.
Ἐνθ' οὐδὲ, ξεῖνός περ ἑὼν, ἵππηλάτα Τυδεὺς
Τάρβει, μούνος ἑὼν πολέσιν μετὰ Καδμείοισιν·
Ἄλλ' ὄγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα

390 Ῥηϊδίως· τοίη οἳ ἐπὶ ῥόθοις ἦεν Ἀθήνη.
Οἳ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι, κέντορες ἵππων,
Ἀψ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἶσαν ἄγοντες,
Κούρους πεντήκοντα· δύω δ' ἡγήτορες ἦσαν,
Μαίων Αἰμονίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν,

395 Γίός τ' Αὐτοφρόνιοι, μενεπτόλεμος Πολυφόντης.
Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
Πάντας ἔπεφν', ἓνα δ' οἷον ἱεὶ οἰκόνδε νέεσθαι·
Μαίον' ἄρα προέηκε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
Τοῖος ἦν Τυδεὺς Αἰτώλιος· ἀλλὰ τὸν υἱὸν

400 Γείνατο εἰο χέρηα μάχῃ, ἀγορῇ δὲ τ' ἀμείνω.

Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κρατερὸς Διομήδης,

Αἰδесθεῖς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο.

Τὸν δ' υἱὸς Καπανῆος ἀμείψατο κυδαλίμοιο·

Ἀτρεΐδῃ, μὴ ψεύδε', ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν.

405 Ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι·

Ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἶλομεν ἑπταπύλοιο,

Παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τείχος Ἀρειον,

Πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἄρωγῇ·

Κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.

410 Τῷ μὴ μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἐνθεο τιμῇ.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

Τέττα, σιωπῇ ἦσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ.

Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,

Ὀτρύνοντι μάχεσθαι εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

415 Τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἅμ' ἔψεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ

Τρώας δηλώσωσιν, ἔλωσί τε Ἴλιον ἱερὴν·

Τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος, Ἀχαιῶν δηωθέντων.

Ἀλλ' ἄγε δῆ, καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.

Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε·

420 Δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσιν ἄνακτος

Ὀρνυμένου· ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δέος εἶλεν.

Ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχεῖ κῦμα θαλάσσης

Ὀρνυτ' ἐπασσύτερον, Ζεφύρου ὑποκινήσαντος·

Πόντῳ μὲν ταπρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα

425 Χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας

Κυρτόν ἐόν κορυφοῦται, ἀποπτύει δ' ἄλὸς ἄκην·

Ὡς τότ' ἐπασσύτεραι Λαταῶν κίνυντο φάλαγγες

Νωλεμέως πόλεμόνδε· κέλενε δὲ οἷσιν ἕκαστος

Ἡγεμόνων· οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν — οὐδέ κε φαίης

430 Τόσσον λαὸν ἐπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδὴν —

Σιγῇ δειδιότες σημάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσιν

Τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἰμένοι ἐστίχωντο.

Τρώες δ' ὥστ' οἷες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ

Μυρίαὶ ἐστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν,

435 Ἀζηχὲς μεμακῦναι, ἀκούουσαι ὅπα ἄρῶν·

Ὡς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει.

Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς,

Ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμιχτο· πολὺκκλητοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες.

Ἦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἀρης, τοὺς δὲ γλανκῶπις Ἀθήνη,

440 Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις, ἄμοτον μεμαῦϊα,

Ἀρεὸς ἀνδροφόνιο κασιγνήτῃ ἐτάρῃ τε·

Ἦτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα

Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

Ἦ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοῖον ἐμβαλε μέσσω,

- 445 Ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χώρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο,
 Σύν ῥ' ἔβαλον ῥινοῦς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 Χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 Ἐπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 450 Ἐνθα δ' αἶμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν,
 Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 Ὡς δ' ὅτε χεῖμαρ' ὄροι ποταμοί, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες,
 Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ,
 Κρονῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης·
 455 Τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὐρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
 Ὡς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε.
 Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον·
 Τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασείης,
 460 Ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω
 Αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Ἦριπε δ', ὥς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
 Τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφῆνωρ
 Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων·
 465 Ἐλκε δ' ὑπ' ἐκ βελέων, λελημένος, ὄφρα τάχιστα
 Τεύχεα συλήσειε· μίνυνθα δέ οἱ γένεθ' ὀρμή.
 Νεκρὸν γάρ ῥ' ἐρύοντα ἰδὼν μεγάλθυμος Ἀγῆνωρ,
 Πλευρά, τὰ οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφάάνθη,
 Οὔτῃσε ξυστῶ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα.
 470 Ὡς τὸν μὲν λίπε θυμός· ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη
 Ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δέ, λύκοι ὥς,
 Ἀλλήλοισι ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν.
 Ἐνθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας,
 Ἥϊθεον θαλερόν, Σιμοείσιον· ὃν ποτε μήτηρ,
 475 Ἰδηθεν κατιοῦσα, παρ' ὄχθησιν Σιμόεντος
 Γεῖνατ', ἐπεὶ ῥα τοκεῦσιν αἶμ' ἔσπετο μῆλα ἰδέσθαι
 Τοῦνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσιν
 Θρόπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν
 Ἐπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 480 Πρῶτον γάρ μιν ἰόντα βάλε στήθος, παρὰ μαζὸν
 Δεξιόν· ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκεον ἔγχος
 ἦλθεν. ὁ δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν, αἰγείρος ὥς,
 Ἥ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μεγάλοιο πεφύκει,
 Λεῖη, ἀτὰρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν·
 485 Τὴν μὲν θ' ἀρματοπηγὸς ἀνὴρ αἰθῶνι σιδήρῳ
 Ἐξέταμ', ὄφρα ἵτην κάμψῃ περικαλλεῖ δίφρῳ·
 Ἥ μὲν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας·

- Τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοείσιον ἐξενάριξεν
 Αἴας Διογενῆς. τοῦ ρ' Ἀντιφος αἰολοθώρηξ,
 490 Πριάμιδης, καθ' ὅμιλον ἀκόντισεν ὅξ' εἰ δουρὶ.
 Τοῦ μὲν ἄμαρθ' ὁ δὲ Λεῦκον, Ὀδυσσεὺς ἐσθλὸν ἐταῖρον
 Βεβλήκει βουβῶνα, νέκυν ἐτέρωσ' ἐρύοντα.
 Ἦριπε δ' ἄμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 Τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη.
 495 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθοπι χαλκῷ,
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Ἀμφὶ ἑ παπτήνας. ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
 Ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος ὁ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἦκεν,
 Ἄλλ' υἱὸν Πριάμοιο νόθον βάλε, Δημοκόωντα,
 500 Ὃς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε, παρ' ἵππων ὠκείων.
 Τὸν ῥ' Ὀδυσσεὺς, ἐτάροιο χολωσάμενος, βάλε δουρὶ
 Κόρσην ἥ δ' ἐτέρωιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν
 Αἰχμὴ χαλκείῃ. τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 505 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ.
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἱάχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς.
 Ἴθυσαν δὲ πολὺ προτέρω. — Νεμέσθησε δ' Ἀπόλλων,
 Περγᾶμου ἐκ κατιδών, Τρώεσσι δὲ κέκλει' αὔσας.
 Ὅρυσθ' ἵπποδαμοι Τρῶες, μηδ' εἴκετε χάρμης
 510 Ἀργείοις ἑπεὶ οὐ σφι λίθος χρώς, οὐδὲ σίδηρος,
 Χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμεσίχροα βαλλομένοισιν.
 Οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἠΰκόμοιο,
 Μάρνεται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει.
 Ὡς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεὸς ἅντ' Ἀχαιοὺς
 515 Ὡρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη Τριτογένεια,
 Ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο.
 Ἐνθ' Ἀμαρυγκείδην Διώρεα Μοῖρ' ἐπέδησεν.
 Χερμαδίῳ γὰρ βλήτο παρὰ σφυρὸν ὀκριόνετι,
 Κνήμην δεξιτερῇν. βάλε δὲ Θρηκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν,
 520 Πείροος Ἰμβρασίδης, ὃς ἄρ' Αἰνόθεν εἰληλούθει.
 Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὅστέα λᾶας ἀναιδῆς
 Ἀχρὶς ἀπηλοῖησεν ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
 Κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσας,
 Θυμὸν ἀποπνεύων. ὁ δ' ἐπέδραμεν, ὃς ῥ' ἔβαλέν περ,
 525 Πείροος ὅτ' αὐτὰ δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν. ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
 Χύντο χαμαὶ χολᾶδες τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 Τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπεσσύμενον βάλε δουρὶ
 Στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, πάγῃ δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
 Ἀγχίμολον δὲ οἱ ἦλθε Θόας, ἐκ δ' ὄβριμον ἔγχος
 530 Ἐσπάσατο στέρνοιο ἐρύσσατο δὲ ξίφος ὅξ',

Τῷ ὅγε γαστέρα τύψε μέσσην, ἐκ δ' αἶνυτο θυμόν
 Τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσε· περίστησαν γὰρ ἐταῖροι,
 Θρηϊκές ἀκρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
 Οἳ ἔ, μέγαν περ ἐόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγανόν,
 535 Ὡσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμίσθη.
 Ὡς τῶγ' ἐν κονίησι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθη,
 Ἦτοι ὃ μὲν Θρηκῶν, ὃ δ' Ἐπειῶν χαλκοχιτώνων,
 Ἠγεμόνες· πολλοὶ δὲ περὶ κτείνοντο καὶ ἄλλοι.
 Ἐνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιο μετελθών,
 540 Ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὄξει χαλκῷ
 Δινεύοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δέ εἰ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Χειρὸς ἐλοῦσ', αὐτὰρ βελέων ἀπερύνκοι ἐρωήν.
 Πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἥματι κείνῳ
 Πρηνέες ἐν κονίησι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ε.

Stragem Trojanorum continuant Achivi; ante omnes insignis Diomedes, Minervæ, Martem ab acie seducentis, præsidio ferocissimus (1-94). Sed ipse a Pandaro vulneratus, etiam vehementius sævit in hostes (95-166): Pandarum, antea peditem, nunc ex Æneæ curru pugnantem, interficit (167-296); Æneam, amici corpus tegentem, saxo sauciat (297-310): Veneri, filium ex pugnâ efferenti, plagam in manu infligit (311-351). Venus, ab Iride educta, curru Martis revehitur ad Olympum, ubi eam mater Dione sinu fovet, alii dii leniter irrident (352-431). Æneam, a Venere destitutum, Diomedis furori eripit Apollo, et in arce Trojanâ recreandum curat, simul Martem in aciem revocat (432-460). Mars ad rem fortiter gerendam hortatur Trojanos, quibus statim Æneas integer subvenit (461-518). Nec segnius pugnant Achivi, cædunturque ex utrisque multi, in his Tlepolemus ab Sarpedone; tandem pelluntur paullatim Achivi (519-710). His ita laborantibus ex Olympo opitulatum veniunt Juno et Minerva (711-777), ac voce Junonis denuo incenditur turba, Minervæ autem monitu et ductu Diomedes ipsum Martem vulnerat (778-863), qui ex campo repente ad Olympum redit, ibique sanatur, sequentibus etiam deabus (864-909).

Διομήδους ἀριστεία.

- ² *Ἐνθ' αὖ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη*
Δῶκε μένος καὶ θάρσος, ἵν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν
Ἀργείοισι γένοιτο, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο.
Δαΐε οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάρματον πῦρ,
⁵ *Ἀστὲρ ὁπωρινῷ ἐναλλγκιον, ὅς τε μάλιστα*
Λαμπρὸν παμφαίνῃσι, λελονμένος Ωκεανοῖο.
Τοῖόν οἱ πῦρ δαΐεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων.
Ἦρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο.
Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης, ἀφνειός, ἀμύμων,
¹⁰ *Ἰρεὺς Ἡφαιστοῖο· δύω δέ οἱ υἱέες ἦστην,*
Φηγεὺς Ἰδαῖός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
Τῷ σί, ἀποκρινθέντε, ἐναντίω ὀρμηθήτην.
Τὸ μὲν ἀφ' ἵπποϊν, ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζός.

- Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 15 Φηγεύς ῥα πρότερος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος·
 Τυδεΐδew δ' ὑπὲρ ὤμον ἀριστερόν ἤλυθ' ἄκωκῇ
 Ἐγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὠρνυτο χαλκῷ
 Τυδεΐδης· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 Ἀλλ' ἔβαλε στήθος μεταμάζιον, ὥσε δ' ἀφ' ἵππων.
 20 Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε, λιπῶν περικαλλέα δίφρον,
 Οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφείου κταμένοιο·
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε Κῆρα μέλαιναν,
 Ἀλλ' Ἥφαιστος ἔρυτο, σώωσε δὲ νυκτὶ καλύψας,
 Ὡς δὴ οἱ μὴ πάγχυ γέρον ἀναχήμενος εἶη.
 25 Ἴππους δ' ἐξελάσας μεγαθύμου Τυδεός υἱός,
 Δῶκεν ἐταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον νῆε Δάρητος,
 Τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχεσφιν,
 Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 30 Χειρὸς ἐλοῖσ', ἐπέεσσι προσηΐδα θοῦρον Ἄρηα·
 Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγέ, μαιφόνε τειχεσιπλῆτα!
 Οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν ἑάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς
 Μάργασθ', ὅπποτέροισι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ,
 Νῶϊ δὲ χαζώμεσθαι, Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν;
 35 Ὡς εἰπούσα, μάχης ἐξήγαγε θοῦρον Ἄρηα·
 Τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπ' ἠϊόντι Σκαμάνδρῳ.
 Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί· ἔλε δ' ἄνδρα ἕκαστος
 Ἡγεμόνων· πρῶτος δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Ἀρχὸν Ἀλκίωνα, Ὀδίων μέγαν, ἔκβαλε δίφρου.
 40 Πρῶτῳ γὰρ στρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν,
 Ὡμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο, Μήονος υἱόν,
 Βῶρον, ὃς ἐκ Τάρης ἐριβώλακος εἰληλούθει.
 45 Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἔγχεϊ μακρῷ
 Νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὤμον·
 Ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, στυγερός δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆος ἐσύλευον θεράποντες.
 Τῖον δὲ Στροφίριο Σκαμάνδριον, αἴμονα θήρης,
 50 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἔλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
 Ἐσθλὸν θηροτῆρα· δίδαξε γάρ Ἀρτεμις αὐτῇ
 Βάλλειν ἄγρια πάντα, τάτε τρέφει οὐρεσιν ὕλη.
 Ἀλλ' οὐ οἱ τότε γε χρᾶϊσμ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 Οὐδὲ ἐκηβολίαί, ἣσιν τοπρὶν γ' ἐκέκαστο·
 55 Ἀλλὰ μιν Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρὶ

Ἰλμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.

Ἦριπε δὲ πρηνής, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱόν,

60 Ἀρμονίδεω, ὅς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα

Τεύχειν· ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη

Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἵσας

Ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γέγοντο,

Οἳ τ' αὐτῷ· ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκ θέσφατα ἦδη.

65 Τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων,

Βεβλήκει γλουτὸν κάτα δεξιόν· ἥ δὲ διαπρὸ

Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή.

Γυνὴ δ' ἔριπ' οἰμῶξας, θάνατος δὲ μιν ἀμφεκάλυψεν.

Πηδαῖον δ' ἄρ' ἐπεφνε Μέγης, Ἀντήνορος υἱόν,

70 Ὅς ῥα ρόθος μὲν ἦν, πύκα δ' ἔτρεφε διὰ Θεανῶ,

Ἴσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσει ᾧ.

Τὸν μὲν Φυλείδης δουρικλυτὸς, ἐγγύθεν ἐλθὼν,

Βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξεῖ δουρί·

Ἀντικρὺ δ' ἄν' ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός.

75 Ἦριπε δ' ἐν κονίῃ, ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὁδοῦσιν.

Εὐρύπυλος δ' Εὐαιμονίδης Ὀψήνορα δῖον,

Ῥῖον ὑπερθύμου Δολοπίονος, ὅς ῥα Σκαμάνδρου

Ἀρητῆρ ἐτίετυκτο, θεὸς δ' ὥς τίετο δήμῳ·

Τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,

80 Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μεταδρομάδην ἔλασ' ὦμον,

Φασγάνῳ αἵξας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν.

Αἱματόεσσα δὲ χεῖρ πεδίῳ πέσε· τὸν δὲ κατ' ὅσσε

Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.

Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.

85 Τυδεΐδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετεῖη,

Ἦε μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλέοι, ἥ μετ' Ἀχαιοῖς.

Θῦνε γὰρ ἅμ πεδίον, ποταμῷ πλήθοντι ἰοικῶς

Χειμάρῳ, ὅστ' ὥκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας·

Τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν,

90 Οὔτ' ἄρα ἔρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθηλέων,

Ἐλθόντ' ἐξαπίνης, ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὕμβρος·

Πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε κάλ' αἰζηῶν·

Ὡς ὑπὸ Τυδεΐδῃ πυκινὰ κλονέοντο φάλαγγες

Τρώων, οὐδ' ἄρα μιν μίμνον, πολέες περ ἰόντες.

95 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,

Θύνοντ' ἅμ πεδίον, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας,

Αἰψ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἐπιταίνετο καμπύλα τόξα,

Καὶ βάλ' ἐπαίσσοντα, τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον,

Θωρηκος γύαλον· διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς οὔσιός,

- 100 Ἀντικρὺν δὲ διέσχε, παλάσσειτο δ' αἵματι θώρηξ.
 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 Ὅρνυσθε, Τρῳῆες μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων!
 Βέβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν· οὐδὲ ἔφημι
 Δῆθ' ἀνσχέσεται κρατερὸν βέλος, εἰ ἐτεόν με
- 105 Ὄρσεν ἀναξ, Διὸς υἱός, ἀπορνύμενον Λυκίηθεν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασσεν,
 Ἀλλ' ἀναχωρήσας, πρόσθ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 Ἔστη, καὶ Σθένελον προσέφη, Καπανηϊόν υἱόν·
 Ὅρσο, πέπον Καπανηϊάδῃ! καταβήσσο δίφρου,
- 110 Ὅφρα μοι ἐξ ὅμοιο ἐρύσσης πικρὸν οὔιστόν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Σθένελος δὲ καθ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 Πὰρ δὲ σιάς βέλος ὠκὺ διαμπερές ἐξέρυσ' ὤμου·
 Αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτιοῦ χιτῶνος.
 Δῆ τότε ἔπειτ' ἤρᾱτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
- 115 Κλυθί μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 Εἵποτε μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστις
 Διῶν ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμέ φίλαι, Ἀθήνη·
 Δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα ἐλεῖν, καὶ ἐς ὄρμην ἐγχεὸς ἐλθεῖν,
 Ὃς μ' ἔβαλε φθάμενος, καὶ ἐπεύχεται, οὐδέ με φησιν
- 120 Διὸς ἔτ' ὄψεσθαι λαμπρὸν φάος ἡελίοιο.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη,
 Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν·
 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Θαρσύν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρῳέεσσι μάχεσθαι·
- 125 Ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρῷον ἦκα
 Ἀτρομον, οἷον ἔχεσκε σακέσπαλος ἵπποτα Τυδεύς·
 Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἅπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἥ πρὶν ἐπῆεν,
 Ὅφρ' εὖ γινώσκῃς ἡμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
 Τῷ νῦν, αἶ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται,
- 130 Μῆτι σύγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 Τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Ἐλθῇς ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὅξεί χαλκῷ.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τυδείδης δ' ἐξαυτίς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη·
- 135 Καί, πρὶν περ θυμῷ μεμαῶς Τρῳέεσσι μάχεσθαι,
 Δῆ τότε μιν τρεῖς τόσσον ἔλεν μένος, ὥς τε λέοντα,
 Ὃν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις οἴεσιν
 Χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσῃ·
 Τοῦ μὲν τε σθένος ὥρσεν· ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει,
- 140 Ἀλλὰ κατὰ σταθμούς δύεται, τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται·
 Αἶ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλησι κέχυνται,
 Αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαῶς βαθείης ἐξ ἄλλεται αὐλῆς·

Ὡς μεμαῶς Τρώεσσι μίγῃ κρατερὸς Διομήδης.

Ἐνθ' ἔλεν Ἀστυνοὺς καὶ Ἱπείρονα, ποιμένα λαῶν·

145 Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν χαλκῆρῃ δουρὶ,
Τὸν δ' ἕτερον ξίφει μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὦμον
Πλήξ'· ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν ἡδ' ἀπὸ νώτου.
Τοὺς μὲν ἕασ', ὁ δ' Ἀβαντα μετώχετο καὶ Πολύϊδον,
Ρίεας Εὐρυδάμαντος, ὄνειροπόλοιο γέροντος·

150 Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὄνειρους,
Ἀλλὰ σφεας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξεν.
Βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον τε Θόωνά τε, Φαίνοπος υἱε,
Ἀμφω τηλυγέτω· ὁ δὲ τείρετο γήραϊ λυγρῷ,
Ρίον δ' οὐ τέκετ' ἄλλον, ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι.
155 Ἐνθ' ὄγε τοὺς ἐνάριξε, φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμὸν
Ἀμφοτέρω, πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ
Λεῖπ', ἐπεὶ οὐ ζῶντε μάχης ἐκ ροστήσαντε
Δέξατο· χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν दाτέοντο.

Ἐνθ' υἱας Προιάμοιο δύνω λάβε Λαρδανίδαο,
160 Εἰν ἐνὶ δῖφρῳ ἐόντας, Ἐχέμμονά τε Χρομίον τε.
Ὡς δὲ λέων ἐν βουσί θορῶν ἐξ αὐχένα ἄσῃ
Πόρτιος ἡὲ βοός, ξύλοχον κἀτα βοσκομενάων·
Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδέος υἱὸς
Βῆσε κακῶς ἀέκοντας, ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα·

165 Ἴππους δ' οἷς ἐτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν. —
Τὸν δ' ἶδεν Αἰνείας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν·
Βῆ δ' ἵμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.
Εὖρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε·

170 Στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῖο, ἔπος τέ μιν ἀντίον ἦνδα·
Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες οἶστοί,
Καὶ κλέος; ὧ οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνὴρ,
Οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέογ' εὐχεται εἶναι ἀμείνων.
Ἄλλ' ἄγε, τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
175 Ὅστις ὅδε κρατέει, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
Τρώας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν·
Εἰ μὴ τις θεὸς ἐστί, κοτεσσάμενος Τρώεσσιν,
Ἰρῶν μηνίσας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἐπὶ μῆνις.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·

180 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Τυδεΐδῃ μιν ἔγωγε δαΐφροσι πάντα εἶσκω,
Ἀσπίδι γιγνώσκων, ἀνλώπιδί τε τρυφαλεῖῃ,
Ἴππους τ' εἰσορόων· σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεὸς ἐστίν.
Εἰ δ' ὄγ' ἀνὴρ, ὃν φημι, δαΐφρων Τυδέος υἱός,
183 Οὐχ ὄγ' ἀνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλὰ τις ἄγχι

- Ἔσθηκ' ἀθανάτων, νεφέλῃ εἰλυμένος ὦμος,
 Ὃς τούτου βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλῃ.
 Ἦδη γάρ οἱ ἐφῆκα βέλος, καὶ μιν βάλλον ὦμον
 Δεξιόν, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυάλοιο.
 190 Καὶ μιν ἔγωγ' ἐφάμην Αἰδωνῇ προῖάψειν,
 Ἐμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα· θεός νύ τίς ἐστι κοτήεις.
 Ἴπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην.
 Ἀλλὰ πον ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἔνδεκα δίφροι
 Καλοί, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες· ἀμφὶ δὲ πέπλοι
 195 Πέπτανται· παρὰ δέ σφιν ἐκάστῳ δίζυγες ἵπποι
 Ἑστᾶσι, κοῖ λευκὸν ἔρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.
 Ἦ μὲν μοι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ Λυκάων
 Ἐρχομένῳ ἐπέτελλε δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν.
 Ἴπποισὶν μ' ἐκέλευε καὶ ἄρμασιν ἐμβεβαῶτα,
 200 Ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας.
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἧ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν —
 Ἴππων φειδόμενος, μή μοι δευοῖατο φορβῆς,
 Ἀνδρῶν εἰλομένων, εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην.
 Ὡς λίπον, αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
 205 Τόξοισιν πίσυνος· τὰ δέ μ' οὐκ ἄρ' ἔμελλον ὀνήσειν.
 Ἦδη γὰρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφῆκα,
 Τυδείδῃ τε καὶ Ἀτρείδῃ· ἐκ δ' ἀμφοτέροισιν
 Ἀτρεκὲς αἶμ' ἔσσευα βαλὼν· ἥγειρα δὲ μᾶλλον.
 Τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα
 210 Ἦματι τῷ ἐλόμην, ὅτε Ἴλιον εἰς ἔρατεινὴν
 Ἠγεόμην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἐκτορι δίῳ.
 Εἰ δέ κε νοστήσω, καὶ ἐξόψομαι ὀφθαλμοῖσιν
 Πατρίδ' ἐμὴν ἄλοχόν τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα,
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,
 215 Εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαιινῶ ἐν πυρὶ θείην,
 Χερσὶ διακλάσσας· ἀνεμῶλια γάρ μοι ὀπηδεῖ.
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας, Τρώων ἀγός, ἀντίον ἤνδα·
 Μὴ δ' οὕτως ἀγόρευε· πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως,
 Πρὶν γ' ἐπὶ νῶ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
 220 Ἀντιβίην ἐλθόντε, σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.
 Ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἰδῆαι,
 Οἷοι Τρώοιοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίλοιῳ
 Κραιπνὰ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα διωκόμεν ἡδὲ φέβεσθαι·
 Τῷ καὶ νῶϊ πόλινδε σαώσετον, εἴπερ ἂν αὐτε
 225 Ζεὺς ἐπὶ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν μᾶστιγα καὶ ἥνῖα σιγαλόεντα
 Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππον ἐπιβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι·
 Ἦε σὺ τόνδε δέδεξο, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 230 Αἰνεΐα, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἥνία καὶ τεῶ ἵππῳ·
 Μῦλλον ὕφ' ἥνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἄρμα
 Οὔσεται, εἴπερ ἂν αὖτε φεβώμεθα Τυδέος υἱόν.
 Μὴ τὼ μὲν δείσαντε ματήσεται, οὐδ' ἐθέλητον
 Ἐκφερέμεν πολέμοιο, τὸν φθόγγον ποθέοντε·
 235 Νῶϊ δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδέος υἱός,
 Αὐτῷ τε κτείνῃ, καὶ ἐλάσσει μώνυχας ἵππους.
 Ἀλλὰ σύγ' αὐτὸς ἔλυνε τέ' ἄρματα καὶ τεῶ ἵππῳ,
 Τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὅξ' ἔϊ δουρί.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἄρματα ποικίλα βάντες,
 240 Ἐμμεμαῶτ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἔχον ὠκείας ἵππους.
 Τοὺς δὲ ἶδε Σθένελος, Καπανηΐος ἀγλαὸς υἱός,
 Αἶψα δὲ Τυδεΐδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τυδεΐδῃ Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 Ἄνδρ' ὁρώω κρατερῶ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
 245 Ἴν' ἀπέλεθρον ἔχοντας· ὁ μὲν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Πάνδαρος, υἱὸς δ' αὖτε Λυκάονος εὐχεται εἶναι·
 Αἰνεΐας δ' υἱὸς μὲν ἀμύμονος Ἀγχίσαο
 Εὐχεται ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ οἱ ἐστ' Ἀφροδίτη.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων, μηδὲ μοι οὕτω
 250 Θῦνε διὰ προμάχων, μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσης.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερός Διομήδης·
 Μῆτι φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἶω.
 Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι,
 Οὐδὲ καταπτώσσειν· εἴ μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
 255 Ὀκνεῖω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτως
 Ἀντίον εἴμ' αὐτῶν· τρεῖν μ' οὐκ ἔα Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τούτῳ δ' οὐ πάλιν αὐτὶς ἀποίσεται ὠκείας ἵπποι
 Ἀμφω ἄφ' ἡμείων, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγησιν.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 260 Αἶ κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ,
 Ἀμφοτέρῳ κτεῖναι, σὺ δὲ τοὺςδε μὲν ὠκείας ἵππους
 Αὐτοῦ ἐρυκακέειν, ἐξ ἄντυγος ἥνία τείνας·
 Αἰνεΐαο δ' ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵππων,
 Ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 265 Τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἧς Τρωΐ περ εὐρύοπα Ζεὺς
 Δῶχ', υἱὸς ποινὴν Γανυμήδεος· οὐνεκ' ἄριστοι
 Ἴππων, ὅσσοι ἔασιν ὑπ' ἡῶ τ' ἡέλιόν τε.
 Τῆς γενεῆς ἔκλεψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσης,
 Λάτρη Λαομέδοντος ὑποσχὼν θήλεας ἵππους·
 270 Τῶν οἱ ἐξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη·
 Τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτῃ,

Τὼ δὲ δὴ Αἰνεία δῶκεν, μήστῳρε φόβοιο·
 Εἰ τούτῳ κε λάβοιμεν, ἀροίμεθ' ἃ κε κλέος ἐσθλόν.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·

275 Τὼ δὲ τάχ' ἐγγύθεν ἤλθον, ἐλαύνοντ' ὠκείας ἵππους.
 Τὸν πρότερος προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·

Καρτερόθυμε, δαΐφρον, ἀγαυοῦ Τυδέος υἱέ,
 Ἡ μάλα σ' οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσσατο, πικρὸς οἷστίος·
 Νῦν αὖτ' ἐγγεῖν πειρήσομαι, αἶ κε τύχωμι.

280 Ἡ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλε Τυδείδαο κατ' ἀσπίδα· τῆς δὲ διαπρὸ
 Αἰχμῇ χαλκείῃ πταμένη θώρηκι πελάσθη.

Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·

Βέβληται κενεῶνα διαμπερές, οὐδέ σ' οἶω

285 Διηρὸν ἔτ' ἀνσχίσεσθαι· ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκας.

Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Ἡμβροτες, οὐδ' ἔτυχες· ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶϊ γ' οἶω
 Πρὶν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
 Αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.

290 Ὡς φάμενος προέηκε· βέλος δ' ἵθυνεν Ἀθήνη
 ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν, λευκοὺς, δ' ἐπέρρησεν ὀδόντας.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς ἀτειρής,
 Αἰχμῇ δ' ἐξέσύθη παρὰ νεύατον ἀνθερεῶνα.

Ἥριπε δ' ἐξ ὀρέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ,
 295 Αἰόλα, παμφανόωντα· παρέτρεσαν δὲ οἱ ἵπποι
 Ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.

Αἰνείας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρὶ τε μακρῷ,
 Δείσας μήπως οἱ ἐρυσαίατο νεκρὸν Ἀχαιοί.

Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε, λέων ὥς ἀλκὴ πεποιθώς·

300 Πρόσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
 Τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι,
 Σμερδαλέα ἰάχων. ὁ δὲ χερμαδίου λάβε χειρὶ
 Τυδείδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρες φέροιεν,
 Οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὁ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.

305 Τῷ βάλεν Αἰνείας κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρός
 Ἰσχύϊ ἐνστρέφεται· κοτύλην δὲ τέ μιν καλέουσιν·
 Θλάσσε δὲ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντε·
 Ὡσε δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λίθος. αὐτὰρ ὃγ' ἦρως
 Ἔστη γυνὴ ἐριπῶν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ

310 Γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυψε.

Καὶ νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὁξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 Μήτηρ, ἣ μιν ὑπ' Ἀγκίστῃ τέκε βουκολέοντι·
 Ἀμφὶ δὲ ὃν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πῆχθε λευκῷ·

315 *Πρόσθε δὲ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν,
Ἔρκος ἔμεν βελέων, μήτις Δαναῶν ταχυπῶλων
Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.*

*Ἡ μὲν ἔον φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο·
Οὐδ' υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο συνθεσιῶων
320 Τάων, ἃς ἐπέτελλε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Ἄλλ' ὄγε τοὺς μὲν ἑοὺς ἠρύκακε μῶνυχας ἵππους
Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἄντυγος ἠνία τείνας·
Αἰνεΐαιο δ' ἐπαΐξας καλλίτριχας ἵππους
Ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·*

325 *Δῶκε δὲ Διηπύλῳ, ἐτάρῳ φίλῳ, ὃν περὶ πάσης
Τίεν ὁμηλικίης, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἤδη,
Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῇσιν ἐλαννέμεν. αὐτὰρ ὃγ' ἦρωσ
Ἵν ἵππων ἐπιβάς, ἔλαβ' ἠνία σιγαλόεντα,
Αἶψα δὲ Τυδεΐδην μέθεπε κρατεράνυχας ἵππους,
330 Ἑμμεμαῶς· ὃ δὲ Κύπριν ἐπώχετο νηλεῖ χαλκῷ,
Γινώσκων ὅτ' ἀναλκις ἦν θεός, οὐδὲ θεάων
Τάων, αἵτ' ἀνδρῶν πόλεμον κάτα κοιρανέουσιν,
Οὐτ' ἄρ' Ἀθηναίῃ, οὔτε πολίπορθος Ἐνυώ.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκίχανε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων,*

335 *Ἐνθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδεὸς υἱός,
Ἄκρην οὐτάσε χεῖρα μετάλμενος ὀξεῖ δουρὶ
Ἀβληχρὴν· εἵθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρρησεν,
Ἀμβροσίου διὰ πέπλου, ὃν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί,
Πρυμνὸν ὑπερ θέναρος. ῥέε δ' ἄμβροτον αἶμα θεοῖο,*

340 *Ἰχώρ, οἷός περ τε ῥεεῖ μακάρεσσι θεοῖσιν·
Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἶθοπα οἶνον.
[Τοῦνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.]
Ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ ἔο κάββαλεν υἱόν·*

*Καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
345 Κυανὴ νεφέλῃ, μήτις Δαναῶν ταχυπῶλων
Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
Τῇ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·*

*Εἶκε, Διὸς θύγατερ, πολέμου καὶ δηϊοτῆτος·
Ἡ οὐχ ἄλις, ὅτι γυναικας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις;
350 Εἰ δὲ σύγ' ἐς πόλεμον πωλήσεται, ἥ τέ σ' οἶω
Ῥιγῆσιν πόλεμόν γε, καὶ εἴχ' ἐτέρωθι πύθθαι.*

*Ὡς ἔφαθ'· ἥ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰνῶς
Τὴν μὲν ἄρ' Ἴρις ἐλοῦσα ποδὴννεμος ἔξαγ' ὅμιλον,
Ἀχθομένην ὀδύνῃσι· μελαίνετο δὲ χροά καλόν.*

355 *Εὖρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θοῦρον Ἀρση
Ἥμενον· ἥερι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵππῳ.
Ἡ δὲ γυνὴ ἐριποῦσα, κασιγνήτοιο φίλοιο,*

- Πολλὰ λισσομένη, χρυσάμπυκας ἦτεν ἵππους·
 Φίλε κασίγνητε, κόμισαί τέ με, δὸς τέ μοι ἵππους,
 360 Ὅφρ' ἐς Ὀλυμπον ἵκωμαι, ἦν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.
 Δίην ἄχθομαι ἔλκος, ὃ με βροτὸς οὐτίασεν ἀνὴρ,
 Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο.
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρ' Ἀρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους.
 Ἦ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε, ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ.
 365 Παρ δέ οἱ Ἴρις ἔβαινε, καὶ ἡνία λάξετο χερσίν·
 Μάστιξεν δ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον·
 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε ποδὴν ὤκεία Ἴρις,
 Λύσας' ἐξ ὀχέων· παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ.
 370 Ἦ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διῶνῃς δι' Ἀφροδίτῃ,
 Μητρὸς ἑῆς· ἥ δ' ἀγκὰς ἐλάξετο θυγατέρα ἦν,
 Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίς νύ σε τοιαῦδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρασιῶνων
 Μαιιδίῳ, ὥς εἴ τι κακὸν ῥέζουσιν ἐνωπῇ;
 375 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ·
 Οὐτά με Τυδεὸς υἱός, ὑπέρθυμος Διομήδης,
 Οὐνεκ' ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο,
 Αἰνείαν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν.
 Οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή,
 380 Ἀλλ' ἤδη Δαναοὶ γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Διῶνῃ, δῖα θεάων·
 Τέτλαθι, τέκνον ἐμόν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.
 Πολλοὶ γὰρ δὴ τλήμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἐξ ἀνδρῶν, χαλέπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.
 385 Τλή μιν Ἀρης, ὅτε μιν ὦτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης,
 Παῖδες Ἀλκῆος, δῆσαν κρατερῶ ἐνὶ δεσμῷ·
 Χαλκῶ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας.
 Καὶ νῦν κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἀρης ἄτος πολέμοιο,
 Εἰ μὴ μητρυνή, περικαλλὴς Ἡερίβοια,
 390 Ἐρμέα ἐξήγγειλεν· ὃ δ' ἐξέκλεψεν Ἀρηά,
 Ἦδη τειρόμενον· χαλεπὸς δέ ἐ δεσμὸς ἐδάμνα.
 Τλή δ' Ἥρη, ὅτε μιν κρατερός παῖς Ἀμφιτρύωνος
 Δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν οὔστῳ τριγλώχινι
 Βεβλήκει· τότε καὶ μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος.
 395 Τλή δ' Αἴδης ἐν τοῖσι πελώριος ὦκυν οὔσιον,
 Εὐτέ μιν ὠντὸς ἀνὴρ, υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
 Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν, ὀδύνῃσιν ἔδωκεν.
 Αὐτὰρ ὃ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλυμπον,
 Κῆρ ἄχέων, ὀδύνῃσι πεπαρμένος· αὐτὰρ οὔσιος
 400 ὦμοι ἐνὶ στιβαρῷ ἠλέηλατο, κῆδε δέ θυμόν·

- Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφαιτα φάρμακα πάσσων,
 ἤκεσαι· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐέτευκτο.
 Σχέτιλος, ἔβριμοεργός, ὃς οὐκ ὄθει αἴσυλα ῥέζων,
 Ὅς τόξοισιν ἔκιδε θεούς, οἳ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν.
 405 Σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδεΐος υἱός,
 Ὅτι μάλ' οὐ δηναίος, ὃς ἀθανάτοισι μάχεται,
 Οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν,
 Ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.
 410 Τῷ νῦν Τυδεΐδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστιν,
 Φραζέσθω, μή τις οἱ ἀμείνων σείῃ μάχεται·
 Μῆ δὴν Αἰγυῖα, περὶ φρων Ἀδρηστίνη,
 Ἐξ ὕπνου γοώουσα φίλους οἰκῆας ἐγείρη,
 Κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν,
 415 Ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμφοτέρωσιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὁμόργνυ·
 Ἀλθετο χεῖρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόντο βαρεῖαι.
 Αἰ δ' αὖτ' εἰσορόωσαι Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 Κερτομίῳ ἐπέσσει Δία Κρονίδην ἐρέθιζον.
 420 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ζεῦ πάτερ, ἧ ῥά τί μοι κεχολώσεται, ὅ,τι κεν εἴπω;
 Ἥ μάλα δὴ τινα Κύπρις Ἀχαιῶν ἀνείσα
 Τρῶσιν ἄμ' ἐσπείσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαυλ' ἐφίλησεν,
 Τῶν τινὰ καὶ ῥέζουσα Ἀχαιῶν εὐπέπλων,
 425 Πρὸς χρυσῇ περὶ ὄνη καταμύξατο χεῖρα ἄραιήν.
 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Καὶ ῥα καλεσσάμενος προσέφη χρυσῇν Ἀφροδίτην·
 Οὐ τοι, τέκνον ἐμόν, δέδοται πολεμῆϊα ἔργα·
 Ἀλλὰ σύ γ' ἡμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο,
 430 Ταῦτα δ' Ἀριῇ θεῷ καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἰνεῖα δ' ἐπόρουσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Γινώσκων ὃ οἱ αὐτὸς ὑπείρχε χεῖρας Ἀπόλλων·
 Ἀλλ' ὅ γ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο, ἴετο δ' αἰεὶ
 435 Αἰνεῖαν κτείνειν, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τείχεα δῦσαι.
 Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 Τρὶς δὲ οἱ ἐστυφέλιξε φαιρινὴν ἄσπιδ' Ἀπόλλων.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 440 Φράζεο, Τυδεΐδη, καὶ χάζεο, μηδὲ θεοῖσιν
 Ἴσ' ἔθελε φρονέειν· ἐπεὶ οὐποτε φῦλον ὁμοῖον
 Ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.
 Ὡς φάτο· Τυδεΐδης δ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω,

- Μῆνιν ἄλυνάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
 445 Αἰνείαν δ' ἀπάτερθεν ὀμίλου θῆκεν Ἀπόλλων
 Περγάμῳ εἰν ἱερῇ, ἔθι οἱ νηὸς γ' ἐτίευντο.
 Ἦτοι τὸν Λητώ τε καὶ Ἄρτεμις ἰοχάειρα
 Ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκέοντό τε κύδαινόν τε.
 Αὐτὰρ ὁ εἰδῶλον τεῦξ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 450 Αὐτῷ τ' Αἰνείᾳ ἔκελον καὶ τεύχεσι τοῖον.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδῶλῳ Τρῶες καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ
 Δήρουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
 Ἀσπίδας εὐκύκλους λαισήϊά τε πτερόεντα.
 Δὴ τότε θοῦρον Ἄρηα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων.
 455 Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγέ, μιαίφόνε, τειχεσιπλῆτα!
 Οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθών,
 Τυδείδην, ὅς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο;
 Κύπριδα μὲν πρῶτα σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.
 460 Ὡς εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμῳ ἄκρῃ.
 Τρῳᾶς δὲ στίχας οὐλος Ἄρης ὤτρυνε μετελθών,
 Εἰδόμενος Ἀκάμαντι θοῷ ἡγήτορι Θρηκῶν.
 Τιάσι δὲ Πριάμοιο Διοτρεφέεσσι κέλευεν.
 Ὡ νύϊς Πριάμοιο, Διοτρεφέος βασιλῆος,
 465 Ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς;
 Ἦ εἰσόκεν ἀμφὶ πύλης εὐποιοιτῆσι μάχωνται;
 Κεῖται ἀνὴρ, ὅντ' ἴσον ἐτίομεν Ἐκτορι δῖῳ,
 Αἰνείας, υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαιο.
 Ἀλλ' ἄγετ', ἐκ φλοίσβοιο σαώσομεν ἔσθλὸν ἑταῖρον.
 470 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 Ἐνθ' αὖ Σαρπηδὼν μάλα νείκεσεν Ἐκτορα δῖον.
 Ἐκτορ, πῇ δὴ τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες,
 Φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν ἡδ' ἐπικούρων
 Οἶος, σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσιν.
 475 Τῶν νῦν οὔτιν' ἐγὼ ἰδέειν δύναμ', οὐδὲ νοῆσαι,
 Ἀλλὰ καταπτύσσουσιν, κύνες ὥς ἀμφὶ λέοντα.
 Ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ', οἵπερ τ' ἐπίκουροι ἔνειμεν.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν, ἐπίκουρος ἐὼν, μάλα τηλόθεν ἦκω.
 Τηλοῦ γὰρ Λυκίῃ, Ξάνθῳ ἐπι δινῆεντι.
 480 Ἐνθ' ἄλοχόν τε φίλῃν ἔλιπον καὶ νήπιον υἱόν,
 Καδ δὲ κτήματα πολλὰ, τάτ' ἔλδεται, ὅς κ' ἐπιδευής.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς Λυκίους ὀτρύνω, καὶ μέμον' αὐτὸς
 Ἄνδρῃ μαχήσασθαι· ἀτὰρ οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον,
 Οἶόν κ' ἡὲ φέροιεν Ἀχαιοί, ἢ κεν ἄγοιεν.
 485 Τύνη δ' ἔστηκας, ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις
 Λαοῖσιν μενέμεν, καὶ ἀμυνέμεναι ὥρεσσιν.

- Μήπως, ὥς ἀψῖσι λίνου ἀλόντε πανάγρου,
 Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένησθε·
 Οἱ δὲ τάχ' ἐκπέρσουσ' εὐναιομένην πόλιν ὑμῖν.
- 490 Σοὶ δὲ χοῖή τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἡμαρ,
 Ἀρχοὺς λισσομένῳ τηλεκλήτῳ ἐπικούρῳ,
 Νωλεμέως ἐχέμεν, κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπῆν.
 Ὡς φάτο Σαρπηδῶν· δάκε δὲ φρένας Ἑκτορι μῦθος.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖζε·
- 495 Πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὄχετο πάντη,
 Ὅτρυνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνῆν.
 Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν.
 Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωῆς,
- 500 Ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ
 Κρήνῃ, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπὸν τε καὶ ἄχνας·
 Αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμαί· ὥς τότε Ἀχαιοὶ
 Λευκοὶ ὑπερθε γέγοντο κορισάλλῳ, ὃν ῥα δι' αὐτῶν
 Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων,
- 505 Ἀψ ἐπιμισγομένων· ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆς·
 Οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον. ἀμφὶ δὲ νύκτα
 Θοῶρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχῃ, Τρώεσσιν ἀρήγων,
 Πάντοσ' ἐποικόμενος· τοῦ δ' ἐκραιαίνεν ἐφετμὰς
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅς μιν ἀνώγει
- 510 Τρῳσὶν θυμὸν ἐγείρειν, ἐπεὶ ἶδε Παλλὰδ' Ἀθήνην
 Οἰχομένην· ἥ γάρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγῶν.
 Αὐτὸς δ' Αἰνείαν μάλα πίνος ἐξ ἀδύτοιο
 ἦκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν.
 Αἰνείας δ' ἐτάροισι μεθίστατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν,
- 515 Ὡς εἶδον ζῶόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
 Καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα· μετᾴλλησάν γε μὲν οὔτι.
 Οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, ὃν Ἀργυρότοξος ἔγειρεν,
 Ἄρης τε βροτολοιγὸς Ἔρις τ' ἄμοτον μεμανῦτα.
 Τοὺς δ' Αἴαντε δῶα καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης
- 520 Ὡτρυνον Δαναοὺς πολεμιζέμεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 Οὔτε βίας Τρῳῶν ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκᾶς·
 Ἄλλ' ἔμενον, νεφέλῃσιν ἐοικότες, ἄστε Κρονίων
 Νηνεμῆς ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν
 Ἀτρεΐδας, ὅφρ' εὐδῇσι μένος Βορέας καὶ ἄλλων
- 525 Ζαχρηῶν ἀνέμων, οὔτε νέφεα σκιοέοντα
 Πνοιῇσιν λιγυρῇσι διασκιδναῖσιν ἀέντες·
 Ὡς Δαναοὶ Τρῳᾶς μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο.
 Ἀτρεΐδης δ' ἄν' ὁμίλον ἐφοίτα, πολλὰ κελεύων·
 Ὡ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ ἀλκιμον ἦτορ ἔλεσθε,

- 530 Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας.
 Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἧς πέφανται
 Φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ' κλέος ὕρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
 Ἡ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ θοῶς· βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα,
 Αἰνείω ἔταρον μεγαθύμου, Δηϊκόωντα
- 536 Περγασίδην, ὃν Τρῶες ὁμῶς Ηϊριάμοιο τέκεσσιν
 Τῖον, ἐπεὶ θοὸς ἔσκε μετὰ πρῶτοισι μάχεσθαι.
 Τὸν ῥα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βάλε κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἴσατο χαλκός·
 Νειάριη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρης ἔλασσεν.
- 540 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐνθ' αὐτ' Αἰνείας Δαναῶν ἔλεν ἄνδρας ἀρίστους
 ῥίε Διοκλῆος, Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε·
 Τῶν ῥα πατὴρ μὲν ἔναιεν εὐκτιμένη ἐνὶ Φηρῇ,
 Ἀφνειὸς βιότοιο· γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο
- 546 Ἀλφειοῦ, ὅστ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης.
 Ὃς τέκετ' Ὀρσίλοχον, πολέεσσ' ἀνδρεσσιν ἄνακτα·
 Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγάθυμον·
 Ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην,
 Κρήθων Ὀρσίλοχός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
- 550 Τῷ μὲν ἄρ' ἠβήσαντε μελαινάων ἐπὶ νηῶν
 Ὀμιον εἰς εὐπωλον ἄμ' Ἀργείοισιν ἐπέσθην,
 Τιμὴν Αἰρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάω,
 Ἀρνυμένω· τῷ δ' αὐθι τέλος θανάτοιο κάλυπεν.
 Οἶω τώγε λέοντε δύω ὕρεος κορυφῇσιν
- 556 Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἀρπάζοντε βόας καὶ ἵφια μῆλα,
 Σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον, ὄφρα καὶ αὐτῶ
 Ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὀξεὶ χαλκῷ·
 Τοίω τὼ χεῖρεσσιν ὑπ' Αἰνείαιο δαμέντε
- 560 Καππεσέτην, ἐλάττησιν ἑοικότες ὑψηλῇσιν.
 Τῷ δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἵθοπι χαλκῷ,
 Σείων ἐγχείην· τοῦ δ' ὠτρυνεν μένος Ἀρης,
 Τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείαιο δαμείη.
- 566 Τὸν δ' ἶδεν Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων· περὶ γὰρ διέ ποιμένι λαῶν,
 Μῆτι πάθῃ, μέγα δὲ σφας ἀποσφήλειε πόνοιο.
 Τῷ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξύνοντα
 Ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην, μεμαῶτε μάχεσθαι·
- 570 Ἀντίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Αἰνείας δ' οὐ μεῖνε, θοὸς περ ἐὼν πολεμιστής,
 Ὡς εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.

- Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,
 Τῷ μὲν ἄρα δειλὴν βαλέτην ἐν χερσὶν ἐταίρων·
 575 Αὐτῷ δὲ στρεφθέντε, μετὰ πρώτοισι μαχέσθην.
 Ἐνθα Πυλαιομένα ἐλέτην ἀτάλαντον Ἀρηϊ,
 Ἀρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων, ἀσπιστάων.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος
 Ἔσταότ' ἔγχεϊ νύξε, κατὰ κληῖδα τυχήσας.
 580 Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ', ἠνίοχον θεράποντα,
 Ἔσθλὸν Ἀτυμνιάδην — ὃ δ' ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους,
 Χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχὼν μέσον· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Ἡνία λεύκ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν.
 Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαΐξας ξίφει ἤλασε κόρσῃν·
 585 Αὐτὰρ ὄγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου
 Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν, ἐπὶ βροχμὸν τε καὶ ὤμους·
 Διθὰ μάλ' ἐστήκει — τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης —
 Ὅφρ' ἵππῳ πλήξαντε χαμαὶ βάλλον ἐν κονίῃσιν.
 Τοὺς δ' ἵμας Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλασ' Ἀχαιῶν.
 590 Τοὺς δ' ἔκτωρ ἐνόησε κατὰ στίχας, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 Κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρῶων εἶποντο φάλαγγες
 Καρτεραί· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἀρης καὶ πότνι Ἐννώ·
 Ἡ μὲν, ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος·
 Ἀρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα·
 595 Φοῖτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἐκτορος, ἄλλοτ' ὀπίσθεν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ὀίγησε βοήν ἀγαθὸς Διομήδης.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο,
 Στήνῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἄλαδε προρέοντι,
 Ἀφρῷ μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω·
 600 Ὡς τότε Τυδεΐδης ἀνεχάζετο, εἶπέ τε λαῷ·
 ὦ φίλοι, οἷον δὴ θαυμάζομεν Ἐκτορα διὸν
 Αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν!
 Τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἷς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει·
 Καὶ νῦν οἱ πάρα κείνος Ἀρης, βροτῶν ἀνδρὶ ἑοικώς.
 605 Ἀλλὰ πρὸς Τρῶας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω
 Εἴκετε, μηδὲ θεοῖς μενεαινέμεν ἱφί μάχεσθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Τρῶες δὲ μάλ' αὖτε σχεδὸν ἤλυνθον αὐτῶν.
 Ἐνθ' Ἐκτωρ δύο φῶτε κατέκτανεν, εἰδότε χάρμης,
 Εἷν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντε, Μενέσθην Ἀγχιάλόν τε.
 610 Τῷ δὲ πεσόντ' ἐλέησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Στῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βάλεν Ἀμφιον, Σελάγου νιόν, ὃς ῥ' ἐνὶ Παισῷ
 Ναῖε πολυκτῆμων, πολυλήϊος· ἀλλὰ ἔ μοῖρα
 Ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πριάμῳν τε καὶ υἱας.
 615 Τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλεν Τελαμώνιος Αἴας,

- Νειαίῳ δ' ἐν γαστρὶ πάγῃ δολιχόσκιον ἔγχος·
 Δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δ' ἐπέδραμε φαιδίμος Αἴας,
 Τεύχεα συλήσων· Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχευαν
 Ὀξέα, παμφανόωντα· σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλά.
 620 Αὐτὰρ ὁ λαὸς προσβὰς, ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος
 Ἑσπᾶσαι· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
 Ὠμοῖν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
 Δεῖσε δ' ὄγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων,
 Οἳ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν ἔγχε' ἔχοντες,
 625 Οἱ ἐ, μέγαν περ ἐόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυόν,
 Ὡσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμύχθῃ.
 Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὕσμίνην.
 Τληπόλεμον δ' Ἡρακλείδην, ἧῦν τε μέγαν τε,
 Ὄρσεν ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι Μοῖρα κραταιή.
 630 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Γείος θ' υἱωνός τε Διὸς νεφεληγερέταο,
 Τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Σαρπηδὸν, Λυκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
 Πτώσσειν ἐνθάδ' ἐόντι, μάχης ἀδαήμονι φωτί;
 635 Ψευδόμενοι δέ σέ φασι Διὸς γόνον αἰγιόχοιο
 Εἶναι· ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν,
 Οἳ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων.
 Ἄλλ' οἷόν τινά φασι βίην Ἡρακλεΐην
 Εἶναι, ἐμὸν πατέρα θρασυμένονα, θυμολέοντα!
 640 Ὃς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἐνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,
 Ἐξ οἴης σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
 Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγνιάς.
 Σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμός, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
 Οὐδέ τί σε Τρῶεσσιν ὀίομαι ἄλκαρ ἔσσεσθαι,
 645 Ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι,
 Ἄλλ' ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα πύλας Αἴδαο περήσειν.
 Τὸν δ' αὖ Σαρπηδῶν, Λυκίων ἀγὼς, ἀντίον ἠΰδα·
 Τληπόλεμ', ἦτοι κείνος ἀπώλεσεν Ἴλιον ἱρήν,
 Ἀνέρος ἀφραδίῃσιν ἀγαυοῦ Λαομέδοντος,
 650 Ὃς ῥά μιν εὖ ἔρξαντα κακῶ ἠνίπαπε μῦθῳ,
 Οὐδ' ἀπέδαχ' ἵππους, ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθεν.
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημι φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 Ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, ἐμῶ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα
 Εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπόλῳ.
 655 Ὡς φάτο Σαρπηδῶν· ὁ δ' ἀνέσχετο μέλινον ἔγχος
 Τληπόλεμος, καὶ τῶν μὲν ἀμαρτῇ δούρατα μακρὰ
 Ἐκ χειρῶν ἦϊξαν· ὁ μὲν βάλεν αὐχένα μέσσον
 Σαρπηδῶν, αἰχμὴ δὲ διαμπερὲς ἦλθ' ἀλεγεινή·

Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν.

660 Τληπόλεμος δ' ἄρα μῆρὸν ἀριστερόν ἔγχεϊ μακροῦ
Βεβλήκειν· αἶχμῃ δὲ διέσσυτο μαιμώωσα,
Ὅστέω ἐγχοιμφθεῖσα, πατὴρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνεν.

Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἐταῖροι
Ἐξέφερον πολέμοιο· βάρυνε δὲ μιν δόρυ μακρὸν
665 Ἐλκόμενον· τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατ', οὐδ' ἐνόησεν,
Μηροῦ ἐξερῦσαι δόρυ μείλινον, ὅφρ' ἐπιβαίῃ,
Σπυδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες.

Τληπόλεμον δ' ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Ἐξέφερον πολέμοιο· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς,
670 Τλήμονα θυμὸν ἔχων· μαίμησε δὲ οἱ φίλον ἦτορ·
Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ἥ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι,
Ἥ ὅγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν,

675 Ἰφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὅξει χαλκῷ·
Τῷ ῥα κατὰ πληθὺν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη.
Ἐνθ' ὅγε Κοῖρανον εἶλεν, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε,
Ἀλκανδρόν θ' Ἀλιόν τε, Νοήμονά τε Πρύτανίν τε·
Καὶ νῦν ἔτι πλεόνας Λυκίων κτάνε δῖος Ὀδυσσεύς,
680 Εἰ μὴ ἄρ' ὅζυ νόησε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ.
Βῆ δὲ διὰ προμύχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ,
Δεῖμα φέρων Δαναοῖσι· χάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι
Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν·

Πριαμίδη, μὴ δὴ με ἔλωρ Δαναοῖσιν ἐάσης
685 Κεῖσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον! ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν
Ἐν πόλει ὑμετέρῃ· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε
Νουστήσας οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν·

Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ,
690 Ἀλλὰ παρήϊξεν, λελημένος, ὅφρα τάχιστα
Ὡσαιτ' Ἀργεῖους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἐταῖροι
Εἶσαν ὑπ' αἰγιόχοιο Διὸς περικαλλεῖ φηγῷ·
Ἐκ δ' ἄρα οἱ μῆροῦ δόρυ μείλινον ὥσε θύραζε

695 Ἰφθιμος Πελάγων, ὅς οἱ φίλος ἦεν ἐταῖρος.
Τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς·
Αὐτὶς δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοιῇ Βορέαιο
Ζώγρει ἐπιπνέουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν.

Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἀρηϊ καὶ Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ
700 Οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
Οὔτε ποτ' ἀντεφύροντο μάχῃ, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω

Χάζονθ' ὥς ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσιν Ἄρηα.

Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν

Ἐκτωρ τε, Πριάμοιο πάϊς, καὶ χάλκεος Ἄρης;

705 Ἀντίθεον Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ πλήξινπον Ὀρέστην,

Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτωλίον, Οἰνόμαόν τε,

Οἰνοπίδην θ' Ἐλενον, καὶ Ὀρέσβιον αἰολομίτην,

Ὃς ὃ' ἐν Ἰλῇ ναίεσκε, μέγα πλούτοιο μεμηλώς,

Δίμνη κεκλιμένος Κηφισίδι· παρ δέ οἱ ἄλλοι

710 Ναῖον Βοιωτοί, μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες.

Τοὺς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,

Ἀργεῖους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ,

Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἦ πόποι! αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, Αἰγυῶνῃ,

715 Ἥ ὃ' ἄλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάω,

Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,

Εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἐάσομεν οὐλὸν Ἄρηα.

Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

720 Ἥ μὲν ἐποικομένη χρυσάμπνυκας ἔντυεν ἵππους

Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνιο·

Ἥβη δ' ἄμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα,

Χάλκεα, ὀκτάκνημα, σιδηρῶν ἄξονι ἄμφις.

Τῶν ἦτοι χρυσῆ ἔνυς ἄφθιτος, αὐτὰρ ὑπερθεῖν

725 Χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι·

Πλήμναι δ' ἀργύρου εἰσὶ περὶδρομοὶ ἀμφοτέρωθεν·

Δίφρος δὲ χρυσέοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμάσιν

Ἐντέταται· δοιαὶ δὲ περὶδρομοὶ ἀντυγές εἰσιν.

Τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ὄνυμος πέλεν· αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ

730 Δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγόν, ἐν δὲ λέπαδνα

Κάλ' ἔβαλε, χρύσει'· ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη

Ἴππους ὠκύποδας, μεμανῆ' ἔριδος καὶ αὐτῆς.

Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόρη Διὸς αἰγίοχοιο,

Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει,

735 Ποικίλον, ὃν ὃ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·

Ἥ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,

Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυέεντα.

Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὅμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,

Δεινὴν, ἣν πέρι μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται·

740 Ἐν δ' Ἐρις, ἐν δ' Ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα Ἰωκή·

Ἐν δέ τε Γοργεῖν κέφαλή, δεινοῖο πελώρου,

Δεινὴ τε σμερδνὴ τε, Διὸς τέρας αἰγίοχοιο.

Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάλῃον,

Χρυσεῖην, ἑκατὸν πολλῶν προλέεσσ' ἀραρυῖαν.

- 745 Ἐς δ' ὄχρα φλόγεα ποσὶ βήσεται · λάζετο δ' ἔγχος
 Βριθύν, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι σίχας ἀνδρῶν
 Ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
 Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίει ἄρ' ἵππους ·
 Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον ὦραι,
 750 Τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλύμπός τε,
 Ἥμιν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἧδ' ἐπιθεῖναι.
 Τῇ ῥά δι' αὐτιάων κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους ·
 Εὐρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἡμενον ἄλλων,
 Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
 755 Ἐνθ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ζῆν' ὑπατον Κρονίδην ἐξείρετο καὶ προσέειπεν ·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ νημεσίξῃ Ἄρει τιάδε καρτερὰ ἔργα,
 Ὅσσάτιόν τε καὶ οἶον ἀπαίλεσε λαὸν Ἀχαιῶν
 Μάψ, αἰἶρ οὐ κατὰ κόσμον ; ἐμοὶ δ' ἄχος · οἱ δὲ ἔκηλοι
 760 Τέρονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 Ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὅς οὔτινα οἶδε θέμιστα.
 Ζεῦ πάτερ, ἧ ῥά τί μοι κεχολώσεται, αἶ κεν Ἄρηα
 Λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξ ἀποδίδωμαι ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς ·
 765 Ἄρει μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγέλειν,
 Ἥ ἐ μάλιστ' εἴωθε κακῆς ὀδύνῃσι πελάζειν.
 Ὡς ἔφατ' · οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη ·
 Μάστιξεν δ' ἵππους · τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 Μεσσηγυῖς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 770 Ὅσσον δ' ἡεροειδὲς ἀνὴρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἥμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
 Τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηλῆς ἵπποι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἶξον, ποταμῷ τε ῥέοντε,
 Ἦχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος,
 775 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Λύσας ἔξ ὀχέων · περὶ δ' ἡέρα πουλὺν ἔχενεν ·
 Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.
 Αἰ δὲ βάτην, τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι,
 Ἀνδράσιν Ἀργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμαυῖαι.
 780 Ἄλλ' ὅτε δὴ ὅ' ἱκανον, ὅθι πλείστοι καὶ ἄριστοι
 Ἔστασαν, ἀμφὶ βίην Διομήδεος ἱπποδάμοιο
 Εἰλόμενοι, λείουσιν ἰοικότες ὠμοφάγοισιν,
 Ἥ συστὶ κῆπροισιν, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν ·
 Ἐνθα σταῖς ἥϋσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 785 Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι, χαλκεοφώνῳ,
 Ὅς τόσον αὐδῆσασχ', ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα ·
 Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κύκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγῆτοί !

- Ὅφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 Οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων
 790 Οἴχνεσκον· κείνου γὰρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος·
 Νῦν δὲ ἐκὰς πόλιος κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται.
 Ὡς εἰποῦς ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Τυδεΐδῃ δ' ἐπόρουσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Εὖρε δὲ τόγγε ἄνακτα παρ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 795 Ἐλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βύλε Πάνδαρος ἰῶ.
 Ἰδρῶς γάρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
 Ἀσπίδος εὐκύκλου· τῷ τείρετο, κάμνε δὲ χεῖρα·
 Ἄν δ' ἴσχων τελαμῶνα, κελαινεφὲς αἵμ' ἀπομόργνυ.
 Ἰππείου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἤψατο, φώνησέν τε·
 800 Ἥ ὀλίγον οἱ παῖδα εἰκότα γείνατο Τυδεύς·
 Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἦν δέμας, ἀλλὰ μαχητῆς.
 Καὶ ὃ' ὅτε πέρ μιν ἐγὼ πολέμιζεν οὐκ εἶασκον,
 Οὐδ' ἐκπαιφάσσειν, ὅτε τ' ἤλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν
 Ἀγγελος ἐς Θήβας, πολέας μετὰ Καδμείωνας·
 805 Δαίνυσθαί μιν ἄγῳγον ἐνὶ μεγάροισιν ἔκηλον·
 Αὐτὰρ ὃ θυμὸν ἔχων ὃν καρτερόν, ὥς τοπάρους περ,
 Κούρους Καδμείων προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνέκα.
 [Ρηϊδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάρξοθός ἦα.]
 Σοὶ δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παρὰ θ' ἵσταμαι, ἡδὲ φυλάσσω,
 810 Καὶ σε προφρονέως κέλομαι Τρῳέεσσι μάχεσθαι.
 Ἀλλὰ σευ ἢ κήματος πολυαῖξ γυῖα δέδυνκεν,
 Ἥ νύ σέ που δέος ἴσχει ἀκήριον· οὐ σύγ' ἔπειτα
 Τυδέος ἔκγονός ἐσσι δαΐφρονος Οἰνεΐδαο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 815 Γινώσκω σε, θεά, θύγατερ Διὸς αἰγιόχοιο·
 Τῷ τοι προφρονέως ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
 Οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος·
 Ἀλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων, ἃς ἐπέτειλας.
 Οὐ μ' εἶας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 820 Τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Ἐλθῇς ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξεῖ χαλκῷ.
 Τοῦνεκα νῦν αὐτός τ' ἀναχάζομαι, ἡδὲ καὶ ἄλλους
 Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας·
 Γινώσκω γὰρ Ἀρῆα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα.
 825 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τυδεΐδῃ Διομήδεσ, ἐμῷ κίχαρισμένε θυμῷ,
 Μῆτε σύγ' Ἀρῆα τόγγε δείδιδι, μῆτε τιν' ἄλλον
 Ἀθανάτων· τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάρξοθός εἰμι.
 Ἀλλ' ἄγ', ἐπ' Ἀρῆϊ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους·
 830 Τύφον δὲ σχεδὶν, μηδ' ἄξιο θοῦρον Ἀρῆα

Τοῦτον μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἄλλοπρόσαλλον
 Ὃς πρῶν μὲν ἐμοί τε καὶ Ἥρῃ στεῦιτ' ἀγορεύων
 Τρωσὶ μαχήσεσθαι, ἅτ' αὖ Ἀργείοισιν ἀρήξειν.
 Νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλεῖ, τῶν δὲ λέλασται.

835 Ὡς φαμένη, Σθένελον μὲν ἄφ' ἵππων ὥσε χαμᾶζε,
 Χειρὶ πάλιν ἐρύσασ'· ὃ δ' ἄρ' ἐμπαπέως ἀπόρουσεν.
 Ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε παραὶ Διομήδεα δῖον
 Ἐμμεμαυῖα θεά· μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων
 Βριθοσύνη· δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν, ἄνδρα τ' ἄριστον.

840 Λάξετο δὲ μάστιγα καὶ ἥνία Παλλὰς Ἀθήνη·
 Ἀντίκ' ἐπ' Ἀρῇ πρῶτῳ ἔχε μῶνυχας ἵππους.
 Ἦτοι ὃ μὲν Περίφαντα πελώριον ἐξενάριζεν,
 Αἰτωλῶν ὃχ' ἄριστον, Ὀχησίου ἀγλαὸν υἱόν·
 Τὸν μὲν Ἀρης ἐνάριζε μαιφόνος· αὐτὰρ Ἀθήνη

845 Δῦν' Αἶδος κνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἀρης.
 Ὡς δὲ ἶδε βροτολοιγὸς Ἀρης Διομήδεα δῖον,
 Ἦτοι ὃ μὲν Περίφαντα πελώριον αὐτόθ' ἔασεν
 Κεῖσθαι, ὅθι πρῶτον κτείνων ἐξαινυτο θυμόν·
 Αὐτὰρ ὃ βῆ ῥ' ἰθὺς Διομήδεος ἵπποδάμοιο.

850 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Πρόσθεν Ἀρης ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν ἥνία θ' ἵππων
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ, μεμαῶς ἀπὸ θυμόν ἐλέσθαι·
 Καὶ τότε χειρὶ λαβοῦσα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ὡσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο ἐτώσιον αἰχθῆναι.

855 Δεύτερος αὖθ' ὠρμᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ· ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 Νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην·
 Τῇ ῥά μιν οὔτα τυχών, διὰ δὲ χοῶα καλὸν ἔδαψεν·
 Ἐκ δὲ δόρυ σπάσεν αὐτῆς. ὃ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἀρης,

860 Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 Ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἀρης.
 Τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἶλεν Ἀχαιοὺς τε Τρωᾶς τε,
 Δείσαντας· τόσον ἔβραχ' Ἀρης ἄτος πολέμοιο.

Οἷη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ,

865 Καύματος ἔξ ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο·
 Τοῖος Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ χάλκεος Ἀρης
 Φαίνεται, ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
 Καρπαλίμως δ' ἴκανε θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον·
 Παρ δὲ Διὶ Κρονίῳνι καθέζετο, θυμὸν ἀχεύων,
 870 Δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἶμα, καταῤῥέον ἐξ ὠτειλῆς,
 Καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίξῃ ὄρων τάδε καρτερὰ ἔργα;
 Αἰεὶ τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν

- Ἀλλήλων ἰότητι, χάριν ἄνδρεσσι φέροντες.
875 Σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κούρην,
Οὐλομένην, ἣ τ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν.
Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς ἔν' Ὀλύμπῳ,
Σοὶ τ' ἐπιπεύθονται, καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος·
Ταύτην δ' οὐτ' ἐπεὶ προτιβάλλεται, οὔτε τι ἔργῳ,
880 Ἄλλ' ἀνιῆς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' αἰδήλον·
Ἦ νῦν Τυδέος υἱὸν, ὑπέρθυμον Διομήδεα,
Μαργαίνειν ἀνέγκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὐτίασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος·
885 Ἀλλά μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες· ἦ τέ γε δηρὸν
Αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνῆσιν νεκάδευσιν,
Ἦ κε ζῶς ἀμεννῆρὸς ἕα χαλκοῖο τυπῆσιν.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
Μῆτι μοι, ἄλλοπρόσαλλε, παρεζόμενος μινύριζε·
890 Ἐχθιστος δέ μοι ἔσσι θεῶν, οἳ Ὀλυμπὸν ἔχουσιν.
Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε·
Μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν,
Ἦρης· τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν.
Τῷ σ' οἴω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίησιν.
895 Ἄλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα·
Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσί, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ.
Εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευ ᾧδ' αἰδήλος,
Καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέστερος Οὐρανιῶνων.
Ὡς φάτο, καὶ Παιήον' ἀνώγει ἰήσασθαι.
900 Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων
Ἠκέσας· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο.
Ὡς δ' οὔτ' ἐπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν
Ἐγρὸν ἐόν· μάλα δ' ὤκα περιστρίφεται κυκώωντι·
Ὡς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο Θοῦρον Ἄρηα.
905 Τὸν δ' Ἠβη λοῦσεν, χαρίεντα δέ εἵματα ἔσσην·
Πὰρ δὲ Διὶ Κρονίῳνι καθεῖξέτο, κύδεϊ γαίων.
Αἰ δ' αὐτίς πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοιο νέοντο,
Ἦρη τ' Ἀργεῖη καὶ Ἀλαλκομενῆς Ἀθήνη,
Παύσασαι βροτολογὸν Ἄρην ἀνδροκτασιῶων.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ζ.

Trojanorum acie in fugam inclinante, Helenus vates Hectorē hortatur, ut publicam obsecrationem Minervæ in arce habendam indicat (1 - 101). Ergo is, celeriter restituto prælio, pergit in urbem: in eo prælio Diomedes et Glaucus, dux Lyciorum, ad certamen progressi, priusquam manus consererent, paterna inter se hospitia recordati, factâ armorum permutatione, dextras jungunt (102 - 236). Hecuba et cæteræ matronæ, de Hectoris et procerum Trojanorum consilio, peplum in ædem Minervæ inferunt, votaue pro salute patriæ nuncupant (237 - 311). Interim Hector domi desidentem Paridem objurando in aciem reducit (312 - 368): uxorem Andromachen, in ædibus suis frustra quæsitam, tandem urbe egrediens ad portam Scæam unâ cum puero Astyanacte obviam habet, atque ultimum alloquitur (369 - 502). Mox fratrem in viâ armatus consequitur Paris (503 - 529).

Ἔκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία.

Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή·
 Πολλὰ δ' ἄρ' ἐνθα καὶ ἐνθ' ἔθυσσε μάχη πεδίοιο,
 Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
 Μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων.
 ε Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
 Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φόως δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν,
 Ἄνδρα βαλὼν, ὃς ἄριστος ἐνὶ Θρήϊκῃσι τέτυκτο,
 Ἴδον Ἐϋσώρου, Ἀκάμαντ' ἦν τε μέγα τε.
 Τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φίλον ἵπποδασιέης,
 10 Ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὅστέον εἴσω
 Αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Ἄξυλον δ' ἄρ' ἐπεφρε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
 Τευθρανίδην, ὃς ἔναιεν εὐκτιμένη ἐν Ἀρισβῇ,
 Ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν·
 15 Πάντας γὰρ φιλέεσκεν, ὁδῶ ἔπι οἰκία ναίων.

Ἀλλά οἱ οὐτις τῶν γε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
 Πρόσθεν ὑπαντιάσας· ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα,
 Αὐτόν, καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὅς ῥα τόθ' ἔππων
 Ἔσκεν ὑψηλόχος· τῷ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.

20 Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφέλιον ἐξενάριξεν·
 Βῆ δέ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οὓς ποτε Νύμφη
 Νῆϊς Ἀβαρβαρή τέκ' ἀμύμονι Βουκολίῳ.

Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγαθοῦ Λαομέδοντος,
 Πρεσβύτατος γενεῇ, σκότιον δέ ἐ γείνατο μήτηρ·

25 Ποιμαίνων δ' ἐπ' ὅεσσι μίγῃ φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη διδυμάοις γείνατο παῖδες·

Καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
 Μηκιστηϊάδης, καὶ ἀπ' ὤμων τέχες ἐσύλα.

Ἀστύαλον δ' ἄρ' ἔπεφνε μενεπτόλεμος Πολυποίτης·

30 Πιδύτην δ' Ὀδυσσεὺς Περκασίον ἐξενάριξεν
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ· Τεῦκρος δ' Ἀρετάονα δίον.

Ἀντίλοχος δ' Ἀβληρον ἐνήρατο δουρὶ φαεινῷ
 Νεστορίδης· Ἐλάτον δέ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Ναῖτε δέ, Σατνιόεντος εὐχόρεια παρ' ὄχθας,

35 Πήδασον αἰπεινήν· Φύλακον δ' ἔλε Ἀήτιος ἦρωας
 Φεύγοντ'· Εὐρύπυλος δέ Μελάνθιον ἐξενάριξεν.

Ἀδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος
 Ζῶν ἐλ'· ἔππω γάρ οἱ ἀτυζόμενῳ πεδίῳ,

Ὅζῳ ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ, ἀγκύλον ἄρμα

40 Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ θυμῷ, αὐτὸ μὲν ἐβήτην
 Πρὸς πόλιν, ἥπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο·
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη
 Πρηνὴς ἐν κονίεσιν ἐπὶ στόμα· παρ δέ οἱ ἔσθη
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.

45 Ἀδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβὼν ἐλλίσσετο γούνων·

Ζώγρει, Ἀτρεὺς νιέ, σὺ δ' ἄξια δεῖξαι ἄποινα.

Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται,

Χαλκός τε χρυσός τε, πολὺ κμητός τε σίδηρος·

Τῶν κέν τοι χαρίσαιο πατὴρ ἀπερεΐσι' ἄποινα,

50 Εἴ κεν ἐμέ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν.

Καὶ δὴ μιν τάχ' ἔμελλε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν

Δώσειν ᾧ θεράποντι καταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων

Ἀντίος ἦλθε θεῶν, καὶ ὁμοκλήσας ἔπος ἠΐδα·

55 Ὡ πέπον, ὦ Μενέλαε, τίη δέ σὺ κήδεαι αὐτως

Ἀνδρῶν; ἢ τοι ἄριστ' ἀποποιήσῃ κατὰ οἶκον

Πρὸς Τρώων· τῶν μήτις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,

Χεῖράς θ' ἡμετέρας· μηδ' ὄντινα γαστέρι μήτηρ

- Κοῦρον ἔοντα φέροι, μηδ' ὅς φύγοι· ἄλλ' ἅμα πάντες
 60 Ἰλίου ἐξαπολοῖατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι.
 Ὡς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρωες,
 Αἴσιμα παρειπών· ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ὥσατο χειρὶ
 Ἥρω' Ἀδρηστον· τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 Οὔτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνειράπει· Ἀτρεΐδης δὲ
 65 Λαῖξ ἐν στήθεσι βᾶς, ἐξέσπασε μέλινον ἔγχος.
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέλετο, μακρὸν αὖσας·
 ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἀρης,
 Μῆτις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθεν
 Μιμνέτω, ὥς κεν πλεῖστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται·
 70 Ἄλλ' ἄνδρας κτείνωμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἑκτλοὶ
 Νεκροὺς ἅμ πεδίον συλήσετε τεθνηῶτας.
 Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστων.
 Ἐνθα κεν αὖτε Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἰλιον εἰσαγέβησαν, ἀνακλείησι δαμέντες,
 75 Εἰ μὴ ἄρ' Αἰνεΐα τε καὶ Ἑκτορι εἶπε παραστάς
 Πριαμίδης Ἐλενος, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
 Αἰνεΐα τε καὶ Ἑκτορ· ἐπεὶ πόρος ὕμμι μάλιστα
 Τρῶων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, οὔνεκ' ἄριστοι
 Πᾶσαν ἐπ' ἰθύν ἐστε μάχέσθαι τε φρονέειν τε·
 80 Στήτ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων,
 Πάντη ἐποιχόμενοι, πρὶν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν
 Φεύγοντας πεσέειν, δηϊοῖσι δὲ χάσμα γενέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἀπάσας,
 Ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ', αὐθι μέροντες,
 85 Καὶ μάλα τειρόμενοί περ· ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει·
 Ἑκτορ, αὐτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχεο, εἰπέ δ' ἔπειτα
 Μητέρι σῇ καὶ ἐμῇ· ἥ δὲ ξυνάγουσα γεραιὰς
 Νηὸν Ἀθηναίης γλαυκῶπιδος ἐν πόλει ἄκρῃ,
 Οἷξασα κληῖδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο,
 90 Πέπλον, ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
 Εἶναι ἐνὶ μεγάρῳ, καὶ οἱ πολὺν φίλτατος αὐτῇ,
 Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠνυκόμοιο·
 Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῶ,
 Ἦνις, ἠκέστας, ἱερευσέμεν, αἶψ' ἐλεήσῃ
 95 Ἄστυ τε καὶ Τρῶων ἁλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 Αἶ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱῆς,
 Ἀγριον αἰχμητήν, κρατερὸν μῆστωρα φόβοιο·
 Ὅν δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημὶ γενέσθαι.
 Οὐδ' Ἀχιλλῆά ποθ' ὥδ' ἐγ' ἐδείδιμεν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 100 Ὅν περ φασὶ θεᾶς ἐξ ἔμμεναι· ἄλλ' ὅδε λίην
 Μαίνεται, οὐδέ τίς οἱ δύναται μένος ἰσοφαρῖζειν.

- Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' οὔτι κασιγνήτω ἀπίθηνεν.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὅχεων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε·
 Πάλλων δ' ὄξεα δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὄχετο πάντη,
 105 Ὅτρυνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνῆν.
 Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λῆξαν δὲ φόνοιο·
 Φῶν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 Τρωσὶν ἀλεξήσοιτα κατελθέμεν· ὥς ἐλέλιχθεν.
 110 Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες ὑπερθυμοὶ, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ βεῖω προτὶ Ἴλιον, ἧδὲ γέρουσιν
 Εἴπω βουλευτῆσι καὶ ἡμετέρῃς ἀλόχοισιν,
 115 Δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἐκατόμβας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αἰχένα δέσμα κελαινόν,
 Ἄντυξ, ἧ πνυμῆτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης. —
 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο παῖς, καὶ Τυδεὸς υἱὸς
 120 Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Τίς δὲ σὺ ἐσσι, φέριστε, καταθνητῶν ἀνθρώπων;
 Οὐ μὲν γάρ ποτ' ὅπωπα μάχῃ ἐνὶ κυδιανείῳ
 125 Τοπρῖν· ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺν προβέβηκας ἀπάντων
 Σῶ θάρσει, ὅτ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας.
 Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιώωσιν.
 Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας,
 Οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.
 130 Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός, κρατερὸς Λυκόοργος,
 Δὴν ἦν, ὃς ὅα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν·
 Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
 Σεῦε κατ' ἡγάθειον Νυσήϊον· αἱ δ' ἅμα πῦσαι
 Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου
 135 Θεινόμεναι βουπλῆγι· Διώνυσος δὲ φοβηθεὶς
 Δύσεθ' ἄλὸς κατὰ κῦμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
 Δειδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῆ.
 Τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ῥεῖα ζῶντες,
 Καὶ μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 140 Ἦν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλωμι μάχεσθαι.
 Εἰ δέ τίς ἐσσι βροτῶν, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
 Ἄσπον ἴθ', ὥς κεν θᾶσπον ὀλέθρου πείραθ' ἴκηαι.
 Τὸν δ' αὖθ' Ἴππολόχοιο προσηύδα φαίδιμος υἱός·

- 145 Τυδείδῃ μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεεῖνεις ;
 Οἷη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.
 Φύλλα τὰ μὲν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη
 Τηλεθώσῃα φύει· ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη·
 Ὡς ἀνδρῶν γενεὴ ἡμὲν φύει, ἡδ' ἀπολήγει.
 150 Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῇς
 Ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
 Ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῶ Ἄργεος ἱπποβότοιο,
 Ἐνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὁ κέρδιστος γένει' ἀνδρῶν,
 Σίσυφος Διολίδης· ὁ δ' ἄρ' αἶσα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν·
 155 Αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην·
 Τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἡρορέην ἐρατεινὴν
 Ὡπασαν. αὐτὰρ οἱ Προῖτος κακ' ἐμήσατο θυμῷ·
 Ὃς ὁ' ἐκ δήμου ἔλασσε, ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν
 Ἀργείων· Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσε.
 160 Τῷ δὲ γυνὴ Προΐτου ἐπεμήνατο, δι' Ἄρτεα,
 Κρυπταδίῃ φιλότῃ μιγήμεναι· ἀλλὰ τὸν οὔτι
 Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέοντα, δαΐφρονα Βελλεροφόντην.
 Ἡ δὲ ψευσαμένη Προΐτον βασιλῆα προσεΐδα·
 Τεθναίης, ὦ Προῖτ', ἡ κάκτιανε Βελλεροφόντην,
 165 Ὡς μ' ἔθελεν φιλότῃ μιγήμεναι, οὐκ ἐθελούσῃ.
 Ὡς φάτο· τὸν δὲ ἀνακτα χόλος λάβεν, οἷον ἄκουσεν·
 Κτεῖναι μὲν ὃ' ἀλέεινε, σεβάσματο γὰρ τόγε θυμῷ
 Πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρην δ' ὄγε σήματα λυγρὰ,
 Γράψας ἐν πίνακι πινυκίῳ θυμοφθόρα πολλά·
 170 Δεῖξαι δ' ἠνώγειν ὧ πενθερῷ, ὄφρ' ἀπόλοιτο.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἵξε, Ξάνθον τε ῥέοντα,
 Προφρονέως μιν τίεν ἄναξ Λυκίης εὐρείης.
 Ἐννῆμαρ ξείνισσε, καὶ ἐννέα βοῦς ἱέρυσεν·
 175 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Καὶ τότε μιν ἐρέεινε, καὶ ἦτε σῆμα ἰδέσθαι,
 Ὅ,τι ῥά οἱ γαμβροῖο πάσα Προΐτοιο φέροιτο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,
 Πρῶτον μὲν ῥα Χίμαιραν ἀμυιμακτίην ἐκέλευσεν
 180 Πεφνέμεν — ἡ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων·
 Πρόσθε λέων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα·
 Δεινὸν ἀποπνέουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο —
 Καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
 Δεύτερον αὖ Σολύμοισι μαχήσατο κυδαλλμοισιν·
 185 Καρτίστην δὲ τήνγε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν·
 Τοτρίτον αὖ κατέπεφνε Ἀμαζόνας ἀντιανείρας.
 Τῷ δ' ὅρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε·

- Κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους,
 Εἶσε λόχον· τοὶ δ' οὔτι πάλιν οἰκόνδε νέοντο·
 190 Πάντας γὰρ κατέπεφνεν ἀμύμων Βελλεροφόντης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἦν ἔοντα,
 Αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἦν·
 Δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἥμισυ πάσης·
 Καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον, ἔσοχον ἄλλων,
 195 Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὅφρα νέμοιτο.
 Ἡ δ' ἔτεκε τρία τέκνα δαΐφρονι Βελλεροφόντῃ,
 Ἰσανδρόν τε καὶ Ἴππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν —
 Λαοδαμείῃ μὲν παρελέξατο μητίετα Ζεὺς·
 Ἡ δ' ἔτεκε ἀντίθεον Σαρπηδόνα χυλκοκορυστήν —
 200 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος ἀπῆχθεο πᾶσι θεοῖσιν,
 Ἥτοι ὃ καὶ πεδίον τὸ Ἀλφειὸν οἶος ἁλῆτο,
 Ὅν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.
 Ἰσανδρον δέ οἱ υἱὸν Ἄρης ἄτος πολέμοιο
 Μακρονάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισιν·
 205 Τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα.
 Ἴππόλοχος δέ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημί γενέσθαι·
 Πέμπε δέ μ' ἐς Τροίην, καὶ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν,
 Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων,
 Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἳ μέγ' ἀρίστοι
 210 Ἐν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ.
 Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
 Ἐγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτειρῇ,
 Αὐτὰρ ὃ μελιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν·
 215 Ἡ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρῷός ἐσσι παλαιός·
 Οἶνεὺς γὰρ ποτε δῖος ἀμύμονα Βελλεροφόντην
 Ξείνισ' ἐνὶ μεγάροισιν, εἵκοσιν ἡματ' ἐρύξας·
 Οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήϊα καλά.
 Οἶνεὺς μὲν ζωστήρα δίδου φοίνικι φαινόν,
 220 Βελλεροφόντης δὲ χρύσειον δέπας ἀμφικύπελλον·
 Καὶ μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσιν.
 Τυδεΐα δ' οὐ μέμνημαι· ἐπεὶ μ' ἔτι τυτθὸν ἔοντα
 Κάλλιφ', ὅτ' ἐν Θήβῃσιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν·
 Τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἀργεῖ μέσσω
 225 Εἰμί, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴκωμαι.
 Ἐγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὁμίλον.
 Πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοὶ τ' ἐπικουροί,
 Κτείνειν, ὃν κε θεὸς γε πόρῃ, καὶ ποσὶ κιχέω·
 Πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοί, ἐναιρέμεν, ὃν κε δύνῃαι·
 230 Τεύχεα δ' ἀλλήλοισι ἐπαμείβομεν· ὅφρα καὶ οἶδε

Γινώσιν, ὅτι ξεῖνοι πατρῷοι εὐχόμεθ' εἶναι.

Ὡς ἄρα φωνήσαντε, καθ' ἵππων αἵξαντε,

Χείρας τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο.

Ἐνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,

235 Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομίδεα τεύχε' ἄμειβεν,

Χρῦσεα χαλκείων, ἐκατόμβοι' ἔννεαβοίων. —

Ἐκτωρ δ' ὥς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν,

Ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θεὸν ἦδὲ θύγατρες,

Εἰρόμεναι παῖδ' αὖτε, κασιγνήτους τε ἕας τε,

240 Καὶ πόσιος· ὁ δ' ἔπειτα θεοῖς εὐχέσθαι ἀνωγει

Πάσας ἐξείης πολλῇσι δὲ κῆδε' ἐφῆπτο.

Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλές' ἵκανεν,

Ξεστῆς αἰθούσῃσι τεῖνυμένον — αὐτὰρ ἐν αὐτῷ

Πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,

245 Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ παῖδες

Κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν.

Κουράων δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς

Δώδεκ' ἔσαν τέγες θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,

Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ γαμβροὶ

250 Κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν —

Ἐνθα οἱ ἠπιόδορος ἐναντίῃ ἦλυθε μήτηρ,

Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην·

Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Τέκνον, τίπτε λιπὼν πόλεμον θρασὺν εἰλήλουθας;

255 Ἢ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι νῆες Ἀχαιῶν,

Μαργάμενοι περὶ ἄστν· σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν

Ἐλθόντ', ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν.

Ἀλλὰ μὲν, ὄφρα κέ τοι μελιθδεία οἶνον ἐνείκω,

Ὡς σπείσῃς Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν

260 Πρῶτον· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσεται, αἶ κε πῆρσθα.

Ἄνδρ' δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει·

Ὡς τὴν κέκμηκας, ἀμύνων σοῖσιν ἔτῃσιν.

Τὴν δ' ἠμείβει· ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·

Μῆ μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μήτηρ,

265 Μῆ μ' ἀπογνιώσῃς, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.

Χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν αἵθοπα οἶνον

Ἄζομαι· οὐδέ πη ἔστι, κελαινεφεῖ Κρονίωνι

Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάσθαι.

Ἀλλὰ συ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης

270 Ἐρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσασα γεραίᾶς·

Πέπλον δ', ὅστις τοι χαριέστατος ἦδὲ μέγιστος

Ἔστιν ἐν μεγάρῳ καὶ τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ,

Τὸν θεὸς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠνυόμοιο,

- Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηΐ,
 275 Ἦνις, ἡμέστας, ἱερὺςέμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ
 Ἄστν τε καὶ Τρωῶν ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 Αἶ κεν Τρῆδος υἱὸν ἀπόσχη Ἰλίου ἱοῆς,
 Ἀγχιον αἰχμητὴν, κρατερὸν μήστιωρα φόβοιο.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης
 280 Ἔρχεν· ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, ὄφρα καλέσω,
 Αἶ κ' ἐθέλῃς· εἰπόντος ἀκουέμεν· ὥς κέ οἱ αὖθι
 Γαῖα χάνοι! μέγα γίγ' μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
 Τρωσὶ τε καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι, τοιό τε παισίν.
 Εἰ κεῖτόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἄϊδος εἴσω,
 285 Φαίην κε φρέν' ἀτέρπου ὄϊζος ἐκκλαθέσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ', ἀμφιπόλοισιν
 Κέκλετο· ταὶ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ ἄστν γεραιάς.
 Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεϊτα,
 Ἐνθ' ἔσαν οἱ πεπλοὶ παμποῖκιλοι, ἔργα γυναικῶν
 290 Σιδονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλεξάνδρος Θεοειδὴς
 Ἦγαγε Σιδονίηθεν, ἐπιπλὼς εὐρέα πόντον,
 Τὴν ὁδόν, ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγει εὐπατέρειαν.
 Τῶν ἐν' αἰεραμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ,
 Ὃς κάλλιστος ἦν ποικίλμασιν ἡδὲ μέγιστος,
 295 Ἀστὴρ δ' ὥς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νεῖατος ἄλλων.
 Βῆ δ' ἵεται, πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαί.
 Αἶ δ' ὅτε νηὸν ἵκανον Ἀθήνης ἐν πόλει ἄκρῃ,
 Τῇσι θύρας ὥϊξε Θεανῶ καλλιπάρῃος,
 Κισσηίς, ἄλοχος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο·
 300 Τὴν γάρ Τρῶες ἔθνηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν.
 Αἶ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον.
 Ἡ δ' ἄρα πεπλον ἐλοῦσα Θεανῶ καλλιπάρῃος,
 Θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἡνκόμοιο·
 Εὐχομένη δ' ἱερᾷτο Διὸς κόρῃ μεγάλῃο·
 305 Πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπολι, διὰ θεάων,
 Ἄζον δὴ ἔγχος Διομήδεος, ἡδὲ καὶ αὐτόν
 Πρηνέα δὸς πεσέειν Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων·
 Ὅφρα τοι αὐτίκα νῦν δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηΐ,
 Ἦνις, ἡμέστας, ἱερεύσομεν, αἶ κ' ἐλεήσῃς
 310 Ἄστν τε καὶ Τρωῶν ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχομένη· ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνῃ.
 Ὡς αἶ μὲν ὃ' εἶχοντο Διὸς κ' ἔρη μεγάλῃο·
 Ἐκτωρ δὲ πρὸς δῶματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει
 Καλὰ, τὰ ὃ' αὐτὸς ἔτενξε σὺν ἀνδράσιν, οἱ τότε ἄριστοι
 315 Ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβόλακι τέκτονες ἄνδρες·
 Οἱ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν,

- Ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἐκτορος, ἐν πόλει ἄκρῃ.
 Ἐνθ' Ἐκτωρ εἰσῆλθε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 Ἐγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
 320 Αἰχμὴ χαλκείῃ, περὶ δὲ χρύσεος θιέε πόρκης.
 Τὸν δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἔποντα,
 Ασπίδα καὶ θώρηκα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφώοντα·
 Ἀργεῖν δ' Ἑλένη μετ' ἄρα δμῳῇσι γυναιξίν
 Ἦστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευεν.
 325 Τὸν δ' Ἐκτωρ νείκεσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Δαιμόνι', οὐ μὲν καλὰ χόλον τόγδ' ἔνθεο θυμῷ.
 Λαοὶ μὲν φθινύθουσι, περὶ πτόλιν αἰπὺ τε τεῖχος
 Μαρνάμενοι· σέο δ' εἵνεκ' αὐτὴ τε πτόλεμός τε
 Ἄστυ τόδ' ὑμφιδέδηε· σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλῳ,
 330 Εἴ τινά που μεθιέντα ἰδοῖς στυγεροῦ πολέμοιο.
 Ἄλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δῆϊοιο θέρηται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἐκτορ· ἐπεὶ με καὶ αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
 Τοῦνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μὲν ἄκουσον·
 335 Οὗτοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ, οὐδὲ νεμέσει,
 Ἥμην ἐν θαλάμῳ, ἔθελον δ' ἄχρ' προτραπέυσθαι.
 Νῦν δέ με παρειποῦς ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν,
 Ὀρμησ' ἐς πόλεμον· δοκέει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ
 Λαῶν ἔσσεσθαι· νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.
 340 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, Ἀρήϊα τεύχεα δύνω·
 Ἥϊθ', ἐγὼ δὲ μέτεμι· κινήσεσθαι δέ σ' οἶω.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηύδα μελιχίοισιν·
 Δῖαο ἔμειο, κυρὸς κακομηχάνου, ὀκρουέσσης,
 345 Ὡς μ' ὄφελ' ἥματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,
 Οἴχεσθαι προσφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα
 Εἰς ὄρος, ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
 Ἐνθα με κῦμ' ἀπόερε, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,
 350 Ἄνδρός ἔπειτ' ὠφέλλον ἀμείνωνος εἶναι ἄκοιτις,
 Ὃς ἤδη νέμεσιν τε καὶ αἰσχεα πόλλ' ἀνθρώπων.
 Τούτῳ δ' οὔτ' ἄρ' νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω
 Ἔσσονται· τῷ καὶ μιν ἐπαυρήσεσθαι οἶω.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν εἰσέλθε, καὶ ἔξω τῷδ' ἐπὶ δίφῳ,
 355 Δῖαο, ἐπεί σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν
 Εἵνεκ' ἔμειο κυρὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' αὐτῆς·
 Οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, ὥς καὶ ὀπίσσω
 Ἀνθρώποισι πελώμεθ' αἰοίδιμοι ἔσσομένοισιν.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·

- 360 Μή με κάθιζ', Ἑλένη, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις,
 Ἦδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέσσυται, ὄφρ' ἐπαμύνω
 Τρώεσσ', οἳ μέγ' ἐμεῖο ποθὴν ἀπείοντος ἔχουσιν·
 Ἀλλὰ σύγ' ὄρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός,
 Ὡς κεν ἔμ' ἔντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἑντα.
- 365 Καὶ γὰρ ἐγὼν οἰκόνδ' ἐξελεύσομαι, ὄφρα ἴδωμαι
 Οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.
 Οὐ γάρ τ' οἶδ', εἰ ἔτι σφιν ὑπότηροπος ἴσομαι αὐτίς,
 Ἦ ἤδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοὶ δαμόωσιν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ.
- 370 Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὐναιετάοντας,
 Οὐδ' εὖρ' Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν·
 Ἀλλ' ἦγε ξὺν παιδὶ καὶ ἀμφιπόλῳ εὐπέπλῳ
 Πύργῳ ἐφειστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε.
 Ἐκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν,
- 375 Ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, μετὰ δὲ δμῳῇσιν ἔειπεν·
 Εἰ δ', ἄγε μοι, δμῳαί, νημερτέα μυθήσασθε·
 Πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἐκ μεγάροιο;
 Ἦε πη ἐς γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 Ἦ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
- 380 Τρῳαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται;
 Τὸν δ' αὖτ' ὀτρυνὴ ταμὴν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, ἐπεὶ μάλ' ἄνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι·
 Οὔτε πη ἐς γαλόων, οὔτ' εἰνατέρων εὐπέπλων,
 Οὔτ' ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
- 385 Τρῳαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται·
 Ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἴλιου, οὐνεκ' ἄκουσεν
 Τείρεσθαι Τρῳᾶς, μέγα δὲ κράτος εἶναι Ἀχαιῶν.
 Ἡ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει,
 Μαινομένη εἰκνῦα· φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη.
- 390 Ἡ ὅα γυνὴ ταμὴν· ὁ δ' ἀπέσσυτο δώματος Ἐκτωρ,
 Τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὐτίς, εὐκτιμένας καὶ ἀγνιάς.
 Εὖτε πύλας ἵκανε, διερχόμενος μέγα ἄστν,
 Σκαιάς — τῇ γὰρ ἔμελλε διεξιμεναι πεδίονδε —
 Ἐνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἤλθε θεούσα.
- 395 Ἀνδρομάχῃ, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,
 Ἡετίων, ὃς ἔβαιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσση,
 Θήβῃ Γποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσων·
 Τοῦπερ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ.
 Ἡ οἳ ἔπειτ' ἦντησ' ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ,
- 400 Παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὐτῶς,
 Ἐκτορίδην ἀγαπητόν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ·
 Τὸν ῥ' Ἐκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἳ ἄλλοι

- Ἀστυάνακτ'· οἷος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἐκτωρ.
 Ἦτοι ὁ μὲν μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·
 405 Ἀνδρομάχῃ δέ οἱ ἄγχι παρίστατο διακρυχέουσα,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Λαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος· οὐδ' ἐλεαίρεις
 Παῖδά τε νηπίαχον, καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἣ τίχα χήρῃ
 Σεῦ ἔσομαι· τάχα γὰρ σε κατακτατέρουσιν Ἀχαιοί,
 410 Πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἶη,
 Σεῦ ἄφαμαρτούσῃ, χθόνα διέμεναι· οὐ γὰρ εἴ' ἄλλη
 Ἔσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπῃς,
 Ἄλλ' ἄχε' — οὐδέ μοι ἐστι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.
 Ἦτοι γὰρ πατέρ' ἄμὸν ἀπέκτανε διὸς Ἀχιλλεύς,
 415 Ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλικῶν εὐναιετάωσαν,
 Θήβην ὑψίπυλον· κατὰ δ' ἔκτανεν Πηϊῶνα,
 Οὐδέ μιν ἐξενάριξε· σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ·
 Ἄλλ' ἄρα μιν κατέκχευε σὺν ἔντεσι δαιδαλίουσιν,
 Ἦδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
 420 Νύμφαι ὄρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
 Οἱ δέ μοι ἐπὶ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
 Οἱ μὲν πάντες ἰὼ κίον ἥματι Ἀϊδὸς εἴσω·
 Πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
 Βουσὼν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἄργεντῆς ὄρεσσιν.
 425 Μητέρα δ', ἣ βασίλευεν ὑπὸ Πλάκῃ ὑλήεσση,
 Τὴν ἐπεὶ ἄρ' δεῦρ' ἤγαγ' ἄμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
 Ἀψ' ὅγε τὴν ἀπέλυσε, λαβὼν ἀπερείσι' ἄποινα·
 430 Πατρός δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα.
 Ἐκτορ, ἅτῃρ σύ μοι ἐσσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 435 Ἦδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε, καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
 Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θήῃς, χήρῃν τε γυναῖκα·
 Λαὸν δὲ στήσον παρ' ἐρινεόν, ἔνθα μάλιστα
 Ἀμβατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος.
 440 Τρεῖς γὰρ τῇγ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι,
 Ἀμφ' Αἴαντε δύω καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα,
 Ἦδ' ἄμφ' Ἀτρεΐδης καὶ Τυδεΐος ἄλκιμον υἱόν·
 Ἦ πού τις σφιν ἔνισπε θεοπροπίων εὐ εἰδώς,
 Ἦ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
 445 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, γύναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἐλκεσιπέπλους,
 Αἵ κε, κακὸς ὥς, νόσφιν ἄλυσκάζω πολέμοιο·
 Οὐδέ με θυμὸς ἀνώγει, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
 445 Αἰεὶ, καὶ πρόϊτοισι μετὰ Τρῳέεσσι μάχεσθαι,

- Ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἦδ' ἐμόν αὐτοῦ.
 Εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
 Ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἰσθή,
 Καὶ Πριάμοιο καὶ λαὸς εὖμμελίῳ Πριάμοιο.
 450 Ἀλλ' οὐ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω,
 Οὐτ' αὐτῆς Ἐκάβης, οὔτε Πριάμοιο ἄνακτος,
 Οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 Ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
 Ὅσσον σεῖ', ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 455 Δακρυόεσσαν ἄγῃται, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας.
 Καὶ κεν ἐν Ἀργεὶ ἐοῦσα, πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις,
 Καὶ κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηίδος ἢ Τρερεΐδης,
 Πόλλ' ἀεκαζομένη, κρατερὴ δ' ἐπικεῖσεται ἀνάγκη.
 Καὶ ποτέ τις εἴπῃσιν, ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν.
 460 Ἐκτορος ἦδε γυνή, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
 Τρώων ἵπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
 Ὡς ποτέ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος
 Χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρός, ἀμύνειν δούλιον ἡμαρ.
 Ἀλλὰ με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτει,
 465 Πρὶν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἔλκηθμοῖο πνυθέσθαι.
 Ὡς εἰπὼν οὗ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἐκτωρ.
 Ἀψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης
 Ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὅψιν ἀνυχθεῖς,
 Ταρβήσας χαλκὸν τ' ἠδὲ λόφον ἵππιοχαίτην,
 470 Δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας.
 Ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
 Αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανώωσαν.
 Αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλξέ τε χερσίν,
 475 Εἶπεν ἐπευξάμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν.
 Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
 Παῖδ' ἐμόν, ὥς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσιν,
 Ὡδὲ βίην τ' ἀγαθόν, καὶ Ἰλίου ἱερὴ ἀνάσσειν.
 Καὶ ποτέ τις εἴπῃσι, πατρός δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων!
 480 Ἐκ πολέμον ἀνιόντα· φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα,
 Κτείνας δῆϊον ἄνδρα, χαρεῖν δὲ φρένα μήτηρ.
 Ὡς εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 Παιδ' ἐόν· ἥ δ' ἄρα μιν κηϊδεῖ δέξατο κόλποι,
 Δακρυόεν γελάσασα. πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,
 485 Χειρὶ τὲ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
 Δαιμονίη, μὴ μοί τι λήν ἀκαχίξω θυμῷ!
 Οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ Ἄϊδι προΐαφει.
 Μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,

- Οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὴν ταπρῶτα γένηται.
 490 Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 Ἰσιόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 Ἔργον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἄνδρεςσι μελήσει,
 Πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Πίῳ ἐγγεγάασιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἵλετο φαίδιμος Ἔκτωρ
 495 Ἴππουριν· ἄλοχος δὲ φίλῃ οἰκόνδε βεβήκει
 Ἐντροπαλιζομένη, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα.
 Αἶψα δ' ἔπειθ' ἴκανε δόμους εὐναιετάοντας
 Ἐκτορος ἀνδροφόνιο· κινήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς
 Ἀμφιπόλους, τῆσιν δὲ γόον πάσῃσιν ἐνῶρσεν.
 500 Αἰ μὲν ἔτι ζῶον γόον Ἐκτορα ῥ' ἐνὶ οἴκῳ·
 Οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
 Ἰεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.
 Οὐδὲ Πάρις δῆθ' ἔνεν ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν·
 Ἄλλ' ὅγ', ἐπεὶ κατέδυ κλυτὰ τεύχεα, ποικίλα χαλκῷ,
 505 Σεύατ' ἔπειτ' ἀνὰ ἄστυ, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
 Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππου, ἀκούσῃσας ἐπὶ φάτῃ,
 Δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίῳ κροαίνων,
 Εἰωθώς λούεσθαι ἐϋρῆϊος ποταμοῖο,
 Κυδιόων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
 510 Ὡμοῖς αἴσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθώς,
 Ρίμφα ἐγούνα φέρει μετὰ τ' ἡῖθεα καὶ νομὸν ἵππων·
 Ὡς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμου ἄκρης
 Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ, ἐβεβήκει
 Καρχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον· αἶψα δ' ἔπειτα
 515 Ἐκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεόν, εὐτ' ἄρ' ἔμελλεν
 Στρέψεσθ' ἐκ χώρης, ὅθι ἦ ἄραριζε γυναικί.
 Τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής·
 Ἥθ' εἴ, ἦ μάλα δὴ σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω,
 Δηθύνων, οὐδ' ἦλθον ἐναΐσιμον, ὥς ἐκέλευες.
 520 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Δαιμόνι, οὐκ ἂν τίς τοι ἀνὴρ, ὅς ἐναΐσιμος εἴη,
 Ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι·
 Ἀλλὰ ἐκὼν μεθιεῖς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις· τὸ δ' ἐμὸν κῆρ
 Ἀχρυσταὶ ἐν θυμῷ. ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω
 525 Πρὸς Τρώων, οἳ ἔχουσι πολὺν πόνον εἵνεκα σείο.
 Ἄλλ' ἴομεν· τὰ δ' ὅπισθεν ἀρεσσόμεθ', αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 Δῶη, ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰεγενέτησιν
 Κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν,
 Ἐκ Τροίης ἐλάσαντας ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Η.

Achivos, æquis adhuc seu prosperis armis certantes, urgent Hector et Paris, in prælium reversi (1 - 16) : quod ut tandem dirimatur, de Minervæ et Apollinis consilio, Helenique suasu, fortissimus quisque ab Hectore ad pugnam singularem provocatur (17 - 91). Menelaum, qui se alacrem ostendit, cæteris cunctantibus, deterret Agamemno (92 - 122) ; mox, a Nestore instigati, surgunt ad dimicandum novem heroës, ex quibus sortis eventus designat Ajacem Telamonium (123 - 205). Congrediuntur Hector et Ajax, acriterque depugnant, donec sub noctem, viribus pares, datis invicem muneribus, discedunt (206 - 312). In epulis publicis Nestor censet corpora cæsorū sepelienda et castra munienda : in Trojanorum concione Antenori, pacis et Helenæ cum opibus restituendæ auctori, respondet Paris, nihil se præter opes, sed eas propriis adjectis, redditurum (313 - 364). Illud responsum altero die Priamus ad Achivos perferri, atque, ut Trojanorum quoque corpora cremantur, inducias iniri jubet (365 - 420). Post hæc sepulturam curant utrique suorum, simul Achivi navalia sua muro fossâque cingunt ; quæ opera Neptunus inter deos non sine indignatione miratur (421 - 464). Cænam nox sequitur minax tonitribus (465 - 482).

Ἑκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία. Νεκρῶν ἀναίρεσις.

- Ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσντο φαίδιμος Ἑκτωρ·
 Τῷ δ' ἄμ' Ἀλέξανδρος κί' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
 Ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι.
 Ὡς δὲ θεὸς ναύτησιν ἐλδομένοισιν ἔδωκεν
 5 Οὐρον, ἐπὴν κεκάμωσιν εὐξέστης ἐλάτῃσιν
 Πόντον ἐλαύνοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλννται·
 Ὡς ἄρα τὼ Τρώεσσιν ἐλδομένοισιν φανήτην.
 Ἐνθ' ἐλέτην, ὃ μὲν υἱὸν Ἀρηϊθόοιο ἀνακτος,
 Ἀρη ναιετάοντα Μενέσθιον, ὃν κορυνήτης
 10 Γεῖναι· Ἀρηϊθόος καὶ Φιλομέδουσα βοῶπις·
 Ἑκτωρ δ' Ἠϊονῆα βάλ', ἔγχρῃ ὀξυόεντι

- Ἀνχέν' ὑπὸ στεφάνῃς εὐχάλκον, λῦσε δὲ γυνῖα.
 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
 Ἰφίνοον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερῇν ὑσμίνην,
 15 Δεξιὰδην, ἵππων ἐπιάλμενον ὠκείων,
 Ὡμον· ὃ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσε, λύντο δὲ γυνῖα.
 Τοὺς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ἀργεῖους ὀλέκοντας ἐν κρατερῇ ὑσμίνῃ,
 Βῆ ῥα κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἶψα
 20 Ἦμιον εἰς ἱερὴν. τῇ δ' ἀντίος ὤρνυτ' Ἀπόλλων,
 Περγάμου ἐκ κατιδῶν, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 Ἀλλήλοισι δὲ τῶγε συναντίσθην παρὰ φηγῶ.
 Τὴν πρότερος προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Τίπτε σὺν δ' αὖ μεμανῖα, Διὸς θυγάτηρ μέγαλοιο,
 25 Ἥλθες ἀπ' Οὐλύμποιο, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
 Ἥ ἴνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεροαλκεία νίκην
 Δῶς; ἐπεὶ οὔτι Τρῶας ἀπολλυμένους ἐλεαίρεις.
 Ἀλλ' εἴ μοι τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
 Νῦν μὲν πύσσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτήτα
 30 Σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχήσονται, εἰσόκε τέκμωρ
 Ἰλίου εὖρωσιν· ἐπεὶ ὥς φίλον ἔπλετο θυμῷ
 ῥμῖν ἀθανάτησι, διαπραθέειν τόδε ἄστυ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡδ' ἔστω, Ἐκάεργε· τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτὴ
 35 Ἥλθον ἀπ' Οὐλύμποιο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς.
 Ἀλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν;
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Ἐκτορος ὄρωμεν κρατερὸν μένος ἵπποδάμοιο,
 Ἦν τινά που Δαναῶν προκαλέσσειται, οἷόθεν οἷος
 40 Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 Οἱ δέ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Οἷον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἐκτορι δίῳ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Τῶν δ' ἔλεος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σὺνθετο θυμῷ
 45 Βουλὴν, ἧ ῥα θεοῖσιν ἐφῆνδανε μητιώσιν·
 Στῆ δὲ παρ' Ἐκτορ' ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, νῖε Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
 Ἥ ῥα νῦ μοι τι πίθοιο; κασίγνητος δέ τοι εἰμι·
 Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 50 Αὐτὸς δὲ προκαλέσσαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος,
 Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι·
 Οὐ γὰρ πῶ τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
 Ὡς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν αἰειγενετῶν.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας

- 55 Καὶ ὃ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
 Μέσσον δουρὸς ἐλών· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
 Καὶ δ' Ἀγαμέμνων εἷσεν εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ δ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἄργυρότοξος Ἀπόλλων
 Ἐξέσθην, ὄρνισιν ὀϊκότες αἰγυπιοῖσιν,
 60 Φηγῶ ἔφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγίοχοιο,
 Ἀνδράσι τερπόμενοι· τῶν δὲ στίχες εἶατο πυκναί,
 Ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
 Οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπὶ φοῖβῃ,
 Ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δὲ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς·
 65 Τοῖαι ἄρα στίχες εἶατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε
 Ἐν πεδίῳ· ἔκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ὅφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίξυγος οὐκ ἐτέλεσσεν,
 70 Ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν,
 Εἰσόκεν ἢ ὑμεῖς Τροίην εὐπυργον ἔλγτε,
 Ἡ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμείετε ποντοπόροισιν.
 Τμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν·
 Τῶν νῦν ὄντινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
 75 Δεῦρ' ἵτω ἐκ πάντων, πρόμος ἔμμεναι Ἐκτορι δίῳ.
 Ὡδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω·
 Εἰ μὲν κεν ἐμὲ κείνος ἔλῃ ταναήκει χαλκῷ,
 Τεύχεα συλήσας, φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρὸς με
 80 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
 Εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἔλω, δώῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων,
 Τεύχεα συλήσας, οἴσω προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 Καὶ κρεμώω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο·
 Τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας εὖσσελμους ἀποδώσω,
 85 Ὅφρα ἐταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Σῆμά τέ οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλληςπόντῳ·
 Καὶ ποτὲ τις εἴπῃσι καὶ ὀφιγόνων ἀνθρώπων,
 Νηῖ πολυκλήιδι πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον·
 Ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,
 90 Ὅν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαιδίμος Ἐκτωρ.
 Ὡς ποτὲ τις ἐρέει· τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὐ ποτ' ὀλεῖται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 Αἰδесθην μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι.
 Ὅφρ' ἐπὶ δὲ Μενέλαος ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν,
 95 Νείκει ὀνειδιζών, μέγα δὲ στεναχίζετο θυμῷ·
 Ὡ μοι, ἀπειλητῆρες, Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί!
 Ἡ μὲν δὴ λῶβῃ τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς,

- Εἰ μὴ τις Δαναῶν νῦν Ἑκτορος ἀντίος εἴσιν.
 Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε,
 100 Ἡμενοὶ αὖθι ἐκαστοὶ ἀκήριοι, ἀκλεῆς αὐτῶς.
 Τῷδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήξομαι· αἰτάρ ὑπερθεῖν
 Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κατεδύσατο τεύχεα καλά.
 Ἐνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτῇ
 105 Ἑκτορος ἐν παλάμῃσιν· ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν.
 Εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἔλον βασιλῆες Ἀχαιῶν.
 Αὐτὸς τ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Δεξιτερῆς ἔλε χειρὸς, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἀφραΐνεις, Μενέλαε Διοτρεφές· οὐδέ τί σε χρὴ
 110 Ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δ' ἴσχεο, κηδόμενός περ.
 Μηδ' ἔθελ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι,
 Ἑκτορι Προϊάμειδῃ, τότε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γέ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 Ἐρρίγ' ἀντιβολῆσαι, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 115 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἵξεν, ἰὼν μετὰ ἔθνος ἐταίρων.
 Τούτῳ δέ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.
 Εἵπερ ἀδείης γ' ἐστὶ, καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος,
 Φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἶ κε φύγησιν
 Διῆιον ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δῆϊοτῆτος.
 120 Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρωες,
 Αἰσιμα παρειπῶν· ὁ δ' ἐπέειθετο· τοῦ μὲν ἔπειτα
 Γηθόσουνοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν·
 ὦ πόποι! ἡ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἰκάνει·
 125 Ἥ κε μέγ' οἰμῶξετε γέρον, ἱππηλάτα Πηλεὺς,
 Ἑσθλὸς Μυρμιδόνων βουλευφόρος ἡδ' ἀγορητής,
 Ὅς ποτὲ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ,
 Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε.
 Τοὺς νῦν εἰ πτώσσοντας ὕφ' Ἑκτορι πάντας ἀκούσαι,
 130 Πολλὰ κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας αἰεῖσαι,
 Θυμὸν ἀπὸ μελέων δύναι δόμον Ἀΐδος εἶσω.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλῶν,
 Ἥβῃ μ', ὥς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο
 Ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι,
 135 Φειᾶς παρὰ τείχεσσι, Ἰαφθάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
 Τοῖσι δ' Ἐρευθαλίῳν πρόμος ἴστατο, ἰσόθεος φῶς,
 Τεύχε' ἔχων ὅμοισιν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος,
 Δίου Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπὶ κλησὶν κορυνήτην
 Ἄνδρες κίκλησκον, καλλιζωνοὶ τε γυναικες,
 140 Οὔνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρὶ τε μακρῷ,

- Ἀλλὰ σιδηρεῖη κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας.
 Τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλω, οὔτι κρατεῖ γε,
 Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, ὃθ' ἄρ' οὐ κορύνῃ οἱ ὄλεθρον
 Χραίσμε σιδηρεῖη· πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθὰς
 145 Δουρὶ μέσον περόνησεν· ὃ δ' ὑπτιος οὔδεις ἐρείσθη·
 Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, τὰ οἱ πόρε χάλκεος Ἀρης·
 Καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτα φόρει μετὰ μῶλον Ἀρης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
 Δῶκε δ' Ἐρευνθαλίῳ, φίλῳ θεράποντι, φορῆναι·
 150 Τοῦ ὅγε τεύχε' ἔχων, προκαλίζετο πάντας ἀρίστους.
 Οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδειδισαν, οὐδὲ τις ἔτλη·
 Ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν
 Θάρσει ᾧ· γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἀπάντων·
 Καὶ μαχόμεν οἱ ἐγώ, δῶκεν δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
 155 Τὸν δὴ μῆκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα·
 Πολλὸς γὰρ τις ἔκειτο παρήγορος ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Εἴθ' ὥς ἡβώοιμι, βίῃ δέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 Τῷ κε τάχ' ἀντήσσειε μάχης κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Ῥυέων δ' οἵπερ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 160 Οὐδ' οἱ προφρονέως μέμαθ' Ἐκτορος ἀντίον ἐλθεῖν.
 Ὡς νεῖκεσσι ὁ γέρων· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέστησαν.
 ὦρτο πολὺν πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὦρτο κρατερός Διομήδης·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, θοῦρον ἐπιειμένον ἀλκὴν·
 165 Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὁπᾶων Ἰδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρεϊφόντῃ·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 Ἄν δὲ Θόας Ἀνδραϊμονίδης καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
 Πάντες ἄρ' οἳγ' ἔθελον πολεμίζειν Ἐκτορι δῖῳ.
 170 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Κλήρω νῦν πεπάλαχθε διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν·
 Οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει εὐκνήριδας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ δ' αὐτὸς ὃν θυμὸν ὀνήσεται, αἶψα φύγῃσιν
 Διῆϊον ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
 175 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος,
 Ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
 ὦδε δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ Αἴαντα λαχεῖν, ἦ Τυδέος υἱόν,
 180 Ἥ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκλήνης!
 Ὡς ἄρ' ἔφην· πύλλεν δὲ Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης, ὃν ἄρ' ἠέθελον αὐτοί,
 Αἴαντος· κήρυξ δὲ φέρων ἄν' ὅμιλον ἀπάντη,

Δεῖξ' ἐνδέξια παῖσιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.

185 Οἳ δ' οὐ γινώσκοντες, ἀπηνήναντο ἕκαστος.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν ἵκανε, φέρων ἄν' ὁμίλον ἀπάντη,

Ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέη βιάλε, φαίδιμος Αἴας,

Ἦτοι ὑπέσχεθε χεῖρ'· ὃ δ' ἄρ' ἔμβαλεν, ἄγχι παραστάς·

Γνωὶ δὲ κλήρου σῆμα ἰδὼν, γήθησε δὲ θυμῷ.

190 Τὸν μὲν παρ' πόδ' ἐὼν χαμάδις βάλε, φώνησέν τε·

ὦ φίλοι, ἦτοι κλήρος ἐμός· χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς

Θυμῷ, ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἐκτορα δῖον.

Ἄλλ' ἄγεται, ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμῆϊα τεύχεα δύω,

Τόφρ' ὑμεῖς εὐχεσθε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι,

195 Σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῳῆς γε πύθωνται·

Ἡὲ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν ἔμπης.

Οὐ γάρ τις με βίη γε ἐκὼν ἀέκοντα δέηται,

Οὐδέ μὲν ἰδρεῖη· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νῆϊδά γ' οὕτως

Ἐλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.

200 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' εὖχοντο Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι·

ὦδὲ δέ τις εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, ἴδῃθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,

Δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι·

Εἰ δὲ καὶ Ἐκτορά περ φιλέεις, καὶ κήδεαι αὐτοῦ,

205 Ἴσῃ ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὅπασσον.

Ὡς ἄρ' ἔφαν· Αἴας δὲ κορύσσετο νόροπι χαλκῷ.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῦ ἔussato τεύχη,

Σεύατ' ἐπειθ', οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἀρης,

Ὅστ' εἰσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας, οὔτε Κρονίων

210 Θυμοβόρου ἔριδος μένει ξυνέηκε μάχεσθαι.

Τοῖος ἄρ' Αἴας ὦρτο πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν,

Μειδιῶν βλοσυροῖσι προσώπασι· νέρθε δὲ ποσσὶν

Ἦῃε μακρὰ βιβίς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.

Τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον εἰσορόοντες·

215 Τρῳῆας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπῆλυθε γυῖα ἕκαστον,

Ἐκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασεν·

Ἄλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύναι

Ἀψ λαῶν ἐς ὁμίλον, ἐπεὶ προκαλέσσατο χάρμη.

Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥύτε πύργον,

220 Χάλκεον, ἐπταβόειον, ὃ οἱ Τυχίος κάμε τεύχων,

Σκυτοτομόων ὄχ' ἄριστος, Ἐλῆ ἐν οἰκίᾳ ναίων·

Ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἐπταβόειον,

Ταύρων ζατρεφών, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν.

Τὸ πρόσθε στέροιο φέρων Τελαμώνιος Αἴας,

225 Στῇ ῥα μάλ' Ἐκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ προσηύδα·

Ἐκτορ, νῦν μὲν δὴ σύφα εἴσειαι οἰόθεν οἶος,

Οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασιν,
Καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα.

Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσι ποτοπόροισιν
230 Κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
Ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοιοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν,
Καὶ πολέες· ἄλλ' ἄρχε μάχης ἡδὲ πτολέμοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαῖολος Ἑκτωρ·

Αἴαν Διογενὲς, Τελαμῶνιε, κοίρανε λαῶν,
235 Μῆτι μευ, ἥ ῥ' ἔτε παιδὸς ἀφαιρουῖ, πειρήτιζε,
Ἢ γυναικός, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμῆϊα ἔργα.
Αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε·
Οἶδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν
Ἀζαλέην, τό μοι ἐστί ταλαύρινον πολεμίζειν·

240 Οἶδα δ' ἐπαΐξαι μόθον ἵππων ὠκείων·
Οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηῖω μέλπεσθαι Ἀρηϊ.
Ἄλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν, τοιοῦτον ἔόντα,
Ἀάθρη ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμφαδόν, αἴ κε τύχωμι.

Ἡ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,

245 Καὶ βάλεν Ἀνάντος δεινὸν σάκος ἐπταβόειον,
Ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ.
Ἐξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειροῦς·
Ἐν τῇ δ' ἐβδομάτῃ ῥινῷ σχέτο. δεύτερος αὖτε
Αἴας Διογενὲς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,

250 Καὶ βάλε Πριαμίδαο καὶ ἄσπινδα πάντοσ' εἴσῃν.
Διὰ μὲν ἄσπινδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ῥήρηριστο·
Ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπαρὴν διήμησε χιτῶνα
Ἑγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλείατο Κῆρα μέλαιναν.

255 Τὸ δ' ἐκσπασσάμενῳ δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἄμ' ἄμφω,
Σύν ῥ' ἔπεσον, λείουσιν εἰκότες ὠμοφάγοισιν,
Ἢ συστὲ κάπροισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὔτασε δουρί,
Οὐδ' ἔρῳηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμή.

260 Αἴας δ' ἄσπινδα νύξεν ἐπάλμενος· ἣ δὲ διαπρὸ
Ἦλυθεν ἔγχει, στυφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα·
Τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε· μέλαν δ' ἀνεκήκισεν αἷμα.
Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης κορυθαῖολος Ἑκτωρ·
Ἄλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἴλετο χειρὶ παχείῃ,

265 Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τροχύν τε μέγαν τε·
Τῷ βάλεν Ἀνάντος δεινὸν σάκος ἐπταβόειον,
Μέσσον ἐπομφάλιον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.
Δεύτερος αὖτ' Αἴας πολὺν μείζονα λῶαν αἶφρας,
Ἦκ' ἐπιδινήσας, ἐπέρισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον·

- 270 Εἶσω δ' ἄσπιδ' ἔαξε, βαλὼν μυλοειδεῖ πέτρῳ·
 Βλάβε δέ οἱ φίλα γούναθ'· ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη,
 Ἄσπιδ' ἐνιχριμφθεῖς· τὸν δ' αἴψ' ὤρθωσεν Ἀπόλλων.
 Καί νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,
 Εἰ μὴ κήρουκες, Διὸς ἄγγελοι ἦδ' καὶ ἀνδρῶν,
- 275 Ἦλθον, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ταλθύβιδός τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω.
 Μέσσω δ' ἄμφοτέρων σκῆπτρα σέθεν· εἶπέ τε μῦθον
 Κῆρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μηδεὶ εἰδώς·
 Μηκέτι, παῖδε φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον·
- 280 Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἄμφω δ' αἰχμητὰ· τόγ' εἰ καὶ ἴδμεν ἅπαντες.
 Νῦξ δ' ἦδη τελέθει· ἄγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Ἑλαμῳνίος Αἴας·
 Ἰδαῖ', ἔκτορι ταῦτα κελεύετε ρυθίσασθαι·
- 285 Αὐτὸς γὰρ χάρηι προκαλέσσατο πάντας ἀρίστους.
 Ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ἤπερ ἂν οὗτος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαῖολος Ἑκτωρ·
 Αἴαν· ἐπεὶ τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε,
 Καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι·
- 290 Νῦν μὲν πανσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτήτος
 Σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσέκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δαίη δ' ἐτέροισί γε νίκην·
 Νῦξ δ' ἦδη τελέθει· ἄγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι·
 Ὡς σύ τ' εὐφρόνης πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοὺς,
- 295 Σοὺς τε μάλιστα ἔτας καὶ ἐταῖρους, οἳ τοι ἔασιν·
 Αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστυ μέγα Προιάμοιο ἄνακτος
 Τρωῆας εὐφρανέω καὶ Τρωκίδας ἐλκεσιπέπλους,
 Αἶτε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.
 Δῶρα δ', ἄγ', ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν ἄμφω,
- 300 Ὅφρα τις ᾧδ' εἴπῃσιν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
 Ἦ μὲν ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο,
 Ἦδ' αὖτ' ἐν φιλότῃ διέτμαγεν ἀρθμήσαντε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
 Σὺν κολεῷ τε φέρον καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι·
- 305 Αἴας δὲ ζωστήρα δίδου φοίνικι φαεινόν.
 Τῷ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
 Ἦν', ὁ δ' ἐς Τρώων ὄμαδον κίε. τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 Ὡς εἶδον ζῶόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
 Αἴαντος προφυγόντα μέγας καὶ χεῖρας ἀάπτους·
- 310 Καί ῥ' ἦγον προτὶ ἄστυ, ἀελπίεοντες σόον εἶναι.
 Αἴαντ' αὖθ' ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, κίχαρητόα νίκη.

- Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γέγοντο,
 Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρειυσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 315 Ἄρσενα, πενταέτηρον, ὑπερμενεί Κρονίωνι.
 Τὸν δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον, καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα,
 Μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείραν τ' ὀβελοῖσιν,
 Ὀπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ παῦσαντο πόνον, τετύκοντό τε δαῖτα,
 320 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδέετο δαιτὸς εἵσης.
 Νώτοισιν δ' Αἴναια διηνεκέεσσι γέραιον
 Ἦρως Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖς ὃ γέρον πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μήτιν,
 325 Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή.
 "Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν."
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχάων,
 Πολλοὶ γὰρ τεθνῶσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Τῶν νῦν αἶμα κελαινὸν εὐρόοον ἀμφὶ Σκάμανδρον
 330 Ἔσκειδασ' ὄξυς Ἀρης, ψυχὰι δ' Αἰδόςδε κατήλθον.
 Τῷ σε χοῆ πόλεμον μὲν ἄμ' ἡοῖ παῦσαι Ἀχαιῶν,
 Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς
 Βουσι καὶ ἡμιόνοισιν· αὐτὰρ κατακήμεν αὐτοὺς
 Τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, ὡς κ' ὅστέα παισὶν ἕκαστος
 335 Οἶκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὐτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν.
 Τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες,
 Ἀκρίτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δειμομεν ὦκα
 Πύργους ὑψηλοὺς, εἴλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας,
 340 Ὅφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασιγῇ ὁδὸς εἴη.
 Ἐκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον,
 Ἥχ' ἱππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα,
 Μήποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος Τρώων ἀγερώχων.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες.
 345 Τρώων αὐτ' ἀγορὴ γένητ' Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρῃ,
 Δεινὴ, τετροχηῖα, παρὰ Πριάμοιο θύρῃσιν.
 Τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἤρχ' ἀγορεύειν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἦδ' ἐπίκουροι,
 Ὅφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 350 Δεῦτ' ἄγεται, Ἀργεῖν' Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
 Δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὄρκια πιστὰ
 Ψευσάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἤμιν.
 [Ἐλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε.]
 Ἴηοι ὅγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 355 Δίος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡνῆκόμοιο·

- Ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντήρορ, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 Εἰ δ' εἰεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 360 Ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλυσαν αὐτοί.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Τρῳέεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, γυναιῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω·
 Κτήματα δ', ὅσσ' ἀγόμεν' ἐξ Ἀργεος ἡμέτερον δῶ,
 Πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι
 365 Ἴητοι ὕγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Λαρδανίδης Πρίαμος, θεόφιν μῆστορ ἀτάλαντος·
 Ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῳῆες καὶ Λαρδανοὶ ἠδ' ἐπίκουροι,
 Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 370 Νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ πτόλιν, ὥς τοπάρους περ,
 Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
 Ἦῶθεν δ' Ἰδαῖος ἴτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 Εἰπέμεν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 375 Καὶ δὲ τόδ' εἰπέμεναι πυκνὸν ἔπος, αἳ κ' ἐθέλωσιν
 Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκρούς
 Κήρομεν· ὕστερον αὐτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δῶή δ' ἐτέροισί γε νίκην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο·
 380 [Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·]
 Ἦῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Τοὺς δ' εὖρ' εἰν ἀγορῇ Λαταούς, θεράποντας Ἀρης,
 Νῆϊ πάρα πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν,
 Στάς ἐν μέσσοισιν, μετεφώρεεν ἡπύτα κήρυξ·
 385 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαϊῶν,
 Ἠνώγει Πρίαμός τε καὶ ἄλλοι Τρῳῆες ἀγανοί,
 Εἰπεῖν, αἳ κέ περ ὕμμι φίλον καὶ ἥδὺ γένοιτο,
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 Κτήματα μὲν, ὅσ' Ἀλεξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 390 Ἠγάγετο Τροίηνδ' — ὥς πρὶν ὥφελλ' ἀπολίσσθαι! —
 Πάντ' ἐθέλει δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι·
 Κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο
 Οὐ φησιν δώσειν· ἢ μὴν Τρῳῆες γε κέλονται.
 Καὶ δὲ τόδ' Ἠνώγειον εἰπεῖν ἔπος, αἳ κ' ἐθέλῃτε
 395 Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκρούς
 Κήρομεν· ὕστερον αὐτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δῶή δ' ἐτέροισί γε νίκην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

- 400 Ὅψ' ἐδὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Μῆτ' ἄρ' τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω,
 Μῆθ' Ἑλένην· γνωτὸν δέ, καὶ ὅς μάλ' αἰετὸς ἔστιν,
 Ὡς ἤδη Τρῳέεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον νῆες Ἀχαιῶν,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 405 Καὶ τότε ἄρ' Ἰδαῖον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἰδαῖ', ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
 Ὡς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως·
 Ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν, κατακείμεν οὔτι μεγαίρω·
 Οὐ γάρ τις φριδὼ νεκρῶν κατατεθνηώτων
 410 Γίγνεται, ἐπεὶ κε θάνωσι, πυρὸς μελίσσόμεν ὦκα.
 Ὅρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
 Ὡς εἰπὼν τὸ σκήπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν·
 Ἀφορῶν δ' Ἰδαῖος ἔβη προτὶ Ἴλιον ἱρήν.
 Οἱ δ' ἔατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίῳνες,
 415 Πάντες ὁμηγερέες, ποτιδέγμενοι ὑπὸτ' ἄν' ἔλθοι
 Ἰδαῖος· ὁ δ' ἄρ' ἦλθε καὶ ἀγγελίην ἀπέειπεν,
 Στάς ἐν μέσσοισιν. τοὶ δ' ὠπλίζοντο μάλ' ὦκα,
 Ἀμφότερον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην·
 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν εὖσσελμων ἀπὸ νηῶν
 420 Ὡτρυνον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην.
 Ἥλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
 Ἐξ ἀκαλαρόείταο βαθυρόοου Ὠκεανοῖο
 Οὐρανὸν εἰσανιών· οἱ δ' ἦντεον ἀλλήλοισιν.
 Ἐνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον·
 425 Ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἀπο βρότον αἱματόεντα,
 Δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἀμαξάων ἐπάειραν.
 Οὐδ' εἷα κλαίειν Πρίαμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ
 Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν προτὶ Ἴλιον ἱρήν.
 430 Ὡς δ' αὐτως ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Ἥμος δ' οὔτ' ἄρ' πω ἠώς, εἴ τι δ' ἀμφιλύκη νύξ,
 Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγχετο λαὸς Ἀχαιῶν·
 435 Τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἕνα ποίεον ἐξαγαγόντες,
 Ἀκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν,
 Πύργους θ' ὑψηλοὺς, εἴλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίηον εὖ ἀραρυίας,
 Ὅφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίῃ ὁδὸς εἴη·
 440 Ἐκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρουσαν,
 Εὐρεῖαν, μεγάλην· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.

Ὡς οἱ μὲν πονέοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί. —

Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῇ,
Θηεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.

445 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.

Ζεῦ πάτερ, ἥ ῥά τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν,

Ὅστις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει;

Οὐχ ὁράας, ὅτι δ' αὐτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ

Τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον

450 Ἰλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας;

Τοῦ δ' ἥτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδναται ἧώς.

Τοῦ δ' ἐπιλήσονται, ὅ,τ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων

Ἰφρὶ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε.

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς.

455 ὦ πόποι, ἔννοσίγαι' εὐρυσθενές, οἷον ἔειπες!

Ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δείσειε νόημα,

Ὅς σέο πολλὸν ἀφανρότερος χεῖράς τε μένος τε.

Σὺν δ' ἥτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδναται ἧώς.

Ἄγρει μάν, ὅτ' ἂν αὐτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ

460 Οἰχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,

Τεῖχος ἀναρόψας, τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχεῦαι,

Αὐτίς δ' ἥϊονα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,

Ὡς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —

465 Δύσετο δ' ἥελιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν.

Βουφόρεον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἔλοντο.

Νῆες δ' ἐκ Δήμνοιο παρέστιασαν, οἶνον ἄγουσαι,

Πολλαί, τὰς προέηκεν Ἰησονίδης Εὐνῆος,

Τὸν ῥ' ἔτεχ' Ἐπιπύλη ὑπ' Ἰήσωνι, ποιμένι λαῶν.

470 Χωρὶς δ' Αἰρείδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,

Δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα.

Ἐνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,

Ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αὖθωνι σιδήρῳ,

Ἄλλοι δὲ ὀνόϊς, ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεσσιν,

475 Ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι· τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν.

Παννύχιοι μὲν ἔπειτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ

Δαίνυντο, Τρῶες δὲ κατὰ πτόλιν ἠδ' ἐπίκουροι.

Παννύχιος δὲ σφιν κακὰ μῆδετο μητίετα Ζεὺς,

Σμερδαλέα κτυπέων· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.

480 Οἶνον δ' ἐκ δεπάων χαμάδις χέον, οὐδέ τις ἔτιλη

Πρὶν πιεῖν, πρὶν λειψαὶ ὑπερμενεῖ Κρονίωνι.

Κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Θ.

Deos ad concilium vocatos vetat Jupiter neutri populo in acie adesse, curruque vehitur ad Idam (1-52). Inde prospicit mane dubiâ victoriâ pugnantes exercitus, deinde fortunis eorum fatali lance pensitatis, dejectisque fulminibus, exitia Achivis portendit (53-77). Iis, usque ad munimenta compulsis, adiutorem Neptunum Juno frustra expetit; mox inclamando animos reddit Agamemno, et propitium Jovem ostentum significat (78-250). Jam Achivi, aliquamdiu superiores, novo impetu repellunt Trojanos, quorum multos sagittis configit Teucei, vicissim ab Hectore vulneratus (251-334). Rursus in fugam vertuntur Achivi, quum Juno et Minerva auxilii ferendi causâ Trojam proficisci parant; sed conspectas statim ex monte Jupiter per Irin rejicit (335-437). Ipse ad Olympum reversus contumaces deas acri objurgatione incessit, Achivis etiam majores clades in crastinum diem minatur (438-484). Finitâ ob noctem dimicatione, habitâque concione, Trojani victores in ipso praelii loco excubias obsidionis instituunt, atque, ut insidias hostibus aut navigationem præcludant, crebros per urbem campumque ignes accendunt (485-565).

Κ ό λ ο ς μ ά χ η .

- ² *Ὡς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·*
Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσαιο τερπικέραυνος
³ *Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.*
Αὐτὸς δὲ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον·
⁵ *Κέλυτέ μεν, πάντες τε θεοί, πᾶσαί τε θέαιναι,*
⁶ *Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.*
Μῆτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσιν
Πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες
Αἰνεῖτ', ὅφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.
¹⁰ *Ὅν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνειθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω*
Ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν,
Πληγείς οὐ κατὰ κόσμον, ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε·

- Ἡ μιν ἐλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἡρόεντα,
 Τῆλε μάλ', ἤχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον·
- 15 Ἐνθα σιδήρειαι τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός,
 Τόσσον ἔνερθ' Ἀΐδεω, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·
 Γνώσκει ἔπειθ', ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἅπαντων.
 Εἰ δ', ἄγε, πειρήσασθε, θεοί, ἵνα εἴδετε πάντες·
 Σειρὴν χρουσεῖην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες,
- 20 Πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοί, πᾶσαι τε θείαιναι
 Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε
 Ζῆν', ὕπατον μήστωρ, οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι,
 Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ', αὐτῇ τε θαλάσῃ·
- 25 Σειρὴν μὲν κεν ἐπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο
 Δησαίμην· τὰ δέ κ' αὐτε μετήορα πάντα γένοιτο.
 Τόσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμὶ θεῶν, περὶ τ' εἰμ' ἀνθρώπων.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι· μῖλα γὰρ κρατερώς ἀγόρευσεν.
- 30 Ὅψ' δέ δὴ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρείόντων,
 Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν·
 Ἄλλ' ἔμπης Διταῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 Οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλῶνται.
- 35 Ἄλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἣτις ὀνήσει,
 Ὡς μὴ πάντες ὀλῶνται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.
 Τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
- 40 Πρόφρωνι μυθήομαι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι.
 Ὡς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω,
 ὦκυπέτα, χρουσέησιν ἐθείρησιν κομόωντε·
 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γέντο δ' ἱμάσθλην
 Χρουσεῖην, εὖτυκτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου.
- 45 Μάστιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 Μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 Ἴδην δ' ἱκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
 Γάργαραν, ἔνθα δέ οἱ τέμενος, βωμός τε θυήεις·
 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε παιτὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
- 50 Λύσας ἐξ ὀρέων, κατὰ δ' ἥερα πούλιν ἔχενεν.
 Αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο, κύδει γαίωv,
 Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ἄρα δέϊπνον ἔλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο.
- 55 Τρώες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὠπλίζοντο,

- Πανρότεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὡς ὑσμῖνι μάχεσθαι,
 Χρειοῖ ἀναγκαίῃ, πρό τε παίδων καὶ πρό γυναικῶν.
 Πᾶσαι δ' ὠῆγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσαντο λαός,
 Πεζοὶ θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὄρουμαγδὸς ὀρώρει.
 60 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἓνα ξυνιόντες ἵκοντο,
 Σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σύν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 Χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 Ἐπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὄρουμαγδὸς ὀρώρει.
 Ἐνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν,
 65 Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 Ὅφρα μὲν ἡὼς ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἡμαρ,
 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 Ἥμος δ' Ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατήρ ἐτίταινε τάλαντα·
 70 Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Ἐλκε δὲ μέσσα λαβῶν, ῥέπε δ' αἴσιμον ἡμαρ Ἀχαιῶν.
 [Αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 Ἐξέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν.]
 75 Αὐτὸς δ' ἐξ Ἰδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαιόμενον δὲ
 Ἦκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἱ δὲ ἰδόντες
 Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν.
 Ἐνθ' οὔτ' Ἰδομενεὺς τλῇ μῖμνειν, οὔτ' Ἀγαμέμνων,
 Οὔτε δὴ Αἴαντες μενέτην, θεράποντες Ἀρης·
 80 Νέστωρ δ' οἷος ἔμιμνε Γερήνιος, οὐρὸς Ἀχαιῶν,
 Οὔτι ἐκῶν, ἀλλ' ἵππος εἰείρετο· τὸν βάλεν ἰῶ
 Δίος Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἡὔκομοιο,
 Ἀκρην κακ κορυφὴν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
 Κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριον ἐστίν.
 85 Ἀλγίστις δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ·
 Σύν δ' ἵππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.
 Ὅφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηγορίας ἀπέταμνε
 Φασγάνῳ αἵσσαν, τόφρ' Ἐκτορος ὠκέες ἵπποι
 Ἥλθον ἄν' ἰωχμόν, θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες,
 90 Ἐκτορα. καὶ νῦν κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσαν,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὁζὺ νόησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Σμερδαλέον δ' ἐβόησεν, ἐποτρύνων Ὀδυσῆα·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Πῇ φεύγεις, μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὡς ἐν ὁμίλῳ;
 95 Μῆτις τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξῃ·
 Ἀλλὰ μὲν, ὅφρα γέροντος ἀπώσομεν ἄγχιον ἄνδρα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἀλλὰ παρήϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

- Τυδεΐδης δ', αὐτός περ ἐὼν, προμάχοισιν ἐμίχθη·
 100 Στῇ δὲ πρόσθ' ἵππων Νηληϊάδαο γέροντος,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ γέρον, ἢ μάλα δὴ σε νέοι τείρουσι μαχηταί·
 Σῇ δὲ βίῃ λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάξει·
 Ἠπεδανὸς δὲ νῦν τοι θεράπων, βραδείες δέ τοι ἵπποι.
 105 Ἄλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσαιο, ὄφρα ἴδῃαι,
 Οἷοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
 Κραιπνὰ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα διωκόμεν ἡδὲ φέβεσθαι,
 Οὓς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἐλόμην, μήστωρε φόβοιο.
 Τούτῳ μὲν θεράποντε κομείτων· τῷδε δὲ νῶϊ
 110 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοις ἰθύνομεν, ὄφρα καὶ Ἐκτωρ
 Εἴσεται, ἢ καὶ ἐμὸν δόρον μαίνεται ἐν παλάμῃσιν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθασε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ.
 Νέστορέας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομείτην
 Ἴφθιμοι, Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνῃω.
 115 Τῷ δ' εἰς ἀμφοτέρῳ Διομήδεος ἄρματα βήτην·
 Νέστωρ δ' ἐν χερσεσσι λάβ' ἡνία σιγαλόεντα,
 Μάστιξεν δ' ἵππους· τάχα δ' Ἐκτορος ἄγχι γέροντο.
 Τοῦ δ' ἰθὺς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδεὸς υἱός·
 Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ἡνίοχον θεράποντα,
 120 Τῖον ὑπερθύμου Θηβαίου, Ἰνιοπῆα,
 Ἴππων ἡνί' ἔχοντα, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν·
 Ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι
 ὦκύνποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνίοχοιο·
 125 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
 Κεῖσθαι· ὁ δ' ἡνίοχον μέθεπε θρασύν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἴπῳ δευέσθην σημάτορος· αἶψα γὰρ εὗρεν
 Ἰφιδίην Ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὃν ῥα τόθ' ἵππων
 ὦκυνπόδων ἐπέβησε, δίδου δὲ οἱ ἡνία χερσίν.
 130 Ἐνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γέροντο·
 Καὶ νῦν κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον, ἥντε ἄρνες,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὅξυν ρόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Βροντήσας δ' ἄρα δεινόν, ἀφῆκ' ἀργήτα κεραυνόν,
 Καὶ δὲ πρόσθ' ἵππων Διομήδεος ἦκε χαμᾶζε·
 135 Διὸν δὲ φλόξ ὦρτο θεείου καιομένοιο·
 Τῷ δ' ἵπῳ δέισαντε καταπτίτην ὑπ' ὄχεσφιν.
 Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα·
 Δεῖσε δ' ὄγ' ἐν θυμῷ, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·
 Τυδεΐδη, ἄγε δ' αὖτε, φόβοιδ' ἔχε μῶνυχας ἵππους!
 140 Ἢ οὐ γιγνώσκεις, ὅ τοι ἐκ Διὸς οὐχ' ἔπειτ' ἀλκή;
 Νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῆδος ὀπάξει,

- Σήμερον· ὕστερον αὖτε καὶ ἡμῖν, αἴ κ' ἐθέλῃσιν,
 Δώσει· ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς ῥόον εἰρύσσαιτο,
 Οὐδὲ μάλ' ἴφθιμος· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
- 145 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ναὶ δὴ ταυτιά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 Ἀλλὰ τὸδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει·
 Ἐκτωρ γάρ ποτε φήσει, ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων·
 Τυδεΐδης ὑπ' ἐμεῖο φοβούμενος ἵκετο ῥῆας.
- 150 Ὡς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών!
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ὡ μοι, Τυδεὺς υἱὲ δαΐφρονος, οἷον ἔειπες!
 Εἶπερ γάρ σ' Ἐκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει,
 Ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,
- 155 Καὶ Τρῳῶν ἄλοχοι μεγαθύμων, ἀσπιστάων,
 Τάων ἐν κορήσι βάλες θαλεροὺς παρακοίτας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους
 Αὐτὶς ἂν ἰωχμόν· ἐπὶ δὲ Τρῳῆς τε καὶ Ἐκτωρ
 Ἥχῃ θεσπεσίῃ βέλεα σιορόεντα χέοντο.
- 160 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Τυδεΐδη, πέρι μὲν σε τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι
 Ἔδρῃ τε κρέανιν τ' ἠδὲ πλείους δεπιάσουσιν·
 Νῦν δέ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο.
 Ἐρῶε, κακὴ γλήνῃ! ἐπεὶ οὐκ, εἴξαντος ἐμεῖο,
- 165 Πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεται, οὐδὲ γυναῖκας
 Ἀΐεις ἐν νῆεσσι· πάρος τοι δαίμονα δώσω.
 Ὡς φάτο· Τυδεΐδης δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
 Ἴππους τε στρέφαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
 Τρὶς μὲν μερμήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
- 170 Τρὶς δ' ἄρ' ἀπ' ἰδαιῶν ὀρέων κτύπε μητίετα Ζεὺς,
 Σῆμα τιθεὶς Τρῳέεσσι, μάχης ἐτεριλκίᾳ νίκην.
 Ἐκτωρ δὲ Τρῳέεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῳῆς καὶ Ἰύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
 Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
- 175 Γινώσκω δ', ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων
 Νίκην καὶ μέγα κῆδος, αὐτὰρ Δαναοῖσί γε πῆμα·
 Νῆπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τέχνα μηχανόωντο,
 Ἀβλήχρ', οὐδεγόςωρα· τὰ δ' οὐ μένος ἄμιδ' ἐρύξει·
 Ἴπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται ἰονκτῆν.
- 180 Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ ῥηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι γένωμαι,
 Μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δῆϊοιο γενέσθω,
 Ὡς πυρὶ ῥῆας ἐπιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτούς.
 [Ἀργεῖους παρὰ νῆυσιν, ἀνυξομένους ὑπὸ καπνοῦ.]
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·

- 185 Ξάνθε τε καὶ σὺ, Πόδαργε, καὶ Αἰθών, Λάμπε τε δῖε,
 Νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, ἣν μάλα πολλὴν
 Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετιάωνος,
 Τμῖν παρ' προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν,
 [Οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι,]
 190 Ἡ ἐμοὶ ὅσπερ οἱ θαλερὸς πόσις εὐχομαι εἶναι.
 Ἄλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον, αἶ κε λάβωμεν
 Ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἔκει,
 Πᾶσαν χροσεῖην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτήν·
 Αὐτὰρ ἅπ' ὥμοισιν Διομήδεος ἵπποδάμοιο
 195 Δαιδάλεον θώρηκα, τὸν Ἥφαιστος κάμε τεύχων.
 Εἰ τούτῳ κε λάβοιμεν, ἐέλποίμην κεν Ἀχαιοὺς
 Αὐτοτιχὶ νηῶν ἐπιβησέμεν ὠκείων.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος. — Νεμέσθησε δὲ πότνια Ἥρη,
 Σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὀλυμπον·
 200 Καὶ ὅα Ποσειδάωνα, μέγαν θεὸν, ἀντίον ἤνδα·
 Ὡ πόσι, Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές, οὐδέ νυ σοὶ περ
 Ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός;
 Οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν
 Πολλὰ τε καὶ χαρίεντα· σὺ δέ σφισι βούλεο νίκην.
 205 Εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοισιν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἄρωγοί,
 Τρῶας ἀπόσασθαι, καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα Ζῆ-
 Ν', αὐτοῦ κ' ἐνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν Ἴδῃ.
 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κρείων Ἐννοσίγαιων
 Ἥρη ἀπτοεπές, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 210 Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διὶ Κρονίῳτι μάχεσθαι
 Ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Τῶν δ', ὅσον ἐκ' νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔργεν,
 Πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων
 215 Εἰλομένων· εἴλει δὲ θοῶν ἀτάλαντος Ἀρηϊ
 Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
 Καὶ νῦν κ' ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῃ νῆας εἵσας,
 Εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη,
 Αὐτῷ ποιπνύσαντι, θοῶς ὀτρύναι Ἀχαιοὺς.
 220 Βῆ δ' ἵεναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχεῖῃ·
 Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσεὺς μεγακήτεϊ νῆϊ μελαίνῃ,
 Ἥ ῥ' ἐν μεσσήτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσθε·
 [Ἡμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίης Τελαμωνιάδαο,
 225 Ἡδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοῖ ῥ' ἔσχατα νῆας εἵσας
 Εἵρυσαν, ἥρορ' ἐπὶ πίπυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν·]
 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·

Αἰδώς, Ἀργεῖοι, καὶ ἑλέγχεα, εἶδος ἀγῆτοί!

Πῇ ἔβαν εὐχολαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἀριστοί,
 230 Ἄς, ὁπότ' ἐν Λήμνῳ, κενεαυχέες ἡγοράσασθε,
 Ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραϊράων,
 Πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφείας οἶνοιο,
 Τρώων ἄνθ' ἑκατόν τε διηκοσίῳν τε ἕκαστος
 Στήσεσθ' ἐν πολέμῳ; νῦν δ' οὐδ' ἐνὸς ἄξιοί εἰμεν.

235 [Ἐκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέῳ.]
 Ζεῦ πάτερ, ἢ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλῆων
 Τῇδ' ἄτῃ ἄσασας, καὶ μιν μεγα κῦδος ἀπηύρας;
 Οὐ μὲν δὴ ποτέ φημι τεδὸν περικαλλέα βωμόν
 Νηϊ πολυκλήϊδι παρελθέμεν, ἐνθάδε ἑόρων·

240 Ἄλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν δημόν καὶ μηρί' ἔκηα,
 Ἰέμενος Τροίην εὐτείχεον ἔξαλαπάξαι.
 Ἀλλά, Ζεῦ, τίδε περ μοι ἐπικρήνηνον ἐέλδωρ·
 Αὐτοὺς δὴ περ ἔασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύσαι,
 Μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς.

245 Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
 Νεῦσε δέ οἱ λαὸν σύον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 Νεβρόν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης·
 Πὰρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλεῖ κάββαλε νεβρόν,

250 Ἐνθά πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέξεσκον Ἀχαιοί.
 Οἱ δ' ὥς οὖν εἶδονθ', ὅτ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἦλυθεν ὄρνις,
 Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρις.

Ἐνθ' οὕτις πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων,
 Εὗξατο Τυδείδαο πάρος σέμεν ὠκέας ἵππους,

255 Τάφρου τ' ἐξελάσαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι·
 Ἀλλὰ πολὺ πρόωτος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Φραδμονίδην Ἀγέλαον. ὁ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους·
 Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν
 Ὡμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.

260 Ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Τὸν δὲ μετ' Αἰρεΐδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, Θούριον ἐπιειμένοι ἀλκὴν·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·

265 Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 Τεῦκρος δ' εἵνατος ἦλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων·
 Στῇ δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος σάκεϊ Τελαμωνιάδαο.

Ἐνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος· αὐτὰρ ὅγ' ἦρως
 Παπτήνας, ἐπεὶ ἄρ' τιν' οὔστεύσας ἐν ὁμίλῳ
 270 Βεβλήκειν, ὁ μὲν αὖθι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν,

Αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν, παῖς ὥς ὑπὸ μητέρα, δυσκεν
Εἰς Αἴανθ'· ὁ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαιινῶ.

Ἐνθα τίνα προῶτον Τρώων ἔλε Τεῦκρος ἀμύμων;
Ὅρσίλοχον μὲν προῶτα, καὶ Ὅρμενον ἦδ' Ὀφελέστην,
275 Δαίτορά τε Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην,
Καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα καὶ Μελάνιππον.
[Πάντας ἐπασσυντέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ]
Τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Τόξου ἄπο κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας·

280 Στῇ δὲ παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Τεῦκρε, φίλῃ κεφαλῇ, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
Βάλλ' οὕτως, αἶ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι,
Πατρὶ τε σῶ Τελαμῶνι, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
Καὶ σε, νόθον περ ἐόντα, κομίσσατο ὧ ἐνὶ οἴκῳ·
285 Τὸν, καὶ τηλόθ' ἐόντα, ἐνκλείης ἐπίβησον.

Σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω, ὥς καὶ τετελεσμένον ἔσται·
Αἶ κέν μοι δῶῃ Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀθήνη,
Ἰλίου ἐξαλαπάξαι ἐνκτίμενον πτολίεθρον,
Πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήτιον ἐν χειρὶ θήσω,
290 Ἡ τρίποδ', ἥ δὲ δύο ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
Ἡὲ γυναῖχ', ἥ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαῖνοι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων·
Ἀτρεΐδῃ κύνιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν
Ὀτρύνεις; οὐ μὲν τοι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν,
295 Πάύομαι· ἀλλ' ἐξ οὗ προτὶ Ἰλιον ὠσάμεθ' αὐτούς,
Ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω.
Ὀκτὼ δὴ προσέηκα τανυγλώχινας οἷστους,
Πάντες δ' ἐν χροῖ πῆχθεν Ἀρηϊθόων αἰζηῶν·
Τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα.

300 Ἡ ῥα, καὶ ἄλλον οἷστον ἀπὸ νευρῆφιν ἔαλλεν
Ἐκτορος ἀντικρὺ, βαλέειν δέ ἐῖτο θυμός.
Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρθ'· ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθίωνα,
Ῥῖον ἔνν Προιάμοιο, κατὰ στήθος βάλεν ἰῶ·
Τόν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ,
305 Καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκνῖα θεῆσιν.
Μήκων δ' ὥς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἥ τ' ἐνὶ κήπῳ,
Καρπῷ βριθομένη νοτίῃσί τε εἰαρινῇσιν·
Ὡς ἐτέρωσ' ἤμυσε κάρη πῆληκι βαρυνθέν.

Τεῦκρος δ' ἄλλον οἷστον ἀπὸ νευρῆφιν ἔαλλεν
310 Ἐκτορος ἀντικρὺ, βαλέειν δέ ἐῖτο θυμός.
Ἄλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἄμαρτε· παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων·
Ἄλλ' Ἀρχεπτόλεμον, θρασὺν Ἐκτορος ἡνιοχῆα,
Ἰέμενον πόλεμόνδε, βάλε στήθος παρὰ μασθόν·

- Ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
 315 Ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθῃ ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο·
 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου·
 Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἐγγὺς ἔοντα,
 Ἴππων ἥνι' ἐλεῖν· ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθῃσεν ἀκούσας.
 320 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
 Σμερδαλέα ἰάχων· ὃ δὲ χειρᾶδιον λάβε χειρὶ·
 Βῆ δ' ἰθὺς Τεύκρου, βαλέειν δέ εἰ θυμὸς ἀνώγει.
 Ἦτοι ὃ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν οὔσιόν,
 Θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ· τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἐκτωρ
 325 Ἀνερύοντα, παρ' ὦμον, ὅθι κλῆϊς ἀποέργει
 Αὐχένα τε στῆθός τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν,
 Τῇ ὃ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκριόνετι·
 Ῥῆξε δέ οἱ νευρὴν· νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ·
 Στῆ δὲ γνῦξ ἐριπών, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 330 Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος,
 Ἀλλὰ θεῶν περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν·
 Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρήγρες ἑταῖροι,
 Μηκιστεύς, Ἐχίοιο παῖς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα.
 335 Ἀψ δ' αὐτίς Τρώεσσιν Ὀλύμπιος ἐν μένος ὤρσεν·
 Οἱ δ' ἰθὺς τάφροιο βαθείης ὥσαν Ἀχαιοὺς·
 Ἐκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε, σθένει βλεμεαίνων.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων σὺς ἀγρίου ἢ λέοντος
 Ἀπτήται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι διώκων,
 340 Ἰσχία τε γλουτοὺς τε, ἐλίσσόμενόν τε δοκεῖν·
 Ὡς Ἐκτωρ ὥπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
 Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμην Τρώων ὑπὸ χειρσίν·
 345 Οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
 Ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.
 Ἐκτωρ δ' ἀμφιπεριστροφά καλλίτριχας ἵππους,
 Γοργοὺς ὄμματ' ἔχων ἠδὲ βροτολογίχου Ἄρης.
 350 Τοὺς δὲ ἰδοῦς ἐλέησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῶϊ
 Ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ', ὑστάτιόν περ·
 Οἱ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται
 355 Ἀνδρὸς ἐνὸς ῥιπῇ· ὃ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτοῖς
 Ἐκτωρ Πριαμίδης, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν.

- Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεῶ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Καὶ λίην οὐτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειεν,
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·
 360 Ἀλλὰ πατὴρ οὐμός φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἄγαθῇσιν,
 Σχέλιος, αἰὲν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς·
 Οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὃ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν
 Τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυπύθης ἀέθλων.
 Ἦτοι ὃ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 365 Τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν.
 Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἦδε ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν,
 Εὐτέ μιν εἰς Αἶδαο πυλάρτιο προὔπεμψεν,
 Ἐξ Ἐρέβους ἄζοντα κύνα στυγεροῦ Αἶδαο·
 Οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα.
 370 Νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήρυσσε βουλάς,
 Ἢ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χεῖρὶ γενείου,
 Δισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλεῖα πτολίπορθον.
 Ἔσται μάν, ὅτ' ἂν αὖτε φίλην Γλαυκώπιδα εἴπῃ.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυε μῶνιχας ἵππους,
 375 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ καταδῶσα Διὸς δόμον αἰγιόχοιο,
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι, ὅφρα ἰδῶμαι,
 Εἰ νῶϊ Πριάμοιο πάϊς, κορυθαίολος Ἐκτωρ,
 Γηθήσει προφανείσα ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
 Ἢ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἡδ' οἰωνούς
 380 Δημῶ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθυσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 Ἢ μὲν ἐποιομένη χουσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνοιο.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 385 Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρός ἐπ' οὔδει,
 Ποικίλον, ὃν ᾧ αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσὶν·
 Ἢ δὲ χιτῶν ἐνδύσα Διὸς νεφέληγερέταο,
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο διακρούοντα.
 Ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο· λάζετο δ' ἔγχος
 390 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στήχας ἀνδρῶν
 Ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὄβριμοπάτρη.
 Ἥρη δὲ μᾶστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠρεῖ,
 Τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλύμπός τε,
 395 Ἥμιν ἀνακλίνει πυκινὸν νέφος, ἡδ' ἐπιθεῖναι.
 Τῇ ῥα δι' αὐτῶν κεντροηρεκίας ἔχον ἵππους.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰδῆθεν ἐπεὶ ἶδε, χῶσας ἄρ' αἰνῶς·
 Ἴριν δ' ὠτρυνε χουσόπτερον ἀγγελέουσαν·
 Βᾶσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε, μηδ' ἔα ἄντην

- 400 Ἔρχεσθ'· οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμόνδε.
 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Γυιώσω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους·
 Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω, κατὰ θ' ἄρματα ἄξω·
 Οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
 405 ἔλκε' ἀπαλθῆσεςθον, ἃ κεν μάρπησι κεραυνός·
 Ὅφρ' εἰδῇ Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν ᾧ πατρὶ μάχηται.
 Ἥρη δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι·
 Αἰεὶ γὰρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,τι νοήσω.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελεύουσα·
 410 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρέων ἐς μακρὸν Ὀλύμπον.
 Πρώτησιν δὲ πύλῃσι πολυπτύχου Οὐλύμποιο
 Ἀντομένη κατέρυκε· Διὸς δέ σφ' ἔννεπε μῦθον·
 Πῇ μέματον; τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ;
 Οὐκ ἔα Κρονίδης ἐπαμυνέμεν Ἀργείοισιν.
 415 Ὡδε γὰρ ἠπέειλε Κρόνου παῖς, εἰ τελέει περ·
 Γυιώσειν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
 Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν, κατὰ θ' ἄρματα ἄξειν·
 Οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
 ἔλκε' ἀπαλθῆσεςθον, ἃ κεν μάρπησι κεραυνός·
 420 Ὅφρ' εἰδῆς, Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν σῶι πατρὶ μάχῃται.
 Ἥρη δ' οὔτι τόσον νεμεσίζεται, οὐδὲ χολοῦται·
 Αἰεὶ γὰρ οἱ ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,τι νοήσῃ·
 Ἀλλὰ σύγ', αἰνοτάτη, κύον ἀδδές, εἰ ἐτεόν γε
 Τολμήσεις Διὸς ἅντα πελώριον ἔγχος αἰεῖραι.
 425 Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις·
 Αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγε
 Νῶϊ ἔω Διὸς ἅντα βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζειν.
 Τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω,
 430 Ὅς κε τύχῃ· κείνος δὲ, τὰ ἃ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, ὥς ἐπιεικές.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
 Τῆσιν δ' ὦραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους·
 Καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάρησιν·
 435 Ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα.
 Αὐταὶ δὲ χρυσέοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον
 Μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιμῆναι ἦτορ.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ ἴδῃθεν ἔϋτροχον ἄρμα καὶ ἵππους
 Οὐλύμπόνδε δίωκε, θεῶν δ' ἐξίκετο θῶκους.
 440 Τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λῦσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἄρματα δ' ἄμ βρομοῖσι τίθει, κατὰ λῖτα πετιάσας.
 Αὐτὸς δὲ χρυσεῖον ἐπὶ θρόνον εὐρύοπα Ζεὺς

- Ἔζετο· τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὀλυμπος.
 Αἱ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
 445 Ἥσθην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο·
 Αὐτὰρ ὃ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
 Τίφθ' οὕτω τετίησθον, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη;
 Οὐ μὲν θῆν κάμετόν γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 Ὀλλῦσαι Τρώας, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε.
 450 Πάντως, οἷον ἐμὸν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτοι,
 Οὐκ ἂν με τρέψειαν, ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ.
 Σφῶϊν δὲ πρὶν περ ἱρόμος ἔλλαβε φραϊδίμα γυνῖα,
 Πρὶν πόλεμόν τ' ἰδέειν, πολέμοιό τε μέμερα ἔργα.
 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δέ κεν τετελεσμένον ἦεν·
 455 Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων, πληγέντε κεραυνῷ,
 Ἄψ ἔς Ὀλύμπον ἵκεσθον, ἵν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
 Πλησίαι αἶγ' ἥσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.
 ἦτοι Ἀθηναίη ἀέων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
 460 Σκυζομένη Διὶ πατρὶ, χόλος δὲ μιν ἄγχιος ἦρει·
 Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·
 Αἰνότητε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Εὐ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
 Ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφνυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 465 Οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλῶνται.
 [Ἀλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἣτις ὀνήσει,
 Ὡς μὴ πάντες ὀλῶνται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.]
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 470 Ἡοῦς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα
 Ὀψεαι, αἶ κ' ἐθέλῃσθα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 Ὀλλύντ' Ἀργείων πουλὴν στρατὸν αἰχμητῶν.
 Οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται ὄβριμος Ἔκτωρ,
 Πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 475 [Ἡματι τῷ, ὅτ' ἂν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχωνται,
 Στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.]
 Ὡς γὰρ θέσφατόν ἐστι· σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω
 Χωομένης, οὐδ' εἴ κε τὰ νειάτα πείραθ' ἴκηαι
 Γαῖης καὶ πόντοιο, ἵν' Ἰαπετιὸς τε Κρόνος τε
 480 Ἡμενοι, οὐτ' ἀνγῆς Ἐπερόνος Ἥελίοιο
 Τέρονοντ', οὐτ' ἀνέμοισι, βαθὺς δὲ τε Τάρταρος ἀμφίς·
 Οὐδ' ἦν ἔνθ' ἀφίκηαι ἀλωμένη, οὐ σευ ἔγωγε
 Σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερόν ἄλλο.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη λευκώλενος Ἥρη.
 485 Ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρόν φάος ἡέλιιο,

Ἐλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄροῦραν.
 Τρωσὶν μὲν ὃ' ἀεκοῦσιν ἔδυ φάος· αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
 Ἀσπασίη, τρίλλιστ' ἔπηλυθε νύξ ἐρεβεννή.

Τρώων αὖτ' ἀγορὴν ποιήσατο φαίδιμος Ἐκτωρ,
 490 Νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐπὶ δινῇντι,
 Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος.
 Ἐξ ἵππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα, μῦθον ἄκουον,
 Τὸν ὃ' Ἐκτωρ ἀγόρευε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 Ἐγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
 495 Αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θεῆ πόρκης·
 Τῷ ὄγ' ἐρυσάμενος ἔπεα Τρώεσσι μετήνυδα·

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπίκουροι,
 Νῦν ἐφάμην, νῆάς τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 Ἄψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἡνεμόεσσαν·
 500 Ἀλλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε, τὸ νῦν ἐσάωσε μάλιστα
 Ἀργεῖους καὶ νῆας ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· αὐτὰρ καλλίτριχας ἵππους
 Λύσασθ' ὑπὲξ ὀχέων, παρὰ δέ σφισι βάλλετ' ἐδωδὴν·
 505 Ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἵφια μῆλα
 Καρπαλίμους, οἶνον δὲ μελίφρονα οἶνίξεσθε,
 Σίτον τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε·
 Ὡς κεν παννύχιοι μέσφ' ἡοῦς ἡριγενεῖης
 Καίωμεν πυρὰ πολλά, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκη·
 510 Μήπως καὶ διὰ νύκτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Φεύγειν ὁρμήσονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
 Μὴ μὰν ἀσπουδὶ γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἔκηλοι·
 Ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσση,
 Βλήμενος ἢ ἰῶ, ἢ ἔγχεϊ ὀξυόεντι,

515 Νηὸς ἐπιθρώσκων· ἵνα τις στυγέησι καὶ ἄλλος,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα.
 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστν Διὶ φίλοι ἀγγελλόντων,
 Παῖδας πρωθήβας, πολιορκροτάφους τε γέροντας
 Λέξασθαι περὶ ἄστν θεοδμήτων ἐπὶ πύργων·
 520 Θηλύτεραι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισιν ἐκάστη
 Πῦρ μέγα καιόντων· φυλακὴ δὲ τις ἔμπεδος ἔστω,
 Μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν, λαῶν ἀπεόντων.
 Ὡδ' ἔστω, Τρῶες μεγαλήτορες, ὥς ἀγορεύω·
 Μῦθος δ' ὃς μὲν νῦν ὑγίης, εἰρημένος ἔστω·
 525 Τὸν δ' ἡοῦς Τρώεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω.
 Εὐχομαι ἐλπόμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν,
 Ἐξελάαν ἐνθ' εἰδε κύνας Κηρессиφορήτους.
 [Οὓς Κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν.]

Ἄλλ' ἦτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάζομεν ἡμέας αὐτούς·

530 Πρωῖ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα.
 Εἴσομαι, εἴ κέ μ' ὁ Τυδεΐδης κρατερός Διομήδης
 Παρ νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται, ἢ κεν ἐγὼ τὸν
 Χαλκῶι δηώσας, ἕναρα βροτόεντα φέρωμαι.

535 Αὔριον ἦν ἀρετὴν διαείσεται, εἴ κ' ἐμὸν ἔγχος
 Μείνῃ ἐπερχόμενον· ἀλλ' ἐν πρώτοισιν, οἷω,
 Κεῖσεται οὐτιθεὶς, πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι,
 Ἥελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὥς
 Εἶην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἡματα πάντα,

540 Τιοίμην δ', ὥς τίει Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 Ὡς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν.

Ὡς ἔκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν.

Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας,
 Δῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος·

545 Ἐκ πόλιος δ' ἄξαντο βόας καὶ ἵφια μῆλα
 Καρπαλίμως· οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο,
 Σῆτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
 [Ἐρδον δ' ἀθανάτοισι τεληέσσας ἐκατόμβας.

Κνίσσῃν δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω

550 Ἠδεῖαν· τῆς δ' οὔτι θεοὶ μάκαρες दाτέοντο,
 Οὐδ' ἔθελον· μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
 Καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὖμμελίῳ Πριάμοιο.]

Οἱ δὲ, μέγα φρονέοντες, ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ
 Εἵατο παννύχιοι· πυρὰ δὲ σφισι καίετο πολλά.

555 Ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστροα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην
 Φαίνεται ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ·
 [Ἐκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόωνες ἄκροι,
 Καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερῷάγῃ ἄσπετος αἰθήρ,]
 Πάντα δέ τ' εἶδεται ἄστροα· γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν·

560 Τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἦδὲ Ξάνθοιο ῥοάων,
 Τρώων καϊόντων, πυρὰ φαίνεται Ἰλίοθι πρό.
 Χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο· παρ δὲ ἐκάστω
 Εἵατο πεντήκοντα, σέλα πυρὸς αἰθομένοιο.

Ἴπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,

565 Ἔσταότες παρ' ὄχεσφιν, εὐθρόνον Ἠῶ μίμνον,

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Ι

Apud Achivos, et præterito discrimine perculsos, et instante conterritos, clam ab Agamemnone proceres convocantur, quibus rex consilium fugæ et properandæ per noctem navigationis indicit (1 - 28). A turpi incepto dehortantur eum Diomedes ac Nestor (29 - 78). Excubiæ locantur pro munimentis castrorum, in Agamemnonis tentorio cœna paratur proceribus, post cœnam sollicitè agitur de Achille placando et ad exercitum reduciendo (79 - 113). Ipse Agamemno illi, si iracundiam suam publicæ necessitati remiserit, et intactam Briseïdem et eximia dona promittit (114 - 161). His cum conditionibus mittuntur viri a Nestore delecti, Phœnix, quem Achilli pater rectorem juventæ addiderat, Ajax major, Ulysses, duo caduceatores (162 - 184). Legatos amice excipit Achilles, sed eorum, quamvis accuratas, graves, blandas orationes et omnia Agamemnonis promissa adspernatur; præterea Phœnicem apud se retinet, cum eoque in patriam propediem se rediturum minatur (185 - 668). Ita postquam irritam legationem renunciârunt Ajax et Ulysses, graviter afflictos principes confirmat Diomedes, et ad pertinaciam pugnandi hortatur (669 - 713).

Π ρ ε σ β ε ί α π ρ ό ς Ἀ χ ι λ λ έ α . Δ ι τ α ί .

- Ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρῃ·
 Πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι.
 Ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα,
 5 Βορέης καὶ Ζέφυρος, τῷτε Θορήκηθεν ἄητον,
 Ἐλθόντ' ἐξαπίνης· ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν
 Κορφύεται· πολλὸν δὲ παρὲς ἄλα φῦκος ἔχεναν·
 Ὡς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Αἰρεΐδης δ', ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ,
 10 Φοῖτα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κελεύων,
 Κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον,
 Μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρῶτοισι πονεῖτο.

- Ἴκον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
 ἴστατο δακρυχέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
 15 ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ·
 Ὡς ὁ βαρυστενάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδθησε βαρεῖη·
 Σχέτιλος, ὅς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
 20 ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
 Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καὶ με κελεύει
 Δυσκλῆα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 ὅς δὴ πολλῶν πολίων κατέλυσε κάρηνα,
 25 Ἥδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 Ἄλλ' ἄγεθ' ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
 Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρουάγχιαν.
 Ὡς ἔφαθ' ἱ οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 30 Δὴν δ' ἄνεω ἦσαν τετιηότες υἱεὺς Ἀχαιῶν·
 Ὅψε δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἀτρεΐδη, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι,
 Ἥ θεῖμις ἐστίν, ἄναξ, ἀγορῇ· σὺ δὲ μήτι χολωθῆς.
 Ἀλκὴν μὲν μοι πρῶτον ὀνειδίσας ἐν Δαναοῖσιν,
 35 Φᾶς ἔμην ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσας Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες.
 Σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 Σκῆπτρῳ μὲν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων·
 Ἀλκὴν δ' οὗτοι δῶκεν, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 40 Δαιμόνι, οὕτω που μάλα ἔλπειαι υἱᾶς Ἀχαιῶν
 Ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὥς ἀγορεύεις·
 Εἰ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, ὥστε νέεσθαι,
 Ἔρχεο· πάρ τοι ὁδός, νῆες δὲ τοι ἄγχι θαλάσσης
 Ἑστῖᾶς, αἳ τοι ἔποντο Μυκῆνηθεν μάλα πολλάι.
 45 Ἄλλ' ἄλλοι μενέουσι καρηκομῶντες Ἀχαιοί,
 Εἰσόκε περ Τροίην διαπέρσομεν· εἰ δὲ καὶ αὐτοί,
 Φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Νῶϊ δ' ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ', εἰσόκε τέκμωρ
 Ἰλίου εὐρωμεν· σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν.
 50 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἱεὺς Ἀχαιῶν,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώνεεν ἱππότα Νέστωρ·
 Τυδείδη, πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερὸς ἐσσι,
 Καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλεν ἄριστος·
 55 Οὐτίς τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, ὅσσοι Ἀχαιοί,

- Οὐδὲ πάλιν ἐρέει· ἀτὰρ οὐ τέλος ἴκεο μύθων.
 Ἥ μὲν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δὲ κε καὶ παῖς εἴης
 Ὀπλοῖατος γενεῇφιν· ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις
 Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 60 Ἀλλ' ἄγ', ἐγὼν, ὃς σεῖο γεραίτερος εὐχόμαι εἶναι,
 Ἐξεῖπω, καὶ πάντα διῶξομαι· οὐδὲ κέ τις μοι
 Μῦθον ἀτιμήσει, οὐδὲ κρείων Ἀγαμέμνων.
 Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
 Ὃς πολέμου ἔρται ἐπιδημίου, ὀκρουόεντος.
 65 Ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι
 Λεξάσθων παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός.
 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ ἔπειτα,
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι.
 70 Δαίνυ δαῖτα γέρονσιν· εἰσὶνέ τοι, οὔτοι ἀεικές.
 Πλεῖαί τοι οἶνου κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν
 Ἡμάτια Θορήκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσιν·
 Πᾶσά τοι ἐσθ' ὑποδεξίῃ· πολέεσσι δ' ἀνάσσεις.
 Πολλῶν δ' ἀγρομένων, τῷ πείσεαι, ὃς κεν ἀρίστην
 75 Βουλὴν βουλευσῇ· μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς
 Ἑσθλῆς καὶ πυκινῆς, ὅτι δῆϊοι ἐγγύθι νηῶν
 Καίουσιν πυρὰ πολλά· τίς ἂν τάδε γηθήσειεν;
 Νῦν δ' ἦδ' ἡ ἐκ διαρῳαίσει στρατὸν ἡ σαώσει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦδ' ἐπίθοντο.
 80 Ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο,
 Ἀμφὶ τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα, ποιμένα λαῶν,
 Ἦδ' ἄμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, υἱὰς Ἀρης,
 Ἀμφὶ τε Μηριόνην, Ἀφαρῆά τε Διήϊπυρόν τε,
 Ἦδ' ἄμφι Κρείοντος υἱόν, Λυκομήδεα δῖον.
 85 Ἐπὶ ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ ἐκάστω
 Κούροι ἅμα στείχον, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες·
 Καὶ δὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἵζον ἰόντες·
 Ἐνθα δὲ πῦρ κήαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος.
 Ἀτρεΐδης δὲ γέροντας ἀολλέας ἦγεν Ἀχαιῶν
 90 Ἐς κλισίην, παρὰ δὲ σφι τίθει μενοεικέα δαῖτα.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
 Νέστωρ, οὐ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
 95 Ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι· οὐνεκα πολλῶν
 Λαῶν ἐσσι ἄναξ, καὶ τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξεν

- Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλευήσθαι.
 100 Τῷ σε χρὴ πέρι μὲν φάσθαι ἔπος, ἦδ' ἐπακοῦσαι,
 Κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλω, ὅτ' ἂν τινα θυμὸς ἀνώγῃ
 Εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν· σέο δ' ἔξεται, ὅ,τι κεν ἄρχῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει,
 105 Οἷον ἐγὼ νοέω, ἡμὲν πάλαι, ἦδ' ἔτι καὶ νῦν,
 Ἐξέτι τοῦ ὅτε, Διογενὲς, Βρισηΐδα κούρην
 Χωομένου Ἀχιλλῆος ἔβης κλισίῃθην ἀπούρας·
 Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον. μάλα γάρ τοι ἔγωγε
 Πόλλ' ἀπεμυθέομην· σὺ δὲ σῶ μεγαλήτορι θυμῷ
 110 Εἴξας, ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν,
 Ἠτίμησας· ἐλὼν γὰρ ἔχεις γέρας. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Φραζώμεσθ', ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπύθωμεν
 Δωραιοῖσιν τ' ἀγανοῖσιν, ἔπεσσί τε μελιχίοισιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 115 ὦ γέρον, οὔτι ψεῦδος ἐμὰς αἴας κατέλεξας.
 Ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι! ἀντί νυ πολλῶν
 Λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὅντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ.
 Ὡς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.
 Ἄλλ' ἐπεὶ Ἀασάμην, φρεσὶ λευγαλέησι πιθήσας,
 120 Ἄψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα.
 Τμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω·
 Ἐπὶ ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 Αἰθωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
 Πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 125 Οὐ κεν ἀλγῆϊος εἶη ἀνὴρ, ὃς τόσσα γένοιτο,
 Οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 Ὅσσα μοι ἠνείκαντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι.
 Δώσω δ' ἐπὶ γυναικας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Λεσβίδας, ἅς, ὅτε Λέσβον εὐκτιμένην ἔλεν αὐτός,
 130 Ἐξελόμην, αἱ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
 Τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τότ' ἀπηύρων,
 Κούρην Βοισῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι,
 Μῆποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι,
 Ἥ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν.
 135 Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δὲ κεν αὐτε
 Ἄστν μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι,
 Νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νησάσθω,
 Εἰσελθὼν, ὅτε κεν δατεώμεθα ληΐδ' Ἀχαιοί.
 Τρωϊάδας δὲ γυναικας εἴκοσιν αὐτὸς ἐλέσθω,
 140 Αἱ κε μετ' Ἀργεῖην Ἰλένην κάλλισται ἔωσιν.
 Εἰ δὲ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐθαρ ἀρούρης

- Γαμβρός κέν μοι ἔοι· τίσω δέ μιν ἴσον Ὀρέστη,
 ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλήῃ ἐνὶ πολλῇ.
 Τρεῖς δέ μοι εἰσι θυγάτρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπύκτωι,
 145 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιδάνασσα·
 Τάων ἦν κ' ἐθέλῃσι, φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω
 Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπὶ μέγιστα δώσω
 Πολλὰ μάλ', ὅσος οὐπώ τις ἦν ἐπέδωκε θυγατρὶ.
 Ἐπὶ δέ οἱ δώσω εὐναιόμενα πτολίεθρα,
 150 Καρδαμύλην, Ἐνὶόπην τε καὶ Ἰορὴν ποιήεσσαν,
 Φηραίς τε Ζαθείας ἦδ' Ἀνθειαν βαθύλειμον,
 Καλὴν τ' Αἰπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
 Πᾶσαι δ' ἐγγυὲς ἀλός· νέεσθαι Πύλου ἡμαθόεντος·
 Ἐν δ' ἄνδρες καίουσιν πολυρρόητες, πολυβοῦται,
 155 Οἳ κέ ἐ δουρίησι, θεὸν ὥς, τιμήσουσιν,
 Καὶ οἳ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαράς τελέουσι θέμιστας.
 Ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 Διμηθήτω! Αἶδης τοι ἀμείλιχος ἦδ' ἀδάμαστος·
 Τοῦνεκα καὶ τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἀπάντων·
 160 Καὶ μοι ὑποσπύγγω, ὅσσον βασιλεύετός εἰμι,
 Ἥδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὐχομαι εἶναι.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ.
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Δῶρα μὲν οὐκέτι ὄνοστιά διδοῖς Ἀχιλλεῖ ἄνακτι·
 165 Ἄλλ' ἄγετε, κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἳ κε τάχιστα
 Ἐλθῶσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
 Εἰ δ', ἄγε, τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόσομαι· οἳ δὲ πιθέσθων.
 Φοῖνιξ μὲν πρώτισται, Διὶ φίλος, ἡγησάσθω·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
 170 Κηρύκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυβάτης ἄμ' ἐπέσθων.
 Φέρετε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφραμῆσαι τε κέλεσθε,
 Ὅφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρκυόμεθ', αἵ κ' ἐλεήσῃ. X
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐαδόντα μῦθον ἔειπεν.
 Αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 175 Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
 Νώμηνσαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ', ἐπιὸν θ', ὅσον ἦθελε θυμός,
 Ὠρμῶντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 Τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 180 Δενδύλλων ἐς ἕκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα,
 Πειρᾶν, ὥς πεπίθοιεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τῷ δὲ βᾶτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Πολλὰ μάλ' εὐχομένῳ γαιήοχῳ ἔννοσιγαίῳ,
 Ῥηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.

- 185 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἐκέσθην
 Τὸν δ' εὖρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ,
 Καλῇ, δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν.
 Τὴν ἄρει' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἠετίωνος ὀλέσσας.
 Τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, αἶεδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
- 190 Πάτροκλος δέ οἱ οἶος ἐναντίος ἦστο σιωπῇ,
 Δέχμενος Αἰακίδην, ὅποτε λήξειεν αἰείδων.
 Τῷ δὲ βάτην προτέρω, ἤγειτο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς.
 Στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 Αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἔδος, ἔνθα θάσασσεν.
- 195 Ὡς δ' αὖτως Πάτροκλος, ἐπεὶ ἴδε φῶτας, ἀνέστη.
 Τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη πίδαας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 Χαίρετον· ἢ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον! ἢ τι μάλα χρεῶ
 Οἷ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοὶ ἔστον.
 Ὡς ἄρα φωνήσας προτέρω ἄγε δῖος Ἀχιλλεύς,
- 200 Εἶσεν δ' ἐν κλισμοῖσι, τάπησί τε πορφυρέοισιν·
 Αἶψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἑόντα·
 Μείζονα δὴ κρητῆρα, Μενoitίου υἱέ, καθίστα·
 Ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἔντυνον ἐκάστω.
 Οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ.
- 205 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπεῖθεθ' ἐταίρῳ.
 Αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 Ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' οἶος καὶ πίνος αἰγός,
 Ἐν δὲ σὺνὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.
 Τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα δῖος Ἀχιλλεύς·
- 210 Καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν·
 Πῦρ δὲ Μενoitιάδης δαῖεν μέγα, ἰσόθεος φῶς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλόξ ἐμαράνθη,
 Ἀνθρακὴν στορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσεν·
 Πάσσε δ' ἄλως θελοιο, κρατυτάων ἐπαείρας.
- 215 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὥπτησε, καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευεν,
 Πάτροκλος μὲν σῖτον ἐλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ,
 Καλοῖς ἐν κανέοισιν· αὐτὰρ κρέα νείμεν Ἀχιλλεύς.
 Αὐτὸς δ' ἀντίον ἵξεν Ὀδυσσεύος θελοιο,
 Τόλχον τοῦ ἑτέροιο· θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
- 220 Πάτροκλον, ὃν ἐταῖρον· ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.
 Οἱ δ' ἐπ' ἐνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Νεῦσ' Αἴας Φοῖνικι. νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
 Πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δείδεκτ' Ἀχιλῆα·
- 225 Χαῖρ', Ἀχιλεῦ! δαιτὸς μὲν εὔσης οὐκ ἐπιδευεῖς,
 Ἥμῃν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαιο,
 Ἥδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν· πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ

- Δαίνυσθ'· ἄλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν·
 Ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, Διοτρεφές, εἰσορόωντες,
 230 Δειδόμεν· ἐν δοίῃ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι
 Νῆας εὖσσέλμους, εἰ μὴ σύγε δύσαι ἀλκὴν.
 Ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὐλὴν ἔθεντο
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλεκλητοὶ τ' ἐπίκουροι,
 Κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν, οὐδ' ἔτι φασὶν
 235 Σχήσεσθ', ἄλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.
 Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων
 Ἀστράπτει· Ἐκτωρ δὲ μέγα σθένει βλεμεαίνων
 Μαίνεται ἐκπάγλως, πίσυνος Διῷ, οὐδέ τι τίει
 Ἀνέρας, οὐδέ θεούς· κρατερὴ δέ ἐ λύσσα δέδυκεν.
 240 Ἀράται δὲ τάχιστα φανήμεναι Ἡῷ δῖαν·
 Στεῦνται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
 Αὐτὰς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Δηρώσειν παρὰ τῆσιν, ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ.
 Ταῦτ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μή οἱ ἀπειλὰς
 245 Ἐκτελέσωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ αἴσιμον εἶη
 Φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεος ἱποβότοιο.
 Ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὄψε περ, υἱὰς Ἀχαιῶν
 Τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρῶων ἰρυμαγδοῦ.
 Αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται· οὐδέ τι μῆχος
 250 Ρεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὐρεῖν· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Φράξεν, ὅπως Λαυνοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἥμαρ.
 Ὡ πέπον, ἣ μὲν σοίγε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
 Ἡματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν·
 Τεκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ
 255 Δώσους, αἷ' κ' ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν
 Ἰσχεῖν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων·
 Δηγέμεναι δ' ἔριδος κακομηχάνου, ὄφρα σε μᾶλλον
 Τίωσ' Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
 Ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρων· σὺ δὲ λήθαι. ἄλλ' ἔτι καὶ νῦν
 260 Πάυε', ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα! σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
 Ἀξία δῶρα δίδωσι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 Εἰ δέ, σὺ μὲν μεν ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω,
 Ὅσσα τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
 Ἐπὶ ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 265 Αἶθωνας δὲ λέβητας εἵκοσι, δῶδεκα δ' ἵππους
 Πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 Οὐ κεν ἀλήϊος εἶη ἀνὴρ, ὃ τόσσα γένοιτο,
 Οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 Ὅσσ' Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 270 Δώσει δ' ἐπὶ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,

- Λεσβίδας, ἄς, ὅτε Λέσβον εὐκτιμένην ἔλες αὐτός,
 Ἐξέλεθ', αἱ τότε κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
 Τὰς μὲν τοι δώσει, μετὰ δ' ἔσσειται, ἣν τότ' ἀπηύρα
 Κούρην Βρισηὸς· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμείται,
 275 Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἧδὲ μιγῆναι,
 Ἥ θέμις ἐστίν, ἀναξ, ἥτ' ἀνδρῶν ἥτε γυναικῶν.
 Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὐτὸς
 Ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσωσ' ἀλαπάξαι,
 Νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι,
 280 Εἰσελθών, ὅτε κεν δατεώμεθα λῆϊδ' Ἀχαιοί.
 Τρωϊάδας δὲ γυναικῆς εἰκόσιν αὐτὸς ἐλέσθαι,
 Αἶ κε μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλισταί ἔωσιν.
 Εἰ δέ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐθαρ ἀρούρης,
 Γαμβρός κεν οἱ ἔοις· τίσει δέ σε ἴσον Ὀρέστη,
 285 Ὃς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλὴν ἐνὶ πολλῇ.
 Τρεῖς δὲ οἱ εἰσι θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπῆκτῳ,
 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
 Τάων ἦν κ' ἐθέλῃσθα, φίλῃν ἀνάεδνον ἄγεσθαι
 Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ὃ δ' αὐτ' ἐπὶ μείλια δώσει
 290 Πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις ἐῖ ἐπέδωκε θυγατρί.
 Ἐπὶ δέ τοι δώσει εὐναιόμενα πτολίεθρα,
 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἰρὴν ποιήσσαν,
 Φηράς τε ζαθέας ἧδ' Ἀνθειαν βαθύλειμον,
 Καλὴν τ' Αἰπείαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
 295 Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς, νείαται Πύλου ἡμαθόεντος·
 Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολυρόηνες, πολυβοῦται,
 Οἳ κέ σε δωτίνῃσι, θεὸν ὥς, τιμήσουσιν,
 Καὶ τοι ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαράς τελέουσι θέμιστας.
 Ταῦτά κέ τοι τελέσειε, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 300 Εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μάλλον,
 Αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα· σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαιοὺς
 Τειρομένους ἐλέαιρε κατὰ στρατὸν, οἳ σε, θεὸν ὥς,
 Τίσουσ'· ἧ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο.
 Νῦν γάρ χ' Ἐκτορ' ἔλοις, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι,
 305 Λύσσαν ἔχων ὀλοήν· ἐπεὶ οὐτινά φησιν ὁμοῖον
 Οἱ ἔμεναι Δαναῶν, οὓς ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν,
 310 Ἥπερ δὴ φρονέω τε, καὶ ὥς τετελεσμένον ἔσται·
 Ὡς μή μοι τρῦζῇτε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
 Ἐχθρὸς γάρ μοι κτῆνος ὁμῶς Αἶδαο πύλῃσιν,
 Ὃς χ' ἔτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἵπη.

- Ἀντάρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα ·
 315 Οὔτ' ἔμεγ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἶω,
 Οὔτ' ἄλλους Δαναούς · ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 Μάρνασθαι δῆτοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμές αἰεὶ.
 Ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολέμιζοι ·
 Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἡμὲν κακός, ἡδὲ καὶ ἐσθλός ·
 320 Κάτθαν' ὁμῶς ὅτ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅτε πολλὰ ἐοργῶς.
 Οὐδέ τί μοι περὶκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολέμιζεν.
 Ὡς δ' ὄρνις ἀπιτῇσι νεοσσοῖσι προφέρειοισιν
 Μάστακ', ἐπεὶ κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἷ πέλει αὐτῇ ·
 325 Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὖπνους νύκτας ἵανον,
 Ἡματα δ' αἵματόεντα διέπρησσον πολέμιζων,
 Ἀνδράσι μαρνάμενος ὁάρων ἔνεκα σφετεράων.
 Δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
 Πεζὸς δ' ἔνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον ·
 330 Τάων ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 Ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
 Ἀτρεΐδῃ · ὃ δ' ὅπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῇσιν,
 Δεξάμενος, διὰ παῦρα δασάσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν.
 Ἄλλα δ' ἀριεργέσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσιν ·
 335 Τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
 Εἵλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα · τῇ παριαύων
 Τερπέσθω. τί δὲ δεῖ πολέμιζέμεναι Τρώεσσιν
 Ἀργείους; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγέρας
 Ἀτρεΐδης; ἢ οὐχ' Ἑλένης ἔνεκ' ἡὔκόμοιο;
 340 Ἡ μοῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων
 Ἀτρεΐδαι; ἐπεὶ, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
 Τὴν αὐτοῦ φιλεῖ καὶ κήδεται · Ὡς καὶ ἐγὼ τὴν
 Ἐκ θυμοῦ φίλεον, δουρικτητὴν περ ἐοῦσαν.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἵλετο, καὶ μ' ἀπάτησεν,
 345 Μὴ μὲν πειράτω, εὐ εἰδότος · οὐδέ με πείσει.
 Ἄλλ', Ὀδυσσεῦ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσιν
 Φραζέσθω, νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ.
 Ἡ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
 Καὶ δὴ τείχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
 350 Εὐρεΐαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν ·
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς δύναται σθένος Ἐκτορος ἀνδροφόνιοιο
 Ἴσχειν. ὅφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
 Οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἐκτωρ,
 Ἄλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν ·
 355 Ἐνθα ποτ' οἷον ἔμιμνε, μόγις δὲ μεν ἔκφυγεν ὀρμὴν.
 Νῦν δ', ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολέμιζέμεν Ἐκτορι δίῳ,

- Ἀῦριον ἱρὰ Διὶ ρέξας καὶ πᾶσι θεοῖσιν,
 Νηήσας εὖ νῆας, ἐπὴν ἄλαδε προερούσσω,
 "Οφει, ἦν ἐθέλησθα, καὶ αἶ' κέν τοι τὰ μεμήλη,
 360 "Ἡοι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας
 Νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσύμεναι μεμαῶτας.
 Εἰ δέ κεν εὐπλοίην δώῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 "Ἡματί κε τριτάτῃ Φθίην ἐρίβωλον ἰκοίμην.
 "Ἔστι δέ μοι μάλα πολλά, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἑρῶν.
 365 "Ἄλλον δ' ἐνθάδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρόν,
 Ἥδ' ἑ γυναικάς ἐϋζώνους, πολὺν τε σίδηρον
 "Ἄξομαι, ἅσ' ἔλαχόν γε· γέρας δέ μοι, ὅς περ ἔδωκεν,
 Αὐτὶς ἐφυβρίζων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
 Ἀτρεΐδης. — τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὥς ἐπιτέλλω,
 370 Ἀμφαδόν· ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοί,
 Εἰ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἑξαπατήσιν,
 Αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμέτος! — οὐδ' ἂν ἔμοιγε
 Τετλαῖν, κύνεός περ ἐὼν, εἰς ὧπα ἰδέσθαι.
 Οὐδέ τί οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδέ μὲν ἔργον.
 375 Ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν· οὐδ' ἂν ἔτ' αὐτὶς
 Ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν· ἄλις δέ οἱ! ἀλλὰ ἔκηλος
 Ἐρῶέτω· ἐκ γὰρ εὖ φρένας εἴλετο μητίετα Ζεὺς.
 Ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ.
 Οὐδ' εἰ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη,
 380 "Ὅσσα τέ οἱ νῦν ἐστί, καὶ εἰ ποθεν ἄλλα γένοιτο.
 Οὐδ' ὅς' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
 Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται.
 Αἶθ' ἐκατόμπυλοι εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν ἐκάστην
 Ἀνέρες ἐξοιχνεύσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν.
 385 Οὐδ' εἰ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
 Οὐδέ κεν ὥς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει Ἀγαμέμνων,
 Πρὶν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λώβην.
 Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 Οὐδ' εἰ χρυσεῖη Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
 390 Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ἰσοφασίζοι,
 Οὐδέ μιν ὥς γαμέω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω,
 "Ὅστις οἱ τ' ἐπέοικε, καὶ ὅς βασιλεύτερός ἐστιν.
 Ἦν γὰρ δὴ με σώωσι θεοὶ καὶ οἴκαδ' ἵκωμαι,
 Πηλεὺς θῆν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.
 395 Πολλὰ Ἀχαιῖδες εἰσὶν ἂν Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 Κοῦραι ἀριστήων, οἵτε πτολίεθρα ἄνονται.
 Τάων ἦν κ' ἐθέλωμι, φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν.
 Ἐνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 Γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,

- 400 Κτήμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρων ἐκτήσατο Πηλεΐς.
 Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν
 Ἕλιον ἐκτῆσθαι, εὐναιόμενον πτολίεθρον,
 Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν·
 Οὐδ' ὅσα λαῖνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἔργει,
 405 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἐνι πετρῆεσσι.
 Αἰῆστοι μὲν γάρ τε βόες καὶ ἵφια μῆλα,
 Κτητοὶ δὲ τρίποδες τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα·
 Ἄνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λείσστη,
 Οὔθ' ἔλετή, ἐπεὶ ἄρ' κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.
 410 Μήτηρ γάρ τε μέ φησι θεά, Θέτις ἀργυρόπεζα,
 Διχθαδίας Κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοςδε.
 Εἰ μὲν κ' αὐθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
 Ὀλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται·
 Εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 415 Ὀλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δὴν δέ μοι αἰὼν
 ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη.
 Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 Οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δῆετέ τέκμωρ
 Πίου αἰπεινῆς· μάλα γάρ ἐθεν εὐρύνοπα Ζεὺς
 420 Χεῖρα ἔην ὑπερέσχε, τεθαρσῆκασι δὲ λαοί.
 Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες, ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 Ἀγγελίην ἀπόφασθε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων·
 Ὀφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,
 Ἥ κέ σφιν νῆάς τε σόη καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
 425 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆς· ἐπεὶ οὐ σφισιν ἦδε γ' ἐτοίμη,
 Ἦν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομνηνίσαντος.
 Φοῖνιξ δ' αὐθι παρ' ἄμμι μένων κατακοιμηθήτω,
 Ὀφρα μοι ἐν νῆεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
 Ἀὔριον, ἣν ἐθέλησιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξω.
 430 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν.
 Ὅψε δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 Δάκρυ' ἀναπρήσας· περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν·
 Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 435 Βάλλεαι, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσιν
 Πῦρ ἐθέλεις αἰδῆλον, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ
 Πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, αὐθι λιποῖμην
 Οἶος; — σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρων ἱππηλάτα Πηλεΐς
 Ἥματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν
 440 Νήπιον, οὔπω εἰδόθ' ὁμοίου πολέμοιο,
 Οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν.
 Τοῦνεκά με προέηκε, διδασκόμεναι τάδε πάντα,

- Μύθων τε ζητῆρ' ἔμεναι, προηκτῆρά τε ἔργων.
 Ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλοιμι
 445 Λείπεσθ', οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταιῇ θεὸς αὐτός,
 Γῆρας ἀποξύσας, θήσιν νέον ἠβώοντα,
 Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
 Φεύγων ρείκεα πατρός Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο.
 Ὅς μοι παλλακίδος περιχώσατο καλλικόμοιο.
 450 Τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
 Μητέρ' ἐμήν· ἥ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων,
 Παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα.
 Τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα· πατήρ δ' ἐμὸς ἀντίκ' οὔσθεις,
 Πολλὰ κατηρᾶτο, στυγεράς δ' ἐπεκέκλει Ἐριννῆς,
 455 Μῆποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν,
 Ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς,
 Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινή Περσεφόρεια.
 Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὅξεϊ χαλκῷ.
 Ἀλλὰ τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῷ
 460 Δῆμου θῆκε φάτιν καὶ ὀνείδεα πόλλ' ἀνθρώπων.
 Ὡς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.
 Ἐνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐριτύει· ἐν φρεσὶ θυμός,
 Πατρός χωομένοιο, κατὰ μέγαρον στρωφασθαι.
 Ἢ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες
 465 Αὐτοῦ λισσόμενοι κατερῆττον ἐν μεγάροισιν.
 Πολλὰ δὲ ἦφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς
 Ἐσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ
 Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἥφαιστοιο.
 Πολλὸν δ' ἐκ κεράμωιν μέθυ πίνετο τοῖο γεροντος.
 470 Εἰνάνυχες δὲ μοι ἄμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἵαυον.
 Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσβη
 Πῦρ, ἔτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερχέος αὐλῆς,
 Ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ μοι ἐπήλυθε νῦξ ἐρεβεννή,
 475 Καὶ τότε ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκνῶς ἀραρυίας
 Ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἐρκίον αὐλῆς
 Ῥεῖα, λαθὼν φύλακας τ' ἀνδρας δμωάς τε γυναῖκας.
 Φεύγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο,
 Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλικα, μητέρα μῆλων,
 480 Ἐς Πηλῆα ἀναχθ'· ὃ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο,
 Καί με φίλησ', ὥσεί τε πατήρ ὃν παῖδα φιλήσῃ
 Μοῦνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν.
 Καί μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ὤπασε λαόν·
 Ναιὼν δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσω.
 485 Καὶ σε τοσούτον ἔθηκα, θεοῖς ἐπιτίκειλ' Ἀχιλλεῦ,

- Ἐκ θυμοῦ φιλέων· ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκες ἅμ' ἄλλω
 Οὔτ' ἐς δαῖτ' ἵεναι, οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνασσι καθίσσας,
 Ὅφου τ' ἄσαιμι προταμῶν καὶ οἶνον ἐπισχών·
- 490 Πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
 Οἶνον, ἀποβλύζων ἐν νηπιῇ ἀλεγεινῇ.
 Ὡς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα,
 Τὰ φρονέων, ὃ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον
 Ἐξ ἐμεῦ· ἀλλὰ σὲ παῖδα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
- 495 Ποιεύμην, ἵνα μοί ποτ' ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνης.
 Ἄλλ', Ἀχιλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τί σε χρὴ
 Νηλεὺς ἦτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί,
 Τῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε.
 Καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχολῆς ἀγανῆσιν,
- 500 Λοιβῇ τε κνίσσῃ τε, παρατρωπῶς ἄνθρωποι
 Λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβῇ καὶ ἁμάρτη.
 Καὶ γάρ τε Λιταὶ εἰσι Διὸς κούραι μέγαλοιο,
 Χωλαὶ τε ῥυσαί τε, παραβλώπες τ' ὀφθαλμῶ·
 Αἱ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἀτῆς ἀλέγουσι κιούσαι.
- 505 Ἡ δ' Ἀτὴ σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίπος· οὐνεκα πάσας
 Πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
 Βλάβπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.
 Ὅς μὲν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἄσσον ἰούσας,
 Τὸν δὲ μέγ' ὤνησαν, καὶ τ' ἔκλυνον εὖξαμένοιο·
- 510 Ὅς δὲ κ' ἀνήνηται, καὶ τε στερεῶς ἀποεἶπῃ,
 Λίσσονται δ' ἄρα ταίγε Δία Κρονίωνα κιούσαι,
 Τῷ Ἀτὴν ἅμ' ἐπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
 Ἄλλ', Ἀχιλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἐπεσθαι
 Τιμὴν, ἥτ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει νόον ἐσθλῶν.
- 515 Εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὀπισθ' ὀνομάζοι
 Ἀτρείδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαῖνοι,
 Οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀπορῥήψαντα κελοίμην
 Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι, χατέουσί περ ἔμπης·
 Νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὀπισθεν ὑπέστη,
- 520 Ἄνδρας δὲ λίσσισθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους,
 Κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιϊκόν, οἷτε σοὶ αὐτῷ
 Φίλιatoi Ἀργείων· τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγχῃς,
 Μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.
 Οὔτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν
- 525 Ἡρώων, ὅτε κεν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἴκοι·
 Δωρητοὶ τε πέλοντο, παρὰρῥήτοί τ' ἐπέεσσιν.
 Μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε,
 Ὡς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοιτιν.

- Κουρήτες τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
 530 Ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνέριζον·
 Αἰτωλοὶ μὲν, ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐρατῆς·
 Κουρήτες δέ, διαπραθείειν μεμαῶτες Ἀρηϊ.
 Καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθροτος Ἀρτεμις ὤρσεν,
 Χωσαμένη, ὃ οἱ οὔτι θαλύσια γουγῷ ἀλωῆς
 535 Οἶνευς ῥέξ'· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἐκατόμβας·
 Οἷη δ' οὐκ ἔρξε Διὸς κούρη μέγαλοιο,
 Ἥ λάθει, ἥ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 Ἥ δὲ χολωσαμένη, δῖον γένος, Ἰοχέαιρα,
 ὤρσεν ἐπὶ χλούνην οὖν ἄγριον, ἀργιόδοντα,
 540 Ὃς κακὰ πόλλ' ἐρδευσεν ἔθων Οἰνῆος ἀλώη·
 Πολλὰ δ' ὄγε προθέλμυνα χαμαὶ βάλε δένδρεα-μακρὰ,
 Αὐτῆσιν ῥίξῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων.
 Τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελέαγρος,
 Πολλέων ἐκ πολίων θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας
 545 Καὶ κύνας· οὐ μὲν γάρ κ' ἐδάμη παύροισι βροτοῖσιν·
 Τόσσοις ἦν, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.
 Ἥ δ' ἀμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ αὐτῇ,
 Ἀμφὶ σὺς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήνenti,
 Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 550 Ὅφρα μὲν οὖν Μελέαγρος Ἀρηϊφίλος πολέμιζεν,
 Τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν· οὐδ' ἐδύναντο
 Τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, πολέες περ εἶοντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδν χόλος, ὅστε καὶ ἄλλων
 Οἰδάνει ἐν στήθεσσι ρόον πύκα περ φρονεόντων·
 555 Ἥτοι ὃ μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χωόμενος κῆρ,
 Κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, καλῇ Κλεοπάτρῃ,
 Κούρη Μαρπήσης καλλισφύρου Εὐνήρης,
 Ἰδεῷ θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένει· ἀνδρῶν
 Τῶν τότε — καὶ ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἴλετο τόξον
 560 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης·
 Τὴν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὔνεκ' ἄρ' αὐτῆς
 Μήτηρ, Ἀλκυόνης πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα,
 Κλαῖ', ὅτε μιν ἐκάεργος ἀνῆρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων —
 565 Τῇ ὄγε παρκατέλεκτο, χόλον θυμαλγέα πέσσων,
 Ἐξ ἄρεων μητρὸς κεχολωμένος, ἥ ῥα θεοῖσιν
 Πόλλ' ἀχέουσ' ἠρᾶτο κασιγνήτοιο φόνοιο·
 Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοῖα,
 Κικλήσκουσι Ἀῖδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,
 570 Πρόχην καθεζομένην, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι,
 Παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἠεροφυῖτις Ἑριννὺς

- Ἐκλυεν ἐξ Ἐρέβουσφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα·
 Τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλης ὄμαδος καὶ δοῦπος ὀρώρει,
 Πύργων βαλλομένων· τὸν δὲ λίσσοτο γέροντες
 575 Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους,
 Ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον.
 Ὀππόθι πιότατον πεδίον Καλυδῶνος ἐραννῆς,
 Ἐνθα μιν ἦνωγον τέμενος περικαλλές ἐλέσθαι,
 Πεντηκοντόγουν· τὸ μὲν ἥμισυ, οἶνοπέδοιο,
 580 ἥμισυ δέ, φιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι.
 Πολλὰ δέ μιν λιτάνευε γέρων ἱππηλάτα Οἶνεύς,
 Οὐδοῦ ἐπεμβεβαῶς ὑψηρεφές θαλάμοιο,
 Σείων κολλητὰς σανίδας, γουνούμενος υἱόν·
 Πολλὰ δὲ τότε κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ
 585 Ἑλλίσσουσθ'· ὃ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο· πολλὰ δ' ἐταῖροι,
 Οἱ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἀπάντων·
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἐπειθον,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο· τοὶ δ' ἐπὶ πύργων
 Βαῖνον Κουρῆτες, καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ.
 590 Καὶ τότε δὴ Μελέαγρον εὖζωνος παράκοιτις
 Λίσσεται ὀδυρομένη, καὶ οἱ κατέλεξεν ἅπαντα
 Κίρδε', ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ἄστυ ἁλώη·
 Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,
 Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζῶνους τε γυναῖκας.
 595 Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα·
 Βῆ δ' ἵεναι, χροὺ δ' ἔντε' ἐδύσατο παμφανόωντα.
 Ὡς ὃ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἥμαρ,
 Εἰξας ᾧ θυμῷ· τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσσαν
 Πολλὰ τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ἥμυνε καὶ οὕτως.
 600 Ἀλλὰ σὺ μὴ τοι ταῦτα νόει φρεσὶ, μηδὲ σε δαίμων
 Ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος· χάκιον δέ κεν εἴη,
 Νηυσὶν καιομένῃσιν ἀμυνέμεν· ἄλλ' ἐπὶ δώροισι
 Ἐρχεο· ἴσον γὰρ σε θεῶ ἴσουσιν Ἀχαιοί.
 Εἰ δέ κ' ἄτερ δώρων πόλεμον φθισήνορα δῆης,
 605 Οὐκέθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσσαι, πόλεμόν περ ἀλαλκῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Φοῖνιξ, ἅττα γεραίε, Διοτρεφές, οὔτι με ταύτης
 Χρεὼ τιμῆς· φρονέω δὲ τιμηθῆσθαι Διὸς αἴσῃ,
 Ἥ μ' ἔξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, εἰσόκ' αὐτμῇ
 610 Ἐν στήθεσσι μένη, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Μὴ μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
 Ἀτρεΐδῃ ἡρώϊ φέρων χάριν· οὐδὲ τί σε χρὴ
 Τὸν φιλέειν, ἵνα μὴ μοι ἀπέχθῃται φιλοντι·

- 615 Καλόν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν, ὅς κ' ἐμὲ κήδη.
 Ἴσον ἐμοὶ βασιλεὺς, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς.
 Οὗτοι δ' ἄγγελέουσι, σὺ δ' αὐτόθι λέξσο μένων
 Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ· ἅμα δ' ἡοῖ φαιτομένηφιν
 Φρασσόμεθ', ἥ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἥ κε μένωμεν.
- 620 Ἦ, καὶ Πατρόκλῳ ὄγ' ἐπ' ὄφρουσι νεῦσε σιωπῇ,
 Φοῖνικι στορέσαι πυκινὸν λῆχος, ὄφρα τάχιστα
 Ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο. τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας
 Ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 625 Ἴομεν· οὐ γάρ μοι δοκεῖ μῦθοιο τελευτῇ
 Τῇδε γ' ὁδῶ κρανέεσθαι· ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα
 Χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθόν περ ἔόντα,
 Οἳ που νῦν ἔαται ποτιδέγμενοι. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Ἄγχιον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν·
 630 Σχέτιλος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότιτος ἐταίρων,
 Τῆς, ἥ μιν παρὰ νηυσὶν εἵομεν ἔσοχον ἄλλων·
 Νηλῆς! — καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆος
 Ποιήν ἢ οὗ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος·
 Καὶ ὅ' ὁ μὲν ἐν δῆμῳ μένει αὐτοῦ, πόλλ' ἀποτίσας·
 635 Τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
 Ποιήν δεξαμένον. σοὶ δ' ἄλληκτιόν τε κακόν τε
 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν εἵνεκα κούρης
 Οἴης. νῦν δέ τοι ἐπὶ παρίσχομεν ἔσοχ' ἀρίστας,
 Ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῇσι· σὺ δ' ἴλαον ἔνθεο θυμόν,
 640 Αἰδεσσαι δὲ μέλαθρον· ὑπωρόφιοι δέ τοι εἴμεν
 Πληθύος ἐκ Δαναῶν, μέμαμεν δέ τοι ἔσοχον ἄλλων
 Κηδιστοὶ τ' ἔμεναι καὶ φίλιατοι, ὅσσοι Ἀχαιοί.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Αἴαν Διογενὲς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 645 Πάντα τί μοι κατὰ θυμόν εἰσῶ μυθήσασθαι·
 Ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὅππότε' ἐκείνων
 Μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρξεν
 Αἰρείδης, ὡς εἴ τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
 Ἄλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε·
 650 Οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι αἵματόεντος,
 Πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα δῖον,
 Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθαι,
 Κτείνοντ' Ἀργείους, κατὰ τε σμῦξαι πυρὶ νῆας.
 Ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
 655 Ἐκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σχήσεσθαι οἶω.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δὲ ἕκαστος ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
 Σπείσαντες, παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.

- Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δρωῶσι κέλευσεν,
 Φοῖνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος ὅτι τάχιστα.
 660 Αἶ δ' ἐπιπειθόμεναι σιόρεσαν λέχος, ὥς ἐκέλευσεν,
 Κῳᾶ τε φῆγός τε, λῖνοιό τε λεπτὸν ἄωτον.
 Ἐνθ' ὁ γέρον κατέλεκτο, καὶ Ἴω δι' αἶμα ἔμιμνεν.
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὐδε μυχῶ κλισίης εὐπλήκτου·
 Τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγεν,
 665 Φόρβαντος θυγάτηρ, Διομήδη καλλιπάρου.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐλεξάτο· παρ δ' ἄρα καὶ τῷ
 Ἴφρι εὖζωνος, τὴν οἱ πόρε δῖος Ἀχιλλεὺς,
 Σκυρον ἐλὼν αἰπεῖαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Αἰρεΐδαο γένοντο,
 670 Τοὺς μὲν ἄρα χροσέοισι κυπέλλοις νῖες Ἀχαιῶν
 Δειδέχαι· ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν, ἔκ τ' ἐρέοντο·
 Πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Εἴπ' ἄγε μ', ὦ πολύναι· Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν·
 Ἥ ῥ' ἐθέλει νῆεσσιν ἀλεξέμεναι διήϊον πῦρ,
 675 Ἥ ἀπέειπε, χόλος δ' ἔτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτιμος δῖος Ὀδυσσεύς·
 Αἰρεΐδῃ κῦδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Κεῖνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 Πιμπλάνεται μέντος· σὲ δ' ἀναιίνεται ἡδὲ σὰ δῶρα.
 680 Αὐτόν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἄνωγεν,
 Ὅππως κεν νῆάς τε σόης καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·
 Αὐτός δ' ἠπείλησεν, ἅμ' ἡοῖ φαινομένηρην
 Νῆας εὖσσέλμους ἅλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.
 Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοις ἐφη παραμυθῆσασθαι,
 685 Οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ
 Ἰλίου αἰπεινῆς· μάλα γὰρ ἐθεν εὐρύοπα Ζεὺς
 Χεῖρα ἐὼν ὑπερέσχε, τέθαρσέηκασι δὲ λαοί.
 Ὡς ἔφατ'· εἰσὶ καὶ οἶδε τὰδ' εἰπέμεν, οἳ μοι ἔποντο,
 Αἴας καὶ κήρυκε δύω, πεπνυμένω ἄμφω.
 690 Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρον κατέλεξάτο· ὥς γὰρ ἀνώγει,
 Ὅφρα οἱ ἐν νῆεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπῃται
 Αὐρίον, ἣν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκλὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 [Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερώς ἀγόρευσεν.]
 695 Δῆν δ' ἀνέω ἦσαν τετιγότες νῖες Ἀχαιῶν·
 Ὅψὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Αἰρεΐδῃ κῦδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Μὴ ὄφελος λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλεΐωνα,
 Μυρία δῶρα διδούς· ὁ δ' ἀγήτωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως·
 700 Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγενορήσιν ἐνῆκας.

Ἄλλ' ἦτοι κείνον μὲν εἴσομεν, ἣ κεν ἦρσιν,
 Ἦ κε μένη· τότε δ' αὖτε μαχήσεται, ὅππότε κέν μιν
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἀνώγῃ, καὶ θεὸς ὄρσῃ.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες·

- 705 Νῦν μὲν κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ
 Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κε φανῇ καλὴ ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους,
 Ὀτρύνων· καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι.
 710 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 Καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος·
 Ἐνθα δὲ κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Κ.

Agamemno insomnis cum fratre Menelao lectis evocant Nestorem et alios principum, cum iisque excubias ad fossam obeunt (1-193). Consilio ibi, ut in trepidis rebus, habito, mittunt speculatores in castra Trojana, Diomedem atque Ulysses (194-271). His aliquantum progressis præpes avis prosperum augurium affert (272-298). Eodem tempore Achivorum consilia exploratum prodierat Trojanus quidam, Dolo, Hectoris promissis incitatus, quem, ad navalia quum maxime tendentem, illi comprehendunt (299-381). Hic quum vitam sibi deprecatus, omnem situm castrorum, et, ubi Rhesus, rex Thracum, tenderet, indicavit, proditor a Diomede, occiditur (382-464). Jam pergunt ad cubilia Rhesi, quem modo subvenisse cum insignibus equis audierant; et ipsum quidem cum duodecim sociis obtruncat Diomedes, equos avertit Ulysses (465-503). Heroës, a Minerva moniti, ne spe plura prædandi diutius morentur, dum Apollo Thraces et Trojanos excitat, salvi ad suos revertuntur (504-579).

Δ ο λ ώ ν ε ι α .

- Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαϊῶν
 Εὐδὸν παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
 Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Ἵππος ἔχε γλυκερός, πολλὰ φρεσὲν ὀρμαίνοντα.
 5 Ὡς δ' οἷ' ἂν ἀστράπη πόσις Ἥρης ἡνκόμοιο,
 Τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον, ἢ χάλαζαν,
 Ἡ νιφετόν, ὅτε πῆρ τε χιῶν ἐπάλυνεν ἀρούρας,
 Ἦέ ποθι πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο·
 Ὡς πυκὴν ἐν στήθεσσι νῆστενάχιζ' Ἀγαμέμνων
 10 Νειόθεν ἐκ κραδίης· τρομέοντο δὲ οἱ φρένες ἐντός.
 Ἦτοι οἷ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειεν,
 Θαύμαζεν πυρὰ πολλά, τὰ καίετο Ἰλιόθι πρό,
 Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐροπὴν, ὁμαδὸν τ' ἀνθρώπων.
 Αὐτὰρ οἷ' ἐς νῆας τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,

- 15 Πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύνουσ ἔλκετο χαίτας
 Ἐφ' ὅθ' ἐόντι Διὶ· μέγα δ' ἔστινε κυδάλιμον κῆρ.
 Ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
 Νέστορ' ἐπὶ πρῶτον Νηλεΐον ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
 Εἴ τινα οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτῆνταιο,
 20 Ἦτις ἀλεξίκακος πᾶσιν Δαναοῖσι γένοιτο.
 Ὅρθωθεις δ' ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 Ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἐέσσατο δέρμα λέοντος,
 Αἰθωνος, μεγάλοιο, ποδηγεῖς· εἶλετο δ' ἔγχος.
 25 Ὡς δ' αὐτως Μενέλαον ἔχε τρόμος· οὐδὲ γὰρ αὐτῷ
 Ἔπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε, μῆτι πάθοιεν
 Ἀργεῖοι, τοὶ δὴ ἔθεν εἵνεκα πολὺν ἐφ' ὕγρην
 Ἥλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμῶντες.
 Παρδαλέη μὲν πρῶτα μετὰφρενον εἰρὼ κάλυψεν
 30 Ποικίλῃ, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνῃν κεφαλῇφιν αἶφας
 Θήκατο χαλκείην· δόρυ δ' εἶλετο χειρὶ παχείῃ.
 Βῆ δ' ἴμεν ἀνοτήσων ὃν ἀδελφεόν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων ἦρασσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ.
 Τὸν δ' εὖρ' ἀμφ' ὥμοισι τιθήμενον ἔντεα καλά,
 35 Νῆϊ πάρα πρῦμνῃ· τῷ δ' ἀσπίσιος γένει' ἐλθῶν.
 Τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τίφθ' οὕτως, ἡθεῖε, κορύσσειαι; ἢ τιν' ἐταίρων
 Ὀτρύνεις Τρώεσσιν ἐπ' σκοπον; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Δεῖδω, μὴ οὔτις τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον,
 40 Ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οἷος ἐπιθῶν
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην· μάλα τις θρασυκαρδὺς ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπομειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
 Κερδαλέης, ἥτις κεν ἐρύσσεται ἡδὲ σωΐση
 45 Ἀργεῖους καὶ νῆας· ἐπεὶ Διὸς ἐτρόπετο φρήν.
 Ἐκτορείοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν.
 Οὐ γὰρ πῶ ἰδόμην, οὐδ' ἔκλυον ἀνδρίσαντος,
 Ἄνδρ' ἓνα τοσσάδε μέρομερ' ἐπ' ἡματι μητίσασθαι,
 Ὅσσ' Ἐκτωρ ἔρρεξε, Διὶ φίλος, νῆας Ἀχαιῶν,
 50 Αὐτως, οὔτε θεῶς υἱὸς φίλος, οὔτε θεοῖο.
 Ἔργα δ' ἔρρεξ', ὅσα φημὶ μέλησέμεν Ἀργείοισιν
 Δηθᾶ τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ μήσαι' Ἀχαιοὺς
 Ἄλλ' ἔθι νῦν, Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα κάλεσσον,
 Ῥίμφα θεῶν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα διόν
 55 Εἴμι, καὶ ὀτρυνέω ἀνστήμεναι· αἶ κ' ἐθέλῃσιν
 Ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, ἡδ' ἐπιτεῖλαι.
 Κεῖνῳ γὰρ κε μάλιστα πιθοῖατο· τοῖο γὰρ υἱὸς

Σημαίνει φυλάκισσι, καὶ Ἰδομενῆος ὁπάων,
Μηριόνης· τοῖσιν γὰρ ἐπετράπομέν γε μάλιστα.

60 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·

Πῶς γὰρ μοι μύθῳ ἐπιτέλλεαι ἡδὲ κελεύεις;

Αὐθι μένω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθης,

Ἢὲ θέω μετὰ σ' αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

65 Αὐθι μένειν, μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοισιν

Ἐρχομένῳ· πολλὰ γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσι κέλευθοι.

Φθέγγεο δ', ἥ κεν ἦσθα, καὶ ἐργόγορθαι ἄνωχθι,

Πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,

Πάντας κυδαίνων· μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ.

70 Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ περ πονεώμεθα· ὧδέ που ἄμυν

Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἴει κακότητα βαρεῖαν.

Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπεν ἀδελφεόν, εὖ ἐπιτείλας.

Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵεναι μετὰ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·

Τὸν δ' εὗρεν παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ,

75 Εὐνῇ ἐνι μαλακῇ· παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο,

Ἀσπίς καὶ δύο δοῦρε, φαεινὴ τε τρυφάλεια.

Πὰρ δὲ ζῶστήρ κεῖτο παναίολος, ᾧ ῥ' ὁ γεραίος

Ζώνυυθ', ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσοιτο,

Λαὸν ἄγων· ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρπε γῆραὶ λυγρῷ.

80 Ὀρθωθείς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας,

Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ ἐξερεΐνετο μύθῳ·

Τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἷος

Νύκτα δι' ὄρφναιήν, ὅτε θ' εὐδουσί βροτοὶ ἄλλοι;

[Ἢέ τιν' οὐρήων διζήμενος, ἢ τιν' ἐταίρων;]

85 Φθέγγεο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο· τίπτε δέ σε χρεώ;

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,

Γνώσεται Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων

Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές, εἰσόκ' αὖτις

90 Ἐν στήθεσσι μένῃ, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.

Πλάζομαι ὧδ', ἐπεὶ οὐ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος

Ἰξάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κῆδε' Ἀχαιῶν.

Αἰνῶς γὰρ Δαναῶν περιδεΐδια, οὐδέ μοι ἦτορ

Ἐμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτεμαι· κραδίη δέ μοι ἔξω

95 Σιγήθεων ἐκθρόσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.

Ἄλλ' εἴ τι δρᾷνεις, ἐπεὶ οὐδὲ σέγ' ὕπνος ἰκάνει·

Δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, ὄφρα ἴδωμεν,

Μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδδηκότες ἡδὲ καὶ ὕπνῳ

Κοιμήσωνται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται.

100 Δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἵεται· οὐδέ τι ἴδμεν,

Μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι.

- Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Οὐ θὴν ἔκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς
 105 ἔκτελέει, ὅσα πού νυν ἐέλπεται· ἀλλὰ μιν οἶω
 Κῆδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
 ἔκ χόλου ἀργαλέοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ.
 Σοὶ δὲ μάλ' ἔσομ' ἐγώ· ποτὶ δ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλλους,
 Ἡμὲν Τυδεΐδην δουρικλυτὸν ἦδ' Ὀδυσῆα,
 110 Ἡδ' Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος ἄλκιμον υἱόν.
 Ἀλλ' εἴ τις καὶ τούσδε μετοιχόμενος καλέσειεν,
 Ἀντίθεόν τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα·
 Τῶν γὰρ νῆες ἕασιν ἐκαστιάτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγύς.
 Ἀλλὰ φίλον περ ἐόντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον
 115 Νεικέσω — εἴπερ μοι νεμεσήσεται — οὐδ' ἐπικεύσω,
 Ὡς εὖδει, σοὶ δ' οἶω ἐπέτρεψεν πονέεσθαι.
 Νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστεῖας πονέεσθαι
 Λισσόμενος· χρεῖῳ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνελκτός.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 120 Ὡ γέρον, ἄλλοτε μὲν σε καὶ αἰτιάσθαι ἄνωγα·
 Πολλάκι γὰρ μεθιῖ τε, καὶ νῦν ἐθέλει πονέεσθαι,
 Οὐτ' ὄκνω εἶκων, οὐτ' ἀφραδίῃσι νόοιο,
 Ἀλλ' ἐμέ τ' εἰσορόων, καὶ ἐμὴν ποτιδέχμενος ὁρμήν.
 Νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπέγρετο, καὶ μοι ἐπέστη.
 125 Τὸν μὲν ἐγὼ προέηκα καλήμεναι, οὐς σὺ μεταλλᾷς.
 Ἀλλ' ἴομεν· κείνους δὲ κίχηςόμεθα πρὸ πυλάων
 Ἐν φυλάκεσσ'· ἵνα γὰρ σφιν ἐπέφραδον ἡγερέεσθαι.
 Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Οὕτως οὔτις οἱ νεμεσήσεται οὐδ' ἀπιθήσει
 130 Ἀργείων, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
 Ὡς εἰπὼν ἔνδυσε περὶ στήθεσσι χιτῶνα·
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικέεσσαν,
 Διπλῆν, ἐκταδίην, οὐλῇ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
 135 Ἐΐλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεῖ χαλκῷ·
 Βῆ δ' ἵεναι κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 Πρῶτον ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
 Ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Φθεγγόμενος· τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἦλνθ' ἰωή,
 140 Ἐκ δ' ἦλθε κλισίης, καὶ σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἷοι ἀλᾶσθαι
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην; ὅ,τι δὴ χρεῖῳ τόσον ἵκει;
 Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

- Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 145 Μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοὺς.
 Ἄλλ' ἔπευ, ὅφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὄντ' ἐπέοικεν
 Βουλὰς βουλευεῖν, ἢ φευγέμεν, ἢ ἐμῆσθαι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ κλισίηνδε κιὼν πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Ποικίλον ἄμφ' ὅμοισι σάκος θέτο, βῆ δὲ μετ' αὐτούς.
 150 Βὰν δ' ἐπὶ Τυδείδην Διομήδεα· τὸν δ' ἐκίχανον
 Ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἄμφι δ' ἑταῖροι
 Εὐδον· ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔγχεα δὲ σφιν
 Ὅρθ' ἐπὶ σφυρωτῆρος ἐλήλατο· τῆλε δὲ χαλκὸς
 Αἶψφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διός. αὐτὰρ ὅγ' ἦρως
 155 Εὐδ' ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο·
 Αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαινός.
 Τὸν παρστιάς ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Λαῖξ ποδὶ κινήσας, ὠτρυνέ τε, νείκεσέ τ' ἄντην·
 Ἔγρεο, Τυδέος υἱέ! τί πάννηχον ὕπνον ἄωτεῖς;
 160 Οὐκ αἶεις, ὥς Τρῶες ἐπὶ θρωσμοῦ πεδίοιο
 Εἵεται ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει;
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραίπνῳς ἀνόρουσεν,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σχέτιλός ἐσσι, γεραῖέ· σὺ μὲν πόρου οὐποτε λήγεις.
 165 Οὐ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι νῆες Ἀχαιῶν,
 Οἳ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγείρειαν βασιλῆων,
 Πάντῃ ἐποικόμενοι; σὺ δ' ἀμύχανός ἐσσι, γεραῖέ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, φίλος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 170 Εἰσὶν μὲν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ
 Καὶ πολέες, τῶν κέν τις ἐποικόμενος καλέσειεν·
 Ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρεὶά βεβίηκεν Ἀχαιοὺς.
 Νῦν γὰρ δὴ παντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς,
 Ἥ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἢ ἐβιῶναι.
 175 Ἀλλ' ἔθι νῦν, Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος υἱὸν
 Ἀνστήσον — σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος — εἴ μ' ἐλαιορεῖς.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἄμφ' ὅμοισιν ἐέσσατο δέρμα λέοντος,
 Αἰθῶνος, μεγάλοιο, ποδηγεκῆς· εἵλετο δ' ἔγχος.
 Βῆ δ' ἰσναί, τοὺς δ' ἐνθεν ἀναστήσας ἄγεν ἦρως.
 180 Οἳ δ' ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
 Οὐδὲ μὲν εὐδοντας φυλάκων ἰγήτορας εὖρον·
 Ἀλλ' ἐργηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἵατο πάντες.
 Ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ,
 185 Ἐρχεται δι' ὄρεσφι πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ
 Ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν· ἀπὸ τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν·

ᾯΩς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάρουιν ὀλώλει,
 Νύκτα φυλασσομένοισι κακὴν· πεδίονδε γὰρ αἰεὶ
 Τετράφαθ', ὅπποτ' ἐπὶ Τρώων αἴοιεν ἰόντων.

190 Τοὺς δ' ὁ γέρον γήθησεν ἰδὼν, θάρσυνέ τε μύθῳ·
 [Καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]

Οὕτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε· μηδέ τιν' ὕπνος
 Αἰρεῖται, μὴ χάσμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν.

ᾯΩς εἰπὼν τάφροιο διέσσυτο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο

195 Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήατο βουλήν.

Τοῖς δ' ἅμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς

Ἦϊσαν· αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάσθαι.

Τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν, ἐδριόωντο

Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαινότο χῶρος

200 Πίπτοντων· ὅθεν αὐτοῖς ἀπετράπει ὄβριμος Ἐκτωρ,

Ὀλλύς Ἀργείους, ὅτε δὴ περὶ νύξ ἐκάλυψεν.

Ἐνθα καθεζόμενοι, ἔπε' ἀλληλοῖσι πίφανυσκον.

Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀνὴρ πεπίθοιθ' ἐφ' αὐτοῦ

205 Θυμῷ τολμήντι, μετὰ Τρώας μεγαθύμους

Ἐλθεῖν; εἴ τινά που δηΐων ἔλοι ἐσχατιόοντα,

Ἢ τινά που καὶ φῆμιν ἐν Τρώεσσι πύθοιτο,

Ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν· ἢ μεμάσιν

Αὐθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἥ πόλινδε

210 Ἀψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς.

Ταῦτά κε πάντα πύθοιτο, καὶ ἅψ εἰς ἡμέας ἔλθοι

Ἀσκηθής· μέγα κέν οἱ ὑπουργάνιον κλέος εἴη

Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καὶ οἱ δόσις ἔσσεται ἐσθλή.

Ὅσσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατεύουσιν ἄριστοι,

215 Τῶν πάντων οἱ ἕκαστος οἷν δώσουσι μέλαιναν,

Θῆλυν, ὑπόρρηνον· τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον·

Αἰεὶ δ' ἐν δαίτησι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται.

ᾯΩς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

220 Νέστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ

Ἀνδρῶν δυσμενέων δύναι στρατὸν ἐγγὺς ἐόντων,

Τρώων· Ἄλλ' εἴ τίς μοι ἀνὴρ ἅμ' ἔποιτο καὶ ἄλλος,

Μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται.

Σύν τε δύ' ἐρχομένῳ, καὶ τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν,

225 Ὅππως κέρδος ἔη· μούνος δ' εἵπερ τε νοήσῃ,

Ἀλλά τέ οἱ βράσσων τε νόος, λεπτή δέ τε μῆτις.

ᾯΩς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔθελον Διομήδεϊ πολλοὶ ἔπεσθαι·

Ἦθελέτην Αἴαντε δύω, θεράποντες Ἄρης,

Ἦθελε Μηριόνης, μάλιστα δ' ἦθελε Νέστορος υἱός·

- 230 Ἦθελε δ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
 Ἦθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς καταδῦναι ὄμιλον
 Τρώων· αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Τυδεΐδῃ Διομήδης, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 235 Τὸν μὲν δὴ ἔταρόν γ' αἰρήσεται, ὃν κ' ἐθέλησθα,
 Φαινομένων τὸν ἄριστον· ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοί.
 Μηδὲ σύγ', αἰδόμενος σῆσι φρεσὶ, τὸν μὲν ἀρείῳ
 Καλλείπειν, σὺ δὲ χεῖρον ὀπάσσειαι, αἰδοῖ εἰκῶν,
 Ἐς γενεὴν ὀρόων, μὲδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν.
 240 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ.
 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κελεύετε μ' αὐτὸν ἐλέσθαι,
 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,
 Οὐ περὶ μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
 245 Ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δέ ἐ Παλλὰς Ἀθήνη;
 Τούτου γ' ἐσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο
 Ἀμφω νοστήσαιομεν, ἐπεὶ περίοιδε νοῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Τυδεΐδῃ, μήτ' ἄρ' με μάλ' αἶνεε, μήτε τι νείκει·
 250 Εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορευέεις.
 Ἄλλ' ἴομεν· μάλα γὰρ νύξ ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἠώς·
 Ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρῳήκηεν δὲ πλέων νύξ,
 Τῶν δύο μοιράων, τριτάτῃ δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.
 Ὡς εἰπόνθ' ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην.
 255 Τυδεΐδῃ μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 Φάσγανον ἄμφηκες — τὸ δ' ἐὼν παρὰ νηϊ λέλειπτο —
 Καὶ σάκος· ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν
 Ταυρεῖην, ἄφαλόν τε καὶ ἄλλοφον, ἥτε καταῖτυξ
 Κέκληται, ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν.
 260 Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην,
 Καὶ ξίφος· ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν,
 Ῥινοῦ ποιητήν· πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμάσιν
 Ἐντέτατο στερεῶς· ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες
 Ἀργιόδοντος υἱὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 265 Εὐ καὶ ἐπισταμένως· μέσση δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει.
 Τὴν ῥά ποτ' ἐξ Ἑλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο
 Ἐξέλετ' Αὐτόλυκος, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας·
 Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι·
 Ἀμφιδάμας δὲ Μόλῳ δῶκε ξεινήϊον εἶναι·
 270 Αὐτὰρ ὁ Μηριόνη δῶκεν ᾧ παιδὶ φορῆναι·
 Ἀὐτὸς δ' ἐπεὶ οὖν ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην,
 Τῷ δ' ἐπεὶ οὖν ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην,

- Βάν ῥ' ἵεναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους
 Τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἐρωιδιὸν ἐγγυὲς ὁδοῖο
 275 Παλλὰς Ἀθηναίη· τοῖ δ' οὐκ ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 Νύκτα δι' ὀρφναίην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἀκούσαν.
 Χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσσεύς, ἡρᾶτο δ' Ἀθήνη·
 Κλυθί μεν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἦτε μοι αἰεὶ
 Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω
 290 Κινύμενος· νῦν αὖτε μάλιστα με φίλαι, Ἀθήνη·
 Δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἑκκλείας ἀφικέσθαι,
 Ῥέξαντας μέγα ἔργον, ὃ κε Τρώεσσι μελήσει.
 Δεύτερος αὖτ' ἡρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, Διὸς τέκος, Αἰρυειώνη·
 285 Σπεῖό μοι, ὥς ὅτε πατρὶ ἄμ' ἔσπεο Τυδεΐ δίῳ
 Ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦι.
 Τοὺς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χυλκοχίτωνας Ἀχαιοὺς·
 Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν
 Κεῖσ'· ἀτὰρ ἄψ ἀπιὼν μάλα μέρμερα μήσατο ἔργα,
 290 Σὺν σοί, διὰ θεά, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρέστης.
 Ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καὶ με φύλασσε.
 Σοὶ δ' αὖ ἐγὰ ῥέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
 Ἀδμήτην, ἣν οὐπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ·
 Τὴν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.
 295 Ὡς ἔφην εὐχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἡρήσαντο Διὸς κούρη μέγαλοιο,
 Βάν ῥ' ἵμεν, ὥστε λέοντε δύω, διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Ἄμ φόνον, ἄν νέκρας, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα.
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρώας ἀγήνορας εἶας Ἐκτωρ
 300 Εὐδεῖν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους,
 Ὅσοι ἔσαν Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
 Τοὺς ὅγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἡρτύνετο βουλὴν·
 Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειεν
 Δώρῳ ἐπι μέγῳ; μισθὸς δὲ οἱ ἄρκιος ἔσται.
 305 Δώσω γὰρ δίφρον τε, δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους,
 Οἳ κεν ἄριστοι ἔωσι θοῆς ἐπὶ ρηυσὶν Ἀχαιῶν,
 Ὅστις κε ἱλαίῃ, οἳ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο,
 Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,
 Ἡὲ φυλάσσονται νῆες θοαί, ὥς τοπάρους περ,
 310 Ἡ ἤδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
 Φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 Νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῶ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός,
 315 Κήρυκος θείοιο, πολύχρυσος, πολύχαλκος·

“Ὅς δὴ τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης·

Αὐτὰρ ὁ μῦθος ἔην μετὰ πεντε κασιγνήτησιν.

“Ὅς ὅα τότε Τρωῶν τε καὶ Ἑκτορι μῦθον ἔειπεν·

“Ἐκτορ, ἔμ’ ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ

320 Νηῶν ἀκυλόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πύθεσθαι.

Ἄλλ’ ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνίσχαιο, καὶ μοι ὁμοσσον,

Ἢ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ

Δωσέμεν, οἱ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.

Σοὶ δ’ ἐγὼ οὐχ ἄλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ’ ἀπὸ δόξης.

325 Τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές, ὅφρ’ ἂν ἴκωμαι

Νῆ’ Ἀγαμεμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι

Βουλὰς βουλευεῖν, ἢ φευγέμεν, ἢ μάχεσθαι.

“Ὡς φάθ’· ὁ δ’ ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβε, καὶ οἱ ὁμοσσαν·

Ἰστω νῦν Ζεὺς αὐτός, ἐρίγδονπος πόσις Ἴφης,

330 Μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχῆσεται ἄλλος

Τρώων· ἀλλὰ σέ φημι διαμπερές ἀγλαΐεσθαι.

“Ὡς φάτο, καὶ ὃ’ ἐπίορκον ἐπώμοσε· τὸν δ’ ὀρόθυνεν.

Αὐτίκα δ’ ἀμφ’ ὅμοισιν ἐβάλλετο καμπύλα τόξα·

Ἔσσατο δ’ ἔκτοσθεν ὄνδον πολιοῖο λύκοιο,

335 Κρατὶ δ’ ἐπὶ κτιδέην κυνέην· ἔλε δ’ ὄξυν ἄκοντα·

Βῆ δ’ ἵεναι προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ. οὐδ’ ἄρ’ ἔμελλεν

Ἐλθὼν ἐκ νηῶν ἄψ Ἑκτορι μῦθον ἀποΐσειν.

Ἄλλ’ ὅτε δὴ ὃ’ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ’ ὅμιλον,

Βῆ ὃ’ ἂν ὁδὸν μεμαώς· τὸν δέ φράσατο προσιόντα

340 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·

Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ,

Οὐκ οἶδ’, ἢ νήεσιν ἐπισκοπος ἡμετέρησιν,

Ἢ τινα συλήσων νεκρῶν κατατεθνηῶτων.

Ἄλλ’ ἐῷμέν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο

345 Τυτθόν· ἔπειτα δέ κ’ αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἔλοιμεν

Καρπαλίμως· εἰ δ’ ἄμμε παραφθαίησι πόδεσσιν,

Αἰεὶ μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιειλεῖν,

Ἐγχεὶ ἐπαΐσσω, μήπως προτὶ ἄστν ἀλύξῃ.

“Ὡς ἄρα φωνήσαντε, παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσιν

350 Κλινθήτην· ὁ δ’ ἄρ’ ὦκα παρεδραμεν ἀφραδίησιν.

Ἄλλ’ ὅτε δὴ ὃ’ ἀπέν, ὅσσον τ’ ἐπίουρα πέλονται

Ἡμιόνων — αἱ γὰρ τε βοῶν προφερέστεραι εἰσιν,

Ἐλκόμεναι νεοῖο βαθείης πηκτιὸν ἄροτρον —

Τῷ μὲν ἐπεδραμέτην· ὁ δ’ ἄρ’ ἔστη δοῦπον ἀκούσας.

355 Ἐλπετο γὰρ κατὰ θυμόν, ἀποστρέφοντας ἐταῖρους

Ἐκ Τρώων ἵεναι, πάλιν Ἑκτορος ὀτρύναντος.

Ἄλλ’ ὅτε δὴ ὃ’ ἄπασαν δουρηνεκές, ἢ καὶ ἔλασσον,

Γινῶ ὃ’ ἀνδρας δηΐους, λαιψηρὰ δὲ γούνατ’ ἐνώμα

- Φευγέμεναι · τοὶ δ' αἶψα διώκειν ὥρμηθησαν.
 360 Ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύνω κύνε, εἰδότε θήρης,
 Ἦ κεμάδ' ἤε λαγῶν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ
 Χῶρον ἂν ὑλήενθ', ὃ δέ τε προθέησι μεμηκώς ·
 Ὡς τὸν Τυδείδης ἠδὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
 Λαοῦ ἀποτμήξαντε, διώκειτον ἐμμενὲς αἰεὶ.
 365 Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μιγήσεσθαι φυλάεσσιν,
 Φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβυλ' Ἀθήνη
 Τυδείδῃ · ἵνα μή τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 Φθαίῃ ἐπευξάμενος βαλέειν, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
 Δουρὶ δ' ἐπαῖσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης ·
 370 Ἦέ μιν, ἤε σε δουρὶ κιχήσομαι · οὐδέ σε φημι
 Διὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύσειν αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ἦ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφῆκεν, ἐκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός.
 Δεξιτερόν δ' ὑπὲρ ὦμον εὖζου δουρὸς ἀκωκῇ
 Ἐν γαίῃ ἐπὶ γῆ · ὃ δ' ἄρ' ἔστι, τάρβησέν τε,
 375 Βαμβαίνων — ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνεται ὀδόντων
 Χλωρὸς ὑπαὶ δείους. τὼ δ' αὖθμαίνοντε κιχήτην,
 Χειρῶν δ' ἀψάσθην · ὃ δὲ δακρύσας ἔπος ἠΐδα ·
 Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. ἔστι γὰρ ἔνδον
 Χαλκός τε χρυσός τε, πολέμητός τε σίδηρος ·
 380 Τῶν κ' ὑμῖν χαρίσαιο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 Εἴ κεν ἐμὲ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολέμητις Ὀδυσσεύς ·
 Θάρσει, μηδέ τί τοι θίνατος καταθύμιος ἔστω ·
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατ' ἄλεξον ·
 285 Πῇ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεαι οἶος
 Νύκτα δι' ὄφραϊν, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι ;
 Ἦ τίνα συλήσων νεκρῶν κατατεθνηῶτων ;
 Ἦ σ' Ἐκτωρ προέηκε διασκοπιῆσθαι ἕκαστα
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς ; ἢ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκεν ;
 390 Τὸν δ' ἡμείβει ἔπειτα Δίλων ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυνὴ ·
 Πολλῆσιν μ' ἄτησι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἐκτωρ,
 Ὅς μοι Πηλεΐδης ἀγανοῦ μώνυχας ἵππους
 Δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ ·
 Ἠνώγει δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 395 Ἀνδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,
 Ἦε φυλάσσονται νῆες θοαί, ὥς τοπάρους περ,
 Ἦ ἤδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
 Φύξιν βουλευοίτε μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλοιτε
 Νύκτα φυλασσέμεναι, καμιάτῳ ἄδδηκότες αἰνῶ.
 400 Τὸν δ' ἐπιμειδίσας προσέφη πολέμητις Ὀδυσσεύς ·
 Ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμὸς,

- Ἴππων Αἰακίδαο δαΐφρονος · οἳ δ' ἄλγεῖνοι
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἦδ' ὀχέεσθαι,
 Ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 405 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον·
 Ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἐκτορα, ποιμένα λαῶν;
 Ποῦ δέ οἱ ἔντεα κέϊται Ἀρηΐα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι;
 Πῶς δ' αἶ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαὶ τε καὶ εὐναί;
 [Ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν· ἢ μεμάασιν
 410 Αὐθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἥε πόλινδε
 Ἄψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμύσαντό γ' Ἀχαιοὺς·]
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουληφόροι εἰσὶν,
 415 Βουλὰς βουλεύει θεῖον παρὰ σήματι Πλου,
 Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακὰς δ' ἅς εἴρειαι, ἥρως,
 Οὔτις κεκριμένη ὅνεται στρατόν, οὐδὲ φυλάσσει.
 Ὅσσοι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάροι, οἷσιν ἀνάγκη,
 Οἳ δ' ἐργηγόρθασι, φυλασσέμεναι τε κέλονται
 420 Ἀλλήλοισ· ἀτὰρ αὖτε πολὺκλήτοι ἐπίκουροι
 Εὐδουσι· Τρῳαὶν γὰρ ἐπιτραπέουσιν φυλάσσειν·
 Οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἶαται, οὐδὲ γυναῖκες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμήτις Ὀδυσσεύς·
 Πῶς γὰρ νῦν, Τρῳέεσσι μεμυγμένοι ἵπποδάμοισιν
 425 Εὐδουσ', ἢ ἀπανευθε; δειπέ μοι, ὄφρα δαείω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 Τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 Πρὸς μὲν ἅλῃος Κᾶρες καὶ Παῖονες ἔγκυλότοξοι,
 Καὶ Λέλεγες καὶ Καύκωνες, δῖοι τε Πηλασγοί·
 430 Πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, Μυσοὶ τ' ἀγέρωχοι,
 Καὶ Φρύγες ἵπποδάμοι καὶ Μήρονες ἵπποκορυσταί.
 Ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα;
 Εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδῦναι ὅμιλον,
 Θρηῆικες οἶδ' ἀπάνευθε νεήλιδες, ἔσχατοι ἄλλων·
 535 Ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεύς, παῖς Ἰλίωνῃος.
 Τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἶδον ἠδὲ μεγίστους·
 Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὅμοιοι.
 Ἄρμα δέ οἱ χρυσοῖ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἥσκηται·
 Τείχεα δέ χρύσεια, πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
 440 Ἥλυθ' ἔχων· τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν
 Ἀνδρεσσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσειτον ὠκυπόροισιν,
 Ἥ ἐμὲ δῆσαντες λίπει· αὐτόθι νηλεῖ δισμῶ,
 Ὄφρα κεν ἔλθῃτον, καὶ πειρηθῇτον ἐμεῖο,

445 Ἦ ῥα κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, ἥε καὶ οὐκί.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

Μῆ δὴ μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ,

Ἔσθλά περ ἀγγείλας, ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς αἰμάς.

Εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἥε μεθῶμεν,

450 Ἦ τε καὶ ὕστερον εἰσθα θοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,

Ἦε διοπτεύσων, ἥ ἐναντίβιον πολέμιζων·

Εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαρεῖς ἀπὸ θυμὸν δλείσσης,

Οὐκέτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσειαι Ἀργείοισιν.

Ἦ, καὶ ὁ μὲν μιν ἔμελλε γενεῖον χειρὶ παχείῃ

455 Ἀφάμενος λίσσεσθαι· ὁ δ' αἰχένα μέσσον ἔλασσε,

Φασγάνῳ αἶξας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·

Φθεγγόμενου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.

Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῇφιν ἔλοντο,

Καὶ λυκέην καὶ τόξα παλίντονα καὶ δόρυ μακρόν·

460 Καὶ τάγ' Ἀθηναίῃ ληϊτίδι δῖος Ὀδυσσεὺς

Ῥφός· ἀνέσχεθε χειρὶ, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἡῦδα·

Χαῖρε, θεά, τοῖςδεσσι! σέ γάρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ

Πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὖτις

Πέμψον ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς.

465 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἔθεν ὑφός· αἰέρας

Θῆκεν ἀνὰ μυρίκην· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν,

Συμμάρψας δόνακας, μυρίκης τ' ἐριθηλείας ὄζους·

Μῆ λάθοι αὖτις ἰόντε θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.

Τῷ δέ βάτιν προτέρω, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα·

470 Αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἔξον ἰόντες.

Οἳ δ' εὐδον καμιάτῳ ἀδδηκότες, ἔντεα δέ σφιν

Καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθοὶ κέκλιτο, εὖ κατὰ κόσμον,

Τριστοιχί· παρὰ δέ σφιν ἐκάστω δίζυγες ἵπποι.

Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ εὐδε, παρ' αὐτῷ δ' ὠκέες ἵπποι

475 Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυρμαίτης ἱμάσι δεδεντο.

Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπαύροισιν ἰδὼν Διομήδεϊ δεῖξεν·

Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνὴρ, οὗτοι δέ τοι ἵπποι,

Οὓς νῶϊν πίφανσκε Δόλων, ὃν ἐπέφρομεν ἡμεῖς.

Ἄλλ' ἄγε δὴ, πρόφερε κρατερὸν μένος· οὐδέ τί σε χρὴ

480 Ἑσταμέναι μέλεον σὺν τεύχεσιν· ἀλλὰ λυ' ἵππους·

Ἦε σύγ' ἀνδρας ἔταιρε, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην, τῶν δέ στόνος ὤρνυτ' αἰκῆς,

Ἄορι θεινομένων· ἐρυθαίνεται δ' αἵματι γαῖα.

485 Ὡς δέ λέων μήλοισιν ἀσημιάτοισιν ἐπελθὼν,

Αἶγεςιν ἢ οὔεσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούσῃ·

Ὡς μὲν Θρήϊκας ἀνδρας ἐπώχετο Τυδείδης υἱός,

Ὅφρα δυνάδεκ' ἔπεφνεν· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,

Ὅντινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστάς,

490 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξερούσασκεν,

Τὰ φρονέων κατὰ θυμόν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι

Ῥεῖα διέλθοιεν, μηδὲ τρομεοῖατο θυμῷ,

Νεκροῖς ἀμβαίνοντες· ἀήθεσσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κιχήσατο Τυδεὸς υἱός,

495 Τὸν τρισκαιδέκατον μελιηδέα θυμόν ἀπηύρα,

Ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇφιν ἐπέστη.

[Τὴν νύκτ', Οἰνεῖδαο πάϊς, διὰ μῆτιν Ἀθήνης.]

Τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς λύε μώνυχας ἵππους,

Σὺν δ' ἤειρεν ἱμάσι, καὶ ἐξήλυνεν ὀμίλου,

500 Τόξω ἐπιπλήσσω· ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαινήν

Ποικίλου ἐκ διφροῖο νοήσατο χερσὶν ἐλέσθαι·

Ῥοῖζησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ δῖω.

Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε μένων, ὅτι κύντατον ἔρδοι·

Ἢ ὅγε δίφρον ἐλών, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,

505 Ῥυμοῦ ἐξερούοι, ἢ ἐκφέροι ὑφὸς αἰέρας·

Ἢ ἔτι τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμόν ἔλοιτο.

Ἔως ὁ ταῦθ' ὠρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη

Ἐγγύθεν ἱσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον·

Νόστου δὴ μνήσαι, μεγαθύμου Τυδεὸς υἱέ,

510 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς·

Μὴ πού τις καὶ Τρώας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος.

Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὅπα φωνησάσης·

Καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσετο· κόπτε δ' Ὀδυσσεύς

Τόξω· τοὶ δ' ἐπέτοντο θοάς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

515 Οὐδ' ἀλαοσκοπὴν εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,

Ὡς ἰδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδεὸς υἱὸν ἔπουσεν·

Τῇ κοτέων, Τρώων κατεδύσατο πουλὺν ὄμιλον,

Ἦρσεν δὲ Θρηκῶν βουλευφόρον Ἴπποκόωντα,

Ῥῆσου ἀνεψιὸν ἐσθλόν· ὁ δ' ἐξ ὑπνου ἀγορούσας,

520 Ὡς ἰδε χῶρον ἐρήμον, ὅθ' ἕστασαν ὠκέες ἵπποι,

Ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσιν,

Ῥμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' οἰόμηνεν ἐταῖρον.

Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὤρτο κυδοιμός,

Θυνόντων ἄμυδις· θηεῦντο δὲ μέμερα ἔργα,

525 Ὅσσ' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.

Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι σκοπὸν Ἐκτορος ἔκταν,

Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς μὲν ἔρυνξε, Διὶ φίλος, ὠκέας ἵππους·

Τυδείδης δὲ χαμᾶζε θορῶν ἔναρα βροτόεντα

Ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσῆϊ τίθει· ἐπεβήσατο δ' ἵππων.

530 Μάστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.

[Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.]
 Νέστιωρ δὲ πρῶτος κτύπον αἶε, φώνησέν τε·

ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Ψεύσομαι, ἢ ἔνυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός·
 535 Ἴππων μὲν ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὐατα βάλλει.
 Αἰ γὰρ δὴ Ὀδυσσεύς τε καὶ ὁ κρατερός Διομήδης
 ὦδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίατο μώνυχας ἵππους.
 Ἄλλ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή τι πάθωσιν
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.

540 Οὐπὼ πᾶν εἶρητο ἔπος, ὅτ' ἄρ' ἤλυθον αὐτοί.
 Καὶ ὃ οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ χαρέντες
 Δεξιῇ ἡσπάζοντο, ἔπεσσι τε μελιχίλοισιν.

Πρῶτος δ' ἐξερέεινε Γερήνιος ἱππότης Νέστιωρ·
 Εἶπ' ἄγε μὲν, ὦ πολύναιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 545 Ὅπως τοὺςδ' ἵππους λάβητον· καταδύντες ὁμιλον
 Τρώων; ἢ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας;
 Αἰνῶς ἀκτίνεσσιν εἰοικότες ἡέλιοιο.

Αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίγομαι, οὐδέ τί φημι
 Μιμνάζειν παρὰ νηυσί, γέρον περ εὖν πολεμιστῆς·
 550 Ἄλλ' οὐπὼ τοίους ἵππους ἶδον, οὐδ' ἐνόησα.
 Ἀλλά τιν' ὕμ' ὅτῳ δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα·
 Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Κούρη τ' αἰγιόχοιο Διός, γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 555 ὦ Νέστιωρ Νηληιάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Ῥεῖα θεὸς γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας ἠέπερ οἶδ'ε,
 Ἴππους δωρήσαιτ', ἐπειὴ πολὺν φέρτεροί εἰσιν.
 Ἴπποι δ' οἶδε, γεραιέ, νεήλυδες, οὓς ἐρεεῖνεις,
 Θρηϊκιοὶ· τὸν δέ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
 560 ἔκτανε, παρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους.

Τὸν τρισκαιδέκατον σκοπὸν εἵλομεν ἐγγύθι νηῶν·
 Τὸν ῥα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο
 Ἐκτὼρ τε προέηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί.

Ὡς εἰπὼν τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους,
 565 Καγχαλόων· ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί.
 Οἱ δ' ὅτε Τυδεΐδew κλισίῃν εὖτυκτον ἴκοντο,
 Ἴππους μὲν κατέδησαν εὖτμήτοισιν ἱμάσιν
 Φάτνῃ ἐφ' ἱππεῖν, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι
 Ἔστασαν ὠκύποδες, μελιηδέα πυρὸν ἔδοντες.

570 Νῆϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος
 Θῆκ' Ὀδυσσεύς, ὅφρ' ἱρὸν ἐτοιμασσαίαιτ' Ἀθήνη.
 Αὐτοὶ δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀπετίζοντο θαλάσση,
 Ἐσβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον, ἀμφὶ τε μηρούς.

Ἀντὰρ ἐπεὶ σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλὸν
 575 Νίψεν ἀπὸ χρωτός, καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ,
 Ἔς ὃ' ἀσαμίνθους βάντες εὐξέστας λούσαντο.
 Τῷ δὲ λοεσσαμένῳ, καὶ ἀλειψαμένῳ λίπ' ἐλαίῳ,
 Δείπνῳ ἐφιζανέτην· ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνη
 Πλείου ἀφυσσάμενοι λείβον μελιηδέα οἶνον.

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Δ.

Instructus splendidis armis Agamemno mane copias suas in aciem educit, simul Hector et alii principes Trojanorum (1 – 66). Insolitâ virtute Agamemnonis, quæ et incognitam turbam inflammat, Trojanî commoventur, magnâ clade acceptâ (67 – 162). Hector ipse, ad urbis usque mœnia repulsus, Jovis jussu impetum furentis adversarii declinat, donec ille saucius prælio egreditur (163 – 283). Quo facto, Hector ad pugnandum redit, et novum ardorem injicit suis (284 – 309). Aciem inclinatam restituunt Diomedes, Ulysses, Ajax : sed Diomedes, a Paride vulneratus, cito ad naves revehitur (310 – 400) ; item Ulysses, vulneratus a Soco, atque, eo transfixo, a Trojanis circumventus, ope Menelai et Ajacis dimicationi eripitur (401 – 488) ; mox Paridis sagittis vulnerantur Machao et Eurypylus (489 – 596). Machaonem, Nestoris curru prætervehentem, conspicatus Achilles, Patroclum mittit præsentia cogniturum (597 – 617). Is ubi Machaonem agnovit, a Nestore miserrimam fortunam prælii edocetur rogaturque, ut vel Achillem ad auxilium Achivis ferendum imploret, vel ipse, Achillis arma indutus, hostes terreat (618 – 803). In reditu Patroclus Eurypylum ex vulnere ægrum offendit, eique in tentorium delato medetur (804 – 848).

Ἀ γ α μ έ μ ν ο ν ο ς ἄ ρ ι σ τ ε ί α .

- Ἡὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγανοῦ Τιθωνοῖο
 Ὄρνυθ', ἐν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν ·
 Ζεὺς δ' Ἐριδα προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Ἀργαλήν, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν.
 5 Στῇ δ' ἐπ' Ὀδυσσεὺς μεγακῆτεϊ νῆϊ μελαίνῃ,
 ἥ ὃ' ἐν μεσσήτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσσε,
 Ἥμιν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
 Ἴδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος · τοῖ ὃ' ἔσχατα νῆας εἰσας
 Εἶχονσαν, ἠρορῆ πύστυοι καὶ κάρτεϊ χεῖρῶν.
 10 Ἐνθα στήσ' ἠΰσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε
 Ὀρθι', Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάστω
 Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μύχεσθαι.

- [Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ', ἥδ' ἐνέεσθαι
 Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.]
- 15 Ἀτρεΐδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζῶννυσθαι ἄνωγεν
 Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν.
 Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔδθηκεν
 Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν,
- 20 Τὸν ποτὲ οἱ Κινύρης δῶκε, ξεινήϊον εἶναι.
 Πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὔνεκ' Ἀχαιοὶ
 Ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἐμελλον·
 Τοῦνεκά οἱ τὸν δῶκε, χαριζόμενος βασιλῆϊ.
 Τοῦ δ' ἦτοι δέκα οἴμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο,
- 25 Δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο·
 Κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν
 Τρεῖς ἐκάτερθ', ἔρισιν ἐοικότες, ἄστε Κρονίων
 Ἐν νέφεϊ στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος· ἐν δὲ οἱ ἦλοι
- 30 Χρῦσέιοι πάμφαινον· ἀτὰρ περὶ κουλὸν ἦεν
 Ἀργύρεον, χρυσεόισιν ἀοστήρεσσιν ἀρηρός.
 Ἄν δ' ἔλετ' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῶριν,
 Καλὴν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν·
 Ἐν δὲ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν εἴκοσι κασσιτέροιο
- 35 Δευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἦν μέλανος κυάνοιο.
 Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῶ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο,
 Δεινὸν δερκομένη· περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε.
 Τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμῶν ἦν· ἀντὰρ ἐπ' αὐτῶ
 Κυάνεος ἐλέλικτο δράκων, κεφαλαὶ δὲ οἱ ἦσαν
- 40 Τρεῖς ἀμφιστροφές, ἐνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι.
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετραφάληρον,
 Ἴππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
 Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ,
 Ὀξέα· τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
- 45 Δάμπ'· ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 Τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρῦσοιο Μυκῆνης.
 Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
 Ἴππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ·
 Αὐτοὶ δὲ προῦλές σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
- 50 Ῥῶντ'· ἄσβεστος δὲ βοή γένετ' ἰῶθι πρό.
 Φθάν δὲ μέγ' ἱππῶν ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες·
 Ἴππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 Ὄρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑπόθεν ἤκεν ἑέρας
 Αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὔνεκ' ἐμελλεν
- 55 Πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἄϊδι προῖάψειν.

- Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμοῦ πεδίοιο,
 Ἔκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Αἰνείαν θ', ὃς Τρῶσι, θεὸς ὥς, τίετο δῆμῳ,
 Τρεῖς τ' Ἀντηνορίδας, Πόλυβον καὶ Ἀγήνορα διον,
 60 Ἡΐθεόν τ' Ἀκάμαντ', ἐπιέκελον ἀθανάτοισιν.
 Ἐκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσῃν.
 Οἶος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐλῖος ἀστήρ,
 Παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδν νεφέα σκιάοντα.
 Ὡς Ἐκτωρ ὅτε μὲν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
 65 Ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελύων· πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 Λάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
 Οἱ δ', ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
 Ὀγμον ἐλαύνωσιν, ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,
 Πυρῶν ἢ κριθῶν· τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει.
 70 Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
 Δίηον, οὐδ' ἔτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
 Ἴσας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον· οἱ δὲ, λύκοι ὥς,
 Θῦνον. Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορόωσα.
 Οἷη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν.
 75 Οἱ δ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοί, ἀλλὰ ἔκηλοι
 Σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθείατο, ἦχι ἐκίστω
 Δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο.
 Πάντες δ' ἠτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
 Οὔνεκ' ἄρα Τρῳέσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
 80 Τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατὴρ· ὁ δὲ νόσφι λιασθεῖς,
 Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο, κύνει γαίῳν,
 Εἰσορόων Τρῳῶν τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Χαλκοῦ τε στεροπὴν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.
 Ὀφρα μὲν ἤως ἦν καὶ ἀέζετο ἱερὸν ἦμαρ,
 85 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἦπιετο, πίπτε δὲ λαός·
 Ἥμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὠπλίσσατο δεῖπνον
 Οὔρεος ἐν βήσσησιν, ἐπεὶ τ' ἐχορέσσατο χεῖρας
 Τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τέ μιν ἴκετο θυμόν,
 Σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἱμερος αἰρεῖ.
 90 Τῆμος σφῇ ἀρετῇ Δαναοὶ ῥήξαντο φύλαγγας,
 Κεκλόμενοι ἐτάροισι κατὰ στίχας· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
 Πρῶτος ὄρουσ'· ἔλε δ' ἄνδρα Βιήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Αὐτόν, ἔπειτα δ' ἐταῖρον Ὀϊλῆα πλήξιππον.
 Ἦτοι ὅγ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος, ἀντίος ἔστη.
 95 Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξεῖ δουρὶ
 Νύξ', οὐδὲ στεφάνῃ δόρου οἱ σέθεν χαλκοβάρεια,
 Ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἤλθε καὶ ὀστέου, ἐγκέφαλος δὲ
 Ἐνδον ἄπας πεπάλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα.

- Καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 100 Στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ περιδύσε χιτῶνας·
 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἰσὸν τε καὶ Ἀντιφον ἐξαναρίζων,
 Τίς δ' ὧ Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω
 Εἶν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντας· ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν,
 Ἀντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός· ὦ ποτ' Ἀχιλλεύς
 105 Ἰδῆς ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισιν,
 Ποιμαίνοντ' ἐπ' ὅεσσι λαβῶν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.
 Ἀὐτὸς γὰρ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στήθος βάλε δουρί·
 Ἀντιφον αὖ παρὰ οὐς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.
 110 Σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖν ἐσύλα τεύχεα καλά,
 Γινώσκων· καὶ γὰρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν
 Εἶδεν, ὅτ' ἐξ Ἰδῆς ἄγαγεν πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς.
 Ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
 Ῥηϊδίως συνέαξε, λαβῶν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
 115 Ἐλθὼν εἰς εὐνὴν, ἀπαλὸν τέ σφ' ἦτορ ἀπηύρα·
 Ἡ δ' εἶπερ τε τυχῆσι μάλα σχεδόν, οὐ δύναταί σφιν
 Χραιομεῖν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἐκάνει·
 Καρπαλίμως δ' ἦϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην,
 Σπείδουσ', ἰδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ὕφ' ὀρμῆς·
 120 Ὡς ἄρα τοῖς οὕτις δύνατο χραιοσμήσαι ὄλεθρον
 Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο.
 Αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἴππόλοχον μενεχάρμην,
 Τίεας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος, ὅς ῥα μάλιστα,
 Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα,
 125 Οὐκ εἶσαχ' Ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ·
 Τοῦπερ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων,
 Εἶν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους·
 Ἐκ γὰρ σφεας χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα,
 Τὼ δὲ κυκηθήτην· ὁ δ' ἐναντίον ὦρτο, λέων ὥς,
 130 Ἀτρεΐδης· τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γουναζέσθην·
 Ζώγρει, Ἀτρεὺς νιέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα·
 Πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κέεται,
 Χαλκός τε χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος·
 Τῶν κέν τοι χαρίσαιο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 135 Εἰ νῶϊ ζωοὺς πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς τῷγε κλαίοντε προσανδήτην βασιλῆα
 Μειλιχίοις ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἀκουσαν
 Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος νιέες ἐστὼν,
 Ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν,
 140 Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ,
 Αὖθι κατακτείνει, μηδ' ἐξέμεν ἄψ ἔς Ἀχαιοῦς·

Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην.

Ἢ, καὶ Πείσανδρον μὲν ἄφ' ἵππων ὥσε χαμαῖζε,
Δουρὶ βαλὼν πρὸς σιτήθος· ὁ δ' ὑπτιος οὐδεὶ ἐρείσθη.

145 Ἴππόλοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμαὶ ἐξενάριξεν,
Χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ τμήξας, ἀπὸ τ' αὐχένα κόψας·

Ὀλμον δ' ὥς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου.

Τοὺς μὲν ἕασ'· ὁ δ', ὅθι πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες,

Τῇ ᾗ ἐόρουσ', ἅμα δ' ἄλλοι ἑυκνήμιδες Ἀχαιοί.

150 Πέζοι μὲν πέζους ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκη,

Ἴππεῖς δ' ἱππῆας — ὑπὸ δέ σφισιν ὥρτο κονίη

Ἐκ πεδίου, τὴν ὥρσαν ἐρίγδονποι πόδες ἵππων —

Χαλκῷ δηϊόωντες. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων

Αἰὲν ἀποκτείνων ἔπει, Ἀργείοισι κελεύων.

155 Ὡς δ' ὅτε πῦρ αἶδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ·

Πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι

Προόρῳζοι πίπτουσιν, ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ·

Ὡς ἄρ' ὑπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα

Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐριαύχετες ἵπποι

160 Κεῖν' ὄχρα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,

Ἥνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας· οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ

Κεῖατο, γυπέσσιιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.

Ἐκτορα δ' ἐκ βελέων ὑπαγε Ζεὺς, ἕκ τε κονίης,

Ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἕκ θ' αἵματος, ἕκ τε κυδοιμοῦ·

165 Ἀτρεΐδης δ' ἔλετο, σφεδανὸν Λατριοῖσι κελεύων.

Οἱ δέ παρ' Ἰλου σῆμα παλαιοῦ Λαρδανίδαο,

Μέσσον καὶ πεδίων, παρ' ἐρινεὸν ἔσσεύοντο,

Ἰέμενοι πόλιος· ὁ δὲ κεκληγὼς ἔπει· αἰεὶ

Ἀτρεΐδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας αὐπίτους.

170 Ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκοντο,

Ἐνθ' ἄρα δὴ ἵσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.

Οἱ δ' ἔτι καὶ μέσσον πεδίων φοβέοντο, βόες ὥς,

Ἄστε λέων ἐφόβησε, μολῶν ἐν νυκτὸς ἀμολγῶ,

Πάσας· τῇ δέ τ' ἰῇ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·

175 Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,

Πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει·

Ὡς τοῖς Ἀτρεΐδης ἔφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,

Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστανον· οἱ δ' ἐφέβοντο.

Πολλοὶ δὲ προηρεῖς τε καὶ ὑπτιοὶ ἔκπεσον ἵππων

180 Ἀτρεΐδεω ὑπὸ χειρὶ· περὶ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν.

Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος

Ἰεσθαι, τότε δὴ ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε

Ἰδῆς ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδιθέσσης,

Οὐρανόθεν καταβάς· ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χειρὶν.

- 185 Ἴριν δ' ὠτρυνε χουσόπτερον ἀγγελεύσαν·
 Βάσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, τὸν Ἑκτορι μῦθον ἔνισπε.
 "Οφρ' ἂν μὲν κεν ὄρᾳ Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
 Τόφρ' ἀναχωρεῖτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω
- 190 Μάρασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπεῖς ἢ βλήμενος ἰῶ,
 Εἰς ἵππους ἄλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλίξω,
 Κτείνειν, εἰσόκε νῆας ἐϋσέλμους ἀφίκηται,
 Δύη τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
- 195 "Ως ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε ποδὴν ἡμενος ὠκέα Ἴρις.
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων εἰς Ὀλιον ἱρήν·
 Εὖρ' υἱὸν Προιάμοιο δαΐφρονος, Ἑκτορα δῖον,
 Ἑσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
- 200 Ἑκτορ, υἱὲ Προιάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
 Ζεὺς με πατὴρ προέηκε, τῆν τάδε μυθήσασθαι.
 "Οφρ' ἂν μὲν κεν ὄρᾳς Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
 Τόφρ' ὑπόεικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθι
- 205 Μάρασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπεῖς ἢ βλήμενος ἰῶ,
 Εἰς ἵππους ἄλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλίξει,
 Κτείνειν, εἰσόκε νῆας ἐϋσέλμους ἀφίκηται,
 Δύη τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
- 210 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις·
 Ἑκτωρ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖζε,
 Πάλλων δ' ὅξεα δοῦρα κατὰ στρατὸν ὄχετο πάντη,
 Ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ φίλοπιν αἰνὴν.
 Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔστιαν Ἀχαιῶν.
- 215 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας·
 Ἀρτύνθη δὲ μάχῃ, στὰν δ' ἀντίοι· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
 Πρῶτος ὄρουσ'· ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἀπάντων.
 "Εσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 "Οστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν,
- 220 Ἡ αὐτῶν Τρώων, ἧς κλειτῶν ἐπικούρων.
 Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης, ἧς τε μέγας τε,
 "Ος τράφη ἐν Θρήκῃ ἐριβόλακι, μητέρι μήλων·
 Κισσῆς τόνγ' ἔθρεψε δόμοις ἐνι τυτθὸν ἐόντα,
 Μητροπάτωρ, ὃς τίχτε Θεανῶ καλλιπάρηον.
- 225 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦβης ἐρικυδέος ἔκετο μέτρον,
 Αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν·
 Γήμας δ', ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἔκετ' Ἀχαιῶν,

- Σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἱ οἱ ἔποντο·
 Τὰς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκωίῃ ἴλεπε νῆας εἵσας,
 230 Αὐτὰρ ὁ πρὸς ἑὼν εἰς Ἴλιον εἰληλούθει·
 "Ὅς ῥα τότ' Ἀτρεΐδῳ Ἀγαμέμνωνος ἀντίος ἦλθεν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
 Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώην, θώρηκος ἔνερθεν,
 235 Νύξ' ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖν χεὶρὶ πιθήσας·
 Οὐδ' ἔτορε ζωστήρα παναίολον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Ἀργύρῳ ἀντομένη, μολίβδος ὥς, ἐτράπετ' αἰχμή.
 Καὶ τότε χεὶρὶ λαβὼν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 "Ἐλκ' ἐπὶ οἱ μεμαώς, ὥς τε λίς· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 240 Σπάσασατο· τὸν δ' ἄορι πλῆξ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυνῖα.
 "Ὡς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον,
 Οἰκτρὸς, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ἀστοῖσιν ἀρήγων,
 Κουριδίδης, ἧς οὔτι χάριν ἶδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν·
 Πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη
 245 Αἶγας ὁμοῦ καὶ οἷς, τὰ οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.
 Δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων ἐξενάριξεν,
 Βῆ δὲ φέρον ἄν' ὅμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Κόων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
 Πρεσβυγενὴς Ἀττηνορίδης, κρατέρόν ῥά ἐ πένθος
 250 Ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, κασιγνήτοιο πεσόντος.
 Στῆ δ' εὐρᾶς σὺν δουρι, λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον·
 Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν,
 Ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
 "Ρίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 255 Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
 Ἄλλ' ἐπόρουσε Κόωνι, ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
 "Ἦτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασιγνήτον καὶ ὄπατρον
 "Ἐλκε ποδὸς μεμαώς, καὶ αὖτει πάντας ἀρίστους·
 Τὸν δ' ἔλκοντ' ἄν' ὅμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
 260 Οὔτῃσε ξυστῶ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυνῖα·
 Τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
 "Ἐνθ' Ἀττήνορος νῆες, ὑπ' Ἀτρεΐδῃ βασιλῇ
 Πότμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Αἴδος εἴσω.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,
 265 "Ἐγχεῖ τ' ἄορι τε, μεγάλοισι τε χειρμαδίοισιν,
 "Ὀφρα οἱ αἷμ' ἔτι θερμόν ἀνήροθεν ἐξ ὠτειλῆς·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα,
 "Ὅξεϊαι δ' ὀδύναι δύνον μένος Ἀτρεΐδαο.
 "Ὡς δ' ὅτ' ἄν' ὠδίνουσιν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναικα,
 270 Δριμύ, τότε προῖεῖσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι,

- Ἥρης θυγατέρες, πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι ·
 Ὡς ὁξεῖ ὀδύναι δύνον μένος Ἀτρεΐδαο.
 Ἐς δῖφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλεν,
 Νηυσὶν ἐπιγλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν · ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 275 Ἡὔσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς ·
 Ὡ φίλοι, Ἀγείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 Ἑμεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε πομποπόροισιν
 Φύλοπιν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
 Εἴασε Τρῶεσσι πάνημέριον πολεμίζειν.
 280 Ὡς ἔφαθ' · ἡνιόχος δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
 Νῆας ἐπιγλαφυράς · τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην ·
 Ἄφρεον δὲ στήθεα, ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίη,
 Τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες.
 Ἐκτωρ δ' ὥς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κίοντα,
 285 Τρῳσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας ·
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
 Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς !
 Οἷχεται ἀνὴρ ὄριστος, ἐμοὶ δὲ μεγ' εὖχος ἔδωκεν
 Ζεὺς Κρονίδης, ἀλλ' ἰθὺς ἐλαύνετε μωνήχας ἵππους
 290 Ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Ὡς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας
 Σεύη ἐπ' ἀγροτέρῳ σὺν καπρίῳ ἢ ἐλέοντι ·
 Ὡς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σεῦε Τρῶας μεγαθύμους
 295 Ἐκτωρ Πριαμίδης, βροτολογίῳ ἴσος Ἀρηϊ.
 Αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει ·
 Ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ, ὑπεραεῖ ἴσος ἀέλλῃ,
 Ἦτε καταλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.
 Ἐνθα τίνα πρώτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
 300 Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν ;
 Ἀσάϊον μὲν πρώτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ὀπίτην,
 Καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ Ὀφέλιον ἡδ' Ἀγέλαον,
 Αἴσυμνόν τ' Ὀρόν τε καὶ Ἰππόνοον μενεχάρμην.
 Τοὺς ἄρ' ὄγ' ἡγεμόνας Δαναῶν ἔλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 305 Πληθύν · ὥς ὅποτε νέφεα Ζέφυρος στυφελίξῃ
 Ἀργέσταιο Νότιοιο, βαθεῖη λαίλαπι τύπτων ·
 Πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, ὑφόσε δ' ἄχνη
 Σκιδνάται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς ·
 Ὡς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἐκτορι δάμνατο λαῶν.
 310 Ἐνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο,
 Καὶ νῦν κεν ἐν νῆεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί,
 Εἰ μὴ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κέκλετ' Ὀδυσσεύς ·
 Τυδείδῃ, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς ;

- Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἔμ' ἵστασο· δὴ γὰρ ἔλεγχος
 315 Ἔσσεται, εἴ κεν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Ἦτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυνθα
 Ἡμέων ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Τρωσὶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος, ἤεπερ ἡμῖν.
 320 Ἦ, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἄφ' ἵππων ὥσε χαμάζε,
 Δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀντίθεον θεράποντα, Μολίονα, τοῖο ἄνακτος.
 Τοὺς μὲν ἔπειτ' εἵασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν·
 Τὼ δ' ἂν ὄμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὥς ὅτε κάπρω
 225 Ἐν κυσὶ θηρευτῆσι μέγα φρονέοντε πέσσητον·
 Ὡς ὄλεκον Τρῳᾶς παλινορμένῳ· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἐκτορα δῖον.
 Ἐνθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε, δῆμον ἀρίστω,
 Τίε δύνω Μέροπος Περικωσίου, ὃς περὶ πάντων
 330 Ἦδεε μαντοσύνας, οὐδέ οὖς παῖδας ἔασκεν
 Στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τὼ δέ οἱ οὔτι
 Πειθέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
 Τοὺς μὲν Τυδείδης δουρὶ κλειτὸς Διομήδης,
 Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, κλυτὰ τεύχε' ἀπνήρα·
 335 Ἰππόδαμον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ Τπείροχον ἐξενάριξεν.
 Ἐνθα σφιν κατὰ ἴσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων,
 Ἐξ Ἰδης καθορῶν· τοὶ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
 Ἦτοι Τυδέος υἱὸς Ἀγαστριοφον οὔτασε δουρὶ
 Παιονίδην ἥρωα κατ' ἰσχίον· οὐ γὰρ οἱ ἵπποι
 340 Ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν· αἶσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 Τοὺς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν· αὐτὰρ ὁ πεζὸς
 Θῦνε διὰ προμάχων, εἰως φίλον ὤλεσε θυμόν.
 Ἐκτωρ δ' ὁξὺ νόησε κατὰ στίχας, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 Κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρῳῶν εἶποντο φάλαγγες.
 345 Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Αἶψα δ' Ὀδυσσεῖα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἔοντα·
 Νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἐκτωρ·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ στείωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 350 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάρμαρτε, τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν,
 Ἀκρὴν κακὴ κόρυθα· πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός,
 Οὐδ' ἔκετο χροῶα καλόν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια,
 Τρίπτυχος, αὐλῶπις, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἐκτωρ δ' ὥκ' ἀπῆλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὀμίλῳ·
 355 Στῇ δὲ γυνὴ ξριπῶν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
 Γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυπεν.

- Ὀφρα δὲ Τυδεΐδης μετὰ δούρατος ὄχρετ' ἐρωήν,
 Τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καταείσατο γαίης,
 Τόφρ' Ἐκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἄψ ἐς δίφρον ὀρούσας
 360 Ἐξέλασ' ἐς πληθύν, καὶ ἀλεύατο Κῆρσ' μέλαιναν.
 Δουρὶ δ' ἐπαΐσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον· ἧ τέ τοι ἄγχι
 Ἦλθε κακόν· νῦν αὐτέ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ὦ μέλλεις εὐχέσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
 365 Ἡ θὴν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
 Εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάροφός ἐστιν.
 Νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κε κιχέω.
 Ἡ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριζεν.
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠΰκόμοιο,
 370 Τυδεΐδῃ ἐπὶ τόξῳ τιταίνεται, ποιμένι λαῶν,
 Στήλῃ κεκλιμένος, ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ
 Ἦον Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
 Ἦτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο
 Αἶνυτ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὦμων,
 375 Καὶ κόρυθα βριαρὴν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν,
 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 Ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός· διὰ δ' ἀμπερές ἰὸς
 Ἐν γαίῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μάλα ἠδὺν γελάσας,
 Ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤνδα·
 380 Βέβληται, οὐδ' ἄλιον βέλος ἔκφυγεν· ὥς ὄφελόν τοι,
 Νείατον ἐς κενεῶνα βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἐλέσθαι.
 Οὕτω κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος,
 Οὔτε σε πεφοίκασι, λείονθ' ὥς μηκάδες αἶγες.
 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 385 Τοξότα, λωβητὴρ, κέρσ' ἀγλαέ, παρθενοπίπτα,
 Εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης,
 Οὐκ ἂν τοι χραίσμησι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί·
 Νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός, εὐχεται αὐτως.
 Οὐκ ἀλέγω, ὥς εἰ με γυνὴ βάλοι ἢ παῖς ἄφρων·
 390 Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάγκιδος οὐτιδανοῖο.
 Ἡ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρη,
 Ὅξυ βέλος πέλεται, καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησιν·
 Τοῦ δὲ γυναικὸς μὲν τ' ἀμφίδρυφοὶ εἰσι παρειαί,
 Παῖδες δ' ὀρφανικοί· ὁ δὲ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεῦθων
 395 Πύθεται· οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἦε γυναικες.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
 Ἔστη προσθ'· ὁ δ' ὀπισθε καθεζόμενος, βέλος ὦκν'
 Ἐκ ποδός ἔλκ'· ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή.
 Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἠνιόχῳ ἐπέτελλεν,

- 400 Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 Οἰώθη δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτός, οὐδέ τις αὐτῷ
 Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; μέγα μὲν κακόν, αἶ' κε φέβωμαι.
 405 Πληθὺν ταρβήσας· τὸ δὲ ῥίγιον, αἶ' κεν ἁλώω
 Μοῦνος· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Οἶδα γάρ, ὅτι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο·
 Ὃς δὲ κ' ἀριστεύῃσι μάχῃ ἐνι, τὸν δὲ μάλα χρεὼ
 410 ἔσθιμα κρᾶτερός, ἢ τ' ἔβλητ', ἢ τ' ἔβαλ' ἄλλον.
 Ἔως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων·
 Ἐλσαν δ' ἐν μέσσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
 Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροὶ τ' αἰζηοὶ
 415 Σεύωνται, ὃ δὲ τ' εἴσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο,
 Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπιτῇσι γένυσσιν·
 Ἀμφὶ δὲ τ' αἴσσονται· ὑπαὶ δὲ τε κόμπος ὀδόντων
 Γίγνεται· οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινὸν περ ἔοντα·
 Ὡς ῥα τότε ἄμφ' Ὀδυσῆα, Διὶ φίλον, ἐσσεύοντο
 420 Τρώες· ὃ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Δηϊοπίτην
 Οὔτασεν ὦμον ὑπερθεὺν ἐπάλμενος ὃς' εἰ δουρί·
 Αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα καὶ Ἔννομον ἐξενάριξεν·
 Χερσιδάμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων αἰξάντα,
 Δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
 425 Νύξεν· ὃ δ' ἐν κονίῃσι πεσών, ἔλε γαῖαν ἀγοστώ.
 Τοὺς μὲν ἔασ', ὃ δ' ἄρ' Ἰππασίδην Χάροπ' οὔτασε δουρί·
 Αὐτοκασίγνητον εὐγενέος Σῶκοιο.
 Τῷ δ' ἐπαλεξίσων Σῶκος κίεν, ισόθεος φῶς·
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 430 ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων αἶ' ἠδὲ πόνοιο,
 Σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξαι Ἰππασίδῃσιν,
 Τοιῷδ' ἄνδρε κατακτείνας, καὶ τεύχε' ἀπούρας·
 Ἦ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμόν ὀλέσσης.
 Ὡς εἰπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσῃν·
 435 Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαυδάλου ῥήρειστο·
 Πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χροῖα ἔργαθεν, οὐδέ τ' ἔασεν
 Παλλὰς Ἀθηναίη मिथήμεναι ἔγκασι φωτός.
 Γινῶ δ' Ὀδυσσεύς, ὃ οἱ οὔτι βέλός κατὰ καίριον ἦλθεν·
 440 Ἀφ' ὃ ἀναχωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἄ δεῖλ', ἢ μάλα δὴ σε κичάνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Ἦτοι μὲν ῥ' ἐμ' ἐπαισας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·

- Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημι φόνον καὶ Κῆρα μελαιναν.
 Ἥμισι τῷδ' ἔσσεσθαι· ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα,
 445 Εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπιώλω.
 Ἦ, καὶ ὁ μὲν φύγαδ' αὖτις ὑποστρέψας ἐβεβήκει
 Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν
 Ὠμῶν μερσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς·
 450 Ὡ Σῶχ', Ἰππάσου νιὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο,
 Φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας.
 Ἀ δελ', οὐ μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ὅσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἄλλ' οἴωνοι
 Ὠμησται ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες.
 455 Αὐτὰρ ἐπεὶ κέ θάνω, κτεριοῦσί με δῖοι Ἀχαιοί.
 Ὡς εἰπὼν, Σώκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 Ἔξω τε χροὸς ἔλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης·
 Αἶμα δέ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ὅπως ἴδον αἶμ' Ὀδυσῆος,
 460 Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, αὖτε δ' ἐταίρους·
 Τροῖς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός,
 Τροῖς δ' αἶεν ἰάχοντος Ἀρηΐφιλος Μενέλαος·
 Αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἑόντα·
 465 Αἴαν Διογενὲς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 Ἀμφὶ μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετο φωνή,
 Τῷ ἱκέλῃ, ὥσεί ἐ βιώατο μοῦνον ἑόντα
 Τρῶες ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
 Ἄλλ' ἴομεν καθ' ὅμιλον· ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.
 470 Δεῖδω, μή τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθεῖς,
 Ἔσθλός ἐών, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' αἶμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς·
 Εὖρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ φίλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν
 Τρῶες ἔπονθ', ὥσεί τε δαφουνοὶ θῶες ὄρεσφιν
 475 Ἀμφ' ἔλαφον κεράον βεβλημένον, ὄντ' ἔβαλ' ἀνὴρ
 Ἰὼ ἀπὸ νευρῆς· τὸν μὲν τ' ἤλυξε πόδεσσιν
 Φεύγων, ὄφρ' αἶμα λιαρόν, καὶ γούνατ' ὀρώρῃ·
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε δαμάσσεται ὦκὺς οἰστός,
 Ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν
 480 Ἐν νέμει σκιερῷ· ἐπὶ τε λῖν ἦγαγε δαίμων
 Σίντην· θῶες μὲν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει·
 Ὡς ῥα τότε ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
 Τρῶες ἔπον πολλοὶ τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὅγ' ἦρως
 Αἰσῶν ὧ ἔγχει ἀμύνετο ῥηλεὲς ἦμαρ.
 485 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἧύτε πύργον,

Στῇ δὲ παρέξ· Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.

Ἦιοι τὸν Μενέλαος Ἀργήϊος ἔξαγ' ὁμίλου,

Χειρὸς ἔχων, εἰως θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους.

Αἴας δὲ Τρῳέεσσιν ἐπάλμενος εἶλε Δόρυκλον

490 Πριαμίδην, νόθον υἱόν· ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὔτα·

Οὔτα δὲ Λύσανδρον καὶ Πύρασον ἡδὲ Πυλάρτην.

Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίωνδε κάτεισιν
Χειμάρρους καὶ ὄρεσφιν, ὅπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ,
Πολλὰς δὲ δρυὺς ἄζαλέας, πολλὰς δὲ τε πεύκας

495 Ἐσφέρεται, πολλὸν δὲ τ' ἀφυσγειὸν εἰς ἅλα βάλλει·

Ὡς ἔφεπε κλονέων πεδίον τότε φαίδιμος Αἴας,
Δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας. οὐδέ πω Ἐκτωρ
Πεῖθει', ἐπεὶ ῥα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάγονατο πάσης,

Ὅχθας παρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου· τῇ ῥα μάλιστα

500 Ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα, βοῇ δ' ἄσβεστος ὀρώρει,

Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ Ἀργήϊον Ἴδομενῆα.

Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει, μέρομερα ῥέζων

Ἐγχεῖ θ' ἵπποσύνῃ τε· νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας.

Οὐδ' ἂν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί,

505 Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠνυκόμοιο,

Παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα ποιμένα λαῶν,

Ἰὼ τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον.

Τῷ ῥα περιόδδισαν μένεα πνεύοντες Ἀχαιοί,

Μήπως μιν, πολέμοιο μετακλινθέντος, ἔλοιεν.

510 Αὐτίκα δ' Ἴδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα δῖον·

ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,

Ἀργεῖ, σὼν ὀχέων ἐπιβήσεο· παρ δὲ Μαχάων

Βαινέτω· ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους.

Ἰητροὺς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων.

515 [Ἴους τ' ἐκτάμνειν, ἐπὶ τ' ἥπια φάρμακα πάσσειν.]

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπὶθήσε Γερῆνιος ἱππότης Νέστωρ.

Αὐτίκα δ' ὦν ὀχέων ἐπεβήσετο· παρ δὲ Μαχάων

Βαῖν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἰητῆρος·

Μάστιξεν δ' ἵππους, τὼ δ' οὐκ ἄκοιτε πετεσθην

520 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.

Κεβριόνης δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν,

Ἐκτορι παρβεβαώς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Ἐκτορ, νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν,

Ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι

525 Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμίξ, ἵπποι τε καὶ αὐτοί.

Αἴας δὲ κλονέει Τελαμώνιος· εὖ δὲ μιν ἔγνω·

Εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὅμοισιν ἔχει σάκος. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς

Κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἄρμ' ἰθύνομεν, ἐνθα μάλιστα

- Ἰππῆες πεζοὶ τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντες,
 580 Ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοὴ δ' ἄσβεστος ὄρωρεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
 Μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δέ, πληγῆς αἰόντες,
 ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρωῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
 Στείβοντες νέκυνάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
 585 Νέροθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἰ περὶ δίφρον,
 ὥς ἄρ' ἀφ' ἵππεων ὀπλέων ῥά θ' ἀμιγγες ἔβαλλον,
 Αἰ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων. ὁ δὲ ἴετο δύναι ὄμιλον
 Ἀνδρόμεον, ῥῆξαι τε, μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 Ἦκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυθ' αὖ δὲ χάζετο δουρός.
 540 Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας Ἀνδρῶν
 Ἐγχεῖ τ' ἄορί τε, μεγάλοισι τε χειρμαδίοισιν·
 Αἶαντος δ' ἀλέειε μάχην Τελαμωνιάδαο.
 [Ζεὺς γάρ οἱ νεμεσᾷθ', ὅτ' ἀμείνονι φωτὶ μάχοιτο.]
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὥρσεν·
 545 Στῆ δὲ ταφῶν, ὅπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἐπταβόειον·
 Τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὀμίλου, θηρὶ ἐοικώς,
 Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
 Ὡς δ' αἰθῶνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
 Ἔσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιοῦται,
 550 Οἷτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρος ἐλέσθαι,
 Πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων,
 Ἰθύει, ἀλλ' οὔ τι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοιτες
 Ἀντίοι αἰσσοῦσι θράσειάων ἀπὸ χειρῶν,
 Καϊόμεναί τε δεταιί, τίς τε τρεῖ, ἐσσύμενός περ·
 555 Ἥωθεν δ' ἀπονόσφιν ἔρρη τετιηότι θυμῷ.
 Ὡς Αἴας τότε ἀπὸ Τρωῶν τετιημένος ἦτορ
 Ἔει, πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβρίσαστο παῖδας
 Νωθῆς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἔαγη,
 560 Κεῖρει τ' εἰσελθὼν βαθὺν λήϊον· οἱ δὲ τε παῖδες
 Τύπτουσιν ῥοπάλοισι· βίη δὲ τε νηπίη αὐτῶν·
 Σπουδῇ τ' ἐξήλασσαν, ἐπεὶ τ' ἐχορέεσαστο φορβῆς·
 Ὡς τότε ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον νιόν,
 Τρωῆες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 565 Νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος, αἰὲν ἔποντο.
 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς,
 Αὐτίς ὑποστρεφθεῖς, καὶ ἐρητύσασκε φαλαγγας
 Τρωῶν ἱπποδάμων· ὅτε δὲ τρωπιάσκετο φεύγειν.
 Πάντας δὲ προέεργε θοῶς ἐπὶ νῆας ὁδεύειν·
 570 Αὐτὸς δὲ Τρωῶν καὶ Ἀχαιῶν θῦνε μεσηγὺ
 Ἰστάμενος· τὰ δὲ δοῦρα θράσειάων ἀπὸ χειρῶν,

Ἄλλα μὲν ἐν σάκεϊ μεγάλῳ πάγεν, ὄρμενα πρόσσω·
 Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ, πάρος χροῖα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
 Ἐν γαίῃ ἵσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.

575 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,
 Εὐρύπυλος, πεκτινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσιν·
 Στῆ ὅα παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βάλε Φανυσιάδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 Ἴππαρ ὑπὸ πρσιπιδῶν, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 580 Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων.

Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 Τεῖχε' ἀπαινύμενον Ἀπισάονος, αὐτίκα τόξον
 ἔλκει' ἐπ' Εὐρύπυλῳ, καὶ μιν βάλε μηρόν οὔστῳ
 Δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.

585 Ἀφ' δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλλείνων·
 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·

ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 Στῆτ' ἐλελιχθέντες, καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἡμῶν
 Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· οὐδὲ ἔφημι
 590 Φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσηχέος· ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 Ἰστασθ' ἀμφ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.

Ὡς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δὲ παρ' αὐτὸν
 Πλησίιοι ἔστησαν, σάκε' ὥμοισι κλίναντες,
 Δούρατ' ἀνασχόμενοι· τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἴας,
 595 Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἐταίρων.

Ὡς οἱ μὲν μάραντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.
 Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηληϊαὶ ἵπποι
 Ἰδρῶσαι· ἦγον δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε ποδάρχης δῖος Ἀχιλλεύς·

600 Ἔσθῃκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακῆτεϊ νῆϊ,
 Εἰσορόων πόνον αἰλὺν, ἰωκὰ τε δακρυόεσσαν.
 Αἶψα δ' ἐταῖρον ἐὼν Πατροκλῆα προσέειπεν,
 Φθεγξάμενος παρὰ νηός· ὃ δὲ κλισίῃθην ἀκούσας,
 Ἐκμολεν ἴσος Ἀρηϊ· κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή.

605 Τὸν πρότερος προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Τίπτε με κικλήσκεις, Ἀχιλεῦ; τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο;
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Διε Μενoitιάδῃ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένῳ θυμῷ,
 Νῦν οἶώ περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς
 610 Λισσομένους· χρεὼ γὰρ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.
 Ἄλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε Διὶ φίλε, Νέστορ' ἔρπειο,
 Ὅτινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.

Ἦιοι μὲν τὰ γ' ὅπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικεν,
 Τῷ Ἀσκληπιῳδῃ, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτός·

- 616 Ἴπποι γάρ με παρήϊζαν, πρόσσω μεμανῦναι.
 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἐταίρῳ·
 Βῆ δὲ θέειν παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Νηληϊάδεω ἀφίκοντο,
 Αὐτοὶ μὲν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβοτείρην·
 620 Ἴππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε τοῖο γέροντος
 Ἐξ ὀχέων· τοὶ δ' ἰδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων,
 Στάντε ποτὶ προιὴν παρὰ θῦν' ἄλός· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἐς κλισίην ἐλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον.
 Τοῖσι δὲ τεύχε κυκλιῶ εὐπλόκαμος Ἐκαμήδη,
 625 Τὴν ἄρει' ἐκ Τενέδοιο γέρον, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεύς,
 Θυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἣν οἱ Ἀχαιοὶ
 Ἐξελον, οὐνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἀπάντων.
 Ἡ σφωῖν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν
 Καλὴν, κυανόπεζαν, εὖῤῥοον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς
 630 Χάλκειον κάνειον· ἐπὶ δὲ κρόμμυον, ποτῶ ὄψον,
 Ἡδὲ μέλι χλωρόν, παρὰ δ' ἁλφίτου ἱεροῦ ἀκτὴν·
 Παρ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραίός,
 Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον· οὐατα δ' αὐτοῦ
 Τέσσαρ' ἔσαν, δοιαί δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
 635 Χρῦσαι νεμέθοντο· δύω δ' ὑπὸ πυθμένεσσι ἦσαν.
 Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης,
 Πλεῖον εἶόν· Νέστωρ δ' ὁ γέρον ἀμογητὶ ἄειρεν.
 Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνή, εἰκυῖα θεῆσιν,
 Οἴνω Πραμνείῳ, ἐπὶ δ' αἰγειον κνή τυρόν
 640 Κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἁλφίτα λευκὰ πάλυνεν·
 Πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεὶ ῥ' ὥπλισσε κυκλιῶ.
 Τῷ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγχέα δίψαν,
 Μύθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες.
 Πάτροκλος δὲ θύρησιν ἐφίστατο, ἰσούθεος φῶς.
 645 Τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραίὸς ἀπὸ θρόνου ὤρτο φαινοῦ,
 Ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἐλών, κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἄνωγεν.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀναίνετο, εἶπε τε μῦθον·
 Οὐχ ἔδος ἐστί, γεραιὲ Διοτρεφές, οὐδὲ με πείσεις.
 Αἰδοῖος, νεμεσητός, ὃ με προέηκε πυθέσθαι,
 650 Ὅντινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 Γινώσκω· ὁρώω δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 Νῦν δὲ ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἴμ' Ἀχιλλῆϊ.
 Εὐ δὲ σὺ οἶσθα, γεραιὲ Διοτρεφές, οἷος ἐκεῖνος
 Δεινὸς ἀνὴρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόωτο.
 655 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γεγήνιος ἱππότη Νέστωρ·
 Τίπτε τ' ἄρ' ὥδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται νῆας Ἀχαιῶν,
 Ὅσσοι δὴ βέλεσιν βεβλήηται· οὐδέ τι οἶδεν

- Πένθεος ὅσσον ὕρωρε κατὰ στρατόν. οἱ γὰρ ἄριστοι
 Ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοι τε.
- 660 Βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης, κρατερὸς Διομήδης·
 Οὐκίσται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἦδ' Ἀγαμέμνων·
 [Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρόν οἷσται·]
 Τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο,
 Ἰὼ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς,
 665 Ἑσθλὸς ἑὼν, Δαναῶν οὐ κήδεται, οὐδ' ἐλεαίρει.
 Ἥ μινει, εἰσόκε δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης,
 Ἀργείων ἀέκητι, πυρὸς δηΐοιο θέρωνται,
 Αὐτοὶ τε κτεινόμεθ' ἐπισχερώ; — οὐ γὰρ ἐμὴ ἴς
 Ἑσθ', οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γραμπτοῖσι μέλεσσι.
 670 Εἴθ' ὥς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 Ὡς ὁπότε Ἥλίοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη
 Ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἴτυμονῆα,
 Ἑσθλὸν Τπειροχίδην, ὃς ἐν Ἥλιδι ναιετάασκεν,
 Ῥύσι' ἐλαυνόμενος. ὁ δ' ἀμύνων ἦσι βόεσσιν,
 675 Ἐβλήτ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι,
 Καὶ δ' ἔπεσεν, λαοὶ δὲ περὶ τρεσάν ἀγροῖώται.
 Ἀγίδα δ' ἐκ πεδίδου συνελάσσαμεν ἥλιθα πολλήν,
 Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν,
 Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατὲ' αἰγῶν,
 680 Ἴππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα,
 Πάσας θηλείας, πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν.
 Καὶ τὰ μὲν ἤλασάμεσθα Πύλον Νηληϊὸν εἴσω
 Ἐννίχιοι προτὶ ἄστν· γεγίθει δὲ φρένα Νηλεὺς,
 Οὐνεκί μοι τύχε πολλὰ νέφ, πόλεμόνδε κιόντι.
 685 Κήρυκας δ' ἐλίγαινον ἅμ' ἡοῖ φαινομένηφιν,
 Τους ἵμεν, οἷσι χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ἥλιδι δίκη·
 Οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
 Δαίτρενον· πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὀφείλον,
 Ὡς ἡμεῖς παῦροι, κεκακωμένοι, ἐν Πύλῳ ἤμεν. —
 690 Ἐλθὼν γάρ ῥ' ἐκάκωσε βίη Πρακληεῖη
 Τῶν προτέρων ἐτέων, κατὰ δ' ἔκταθεν ὅσοι ἄριστοι.
 Δώδεκα γὰρ Νηληϊὸς ἀμύμονος υἱέες ἤμεν·
 Τῶν οἷος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο, —
 Ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες,
 695 Ἥμεας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο. —
 Ἐκ δ' ὁ γέρον ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶῦ μέγ' οἰῶν
 Εἴλετο, κρινάμενος τριηκόσι' ἠδὲ νομῆας.
 Καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἥλιδι δίκη,
 Τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
 700 Ἐλθόντες μετ' ἄεθλα. περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον

- Θεύσεσθαι· τοὺς δ' αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Ἀυγείας
 Κάσχεθε· τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει, ἀκαχήμενον ἵππων.
 Τῶν ὁ γέρον ἐπέων κεχολωμένος ἡδὲ καὶ ἔργων,
 Ἐξέλειτ' ἄσπετα πολλά· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν.
 705 [Δαιτρενέειν, μήτις οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.]
 Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφὶ τε ἄστν
 Ἐρδομεν ἱερὰ θεοῖς· οἱ δὲ τρίτῃ ἡματι πάντες
 Ἠλθον ὁμῶς αὐτοῖ τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι,
 Πανσυδίῃ· μετὰ δέ σφι Μολίστε θωρήσσοντο,
 710 Παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὐπω μάλα εἰδότε Θούριδος ἀλκῆς.
 Ἔστι δέ τις Θουόεσσα πόλις, αἰπεία κολώνη,
 Τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἡμαθόεντος·
 Τὴν ἀμφестρατόωντο, διαφθάρῃσαι μεμικῶτες.
 Ἄλλ' ὅτε πᾶν πεδῖον μετεκίαθον, ἄρμυι δ' Ἀθήνη
 715 Ἀγγελος ἦλθε θεοῦς ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
 Ἐννυχος, οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κῆρυ λαὸν ἄγειρεν,
 Ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν. οὐδέ με Νηλεὺς
 Εἴα θωρήσσεσθαι, ἀπέκρυπεν δέ μοι ἵππους·
 Οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμῆϊα ἔργα.
 720 Ἀλλὰ καὶ ὣς ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισιν,
 Καὶ πεζὸς περ ἐών· ἐπεὶ ὣς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.
 Ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυῆϊος εἰς ἅλα βάλλων,
 Ἐγγύθεν Ἀρῆνης, ὅθι μέιναμεν Ἠῶ διαν
 Ἰπλῆες Πυλίων, τὰ δ' ἐπερῶρεον ἔθνεα πεζῶν.
 725 Ἐνθεν πανσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Ἐνδιοὶ ἰκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο.
 Ἐνθα Διὶ ῥέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλά,
 Ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
 Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι βοῦν ἀγλαίην,
 730 Δόρπον ἔπειθ' ἐλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·
 Καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος,
 Ἀμφὶ ῥοαῖς ποταμοῖο. αὐτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 Ἀμφίσταντο δὴ ἄστν διαπραθέειν μεμαῶτες·
 Ἀλλὰ σφι προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἀρῆος.
 735 Εὖτε γὰρ ἡἕλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης,
 Συμφερόμεθα μάχῃ, Διὶ τ' ἐνχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος,
 Πρῶτος ἐγὼν ἔλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους
 Μούλιον αἰχμητήν· γαμβρὸς δ' ἦν Ἀυγείας,
 740 Πρεσβυτάτην δὲ θύγατρ' εἶχε Ξανθὴν Ἀγαμήδην,
 Ἥ τόσα φάρμακα ἦδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.
 Τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλον χαλκῆρ' εἰ δούρι·
 Ἦριπε δ' ἐν κονίῃσιν· ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας,

- Στῆν ὅα μετὰ προμάχοισιν. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 745 Ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἶδον ἄνδρα πεσόντα,
 Ἥγεμόν' ἱππῶν, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα, κελαινῇ λαίλαπι ἴσος·
 Πεντήκοντα δ' ἔλον δίφρους, δύο δ' ἄμφις ἕκαστον
 Φῶτες ὁδᾶς ἔλον οὐδας, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 750 Καὶ νῦ κεν Ἀκτορίωνε Μολλίονε παῖδ' ἀλαπαξα,
 Εἰ μὴ σφωε πατὴρ εὐρυκρείων Ἐνοσίχθων
 Ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἥρι πολλῇ.
 Ἐνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν.
 Τόφρα γὰρ οὖν ἐπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο,
 755 Κτεινόντες τ' αὐτοὺς, ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες,
 Ὅφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους,
 Πέτρης τ' Ὠλενίης, καὶ Ἀλεισίου ἔνθα κολώνη
 Κέκληται· ὅθεν αὐτὶς ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
 Ἐνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 760 Ἀψ' ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους,
 Πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διῷ, Νέστορί τ' ἀνδρῶν.
 Ὡς ἔον, εἵποι' ἦν γε μετ' ἀνδράσιν. — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Οἷος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται· ἥ τέ μιν οἶω
 Πολλὰ μετακλαύσεσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται.
 765 Ὡ πέπον, ἥ μὲν σοίγε Μενοίτιος ὥδ' ἐπέτελλεν
 Ἥματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν.
 Νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἐόντες, ἐγὼ καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 Πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν, ὥς ἐπέτελλεν.
 Πηλῆος δ' ἐκίμεσθα δόμους εὐναιετιάοντας,
 770 Λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιῖδα πούλυβότεισιν.
 Ἐνθα δ' ἔπειθ' ἥρωα Μενοίτιον εὗρομεν ἔνδον,
 Ἥδὲ σέ, παρ δ' Ἀχιλῆα. γέρων δ' ἱππηλάτα Πηλεὺς
 Πίονα μηρί' ἔκαιε βοὸς Διῷ τερπικεράνῳ
 Αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον,
 775 Σπένδων αἶθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν.
 Σφῶϊ μὲν ἄμφι βοὸς ἔπετον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα·
 Στήμεν ἐνὶ προθύροισι· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς,
 Ἔς δ' ἄγε χειρὸς ἐλών, κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἄνωγεν,
 Ξεινιά τ' εὐ παρέθηκεν, ἅτε ξείνοις θέμις ἐστίν.
 780 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος,
 Ἥρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὑμῖν ἅμ' ἔπεσθαι·
 Σφῶ δὲ μάλ' ἡθέλετον, τὼ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
 Πηλεὺς μὲν ὅτ' παιδὶ γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ,
 Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
 785 Σοὶ δ' αὖθ' ὥδ' ἐπέτελλε Μενοίτιος, Ἀκτορος νιός·
 Τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεὺς,

- Προσβύτερος δὲ σύ ἐσσι· βίη δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων·
 Ἄλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, ἥδ' ὑποθέσθαι,
 Καὶ οἱ σημαίνειν· ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθὸν περ.
 790 Ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρον, σὺ δὲ λήθεται. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Ταῦτ' εἵποις Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι, αἷ κε πίθεται.
 Τίς δ' οἶδ', εἰ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίναις,
 Παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἐταίρου.
 Εἰ δὲ τινα φρεσὶν ἤσι θεοπροπίην ἀλεείνει,
 795 Καὶ τινὰ οἱ παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
 Ἀλλὰ σέ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἐπίσθω
 Μυρμιδόνων, αἷ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηται·
 Καὶ τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
 Αἷ κέ σε τῶ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 800 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀργεῖοι νῆες Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ρεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
 Ὡσαισθε προτὶ ἄστυ νεῶν ἅπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο· τῶ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι νδρinen·
 805 Βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλῆα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσεύς θειοιο
 Ἴξε θεῶν Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
 Ἦν, τῇ δὴ καὶ σφι θεῶν ἐτετεύχματο βωμοί·
 Ἐνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησεν,
 810 Διογενὴς Εὐαιμονίδης, κατὰ μηρὸν οἷσι τῶ,
 Σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ὄρεν ἰδρωῶς
 Ὡμων καὶ κεφαλῆς· ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλείοιο
 Αἷμα μέλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ὤκτειρε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός,
 815 Καὶ ὃ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλοί, Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες!
 Ὡς ἄρ' ἐμέλλετε, τῇλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης,
 Ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῶ;
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, Διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἦρως·
 820 Ἦ ὃ' ἔτι που στήσουςι πελώριον Ἑκτορ' Ἀχαιοί,
 Ἦ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες;
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον ἦνδα·
 Οὐκ ἐτι, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἄλκαρ Ἀχαιῶν
 Ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέονται.
 825 Οἱ μὲν γάρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 Ἐν νηυσὶν κέεται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε,
 Χερσὶν ὑπο Τρῳῶν· τῶν δὲ σθένος ὀρνυται αἰέν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σῴωσον, ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν·
 Μηροῦ δ' ἔκταμ' οἷστόν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινόν

- 830 Νῆξ' ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δ' ἥπια φάρμακα πάσσε,
 Ἐσθλά, τὰ σε προτὶ φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
 Ὀν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιοτάτος Κενταύρων.
 Ἴητροὶ μὲν γάρ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,
 Τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὄϊομαι ἔλκος ἔχοντα,
 835 Χρητίζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἱητῆρος,
 Κεῖσθαι· ὃ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὄξυν Ἄρηα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Πῶς τ' ἄρ' εἰσι τάδε ἔργα; τί ῥέξομεν, Εὐρύπυλ' ἦρωες;
 Ἔρχομαι, ὄφρ' Ἀχιλλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω,
 840 Ὀν Νέστιωρ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὗρος Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς περ σεῖο μεθήσω τειρομένοιο.
 Ἦ, καὶ ὑπὸ στέροιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
 Ἐς κλισίην· θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.
 Ἔνθα μιν ἐκτανύσας, ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ
 845 Ὅξυν βέλος περιπενκίς, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν
 Νῆξ' ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δὲ ῥίξαν βύλε πικρὴν,
 Χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον, ἣ οἱ ἀπάσας
 Ἔσχ' ὀδύνας· τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσεται, παύσατο δ' αἷμα.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Μ.

Achivi, intra murum compulsi (invisum diis opus, ab iisque statim post ipsam urbem deletum), Trojanos jam navibus imminentes vident, jam fossam transgressuros (1-59). Rei difficultate primum attoniti, mox, Polydamantis monitu, de curribus descendunt, et in quinque catervas divisi incurrunt (60-107). Asius, unam portarum ex curru aggredi ausus, a duobus Lapithis cum magnâ clade suorum rejicitur (108-194). Infausti augurii interpretatio, a Polydamante facta, Hectorem non deterret a persequendis hostibus (195-250). Hi, etsi procelloso vento impediti, munimenta sua acriter defendunt, imprimis duo Ajaces (251-289). Aliâ parte Sarpedon et Glaucus irruunt, quibus se opponit Menestheus, ab eoque arcessiti, Ajax major et Teucer (290-377). Sarpedonis socius, Epicles, ab Ajace, Glaucus a Teucro sauciatur; tandem a Sarpedone pinna muri revellitur (378-399). Lycios, murum perrupturos, etiam nunc fortiter arcent Achivi; Hector autem portam ingesto saxo discutit, suisque viam ad naves aperit (400-471).

Τ ε ι χ ο μ α χ ί α .

- Ὄς ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενoitίου ἄλκιμος υἱὸς
 Ἰᾶτ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
 Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν. οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
 Τάφρος ἔτι σχήσειν Δαναῶν καὶ τεῖχος ὑπερθεῖν
 5 Εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρο
 Ἥλασαν· οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας,
 Ὅφρα σφιν νῆάς τε θοὰς καὶ ληΐδα πολλήν
 Ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο· θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο
 Ἀθανάτων· τὸ καὶ οὔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν.
 10 Ὅφρα μὲν Ἐκτωρ ζωὸς ἔην, καὶ μήνι' Ἀχιλλεύς,
 Καὶ Προιάμειο ἀνακτος ἀπόρρητος πόλις ἔπλεν,
 Τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνατον ὅσοι ἄριστοι,

- Πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο,
 15 Πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
 Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν.
 Ἀὐτὸς τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 Τεῖχος ἀμαλδύναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες,
 Ὅσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὄρεων ἄλαδε προρέουσιν,
 20 Ῥῆσός θ' Ἐπιτάπορός τε, Κάρησός τε Ῥοδῖος τε,
 Γρήνικός τε καὶ Αἰσηπος, διὸς τε Σκάμανδρος,
 Καὶ Σιρῖεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλεια
 Κάππεσον ἐν κονίῃσι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν.
 Τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων
 25 Ἐννήμαρ δ' ἐς τεῖχος ἵει ῥόον· ὅς δ' ἄρα Ζεὺς
 Συνεχές, ὄφρα κε θᾶσσον ἀλίπλοα τεῖχεα θείη.
 Αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος, ἔχων χεῖρεσσι τρῖαιναν,
 Ἠγείτ'· ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμεῖλια κύμασι πέμπεν
 Φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογεοῖτες Ἀχαιοί.
 30 Λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρῳρον Ἑλλήεσσοντον,
 Αὐτὶς δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμύθοισι κάλυψεν,
 Τεῖχος ἀμαλδύνας· ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
 Κὰρ ῥόον, ἥπερ πρόσθεν ἱεν καλλιῤῥόον ὕδωρ.
 Ὡς ἄρ' ἔμελλον ὀπισθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 35 Θησέμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχῃ ἐνοπή τε δεδήει
 Τεῖχος εὐδμητον, κατὰχιζε δὲ δούρατα πύργων
 Βαλλόμεν'. Ἀργεῖοι δὲ, Διὸς μάστιγι δαμέντες,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐελμένοι ἰσχανόοντο,
 Ἐκτορα δειδιότες, κρατερὸν μῆστωρα φόβοιο.
 40 Αὐτὰρ ὅγ', ὥς τοπρόσθεν, ἐμάρνατο ἴσος ἀέλλῃ.
 Ὡς δ' οἱ ἂν ἔν τε κύεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῆσιν
 Κάπριος ἢ ἐλέων στρέφεται, σθένει βλεμειάων.
 Οἱ δὲ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες
 Ἀντίοι ἴστανται, καὶ ἀκοντίζουσι θαμειᾶς
 45 Διχμαῖς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὔποτε κυδάλιμον κῆρ
 Ταρβέι, οὐδὲ φοβεῖται· ἀγνηροῖή δέ μιν ἔκτα.
 Ταρφέα τε στρέφεται, στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων.
 Ὅππῃ τ' ἰθύσῃ, τῇτ' εἵκουνσι στίχας ἀνδρῶν.
 Ὡς Ἐκτωρ ἂν ὁμίλον ἰὼν εἰλίσσεθ', ἐταίρους
 50 Τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν. οὐδὲ οἱ ἵπποι
 Τόλμων ὠκύποδες· μάλα δὲ χρεμετίζον, ἐπ' ἄκρῳ
 Χεῖλει ἐφεσταότες· ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος
 Εὐρεῖ, οὔτ' ἄρ' ὑπερθορέειν σχεδόν, οὔτε περῆσαι
 Ῥηϊδίῃ· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν
 55 Ἔστιασαν ἀμφοτέρωθεν· ὑπερθεῖν δὲ σχολόπεσσιν
 Ὀξέειν ἠρήρει, τοὺς ἔστιασαν νῆες Ἀχαιῶν,

- Πυκνοὺς καὶ μεγάλους, δῆϊων ἀνδρῶν ἁλεωρήν.
 Ἐνθ' οὐ κεν ῥέα ἵππος εὐτροχὸν ἄρμα τιταίνων
 Ἐσβαίῃ, πεζοὶ δὲ μενοίνεον, εἰ τελέουσιν.
- 60 Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἑκτορ τ' ἦδ' ἄλλοι Τρώων ἄγοι ἦδ' ἐπικούρων,
 Ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκείας ἵππους·
 Ἡ δὲ μάλ' ἀργαλή περάαν· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ
 Ὀξέες ἐστιάσιν, ποτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος Ἀχαιῶν·
- 65 Ἐνθ' οὐπὼς ἔστιν καταβήμεναι, οὐδὲ μάχεσθαι
 Ἰππεῦσι· στείνομος γάρ, ὅθι τρώσεσθαι οἶω.
 Εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάξει
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν,
 Ἡ τ' ἂν ἐγὼγ' ἐθέλοιμι καὶ ἀντίκα τοῦτο γενέσθαι,
- 70 Νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιοὺς·
 Εἰ δὲ χ' ὑποστρέψωσι, παλίωξις δὲ γένηται
 Ἐκ νηῶν, καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ·
 Οὐκέτ' ἔπειτ' οἶω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι
 Ἀφορῶν προτὶ ἄστυ, ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
- 75 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 Ἴππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,
 Αὐτοὶ δὲ πρυλῆες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 Ἑκτορι πάντες ἐπώμεθ' ἀολλῆες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Οὐ μενέουσ', εἰ δὴ σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
- 80 Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἄδε δ' Ἑκτορι μῦθος ἀπήμων·
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖζε.
 Οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵππων ἠγερέθοντο·
 Ἄλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, ἐπεὶ ἴδον Ἑκτορα δῖον.
 Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐφ' ἐπέτελλεν ἕκαστος,
- 85 Ἴππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκόμεν αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ·
 Οἱ δὲ διαστάντες, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
 Πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἠγεμόνεσσιν ἔποντο.
 Οἱ μὲν ἅμ' Ἑκτορ ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
 Οἱ πλείστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
- 90 Τεῖχος ῥηξάμενοι κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι·
 Καὶ σφιν Κεβριόνης τρίτος εἶπετο· παρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν
 Ἄλλον, Κεβριόναο χερεῖονα, κάλλιπεν Ἑκτωρ.
 Τῶν δ' ἐτέρων Πάρις ἦρχε, καὶ Ἀλκάθοος καὶ Ἀγῆνωρ·
 Τῶν δὲ τρίτων Ἐλενος καὶ Δηΐφοβος Θεοειδής,
- 95 ᾧε δύνω Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἦρως,
 Ἄσιος Ἰρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
 Αἰθῶνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.
 Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχεν εὖς παῖς Ἀγχίσαιος,
 Αἰνείας· ἅμα τῷγε δύνω Ἀντήνορος υἱε,

- 100 Ἀρχέλοχος τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
 Σαρπηδὼν δ' ἠγήσας ἄγακλειτῶν ἐπικούρων,
 Πρὸς δ' ἔλετο Γλαῦκον καὶ Ἀρήϊον Ἀστεροπαῖον·
 Οἱ γὰρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι
 Τῶν ἄλλων μετὰ γ' αὐτόν· ὃ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.
 105 Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῆσι βόεσσιν,
 Βάν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λεληγμένοι, οὐδὲ τ' ἔφαντο
 Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
 Ἐνθ' ἄλλοι Τρῶες, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 Βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο·
 110 Ἄλλ' οὐχ Ἐρτακίδης ἔθελ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 Αὔθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα·
 Ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νήεσσι θοῇσιν,
 Νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἔμελλε, κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας,
 Ἴπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, παρὰ νηῶν
 115 Ἀψ ἀποροστήσειν προτὶ Ἴλιον ἡνεμόεσσαν·
 Πρόσθεν γὰρ μιν Μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυπεν
 Ἐγχεῖ Ἰδομενῆος ἀγαυοῦ Δευκαλίδας.
 Εἶσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῇ περ Ἀχαιοὶ
 Ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 120 Τῇ ῥ' ἵππους τε καὶ ἄρμα διήλασεν, οὐδὲ πύλῃσιν
 Εὖρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὄχηα·
 Ἄλλ' ἀναπεπταμένους ἔχον ἀνέρες, εἴ τιν' ἐταίρων
 Ἐκ πολέμου φεύγοντα σαώσειαν μετὰ νῆας.
 Τῇ ῥ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο,
 125 Ὅξέα κεκλήγοντες· ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς
 Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι,
 Νήπιοι· ἐν δὲ πύλῃσι δὺ ἀνέρας εὖρον ἀρίστους,
 Τῆας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητῶν·
 Τὸν μὲν, Πειριθόου νῖα, κρατερόν Πολυποίτην,
 130 Τὸν δέ, Λεοντήα, βροτολογιγῶ ἴσον Ἀρηϊ·
 Τῷ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλῶν
 Ἔστασαν, ὥς ὅτε τε δρυῖς οὖρεσιν ὑψικάρῃνοι,
 Αἶψ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἡματα πάντα,
 Ρῖξῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι·
 135 Ὡς ἄρα τῷ χεῖρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν,
 Μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον, οὐδ' ἐφέβοντο
 Οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος εὐδμητον, βόας αὔας
 Ἐψὸς ἀνασχόμενοι, ἔκιον μέγῳ ἀλαλητῷ,
 Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
 140 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θῳανά τε Οἰνόμαόν τε.
 Οἱ δ' ἦτοι εἰως μὲν εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 Ὠρνυον, ἔνδον ἐόντες, ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·

- Ἀυτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
 Τρῶας, αὐτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 145 Ἐκ δὲ τῷ αἵξαντε, πυλάων πρόσθε μαχέσθην,
 Ἀγροτέροισι σύεσιν ἑοικότε, τῷτ' ἐν ὄρεσιν
 Ἀνδρῶν ἡδὲ κυνῶν δέχεται κολοσυρτὸν ἰόντα,
 Δοχμῷ τ' αἴσσοντε πέρι σφίσιν ἄγνυτον ὕλην,
 Πρυμνήν ἐκτάμνοντες, ὕπαι δέ τε κόμπος ὀδόντων
 150 Γίγνεται, εἰσόκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλῃται.
 Ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαινός,
 Ἄντην βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
 Λαοῖσιν καθ' ὑπερθε πεποιθότες ἡδὲ βίηφιν.
 Οἱ δ' ἄρα χειρμαδίοισιν εὐδμήτων ἀπὸ πύργων
 155 Βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων,
 Νηῶν τ' ὠκυπόρων. νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἔραζε,
 Ἄστ' ἄνεμος ζαῆς, νέφεα σκιόεντα δονήσας,
 Ταρφειᾶς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πονυλβοτείρῃ.
 Ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον, ἡμὲν Ἀχαιῶν,
 160 Ἡδὲ καὶ ἐκ Τρῳάων· κόρυθες δ' ἄμφ' αὖρον αὖτευν,
 Βαλλόμεναι μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
 Δὴ ῥα τότ' ὤμωξέν τε καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῷ
 Ἄσιος Ἰφτακιδῆς, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ηὔδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἡ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδῆς ἐτέτυξο
 165 Πάγχυ μάλ'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας Ἀχαιοὺς
 Σχήσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.
 Οἱ δ', ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἢ μέλισσαι
 Οἰκία ποιήσονται ὁδῷ ἐπὶ παιπαλοέσση,
 Οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
 170 Ἄνδρας θηρητῆρας, ἀμύνονται περὶ τέκνων·
 Ὡς οἷγ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων, καὶ δὴ ἔόντε,
 Χάσσασθαι, πρὶν γ' ἢ κατακτάμεν, ἢ ἄλῃναι.
 Ὡς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων·
 Ἐκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
 175 [Ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλησι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν·
 Ἀργαλέον δέ με ταῦτα, θεὸν ὥς, πάντ' ἀγορεύσαι.
 Πάντῃ γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαῆς πῦρ
 Λαῖνον· Ἀργεῖοι δὲ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκη
 Νηῶν ἡμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαχείατο θυμὸν
 180 Πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρῃοθοι ἦσαν.
 Σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δῆϊοτῆτα.]
 Ἐνθ' αὖ Πειριθόου υἱός, κρατερὸς Πολυποίτης,
 Δουρὶ βάλεν Δάμασον, κυνέης διὰ χαλκοπαρῆου·
 Οὐδ' ἄρα χαλκείῃ κόρυς ἔσχεθεν· ἀλλὰ διαπρὸ
 185 Αἰχμῇ χαλκείῃ ῥῆξ' ὀστέον· ἐγκέφαλος δὲ

- Ἐνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα·
 Αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὀρμενον ἐξενάριξεν.
 Τῖόν δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεύς, ὅςος Ἀρης,
 Ἰππόμαχον βάλε δουρὶ, κατὰ ζωστήρα τυχήσας.
 190 Αὐτὶς δ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαΐξας δι' ὁμίλου,
 Πλήξ' αὐτοσχεδὴν· ὃ δ' ἄρ' ὕπτιος οὐδεὶ ἐρείσθη·
 Αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
 Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πούλυβοτείρῃ.
 195 Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἅπ' ἔντεα μαρμαίροντα,
 Τόφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἐκτορι κούροι ἔποντο,
 Οἱ πλείστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
 Τεῖχος τε ῥήξιν, καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας.
 Οἱ ῥ' ἔτι μερμήριζον, ἐφεστιαότες παρὰ τάφρῳ.
 200 Ὅρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἔεργων,
 Φοινῆεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
 Ζωὸν, ἔτ' ἀσπαίροντα· καὶ οὐπω λήθειο χάρμης.
 Κόψε γάρ αὐτον ἔχοντα κατὰ στήθος παρὰ δειρὴν,
 205 Ἰδνωθεὶς ὀπίσω· ὃ δ' ἀπὸ ἔθεν ἦκε χαμαῖζε,
 Ἀλγῆσας ὀδύνῃσι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ·
 Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο προιῆς ἀνέμοιο.
 Τρωῆες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν,
 Κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 210 Δῆ τότε Πουλυδάμας Θρασὺν Ἐκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἐκτορ· αἰὲ μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν,
 Ἐσθλὰ φραζομένῳ· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν,
 Δῆμον ἔοντα παρὲς ἀγορευέμεν, οὐτ' ἐνὶ βουλῇ,
 Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν·
 215 Νῦν δ' αὖτ' ἐξερέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Μῆ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.
 Ὡδε γὰρ ἐκτελέεσθαι οἴομαι, εἰ ἔτεόν γε
 Τρωσὶν ὃδ' ὄρνις ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἔεργων,
 220 Φοινῆεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
 Ζωὸν· ἄφαρ δ' ἀφέηκε, πάρος φίλα οἰκί' ἰκέσθαι,
 Οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἐοῖσιν.
 Ὡς ἡμεῖς, εἴπερ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
 Ῥηξόμεθα σθένει μεγάλῳ, εἰζώσι δ' Ἀχαιοί,
 225 Οὐ κόσμῳ παρὰ ραῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα·
 Πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείφομεν, οὓς κεν Ἀχαιοὶ
 Χαλκῷ δηλώσουσιν, ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν.
 Ὡδὲ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ

Εἶδεϊν τεράων, καὶ οἱ πειθοίαιτο λαοί.

- 230 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
Εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
Ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
235 Ὅς κέλεαι Ζητὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθέσθαι
Βουλέων, ἄστε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν·
Τύνη δ' οἶωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις
Πείθεσθαι· τῶν οὔτι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεγλίζω,
Εἴτ' ἐπὶ δεξι' ἴωσι πρὸς Ἡῷ τ' Ἡελίον τε,
240 Εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε ποτὶ ζόφον ἡρόοντα.
Ἡμεῖς δὲ μέγαλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλῇ,
Ὅς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
Εἷς οἶωνός ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
Τίπτε σὺ δειδοικας πόλεμον καὶ δηϊοτήτα;
245 Εἵπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περὶ κτεινώμεθα πάντες
Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἔσθ' ἀπολέσθαι·
Οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχήμων.
Εἰ δὲ σὺν δηϊοτήτος ἀφεῖσαι, ἥε τιν' ἄλλον
Παρφάμενος ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,
250 Αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
Ἠχῇ θεσπεσίῃ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραννος
Ὡρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὄρεων ἀνέμοιο θύελλαν,
Ἥ ῥ' ἰθὺς νηῶν κονίην φέρεν· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
255 Θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἐκτορι κῦδος ὅπαζεν.
Τοῦπερ δὴ τεράεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι,
Ρήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρητίζον.
Κρόσσας μὲν πύργων ἔρπον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις,
Στήλας τε προβλήτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ
260 Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
Τὰς οἶγ' ἀνέρπον, ἔλποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
Ρήξειν. οὐδὲ νῦ πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου·
Ἄλλ' οἶγε ῥινοῖσι βοῶν φράζαντες ἐπάλξεις,
Βάλλον ἀπ' αὐτῶν δηϊοὺς ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.
265 Ἀμφοτέρω δ' Αἴαντε κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων
Πάντοσε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν·
Ἄλλον μελιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν
Νείκεον, ὄντινα πάγχυ μάχης μεθιέντα ἴδοιεν·
Ὡ φίλοι, Ἀργείων ὅς τ' ἔξοχος, ὅς τε μεσήεις,
270 Ὅς τε χειριώτερος· ἐπεὶ οὔπω πάντες ὁμοῖοι
Ἀνέρες ἐν πολέμῳ· νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν·

- Καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γινώσκετε. μήτις ὀπίσω
 Τετράφθω προτὶ νῆας, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας·
 Ἀλλὰ πρόσσω ἔσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
 275 Αἶ κε Ζεὺς δώσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
 Νεῖκος ἀπωσαμένους, δηϊόνες προτὶ ἄστν διέσθαι.
 Ὡς τώγε προβοῶντε μάχην ὠτρυνον Ἀχαιῶν.
 Τῶν δ', ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαὶ
 Ἥματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὥρετο μητίετα Ζεὺς
 280 Νιφέμεν, ἀνθρώποισι πιφανσκόμενος τὰ ἅ κῆλα·
 Κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπηδον, ὄφρα καλύψῃ
 Τψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρῶνας ἄκρους,
 Καὶ πεδία λωτεῦντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
 Καὶ τ' ἐφ' ἄλλος πολιτῆς κέχνται λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς,
 285 Κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα
 Εἰλύεται καθύπερθ', ὅτ' ἐπιβροίῃ Διὸς ὄμβρος·
 Ὡς τῶν ἀμφοτέρωσθε λίθοι πωτῶντο θαμειαί,
 Αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιοὺς,
 Βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὑπερ πάν δουῖπος ὀρώρει.
 290 Οὐδ' ἂν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ
 Τείχεος ἐρύήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὄχῃα,
 Εἰ μὴ ἄρ' υἱὸν ἐὼν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς
 Ὄρσεν ἐπ' Ἀργείοισι, λέονθ' ὥς βουσὶν ἔλιξιν.
 Αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἵσῃν,
 295 Καλὴν, χαλκείην, ἐξήλατον· ἦν ἄρα χαλκεὺς
 Ἥλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε θαμειάς,
 Χρυσείης ῥάβδοισι διηνεκίσιν περὶ κύκλον·
 Τὴν ἄρ' ὅγε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσων,
 Βῆ ὅ' ἵμεν, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ὅστ' ἐπιδευῆς
 300 Διφρὸν ἔη κρειῶν, κέλεται δὲ ἔθνμὸς ἀγῆτωρ,
 Μήλων πειρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
 Εἵπερ γάρ χ' εὖρησι παρ' αὐτόφιν βώτορας ἀνδρας
 Σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
 Οὐ ῥά τ' ἀπείροτος μέμονε σταθμοῖο διέσθαι,
 305 Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἡ ἥρπαξε μετάλμενος, ἡὲ καὶ αὐτὸς
 Ἐβλήτ' ἐν πρῶτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι·
 Ὡς ῥά τὸτ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκεν,
 Τεῖχος ἐπαΐζει, διὰ τε ῥήξασθαι ἐπάλλεϊς.
 Αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ' Ἴππολόχοιο·
 310 Γλαῦκε, τῇ δὴ νῶϊ τετιμῆμεσθα μάλιστα
 Ἐδρη τε κρέασίν τ' ἡδὲ πλείους δεπάεσσιν,
 Ἐν Λυκίῃ, πάντες δὲ, θεοὺς ὧς, ἐξορώωσιν;
 Καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα, Ξάνθοιο παρ' ὄχθας,
 Καλὸν φυτωλῆς καὶ ἐρούρης πυροφόροιο;

- 315 Τῷ νῦν χρὴ Λυκίοισι μετὰ πρώτοισιν ἔοντας
 ἔσταμεν, ἡδὲ μάχης καυστεισθῆς ἀντιβολῆσαι.
 Ὅφρα τις ᾧδ' εἴπῃ Λυκίων πύκα θωρηκτάων.
 Οὐ μὰν ἀκλῆεις Λυκίην κάτα κοιρανέουσιν
 ἡμετέροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πύονα μῆλα,
 320 Οἶνόν τ' ἔξαιτον, μελιθδέα· ἀλλ' ἄρα καὶ ἵς
 ἔσθλη, ἐπεὶ Λυκίοισι μετὰ πρώτοισι μάχονται.
 Ὡ πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε,
 Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγῆρω τ' ἀθανάτῳ τε
 ἔσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην,
 325 Οὔτε κε σὲ στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν.
 Νῦν δ' — ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτῳ
 μυρίαί, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν, οὐδ' ὑπαλύξαι —
 ἴομεν, ἢ ἐτῶ εὖχος ὀρέξομεν, ἢ τις ἡμῖν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδὲ Γλαῦκος ἀπειτράπετ', οὐδ' ἀπίθῃσεν.
 330 Τῷ δ' ἰδυὺς βήτην, Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε.
 Τοὺς δὲ ἰδὼν δίλγησ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς·
 Τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἦσαν, κακότητα φέροντες.
 Πάπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἴ τιν' ἴδοιτο
 ἡγεμόνων, ὅστις οἱ ἀρὴν εἰάροισιν ἀμύναι.
 335 Ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύνω, πολέμου ἀκορήτω,
 ἔσταότας, Τεῦκρόν τε, νέον κλισίῃθεν ἰόντα,
 ἔγγύθεν· ἀλλ' οὐπὼς οἱ ἦν βῶσαντι γεγωνεῖν.
 Τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἴκεν,
 Βαλλομένων σακέων τε καὶ ἵπποκόμων τρουφαλειῶν
 340 Καὶ πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο· τοὶ δὲ κατ' αὐτὰς
 ἴσταμενοι περὶ ὦντο βίῃ δῆξαντες ἐσελθεῖν.
 Αἴψα δ' ἐπ' Αἴαντα προΐει κήρυκα Θοώτην·
 Ἔρχεο, διε Θοῶτα, θέων Αἴαντα κάλεσσον·
 Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γὰρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων
 345 Εἴη, ἐπεὶ τάχα τῇδε τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Ὡδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἱ τοπάρους περ
 Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Εἰ δέ σφιν καὶ κεῖθι πόνοσ καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 Ἀλλὰ περ οἷος ἔτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 350 Καὶ οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἐσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίθῃσεν ἀκούσας·
 Βῆ δὲ θέειν παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κίων, εἵθαρος δὲ προσηύδα·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
 355 Πνώγει Πετεῶο Διοτρεφέος φίλος υἱὸς
 Κεῖσ' ἔμεν, ὅφρα πόνοιο μίνυνθῇ περ ἀντιάσῃτον·
 Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γὰρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων

- Εἴη, ἐπεὶ τάχα κείθι τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Ὡδε γὰρ ἔβρισαν Ἀνκίων ἄγοί, οἱ τοπάρους περ
 360 Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 Ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 Καὶ οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἐσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπὶθῆσε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 365 Ἀντίκ' Ὀϊλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἴαν, σφαῖι μὲν αὖθι, σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης,
 Ἑσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἴφι μάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κείσ' εἰμι, καὶ ἀντιόω πολέμοιο·
 Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὐτῖς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω.
 370 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
 Καὶ οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος·
 Τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπύλα τόξα.
 Εὐτε Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργον ἵκοντο,
 Τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἵκοντο.
 375 Οἱ δ' ἐπ' ἐπάλλεις βαῖνον, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἴσοι,
 Ἴφθιμοι Ἀνκίων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
 Σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὦρτο δ' αὐτῇ.
 Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Σαρπήδοντος ἐταῖρον, Ἐπικλῆα μεγάθυμον,
 380 Μαρμάρω ὀκρυόεντι βαλὼν, ὃ ῥα τείχεος ἐντὸς
 Κεῖτο μέγας παρ' ἐπαλξιν ὑπέρτατος· οὐδέ κέ μιν ῥέα
 Χεῖρεσσ' ἀμφοτέρης ἔχοι ἀνὴρ, οὐδὲ μάλ' ἥβων,
 Οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δ' ἄρ' ὑπόθεν ἔμβाल' αἰέρας·
 Θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὅστε' ἄραξεν
 385 Πάντ' ἀμυδὶς κεφαλῆς· ὃ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι εἰοικώς
 Κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὅστέα θυμός·
 Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον, κρατερὸν παῖδ' Ἴππολόχοιο,
 Ἴω ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
 Ἦ ῥ' ἶδε γυμνωθέντα βραχίονα· παῦσε δὲ χάρμης.
 390 Ἀψ δ' ἀπὸ τείχεος ἄλτο λαθῶν, ἵνα μή τις Ἀχαιῶν
 Βλήμενον ἀθρήσειε, καὶ εὐχετοῦτ' ἐπέεσσιν.
 Σαρπήδοντι δ' ἄχος γένετο, Γλαύκου ἀπιόντος,
 Ἀντίκ' ἐπεὶ τ' ἐνόησεν· ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης·
 Ἀλλ' ὅγε Θεστοριδίην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχῆσας
 395 Νυξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' ἐσπόμενος πέσε δουρὶ
 Προηής, ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἐπαλξιν ἐλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν,
 Ἐλχ', ἣ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Τείχος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.
 400 Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ'· ὃ μὲν ἰῶ

- Βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι φαιινὸν
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ἀλλὰ Ζεὺς Κῆρας ἄμυνεν
 Παιδὸς ἐοῦ, μὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσι δαμείῃ·
 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἡ δὲ διαπρὸ
 405 Ἦλυθεν ἐγχείῃ, στυφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα.
 Χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος· οὐδ' ὄγε πάμπαν
 Χάζετ', ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρέσθαι.
 Κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἐλιζάμενος Λυκίοισιν·
 ὦ Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὧδε μεθίετε Θούριδος ἀλκῆς;
 410 Ἀργαλέον δέ μοι ἐστί, καὶ ἰφθίμῳ περ ἑόντι,
 Μοῦνῳ ῥηξάμενῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 Ἄλλ' ἐφομαρτεῖτε· πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 Μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
 415 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
 Τείχεος ἔντοσθεν, μέγα δὲ σφισι φαίνεται ἔργον.
 Οὔτε γὰρ ἰφθιμοὶ Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο
 Τεῖχος ῥηξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 Οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο
 420 Τείχεος ἄψ ὥσασθαι, ἐπεὶ ταπρῶτα πέλασθεν.
 Ἄλλ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δὴ ἄνερε δηριάασθον,
 Μέτρο' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιξύνῳ ἐν ἀρουρή,
 Ὡτ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἕως·
 Ὡς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξιες· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
 425 Δήρουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοεῖας
 Ἀσπίδας εὐκύνκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.
 Πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χροῶα νηλεῖ χαλκῷ,
 Ἥμιν ὅτῳ στρεφθέντι μετὰφρενα γυμνωθεῖη
 Μαργαμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερές ἀσπίδος αὐτῆς.
 430 Πάντῃ δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν
 Ἐρρύαδατ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερσηῆτις ἀληθείης,
 Ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον, ἀμφὶς ἀνέλκει
 435 Ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν αἰεκέα μισθὸν ἄρῃται·
 Ὡς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον ἔκτορι δῶκεν,
 Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσῆλατο τείχος Ἀχαιῶν.
 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνῶς·
 440 Ὅρνυσθ', ἱππόδαμοι Τρῶες! ῥήγνυσθε δὲ τείχος
 Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδάες πῦρ!
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' οὐάσι πάντες ἄκουον,
 Ἰθυσαν δ' ἐπὶ τείχος ἀολκῆες· οἱ μὲν ἔπειτα

- Κροσσάων ἐπέβαινον, ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες.
 445 Ἐκτωρ δ' ἄρπάζας λαῶν φέρει, ὃς ῥα πυλάων
 ἔσθήκει πρόσθε, προμνὸς παχὺς, αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Ὀξὺς ἔην· τὸν δ' οὐ κε δὴ δ' ἀνέρε δήμου ἀρίστῳ
 Ῥηϊδίῳς ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὐδ' οὐδ' ὀχλίσσειαν,
 Οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
 450 [Τὸν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.]
 Ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσεος οἴος,
 Χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπελγει·
 Ὡς Ἐκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λαῶν ἀείρας,
 Αἷ ῥα πύλας εἶρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρνίας,
 455 Δικλίδας, ὑψηλὰς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες
 Εἶχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληῖς ἐπαρῆρει.
 Στῆ δέ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἐρεισάμενος βάλε μέσσας,
 Εὖ διαβάς, ἵνα μὴ οἱ ἀφανρότερον βέλος εἴη.
 Ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσε δὲ λίθος εἴσω
 460 Βριθουσύνῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὀχῆες
 ἔσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
 Λαῶς ὑπὸ ῥιπῆς. ὃ δ' ἄρ' ἐςθορε φαιδίμος Ἐκτωρ,
 Νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπε δὲ χαλκῷ
 Σμερδαλέῳ, τὸν ἔεστο περὶ χροῖ· δοιὰ δὲ χερσὶν
 465 Δοῦρ' ἔχεν. οὐκ ἂν τίς μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας,
 Νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐςᾗτο πύλας· πυρὶ δ' ὅσσε δεδήει.
 Κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἐλιζάμενος καθ' ὅμιλον,
 Τεῖχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο·
 Αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς
 470 Ποιητὰς ἐρέχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἀλίσστος ἐτύχθη.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Ν.

Trojani passim superato muro cædunt Achivos, quum Neptunus, miseratione commotus, clam Jove, tuendis navibus auxiliator accedit (1-42): qui primum duos Ajaces, tum cæteros principes, humanâ specie indutus, ad obsistendi pertinaciam cohortatur (43-124). Igitur Ajaces et alii Hectorem in mediâ acie ab excidio navium arcent (125-205); mox Idomeneus, a Neptuno in arma instigatus, assumpto Merione, ad sinistram afflictis succurrit (206-329). Exinde atrox prælium conseritur, in quo Trojanis Jupiter, Achivis Neptunus favet, inter Achivos Idomenei imprimis virtus spectatur (330-362). Is Othryoneum, Asium, Alcathoum interficit; idemque cum Merione, Antilocho, Menelao, adversus Æneam, Deïphobum, Helenum, Paridem prospere dimicat (363-672). Etiam Hectorem, medio, quem dudum tenuit, loco sic urgent Ajaces et aliæ catervæ, ut gradum jam referant Trojani: sed Polydamantis consilio firmatus Hector repente collectos in hostem ducit (673-808.) Novam pugnam ciet Ajax, et ingenti utrimque clamore certatur (809-837).

Μάχη ἐπὶ ταῖς ναυσίν.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρωάς τε καὶ Ἑκτορα νηυσὶ πέλασσαν,
 Τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῇσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἷζυν
 Νωλεμέως· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσσε φαινώ,
 Νόσφιν ἐφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν,
 Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγανῶν Ἰππημολγῶν,
 Γλακτοφάγων, Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.
 Ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὅσσε φαινώ·
 Οὐ γὰρ ὄγ' ἀθανάτων τιν' ἐέλετο ὃν κατὰ θυμὸν
 Ἐλθόντ' ἢ Τρώεσιν ἀρηξέμεν ἢ Δαναοῖσιν.

Οὐδ' ἀλασκοπιὴν εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων·
 Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἦστο πτόλεμόν τε μάχην τε
 Ἐψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑλήεσσης
 Θρηϊκίης· ἐνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
 Φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ ρῆες Ἀχαιῶν.

- 15 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἐξ ἁλὸς ἔζετ' ἰών, ἐλείριε δ' Ἀχαιοῦς,
 Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσεται παιπαλοέεντος,
 Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς· τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
 Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
- 20 Τρεῖς μὲν ὀρέξαιτ' ἰών, τὸ δὲ τέτατον ἔκετο τέκμωρ,
 Αἰγὰς· ἔνθα δὲ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης,
 Χρύσεια, μαρμαίροντα τετεύχεται, ἀφθιτα αἰεῖ.
 Ἐνθ' ἔλθων ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκειτο χαλκόποδ' ἵππω,
 Ὠκυπέτα, χρυσέησιν ἐθείρησιν κομόωντε.
- 25 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῦ· γέντο δ' ἱμάσθλην
 Χρυσεῖην, εὐτυκτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήσεται δίφρου·
 Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κῆτε ὑπ' αὐτοῦ
 Πάντοθεν ἐκ κενθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα·
 Γηθοσύνη δὲ θάλασσα δίστατο· τοῖ δ' ἐπέοντο
- 30 Ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων·
 Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρθμοὶ φέρον ἵπποι.
 Ἔστι δὲ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης,
 Μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης·
 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
- 35 Λύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
 Ἐδυμαι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας,
 Ἀρόρήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὐθι μένοιεν
 Νοστήσαντα ἄνακτα· ὁ δ' ἐς στρατὸν ὄχετ' Ἀχαιῶν.
 Τρῶες δὲ, φλογὶ ἴσοι, ἀολλέες, ἦε θυέλλη,
- 40 Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἔποντο,
 Ἄβρομοι, αὐτᾶχοι· ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
 Αἰρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφιν πάντα Ἀχαιοῦς.
 Ἀλλὰ Ποσειδάων γαίηοχος, ἐννοσίγαιος,
 Ἀργεῖους ὠτρυνε, βαθείης ἐξ ἁλὸς ἐλθῶν,
- 45 Εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 Αἴαντε πρῶτῳ προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·
 Αἴαντε, σφῶν μὲν τε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν,
 Ἀλκῆς μνησαμένῳ, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.
 Ἄλλη μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δεΐδια χεῖρας ἀάπτους
- 50 Τρώων, οἱ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ·
 Ἐξουσιν γὰρ ἅπαντας εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
 Τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μήτι πάθωμεν,
 Ἥ ὃ' ὄγ' ὁ λυσσώδης φλογὶ εἵκελος ἠγεμονεύει,
 Ἐκτωρ, ὃς Διὸς εὐχετ' ἐρισθενέος παῖς εἶναι.
- 65 Σφῶϊν δ' ὥδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,
 Αὐτῷ θ' ἐστάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·
 Τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσασιν ἀπὸ νηῶν

- ῥέα διελεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 145 Κτείνων· ἄλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξιν,
 Στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθεῖς. οἱ δ' ἀντίοι νῆες Ἀχαιῶν,
 Νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
 Ὡσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμίσχθη.
 Ἦῦσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνῶς·
 150 Τρώες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 Παρμένει· οὔτοι δηρὸν ἐμὲ σήσουσιν Ἀχαιοί,
 Καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες·
 Ἄλλ', οἶω, χάσσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἐτέόν με
 Ὡρσε θεῶν ὤριστος, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
 155 Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Δηΐφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἵσην,
 Κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.
 Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
 160 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσην,
 Ταυρεῖην· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Ἐν καυλῷ ἑάγη δολιχὸν δόρυ· Δηΐφοβος δὲ
 Ἀσπίδα ταυρεῖην σχέθ' ἀπὸ ἔο, δεῖσε δὲ θυμῷ
 Ἐγχος Μηριόναο δαΐφρονος· αὐτὰρ ὃγ' ἦρως
 165 Ἀψ ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χώσατο δ' αἰνῶς
 Ἀμφοτέρων, νίκης τε καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαξεν.
 Βῆ δ' ἰέναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Οἰσόμενος δόρυ μακρόν, ὃ οἱ κλισίῃφι λείλειπτο.
 Οἱ δ' ἄλλοι μαρνάντο, βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 170 Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Ἴμβριον αἰχμητήν, πολυτίππου Μέντορος υἱόν.
 Ναῖε δὲ Πήδαιον, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν,
 Κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε, Μηδαικίστην·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἦλυθον ἀμφιέλισσαι,
 175 Ἀψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν·
 Ναῖε δὲ παρ Πριάμῳ· ὃ δέ μιν τίεν ἴσα τέκεσσιν.
 Τόν ῥ' υἱὸς Τελαμώνος ὑπ' οὔατος ἔγχρ' μακρῷ
 Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' αὐτ' ἔπτεσεν, μελίη ὥς,
 Ἦτ' ὄρεος κορυφῇ ἔκαθεν περιφαινομένοιο
 180 Χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσση·
 Ὡς πέσεν· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τευχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Τεῦκρος δ' ὠρμηθή, μεμαῶς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
 Ἐκτωρ δ' ὠρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
 185 Τυτθόν· ὃ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἱ' Ἀκτορίωνος,
 Νισσόμενον πόλεμόνδε, κατὰ στῆθος βάλε δουρί.

- Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐκτορ δ' ὠρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν
 Κρατὸς ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο·
 190 Αἴας δ' ὀρμηθέντος ὀρέξατο δουρὶ φαεινῷ
 Ἐκτορος· ἄλλ' οὐπὲρ χροὸς εἷσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 Σμερδαλέω κεκάλυφθ'· ὃ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὔτα,
 Ὡσε δέ μιν σθένει μέγαλῳ· ὃ δὲ χάσσαι' ἐπίσσω
 Νεκρῶν ἀμφοτέρων· τοὺς δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί.
 195 Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στιχίος, δῖός τε Μενεσθεύς,
 Ἀρχοὶ Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν·
 Ἰμβριον αὐτ' Αἴαντε, μεμαότε θούριδος ἀλκῆς.
 Ὡστε δὴ αἶγα λέοντε κυνῶν ὑπο καρχαροδόκτων
 Ἀρπάξαντε, φέρητον ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνά,
 200 Ὑποῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῆσιν ἔχοντε·
 Ὡς ἔα τὸν ὑποῦ ἔχοντε δῶν Αἴαντε κορυστιά,
 Τεύχεα συλήτην· κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
 Κόψεν Ὀϊλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο·
 Ἦκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἐλιζάμενος δι' ὀμίλον,
 205 Ἐκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσιν.
 Καὶ τότε δὴ πέρι κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη,
 Τῶνοιο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι·
 Βῆ δ' ἵεναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ὀτρυνέων Δαναούς, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἔτευχεν.
 210 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν,
 Ἐρχόμενος παρ' ἐταίρου, ὃ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
 ἦλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξείῃ χαλκῷ.
 Τὸν μὲν ἐταῖροι ἔνεικαν, ὃ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας
 Ἦῖεν ἐς κλισίην· ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα
 215 Ἀντιάαν. τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων,
 Εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος νῆϊ Θόαντι,
 Ὃς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
 Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ·
 Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
 220 Οἷχονται, τὰς Τρῳσὶν ἀπείλεον νῆες Ἀχαιῶν;
 Τὸν δ' αὐτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤνδα·
 Ὡ θόαν, οὔτις ἀνὴρ νῦν αἴτιος, ὅσσον ἔγωγε
 Γιγνώσκω· πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν·
 Οὔτε τινα δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνον
 225 Εἶκον, ἀνδύεται πόλεμον κακόν· ἀλλὰ που οὕτω
 Μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενεῖ Κρονίωνι,
 Νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
 Ἀλλὰ, θόαν· καὶ γὰρ τοπάρως μενεδήϊος ἦσθα,
 Ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα ἴδῃαι·

- 230 Τῷ νῦν μήτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε φωτὶ ἐκάστω.
 Τὸν δ' ἡμείβει ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ἰδομενεῦ, μὴ κείνος ἀνὴρ εἴη ροστήσειεν
 Ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὐθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο,
 Ὅστις ἐπ' ἡματι τῷδε ἐκὼν μεθήησι μάχεσθαι.
- 235 Ἀλλ' ἄγε, τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἵθι· ταῦτα δ' ἅμα χρῆ
 Σπεύδειν, αἷ κ' ὄφελός τι γενώμεθα, καὶ δῦ' ἐόντε.
 Συμφορτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν·
 Νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθαι μάχεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν αὐτὶς ἔβη θεὸς ἅμ' πόνον ἀνδρῶν·
- 240 Ἰδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην εὐτυχτον ἵκανε,
 Δύσεται τεύχεα καλὰ περὶ χροῖ, γέντο δὲ δοῦρε·
 Βῆ δ' ἵμεν ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἦντε Κροῖόνων
 Χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν· ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαί·
- 245 Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ σιήθεσσι θεόντος.
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ, θεράπων ἐὺς, ἀντεβόλησεν,
 Ἐγγὺς εἴη κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ἦει
 Οἰσόμενος· τὸν δὲ προσέφη σθένος Ἰδομενῆος·
 Μηριόνη, Μόλου υἱέ, πόδας ταχύ, φίλταθ' ἐταίρων,
- 250 Τίπτε ἥλυθες, πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊοτήτα;
 Ἥε τι βέβληαι, βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή;
 Ἥε τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἥλυθες; οὐδὲ τοι αὐτὸς
 Ἥσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἤῤα·
- 255 [Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουλευφόρε χαλκοχιτώνων,]
 Ἔρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λέλειπται,
 Οἰσόμενος· τό νυ γὰρ κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον,
 Ἀσπίδα Διηϊφόβοιο βαλὼν ὑπερηνορέοντος.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤῤα.
- 260 Δούρατα δ', αἷ κ' ἐθέλησθα, καὶ ἔν, καὶ εἵκοσι δῆεις,
 Ἔστιαότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
 Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι. οὐ γὰρ οὕτω
 Ἀνδρῶν δυσμενέων ἐκὰς ἰστάμενος πολεμίζειν.
 Τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
- 265 Καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἤῤα·
 Καὶ τοι ἐμοὶ παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
 Πόλλ' ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδὸν ἐστὶν ἐλέσθαι.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
- 270 Ἀλλὰ μετὰ πρῶτοισι μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν
 Ἰσταμαι, ὅππότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο.
 Ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων

Λήθω μαρνάμενος, σὲ δὲ ἰδμεναι αὐτὸν οἶω.

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦνδα·

275 Οἷδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι· τί σε χορὴ ταῦτα λέγεσθαι;

Εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι

Ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν,

Ἐνθ' ὅ,τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη —

Τοῦ μὲν γὰρ τε κακοῦ τρέπεται χροῶς ἄλλυδις ἄλλη·

280 Οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἦσθαι ἐρητύει· ἐν φρεσὶ θυμός,

Ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει·

Ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει,

Κῆρας οἰομένῳ, πάταγος δέ τε γίγνεται ὀδόντων·

Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἄρ' τρέπεται χροῶς, οὔτε τι λίην

285 Ταρβεῖ, ἐπειδὴν πρῶτον ἐξίζηται λόχον ἀνδρῶν,

Ἀράται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαῖ λυγρῇ —

Οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο.

Εἵπερ γὰρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἢ τυπείης,

Οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὀπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,

290 Ἀλλὰ κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειεν,

Πρόσσω ἱεμένοιο, μετὰ προμάχων ὀαριστύν.

Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὦς,

Ἔσταότες, μὴ πού τις ὑπερφιάλως νεμεσῇσῃ·

Ἀλλὰ σύγε κλισίηνδε κιὼν ἔλεν ὄβοιμον ἔγχος.

295 Ὡς φάτο· Μηριόνης δέ, Θοῶν ἀτάλαντος Ἀρηϊ,

Καρπαλίμῳς κλισίῃθεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος,

Βῆ δέ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλῶς.

Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἀρης πόλεμόνδε μέτεισιν,

Τῷ δὲ Φόβος, φίλος νίδς, ἅμα κρατερός καὶ ἀταρβής,

300 Ἔσπετο, ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονα περ πολεμιστὴν·

Τῷ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μετὰ θωρήσσεσθον,

Ἦε μετὰ Φλεγύας μεγάλητορας· οὐδ' ἄρα τῷγε

Ἐκλυον ἀμφοτέρων, ἐτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν·

Τοῖοι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀγοὶ ἀνδρῶν,

305 Ἦισαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἵθοπι χαλκῷ.

Τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Δευκαλίδη, πῇ τ' ἄρ' μέμονας καταδύναι ὅμιλον;

Ἦ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους,

Ἦ ἐπ' ἀριστερόφιν; ἐπεὶ οὐ ποθὶ ἔλπομαι οὔτω

310 Δεύεσθαι πολέμοιο καρηχομόωντας Ἀχαιοῦς.

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦνδα·

Νηυσὶ μὲν ἐν μέσσησιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,

Αἴαντές τε δῦω, Τεῦκρός θ', ὅς ἄριστος Ἀχαιῶν

Τοξοσύνη, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ·

315 Οἳ μιν ἄδην ἐλώωσι, καὶ ἐσσύμενον, πολέμοιο,

- Ἐκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
 Αἰπὺ οἱ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
 Κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 Νῆας ἐνιπρήσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
 320 Ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν.
 Ἄνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 Ὃς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν,
 Χαλκῷ τε ῥηκτὸς μεγάλοισὶ τε χερμαδίοισιν.
 Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῇ ῥηξήνορι χωρήσειεν,
 325 Ἐν γ' αὐτοσταδίῃ· ποσὶ δ' οὐπὼς ἐστὶν ἐρίζειν.
 Νῶϊν δ' ὥδ' ἐπ' ἀριστέρῳ ἔχε στρατοῦ, ὄφρα τάχιστα
 Εἶδομεν, ἥε τῷ εὖχος ὀρέζομεν, ἥε τις ἡμῖν.
 Ὡς φάτο· Μηριόνης δέ, θοῶ ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 Ἡρχ' ἵμεν, ὄφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατόν, ἧ μιν ἀνώγει.
 330 Οἱ δ' ὥς ἴδομενῆα ἶδον, φλογὶ εἵκελον ἀλκὴν,
 Αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 Κεκλόμενοι καθ' ὁμίλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 Τῶν δ' ὁμὸν ἵστατο νεῖκος ἐπὶ πρῦμνῃσι νέεσσιν.
 Ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωνσιν ἄελλαι
 335 Ἡματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους,
 Οἷτ' ἄμυδις κόνις μεγάλην ἵστασιν ὁμίχλην.
 Ὡς ἄρα τῶν ὁμός' ἦλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
 Ἀλλήλους καθ' ὁμίλον ἐναιρέμεν ὀξεῖ χαλκῷ.
 Ἐφρίξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἔγχεϊσιν
 340 Μακροῆς, ἧς εἶχον ταμεσίχροας· ὅσσε δ' ἄμερδεν
 Αὐγὴ χαλκείη κορυθῶν ἀπο λαμπομενάων,
 Θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακῶν τε φαεινῶν,
 Ἐρχομένων ἄμυδις· μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη,
 Ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο.
 345 Τῷ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δῶ Κρόνου νῆε κραταιῷ
 Ἀνδράσιν ἠρώεσσι τετεύχεται ἀλγεα λυγρά.
 Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἐκτορι βούλετο νίκην,
 Κυδαίνων Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ τι πάμπαν
 ἠθέλε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιϊκὸν Πιόθι πρό,
 350 Ἀλλὰ θέτιν κῦδαινε καὶ νῆεα καρτερόθυμον.
 Ἀργεῖους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθὼν,
 Λάθρη ὑπεξαναδὺς πολίης ἁλός· ἤχθετο γὰρ ῥα
 Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 Ἡ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἦδ' ἴα πάτρῃ,
 355 Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γηγόνει καὶ πλείονα ἦδη.
 Τῷ ῥα καὶ ἀμφιδίην μὲν ἀλεξέμεναι ἀλείεινεν,
 Λάθρη δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατόν, ἀνδρὶ εἰοικώς.
 Τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοῖον πολέμοιο

- Πείραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν,
 360 Ἀρόρηκτόν τ' ἄλνυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἐνθα, μεσαιπόλιός περ ἐὼν, Δαναοῖσι κελεύσας
 Ἰδομενεύς, Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φόβον ὤρσεν.
 Πέφνε γάρ Ὀθρυονῆα, Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα,
 Ὃς ὅα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει.
 365 Ἦτε δὲ Προιάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Κασσάνδρην, ἀνάεδρον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
 Ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπώσμεν νῆας Ἀχαιῶν.
 Τῷ δ' ὁ γέρον Προιάμος ὑπὸ τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν
 Δωσέμεναι· ὁ δὲ μάραθ', ὑποσχεοίησι πιθήσας.
 370 Ἰδομενεύς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαινήϊ,
 Καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχῶν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 Χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 Δούλησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύζατο, φώνησέν τε·
 Ὀθρυονεῦ, περὶ δὴ σε βροτῶν αἰνίζομαι ἀπάντων,
 375 Εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις, ὅσ' ὑπέστης
 Δαρδανίδῃ Προιάμῳ· ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἦν.
 Καὶ κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσοιμεν·
 Δοῖμεν δ' Ἀτρεΐδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Ἀργεὸς ἐξαγαγόντες, ὀπυιέμεν· εἴ κε σὺν ἡμῖν
 380 Ἥλου ἐκπέροςῃς εὐναιόμενον πτολίεθρον.
 Ἄλλ' ἔπευ, ὅφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν
 Ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὗτοι ἐδνωταὶ κακοὶ εἰμεν.
 Ὡς εἰπὼν ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
 Ἦρως Ἰδομενεύς. τῷ δ' Ἀσῖος ἦλθεν ἀμύντωρ,
 385 Πεξὸς πρόσθ' ἵππων· τῷ δὲ πνεύοντε κατ' ὤμων
 Αἰὲν ἔχ' ἡνίοχος θεράπων· ὁ δὲ ἔετο θυμῷ
 Ἰδομενῆα βαλεῖν· ὁ δὲ μιν φθόμενος βάλε δουρὶ
 Λαϊμόν ὑπ' ἀνθερεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 Ἦριπε δ', ὡς ὅτε τις δρυὺς ἤριπεν, ἣ ἀχερωΐς,
 390 Ἦε πίτυς βλωθρῇ, τήντ' οὐρεσι τέκτονες ἄνδρες
 Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νῆϊον εἶναι·
 Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς,
 Βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἵματοέσσης.
 Ἐκ δὲ οἱ ἡνίοχος πλήγῃ φρένας, ἃς πάρος εἶχεν·
 395 Οὐδ' ὄγ' ἐτόλμησεν, δηΐων ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας,
 Ἀφ' ἵππους στρέψαι. τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
 Δουρὶ μέσον περόνησε τυχῶν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 Χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου·
 400 Ἴππους δ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 Ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

- Δηΐφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενῆος,
 Ἀσίον ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντια ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
 405 Ἰδομενεὺς· κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντος· εἴσῃ,
 Τὴν ἄρ' ὄγε ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ
 Δινωτὴν φορέεσκε, δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν·
 Τῇ ὑπο πᾶς ἐάλη, τὸ δ' ὑπέροπταιο χάλκεον ἔγχος·
 Καρφαλέον δέ οἱ ἀσπίς ἐπιθρέξαντος αὔσεν
 410 Ἐγχεος· οὐδ' ἄλιόν ῥα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν,
 Ἄλλ' ἔβαλ' Ἰππασίδην Ἐψήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Ἥλαρ ὑπὸ πρᾶπιδων, εἵδαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Δηΐφοβος δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὰν αὖτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἀσίος· ἀλλὰ ἔφημι
 415 Εἰς Ἀϊδὸς περ ἰόντα πυλάρτια κρατεροῖο,
 Γηθήσειν κατὰ θυμόν· ἐπεὶ ῥά οἱ ὥπασα πομπόν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὖξαμένοιο,
 Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμόν ὄρινεν·
 Ἄλλ' οὐδ', ἀχνύμενός περ, ἐοῦ ἀμέλησεν ἐταῖρου,
 420 Ἀλλὰ θεῶν περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν.
 Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρήφες ἐταῖροι,
 Μηκιστεὺς, Ἐχίοιο πᾶϊς, καὶ διὸς Ἀλάστωρ,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα.
 Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα· ἔτετο δ' αἰεὶ
 425 Ἡέ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι,
 Ἥ αὐτὸς δουπήσας, ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς.
 Ἐνθ' Αἰσυνήταο Διοτρεφέος φίλον υἱόν,
 Ἥρω' Ἀλκάθοον — γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχίσαιο·
 Πρῆσβυτάτην δ' ὥπυιε θυγατρῶν, Ἰπποδάμειαν,
 430 Τὴν πέρι κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ ὀμηλικὴν ἐκέαστο
 Κάλλει καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ· τοῦνεκα καὶ μιν
 Γῆμεν ἀνὴρ ὠρίστος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ —
 Τὸν τόθ' ὑπ' Ἰδομενῇι Ποσειδάων ἐδάμασσε,
 435 Θέλξας ὅσσε φαεινά, πέδησε δὲ φαίδιμα γυνῖα.
 Οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατ', οὔτ' ἀλέασθαι·
 Ἄλλ', ὥστε στήλην ἢ δένδρεον ὑπιπέτηλον,
 Ἀτρέμας ἐσταότα, στήθεος μέσον οὔτασε δουρὶ
 Ἥρως Ἰδομενεὺς, ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
 440 Χάλκεον, ὃς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὀλεθρον·
 Δὴ τότε γ' αὖτον αὔσεν, ἐρεικόμενος περὶ δουρὶ.
 Δουπήσεν δὲ πεσών, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει,
 Ἥ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν
 Ἐγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἀρης·

445 Ἰδομενεὺς δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·

Δηϊφοβ', ἣ ἄρα δὴ τι εἴσκομεν ἄξιον εἶναι,
Τρεῖς ἐνὸς ἀντὶ πεφάσθαι; ἐπεὶ σύ περ εὖχεται αὐτως·
Δαιμόνι! ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἵστασ' ἐμεῖο,
Ὅφρα ἴδῃ, οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἱκάνω·

450 Ὅς πρῶτον Μίνωα τέκε, Κρήτη ἐπίουρον·

Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα·
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίχτε, πολέσσ' ἀνδρεσσιν ἀνακτα
Κρήτη ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνειακιν,
Σοὶ τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρώεσσιν.

455 Ὡς φάτο· Δηϊφοβὸς δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,

Ἥ τινα που Τρώων ἐταρίσσαιτο μεγαθύμων,
Ἀφ' ἀναχωρήσας, ἣ πειρήσαιο καὶ οἶος.

Ὡδε δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσαιτο κέρδιον εἶναι,
Βῆναι ἐπ' Αἰνείαν· τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὁμίλου

460 Ἑσταότ'· αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίῳ,
Οὔνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν οὔτι τίεσκεν.
Ἀρχοῦ δ' ἱστιάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρῆ
Γαμβροῦ ἀμυνέμεναι, εἶπερ τί σε κῆδος ἱκάνει.

465 Ἀλλ' ἔπευ, Ἀλκαθῶν ἐπαμύνομεν, ὅς σε πάρος περ
Γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἐνι, τυτθὸν ἐόντα·
Τὸν δέ τοι Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενήριξεν.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρinen·
Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.

470 Ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς,
Ἀλλ' ἔμεν', ὥς ὅτε τις σῆς οὔρεσιν ἀλκὴ πεποιθώς,
Ὅστε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δέ τε νῶτον ὑπερθεῖν·

Ὅφθαλμῶ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας

475 Θήγει, ἀλέξασθαι μεμαῶς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας·

Ὡς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς, οὐδ' ὑπεχώρει,
Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθόον· αὖτε δ' ἐταίρους,
Ἀσκάλαφόν τ' ἐσορῶν, Ἀφαρῆά τε Δηϊπυρόν τε,
Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μῆστωρας αὐτῆς·

480 Τοὺς ὃγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Δεῦτε, φίλοι, καὶ μ' οἶον ἀμύνετε! δεῖδία δ' αἰνῶς
Αἰνείαν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὅς μοι ἔπεισιν·

Ὅς μάλα κακτερός ἐστι μάχῃ ἐνι φῶτας ἐναίρειν·

Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ,τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.

485 Εἰ γὰρ ὁμηλική γε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,

Αἰψά κεν ἢ φέροιτο μέγα κράτος, ἢ φεροίμην.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες, ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,

- Πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὥμοισι κλίναντες.
 Αἰνείας δ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐτάροισιν,
 490 Δηϊφοβόν τε Πάριον τ' ἐσορῶν καὶ Ἀγήνορα δῖον,
 Οἱ οἱ ἅμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Λαοὶ ἔπονθ', ὥς τε μετὰ κτίλον ἔσπετο μῆλα
 Πιόμεν' ἐκ βοτάνης· γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμὴν·
 Ὡς Αἰνεία θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγῆθει,
 495 Ὡς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἐοῖ αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἅμφ' Ἀλκαθόῳ αὐτοσχεδὸν ὤρμηθησαν
 Μακροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
 Σμερδαλέον κονάβιζε, τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον
 Ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες Ἀρηῖοι ἔσوخον ἄλλων,
 500 Αἰνείας τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀτάλαντοι Ἀρηῖ,
 Ἴεντ' ἀλλήλων ταμέειν χροῶ νηλεῖ χαλκῷ.
 Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 Αἰχμὴ δ' Αἰνείας κραδαιομένη κατὰ γαίης
 505 ῥηκε', ἐπεὶ ὃ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
 Ἰδομενεύς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην·
 ῥῆξε δὲ Θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
 ἤφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῷ.
 Ἰδομενεύς δ' ἐκ μὲν νέκυσος δολιχόσκιον ἔγχος
 510 ἔσπασατ', οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
 ῥημοῖιν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὀρμηθέντι,
 Οὐτ' ἄρ' ἐπάττει μεθ' ἐὼν βέλος, οὐτ' ἀλέασθαι.
 Τῷ ῥα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νελεὲς ἦμαρ,
 515 Τρέεσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
 Τοῦ δὲ βάδην ἀπιοντος ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ
 Δηϊφοβός· δὴ γὰρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ·
 Ἄλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἅμαρτεν, ὁ δ' Ἀσκάλαφον βάλε δουρί,
 Τῖον Ἐνυαλίοιο· δι' ὤμον δ' ὄβριμον ἔγχος
 520 ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῷ.
 Οὐδ' ἄρα πῶ τι πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἀρης
 Τῖος ἐοῖο πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
 Ἄλλ' ὄγ' ἄρ' ἄκρῳ Ὀλύμπῳ ὑπὸ χροσέοισι νέφεσσι
 ἦστο, Διὸς βουλήσιν ἐλμένος, ἔνθα περ ἄλλοι
 525 Ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν, ἐεργόμενοι πολέμοιο.
 Οἱ δ' ἅμφ' Ἀσκαλάφῳ αὐτοσχεδὸν ὤρμηθησαν·
 Δηϊφοβὸς μὲν ἀπ' Ἀσκαλάφου πήληκα φαιινὴν
 ἤρπασε· Μηριόνης δὲ, Θοῶν ἀτάλαντος Ἀρηῖ,
 Δουρὶ βραχίονα τύψεν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 530 Αὐλῶπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα.

- Μηριόνης δ' ἑξαῦτις ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ὧς,
 Ἐξέρυσσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος·
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο. τὸν δὲ Πολίτης,
 Αὐτοκασίγνητος, περὶ μέσσω χεῖρε τιτήνας,
 535 Ἐξῆγεν πολέμοιο δυσηχέος, ὄφρ' ἴκεθ' ἵππους
 Ὠκέας, οἳ οἳ ὀπισθε μάχης ἦδὲ πτολέμοιο
 Ἔστασαν, ἥνιοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 Οἳ τόνγε προτὶ ἄστρ' φέρον βαρέα στενάχοντα,
 Τειρόμενον· κατὰ δ' αἶμα νεουτάτου ἑόρσε χειρός.
 540 Οἳ δ' ἄλλοι μάραντο, βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 Ἐνθ' Αἰνέας Ἀφαρῆα Καλητοριδὴν ἐπορούσας
 Λαιμόν τύψ', ἐπὶ οἳ τετραμμένον, ὅξει δουρὶ·
 Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἀσπίς ἐάφθη,
 Καὶ κόρυς· ἄμφι δὲ οἳ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 545 Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας,
 Οὔτας ἐπαΐξας· ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,
 Ἦτ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερές, αὐχέν' ἰκάνει·
 Τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὃ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
 Κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας.
 550 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων,
 Παπταίνων· Τρωῆς δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
 Οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον· οὐδ' ἐδύναντο
 Εἶσω ἐπιγράψαι τέρενα χρόα νηλεῖ χαλκῷ
 Ἀντιλόχου· πέρι γάρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 555 Νέστορος υἱὸν ἔρυντο, καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν.
 Οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δῆτων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς
 Στρωφᾷ· οὐδὲ οἳ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Σειόμενον ἐλέλικτο· τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ἦσιν,
 Ἥ τευ ἀκοντίσσαι, ἦε σχεδὸν ὀρμηθῆναι.
 560 Ἄλλ' οὐ λῆθ' Ἀδάμαντα τιτυσκόμενος καθ' ὅμιλον,
 Ἀσιάδην, ὅς οἳ οὔτα μέσον σάκος ὅξει χαλκῷ,
 Ἐγγύθεν ὀρμηθεὶς· ἀμενήνωσεν δὲ οἳ αἰχμὴν
 Κυανοχαῖτα Ποσειδάων, βιότοιο μεγήρας.
 Καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μείν', ὥστε σκῶλος πυρίκανστος,
 565 Ἐν σάκει Ἀντιλόχοιο, τὸ δ' ἡμῖν κεῖτ' ἐπὶ γαίης·
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων·
 Μηριόνης δ' ἀπίοντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ
 Αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα
 Γίγνεται Ἄρης ἀλεγεινὸς οὔζυροῖσι βροτοῖσιν·
 570 Ἐνθα οἳ ἔγχος ἔπηξεν· ὃ δ' ἐσπόμενος, περὶ δουρὶ
 Ἦσπαιρ', ὥς ὅτε βοῦς, τόντ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
 Πλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δῆσαντες ἄγουσιν·
 Ὡς ὃ τυπεὶς ἦσπαιρε μίννυνθ' ἀπερ, οὔτε μάλα δὴν,

- "Οφρα οἱ ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσας ἔγγυθεν ἐλθὼν
 575 Ἥρωος Μηριόνης· τὸν δὲ σκότιος ὄσσε κάλυψεν.
 Διήπυρον δ' Ἑλένος ξίφεϊ σχεδὸν ἤλασε κόρσῃν
 Θρηϊκίῳ, μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν·
 Ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πέσε· καὶ τις Ἀχαιῶν
 Μαργαμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἐκόμισσεν·
 580 Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν.
 Ἀτρεΐδην δ' ἄχος εἶλε, βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 Βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένω ἥρωϊ ἄνακτι,
 "Οὔδ' ὀδὸν κραδάων· ὃ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν.
 Τῷ δ' ἄρ' ὀμαρτήτην, ὃ μὲν ἔγχρ' ὀξυόεντι
 585 Ἰετ' ἀκοντίσσαι, ὃ δ' ἀπὸ νευρῆφιν οἷστον·
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στήθος βάλεν ἰῶ
 Θώρηκος γυῖον, ἀπὸ δ' ἔπιτο πικρὸς οἷστος.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἄλωϊν
 Θρώσκωσιν κύαμοι μελανόχροες, ἣ ἐρέβινθοι,
 590 Πνοιῇ ὑπο λιγυρῇ καὶ λιγυρῇ ἐρωῇ·
 Ὡς ἀπὸ Θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 Πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς, ἐκὰς ἔπιτο πικρὸς οἷστος.
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρα χεῖρα, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Τὴν βάλεν, ἣ ὃ ἔχε τόξον εὖξοον· ἐν δ' ἄρα τόξῳ
 595 Ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χύλκεον ἔγχος.
 Ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλειίνων,
 Χεῖρα παρακρεμάσας· τὸ δ' ἐφέλκετο μέλινον ἔγχος.
 Καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μέγα θυμὸς Ἀγῆνωρ,
 Αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν εὖστροφῳ οἷος ἄωτῳ,
 600 Σφενδόνη, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.
 Πείσανδρος δ' ἰθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
 "Ἦε· τὸν δ' ἄγε Μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοςδε,
 Σοί, Μενέλαε, δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 605 Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος·
 Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 Οὐτάσεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
 Ἔσχεθε γὰρ σάκος εὐρύ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ
 Ἔγχος· ὃ δὲ φρεσὶν ἦσι χάρη, καὶ ἐέλπετο νίκην.
 610 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
 Ἄλτ' ἐπὶ Πείσανδρῳ· ὃ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἶλετο καλὴν
 Ἀζίνην εὖχαλκον, ἐλαῖνῳ ἀμφὶ πελέκῳ,
 Μακρῷ, εὖξέστω· ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.
 Ἦτοι ὃ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱπποδασείης·
 615 Ἀκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν· ὃ δὲ προσιόντα, μέτωπον,
 Ρινὸς ὑπερ πυμάτης· λάκε δ' ὅστεα, τῷ δὲ οἱ ὄσσε

Πὰρ ποσὶν αἵματόεντα χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν·
 Ἰδνώθη δὲ πεσών. ὁ δὲ λαὸς ἐν στήθεσι βαίνων,
 Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΰδα·

620 Λεῖψετε ἤν οὕτω γε νέας Δαναῶν ταχυπόλων,
 Τρωῆς ὑπερφίαλοι, δεινῆς ἀκόρητοι αὐτῆς!

Ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἵσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς,
 Ἦν ἐμὲ λωβήσασθε, κακαὶ κύνες· οὐδὲ τι θυμῷ
 Ζηνὸς ἐριβρεμέτεω χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν

625 Ξεινίου· ὅστε ποτ' ὕμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπὴν.
 Οἱ μὲν κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ
 Μῦθ' οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ·
 Νῦν αὖτ' ἐν νηυσὶν μενεαίνετε πομποπόροισιν
 Πῦρ ὁλοὸν βαλέειν, κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς·

630 Ἀλλὰ ποθὶ σήσεσθε, καὶ ἐσσύμενοί περ, Ἄρηος.
 Ζεῦ πάτερ, ἣ τέ σέ φασι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
 Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν· σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται.
 Οἷον δὴ ἄνδρεςσι χαρίζεαι ὕβριστιῇσιν,

Τρωσὶν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται
 635 Φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοίου πολέμοιο!

Πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος,
 Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,
 Τῶν περ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἔξ ἔρον εἶναι,
 Ἡ πολέμου· Τρωῆς δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.

640 Ὡς εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε ἀπὸ χροὸς αἵματόεντα
 Συλήσας, ἐτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων,
 Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαυτίς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.

Ἐνθα οἱ νῖος ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος βασιλῆος,
 Ἀσπαλίων, ὃ ῥα πατρὶ φίλῳ ἔπειτο πτολεμῖξον

645 Ἐς Τροίην· οὐδ' αὐτίς ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν·
 Ὃς ῥα τότε Ἀτρεΐδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ
 Ἐγγύθεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
 Ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ ἄλεινων,
 Πάντοσε παπταίνων, μήτις χροῖα χαλκῷ ἐπαύρη.

650 Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἴει χαλκῆρε' οὔσιόν·
 Καὶ ὃ ἔβαλε γλῶττον κάτω δεξιόν· αὐτὰρ οἷσιος
 Ἀντιφὸν κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν.

Ἐξόμενος δὲ κατ' αὐθι, φίλων ἐν χερσὶν ἐταίρων,
 Θυμὸν ἀποπνεύων, ὥστε σκώληξ, ἐπὶ γαίῃ

655 Κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δευε δὲ γαῖαν.
 Τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπέροντο·
 Ἐς δῖφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἦλιον ἰρήν,
 Ἀχνύμενοι· μετὰ δὲ σφι πατὴρ κίε, δάκρυα λείβων·
 Ποινὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνηῶτος.

- 660 Τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
 Ξεῖνος γάρ οἱ ἦν πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσιν·
 Τοῦ ὄγε χωόμενος προΐει χαλκήρε' οὔιστόν.
 Ἦν δέ τις Εὐχύνωρ, Πολυτίδου μάντιος υἱός,
 Ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία ναιῶν,
 665 Ὃς ῥ' εὖ εἰδὼς Κῆρ' ὀλοήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν.
 Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρον ἀγαθὸς Πολυΐδος,
 Νούσῳ ὑπ' ἀργαλή φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
 Ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι·
 Τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλήν θωὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν,
 670 Νοῦσόν τε στυγερήν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ.
 Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατος· ὦκα δὲ θυμὸς
 ὦλκετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Ὡς οἱ μὲν μάραντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
 Ἐκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διὶ φίλος, οὐδὲ τι ἤδη,
 675 Ὅτι ῥά οἱ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόωντο
 Λαοὶ ὑπ' Ἀργείων· τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
 Ἐπλετο· τοῖος γὰρ γαιήροχος Ἐννοσίγαιος
 ὦτρυν' Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν·
 Ἀλλ' ἔχεν, ἥ ταπρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο,
 680 Ῥηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στίχας ἀσπιστάων·
 Ἐνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου,
 Θῖν' ἔφ' ἄλὸς πολιῆς εἰρυμέναι· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον, ἔνθα μάλιστα
 Ζαχρηεῖς γίγνοντο μάχη αὐτοῖ τε καὶ ἵπποι.
 685 Ἐνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ἐλκεχίτωνες,
 Λοκροὶ καὶ Φθῖοι καὶ φαιδιμόεντες Ἐπειοί,
 Σπουδῇ ἐπαῖσσοντα νεῶν ἔχον· οὐδ' ἐδύναντο
 ὦσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἵκελον Ἐκτορα δῖον·
 Οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 690 Ἦρχ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς· οἱ δ' ἅμ' ἔποντο
 Φεΐδας τε Στιχίος τε Βίας τ' εὖς· αὐτὰρ Ἐπειῶν
 Φυλείδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε Δρακίος τε.
 Πρὸ Φθίων δὲ, Μέδων τε μενεπιτόλεμός τε Ποδάροχης·
 Ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θελοῖο
 695 Ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
 Ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἀπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
 Γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·
 Αὐτὰρ ὁ, Ἰφίκλοιο πάϊς τοῦ Φυλακίδαο·
 Οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
 700 Ναῦφιν ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο.
 Αἶας δ' οὐκέτι πάμπαν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός,
 Ἰστατ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιόν·

- Ἄλλ' ὥστ' ἐν νειῷ βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
 Ἴσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 705 Πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἰδρῶς·
 Τῷ μὲν τε ζυγὸν οἶον εὐΐξοον ἀμφὶς ἐέργει,
 Ἰεμένω κατὰ ὠλκα· τεμεῖ δέ τε τέλσον ἀρούρης·
 Ὡς τὰ παρβεβαῶτε μάλ' ἔστασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἄλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ
 710 Λαοὶ ἔπονθ' ἑταροὶ, οἳ οἳ σάκος ἐξεδέχοντο,
 Ὅππότε μιν κάματός τε καὶ ἰδρῶς γούναθ' ἴκοιτο.
 Οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἔποντο·
 Οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ·
 Οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἵπποδασείας,
 715 Οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκύνκλους καὶ μέλινα δοῦρα·
 Ἄλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ εὐστρόφῳ οἶδός ἀώτῳ
 Ἦλιον εἰς ἅμ' ἔποντο πεποιθότες· οἷσιν ἔπειτα
 Ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας.
 Δή ῥα τόθ' οἳ μὲν πρόσθε, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 720 Μάργαντο Τρωσὶν τε καὶ Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ·
 Οἳ δ' ὅπιθεν βάλλοντες, ἐλάνθανον· οὐδέ τι χάρμης
 Τρῶες μιμνήσκοντο· συνεκλόνεον γὰρ οἵστοι.
 Ἐνθα κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἦλιον ἠνεμόεσσαν,
 725 Εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἑκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραρρήτοισι πιθέσθαι.
 Οὐνεκά τοι πέρι δῶκε θεὸς πολέμῃ' ἔργα,
 Τοῦνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιϊδμεναι ἄλλων;
 Ἄλλ' οὐπὼς ἅμα πάντα δυνήσεται αὐτὸς ἐλέσθαι.
 730 Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολέμῃ' ἔργα·
 [Ἄλλω δ' ὀρχηστὴν, ἐτέρῳ κίθαριν καὶ αἰοιδὴν·]
 Ἄλλω δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον εὐρύοπα Ζεὺς
 Ἐσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἀνθρώποι·
 Καὶ τε πολέας ἐσάωσε, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.
 735 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδθεν·
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι, ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἔβησαν,
 Οἳ μὲν ἀφεστῆσιν σὺν τεύχεσιν, οἳ δὲ μάχονται
 Παυρότεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.
 740 Ἄλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους·
 Ἐνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν,
 Ἥ κεν ἐνὶ νήεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν,
 Αἷ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, ἢ κεν ἔπειτα
 Παρ νηῶν ἔλθωμεν ἀπήμονες. ἢ γὰρ ἔγωγε
 745 Δεῖδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ

Χρεῖος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἄτος πολέμοιο
Μίμνει, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι ὀίω.

Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἄδε δ' Ἐκτορι μῦθος ἀπήμων,
[Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖζε,]

750 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους·
Αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἼμι, καὶ ἀντιόω πολέμοιο·
Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὐτῖς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω.

Ἦ ῥα, καὶ ὠρμήθη, ὅρξει νιφόεντι ἑοικώς,
755 Κεκληγώς, διὰ δὲ Τρώων πέτετ' ἡδ' ἐπικούρων.

Οἱ δ' ἐς Πανθοίδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα
Πάντες ἐπεσσεύοντ', ἐπεὶ Ἐκτορος ἔκλυον αὐδὴν.
Αὐτὰρ ὁ Διήφοβόν τε, βίην θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα καὶ Ἄσιον, Τρτάκου υἱόν,

760 Φοῖτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.

Τοὺς δ' εὖρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους·
Ἄλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσιν Ἀχαιῶν
Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες·
Οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.

765 Τὸν δὲ τάχ' εὖρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυοέσεως,
Διὸν Ἀλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἡνκόμοιο,
Θαρσύνονθ' ἐτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·

Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἡπεροπευτά!

770 Ποῦ τοι Διήφοβός τε, βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας ἡδ' Ἄσιος, Τρτάκου υἱός;
Ποῦ δέ τοι Ὀθρυονεύς; νῦν ὤλετο πᾶσα καὶ ἄκρης
ἴλιος αἰπεινὴ· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·

775 Ἐκτορ· ἐπεὶ τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάσθαι·

Ἄλλοτε δὴ ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο
Μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ.
Ἐξ οὗ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἡγεῖρας ἐταίρων,
Ἐκ τοῦδ' ἐνθάδ' ἐόντες ὀμιλέομεν Δαναοῖσιν

780 Νωλεμέως· ἔταροι δὲ κατέκταθεν, οὓς σὺ μεταλλάξ.

Οἶω Διήφοβός τε βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος
Οἴχεσθον, μακροῇσι τετυμμένω ἐγχείρῃσιν
Ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα· φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων.
Νῦν δ' ἄρχ', ὅππῃ σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει·

785 Ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἐψόμεθ', οὐδέ τί φημι
Ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν.

Πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι, καὶ ἐσσύμενον, πολεμίζειν.

Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρωος.

- Βάν δ' ἔμεν, ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν,
 790 Ἀμφὶ τε Κεβριόνην καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Φάλακην Ὀρθαῖόν τε καὶ ἀντίθεον Πολυφήτην,
 Πάλμυν τ' Ἀσκανίον τε, Μόρυν θ', νί' Ἴπποτίωνος.
 Οἱ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης εἰριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ
 Ἠοὶ τῇ προτέρῃ· τότε δὲ Ζεὺς ὥρσε μάχεσθαι.
 795 Οἱ δ' ἴσαν, ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλη,
 "Ἡ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἰσι πέδονδε,
 Θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἀλλ' μίσγεται, ἐν δέ τε πολλὰ
 Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Κυρτὰ φαληριόωντα, πρὸ μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα.
 800 Ὡς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι,
 Χαλκῷ μαρμαίροντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο.
 Ἐκτῶρ δ' ἡγεῖτο, βροτολογῶ ἴσος Ἀρηϊ,
 Πριαμίδης· πρὸ ἔθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃν,
 Ῥινοῖσιν πυκινὴν· πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
 805 Ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πῆληξ.
 Πάντῃ δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾷτο προποδίζων,
 Εἰ πῶς οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι.
 Ἄλλ' οὐ σύγγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσσατο, μακρὰ βιβάσθων.
 810 Δαιμόνιε, σχεδὸν ἔλθέ· τίη δειδίσσεαι αὐτῶς
 Ἀργεῖους; οὔτοι τι μάχης ἀδαήμονές εἰμεν,
 Ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ἔδαμνημεν Ἀχαιοί.
 Ἦ θῆν' πού τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν
 Νῆας· ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
 815 Ἦ κε πολὺν φθαίῃ εὐναιομένη πόλις ὑμῇ
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἀλοῦσά τε, περθομένη τε.
 Σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι, ὅππότε φεύγων
 Ἀρήσῃ Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν,
 Θάσσονας ἱρήκων ἔμμεναι καλλίτριχας ἵππους,
 820 Οἱ σε πόλινδ' οἴσουσι, κορίοντες πεδίοιο.
 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν,
 Θάρσυνος οἰωνῷ· ὃ δ' ἀμείβετο φαιδίμος Ἐκτῶρ.
 Αἴαν' ἀμάρτοεπές, βουγαῖε, ποῖον ἔειπες!
 825 Εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς αἰγιόχοιο
 Εἴην ἡμᾶτα πάντα, τέκοι δέ με πότνια Ἥρη,
 Τιοίμην δ', ὥς τίει' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 Ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν
 Πᾶσι μάλ'· ἐν δὲ σὺν τοῖσι πεφῆσθαι, αἶ' κε ταλάσσης
 830 Μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρόν, ὃ τοι χροῖα λειριόοντα
 Δάψει· ἀτὰρ Τρῶων κορέεις κύνας ἢ δ' οἰωνούς

Δημῶ καὶ σάρακεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο

Ἥχῃ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἔαχε λαὸς ὄπισθεν.

835 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐπίαχον, οὐδ' ἐλάθοντο

Ἀλκῆς, ἀλλ' ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους.

Ἥχῃ δ' ἀμφοτέρων ἔκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς ἀνγάς.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ε.

Clamoribus pugnae exterritus Nestor egreditur tabernaculo suo, in quo adhuc Machaonem recreabat, ut, quo res loco sit, exploret (1-26). Obviam ei veniunt ex vulneribus ægri, Agamemno, Ulysses, et Diomedes, eadem de causâ progressi, quorum primus, de belli exitu pridem anxius, nunc, vallum prorutum videns, rursus fugam meditatur (27-81). Hoc consilium improbat Ulysses, Diomedes autem persuadet omnibus, ut in prælium redeant suosque præsentiam certe atque hortatu adjuvent; simul euntem Agamemnonem solatur, et exercitum confirmat Neptunus (82-152). Interea Juno, ut Achivorum laborem sublevet, ornat paratque se ad Jovem in Idâ uxoriis illecebris deleniendum; quam ob rem a Venere cestum mutatur, et ex Lemno arcessit Somnum, qui deum in soporem committat (153-351). Huic tempori insidiatus, Somno auctore, Neptunus, fortunam Achivorum promptius auxiliando restituit (352-401). Hector, ab Ajace ictu lapidis percussus, deficit animo, atque a sociis suis asportatur curaturque (402-439). Jam renovatis animis pugnantes Achivi Trojanos a navibus avertunt, Ajace imprimis minore fugatos persequente (440-522).

Διὸς ἀπάτη.

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, πίνοντά περ ἔμψης,
Ἄλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Φράζεο, δῖε Μαχῶν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·

Μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοή θालερῶν αἰζηῶν.

5 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἶθοπα οἶνον,
Εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ εὐπλόκαμος Ἐκαμήδη
Θερμήνῃ, καὶ λούσῃ ἄπο βρότον αἱματόεντα·
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπὴν.

Ὡς εἰπὼν σάκος εἴλε τετυγμένον υἱὸς ἑοῖο,

10 Κείμενον ἐν κλισίῃ, Θρασυμήδεος ἵπποδάμοιο,
Χαλκῷ παμφαῖνον· ὃ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἑοῖο.

- Εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεῖ χαλκῷ·
 Στῇ δ' ἐκτὸς κλισίῃς, τάχα δ' εἰσίδεν ἔργον αἰεκές,
 Τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπισθεν,
 15 Τρωᾶς ὑπερθύμους· ἐρέριπτο δὲ τείχος Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ,
 Ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα
 Αὐτῶς, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσσε,
 Πρὶν τινα κεκρυμμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὔρου·
 20 Ὡς ὁ γέρων ὠρμαινε, δαΐζόμενος κατὰ θυμόν
 Διχθάδι, ἥ μεθ' ὁμίλον ἴοι Δαναῶν ταχυπόων,
 Ἦέ μετ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
 Ὡδὲ δέ οἱ φρονέοντι δοᾶσσαντο κέρδιον εἶναι,
 Βῆναι ἐπ' Ἀτρεΐδην. οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον,
 25 Μαρνάμενοι· λάκε δέ σφι περὶ χροῦ χαλκός ἀτειρής,
 Νυσσομένων ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 Νέστορι δὲ ξύμβληντο Διοτρεφές βασιλῆες,
 Πὰρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ,
 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων.
 30 Πολλὸν γάρ ῥ' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες
 Θῖν' ἔφ' ἁλὸς πολιῆς· τὰς γὰρ πρώτας πεδίονδε
 Εἵρυσαν, αὐτὰρ τείχος ἐπὶ πρύμνησιν ἔδειμαν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδ', εὐρύς περ ἑὼν, ἐδυνήσατο πάσας
 Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν· στείνοντο δὲ λαοί·
 35 Τῷ ῥα προκρόσσας ἔρυσαν, καὶ πλήσαν ἀπάσης
 Ἥϊόνος στόμα μακρόν, ὅσον συνεέργαθον ἄκραι.
 Τῷ ῥ' οἷγ' ὀφείοντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο,
 Ἐγχεὶ ἐρειδόμενοι, κίον ἀθρόοι· ἄχνητο δέ σφιν
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι· ὁ δὲ ξύμβλητο γεραίός,
 40 Νέστωρ, πτῆξε δὲ θυμόν ἐνὶ στήθεσσι νηῶν
 Τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ὡ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήνορα δεῦρ' ἀφικάνεις;
 Δεῖδω, μὴ δῆ μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος Ἐκτωρ,
 45 Ὡς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων,
 Μὴ πρὶν παρ νηῶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι,
 Πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς.
 Κεῖνος τῶς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 Ὡ πόποι, ἥ ῥα καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί
 50 Ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥς περ Ἀχιλλεύς,
 Οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γεγήνιος ἱππότη Νέστωρ·
 Ἦ δὴ ταῦτά γ' ἐτοῖμα τετεύχεται, οὐδέ κεν ἄλλως
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτῆναιτο.

- 55 Τείχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν,
 Ἀρόηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσεσθαι·
 Οἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι μάχην ἀλίσστον ἔχουσιν
 Νώλεμες· οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων,
 Ὅπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται·
- 60 Ὡς ἐπιμῖξ κτείνονται, αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἵκει.
 Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 Εἴ τι νόος ῥέξει· πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω
 Δύμεναι· οὐ γάρ πως βεβλημένον ἔστι μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
- 65 Νέστορ, ἐπειδὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησι μάχονται,
 Τείχος δ' οὐκ ἔχραιοις τετυγμένον, οὐδέ τι τάφρος,
 Ἥ ἐπὶ πόλλ' ἔπαθον Δαναοί, ἔλποντο δὲ θυμῷ
 Ἀρόηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσεσθαι·
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
- 70 Νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
 Ἥδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν·
 Οἶδα δὲ νῦν, ὅτι τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσιν
 Κυδάνει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησεν.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
- 75 Νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης,
 Ἐλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἅλα διάν·
 Ῥψι δ' ἐπ' εὐνάων ὀρμίσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ
 Νῦξ ἀβρότη, ἣν καὶ τῇ ἀπόσχονται πολέμοιο
 Τρώες· ἔπειτα δὲ κεν ἐρυσσάμεθα νῆας ἀπάσας.
- 80 Οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακόν, οὐδ' ἂνὰ νύκτα.
 Βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακόν, ἢ ἐάλῃ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!
 Οὐλόμεν', αἶθ' ὥφελles ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου
- 85 Σημαίνειν, μῆδ' ἄμιν ἀνασσέμεν· οἷσιν ἄρα Ζεὺς
 Ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν
 Ἀργαλέους πολέμους, ὅφρα φθιόμεσθαι ἕκαστος.
 Οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν
 Καλλείψειν, ἧς εἵνεκ' οἷζύομεν κακὰ πολλά;
- 90 Σίγα, μή τις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ
 Μῦθον, ὃν οὐ κεν ἀνὴρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο,
 Ὅστις ἐπίσταιτο ἧσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν,
 Σκηπτοῦχός τ' εἴη, καὶ οἱ πειθότατο λαοὶ
 Τόσσοιδ', ὅσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις·
- 95 [Νῦν δὲ σευ ὠροσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες·]
 Ὅς κέλεαι, πολέμοιο συνεσταότος καὶ αὐτῆς,
 Νῆας ἐϋσέλμους ἅλαδ' ἐλκόμεν, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον

- Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ἐπικρατέουσὶ περ ἔμπης,
 Ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιθόρεπῃ. οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ
 100 Σχήσουσιν πόλεμον, νηῶν ἄλαδ' ἐλκομενάων,
 Ἄλλ' ἀποπαπτιανέουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρις.
 Ἐνθα κε σὴ βουλή δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 105 ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ
 Ἀργαλέῃ· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἄνωγα
 Νῆας εὖσσέλμους ἄλαδ' ἐλκέμεν υἱᾶς Ἀχαιῶν.
 Νῦν δ' εἴη, ὅς τιςδὲ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
 Ἥ νέος, ἢ παλαιός· ἐμοὶ δὲ κεν ἄσμενῳ εἴη.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 110 Ἐγγὺς ἀνὴρ — οὐ δηθὰ ματεύσομεν — αἶ κ' ἐθέλητς
 Πείθεσθαι· καὶ μή τι κότῳ ἀγύσησθε ἕκαστος,
 Οὐνεκα δὴ γενεῇφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν·
 Πατὴρ δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὖχομαι εἶναι.
 [Τυδέος, ὃν Θήβησι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψεν.]
 115 Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 ὦκεον δ' ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
 Ἀργίος ἦδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότης Οἶνεύς,
 Πατὴρ δ' ἐμοῖο πατὴρ· ἀρετῇ δ' ἦν ἕτοχος αὐτῶν.
 Ἄλλ' ὃ μὲν αὐτόθι μέινει· πατὴρ δ' ἐμὸς Ἀργεῖ νῆσθη,
 120 Πλαγχθεῖς· ὥς γὰρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, ναῖε δὲ δῶμα
 Ἀφνειὸν βιότοιο, ἅλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι
 Πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς,
 Πολλὰ δὲ οἱ πρόβατα ἔσκε· κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς
 125 Ἐγχείη· τὰ δὲ μέλλει ἀκούμεν, ὥς ἐτεόν περ.
 Τῷ οὐκ ἄν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες,
 Μῦθον ἀτιμήσαιτε πεφασμένον, ὃν κ' εὖ εἶπω.
 Δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοί περ, ἀνάγκη
 Ἐνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος,
 130 Ἐκ βελέων, μή πού τις ἐφ' ἑλκεῖ ἔλκος ἄρηται·
 Ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν, οἳ τοπάρους περ
 Θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφεστῆς, οὐδὲ μαχονται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦδ' ἐπίθοντο·
 Βὰν δ' ἴμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 135 Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε, παλαιῷ φωτὶ ἐοικώς·
 Δεξιτερὴν δ' ἔλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀτρεΐδῃ, νῦν δὴ που Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
 140 Γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν

- Δερκομένῳ· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ φρένες, οὐδ' ἥβαιαί.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ὥς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἐσιφλώσειεν!
 Σοὶ δ' οὐπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσιν·
 Ἄλλ' ἔτι πον Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
 145 Εὐρὺ κονίσουσιν πεδίον· σὺ δ' ἐπόψεαι αὐτὸς
 Φεύγοντας προτὶ ἄστρῳ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς εἰπὼν μέγ' αὔσεν, ἐπεσσύμενος πεδίοιο.
 Ὅσσον δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 Ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρης·
 150 Τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὅπα κρείων Ἐνοσίχθων
 ἦκεν· Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάστω
 Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Ἥρῃ δ' εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσιν
 Στάσ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ οἴου· αὐτίκα δ' ἔγνω
 155 Τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάτειραν,
 Αὐτοκασίγνητον καὶ δαέρα, χαῖρε δὲ θυμῷ·
 Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἰδης
 Ἥμενον εἰσεῖδε· στυγερός δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ.
 Μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρῃ,
 160 Ὅπως ἑξαπάρφοιτο Διὸς ῥόον αἰγιόχοιο.
 Ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
 Ἐλθεῖν εἰς Ἰδην, εὐ ἐντύνασαν ἔαυτὴν,
 Εἴ πως ἡμεῖραιτο παραδραθέειν φιλότῃ
 Ἥχρῳ, τῷ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε
 165 Χεῖρ' ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πενκαλίμησιν.
 Βῆ δ' ἔμμεν ἐς θάλαμον, τὸν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν
 Κληῖδι κρυπτῇ, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῶγεν.
 Ἐνθ' ἥγ' εἰσελθοῦσα, θύρας ἐπέθηκε φαινὰς.
 170 Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροῦς ἡμερόεντος
 Λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείφατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ,
 Ἀμβροσίῳ, ἰδανῷ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν·
 Τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ χαλκοβατὲς δῶ,
 Ἐμψῆς ἐς γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν ἵκει αὐτμή.
 175 Τῷ ῥ' ἥγε χρῶα καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας
 Πτεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαινοῦς,
 Καλούς, ἀμβροσίους, ἐκ κρύατος ἀθανάτοιο.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν ἔσαθ', ὃν οἱ Ἀθήνη
 Ἐξυσ' αὐσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά·
 180 Χρυσείῃς δ' ἐνετῆσι κατὰ στήθεος περονᾶτο.
 Ζώσατο δὲ ζῶνῃν, ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν·
 Ἐν δ' ἄρα ἔρματα ἦκεν ἑυτρήτοισι λοβοῖσιν,
 Τρίγλῃνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.

- Κρηδέμενῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δια θεάων,
 185 Καλῶ, νηγατέῳ· λευκὸν δ' ἦν, ἥλιος ὥς·
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσαιτο καλὰ πέδιλα.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῖ θήκατο κόσμον,
 Βῆ δ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο, καλεσσαμένη δ' Ἀφροδίτην,
 Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 190 Ἥ ῥά νύ μοι τι πίθοιο, φίλον τέκος, ὅττι κεν εἴπω·
 Ἦέ κεν ἀρνήσαιο, κοτεσσαμένη τόγε θυμῷ,
 Οὐνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρώεσσιν ἀρήγεις;
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θύγατερ μέγαλοιο Κρόνοιο,
 195 Αὐδα ὅ,τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 Τὴν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
 Δὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἵμερον, ὅτε σὺ πάντας
 Δαμνᾷ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους.
 200 Εἴμι γὰρ ὀφομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
 Ὡκεανὸν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 Οἳ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν εὖ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον,
 Δεξάμενοι Πείης, ὅτε τε Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
 Γαίης νέρθε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης·
 205 Τοὺς εἴμ' ὀφομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
 Ἦδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 Εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 Εἰ κείνῳ γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ,
 Εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι,
 210 Αἰεὶ κέ σφι φίλῃ τε καὶ αἰδοίῃ καλεοίμην.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη·
 Οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι·
 Ζηρὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις.
 Ἥ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
 215 Ποικίλον· ἐνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο·
 Ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς
 Πάρφασις, ἣτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.
 Τὸν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τῇ νῦν, τοῦτον ἱμάντα τεῶν ἐγκάτθεο κόλπῳ,
 220 Ποικίλον, ὃ ἐνὶ πάντα τετεύχεται· οὐδέ σέ φημι
 Ἀπρηκτόν γε νέεσθαι, ὅ,τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
 Μειδήσασα δ' ἔπειτα ἑῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ.
 Ἥ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 225 Ἥρη δ' αἴξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο,
 Πιερίην δ' ἐπιβάσα καὶ Ἠμαθίην ἐρατεινήν,

- Σεύατ' ἔφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν ὄρεα νιφόεντα,
 Ἀκροτάτας κορυφάς· οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖν·
 Ἐξ Ἀθῶω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα,
 230 Ἀῆμονον δ' εἰσαφίκανε, πόλιν θείοιο Θόαντος.
 Ἐνθ' ἔπνῳ ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτοιο,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 ἔπνε, ἀναξ πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων·
 Ἡ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες, ἦδ' ἔτι καὶ νῦν
 235 Πείθευ· ἐγὼ δέ κέ τοι ἰδέω χάριν ἡματα πάντα.
 Κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὅσσε φαινώ,
 Αὐτίκ' ἐπεὶ κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότῃ.
 Δῶρα δέ τοι δώσω καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ,
 Χρύσειον· Ἡφαιστος δέ κ' ἐμὸς παῖς ἀμφιγυήεις
 240 Τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δὲ Θρηῖνυν ποσὶν ἦσει,
 Τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος ἔπνος·
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θύγατερ μεγάλιο Κρόνοιο,
 Ἄλλον μὲν κεν ἔγωγε θεῶν αἰειγενετάων
 245 Ρεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα
 Ὠκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται·
 Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίου ἄσπον ἐκοίμην,
 Οὐδὲ κατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτὸς γε κελεύοι.
 Ἦδη γάρ με καὶ ἄλλο τεῖ ἐπίνυσσεν ἐφετμή,
 250 Ἥματι τῷ, ὅτε κείνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς
 Ἐπλεεν Ἠλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.
 Ἦτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον αἰγίοχοιο,
 Νήδυμος ἀμφιχυθείς· σὺ δέ οἱ κακὰ μήσαο θυμῷ,
 Ὅρσας ἄργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας·
 255 Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας,
 Νόσφι φίλων πάντων. ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαιεν,
 Ριπτάζων κατὰ δῶμα θεοῦς, ἐμὲ δ' ἔσοχα πάντων
 Ζήτει· καὶ κέ μ' αἶστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ,
 Εἰ μὴ Νυξ δμητῖρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν·
 260 Τὴν ἐκόμην φεύγων· ὁ δ' ἐπαύσατο, χωόμενός περ.
 Ἄζετο γάρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι.
 Νῦν αὖ τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶπις πότνια Ἥρη·
 ἔπνε, τίη δέ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς;
 265 Ἥ φῆς, ὥς Τρώεσσιν ἀρξέμεν εὐρύοπα Ζῆ-
 Ν', ὥς Ἡρακλῆος περιχώσατο, παιδὸς ἐοῖο;
 Ἄλλ' ἔθ', ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων
 Δώσω ὀπυιέμεναι, καὶ σὴν κεκλήσθαι ἀκοιτῖν.
 [Πασιθέην, ἧς αἰὲν ἐέλδεται ἡματα πάντα.]

- 270 Ὡς φάτο· χήρατο δ' Ἰπνος, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
 Ἄγρει νῦν μοι ὁμοῖον ἄνακτον Στυγὸς ὕδαρ·
 Χεῖρὶ δὲ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἔλε χθόνα πουλυβότειραν,
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ἄλα μαρμαρέην· ἵνα τῶιν ἅπαντες
 Μάρτυροι ὥς· οἱ ἔνερθε θεοὶ, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες·
 275 Ἡ μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίων μίαν ὀπλοτεράων,
 Πασιθέην, ἧς αὐτὸς ἐέλδομαι ἤματα πάντα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ὡμνυε δ', ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
 Τοὺς Ἰπποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται.
 280 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὄρκον,
 Τοὶ βήτην, Λήμνου τε καὶ Ἴμβρου ἄστν λιπόντες,
 Ἡέρα ἔσσαμένω, ρίμφα πρήσσοιτε κέλευθον.
 Ἰδὴν δ' ἱκέσθην πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
 Λεκτόν, ὅθι πρῶτον λιπέτην ἄλα· τὼ δ' ἐπὶ χέρσου
 285 Βήτην· ἀκροτάτῃ δὲ ποδῶν ὑπο σείετο ὕλη.
 Ἐνθ' Ἰπνος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὅσσε ιδέσθαι,
 Εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἥ τότε ἐν Ἰδῇ
 Μακροτάτῃ πεφυῖα δι' ἡέρος αἰθέρ' ἱκάνεν·
 Ἐνθ' ἦσ' ὅζοισιν πεπνυκασμένος εἰλατίνοισιν,
 290 Ὅρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἦντ' ἐν ὄρεσσιν
 Χαλκίδα κυκλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.
 Ἥρη δὲ κραίπνως προσεβήσετο Γάργαρον ἄκρον
 Ἰδης ὑψηλῆς· ἶδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 Ὡς δ' ἶδεν, ὥς μιν ἔρωσ πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυπεν,
 295 Οἷον ὅτε πρῶτον περ ἐμισγέσθην φιλότῃτι,
 Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας.
 Στῇ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἥρη, πῇ μεμαῦϊα κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις;
 Ἴπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίης.
 300 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πόντια Ἥρη·
 Ἐρχομαι ὀφομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
 Ὠκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 Οἳ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν εὖ τρέφον ἡδ' αἰτάλλον·
 Τοὺς εἰμ' ὀφομένη, καὶ σφ' ἀκριτα νείκεα λύσω.
 305 Ἦδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 Εὐνῆς καὶ φιλότῃτος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 Ἴπποι δ' ἐν προμνωρεῇ πολυπίδακος Ἰδης
 Ἑστᾶσ', οἳ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ ὕγρην.
 Νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνω,
 310 Μήπως μοι μετέπειτα χολώσεται, αἶ' κε σιωπῇ
 Οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυρόδου Ὠκεανοῖο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

- Ἥρῃ, κείσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὀρμηθῆναι.
 Νῶϊ δ', ἄγ' ἐν φιλότῃ τραπέομεν εὐνηθέντε.
 315 Οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὥδε θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικός,
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἰδάμασσεν.
 Οὐδ' ὅπότε ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο,
 ἥ τέκε Πειρίθοον, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντον.
 Οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλιψύρου Ἀκρισιώνης,
 320 ἥ τέκε Περσῆα, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν.
 Οὐδ' ὅτε Φοῖνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,
 ἥ τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν.
 Οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
 ἥ ῥ' Ἰφρακλῆα κρατερόφρονα γέλιντο παῖδα.
 325 ἥ δὲ Διώνυσον Σεμέλη τέκε, χάσμα βροτοῖσιν.
 Οὐδ' ὅτε Δῆμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης.
 Οὐδ' ὅποτε Λητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς.
 Ὡς σέο νῦν ἔρμαι, καὶ με γλυκὺς ἴμερος αἰρεῖ.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσήδα πότνια Ἥρῃ.
 330 Αἰνότητε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Εἰ νῦν ἐν φιλότῃ λιλαίεαι εὐνηθῆναι
 ἴδης ἐν κορυφῇσι, τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα.
 Πῶς κ' ἔοι, εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰειγενετῶν
 εὐδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν
 335 Περφράδοι; — οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην,
 Ἐξ εὐνῆς ἀνστήσασα· νεμεσσητὸν δὲ κεν εἶη.
 Ἄλλ' εἰ δὴ ῥ' ἐθέλεις, καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 ἔστιν τοι θάλαμος, τὸν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν.
 340 Ἐνθ' ἵομεν κείμεντες, ἐπεὶ νύ τοι εὐαδεν εὐνή.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 Ἥρῃ, μήτε θεῶν τόγε δειδίδι, μήτε τιν' ἀνδρῶν,
 ὄψεσθαι· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω,
 χρύσειον· οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἥελιός περ,
 345 οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράσθαι.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἦν παρὰ κοιτῇ.
 Τοῖσι δ' ὑπὸ χθῶν διαφύεν νεοθηλέα ποιήν,
 Λωτόν θ' ἐρσήεντα ἰδὲ κρέκον ἠδ' ὑάκινθον,
 Πυκνὸν καὶ μαλακόν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργεν.
 350 Τῷ ἐνὶ λεξάσθην, ἐπὶ δὲ νεφέλῃν ἕσαντο
 Καλὴν, χροσεῖην· στυλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔρσαι.
 Ὡς ὁ μὲν ἀτρέμας εὐδε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρω ἄκρῳ,
 Ἕπνῳ καὶ φιλότῃ δαμείς, ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν.
 Βῇ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος Ἕπνος,
 355 Ἀγγελίην ἐρέων γαιήοχῳ Ἐννοσιγαίῳ.

Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάον, ἐπάμυνε,
καὶ σφιν κῦδος ὅπαζε μίνυνθά περ, ὅφρ' ἔτι εὐδαι
Ζεὺς· ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψα·

360 Ἥρη δ' ἐν φιλότιγτι παρήπαφεν εὐνηθῆναι.

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ὥχεται ἐπὶ κλυτὰ φύλ' ἀνθρώπων·
τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν.

Αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προθορῶν ἐκέλευσεν·

Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὐτε μεθίεμεν Ἐκτορι νίκην,
365 Πριαμίδῃ, ἵνα νῆας ἔλῃ, καὶ κῦδος ἄρῃται;
Ἄλλ' ὁ μὲν οὕτω φησὶ, καὶ εὐχεται, οὐνέκ' Ἀχιλλεὺς
Ἰηυσὶν ἐπιγλαφυρῇσι μένει κεχολωμένος ἦτορ.

Κείνου δ' οὔτι λίην ποθὴ ἔσσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι

Ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.

370 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.

Ἀσπίδες ὅσσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἡδὲ μέγισται,

Ἑσάμενοι, κεφαλὰς δὲ παναίθρησιν κορύθυσσιν

Κρύψαντες, χερσὶν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἐλόντες,

Ἴομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι, οὐδ' ἔτι φημί

375 Ἐκτορα Πριαμίδην μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα.

[Ὅς δὲ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὦμων,
Χείροσι φωτὶ δότω, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω.]

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπίθοντο.

Τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοί περ,

380 Τυδείδης, Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων·

Οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, Ἀρήϊα τεύχε' ἄμειβον.

Ἑσθλὰ μὲν ἑσθλὸς ἔδυνε, χέρηα δὲ χείροσι δόσκεν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ὃ' ἔσσαντο περὶ χροῖ νῶροπα χαλκῶν,

Βάν ὃ' ἔμην· ἦρχε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἐνοσίχθων,

385 Δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,

Εἵκελον ἀστεροπῇ· τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι

Ἐν δαὶ λευγαλέῃ, ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἀνδρας.

Τρῶας δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ἐκόσμει φαίδιμος Ἐκτωρ.

Δὴ ὅα τότε αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν

390 Κυανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ φαίδιμος Ἐκτωρ,

Ἦτοι ὁ μὲν Τρῶεσσιν, ὁ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.

Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε

Ἀργείων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.

Οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοᾷα ποτὶ χέρσον,

395 Ποντόθεν ὀρνύμενον προῖῃ Βορέῳ ἀλεγεινῇ·

Οὔτε πυρὸς τόσσος γε πέλει βρόμος αἰθομένοιο,

Οὔρεος ἐν βήσσης, ὅτε τ' ὤρετο καίεμεν ὕλην·

Οὔτ' ἀνεμος τόσσον γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν

Ἠπύει, ὅστε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων·

400 Ὅσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνή,
Δεινὸν αὖσάντων, οἳ ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.

Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἔκτωρ
Ἐγχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἳ, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
Τῇ ῥα δύνω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην,

405 Ἦτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροῆλου·

Τῷ οἳ ὀυσάσθην τέρενα χροῖα. χῶσατο δ' Ἐκτωρ,
Ὅτι ῥά οἳ βέλος ὦκ' ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός.

Ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλειύνων.

Τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας

410 Χερμαδίῳ, τὰ ῥα πολλὰ, θοάων ἔχματα νηῶν,
Πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο· τῶν ἐν αἰείρας,
Στήθεος βεβλήκειν ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόθι δειρῆς·
Στρώμβον δ' ὥς ἔσσευε βαλῶν, περὶ δ' ἔδραμε πάντη.

Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ πληγῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπη δοῦς

415 Πρόρρηξος, δεινὴ δὲ θεείου γίγνεται ὁδμή
Ἐξ αὐτῆς· τὸν δ' οὔπερ ἔχει θοάσος, ὅς κεν ἴδῃται,
Ἐγγὺς ἑὼν· χαλεπὸς δὲ Διὸς μέγαλοιο κεραυνός·

Ὡς ἔπεσ' Ἐκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσιν.

Χειρὸς δ' ἐκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπίς ἐάφθη,

420 Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δέ οἳ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.

Οἳ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον νῆες Ἀχαιῶν,

Ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαμειᾶς

Διχμάς· ἀλλ' οὔτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν

Οὐτάσαι, οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι,

425 Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνεΐας καὶ δῖος Ἀγίηωρ,

Σαρπηδῶν τ', ἀρχὸς Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων·

Τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὖ ἀκήδεσεν, ἀλλὰ πάροιθεν

Ἀσπίδας εὐκύκλους σχέθον αὐτοῦ. τὸν δ' ἄρ' ἐταῖροι

Χερσὶν αἰείραντες φέρον ἐκ πόνου, ὅφρ' ἴκεθ' ἵππους

430 Ὡκέας, οἳ οἳ ὅπισθε μάχης ἦδὲ πτολέμοιο

Ἔστασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·

Οἳ τόνγε προτὶ ἄστρ' φέρον βαρεὰ στενάχοντα.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἶσον ἐϋρῆεϊος ποταμοῖο,

Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,

435 Ἐνθα μιν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονί, καὶ δέ οἳ ὕδωρ

Χεῦαν· ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδραμεν ὀφθαλμοῖσιν·

Ἐξόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα, κελαινεφές αἶμ' ἀπέμεσσεν

Αὐτίς δ' ἐξοπίσω πλητὸ χθονί, τῷ δέ οἳ ὅσσε

Νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα· βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.

440 Ἀργεῖοι δ' ὥς οὖν ἶδον Ἐκτορα νόσφι κίοντα,

Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.

- Ἐνθα πολὺν πρότιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
 Σάτινον οὐτάσε δουρὶ μετάλμενος ὀξύοντι,
 Ἥνοπιδην, ὃν ἄρα Νύμφη τέκε νῆϊς ἀμύνων
 445 Ἥνοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σατινιόεντος·
 Τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτὸς, ἐγγύθεν ἐλθὼν,
 Οὐτα κατὰ λαπάρην· ὃ δ' ἀνετράπει, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὕσμινην.
 Τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγχέσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ
 450 Πανθοίδης· βάλε δὲ Προθοήνορα δεξιὸν ὦμον,
 Τῖον Ἀρηίλυκοιο· δι' ὦμου δ' ὄβριμον ἔγχος
 Ἔσχεν· ὃ δ' ἐν κονίῃσι πῆσων ἔλε γαῖαν ἀροστώ.
 Πουλυδάμας δ' ἐκπαγλον ἐπέυξατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὲν αὖτ' οἶω μεγαθύμου Πανθοίδαο
 455 Χειρὸς ἄπο στιβαρῆς ἄλιον πηδῆσαι ἄκοντα,
 Ἀλλὰ τις Ἀργείων κόμισε χροῖ· καὶ μιν οἶω
 Αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἴδιδος εἴσω.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένητ' εὐξάμενοιο·
 Αἴαντι δὲ μάλιστα δαΐφροني θυμὸν ὄρινεν,
 460 Τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ πέσεν ἄγχι μάλιστα.
 Καρπαλίμως δ' ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν,
 Λικριφίς αἴξας· κόμισεν δ' Ἀντήνορος υἱός,
 Ἀρχέλοχος· τῷ γὰρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὀλεθρον.
 465 Τὸν ῥ' ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ,
 Νείατον ἀστράγαλον· ἀπὸ δ' ἀμφω κέρσε τένοντε·
 Τοῦ δὲ πολὺν πρότερον κεφαλῇ, στόμα τε, ῥῖνές τε
 Οὐδεὶ πληντ', ἥπερ κνῆμαι καὶ γούνα πεσόντος.
 Αἴας δ' αὖτ' ἐγέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι·
 470 Φράζεο, Πουλυδάμα, καὶ μοι νημερτὲς ἔνισπε·
 Ἥ ῥ' οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι
 Ἄξιος; οὐ μὲν μοι κακὸς εἶδεται, οὐδὲ κακῶν ἔξ,
 Ἀλλὰ κασίγνητος Ἀντήνορος ἵπποδάμοιο,
 Ἥ παῖς· αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐώκει.
 475 Ἥ ῥ', εὖ γιγνώσκων· Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν.
 Ἐνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιωτίον οὐτάσε δουρὶ,
 Ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαῶς· ὃ δ' ὕφελκε ποδοῖν.
 Τῷ δ' Ἀκάμας ἐκπαγλον ἐπέυξατο, μακρὸν αὔσας·
 Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι!
 480 Οὐ θὴν οἰοσὶν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ οἰζὺς
 Ἡμῖν, ἀλλὰ ποθ' ὥδε κατακτανέεσθε καὶ ὕμμες.
 Φράζεσθ', ὥς ὑμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὔδει
 Ἐγχεὶ ἐμῷ· ἵνα μήτι κασιγνήτοιο γε ποιρὴ
 Διὸς ἄνιτος ἔη· τῷ καὶ κέ τις εὐχεται ἀνὴρ

- 485 Γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκίτῃρα λιπέσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὖξαμένοιο.
 Πηνέλεω δὲ μάλιστα δαΐφροσι θυμὸν ὄρινεν·
 Ὡρμήθη δ' Ἀκίμαντος· ὁ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωήν
 Πηνελέοιο ἄνακτος· ὁ δ' οὔτασεν Ἴλιονῆα,
 490 Τῖον Φόρβαντος πολυμήλου, τὸν ῥα μάλιστα
 Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὅπασσεν·
 Τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μοῦνον τέκεν Ἴλιονῆα·
 Τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὔτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα.
 Ἐκ δ' ὥσε γλήνῃν· δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διαπρὸ
 495 Καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν· ὁ δ' ἔξετο, χεῖρε πετάσας
 Ἀμφω. Πηνέλεως δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 Ἀνῆνα μίσσον ἔλασσεν, ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε,
 Αὐτῇ σὺν πῆλῃκι, κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
 Ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὁ δὲ φῆ, κώδειαν ἀνασχαίν,
 500 Πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤνδα·
 Εἰπέμεναί μοι, Τρῶες, ἀγανοῦ Ἴλιονῆος
 Πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν.
 Οὐδὲ γὰρ ἦ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγνηροΐδαο
 Ἄνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, ὅπποτε κεν δῇ
 505 Ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κοῦροι Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
 Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὀλεθρον.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγχοι' Ἀχαιῶν
 510 Ἦρατ', ἐπεὶ ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Αἶψς ῥα πρῶτος Τελαμῶνιος Τρῆτιον οὔτα,
 Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων·
 Φάλκην δ' Ἀντίλοχος καὶ Μέρμερον ἐξενάριξεν·
 Μηριόνης δὲ Μόρυν τε καὶ Ἴπποτίωνα κατέκτα·
 515 Τεύκρος δὲ Προθόωνά τ' ἐνήρατο καὶ Περιφῆτην·
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ἐπερήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Οὔτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσεν
 Δηϊώσας· ψυχὴ δὲ κατ' οὔταμένην ὠτειλῇν
 Ἔσσυτ' ἐπειγομένη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 520 Πλείστους δ' Αἶψς εἶλεν, Ὀϊλῆος ταχὺς νιός·
 Οὐ γάρ οἱ τις ὁμοῖος ἐπισπέσθαι ποσὶν ἦεν,
 Ἄνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρση.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ο.

Jupiter expectatus pelli videt Trojanos, Achivis opem ferente Neptuno (1-11). Itaque aspere increpitæ Junoni imperat, ut ex Olympo advocet Irim et Apollinem; his se ministris usurum ad Trojanas vires restituendas; simul omnem factorum seriem usque ad excidium urbis prædicit (12-77). Ex Junone, in deorum sedem reversâ, Mars audit de cæde filii sui, Ascalaphi, et statim ad ultionem exardescit; furorem ejus reprimit Minerva (78-142). Apollo et Iris deveniunt ad Jovem, cujus missu hæc Neptunum minaciter conterritum, quamvis reluctantem, cogit, ut bello desistat (143-219); Apollo sanatum Hectorem erigit, eoque in pugnam reducto, fortunam Trojanorum instaurat (220-280). Hector fortissimos Achivorum adortus, imbellibus ad naves degressis, partim trucidat, partim in fugam vertit, præeunte deo, qui commotâ ægide Achivis pavorem incutit, Trojanis autem, deleto muro, viam munit ad classem excindendam (281-389). Eâ re animadversâ, Patroclus ab Eurypylo redit ad Achillem, ut eum extremo discrimini auxiliatorem exoret (390-404). Interim acerrime pro navibus propugnant Achivi, pluribus ab utrâque parte cadentibus (405-590): tandem illi, nec dispersi, recedunt intra ordines navium, a quibus Ajax Telamonius conto armatus ignem defendit, quo jam Hector navem Protesilai se exusturum minatur (591-746).

Π α λ ί ω ξ ι ς π α ρ ᾶ τ ῶ ν ν ε ῶ ν.

*Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
 Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμην Δαναῶν ὑπὸ χερσίν,
 Οἱ μὲν δὴ παρ' ὅχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες,
 Χλωροὶ ὑπαὶ δαίους, πεφοβημένοι· ἔγχετο δὲ Ζεὺς
 Ἰδῆς ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης.
 Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, ἶδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
 Τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπισθεν,
 Ἀργείους· μετὰ δέ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα.*

- "Εκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἶδε κείμενον · ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 10 Εἶαθ' · ὁ δ' ἀργαλέῳ ἔχει ἄσθματι, κῆρ ἀπινύσσων,
 Αἶμ' ἐμέων · ἐπεὶ οὐ μιν ἀφανρότατος βάλλ' Ἀχαιῶν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν ·
 Ἦ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρη,
 15 "Εκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς.
 Οὐ μὰν οἶδ', εἰ αὖτε κακοῦράφης ἀλεγεινῆς
 Πρώτῃ ἐπαύρηται, καὶ σε πληγῇσιν ἱμάσσω.
 Ἦ οὐ μέμνη, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑπόθεν, ἐκ δὲ ποδοῦν
 Ἀκμονας ἦκα δύω, περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἔηλα
 20 Χρῦσεον, ἄρῳηκτον ; σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν
 Ἐκρέμω · ἡλάστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον,
 Λύσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν · ὃν δὲ λάβοιμι,
 Ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἱκῆται
 Γῆν ὀλιγηπελέων · ἐμὲ δ' οὐδ' ὥς θυμὸν ἀνιει
 25 Ἀζηχῆς ὀδύνῃ Ἡρακλῆος θείοιο,
 Τὸν σὺ ξὺν Βορρῇ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θυέλλας,
 Πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον, κακὰ μητιώσας,
 Καὶ μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας ·
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ὄυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὖτις
 30 Ἀργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ πολλὰ περ ἀθλήσαντα.
 Τῶν σ' αὖτις μνήσω, ἵν' ἀπολλήῃς ἀπατάων ·
 Ὀφρα ἴδῃ, ἣν τοι χραίσμη φιλότης τε καὶ εὐνή,
 Ἦν ἐμίγης ἐλθοῦσα θεῶν ἀπο, καὶ μ' ἀπαίτησας.
 Ὡς φάτο · ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
 35 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Ἰστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεν,
 Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
 Ὀρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν ·
 Σὴ θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωῖτερον λῆχος αὐτῶν
 40 Κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ ποτε μάψ ὁμόσαιμι ·
 Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Πημαίνει Τρωάς τε καὶ Ἕκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει ·
 Ἀλλὰ πού αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 Τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν Ἀχαιοὺς ·
 45 Αὐτιάρε τοι καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 Τῇ ἵμεν, ἥ κεν δὴ σύ, Κελαινεφές, ἡγεμονεύῃς.
 Ὡς φάτο · μείδῃσεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Εἰ μὲν δὴ σύγ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 50 Ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζεις,
 Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλη,

- Αἶψα μεταστρέψειε νόον, μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ.
 Ἀλλ' εἰ δὴ ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἄτρεκέως ἀγορεύεις,
 Ἐρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον
 55 Ἰοῖν τ' ἐλθέμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον.
 Ὄφρ' ἢ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 Ἐλθῃ, καὶ εἴπῃσι Ποσειδάωνι ἄνακτι,
 Παυσάμενον πολέμοιο, τὰ ἅ' πρὸς δώμαθ' ἱκέσθαι.
 Ἐκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
 60 Αὐτίς δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων,
 Αἰ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Αὐτίς ἀποστρέψῃσιν, ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόσσας.
 Φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσιν
 Πηλεΐδew Ἀχιλῆος. ὁ δ' ἀνστήσει ὃν ἐταῖρον,
 65 Πατρόκλον· τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχρ' αἰδιδίμος Ἐκτωρ
 Ἰλίου προπάροιθε, πολέας ὀλέσαντ' αἰζηοῦς
 Τοὺς ἄλλους, μετὰ δ', υἷ' ἐμὸν Σαρπηδόνα διον.
 Τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἐκτορα διὸς Ἀχιλλεύς.
 Ἐκ τοῦ δ' ἄν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν
 70 Αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερές, εἰσόκ' Ἀχαιοὶ
 Ἰλιον αἰπὺ ἔλοιεν, Ἀθηναίης διὰ βουλὰς,
 Τοπρὶν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παύω χόλον, οὔτε τιν' ἄλλον
 Ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἑάσω,
 Πρὶν γε τὸ Πηλεΐδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ.
 75 Ὡς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῶ δ' ἐπένευσα κάρητι,
 Ἥματι τῷ, ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἤψατο γούνων,
 Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.
 80 Ὡς δ' οἱ ἄν αἶξῃ νόος ἀνέρος, ὅς τ' ἐπὶ πολλῇν
 Γαῖαν ἐληλουθώς, φρεσὶ πενκαλίμησι νοήσῃ.
 Ἐνθ' εἶην, ἣ ἔνθα· μενοινήησί τε πολλά.
 Ὡς κραιπνῶς μεμαῦϊα διέπτατο πότνια Ἥρη,
 Ἰκετο δ' αἰπὺν Ὀλυμπον. ὀμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν
 85 Ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἱ δὲ ἰδόντες
 Πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.
 Ἥ δ' ἄλλους μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιπαρῆῳ
 Δέκτο δέπας· πρώτη γὰρ ἐναντίη ἦλθε θεούσα.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 90 Ἥρη, τίπτε βέβηκας, ἀτυζομένη δὲ ἔοικας;
 Ἥ μάλα δὴ σ' ἐφόβησε Κρόνου παῖς, ὅς τοι ἀκοίτης.
 Τὴν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Μὴ με, θεὰ Θέμι, ταῦτα διεῖρεο· οἶσθα καὶ αὐτή,
 Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηγής.

- 95 Ἄλλὰ σύγ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἐνὶ δαιτὸς εἴσης·
 Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεται ἀθανάτοισιν,
 Οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφάνσκειται· οὐδέ τί φημι
 Πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν,
 Οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἐτι νῦν δαίνυται εὖφρων.
- 100 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσα καθέζετο πότνια Ἥρη·
 Ὡχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί· ἥ δ' ἐγέλασεν
 Χέλλεισιν, οὐδέ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέησιν
 Ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηΐδα·
 Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες!
- 105 Ἥ ἐτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν, ἄσπον ἰόντες,
 Ἥ ἔπει ἦε βίη· ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει,
 Οὐδ' ὄθεται· φησὶν γάρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Κάρτεϊ τε σθένει τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
 Τῷ ἔχεθ' ὅ,τι κεν ὕμμι κακὸν πέμπησιν ἐκάστω.
- 110 Ἦδη γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἀρηΐ γε πῆμα τετύχθαι·
 Τῖός γάρ οἱ ὅλωλε μάχῃ ἐνὶ φιλτάτος ἀνδρῶν,
 Ἀσκάλαφος, τὸν φησιν ὄν ἔμμεναι ὄβριμος Ἀρης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ Ἀρης θαλερῶ πεπλήγετο μηρῷ
 Χερσὶ καταπρηνέσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα·
- 115 Μὴ νῦν μοι νεμεσήσῃ, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 Τῆσασθαι φόνον νῖος, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 Εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
 Κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κονίησιν.
 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
- 120 Ζευγνύμεν· αὐτὸς δ' ἔντε ἐδύσετο παμφανόωντα.
 Ἐνθα κ' ἐτι μέλῳν τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
 Πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
 Εἰ μὴ Ἀθήνη, πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν,
 Ὡρτο δι' ἐκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον, ἔνθα θάσασεν.
- 125 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἴλετο καὶ σάκος ὦμων,
 Ἐγχος δ' ἔστησε στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ἐλοῦσα
 Χάλκεον· ἥ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θυῶρον Ἀρηά·
 Μαινόμενε, φρένας ἦλέ, διέφθορας; ἥ νύ τοι αὐτως
 Οὔατ' ἀκουέμεν ἐστί, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.
- 130 Οὐκ αἶεις, ἄ,τε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἥ δὴ νῦν παρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν;
 Ἥ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ
 Ἀψ ἔμεν Οὐλύμπόνδε, καὶ ἀχνύμενός περ, ἀνάγκη,
 Αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι;
- 135 Αὐτίκα γὰρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς
 Λεῖψει, ὁ δ' ἡμέας εἴσι κυδοιμήσων ἐς Ὀλυμπον·
 Μάρφει δ' ἐξείης, ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί.

- Τῷ σ' αὖ νῦν κέλομαι μεθέμεν χόλον νῆος ἑῆος.
 Ἦδη γάρ τις, τοῦγε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων,
 140 Ἦ πέφατ', ἣ καὶ ἔπειτα πεφήσεται· ἀργαλέον δέ,
 Πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε.
 Ὡς εἰποῦς ἴδρυσε θρόνῳ ἐνὶ θοῦρον Ἄρηα.
 Ἦρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτός,
 Ἴριν θ', ἥτε θεοῖσι μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισιν·
 145 Καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ζεὺς σφωὶ εἰς Ἴδην κέλει· ἐλθέμεν ὅτι τάχιστα·
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθητε, Διὸς τ' εἰς ὧπα ἴδυσθε,
 Ἔρδειν ὅ,τι κε κείνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσα, πάλιν κίε πότνια Ἦρη·
 150 Ἐξέτο δ' ἐνὶ θρόνῳ· τῷ δ' αἵξαντε πετέσθην,
 Ἴδην δ' ἵκανον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν·
 Εὐρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ
 Ἥμενον· ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο.
 Τῷ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο
 155 Στήτην· οὐδὲ σφωῖν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ,
 Ὅτι οἱ ὦκ' ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην.
 Ἴριν δὲ πρότερην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Βάσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, Προσιδάωνι ἄνακτι
 Πάντα τὰδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι.
 160 Πανσάμενόν μιν ἄνωχθι μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 Ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἣ εἰς ἅλα δῖαν.
 Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἄλογήσῃ,
 Φραζέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Μή μ' οὐδὲ κρατερός περ ἐὼν, ἐπιόντα ταλάσῃ
 165 Μεῖναι· ἐπεὶ εὖ φημι βίῃ πολὺν φέρτερος εἶναι,
 Καὶ γενεῇ πρότερος· τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ,
 Ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε ποδὴν νημος ὠκέα Ἴρις·
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
 170 Ὡς δ' ὅτ' ἄν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἠὲ χάλαζα
 Ψυχρὴ ὑπὸ ῥίπῃς αἰθρηγενέος Βορέας·
 Ὡς κραιπνῶς μεμανυῖα διέπτατο ὠκέα Ἴρις,
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·
 Ἀγγελίην τινά τοι, Γαιήοχε κυανοχαῖτα,
 175 Ἦλθον δεῦρο φέρουσα παρὰ Διὸς αἰγιοόχοιο.
 Πανσάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 Ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἣ εἰς ἅλα δῖαν.
 Εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἄλογήσεις,
 Ἦπείλει καὶ κείνος ἐναντίβιον πολεμίζων
 180 Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι· σὲ δ' ὑπεξαλείεσθαι ἀνώγει

Χεῖρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίη πολὺν φέρτερος εἶναι,
 Καὶ γενεῇ πρότερος· σὸν δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ,
 Ἴσόν οἱ φάσθαι, τότε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος·
 185 ὦ πόποι! ἦ ῥ', ἀγαθὸς περ ἔων, ὑπέροπλον ἔειπεν,
 Εἴ μ' ὁμότιμον ἔοντα βίῃ ἀέκοντα καθέξει.

Τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοί, οὓς τέκετο Ῥέα,
 Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Αἰδης, ἐνέροισιν ἀνάσσων.
 Τριχθα δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·

190 ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν αἰεὶ,
 Παλλομένων, Αἰδης δ' ἔλαχε ζόφον ἡρόεντα·
 Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν·

Γαῖα δ' ἐτι ξυνὴ πάντων, καὶ μακρὸς Ὀλυμπος.
 Τῷ ῥα καὶ οὔτι Διὸς βέομαι φρεσὶν· ἀλλὰ ἔκηλος,

195 Καὶ κρατερός περ ἔων, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ.
 Χερσὶ δὲ μῆτι με πάγχυ, κακὸν ὥς, δειδισσέσθω.

Θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ νιάσι βέλτερον εἴη
 Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτός·
 Οἱ ἔθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκη.

200 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ποδὴνέμος ὠκέα Ἴρις·

Οὕτω γὰρ δὴ τοι, Γαίῃοχε κυανοχαῖτα,
 Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε;
 Ἢ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μὲν τε φρονέες ἐσθλῶν.
 Οἷσθ', ὥς προσβυτέροισιν Ἑριννύες αἰὲν ἔπονται.

205 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·

Ἴρι θεά, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῆ.
 Ἀλλὰ τόδ' αἶνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
 Ὅππότε ἂν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ

210 Νεικέειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.

Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω.
 [Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ·
 Αἶ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης,
 Ἥρης Ἑρμείω τε καὶ Ἡφαίστοιο ἀνακτος,

215 Πλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐθέλῃσει
 Ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
 Ἴστω τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.]

Ὡς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαιϊκὸν Ἐννοσίγαιος·
 Δύνε δὲ πόντον ἰὼν, πόθεσαν δ' ἦρωες Ἀχαιοί.

220 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

Ἐρχεο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' Ἐκτορα χαλκοκορυστήν·
 Ἦδη μὲν γάρ τοι γαίηοχος Ἐννοσίγαιος
 Θίχεται εἰς ἅλα διαν, ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν

- Ἡμέτερον· μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
 225 Οὔπερ ἐνέριτεροί εἰσι θεοὶ, Κρόνον ἄμφις ἰόντες.
 Ἀλλὰ τὸδ' ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἢ δέ οἱ αὐτῷ
 Ἐπλετο, ὅτι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόειξεν
 Χεῖρας ἐμὰς· ἐπεὶ οὐ κεν ἀνιδρωτὶ γ' ἐτελέσθη.
 Ἀλλὰ σὺγ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσατόεσσαν,
 230 Τὴν μάλ' ἐπισσεῖων, φοβέειν ἦρωας Ἀχαιοὺς.
 Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, Ἐκατηβόλε, φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
 Φεύγοντες νῆας τε καὶ Ἑλλήσποντον ἱκωνται.
 Κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
 235 Ὡς κε καὶ αὐτὶς Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων.
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων, ἰρῆκε ἰοικῶς
 Ὠκεῖ, φασσοφόνῳ, ὅς τι ὤκιστος πετεηνῶν·
 Εὖρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα δῖον,
 240 Ἡμενον, οὐδ' ἔτι κεῖτο· νέον δ' ἐσαγείρετο θυμόν,
 Ἀμφὶ ἔγιγνώσκων ἐτάρους· ἀτὰρ ἄσθμα καὶ ἰδρὼς
 Πάνετ', ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγίοχοιο.
 Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Ἐκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
 245 Ἦσ' ὀλιγηπελέων; ἦ πού τί σε κῆδος ἱκάνει;
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Τίς δὲ σὺ ἐσσι, φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἶρεαι ἄντην;
 Οὐκ αἶεις, ὃ με νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησιν Ἀχαιῶν,
 Οὓς ἐτάρους ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας
 250 Χερμαδίῳ πρὸς στῆθος, ἔπαυσε δὲ Θούριδος ἀλκῆς;
 Καὶ δὴ ἐγὼγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Αἴδαο
 Ἡματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον αἷον ἦτορ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Θάρσει νῦν· τοῖόν τοι ἄσσητήρα Κρονίων
 255 Ἐξ Ἰδης προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν,
 Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον· ὃς σε πάρος περ
 Ῥύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ἱππεῦσιν ἐπὶ ὀτρυνον πολέεσσιν,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους·
 260 Αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιῶν ἵπποισι κέλευθον
 Πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἦρωας Ἀχαιοὺς.
 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
 Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκουστήσας ἐπὶ φάτῃ,
 Δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίῳο κροαίνων,
 265 Εἰωθὼς λούεσθαι εὐρύεϊος ποταμοῖο,
 Κυδιόων· ὑποῦ δὲ κάρη ἔχει, ἄμφι δὲ χαῖται

- Ὀμοῖς αἰσσοῦνται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθώς,
 Ρίμψα ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἥθεα καὶ νομὸν ἵππων·
 Ὡς Ἐκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα,
 270 Οἰρύνων ἱππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.
 Οἱ δ', ὥστ' ἡ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα
 Ἔσσεύοντο κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀγροῖῳται·
 Τὸν μὲν τ' ἡλίβατος πέτρῃ καὶ δάσκιος ὕλη
 Εἰδύσατ', οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἰσιμον ἦεν·
 275 Τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῆς ἡϋγένης
 Εἰς ὁδόν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας·
 Ὡς Δαναοὶ εἴως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 Νύσσουντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυόισιν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἶδον Ἐκτορ' ἐποικόμενον στίχας ἀνδρῶν,
 280 Τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός.
 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 Αἰτωλῶν ὃχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι,
 Ἔσθλός δ' ἐν σταδίῃ· ἀγορῇ δὲ ἐπαῦροι Ἀχαιῶν
 Νίκων, ὅπποτε κοῦροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων·
 285 Ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡ πόποι, ἡ μέγα θαῦμα τόδ' ὄφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
 Οἷον δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἀνέστη, Κῆρας ἀλύξας,
 Ἐκτωρ! ἡ θῆν μιν μάλα ἔλπετο θυμός ἐκάστου
 Χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο.
 290 Ἀλλὰ τις αὖτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν
 Ἐκτορ', ὁ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Ὡς καὶ νῦν ἔσσεσθαι ὀίομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
 Ζητὸς ἐριγδούπου πρόμος ἴσταται, ὥδε μενοιῶν.
 Ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 295 Πληθύν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι·
 Αὐτοὶ δ', ὅσσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
 Στείομεν, ὥς κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
 Δούρατ' ἀνασχόμενοι· τὸν δ' οἶω, καὶ μεμαῶτα,
 Θυμῷ δείσεσθαι Δαναῶν καταδύναι ὅμιλον.
 300 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπίθοντο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἀνακτα,
 Τεῦκρον, Μηριόνην τε, Μέγην τ', ἀτάλαντον Ἀρηϊ
 Τυμίνην ἥρτυνον, ἀριστῆας καλέσαντες,
 Ἐκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
 305 Ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
 Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ
 Μακρὰ βιβάς· πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φαῖβος Ἀπόλλων,
 Εἰμένος ὁμοῖον νεφέλῃν, ἔχε δ' αἰγίδα θουρίν,
 Δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκεὺς

- 310 Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
 Τὴν ἄρ' ὄγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, ἠγήσατο λαῶν.
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες· ὥρτο δ' αὐτὴ
 Ὀξεῖ' ἀμφοτέρωθεν· ἀπὸ νευρῆφι δ' οἷστοι
 Θρωσκον· πολλὰ δὲ δοῦρα θρασείων ἀπὸ χειρῶν,
 315 Ἄλλα μὲν ἐν χροῖ πῆγνυτ' Ἀρηϊθόων αἰζηῶν,
 Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χροῖα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
 Ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.
 Ὅφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 320 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατένωπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπώλων
 Σεῖς', ἐπὶ δ' αὐτὸς αὔσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
 Ἐν στήθεσσιν ἔθελξε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Οἱ δ' ὥστ' ἤε βοῶν ἀγέλην ἢ πῶϋ μέγ' οἰῶν
 Θῆρε δύω κλονέωσι, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῶ,
 325 Ἐλθόντ' ἐξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος·
 Ὡς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
 Ἦκε φόβον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἑκτορι κῆδος ὅπαζεν.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης.
 Ἐκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνεν,
 330 Τὸν μὲν, Βοιωτῶν ἠγήτορα χαλκοχιτώνων,
 Τὸν δέ, Μενεσθῆος μεγαθύμου πιστὸν ἑταῖρον.
 Αἰνείας δὲ Μεδοντα καὶ Ἰασον ἐξενάριξεν·
 Ἥτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Οἴλῃος θείοιο
 Ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
 335 Ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἀπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
 Γνωτὸν μητροιῆς Ἑριώπιδος, ἣν ἔχ' Οἴλεός·
 Ἰασος αὐτ' ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,
 Τῖος δὲ Σφήλῳ καλέσκετο Βουκολίδαο.
 Μηκιστῇ δ' ἔλε Πουλυδάμας, Ἐχίον δὲ Πολίτης
 340 Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, Κλονίον δ' ἔλε διὸς Ἀγλήνωρ.
 Δηΐοχον δὲ Πάρις βάλε νείατον ὦμον ὀπισθεν
 Φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν.
 Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
 Τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ,
 345 Ἐνθα καὶ ἔνθα φέβοντο, δύοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκη.
 Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, εἴν δ' ἕναρα βροτόεντα!
 Ὅν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωθι νοήσω,
 Αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδέ νυ τόνγε
 350 Γνωτοὶ τε γνωταὶ τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα,
 Ἄλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.
 Ὡς εἰπὼν μάλιστα κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,

- Κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ σίχας. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ
 Πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυσάροματας ἵππους,
 355 Ἠχῇ Θεσπεσίῃ· προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
 ῥεῖ ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων
 Ἔς μέσσον κατέβαλλε· γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
 Μακρὴν ἥδ' εὐρεῖαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή
 Πίγνεται, ὅππότε ἀνὴρ σθέneos πειρώμενος ᾔσιν.
 360 Τῇ ὃ' οἶγε προχέοντο φαλαγγηδόν, πρὸ δ' Ἀπόλλων,
 Διγίδ' ἔχων ἐρίτιμον· ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
 ῥεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης,
 Ὅσ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν,
 Ἀψ αὐτὶς συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων·
 365 Ὡς ῥα σύ, ἦτε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ οὔζυν
 Σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας.
 Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μεροντες,
 Ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι Θεοῖσιν
 Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος·
 370 Νέστωρ αὐτὲ μάλιστα Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν,
 Εὐχέτο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Ζεῦ πάτερ, εἰποτέ τίς τοι ἐν Ἀργεῖ περ πολυπύρρῳ
 Ἦ βοὸς ἢ οἶος κατὰ πίονα μηρία καίων,
 Εὐχέτο ροστήσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας·
 375 Τῶν μνησai, καὶ ἄμυνον, Ὀλύμπιε, νηλεὲς ἦμαρ·
 Μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς.
 Ὡς ἔφαι' εὐχόμενος· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 Ἀράων αἴων Νηληϊάδαο γέροντος.
 Τρῶες δ' ὥς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο,
 380 Μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 Οἱ δ', ὥστε μέγα κύμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 Νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὅππότε ἐπειγῇ
 Ἦς ἀνέμου· ἢ γάρ τε μάλιστα γὰρ κύματ' ὀφέλλει·
 Ὡς Τρῶες μεγάλη ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον,
 385 Ἴππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο
 Ἐγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν· οἱ μὲν ἄφ' ἵππων,
 Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιβάντες,
 Μακροῖσι ξυστοῖσι, τὰ ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
 Ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῶ.
 390 Πατρόκλος δ', εἰως μὲν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε
 Τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκτοθι νηῶν,
 Τόφρ' ὄγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
 Ἦστό τε, καὶ τὸν ἔτερε λόγους, ἐπὶ δ' ἔλκεϊ λυγρῷ
 Φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.
 395 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησεν

Τρωας, αἰτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 ὦρμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῷ
 Χερσὶ καταπορηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα·

Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναμαι, χατέοντί περ ἔμπης,
 409 Ἐνθάδε παρμενέμεν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν·
 Ἀλλὰ σέ μὲν θεράπων ποτιτεπέτω· αὐτὰρ ἔγωγε
 Σπένδομαι εἰς Ἀχιλῆα, ἵν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
 Τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίνω
 Παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παραΐφασίς ἐστιν ἑταῖρου.
 405 Τὸν μὲν ἄρ' ὥς εἰπόντα, πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐδύναντο,
 Παιροτέρους περ ἑόντας, ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν·
 Οὔτε ποτὲ Τρῶες Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας
 Ῥηξάμενοι, κλισίῃσι μιγήμεναι ἢ δὲ νέεσσιν.

410 Ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρου νηῖον ἐξιθύει
 Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥα τε πάσης
 Εὖ εἰδὴ σοφίης, ὑποθημοσύνησιν Ἀθῆνης·
 Ὡς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε·
 Ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο νέεσσιν.
 415 Ἐκτωρ δ' ἄντ' Αἴαντος ἐείσατο κυδαλίμοιο.
 Τῷ δὲ μῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδύναντο,
 Οὔθ' ὁ τὸν ἐξελάσαι, καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
 Οὔθ' ὁ τὸν ἄψ ὥσασθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσε γε δαίμων.

Ἐνθ' υἷα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας,
 420 Πῦρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ στήθος βάλε δουρὶ.
 Δουπήσεν δὲ πεσών, δαλὸς δὲ οἱ ἔκπεσε χειρὸς.
 Ἐκτωρ δ' ὥς ἐνόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἐν κονίῃσι πεσόντα νεὸς προσπάροιθε μελαίνης,
 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 425 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆταί,
 Μὴ δὴ πῶ χάξεσθε μάχης ἐν στείνεϊ τῷδε·
 Ἀλλ' υἷα Κλυτίοιο σαώσατε, μή μιν Ἀχαιοὶ
 Τείχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.

Ὡς εἰπὼν Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 430 Τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα, Μάστορος υἱόν,
 Αἴαντος θεράποντα, Κυθήριον, ὅς ῥα παρ' αὐτῷ
 Ναῖ', ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισιν,
 Τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος ὀξεῖ χαλκῷ,
 Ἔσταότ' ἄγχ' Αἴαντος· ὁ δ' ὑπτιος ἐν κονίῃσιν
 435 Νηὸς ἀπο πρύμνης χαμάδις πέσε· λύντο δὲ γυῖα.
 Αἴας δ' ἐρρίλγχε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·

Τεῦκε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος,
 Μαστορίδης, ὃν νῶϊ, Κυθηρόθεν ἔνδον ἑόντα,

- Ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίμεν ἐν μεγάροισιν·
 440 Τὸν δ' Ἐκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε. ποῦ νύ τοι ἰοὶ
 Ὠκύμοροι καὶ τόξον, ὃ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
 Ὡς φάθ'· ὃ δὲ ξυνέηκε· θεῶν δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
 Τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
 Ἰοδόκον· μάλα δ' ὤκα βέλεα Τρώεσσι ἐφίει.
 445 Καὶ ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον, Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱόν,
 Πουλυδάμαντος ἐταῖρον, ἀγανοῦ Πανθοίδαο,
 Ἥνῃα χερσὶν ἔχοντα· ὃ μὲν πεπόνητο καθ' ἵππους·
 Τῇ γὰρ ἔχ', ἣ ῥα πολὺν πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες,
 Ἐκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
 450 Ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱμένων περ.
 Αὐχένι γὰρ οἱ ὀπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός·
 Ἦριπε δ' ἐξ ὀρέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι,
 Κεῖν' ὄρεα κροτέοντες. ἄναξ δ' ἐνόησε τάχιστα,
 Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίος ἦλυθεν ἵππων.
 455 Τοὺς μὲν ὄγ' Ἀστυνόω, Προτιάονος υἱεῖ, δῶκεν·
 Πολλὰ δ' ἐπώτρυνε σχεδὸν ἴσχειν εἰσορόωντα
 Ἴππους· αὐτὸς δ' αὐτὶς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
 Τεῦκρος δ' ἄλλον οὔιστον ἐφ' Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ
 Αἴνυτο, καὶ κεν ἔπανσε μάχην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 460 Εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν.
 Ἄλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν ρόον, ὅς ῥ' ἐφύλασσεν
 Ἐκτορ', αἰτῶρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηύρα,
 Ὃς οἱ εὖστροφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
 Ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι· παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλη
 465 Ἰὸς χαλκοβυσθῆς, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 Τεῦκρος δ' ἐρῳίγησε, κασίγνητον δὲ προσηΐδα·
 Ὡ πόποι, ἣ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρει
 Δαίμων ἡμετέρης, ὅ,τε μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός,
 Νευρὴν δ' ἐξέρῳηξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησα
 470 Πρωϊόν, ὃφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας οὔιστους.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Ὡ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰοὺς
 Κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεός, Δαναοῖσι μεγέρας.
 Αὐτὰρ χερσὶν ἐλὼν δολιχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὦμον,
 475 Μάρναό τε Τρώεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς·
 Μὴ μὰν ἀσπουδί γε, δαμασσάμενοί περ, ἔλοιεν
 Νῆας εὖσσέλους· ἀλλὰ μνησάμεθα χάριτος.
 Ὡς φάθ'· ὃ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν·
 Αὐτὰρ ὄγ' ἄμφ' ὦμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμον·
 480 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυχτον ἔθηκεν·
 [Ἴππουςιν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·]

- Εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ·
 Βῆ δ' ἰέναι, μάλα δ' ὤκα θέων Αἴαντι παρέστη.
 Ἐκτωρ δ' ὥς εἶδεν Τεύκρον βλαφθέντα βέλεμνα,
 485 Τρῳσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς! δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 Ἄνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα.
 490 Ρεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίνεται ἀλκή,
 Ἡμὲν ὁτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίσῃ,
 Ἴδ' ὅτινας μινύθῃ τε, καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν·
 Ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει.
 Ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες! ὅς δέ κεν ὑμέων
 495 Βλήμενος, ἢ τυπεῖς, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 Τεθνάτω! οὐ οἱ ἀεικέες ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης
 Τεθνάμεν· ἀλλ' ἄλοχός τε σόῃ καὶ παῖδες ὀπίσσω,
 Καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
 Οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 500 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Αἴας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐτάροισιν·
 Αἰδῶς, Ἀργεῖοι! νῦν ἄρχιον, ἢ ἀπολέσθαι,
 Ἥε σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.
 Ἥ ἔλπεσθ', ἣν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος Ἐκτωρ,
 505 Ἐμβαδὸν ἵεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος;
 Ἥ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα
 Ἐκτορος, ὅς δὴ νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει;
 Οὐ μὲν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων,
 510 Ἥ αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χεῖράς τε μένος τε.
 Βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἓνα χρόνον, ἢ βιῶναι,
 Ἥ δηθὰ στρεφύεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 Ὡδ' αὐτως παρὰ νηυσὶν, ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 515 Ἐνθ' Ἐκτωρ μὲν ἔλε Σχεδίων, Περιμίδεος υἱόν,
 Ἀρχὸν Φωκῆων· Αἴας δ' ἔλε Λαοδάμαντα,
 Ἡγεμόνα πρυλέων, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν·
 Πουλυδάμας δ' Ὡτον Κυλλήνιον ἐξενάριξεν,
 Φυλείδew ἑταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἑπειῶν.
 520 Τῷ δὲ Μέγῃς ἐπόρουσεν ἰδῶν· ὁ δ' ὑπαιθα λιάσθη
 Πουλυδάμας· καὶ τοῦ μὲν ἀπήμβροτεν· οὐ γὰρ Ἀπόλλων
 Εἶα Πάνθου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι·
 Αὐτὰρ ὅγε Κροίσμου σιτῆθος μέσον οὔτασε δουρὶ.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.

- 525 Τοφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ, αἰχμῆς εὖ εἰδώς,
 Λαμπείδης — ὃν Λάμπος ἐγείνατο, φέρτατος ἀνδρῶν,
 Λαομεδονιάδης, εὖ εἰδότα θούριδος ἀλκῆς —
 Ὃς τότε Φυλείδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρί,
 Ἐγγύθεν ὀρμηθεὶς· πυκινὸς δὲ οἱ ἦρκεσε θώρηξ,
 530 Τὸν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἄρηρότα· τὸν ποτε Φυλεὺς
 Ἦγαγεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
 Ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφήτης,
 Ἔς πόλεμον φορέειν, δηῖων ἀνδρῶν ἀλεωρήν·
 Ὃς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροῶς ἦρκεσ' ὄλεθρον.
 535 Τοῦ δὲ Μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἵπποδασιῆς
 Κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχει ὀξυόεντι,
 Ῥῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμᾶζε
 Κάππεσεν ἐν κονίησι, νέον φοῖνικι φαινός.
 Ἔως ὃ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἔλπετο νίκην,
 540 Τόφρα δὲ οἱ Μενέλαος Ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύντωρ.
 Σιῇ δ' εὐράξ σὺν δουρὶ λαθῶν, βάλε δ' ὦμον ὀπισθεν·
 Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα,
 Πρόσσω ἱεμένη· ὃ δ' ἄρα προηγὴς ἐλιάσθη.
 Τῷ μὲν ἐεισάσθη χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
 545 Συλήσειν· Ἐκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσεν
 Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἰκεταονίδην ἐνένιπτεν,
 Ἰφθιμον Μελάνιππον· ὃ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας βοῦς
 Βόσκ' ἐν Περκώτῃ, δηῖων ἀπονόσφιν ἐόντων·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἦλυθον ἀμφιέλισσαι,
 550 Ἄψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσι,
 Ναῖε, δὲ παρ Πριάμῳ, ὃ δὲ μιν τέλιν ἴσα τέκεσιν·
 Τὸν ῥ' Ἐκτωρ ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Οὕτω δὴ, Μελάνιππε, μεθήσομεν; οὐδὲ νυ σοὶ περ
 Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, ἀνεψιοῦ κταμένοιο;
 555 Οὐχ ὀράας, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπουνιν;
 Ἄλλ' ἔπευ! οὐ γὰρ ἔτι ἔστιν ἀποσταδὸν Ἀργείοισιν
 Μάρνασθαι, πρὶν γ' ἢ κατακτάμεν, ἢ κατ' ἄκρης
 Ἴλιον αἰπεινὴν ἐλέειν, κτάσθαι τε πολίτας.
 Ὡς εἰπὼν ὃ μὲν ἦρχ', ὃ δ' αἶμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς.
 560 Ἀργείους δ' ὥτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὕσμινας!
 Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἢ ἐφάνται·
 Φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
 565 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον,
 Ἐν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος· φράζαντο δὲ νῆας
 Ἐρκεῖ χαλκείῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρώας ἔγειρεν.

Ἀντίλοχον δ' ὥτρυνε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·

Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
570 Οὔτε ποσὶν θάσσω, οὔτ' ἄλκιμος ὥς σὺ μάχεσθαι.
Εἴ τινα που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοισθα!

Ὡς εἰπὼν ὃ μὲν αὐτὶς ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυνεν·

Ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Ἀμφὶ ἔπαπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
575 Ἄνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὃ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἦκεν·

Ἄλλ' Ἰκετάονος υἱὸν ὑπέρθυμον Μελάνιππον,
Νισσόμενον πόλεμόνδε, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν.
Δούπησεν δὲ πεσών, τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυπεν.

Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὥς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῷ

580 Βλημένῳ αἶψῃ, τόντ' ἐξ εὐνῆφι θορόντα

Θηρητῆρ' ἐτύχησε βαλὼν, ὑπέλυσε δὲ γυνῖα·

Ὡς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,

Τεύχεα συλήσων. ἄλλ' οὐ λάθην Ἐκτορα δῖον,

Ὃς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηϊοτήτα.

585 Ἀντίλοχος δ' οὐ μεῖνε, θοός περ ἐὼν πολεμιστής,

Ἄλλ' ὅγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι εἰοικώς,

Ὃστε, κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσιν,

Φεύγει, πρὶν περ ὁμίλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν·

Ὡς τρέσε Νεστορίδης· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἐκτωρ

590 Ἥχῃ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο·

Στῆ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἐταίρων.

Τρῶες δὲ, λείουσιν εἰοκότες ὠμοφάγοισιν,

Νηυσὶν ἐπεσσεύοντο, Διὸς δ' ἐτέλειον ἑφετμάς·

Ὁ σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλγε δὲ θυμὸν

595 Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαίνυτο, τοὺς δ' ὀρόθυνεν.

Ἐκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι,

Πριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσιν θεσπιδαῆς πῦρ

Ἐμβάλλῃ ἀκάματον, Θέτιδος δ' ἐξαΐσιον ἄρῃν

Ἰᾶσαν ἐπικρήνει· τὸ γὰρ μένε μητίετα Ζεὺς,

600 Νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.

Ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν

Θησέμεναι Τρώων, Δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξαι.

Τὰ φρονέων, νῆεσσιν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἔγειρεν

Ἐκτορα Πριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.

605 Μαίνετο δ', ὥς ὅτ' Ἀρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὁλοὸν πῦρ

Οὔρεσι μαίνηται, βαθείης ἐν τάρφεσιν ὕλης·

Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνεται, τὼ δὲ οἱ ὅσσε

Λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν· ἀμφὶ δὲ πῆλῃς

Σμερδαλέον χροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο.

610 [Ἐκτορος· αὐτὸς γὰρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ

- Ζεύς, ος μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μοῦνον ἔοντα
 Τίμα καὶ κύδαινε. μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
 Ἔσσεσθ'· ἥδη γὰρ οἱ ἐπώρνευε μόρσιμον ἡμᾶρ
 Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφιν.]
 615 Καὶ ὃ' ἔθελεν ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων,
 Ἥ δὴ πλεῖστον ὄμιλον ὄρα καὶ τεύχε' ἄριστα·
 Ἀλλ' οὐδ' ὥς δύνάτο ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίνων.
 Ἰσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἧῦτε πέτρῃ
 Ἥλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἀλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα
 620 Ἦτε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα,
 Κύματά τε τροφόεντα, τάτε προσερεύγεται αὐτήν·
 Ὡς Δαναοὶ Τρῳᾶς μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοτον.
 Αὐτὰρ ὁ, λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, ἔνθορ' ὁμίλῳ·
 Ἐν δ' ἔπεσ', ὥς ὅτε κύμα θοῇ ἐν νηὶ πέσῃσιν
 625 Λάβρον ὑπὸ νεφέων ἀνεμοτρεφές, ἥ δέ τε πᾶσα
 Ἀχὴν ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δέ δεινὸς αἴτης
 Ἰστίῳ ἐμβρέμεται· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
 Δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται·
 Ὡς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νῆαίων.
 630 Αὐτὰρ ὄγ', ὥστε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθὼν,
 Αἰεὶ δ' αἶψ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μέγαλοιο νέμονται
 Μυρία· ἐν δέ τε τῇσι νομεὺς, οὐπω σάφα εἰδὼς
 Θηρὶ μαχήσασθαι ἔλικος βοὸς ἀμφὶ φοιτῇσιν·
 Ἦτοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστατῇσι βόευσιν
 635 Αἰὲν ὁμοστιχάει, ὁ δέ τ' ἐν μέσσησιν ὀρούσας
 Βοῦν ἔδει, αἰ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὥς τότε Ἀχαιοὶ
 Θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὕφ' Ἑκτορι καὶ Διὶ πατρὶ
 Πάντες· ὁ δ' οἷον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφρήτην,
 Κοπρῆος φίλον υἱόν, ὃς Εὐρυσθῆος ἀνακτος
 640 Ἀγγελίης οἶχνεσκε βίῃ Ἡρακλεΐῃ·
 Τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺν χεῖρονος υἱὸς ἀμείνων
 Παντοίας ἀρετᾶς, ἡμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι,
 Καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτίτυκτο·
 Ὅς ῥα τότ' Ἑκτορι κῦδος ὑπέρετερον ἐγγυάλιξεν.
 645 Στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν, ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο,
 Τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκέ', ἔρκος ἀκόντων·
 Τῇ ὄγ' ἐνὶ βλαφθεὶς, πέσεν ὑπτίος· ἀμφὶ δὲ πῆλῃς
 Σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος.
 Ἐκτωρ δ' ὁξὺ νόησε, θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
 650 Στήθεϊ δ' ἐν δόρυ πῆξε, φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἐταίρων
 Κτεῖν· οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχνύμενοί περ ἐταίρου,
 Χραιομεῖν· αὐτοὶ γὰρ μάλα δείδισαν Ἑκτορα δῖον.
 Εἰςωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἀκραι

- Νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.
 655 Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκη
 Τῶν πρωτέων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν
 Ἀθρόοι, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν· ἴσχε γὰρ αἰδώς,
 Καὶ δέος· ἄζηχες γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισιν.
 Νέστιωρ αὐτε μάλιστα Γερήνιος, οὗρος Ἀχαιῶν,
 660 Λίσσεθ' ὑπὲρ τοκέων γουνοῦμενος ἄνδρα ἕκαστον·
 ὦ φίλοι, ἄνδρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θεῶθ' ἐνὶ θυμῷ
 Ἄλλων ἀνθρώπων! ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος
 Παίδων ἢ δ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἢ δὲ τοκῆων,
 Ἥμιν ὅτιω ζώουσι, καὶ ᾧ κατετεθνήκασιν.
 665 Τῶν ὑπὲρ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων,
 Ἑστάμεναι κρατερῶς· μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε!
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἕκαστου.
 Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλὺς ὤσεν Ἀθήνη
 Θεσπέσιον· μάλα δὲ σφι φόως γενετ' ἀμφοτέρωθεν,
 670 Ἥμιν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοῖου πολέμοιο.
 Ἐκτορα δὲ φράσσαντο βοὴν ἀγαθὸν καὶ ἑταίρους,
 Ἥμιν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν, οὐδ' ἐμάχοντο,
 Ἦδ' ὅσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῇσιν.
 Οὐδ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι μεγαλήτορι ἦνδανε θυμῷ
 675 Ἑστάμεν, ἐνθα περ ἄλλοι ἀφέστασαν νῆες Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' ὅγε νηῶν ἱκρί' ἐπώχετο, μακρὰ βιβιάσθων,
 Νώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναῦμαχον ἐν παλάμῃσιν,
 Κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαικικοσίπῃχυν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς,
 680 Ὅςτ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους,
 Σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστρῳ δίηται,
 Λαοφόρον καθ' ὁδόν· πολέες τέ ε' θηήσαντο
 Ἄνδρες ἢ δὲ γυναῖκες· ὁ δ' ἐμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
 Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἳ δὲ πέτονται·
 685 Ὡς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἱκρία νηῶν
 Φοῖτα, μακρὰ βιβιάς, φωνὴ δὲ οἳ αἰθέρ' ἵκανεν.
 Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευεν,
 Νηυσὶ τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν. οὐδὲ μὲν Ἐκτωρ
 Μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῳ πύκα θωρηκτάων·
 690 Ἄλλ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἰθῶν
 Ἐθνος ἐφορμᾶται, ποταμὸν πάρα βοσκομενάων,
 Χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων·
 Ὡς Ἐκτωρ ἵθυσε νεὸς κυανοπρώροιο,
 Ἀντίος αἴσσω· τὸν δὲ Ζεὺς ὤσεν ὀπισθεν
 695 Χειρὶ μάλα μεγάλῃ, ὤτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ.
 Αὐτὶς δὲ δοιμεῖα μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·

- Φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
 Ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ· ὥς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.
 Τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὄδ' ἦν νόος· ἦτοι Ἀχαιοὶ
 700 Οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλέεσθαι·
 Τρωσὶν δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐκάστου,
 Νῆας ἐνιπρήσειν, κτενέειν θ' ἥρωας Ἀχαιοὺς.
 Οἱ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἐκτωρ δὲ πρὺμνης νεὸς ἤψατο ποντοπόροιο,
 705 Καλῆς, ὠκυάλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἔνεικεν
 Ἐς Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν.
 Τοῦπερ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοὶ τε Τρῳῆς τε
 Δίρουν ἀλλήλους αὐτοσχεδόν· οὐδ' ἄρα τοίγε
 Τόξων αἰκῆς ἀμφὶς μένον, οὐδέ τ' ἀκόντων,
 710 Ἄλλ' οἷγ' ἐγγύθεν ἰστάμενοι, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 Ὅξεσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνησι μάχοντο,
 Καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύνοισιν.
 Πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ, μελάνδετα, κωπήντα,
 Ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμᾶδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
 715 Ἀνδρῶν μαρναμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
 Ἐκτωρ δὲ πρὺμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει,
 Ἀφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, Τρωσὶν δὲ κέλευεν·
 Οἴσετε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυτ' αὐτήν.
 Νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκεν,
 720 Νῆας ἐλεῖν, αἱ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι,
 Ἡμῖν πῆματα πολλὰ θέσαν, κακότητι γερόντων·
 Οἱ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρὺμνησι νέεσσιν,
 Αὐτόν τ' ἰσχανάασκον, ἐρητύοντό τε λαόν.
 Ἄλλ' εἰ δὴ ῥα τότε βλάπτε φρένας εὐρύοπα Ζεὺς
 725 Ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργελοισιν ὄρουσαι
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσι·
 Ἄλλ' ἀνεχάζετο τυτθόν, οἰόμενος θανέεσθαι,
 Θρηῖων ἐφ' ἐπταπόδην, λίπε δ' ἱκρία νηὸς εἵσης.
 730 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἐστήκει δεδοκημένος, ἔγχεϊ δ' αἰεὶ
 Τρῳῆας ἄμυνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀκάματον πῦρ·
 Αἰεὶ δὲ σμερνὸν βοόων, Δαναοῖσι κέλευεν·
 ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος,
 Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
 735 Ἡέ τινάς φαμεν εἶναι ἀοσσητήρας ὀπίσσω,
 Ἡέ τι τείχος ἄρειον, εἰ κ' ἀνδρασι λοιγρὸν ἀμύναι;
 Οὐ μὲν τι σχεδὸν ἐστι πόλις πύργοις ἀραρυῖα,
 Ἥ κ' ἀπαμυναίμεσθ', ἐτεραλκέα δῆμον ἔχοντες·
 Ἄλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτιῶν,

- 740 Πόντῳ κεκλιμένοι, ἐκὰς ἤμεθα πατρίδος αἴης.
 Τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μελιχίῃ πολέμοιο.
 Ἦ, καὶ μαιμώνων ἔφεπ' ἔγχεϊ ὀξύοντι.
 Ὅστις δὲ Τρώων κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο
 Σὺν πυρὶ κηλείῳ, χάριν Ἑκτορος ὀτρύναντος,
 745 Τὸν δ' Αἴας οὔτασκε, δεδεγμένος ἔγχεϊ μακροῷ.
 Δώδεκα δὲ προπάροιθε νεῶν αὐτοσχεδὸν οὔτα.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Η.

Patroclo deprecanti permittit Achilles, suis et armis et copiis ad pugnam exire, eâ lege, ut, Trojanos a navibus depulisse contentus, majori ne se periculo objiciat (1 – 100). Jam ipse debilitatus Ajax obstare non valuit, quin ignis inferretur navi (101 – 123). Quo viso, Achilles ultro amicum in arma vocat, ordines suorum instruit, alloquitur, libatione et precibus fuis dimittit (124 – 256). Repente conspectus Myrmidonum dux consternatos hostes Achillis specie fallit, navem oppugnatione liberat, incendium restinguit (257 – 305); praelium primo committit, apud naves mox cæco pavore fugientes supra val- lum et usque ad campi aperta compellit (306 – 418); deinde congressus Sarpedonem, Jovis filium, perimit, ultore cædis relicto Glaucō (419 – 507). Is cum Hectore et aliis Trojano- rum gravi certamine Achivis, spolia detrahentibus, corpus Sarpedonis eripiunt: quod, jussu Jovis, lotum unctumque Apollo tuetur, ab amicis in Lyciam deportandum (508 – 683). Illo rerum successu ferox Patroclus Trojanos ad urbem perse- quitur, murumque ejus scandit, sed ab eodem deo detruditur (684 – 711); tamen Hectori rursus irruenti fortiter obsistit, aurigam ejus Cebrionem necat, spoliatum cadaver abstrahit (712 – 782); denique complures ex turbâ interficit, donec ip- sum, vi Apollinis attonitum et armis exutum, Euphorbus sau- ciat, Hector prosternit, qui et Automedonti instat, Achillis currum propere ad naves agenti (783 – 867).

Π α τ ρ ό κ λ ε ι α .

Ως οἱ μὲν περὶ νηὸς εὐσσελμοιο μάχοντο ·
 Πάτροκλος δ' Ἀχιλῆϊ παρίστατο, ποιμένι λαῶν,
 Δάκρυα θεομὰ χέων, ὥς τε κρήνη μελάνδρος,
 "Ἦτε καὶ αἰγίλιπος πέτρης ὄνοφερὸν χέει ὕδωρ.
 5 Τὸν δὲ ἰδὼν ὤκτειρε ποδάρεκς διὸς Ἀχιλλεύς,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις; ἥ τε κούρη
 Νηπιη, ἥ θ' ἅμα μητρὶ θεοῦσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει,
 Εἰανοῦ ἀπτομένη, καὶ τ' ἐσσυμένην κατερύκει,

- 10 Λακρούεσσα δέ μιν ποτιδέρεται, ὄφρ' ἀνέληται·
 Τῇ ἱκελος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δάκρυον εἵβεις.
 Ἦέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ;
 Ἦέ τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος;
 Ζῶειν μὰν ἔτι φασὶ Μενοίτιον, Ἄκτορος υἱόν,
- 15 Ζῶει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσιν·
 Τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνηῶτων.
 Ἦέ σύγ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὥς ὀλέκονται
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ὑπερβασίης ἔνεκα σφῆς;
 Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ· ἵνα εἶδομεν ἄμφω.
- 20 Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφη, Πατρόκλεις ἱππεῦ·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρεται Ἀχαιῶν,
 Μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.
 Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 Ἐν νηυσὶν κέεται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
- 25 Βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης κρατερὸς Διομήδης·
 Οὐτάσται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἦδ' Ἀγαμέμνων·
 Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἷστώ.
 Τοὺς μὲν τ' ἱητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται,
 Ἐλκε' ἀκειόμενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ!
- 30 Μὴ ἐμὲ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις·
 Αἶναρέτη! τί σφεν ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ,
 Αἶ κε μὴ Ἀργείοισιν αἰκία λαιγρὸν ἀμύνης;
 Νηλεές! οὐκ ἄρα σοίγε πατήρ ἦν ἱππότης Πηλεὺς,
 Οὐδὲ θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα,
- 35 Πέτραι δ' ἠλίβατοι· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
 Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀλεείνεις,
 Καὶ τινά τοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πόντια μήτηρ·
 Ἄλλ' ἐμέ περ πρόες ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὅπασσον
 Μυρμιδόνων, ἣν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι.
- 40 Δὸς δέ μοι ὥμοιῖν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι,
 Αἶ κ' ἐμὲ σοὶ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 Τρωῆες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀργῆιοι νῆες Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ρεῖα δέ κ' ἀκμήτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
- 45 Ὡσαιμεν προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος· ἢ γὰρ ἔμελλεν
 Οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα λιτέσθαι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 ὦ μοι, Διογενὲς Πατρόκλεις, οἶον ἔειπες!
- 50 Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦντινα οἶδα,
 Οὔτε τί μοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
 Ἀλλὰ τόδ' αἶνόν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,

- Ὅπποτε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι,
 Καὶ γέρας ἅψ' ἀφελέσθαι, ὅ,τε κράτει προβεβήκη·
 55 Δῖνὸν ἄχος τό μοι ἔστιν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεια θυμῷ.
 Κούρην ἦν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 Δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρσας,
 Τὴν ἅψ' ἐκ χειρῶν ἔλειτο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης, ὥς εἰ τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
 60 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν· οὐδ' ἄρα πῶς ἦν
 Ἀσπερχές κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσὶν· ἦτοι ἔφην γε
 Οὐ πρὶν μνηστῆρ' ἀκαταπαυσέμεν, ἀλλ' ὅπότε ἂν δῇ
 Νῆας ἐμὰς ἀφίκηται αὐτὴ τε πτόλεμός τε.
 Τύνη δ' ὁμοῖον μὲν ἐμὰ κλυτὰ τείχεα δῦθι,
 65 Ἀρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι·
 Εἰ δὴ κνάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκεν
 Νηυσὶν ἐπικρατέως· οἳ δὲ ὄηγμαῖν θαλάσσης
 Κεκλῖαιαι, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
 Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν
 70 Θάρσυνος· οὐ γὰρ ἐμῆς κόρουθος λείσσουσι μέτωπον,
 Ἐγγύθι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
 Πλήσειαν νεκύων, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἦπια εἰδείη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται.
 Οὐ γὰρ Τυδεΐδew Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν
 75 Μαίνεται ἐγχείη, Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι·
 Οὐδέ πω Ἀτρεΐδew ὅπως ἔκλυον αὐδῆσαντος
 Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἐκτορος ἀνδροφόνου,
 Τρωσὶ κελεύοντος, περιάγνυται· οἳ δ' ἀλαλητῶ
 Πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιοὺς.
 80 Ἀλλὰ καὶ ὥς, Πάτροκλε, νεῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων
 Ἔμπεσ' ἐπικρατέως· μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο
 Νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ ρόστον ἔλονται.
 Πείθεο δ', ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θεῖω·
 Ὡς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρῃαι
 85 Πρὸς πάντων Δαναῶν, ἀτὰρ οἳ περικαλλέα κούρην
 Ἄψ' ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἄγλαα δῶρα πόρῳσιν.
 Ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἰέναι πάλιν· εἰ δὲ κεν αὖ τοι
 Δοίῃ κῦδος ἀρέσθαι ἐριγδουπος πόσις Ἴφρης,
 Μῆ σὺν' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαιέσθαι πολεμίζειν
 90 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις.
 Μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊότητι,
 Τρώας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν·
 Μῆ τις ἅπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετῶν
 Ἐμβήῃ· μάλα τοὺς γε φιλεῖ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 95 Ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἐπὶν φάος ἐν τήεσσιν

- Θήης, τοὺς δέ τ' ἔαν πεδῖον κάτα δηριάσθαι.
 Αἰ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων!
 Μῆτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἕασιν,
 Μῆτε τις Ἀργείων, νῶϊν δ' ἐκδύμεν ὀλεθρον·
- 100 Ὅφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
 Δάμνα μιν Ζηνὸς τε νόος, καὶ Τρῶες ἀγανοί,
 Βάλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴν
- 105 Πῆλῃς βαλλομένη καναχὴν ἔχε· βάλλετο δ' αἰεὶ
 Καπ φάλαρ' εὐποίηθ'· ὁ δ' ἀριστερόν ὦμον ἔκαμνεν,
 Ἐμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον· οὐδ' ἐδύναντο
 Ἀμφ' αὐτῷ πελεμίζαι, ἐρείδοντες βελέεσσιν.
 Αἰεὶ δ' ἀργαλέω ἔχετ' ἄσθματι· καὶ δὲ οἱ ἰδρῶς
- 110 Πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν, οὐδέ πη ἔχεν
 Ἀμπνεῦσαι· πάντα δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Ὅππως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
- Ἐκτὼς Αἴαντος δόρυ μείλινον, ἄγχι παραστάς,
 115 Πῆλῃς ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῇς παρὰ καυλὸν ὀπισθεν·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
 Πῆλ' αὐτῶς ἐν χειρὶ κόλον δόρυ· τῇλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πιεσοῦσα.
 Γινῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀνύμονα, ῥίγησέν τε,
- 120 Ἔργα θεῶν, ὃ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρεν
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρῶεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 Χάζετο δ' ἐκ βελέων· τοὶ δ' ἔμβalon ἀκάματον πῦρ
 Νηϊ θυῇ· τῆς δ' αἵψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.
 Ὡς τὴν μὲν πρῶμνην πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
- 125 Μηρῷ πληξάμενος, Πατροκλῆα προσέειπεν·
 Ὅρσεο, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἵπποκέλευθε!
 Δεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηϊόιο ἰωήν!
 Μὴ δὴ νῆας ἔλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται.
 Δύσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν Ἀγείρω.
- 130 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.
 Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκεν
 Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυεν,
 Ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Διαικίδαο.
- 135 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὠμοῖσιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυχτιον ἔθηκεν,
 Ἴππουριν· θεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.

- Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τὰ οἱ παλαμῆφιν ἀρήρει.
 140 Ἐγχος δ' οὐχ ἔλειτ' οἷον ἀμύμονος Διάκιδας,
 Βριθύν, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
 Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
 145 Ἴππους δ' Ἀυτομέδοντα θοῶς ζευγνύμεν ἄνωγεν,
 Τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥήξήνορα τίε μάλιστα·
 Πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐνὶ μείναι ὁμοκλήν.
 Τῷ δὲ καὶ Ἀυτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους,
 Ἔανθον καὶ Βαλίων, τὼ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην·
 150 Τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἀρπυια Ποδάργη,
 Βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο.
 Ἐν δὲ παρηορήσιν ἀμύμονα Πηδασον εἶε,
 Τὸν ῥά ποτ' Ἡετιῶνος ἐλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς·
 Ὃς καὶ Θνητὸς ἐὼν, ἔπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισιν.
 155 Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεύς
 Πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δέ, λύκοι ὥς
 Ὀμοφάγοι, τοῖσιν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,
 Οἷτ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὖρεσι δηρώσαντες
 Δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν·
 160 Καὶ τ' ἀγελῆδὸν ἴασιν, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 Λάφοντες γλώσσησιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ
 Ἄκρον, ἐρευρόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δὲ τε θυμὸς
 Στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δὲ τε γαστήρ·
 Τοιοὶ Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες
 165 Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδάκεος Διάκιδας
 Ῥῶντ' ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Ἀρήϊος ἵστατ' Ἀχιλλεύς,
 Ὀιρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
 Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαί, ἥσιν Ἀχιλλεύς
 Ἐς Τροίην ἡγεῖτο Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρ' ἐκάστη
 170 Πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι·
 Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει,
 Σημαίνειν· αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἦρασσεν.
 Τῆς μὲν ἱῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
 Τῖος Σπερχειοῖο, Διῖ πετέος ποταμοῖο·
 175 Ὀν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδῶρη,
 Σπερχειῶ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ ἐννηθεῖσα,
 Αὐτὰρ ἐπὶ κλησὶν Βῶρῳ, Περιήρεος νύϊ,
 Ὃς ὃ' ἀναφανδὸν ὄππυι, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 Τῆς δ' ἐτέρης Εὐδωρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 180 Παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῶ καλῇ Πολυμήλῃ,
 Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργεϊφόντης

- Ἠράσας, ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένησιν
 Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρονηλοκάτου, κελαδεινῆς.
 Αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ ἀναβάς, παρελέξατο λάθρη
 85 Ἐρμείας ἀκάκητα· πόρην δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
 Εὐδωρον, πέρι μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητὴν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε μογοστόκος Εἰλείθυια
 Ἐξάγαγε πρὸ φώωσδε, καὶ Ἥελίου ἶδεν αὐγὰς,
 Τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο
 190 Ἠγάγετο πρὸς δῶματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα·
 Τὸν δ' ὁ γέρον Φύλας εὖ ἔτρεφεν, ἠδ' ἀτίταλλεν,
 Ἀμφαγαπαζόμενος, ὥς εἰ θ' ἐὼν υἱὸν ἐόντα.
 Τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν,
 195 Ἐγχεῖ μάχνασθαι, μετὰ Πηλεΐωνος ἑταῖρον.
 Τῆς δὲ τειάρτης ἦρχε γέρον ἱππηλάτα Φοῖνιξ·
 Πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων, Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἅμ' ἡγεμόνεσσιν Ἀχιλλεὺς
 Στήσεν εὐ κρίνας κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
 200 Μυρμιδόνες, μή τις μοι ἀπειλῶν λελαθέσθω,
 Ἄς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλεῖτε Τρῶεσσιν,
 Πάνθ' ὑπὸ μηνιδμόν, καὶ μ' ἥτιάασθε ἕκαστος·
 Σχέτιλε, Πηλέος υἱέ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ·
 Νηλεές! ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἐταῖρους·
 205 Οἴκαδ' ἐπερ σὺν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν
 Αὐτίς· ἐπεὶ ῥά τοι ὦδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάξετε· νῦν δὲ πέφανται
 Φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἔης τοπρὶν γ' ἐράασθε.
 Ἐνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρῶεσσι μαχέσθω!
 210 Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
 Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρη πυκινόοισι λίθοισιν
 Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων·
 Ὡς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἄσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
 215 Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ·
 Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 Νευόντων· ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 Πάντων δὲ προπάροιθε δύ' ἀνέρε θωρήσσαντο,
 Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 220 Πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Βῆ ῥ' ἔμην εἰς κλισίην· χηλοῦ δ' ἀπὸ πᾶμ' ἀνέωγεν
 Καλῆς, δαιδαλέης, τὴν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
 Θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, εὐ πλῆσασα χιτῶνων,
 Χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων, οὐλῶν τε ταπήτων.

- 225 Ἐνθα δέ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον, οὐδέ τις ἄλλος
 Οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἶθοπα οἶνον,
 Οὔτε τῶ σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρὶ.
 Τό ῥα τότε ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεείῳ
 Πρῶτον, ἔπειτα δὲ νῖψ' ὕδατος καλῇσι ῥοῇσιν·
 230 Νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσσατο δ' αἶθοπα οἶνον·
 Εὐχεῖτ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἔρκεϊ, λείβε δὲ οἶνον,
 Οὐρανὸν εἰσανιδῶν· Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραννον·
 Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων,
 Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Σελλοῖ
 235 Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπιόποδες, χαμαιεῦναι!
 Ἡ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
 Τήμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἦψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
 Ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνηρον ἐέλδωρ·
 Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἁγῶνι,
 240 Ἄλλ' ἔταρον πέμπω, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Μάρνασθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόες, εὐρύοπα Ζεῦ.
 Θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, ὄφρα καὶ Ἐκτωρ
 Εὔσεται, ἧ ῥα καὶ οἶος ἐπίστυται πολεμίζειν
 Ἡμέτερος θεράπων, ἧ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι
 245 Μαίνονθ', ὅππότε ἐγὼ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἀρηος.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπὴν τε δίηται,
 Ἀσκηθῆς μοι ἔπειτα θοᾶς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο,
 Τεύχεσσι τε ξὺν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἐτάροισιν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεὺς·
 250 Τῷ δ' ἔτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἔτερον δ' ἀνένευσεν·
 Νηῶν μὲν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
 Δῶκε, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
 Ἦτοι ὁ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξαμένος Διὶ πατρὶ,
 Ἀψ κλισίην εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ·
 255 Σιτῇ δὲ πάροιθ' ἐλθὼν κλισίης, ἔτι δ' ἦθελε θυμῷ
 Εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνὴν.
 Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
 Ἔστιχον, ὄφρ' ἐν Τρῳαὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν.
 Αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο
 260 Εἰνὸδιόις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες,
 Αἰεὶ κερτομέοντες, ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντας,
 Νηπίαχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσιν·
 Τοὺς δ' εἴτερ παρὰ τίς τε κιὼν ἀνθρώπος ὁδότης
 Κινήσῃ ἀέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες
 265 Πρόσσω πᾶς πέτεται, καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσιν·
 Τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες,
 Ἐκ νηῶν ἐχέοντο· βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

- Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Μυρμιδόνες, ἔταροι Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 270 Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς·
 Ὡς ἂν Πηλείδην τιμήσομεν, ὃς μέγ' ἄριστος
 Ἀργείων παρὰ νηυσί, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες·
 Γυνὼ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἦν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
 275 Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Ἐν δ' ἔπεσον Τρῳέεσσιν ἀολλέες· ἀμφὶ δὲ νῆες
 Σμερδαλέον κονάβησαν, αὔσαντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
 Τρῳῆς δ' ὡς εἶδοντο Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν
 Αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
 280 Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες,
 Ἐλπόμενοι πᾶρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα
 Μηνιδμόν μὲν ἀπορρίψαι, φιλότητα δ' ἐλέσθαι·
 Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
 Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 285 Ἀντικρὺ κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο,
 Νηϊ πάρα πρύμνῃ μεγαθύμου Πρωτεσιλάου·
 Καὶ βάλε Πυραΐχην, ὃς Παίονας ἵπποκορυστὰς
 Ἦγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος·
 Τὸν βάλε δεξιὸν ὤμον· ὃ δ' ὑπτιος ἐν κονίῃσιν
 290 Κάππεσεν οἰμῳΐας· ἔταροι δὲ μιν ἀμπεφόβηθεν
 Παίονες· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἤκεν ἅπασιν,
 Ἠγεμόνα κτείνας, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν, κατὰ δ' ἔσβεδεν αἰθόμενον πῦρ.
 Ἡμιδαῆς δ' ἄρα νηὺς λίπει· αὐτόθι· τοὶ δ' ἐφόβηθεν
 295 Τρῳῆς θεσπεσίῳ ὁμάδῳ· Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὁμαδος δ' ἀλλίαστος ἐτύχθη.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
 Κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπῆγερέτα Ζεὺς,
 Ἐκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρῶνες ἄκροι,
 300 Καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερφάγη ἄσπετος αἰθήρ·
 Ὡς Δαναοί, νηῶν μὲν ἀπώσάμενοι δῆϊον πῦρ,
 Τυτθὸν ἀνέπνευσαν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.
 Οὐ γάρ πώ τι Τρῳῆς Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Προτροπαδὴν φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
 305 Ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνθίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκη.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης,
 Ἠγεμόνων. πρῶτος δὲ Μενoitίου ἄλκιμος υἱὸς
 Αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηϊλύκου βάλε μηρόν
 Ἐγχεῖ ὀξυόεντι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 310 Ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος· ὃ δὲ πρηγῆς ἐπὶ γαίῃ

- Κάππειο· ἀτὰρ Μενέλαος Ἀργίος οὔτα Θόαντα,
 Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα.
 Φυλείδης δ' Ἄμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
 Ἐφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος
 315 Μυῶν ἀνθρώπου πέλεται· περὶ δ' ἔγχεος αἰχμῇ
 Νεῦρα διεσχίσθη· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν οὔτας Ἀτύμνιον ὀξεῖ δουρὶ,
 Ἀντίλοχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος·
 Ἦριπε δὲ προπάροιθε· Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρὶ
 320 Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιῳ χολωθεῖς,
 Στάς πρόσθεν νέκνος· τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
 Ἐφθη ὀρεξάμενος, πρὶν οὐτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
 Ὡμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκῇ
 Δρύψ' ἀπὸ μυῶνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρῃ ἄρραξεν.
 325 Δούπησεν δὲ πεσών, κατὰ δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 Ὡς τῷ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε,
 Βήτην εἰς Ἐρεβος, Σαρπηδόνος ἐσθλοὶ ἐταῖροι,
 Τίς ἀκοντισταὶ Ἀμισωδάρον· ὅς ῥα Χίμαιραν
 Θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν.
 330 Αἴας δὲ Κλεόβουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας
 Ζωὸν ἔλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλὰ οἱ αὖθι
 Λῦσε μένος, πληξίας ξίφει αἰχένα κωπήεντι.
 Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὅσσε
 Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίῃ.
 335 Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γὰρ
 Ἦμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω·
 Τῷ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνέδραμον· ἔνθα Λύκων μὲν
 Ἱπποκόμου κόρουθος φάλλον ἤλασεν· ἀμφὶ δὲ καυλὸν
 Φάσγανον ἐρύσασθῃ· ὁ δ' ὑπ' οὔατος αἰχένα θείνεν
 340 Πηνέλεως, πᾶν δ' εἰσὼ ἔδω ξίφος, ἔσχεθε δ' οἶον
 Δέρμα· παρηέροθῃ δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.
 Μηριόνης δ' Ἀκίμαντα κιχεῖς ποσὶ καρπαλίμοισιν,
 Νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὤμον.
 Ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς.
 345 Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλεῖ χαλκῷ
 Νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν
 Νέροθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο· κέασσε δ' ἄρ' ὅστέα λευκά·
 Ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες· ἐνέπλησθεν δὲ οἱ ἄμφω
 Αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥίνας
 350 Προῆσε χανών· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφοεκάλυψεν.
 Οὔτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἔλον ἄνδρα ἕκαστος.
 Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν
 Σίνται, ὑπ' ἐκ μῆλων αἰρεύμενοι, αἶτ' ἐν ὄρεσσιν

- Ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν· οἱ δὲ ἰδόντες,
 355 Αἶψα διαρπάξουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας·
 Ὡς Δαναοὶ Τρῳέσσιν ἐπέχραον· οἱ δὲ φόβοιο
 Δυσκελιάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ Θούριδος ἀλκῆς.
 Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ
 Ἰετ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ἰδρῆν πολέμοιο,
 360 Ἀσπίδι ταυρεῖη κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους,
 Σκέπτειτ' οἷστων τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
 Ἥ μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἑτεραλκεία νίκην·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρήϊρας ἐταίρους.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἶσω,
 365 Αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνῃ·
 Ὡς τῶν ἐκ νηῶν γένητο ἰαχὴ τε φόβος τε·
 Οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν. Ἑκτορα δ' ἵπποι
 Ἐκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι· λείπε δὲ λαὸν
 Τρωϊκόν, οὓς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκεν.
 370 Πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάσματα ὠκέες ἵπποι
 Ἀζαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἄρματ' ἀνάκτων·
 Πάτροκλος δ' ἔπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,
 Τρῳαὶ κακὰ φρονέων· οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
 Πάσας πλησαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἄρ' τμάγεν· ὕψι δ' ἄελλα
 375 Σκίδναθ' ὑπὸ νεφέων· τανύοντο δὲ μῶνυχες ἵπποι
 Ἀφορῶν προτὶ ἄστρ' νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Πάτροκλος δ', ἧ πλεῖστον ὀρινόμενον ἶδε λαόν,
 Τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄῃσι φῶτες ἐπιπτον
 Πρηνεῖς ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίσζον.
 380 Ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι,
 [Ἀμβροτοί, οὓς Πηλεΐ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,
 Πρόσω ἰέμενοι· ἐπὶ δ' Ἑκτορι κέκλετο θυμός·
 Ἰετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.
 Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθῶν
 385 Ἡματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ
 Ζεὺς, ὅτε δὴ ῥ' ἄνδρεςσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ,
 Οὐ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας,
 Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσῃσι, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες·
 Τῶν δὲ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
 390 Πολλὰς δὲ κλιτὺς τότε ἀποιμήγουσι χαράδραι,
 Ἐς δ' ἄλα πορφυρέην μεγάλη στενάχουσι ῥέουσai
 Ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ'· μινύθει δὲ τε ἔργ' ἀνθρώπων·
 Ὡς ἵπποι Τρῳαὶ μεγάλη στενάχοντο θέουσai.
 Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας,
 395 Ἀφ' ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετές, οὐδὲ πόλῃος
 Εἶα ἰεμένους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγνῷ

- Νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
 Κτεῖνε μεταίψων, πολέων δ' ἀπεινύντο ποινήν.
 Ἐνθ' ἦτοι Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,
 400 Στέρονον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα·
 Δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δὲ Θέστορα, Ἥνοπος υἱόν,
 Δεύτερον ὀρμηθεὶς — ὁ μὲν εὐξέστω ἐνὶ δίφρῳ
 Ἦστο ἀλείς· ἐκ γὰρ πλήγη φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Ἥνια ἦχθησαν — ὁ δ' ἔγχρῃ νύξε παραστάς
 405 Γραθμὸν δεξιτερόν, διὰ δ' αὐτοῦ πείρεν ὀδόντων·
 Ἐλκε δὲ δουρὸς ἐλὼν ὑπὲρ ἄντυγος, ὥς ὅτε τις φῶς,
 Πέτρῃ ἐπὶ προβλήτι καθήμενος, ἱερὸν ἰχθὺν
 Ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἥνοπι χαλκῷ·
 Ὡς ἔλκ' ἐκ δίφροιο κεκηνότα δουρὶ φαεινῷ,
 410 Κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε· πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύαλον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ
 Μέσσην καὶ κεφαλὴν· ἥ δ' αἰδιχα πᾶσα κεάσθη
 Ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα προηνῆς ἐπὶ γαίῃ
 Κάππεσεν· ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 415 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύμαντα καὶ Ἀμφοτερόν καὶ Ἐπάλτην,
 Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην, Ἐχίον τε Πύρρον τε,
 Ἰφέα τ' Εὐῖππόν τε καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον,
 Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 Σαρπηδῶν δ' ὥς οὖν ἰδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους
 420 Χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμέντας,
 Κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καταπτόμενος Λυκίοισιν·
 Αἰδῶς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἔστε.
 Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὅφρα δαείω,
 Ὅστις ὁδε κρατέει· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 425 Τρῳᾶς· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν, ἐπεὶ ἶδεν, ἔκθορε δίφρου.
 Οἱ δ', ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται,
 430 Ὡς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν. —
 Τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Ἦρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·
 Ὡ μοι ἐγὼν, ὅτε μοι Σαρπηδόνα, φίλτατον ἀνδρῶν,
 Μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι!
 435 Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, φρεσὶν ὀρμαίνοντι,
 Ἦ μιν ζῶν ἐόντα μάχης ἄπο δακρυόεσσης
 Θείῳ ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πτόνι δήμῳ,
 Ἦ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενoitιάδαο δαμάσσω.
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη

- 440 Αἰνότετε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Ἄνδρα θνητὸν ἑόντα, πάλαι πεπρωμένον αἶσῃ,
 Ἄψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
 Ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 445 Αἶ κε ζῶν πέμψῃς Σαρπηδόνα ὄνδε δόμονδε,
 Φράζεο, μή τις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
 Πέμπειν ὃν φίλον νῖόν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης.
 Πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστὶ μέγα Πριάμοιο μάχονται
 Τῖέες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἶνόν ἐνήσεις.
 450 Ἄλλ' εἴ τοι φίλος ἐστί, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ,
 Ἦτοι μὲν μιν ἕασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Χέρσ' ὑπο Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι·
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόνγε λίπη ψυχὴ τε καὶ αἰὼν,
 Πέμπειν μιν Θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον Ἴππον,
 455 Εἰσόκε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἴκωνται·
 Ἐνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε
 Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Αἵματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,
 460 Παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτροκλος ἔμελλεν
 Φθίσειν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.—
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἐνθ' ἦτοι Πάτροκλος ἀγακλειτὸν Θρασύμηλον,
 Ὃς ῥ' ἦνς θεράπων Σαρπηδόνος ἦεν ἀνακτος,
 465 Τὸν βάλε νειαιραν κατὰ γαστέρα, λῦσε δὲ γυνῖα.
 Σαρπηδῶν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,
 Δεύτερος ὀρμηθεὶς· ὃ δὲ Πήδασον οὔτασεν ἵππον
 Ἐγχεὶ δεξιὸν ὦμον· ὃ δ' ἔβραχε θυμὸν αἴσθων.
 Καὶ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακῶν, ἀπὸ δ' ἔπιατο θυμός.
 470 Τῷ δὲ διαστήτην· κρίκε δὲ ζυγόν, ἡνία δέ σφιν
 Σύγχυτ', ἔπειδ' ἐκεῖτο παρήγορος ἐν κονίῃσιν.
 Τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὖρετο τέκμωρ·
 Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
 Αἶψας ἀπέκοψε παρήγορον, οὐδ' ἐμάτησεν·
 475 Τῷ δ' ἰθὺνθήτην, ἐν δὲ ὑτῆρσι τάνυσθεν.
 Τῷ δ' αὖτις συνίτην ἐριδος πέρι θυμοβόροιο.
 Ἐνθ' αὖ Σαρπηδῶν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ·
 Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστερόν ἦλυθ' ἀκωκὴ
 Ἐγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὃ δ' ὕστερος ὠρνυτο χαλκῷ
 480 Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἐκφυγε χειρός,
 Ἄλλ' ἔβαλ', ἐνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχεται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ.
 Ἦριπε δ', ὥς ὅτε τις δρυὶς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς,

Ἦὲ πίτυς βλωθρή, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι.

485 Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κείτο τανυσθεῖς,
Βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἵματοέσσης.
Ἦύτε ταῦρον ἔπεφνε λέων, ἀγέληφι μετελθών,
Αἶθωνα, μεγάλθυμον, ἐν εἰλιπύδεσσι βόεσσιν,
Ὡλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος.

490 Ὡς ὑπὸ Πατρώκῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστῶν
Κτεινόμενος μενέαινε, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον.

Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χροῖ
Αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν.
Νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακός, εἰ θοός ἐσσι!

495 Πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
Πάντη ἐποικόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι.
Αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ περὶ μάρανα χαλκῷ.

Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος
Ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερές, εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ

500 Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.

Ἄλλ' ἔχεο κρατερώς, ὄτρυνε δὲ λιὸν ἅπαντα!

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν,
Ὀφθαλμοὺς ῥῖνός θ'. ὁ δὲ λάξ ἐν στήθεσι βαίνων,
Ἐκ χροὸς ἔλκε δόρυ· προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἔποντο.

605 Τοῖο δ' αἶμα ψυχὴν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμὴν.
Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ σχέθον ἵππους φρυσιώωντας,
Ἰεμένους φοβέεσθαι, ἐπεὶ λίπεν ἄρματ' ἀνάκτων.

Γλαῦκῳ δ' αἰνὸν ἄχος γένετο, φθογγῇς αἰῶντι.

Ὡρίνθη δὲ οἱ ἦτορ, ὅτ' οὐ δύνατο προσμῦναι.

610 Χεὶρὶ δ' ἐλὼν ἐπέεξε βραχίονα· τῆρε γὰρ αὐτὸν
Ἔλκος, ὃ δὴ μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῶ
Τείχεος ὑψηλοῖο, ἀρὴν ἐτάροισιν ἀμύνων.

Εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι.

Κλῦθι, ἄναξ, ὅς που Λυκίης ἐν πίοιι δῆμῳ

615 Εἷς, ἥ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν
Ἀνέρι κηδομένῳ, ὥς νῦν ἐμὲ κῆδος ἰκάνει.

Ἔλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν· ἀμφὶ δέ μοι χεῖρ
Ὀξείης ὀδύνῃσιν ἐλήλαται, οὐδὲ μοι αἷμα

Τερσῆναι δύναται· βαρύνθαι δέ μοι ὤμος ὑπ' αὐτοῦ.

620 Ἐγὼ δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι
Ἐλθὼν δυσμενέεσσιν. ἀνὴρ δ' ὠρίστος ὄλωλεν,
Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός· ὁ δ' οὐδ' ὧ παιδὶ ἀμύνει.

Ἀλλὰ σὺ περ μοι, ἄναξ, τόδε καρτερόν ἔλκος ἄκεσσαι,
Κοίμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὅφρ' ἐτάροισιν

625 Κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνῃ πολέμῳ,

Αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυνι κατατεθνηῶτι μάχωμαι.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλείοιο

Αἷμα μέλαν τέρσῃη, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.

530 Γλαῦκος δ' ἔγνω ἧσιν ἐνὶ φρεσὶ, γήθησέν τε,

Ὅτι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὖξαμένοιο.

Πρῶτα μὲν ὤτρυνεν Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,

Πάντη ἐποικόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι.

Αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρῶας κίε, μακρὰ βιβιάσθων,

535 Πουλυδάμανι ἔπι Πανθοίδην καὶ Ἀγήνορα δῖον·

Βῆ δὲ μετ' Αἰνείαν τε καὶ Ἑκτορα χαλκοκορυστήν.

Ἀρχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἑκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος εἰς ἐπικούρων,

Οἱ σέθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης

540 Θυμὸν ἀποφθινύθουσι· σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν.

Κεῖται Σαρπηδών, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,

Ὅς Λυκίην εἴρουτο δίκησιν τε καὶ σθένει ᾧ·

Τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχρ' ἡλύκεος Ἀρης.

Ἀλλὰ, φίλοι, πάρσσητε, νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ,

545 Μὴ ἀπὸ τεύχε' ἔλονται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν

Μυρμιδόνες, Λαυαῶν κεχολωμένοι, ὅσσοι ὄλοντο,

Τοὺς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφρομεν ἐγχείησιν.

Ὡς ἔφατο· Τρῶας δὲ κατάκρηθεν λάβε πένθος

Ἀσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν· ἐπεὶ σφισιν ἔρμα πόλῃος

550 Ἔσκε, καὶ ἄλλοδαπὸς περ ἑὸν· πολέες γὰρ ἄμ' αὐτῷ

Λαοὶ ἔποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.

Βὰν δ' ἰθὺς Λαυαῶν λελιημένοι· ἦρχε δ' ἄρα σφιν

Ἑκτωρ, χῳόμενος Σαρπηδόνος. αὐτὰρ Ἀχαιοὺς

ὦρσε Μενoitιάδew Πατροκλῆος λάσιον κῆρ·

555 Αἶαντε πρῶτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·

Αἶαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,

Οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείους.

Κεῖται ἀνὴρ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τείχος Ἀχαιῶν,

Σαρπηδῶν. ἄλλ' εἴ μιν ἀεικισσαίμεθ' ἐλόντες,

560 Τεύχεά τ' ὅμοι' ἄφελοίμεθα, καὶ τιν' ἐταίρων

Αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασσίμεθα νηλεῖ χαλκῷ!

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέεσθαι μενέαινον.

Οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας,

Τρῶες καὶ Λύκιοι, καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί,

565 Σύμβalon ἀμφὶ νέκυνι κατατεθνηῶτι μάχεσθαι,

Δεινὸν αὖσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.

Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὅλοῃν τάνυσσε κρατερῇ ὑσμίνῃ,

Ὅφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὁλοὸς πόνος εἴη.

- Ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς.
 570 Βλῆτο γὰρ οὔτι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Τῖος Ἀγακλῆος μεγαθύμου, διὸς Ἐπειγέυς,
 Ὃς ῥ' ἐν Βουδεῖῳ εὐναιομένῳ ἦρασεν
 Τοπρίν· ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρίξας,
 Ἐς Πηλῆν' ἰκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν·
 575 Οἱ δ' ἅμ' Ἀχιλλῇι ῥηξήνορι πέμπον ἐπεσθαι
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρῳέεσσι μάχοιτο.
 Τὸν ῥα τόθ' ἀπτόμενον νέκυσ βάλε φαίδιμος Ἔκτωρ
 Χερμαδίῳ κεφαλῇ· ἥ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεῖσθῃ
 Ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηγνὴς ἐπὶ νεκρῷ
 580 Κάππεσεν, ἅμφι δὲ μιν θάνατος χύτο θυμορραϊστής.
 Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο, φθιμένου ἐτάριοιο.
 Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, ἵρηκι εἰσικός
 ὦκεϊ, ὅστ' ἐφόβησε κολοιοὺς τε ψῆράς τε·
 Ὡς ἰθὺς Λυκίων, Πατρόκλεις ἵπποκέλευθε,
 585 Ἔσσυτο καὶ Τρῳών· κεχόλωσο δὲ κῆρ ἐτάριοιο.
 Καὶ ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον, Ἰθαιμένεος φίλον υἱόν,
 Αὐχένα χερμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τένοντας.
 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ.
 Ὅσση δ' αἰγανῆς ῥιπὴ ταυαοῖο τέτυκται,
 590 Ἦν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφῆλ πειρώμενος, ἥ ἐν ἀέθλῳ,
 Ἦε καὶ ἐν πολέμῳ, δηῖων ὑπο θυμορραϊστέων·
 Τόσσον ἐχώρησαν Τρῶες, ὥσαντο δ' Ἀχαιοί.
 Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
 Ἐτραπεῖ, ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλῆα μεγάρθυμον,
 595 Χάλκωνος φίλον υἱόν, ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναιῶν,
 Ὀλβῳ τε πλούτῳ τε μετίπρεπε Μυρμιδόνεσσιν·
 Τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος σιγῆθος μέσον οὔτασε δουρί,
 Στρεφθεὶς ἐξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων.
 Δοῦπησεν δὲ πεσών· πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιοὺς,
 600 Ὡς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνὴρ· μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο·
 Στὰν δ' ἅμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλέες· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
 Ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν.
 Ἐνθ' αὖ Μηριόνης Τρῳών ἔλεν ἄνδρα κορυστὴν,
 Λαόγονον, θρασὺν υἱὸν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱεὺς
 605 Ἰδαίου ἐτέτυκτο, Θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ·
 Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὦκα δὲ θυμὸς
 Ῥχεῖ ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Αἰνείας δ' ἐπὶ Μηριόνη δόρυ χάλκεον ἤκεν·
 Ἐλλετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιβῶντος.
 610 Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 Πρόσσω γὰρ κατέκυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν

- Οὐδὲ ἐπισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίσθη
 Ἐγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
 [Αἰχμὴ δ' Αἰνείαιο κραδαινομένη κατὰ γαίης
 615 ὦρει, ἐπεὶ ὁ ἄλιον σιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.]
 Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, φώνησέν τε·
 Μηριόνη, τάχα κέν σε, καὶ ὀρχηστήν περ ἑόντα,
 Ἐγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερές, εἴ σ' ἔβαλόν περ.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίον ἦῤῥα·
 620 Αἰνεία, χαλεπὸν σε, καὶ ἵφθιμόν περ ἑόντα,
 Πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὅς κε σεῦ ἅντα
 Ἐλθῇ ἀμυνόμενος· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
 Εἰ καὶ ἐγὼ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὅξει χαλκῷ,
 Αἰψά κε, καὶ κρατερός περ ἑὼν καὶ χερσὶ πεποιοθῶς,
 625 Εὐχος ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δ' Αἴδι κλυτοπόλῳ.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐνένιπτε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἑὼν, ἀγορεύεις;
 Ὡ πέπον, οὔτι Τρῶες ὀνειδείοις ἐπέεσσιν
 Νεκροῦ χωρήσουσι, πάρος τινὰ γαῖα καθέξει.
 630 Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος παλέμου, ἐπέων δ', ἐνὶ βουλῇ·
 Τῷ οὔτι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' αἶμ' εὐπετο ἰσόθεος φῶς.
 Τῶν δ', ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν
 Οὖρεος ἐν βήσσης· ἕκαθεν δέ τε γίγνεται ἀκουή·
 635 Ὡς τῶν ὄρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
 Χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε, βοῶν τ' εὐποιοιτάων,
 Νυσσομένων ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 Οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον
 Ἐγνώ, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσιν
 640 Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερές ἐς πόδας ἄκρους.
 Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειον, ὥς ὅτε μῦται
 Σταθμῷ ἐνὶ βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας,
 Ὡρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
 Ὡς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειον. οὐδέ ποτε Ζεὺς
 645 Τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὅσσε φαιινῷ,
 Ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὄρα, καὶ φράζετο θυμῷ
 Πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου, μερμηρίζων,
 Ἥ ἤδη καὶ κῆνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι φαεινός· Ἐκτωρ
 650 Χαλκῷ δηρώσῃ, ἀπὸ τ' ὤμων τεύχε' ἔλθται,
 Ἥ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.
 Ὡδε δέ οἱ φρονέοντι δοῦσσατο κέρδιον εἶναι,
 Ὅφρ' ἥνς θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 Ἐξαυτίς Τρῳάς τε καὶ Ἐκτορα χαλκοκορυστήν

- 655 Ὡσαιτο προτὶ ἄστυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο
 Ἐκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάγκιδα θυμὸν ἐνῆκεν.
 Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς, φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλους
 Τρῶας φευγέμεναι· γινῶ γὰρ Διὸς ἰρὰ τάλαντα.
 Ἐνθ' οὐδ' ἵφθιμοι Λυκίοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
 660 Πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἶδον, βεβλαμμένον ἦτορ,
 Κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρῃ· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
 Κάππεσον, εὖτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων.
 Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὥμοισιν Σαρπηδόνοσ ἐντε' ἔλοντο,
 Χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
 665 Δῶκε φέρεῖν ἑταροῖσι Μενoitίου ἄλκιμος υἱός.
 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Εἰ δ' ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφές αἶμα κάθηρον
 Ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καὶ μιν ἔπειτα
 Πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσιν,
 670 Χρῖσόν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἶματα ἔσسون·
 Πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Τῆρω καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὦκα
 Θήσουσ' ἐν Λυκίῃς εὐρείῃς πίοιι δῆμῳ.
 Ἐνθα ἔταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε
 675 Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατὴρ ἀνηκουστήσεν Ἀπόλλων·
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων ἐς φύλοπιν αἰνῆν·
 Αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα διὸν αἰείρας,
 Πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λοῦσεν ποταμοῖο ῥοῇσιν,
 680 Χρῖσέν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἶματα ἔσσεν·
 Πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Τῆρω καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὦκα
 Κάτθεσαν ἐν Λυκίῃς εὐρείῃς πίοιι δῆμῳ.
 Πατρόκλος δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας,
 685 Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ' ἀάσθη·
 Νῆπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
 Ἦ τ' ἂν ὑπέκφυγε Κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.
 Ἄλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος ἤεπερ ἀνδρῶν·
 [Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
 690 Ῥηϊδίῳ, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι·]
 Ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκεν.
 Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας,
 Πατρόκλεις, ὅτε δὴ σε θεοὶ θανάτόνδε κάλεσαν;
 Ἀδρηστον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ἐχέκλον,
 695 Καὶ Πέριμον Μεγάδην καὶ Ἐπίστορα καὶ Μελάνιππον,
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐλασον καὶ Μούλιον ἠδὲ Πυλάρτην·
 Τοὺς ἔλεν· οἱ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώοντο ἕκαστος.

- Ἐνθα κεν ὑπὶ πύλον Τροίην ἔλον νῆες Ἀχαιῶν,
 Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ · περὶ πρὸ γὰρ ἔγχρ' ἦεν ·
 700 Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος εὐδμήτου ἐπὶ πύργου
 Ἔστη, τῷ ὅλοα φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
 Τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο
 Πάτροκλος, τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν Ἀπόλλων,
 Χεῖρεσσ' ἀθανάτησι φαεινὴν ἀσπίδα νύσσων.
 705 Ἀλλ' ὅτε δὴ τό τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Χάζεο, Διογενὲς Πατρόκλεις! οὐ νύ τοι αἶσα,
 Σῶ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγερώχων,
 Οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅσπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 710 Ὡς φάτο · Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω,
 Μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
 Ἐκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλης ἔχε μώνυχας ἵππους ·
 Δίξε γὰρ, ἥε μάχοιτο, κατὰ κλόνον αὐτὶς ἐλάσσας,
 Ἡ λαοὺς ἐς τείχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι.
 715 Ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἀνέρι εἰσάμενος αἰζηῷ τε κρατερῷ τε,
 Ἀσίῳ, ὃς μήτρως ἦν Ἐκτορος ἵπποδάμοιο,
 Αὐτοκασιγνήτης Ἐκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος,
 Ὃς Φρυγίῃ ναίεσκε ῥοῆς ἐπὶ Σαγγαρίοιο ·
 720 Τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων ·
 Ἐκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τί σε χρὴ.
 Αἶθ', ὅσον ἦσσαν εἰμὶ, τόσον σέο φέρετος εἶην ·
 Τῷ κε τάχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας.
 Ἀλλ' ἄγε, Πατρόκλω ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους,
 725 Αἶ κέν πῶς μιν ἔλῃς, δῶή δέ τοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτὶς ἔβη θεὸς ἄμ πόνον ἀνδρῶν.
 Κεβριόνη δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Ἴππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Δύσεθ' ὁμίλον ἰὼν, ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν
 730 Ἦκε κακόν · Τρῳσὶν δὲ καὶ Ἐκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 Ἐκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν ·
 Αὐτὰρ ὁ Πατρόκλω ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 Σκαιῇ ἔγχος ἔχων · ἐτέρωφι δὲ λάζετο πέτρον
 735 Μάρμαρον, ὀκρίοντα, τὸν οἱ περὶ χεῖρ ἐκάλυπεν.
 Ἦκε δ' ἐρεϊσάμενος · οὐδέ δὴν χάζετο φωτός,
 Οὐδ' ἀλίωσε βέλος · βάλε δ' Ἐκτορος ἠνιοχῆα,
 Κεβριόνην, νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο,
 Ἴππων ἠνὶ ἔχοντα, μετώπιον ὀξεῖ λαΐ.
 740 Ἀμφοτέρως δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν

- Ὅστιόν· ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν,
 Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἄρ', ἀρνευτῆρι εἰκώς,
 Κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου· λίπε δ' ὅστέα θυμός.
 Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφησ, Πατρόκλεις ἱππεῦ·
 745 Ὡ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ! ὥς ῥεῖα κυβιστᾶ!
 Εἰ δὴ που καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
 Πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε, τήθεα διφῶν,
 Νηὸς ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη·
 Ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾶ.
 750 Ἢ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν!
 Ὡς εἰπὼν ἐπὶ Κεβριόνη ἥρωϊ βεβήκει,
 Οἶμα λένοντος ἔχων, ὅστε σταθμοὺς κεραῖζων
 Ἐβλήτο πρὸς στήθος, ἐή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή·
 Ὡς ἐπὶ Κεβριόνη, Πατρόκλεις, ἄλσο μεμαώς.
 755 Ἐκτωρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε.
 Τῷ περὶ Κεβριόναο, λένονθ' ὥς, δηρινθήτην,
 Ὡτ' ὄρεος κορυφῇσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο,
 Ἄμφω πεινῶντες, μέγα φρονέοντες μάχεσθον·
 Ὡς περὶ Κεβριόναο δῶμα μήστωρες αὐτῆς,
 760 Πάτροκλός τε Μενoitιάδης καὶ φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Ἴεντ' ἀλλήλων ταμέειν χροῶα νηλεῖ χαλκῷ.
 Ἐκτωρ μὲν κεφαλῇφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει·
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὕσμινην.
 765 Ὡς δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοισιν
 Οὐρεὸς ἐν βήσσης, βαθρὴν πελεμιζέμεν ὕλην,
 Φηγόν τε, μελίην τε, τανύφλοϊόν τε κράνειαν,
 Αἶτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκας ὄζους
 Ἥχῃ θεσπεσίῃ, πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων·
 770 Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
 Δήρουν, οὐδ' ἕτεροι μνῶντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
 Πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἄμφ' ὀξέα δοῦρ' ἐπεπήγει,
 Ἰοὶ τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῇφι θορόντες·
 Πολλὰ δὲ χειρμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφείλιξεν
 775 Μαρναμένων ἄμφ' αὐτόν· ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης
 Κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.
 Ὅφρα μὲν Ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 Ἥμος δ' Ἥλιος μετενίσσετο βουλευτόνδε,
 780 Καὶ τότε δὴ ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν.
 Ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἥρωα ἔρυσσαν
 Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Πάτροκλος δὲ Τρῶσιν κακὰ φρονέων ἐνόρουσεν·

- Τρεῖς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, θεῶν ἀτάλantos Ἀρηϊ,
 795 Σμερδαλέα ἰάχων· τρεῖς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Ἐνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βιότοιο τελευτή.
 Ἦνυετο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Δεινός· ὁ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν·
 790 Ἡέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησεν.
 Στῆ δ' ὀπιθε, πληξεν δὲ μετάφρενον εὐρὺς τ' ὦμω
 Χειρὶ καταπρηνέι· στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων
 795 Ἀνλῶπις τρυφάλεια· μιάνθησαν δὲ ἔθιραι
 Αἵματι καὶ κονίησι. πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν,
 Ἰππόκομον πῆληκα μιαίνεσθαι κονίησιν·
 Ἄλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη χαρίεν τε μέτωπον
 Ῥύει, Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς Ἐκτορι δῶκεν
 800 Ἡ κεφαλῇ φορέειν· σχεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος.
 Πᾶν δέ οἱ ἐν χεῖρεσσιν ἄγῃ δολιχόσκιον ἔγχος,
 Βριθύν, μέγα, στιβαρόν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
 Ἀσπίς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμύεσσα.
 Λῦσέ δέ οἱ θῶρηκα ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων.
 805 Τὸν δ' αἶτη φρένας εἶλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα,
 Στῆ δὲ ταφών· ὀπιθεν δὲ μετάφρενον ὀξεῖ δουρὶ
 Ὠμων μεσσηγὺς σχεδόθεν βάλε Δάαρδανος ἀνὴρ,
 Πανθοίδης Εὐφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο
 Ἐγχεῖ θ' ἵπποσύνῃ τε, πόδεσσί τε καρπαλίμοισιν·
 810 Καὶ γὰρ δὴ ποτε φῶτας εἴκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων,
 Πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο·
 Ὃς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλεις ἵππευ,
 Οὐδὲ δάμυσσ'· ὁ μὲν αὐτὶς ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ,
 Ἐκ χροὸς ἀρπάξας δόρυ μέλινον· οὐδ' ὑπέμεινεν
 815 Πάτροκλον, γυμνὸν περ ἐόντ', ἐν δηϊοτήτι.
 Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεῖς,
 Ἀψ ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων.
 Ἐκτωρ δ' ὥς εἶδεν Πατροκλῆα μεγάρθυμον
 Ἀψ ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὀξεῖ χαλκῷ,
 820 Ἀγχίμολόν φά οἱ ἦλθε κατὰ στίχας, οὐτα δὲ δουρι
 Νείατον ἐς κενεῶνα· διαρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτε σὺν ἀκάμαντα λέων ἐβιήσατο χάρμη,
 Ὡτ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μίχεσθον,
 825 Πίδακος ἄμφ' ὀλίγης· ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω·
 Πολλὰ δέ τ' ὑσθ' μαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίρην·

- Ὡς πολέας πέφνοντα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 Ἐκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπήυρα·
 Καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 830 Πάτροκλ', ἣ που ἔφησθα πόλιν κεραιζέμεν ἀμύν,
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας, εἰλεύθερον ἡμᾶρ ἀπούρας,
 Ἄξειν ἐν ἡέσσει φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Νῆπιε! τάων δὲ πρόσθ' Ἐκτορος ὠκέες ἵπποι
 Πουσσὶν ὀρωρέχεται πολεμίζειν· ἔγχεϊ δ' αὐτὸς
 835 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μεταπρέπω, ὃ σφιν ἀμύνω
 Ἡμᾶρ ἀναγκαῖον· σὲ δέ τ' ἐνθάδε γυῖπες ἔδονται.
 Ἄ δαίλ'! οὐδέ τοι, ἐσθλὸς ἔων, χραίσμησεν Ἀχιλλεύς,
 Ὅς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλει ἰόντι·
 Μῆ μοι πρὶν ἵεναι, Πατρόκλεις ἵπποκέλευθε,
 840 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς, πρὶν Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο
 Αἵματόεντα χιτῶνα περὶ σιτήθεσσι δαΐζει·
 Ὡς πού σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν.
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη, Πατρόκλεις ἵππευ·
 Ἦδη νῦν, Ἐκτορ, μεγάλ' εὖχεο· σοὶ γὰρ ἔδωκεν
 845 Νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἳ μ' ἐδάμασσαν
 Ῥηϊδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι εἰκόσιν ἀντεβόλησαν,
 Πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 Ἀλλὰ με Μοῖρ' ὅλοη καὶ Αἰητοῦς ἔκτανεν υἱός,
 850 Ἀνδρῶν δ' Εὐφορβος· σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρῖζεις.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρῳ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Οὐ θῆν οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βῆν, ἀλλὰ τοι ἤδη
 Ἀγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή,
 Χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλλῆος ἀμύμονος Διακίδαο.
 855 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 Ψυχὴ δ' ἐκ φρεθέων πταμένη Αἰδόςδε βεβήκει,
 Ὅν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἄδρωιτῆτα καὶ ἥβην.
 Τῶν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Πατρόκλεις, τί νῦ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον;
 860 Τίς δ' οἶδ', εἴ κ' Ἀχιλλεύς, Θέτιδος παῖς ἡὔκομοιο,
 Φθίῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;
 Ὡς ἄρα φωνήσας δόρῳ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
 Εἵρυσσε, λᾶξ προσβάς· τὸν δ' ὑπτιον ὥς ἀπὸ δουρός.
 Αὐτίκα δὲ ξύν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
 865 Ἀντίθεον θεράποντα ποδώκεος Διακίδαο·
 Ἴετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι
 Ἀμβροτοί, οὓς Πηλεΐ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Ρ.

Occiso Patroclo arma detrahentem Euphorbum interficit Menelaus (1 - 60) : Hector autem, Apollinis monitu, ab inse-
quendo Automedonte reversus, exuvias aufert, dum Menelaus
Ajacem majorem ad cadaver tuendum arcessit ; quin illud quo-
que mutilatum abstulisset, nisi Ajax accurrisset (61 - 139).
Ajaci cedit Hector ; sed, Glauci objurgatione stimulatus, mox
Achillis armis superbiens redit ad corpus eripiendum, ac for-
tissimum quemque suorum in eandem pugnam accendit ;
simul, a Menelao convocati, advolant strenuissimi Achivorum
(140 - 261). Sic uno in loco acerrimâ dimicatione ortâ, Mene-
laus et Hector cum catervis uterque suis ancipiti fortunâ in
diversa contendunt : illi, ut Patroccli corpus defendant ; hi, ut
ad ludibrium trahant (262 - 425). Achillis equis, casum Pa-
trocli dolentibus, vigorem reddit Jupiter, eosque in prælium
reducit Automedon, socio assumpto Alcimedonte (426 - 483).
Statim adoriuntur currum Hector, Æneas, alii, ut nobiles equos
capiant ; at impetum eorum fortiter sustinent Achivi, qui etiam
cadaver propugnant, quum Menelaum novis viribus implet
Minerva, Hectorem hortatur Apollo, annuente Jove (484 - 596).
Tandem inclinat Achiva acies, ipse etiam Ajax Telamonius
trepidat : cujus jussu Menelaus Antilochum cæsi Patroccli et
acceptæ cladis nuntium ad Achillem mittit (597 - 701) ; idem-
que Menelaus cum Merione cadaver ad naves deportare audet,
comitatu fretus Ajacum, ingruentes hostes arcentium (702 -
761).

Μενελάου ἀριστεία.

Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρεΐδης υἱόν, Ἀργήφιλον Μενέλαον,
Πάτροκλος Τρῳέεσσι δαμείς ἐν δηϊοτήτι.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μῆτηρ,
5 Πρωτοτόκος, κινυρή, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο.
Ὡς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος.
Πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' εἵσθη,

Τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι.

Οὐδ' ἄρα Πάνθου νιὸς εὐμμελῆς ἀμείλησεν

- 10 Πατρόκλοιο πεσόντος ἀμύμονος· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
Ἔστη, καὶ προσέειπεν Ἀρηΐφιλον Μενέλαον·

Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε, Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,

Χάζεο, λείπε δὲ νεκρόν, ἕα δ' ἔναρα βροτούεντα!

Οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων

- 15 Πάτροκλον βύλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην·

Τῷ με ἕα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρεῖσθαι,

Μή σε βάλλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἔλωμαι.

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλόν, ὑπέρβιον εὐχετάσθαι.

- 20 Οὐτ' οὖν πορδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος,

Οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὔτε μέγιστος

Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πέρι σθένει βλεμαίνει,

Ὅσσον Πάνθου νῆες εὐμμελῆαι φρονέουσιν.

Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίῃ Τπερήνορος ἱπποδάμοιο

- 25 Ἦς ἵβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὦντο, καὶ μ' ὑπέμεινεν,

Καὶ μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν

Ἑμμεναι· οὐδὲ ἔφημι, πόδεσσί γε οἷσι κiónτα,

Εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην, κεδνοὺς τε τοκῆας.

Ὡς θὴν καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ κέ μευ ἄντα

- 30 Στήῃς· ἀλλὰ σ' ἐγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω

Ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,

Πρὶν τι κακὸν παθεῖν· ρεχθὲν δὲ τε νήπιος ἔγνων.

Ὡς φάτο, τὸν δ' οὐ πείθεν· ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·

Νῦν μὲν δῆ, Μενέλαε Διοτρεφές, ἡ μάλα τίσεις

- 35 Γνωτὸν ἐμόν, τὸν ἔπεφνες, ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις·

Χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῶ θαλάμοιο νέοιο,

Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας.

Ἢ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπανμα γενοίμην,

Εἴ κεν ἐγὼ κεφαλὴν τε τετὴν καὶ τεύχε' ἐνείκας,

- 40 Πάνθῳ ἐν χεῖρεσσι βάλλω καὶ Φρόντιδι δῖῃ.

Ἄλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται,

Οὐδέ τ' ἀδήριτος, ἦτ' ἀλκῆς, ἦτε φόβοιο.

Ὡς εἰπὼν, οὕτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσῃν·

Οὐδ' ἔρῳηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμῇ

- 45 Ἀσπὶδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὁ δὲ δευτέρως ὤρνοντο χαλκῶ

Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί·

Ἀψ δ' ἀναχαζόμενοι, κατὰ στομάχοιο θέμεθλα

Νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖν χειρὶ πιθήσας·

Ἀντικρὺ δ' ἀπυλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκῇ·

- 50 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

- Λίματι οἱ δεύοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
 Πλοχμοὶ θ', οἱ χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.
 Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
 Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὃθ' ἄλις ἀναβεβρυχεν ὕδωρ,
 55 Καλόν, τηλεθάον· τὸ δέ τε προιαὶ δονέουσιν
 Παντοίων ἀνέμων, καὶ τε βρύει ἄνθεϊ λευκῶ·
 Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ
 Βόθρου τ' ἐξέστρεψε, καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·
 Τοῖον Πάνθου υἱὸν εὐμμελίην Εὐφορβον
 60 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὄρεοῖτροφος, ἀλκὴ πεποιθώς,
 Βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἀρπάσῃ, ἣτις ἀρίστη·
 Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 Πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει,
 65 Δηῶν· ἀμφὶ δὲ τόνγε κύνες ἄνδρες τε νομῆες
 Πολλὰ μάλ' ὕψουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 Ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἰρεῖ·
 Ὡς τῶν οὔτινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἐτόλμα
 Ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.
 70 Ἐνθα κε ῥεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοΐδαο
 Ἀτρεΐδης, εἰ μὴ οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὃς ῥά οἱ Ἔκτορ' ἐπῶρσε, θοῶ Ἀτάλαντον Ἀρηϊ,
 Ἀνέρι εἰσάμενος, Κικόνων ἡγήτορι Μέντη·
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 75 Ἔκτορ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θεεῖς, ἀκίχῃτα διώκων,
 Ἴππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἄλεγεινοὶ
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἦδ' ὀχέεσθαι,
 Ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 Τόφρα δέ τοι Μενέλαος Ἀρηΐος, Ἀτρεΐος υἱός,
 80 Πατρόκλῳ περιβὰς, Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνεν,
 Πανθοΐδην Εὐφορβον, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτίς ἔβη θεὸς ἄμ' πόνον ἀνδρῶν·
 Ἔκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 Πάπτηνεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στήχας· αὐτίκα δ' ἔγνω
 85 Τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
 Κείμενον· ἔρρει δ' αἶμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἵθοπι χαλκῶ,
 Ὄξεα κεκληγαίς, φλογὶ εἵκελος Ἥφαιστοιο
 Ἀσβέστω· οὐδ' υἱὸν λάθην Ἀτρεΐος ὀξὺ βοήσας·
 90 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κε λίπω κάτα τεύχεα καλά,
 Πάτροκλόν θ', ὃς κεῖται ἐμῆς ἔνεκ' ἐνθάδε τιμῆς·
 Μῆτις μοι Δαναῶν νεμεσῆσεται, ὃς κεν ἰδῇται.

- Εἰ δέ κεν Ἑκτορι μῦνος ἐὼν καὶ Τρῳσὶ μάχῳμαι
 95 Αἰδεσθεῖς, μήπως με περιστήωσ' ἓνα πολλοί·
 Τρῳας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος Ἑκτωρ.
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Ὀππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
 Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη.
 100 Τῷ μ' οὔτις Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδῃται
 Ἑκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
 Εἰ δέ που Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην,
 Ἀμφω κ' αὐτὶς ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρμης,
 Καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσσάμεθα νεκρὸν
 105 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῇ· κακῶν δέ κε φέρτατον εἴη.
 Ἔως ὃ ταυθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρῳῶν στίχες ἦλυνθον· ἦρχε δ' ἄρ' Ἑκτωρ.
 Αὐτὰρ ὃγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λείπε δέ νεκρὸν,
 Ἐντροπαλιζόμενος· ὥστε λῆς ἠϋγένειος,
 110 Ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δύνανται
 Ἐγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
 Παχνοῦται, ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο·
 Ὡς ἀπὸ Πατρόκλοιο κτε ξανθὸς Μενέλαος.
 Στῇ δέ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἐταίρων,
 115 Παπταίνων Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
 Τὸν δέ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 Θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 Θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Βῆ δέ θείειν, εἶταρ δέ παριστάμενος ἔπος ἠΰδα·
 120 Αἴαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
 Σπεύσομεν, αἶ κε νέκυν περ Ἀχιλλῇ προφέρωμεν
 Γυμνόν· αὐτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἑκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Αἴαντι δέ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν.
 Βῆ δέ διὰ προμάχων, ἅμα δέ ξανθὸς Μενέλαος.
 125 Ἑκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα,
 Ἐλχ', ἰν' ἀπ' ὁμοῖν κεφαλὴν τάμοι ὀξεῖ χαλκῷ,
 Τὸν δέ νέκυν Τρῳῆσιν ἐρυσσάμενος κνὸς δοίη.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἤλθε, φέρων σάκος, ἧῦτε πύργον.
 Ἑκτωρ δ' αἰψ' ἐς ὁμίλον ἰὼν ἀνεχάζεθ' ἐταίρων,
 130 Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὅγε τεύχεα καλὰ
 Τρῳσὶ φέρειν προτὶ ἄστυ, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ.
 Αἴας δ' ἀμφὶ Μενoitιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας,
 Ἔσθῃκει ὥς τις τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν,
 Ὡς ῥα τε νῆπι ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ
 135 Ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὃ δέ τε σθένει βλεμεαίνει·
 Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται, ὅσσε καλύπτων·

Ὡς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.

Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν, Ἀρηΐφίλος Μενέλαος,

Ἔσθῃκει, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσιν ἄεξων.

140 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,

Ἐκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ·

Ἐκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο!

Ἦ σ' αὐτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει, φύξῃλιν ἐόντα.

Φράζεο νῦν, ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστυ σωώσεις

145 Οἷος σὺν λαοῖσι, τοὶ Πίῳ ἐγγεγάασιν.

Οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν

Εἴσι περὶ πτόλιος· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,

Μάρνασθαι δῆϊοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμέες αἰεὶ.

Πῶς κε σὺ χεῖρονα φῶτα σωώσεις μεθ' ὅμιλον,

150 Σχέτλι! ἐπεὶ Σαρπηδόν', ἅμα ξεῖνον καὶ ἐταῖρον,

Κάλλιπες Ἀργείοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;

Ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένητο, πτόλεϊ τε καὶ αὐτῷ,

Ζωὸς ἐὼν· νῦν δ' οὐ οἱ ἀλαλκόμεναι κύνες ἔτλης.

Τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν,

155 Οἴκαδ' ἔμεν, Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος.

Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσές ἐνεΐη,

Ἀτρομον, οἷόν τ' ἀνδρας ἐσέρχεται, οἱ περὶ πάτρης

Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,

Αἰψά κε Πατρόκλον ἐρυσσαίμεθα Ἴλιον εἴσω.

160 Εἰ δ' οὗτος προτὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος

Ἐλθοι τεθιγῶς, καὶ μιν ἐρυσσαίμεθα χάρμης,

Αἰψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνοσ' ἔντεα καλὰ

Λύσειαν, καὶ κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω.

Τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὅς μ' ἐγ' ἄριστος

165 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες.

Ἀλλὰ σύγ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας

Στήμεναι ἄντα, κατ' ὅσσε ἰδὼν δῆϊων ἐν αὐτῇ,

Οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστιν.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·

170 Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπες!

Ὡ πόποι, ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,

Τῶν ὅσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσιν·

Νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες·

Ὅστε με φῆς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομῆναι.

175 Οὔτοι ἐγὼν ἐξόγῃα μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων·

Ἄλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσω νόος αἰγιόχοιο,

Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην

Ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.

Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἵστασο, καὶ ἴδε ἔργον·

- 180 Ἦὲ παῖνήμεριος κακὸς ἔσσομαι, ὥς ἀγορεύεις,
 Ἦ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μάλα περ μεμαῶτα,
 Σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
 Ὡς εἰπὼν Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδαροι ἀγχιμαχῆταί,
 185 Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύο
 Καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριζα κατακτιάς.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἐκτωρ
 Δῆϊου ἐκ πολέμοιο· θείων δ' ἐκίχανεν ἐταίρους
 190 Ὡκα μάλ', οὐπὼ τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών,
 Οἱ προτὶ ἄστρ' φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο.
 Στάς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, ἔντε' ἄμειβεν·
 Ἦτοι ὁ μὲν τὰ ἅ δῶκε, φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 Τρῳαὶ φιλοπτολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεν
 195 Πηλεΐδew Ἀχιλῆος, ἃ οἱ θεοὶ Οὐρανίωνες
 Πατρὶ φίλῳ ἔπορον· ὁ δ' ἄρα ὦ παιδὶ ὅπασσεν
 Γηράς· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἀπάνευθεν ἶδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Τεύχεσι Πηλεΐδαο κορυσσόμενον θείοιο,
 200 Κινήσας ῥα κάρη, προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν·
 Ἄ δειλ', οὐδὲ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
 Ὅς δὴ τοι σχεδὸν ἐστί· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
 Ἄνδρὸς ἀριστῆος, τόντε τρομέουσι καὶ ἄλλοι.
 Τοῦ δὴ ἐταῖρον ἔπεφνες ἐνῆέα τε κρατερόν τε·
 205 Τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατὸς τε καὶ ὤμων
 Εἴλεν· ἅτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω,
 Τῶν ποινὴν, ὃ τοι οὔτι μάχης ἐκ νοστήσαντι
 Δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐωνος.
 Ἦ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.
 210 Ἐκτορι δ' ἤρμωσε τεύχε' ἐπὶ χροῦ· δῦ δέ μιν Ἄρης
 Δεινός, ἐνυάλιος· πλησθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς
 Ἀλκῆς καὶ σθένεος. μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
 Βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δὲ σφισι πᾶσιν,
 Τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
 215 Ὤτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσιν,
 Μίσθλην τε Γλαῦκόν τε, Μίδοντά τε Θερσίλοχόν τε,
 Ἀστεροπαῖόν τε Δεισήνορά θ' Ἴππόθοόν τε,
 Φόρκυν τε Χρομίον τε καὶ Ἐννομον οἰωνιστήν·
 Τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 220 Κέκλυτε, μυρία φύλα περικτιόνων ἐπικούρων·
 Οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων,
 Ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον·

- Ἄλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
 Προφρονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν·
 225 Τὰ φρονέων, δώροισι κατατρυῶ καὶ ἐδωδῇ
 Λαούς, ὑμέτερον δὲ ἐκάστου θυμὸν ἀέξω.
 Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθω,
 Ἥε σαωθήτω! ἢ γὰρ πολέμου ὀαριστὺς.
 Ὃς δὲ κε Πάτροκλον, καὶ τεθνηῶτά περ, ἔμπης
 230 Τρῶας ἐς ἵπποδάμους ἐρύσῃ, εἴξῃ δὲ οἱ Αἴας,
 Ἥμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
 Ἐξω ἐγώ· τὸ δὲ οἱ κλέος ἔσσειται, ὅσσον ἐμοί περ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρῖσαντες ἔβησαν,
 Δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 235 Νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο·
 Νήπιοι, ἢ τε πολέσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα.
 Καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 Ὡ πέπον, ὦ Μενέλαε Διοτρεφές, οὐκέτι νῶϊ
 Ἐλπομαι αὐτῷ περ νοστησέμεν ἐκ πολέμοιο.
 240 Οὔτι τόσον νέκνος περιδεΐδια Πατρόκλοιο,
 Ὃς κε τάχα Τρώων κορέει κύνας ἡδ' οἰωνοὺς,
 Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδεΐδια, μή τι πάθῃσιν,
 Καὶ σῇ· ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει,
 Ἐκτωρ, ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 245 Ἄλλ' ἄγ', ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἣν τις ἀκούσῃ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἡὔσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνῶς·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μεδοντες,
 Οὔτε παρ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 250 Δῆμια πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
 Λαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
 Ἀργαλέον δὲ μοί ἐστι διασκοπιῶσθαι ἕκαστον
 Ἠγεμόνων· τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδθεν.
 Ἀλλὰ τις αὐτὸς ἵτω, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ,
 255 Πάτροκλον Τρωῆσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· ὃς δ' ἀκούσεν Οἰλῆος ταχὺς Αἴας.
 Πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε θένων ἀνὰ δηϊοτήτα·
 Τὸν δὲ μετ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνναλίῳ ἀνδρεϊφόντῃ.
 260 Τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι,
 Ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν;
 Τρῶες δὲ προὔτυπαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι Δαῖπετός ποταμοῖο
 Βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
 265 Ἠϊόνες βοόωσιν, ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω·

- Τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἔσαν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιᾷδῃ, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 Φραχθέντες σάκεσιν χαλκῆρεσιν. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 Λαμπρῆσιν κορύθευσι Κρονίων ἥερα πολλήν
 270 Χεῦ· ἐπεὶ οὐδὲ Μενoitιᾷδην ἤχθαιρε πάρος γε,
 Ὅφρα, ζωὸς ἐὼν, θεράπων ἦν Δίακίδαο·
 Μίσησεν δ' ἄρα μιν δῆϊων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
 Τρωῆσιν· τῷ καὶ οἱ ἀμυνέμεν ὥρσεν ἐταίρους.
 Ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς·
 275 Νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδέ τιν' αὐτῶν
 Τρῶες ὑπέρθυμοι ἔλον ἔγχεσιν, ἱέμενοι πέρ·
 Ἀλλὰ νέκυν ἐρίοντο· μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
 Μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γάρ σφεας ὦκ' ἐλέλιξεν
 Αἴας, ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
 280 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, σὺν εἰκελὸς ἀλκήν
 Καπρίῳ, ὅς τ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς
 Ῥηϊδίῳς ἐκέδασσεν, ἐλιζάμενος διὰ βήσσας·
 Ὡς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγανοῦ, φαίδιμος Αἴας,
 285 Ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας,
 Οἱ περὶ Πατρόκλοῦ βέβησαν, φρόνεον δὲ μάλιστα
 Ἄστυ πότι σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρεσθαι.
 Ἦτοι τὸν Αἰθαιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱός,
 Ἰππόθοος, ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
 290 Δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας,
 Ἐκτορι καὶ Τρῳέεσσι χαρίζομενος· τάχα δ' αὐτῷ
 ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
 Τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος, ἐπαΐξας δι' ὀμίλου,
 Πληῆς' αὐτοσχεδὴν κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
 295 Ἦρκε δ' ἵπποδάμεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ,
 Πληγεῖς' ἔγχεϊ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ·
 Ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνδραμεν ἐξ ὠτειλῆς
 Αἱματόεις· τοῦ δ' αὐθι λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἦκε χαμαῖζε
 300 Κεῖσθαι· ὃ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε προνής ἐπὶ νεκρῷ,
 Τῇλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος· οὐδὲ τοκεῦσιν
 Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δὲ οἱ αἰῶν
 Ἐπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 Ἐκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δαυρὶ φαεινῷ.
 305 Ἄλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
 Τυτθόν· ὃ δὲ Σχεδίων, μεγαθύμου Ἰφίτου νιόν,
 Φωκῆων ὃχ' ἀριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπῆϊ
 Σικία ραιετᾶσκε, πολέσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσειν·

- Τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσσην· διὰ δ' ἄμπερές ἄκρη
 310 Αἰχμὴ χαλκείῃ παρὰ γείατον ὦμον ἀνέσχευ.
 Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Αἶας δ' αὖ Φόρκυν δαΐφρονα, Φαίνοπος υἱόν,
 Ἴπποθῶν περιβάντα, μέσσην κατὰ γαστέρα τύψεν·
 Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
 315 Ἦφυσ'· ὃ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῷ.
 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ παίδιμος Ἐκτωρ·
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἔαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς,
 Φόρκυν θ' Ἴππόθοόν τε· λύνοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 Ἐνθα κεν αὐτε Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 320 Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείῃσι δαμέντες·
 Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν,
 Κάρτεϊ καὶ σθένει σφετέρῳ. ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
 Αἰνείαν ὠτρυνε, δέμας Περίφαντι ἑοικώς,
 Κήρῳκι Ἠπυτίδῃ, ὅς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
 325 Κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μῆδεα εἰδώς·
 Τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσσαισθε
 Ἴλιον αἰπεινὴν; ὥς δὴ ἶδον ἀνέρας ἄλλους
 Κάρτεϊ τε σθένει τε πεποιθότας, ἡνροῇ τε,
 330 Πλήθει τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας.
 Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺν βούλεται ἢ Λαυαοῖσιν
 Νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖσι ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.
 Ὡς ἔφατ'· Αἰνείας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα
 Ἐγνώ, ἐς ἅντα ἰδὼν· μέγα δ' ἔκτορα εἶπε βοήσας·
 335 Ἐκτορ τ' ἡδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἡδ' ἐπικούρων,
 Αἰδώς μὲν νῦν ἦδε γ', Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσαναβῆναι, ἀναλκείῃσι δαμέντας!
 Ἀλλ' εἴτι γάρ τίς φησι θεῶν, ἐμοὶ ἄγχι παραστάς,
 Ζῆν', ὑπαιτον μῆστιν, μάχης ἐπιταρρόθον εἶναι.
 340 Τῷ ῥ' ἰθὺς Λαυαῶν ἵομεν, μηδ' οἷγε ἔκηλοι
 Πάτροκλον νηυσὶν πελασαῖατο τεθνηῶτα.
 Ὡς φάτο· καὶ ῥα πολὺν προμάχων ἐξάλμενος ἔστη.
 Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
 Ἐνθ' αὖτ' Αἰνείας Λειώκριτον οὐτάσε δουρὶ,
 345 Τῖόν Ἀρίσβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἐταῖρον.
 Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηϊφίλος Λυκομήδης·
 Στῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βάλεν Ἰππασίδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 Ἥπαρ ὑπὸ πρᾶπιδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατι ἔλυσεν·
 350 Ὃς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει,
 Καὶ δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.

- Τὸν δὲ πεσόντ' ἔλεησεν Ἀργήϊος Ἀστεροπαῖος,
 Ἴθυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι·
 Ἄλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη
 355 Ἔσταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
 Αἴας γὰρ μάλ' αὖ πάντας ἐπώχετο, πολλὰ κελεύων·
 Οὔτε τιν' ἐξοπλίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
 Οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔσχατον ἄλλων,
 Ἄλλ' αὖ μάλ' ἄμφ' αὐτῷ βεβάμεν, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι.
 360 Ὡς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος· αἵματι δὲ χθῶν
 Λεύετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἄγχιστῖνοι ἐπιπτον
 Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
 Καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμωτὶ γ' ἐμάχοντο·
 Πανρότεροι δὲ πολὺν φθίνυνθον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
 365 Ἀλλήλοισι καθ' ὁμίλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν.
 Ὡς οἱ μὲν μάραναντο δέμας πυρός· οὐδέ κε φαίης
 Οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
 Ἡέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἐπὶ, ὅσσοι ἄριστοι
 Ἔστασαν ἄμφι Μενoitιάδῃ κατατεθνηῶτι.
 370 Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Εὐκῆλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὖ γῇ
 Ἥελιον ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνεται πάσης
 Γαίης, οὐδ' ὄρεων· μεταπανόμενοι δ' ἐμάχοντο,
 Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βίβρα στονόεντα,
 375 Πολλὸν ἀφυσταότες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγε' ἔπασχον
 Ἡέρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλεῖ χαλκῷ,
 Ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὐπὼ φῶτε πεπύσθην,
 Ἀνέρε κυδαλίμῳ, Θρασυμήδῃ Ἀντίλοχός τε,
 Πατρόκλοιῳ θανόντος ἀμύμονος, ἄλλ' ἔτ' ἔφαντα
 380 Ζωὸν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι.
 Τῷ δ' ἐπισσομένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἐταίρων,
 Νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὥς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
 Ὅτρυνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.
 Τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει
 385 Ἀργαλέης· καμάτῳ δὲ καὶ ἰδρωὶ ρωλεμές αἰεὶ
 Γούνατά τε κῆμαί τε, πόδες θ' ὑπένερθεν ἐκάστου,
 Χεῖρές τ' ὀφθαλμοὶ τε παλάσσετο μαρναμένοισιν,
 Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μέγαλοιο βοεῖην
 390 Λαοῖσιν δῶν τανύειν, μεθύουσιν ἀλοιφῇ·
 Δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διαστάντες τανύουσιν
 Κυκλῶς, ἄφαρ δὲ τε ἱκμάς ἔβη, δύνει δὲ τ' ἀλοιφῇ,
 Πολλῶν ἐλκόντων· τάνυται δὲ τε πᾶσα διαπρό·
 Ὡς οἷγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ

- 395 Ἐλκεον ἀμφοτέροισι· μάλα γὰρ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Τρῶσιν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
 Νῆας ἔπι γλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
 Ἄγριος· οὐδὲ κ' Ἀρης λαοσσόος, οὐδὲ κ' Ἀθήνη
 Τόνγε ἰδοῦσ' ὀνόσασαί, οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι.
- 400 Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
 ἤματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πῶ τι
 ἤδεε Πάτροκλον τεθνηότα διὸς Ἀχιλλεύς.
 Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
 Τείχει ὑπο Τρῳάων· τό μιν οὔποτε ἔλπετο θυμῷ
 405 Τεθνάμεν, ἀλλὰ ζῶν, ἐνιχρυσφθέντα πύλῃσιν,
 Ἄψ ἀπονοστήσειν· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
 Ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἕθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
 Πολλὰκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπεύθετο, νόσφιν ἀκούων,
 Ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μέγαλοιο νόημα·
- 410 Δὴ τότε γ' οὐ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, ὅσσον ἐτύχθη,
 Μήτηρ, ὅτι ῥά οἱ πολὺν φίλτατος ὤλεθ' ἐταῖρος.
 Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
 Νῶλεμές ἐγχερίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 Ὡδε δέ τις εἶπεςκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
- 415 Ὡ φίλοι, οὐ μὰν ἡμῖν εὐκλεές ἀπονέεσθαι
 Νῆας ἔπι γλαφυράς· ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
 Παῖσι χάνοι! τό κεν ἡμῖν ἄφαρ πολὺν κέρδιον εἴη,
 Εἰ τοῦτον Τρῳέεσσι μεθήσομεν ἵππουδάμοισιν
 Ἄστν πότι σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κῆδος ἀρέσθαι.
- 420 Ὡς δέ τις αὖ Τρῳάων μεγαθύμων ἀνδρῆσαςκεν·
 Ὡ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
 Πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωεῖτω πολέμοιο!
 Ὡς ἄρα τις εἶπεςκε, μένος δ' ὄρσαςκεν ἐταίρου.
- 425 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο· σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
 Χάλκεον οὐρανὸν ἵκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
 Ἴπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες,
 Κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἠνιόχοιο
 Ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο.
 Ἥ μὰν Αὐτομέδων, Διῳρέος ἄλκιμος υἱός,
- 430 Πολλὰ μὲν ἄρ' μᾶστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων,
 Πολλὰ δὲ μελιχίοισι προσήδα, πολλὰ δ' ἄρειῃ·
 Τῷ δ' οὔτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 Ἥθελέτην ἵεναι, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοῦς·
 Ἄλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ
- 435 Ἀνέρος ἐστήκει τεθνηότος ἥς γυναικός·
 Ὡς μένον ἀσφαλῶς περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 Οὐδεὶ ἐνισκίμπαντε καρήατα· δάκρυα δὲ σφιν

- Θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ὅς τε μυρομένοισιν,
 Ἠνίοχοιο πόθῳ· θαλερὴ δὲ μαιάνειο χαιτή,
 440 Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.
 Μυρομένῳ δ' ἄρα τῷγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν·
 Ἄ δειλώ, τί σφῶϊ δόμεν Πηλῆϊ ἄνακτι
 Θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρῳ τ' ἀθανάτῳ τε!
 445 Ἥ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
 Οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν ὀϊζυρότερον ἀνδρὸς
 Πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπὶ πνεῖει τε καὶ ἔρπει.
 Ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἄρμασι δαιδαλέοισιν
 Ἐκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
 450 Ἥ οὐχ' ἄλλης, ὥς καὶ τεύχε' ἔχει, καὶ ἐπενύχεται αὐτῷ;
 Σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλὼ μένος ἦδ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ὅφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσεται ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἔτι γὰρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
 Κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὐσσέλμους ἀφίκωνται,
 455 Δύη τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἦϋ.
 Τῷ δ', ἀπὸ χαιτάων κονίην οὐδ' ἄσδε βαλόντε,
 Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρωῶας καὶ Ἀχαιοὺς.
 Τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
 460 Ἴπποις αἴσσω, ὥς τ' αἰγυπιὸς μετὰ χήρας·
 Ῥέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπὲκ Τρωῶν ὀρυμαγδοῦ,
 Ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὅμιλον ὁπάζων.
 Ἀλλ' οὐχ' ἦρει φῶτας, ὅτε σεύαιτο διώκειν·
 Οὐ γὰρ πῶς ἦν, οἷον ἐόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ
 465 Ἐγχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους.
 Ὅψε δὲ δῆ μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν
 Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο·
 Στῆ δ' ὅπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσηύδα·
 Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλήν
 470 Ἐν στήθεσσι νῆσθαι, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλὰς;
 Οἷον πρὸς Τρωῶας μάχεαι πρώτῳ ἐν ὀμίλῳ
 Μοῦνος· ἀτὰρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἐκτωρ
 Αὐτὸς ἔχων ὁμοῖσιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο.
 Τὸν δ' αὖτ' Αὐτομέδων προσέφη, Διῶρεος υἱός·
 475 Ἀλκιμέδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος,
 Ἴππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμησὶν τε μένος τε,
 Εἰ μὴ Πάτροκλος, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος,
 Ζωὸς ἑὸν; νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κίχάνει·
 Ἀλλὰ σὺ μὲν μάλιστα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
 480 Δεῖξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι.

- Ὡς ἔφατ'· Ἀλκιμέδων δὲ βοηθόον ἄρμ' ἐπορούσας
 Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἥνία λάζετο χερσίν·
 Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε· νόησε δὲ φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἔοντα·
 485 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
 Ἴππω τῷδ' ἐνόησα ποδάκεος Αἰακίδαο,
 Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσιν.
 Τῷ κεν ἐλποίμην αἰρησέμεν, εἰ σύ γε θυμῷ
 Σῶ ἐθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἂν, ἐφορμηθέντε γε νῶϊ,
 490 Τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι Ἀρηϊ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθηνεν εὖς παῖς Ἀγχίσαιο.
 Τὼ δ' ἰθὺς βήτην, βοέης εἰλυμένω ὤμους
 Αὔησι, στερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
 Τοῖσι δ' ἅμα Χρομῖος τε καὶ Ἀρητος Θεοειδῆς
 495 Ἦϊσαν ἀμφοτέρω· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Αὐτῷ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους·
 Νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι
 Αὐτίς ἀπ' Αὐτομέδοντος· ὃ δ' εὐξάμενος Διὶ πατρί,
 Ἀλκῆς καὶ σθένος πλητο φρένας ἀμφιμελαίνας·
 500 Αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηΐδα, πιστὸν ἐταῖρον·
 Ἀλκίμεδον, μὴ δὴ μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους,
 Ἀλλὰ μάλ' ἐμπνεῖοντε μεταφρένω· οὐ γὰρ ἔγωγε
 Ἐκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι οἶω,
 Πρὶν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵπποι,
 505 Νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσθαι τε στίχας ἀνδρῶν
 Ἀργείων, ἢ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἀλοίη.
 Ὡς εἰπὼν Αἴαντε καλέσσατο καὶ Μενέλαον·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
 Ἦτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ', οὔτερ ἄριστοι,
 510 Ἀμφ' αὐτῷ βεβήμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν·
 Νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεές ἡμαρ.
 Τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κᾶτα δακρυόεντα
 Ἐκτωρ Αἰνείας θ', οἱ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
 515 Ἦσω γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δὲ κεν Διὶ πάντα μελήσει.
 Ἦ ὅα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Ἀρήτοιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσθη·
 Ἦ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἷσατο χαλκός·
 Νειαίῳ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασεν.
 520 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ὄξυν ἔχων πέλεκυν αἰζηῖος ἀνὴρ,
 Κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραύλοιο,
 Ἴνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ὃ δὲ προθορῶν ἐρίπησιν·
 Ὡς ἄρ' ὄγε προθορῶν πέσεν ὕπτιος· ἐν δὲ οἱ ἔγχος

- Νηδυίοισι μάλ' ὄξυ κραδαινόμενον, λύε γυῖα.
 525 Ἐκτωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος.
 Πρόσσω γὰρ κατέκνυε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρου μακρὸν
 Οὐδὲ ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίσθη.
 Ἐγχεος· ἐνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἀρης.
 530 Καί νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὠρμηθήτην,
 Εἰ μὴ σφω' Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,
 Οἱ ῥ' ἦλθον καθ' ὅμιλον, εἰαῖρου κικλήσκοντος.
 Τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὖτις
 Ἐκτωρ Αἰνείας τ' ἠδὲ Χρομῖος Θεοειδής.
 535 Ἀρητιον δὲ κατ' αὐθι λίπον, δεδαῖγμένον ἦτορ,
 Κείμενον· Αὐτομέδων δὲ, θοῶ ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 Ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενoitιιάδαο θανόντος
 Κῆρ ἄχεος μεθέηκα, χερσείονά περ καταπέφνων.
 540 Ὡς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἑλὼν ἔναρα βροτόεντα
 Θῆκ'· ἂν δ' αὐτὸς ἐβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 Αἱματόεις, ὥς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδῶς.
 Ἀψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὕσμίνῃ,
 Ἀργαλὴν, πολὺδακρυς· ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
 545 Οὐρανόθεν καταβῆσα· προῆκε γὰρ εὐρύοπα Ζεὺς,
 Ὅρνύμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος εἰράπειτ' αὐτοῦ.
 Ἦντε πορφυρέην ἱρίν θνητοῖσι τανύσση
 Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,
 Ἦ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων
 550 Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κήδει·
 Ὡς ἢ πορφυρὴν νεφέλῃ πυκάσασα ἔαυτήν,
 Δύσειτ' Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
 Πρῶτον δ' Αἰτρείος υἱὸν ἐποτρύνουσα προσηύδα,
 Ἴφθιμον Μενέλαον· ὁ γὰρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν·
 555 Εἴσαμένη Φοῖνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 Σοὶ μὲν δῆ, Μενέλαε, κατηφείῃ καὶ ὄνειδος
 Ἔσσεται, εἴ κ' Ἀχιλλῆος ἀγαθοῦ πιστὸν εἰαῖρον
 Τείχει ὑπο Τρώων ταχέες κύνες ἐλκήσουσιν.
 Ἄλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!
 560 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Φοῖνιξ, ἄττα, γεραῖε παλαιγενές, εἰ γὰρ Ἀθήνη
 Δοίῃ κάρτος ἐμοί, βελέων δ' ἀπερὺκοι ἐρωήν·
 Τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 Πατρόκλῳ· μάλα γὰρ με θανὼν ἐξεμάσασατο θυμόν.
 565 Ἄλλ' Ἐκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει
 Χαλκῷ δηϊώων· τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.

- Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ὅτι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων.
 Ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ ἐν γούνασιν ἔθηκεν,
 570 Καὶ οἱ μυῖης θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ἐνήκεν,
 Ἦτε, καὶ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο,
 Ἰσχανάα δακέειν, λαρόν τε οἱ αἶμ' ἀνθρώπου·
 Τοῖου μιν θάρσευς πλήσε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 Βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 575 Ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἡετίωνος,
 Ἀφνειός τ' ἀγαθός τε· μάλιστα δέ μιν τίεν Ἐκτωρ
 Δήμιον, ἐπεὶ οἱ εἰαῖρος ἦν φίλος εἰλαπιναστής·
 Τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
 Αἶψαντα φόβονδε· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 580 Δούπησεν δὲ πεσών. αὐτὰρ Ἀτρεΐδης Μενέλαος
 Νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος εἰαῖρων.
 Ἐκτορα δ' ἐγγύθεν ἱστάμενος ὠτρυνεν Ἀπόλλων,
 Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος, ὃς οἱ ἀπάντων
 Ξείνων φίλιτος ἔσκεν, Ἀβυδόθι οἰκία ναίων·
 585 [Τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·]
 Ἐκτορ, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
 Οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τοπάρους περ
 Μαλθακὸς αἰχμητής· νῦν δ' οἴχεται οἷος αἰείρας
 Νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων, σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν εἰαῖρον,
 590 Ἔσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἱὸν Ἡετίωνος.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλῃ ἐκάλυψε μέλαινα·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἵθοπι χαλκῷ.
 Καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 Μαρμαρέην· Ἰδὴν δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυπεν,
 595 Ἀστράφας δὲ, μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξεν·
 Νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιοὺς.
 Πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρχε φόβοιο.
 Βλῆτο γὰρ ὤμον δουρί, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ,
 Ἄκρον ἐπιλίγδην· γράψεν δὲ οἱ ὅστιον ἄχρῃς
 600 Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὃ γάρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών.
 Λήϊτον αὖθ' Ἐκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
 Τῖον Ἀλεκτρύονος μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάρμης·
 Τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῷ,
 Ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν.
 605 Ἐκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Λήϊτον ὀρμηθέντα
 Βεβλήκει θώρηκα κατὰ στήθος παρὰ μαζόν·
 Ἐν καυλῷ δ' ἐάγῃ δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
 Τρῶες· ὃ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Λευκαλίδας,
 Δίφρῳ ἐφεισταότος· τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτεν·

- 610 *Αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπάονά θ' ἠνίοχόν τε,
Κοῖρανον, ὅς ῥ' ἐκ Λύκτου εὐκτιμένης ἔπει' αὐτῷ —
Πεζὸς γὰρ ταπρῶτα λιπὼν νέας ἀμφιελέσσας
Ἦλυθε, καὶ κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
Εἰ μὴ Κοῖρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·*
- 615 *Καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἡμᾶρ·
Αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνιοιο —
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
Ἦσε δόρυ πρυμνόν, διὰ δὲ γλῶσσαν τίμε μέσσην.
Ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠνία χεῦεν ἔραζε.*
- 620 *Καὶ τάγε Μηριόνης ἔλαβεν χεῖρεσσι φίλησιν
Κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα προσηύδα·
Μῆστιε νῦν, εἴως κε θοᾶς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
Γινώσκεις δὲ καὶ αὐτός, ὅτ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν.
Ὡς ἔφατ'· Ἰδομενεὺς δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους*
- 625 *Νῆας ἔπι γλαφυράς· δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμαῖ.
Οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεροαλκέα νίκην.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
Ὡ πόποι, ἦδη μὲν κε, καὶ ὅς μάλα νῆπιός ἐστιν,*
- 630 *Γνοίη, ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει.
Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἄπτεται, ὅστις ἀφείη,
Ἦ κακός, ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμψης πάντ' ἰθύνει·
Ἡμῖν δ' αὐτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.
Ἄλλ' ἄγετ', αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,*
- 635 *Ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἦδὲ καὶ αὐτοὶ
Χάρμα φίλοις ἐτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες·
Οἷ που δεῦρ' ὀρόωντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασὶν
Ἐκτορος ἀνδροφόνιοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
Σχήσεσθ', ἄλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.*
- 640 *Εἴη δ', ὅστις ἐταῖρος ἀπαγγεῖλει τάχιστα
Πηλεΐδῃ· ἐπεὶ οὐ μιν οὔομαι οὐδὲ πεπύσθαι
Λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος.
Ἄλλ' οὐπη δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·
Ἡέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.*
- 645 *Ζεὺ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥύσαι ὑπ' ἥeros νῆας Ἀχαιῶν,
Ποίησον δ' αἶθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
Ἐν δὲ φάει καὶ ὀλεσσον, ἐπεὶ νῦν τοι εὐαδεν οὕτως!
Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα
Αὐτίκα δ' ἥερα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὁμίλην·*
- 650 *Ἡέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη·
Καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοήν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε Διοτρεφές, αἶ κεν ἴδῃαι*

- Ζωὸν ἔτ' Ἀντίλοχον, μεγαθύμου Νέστορος υἱόν·
 Ὅτρυνον δ' Ἀχιλλῆϊ δαΐφρονι θᾶσσον ἰόντα
 655 Εἰπεῖν, ὅτι ῥά οἱ πολὺν φίλτατος ὤλεθ' ἐταῖρος.
 Ὡς ἔφαι· οὐδ' ἀπὶ θῆσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
 Βῆ δ' ἰέναι, ὥς τις τε λένων ἀπὸ μεσσανύλοιο,
 Ὅστ' ἐπεὶ ἄρ' κε κάρησι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
 Οὔτε μιν οὐκ εἰώσι βοῶν ἐκ πῖαορ ἐλέσθαι,
 660 Πάννυχοι ἐργήσουσντές· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
 Ἰθύνει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 Ἀντίοι αἴσσουνσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 Καιόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
 Ἡῷθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
 665 Ὡς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 Ἦῃς πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δίδε, μὴ μιν Ἀχαιοὶ
 Ἀργαλέου πρὸ φόβοιο ἔλωρ δηϊόισι λίποιεν.
 Πολλὰ δὲ Μηριόνη τε καὶ Λιάντεσσ' ἐπέτελλεν·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
 670 Νῦν τις ἐννεΐης Πατροκλῆος δειλοῖο
 Μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι,
 Ζωὸς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
 Πάντοσε παπταίνων, ὥστ' αἰετός, ὃν ῥά τε φασιν
 675 Ὀξύτατον δέρεσθαι ὑπουρανίων πετεινῶν,
 Ὅντε, καὶ ὑπόθ' ἐόντα, πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτώξ,
 Θάμνω ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος· ἀλλὰ τ' ἐπ' αὐτῷ
 Ἔσσυτο, καὶ τέ μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν·
 Ὡς τότε σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ὅσσε φαινωῖ
 680 Πάντοσε δινείσθην, πολέων κατὰ ἔθνος ἐταίρων,
 Εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζῶοντα ἴδοιο.
 Τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἄριστερά πάσης,
 Θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 685 Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ὄφρα πύθῃαι
 Λυγρῆς ἀγγελίης, ἥ μὴ ὥφελλε γενέσθαι.
 Ἦδη μὲν σὲ καὶ αὐτὸν οἶομαι εἰσορόωντα
 Γινώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
 Νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ὄριστος Ἀχαιῶν,
 690 Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
 Ἀλλὰ σύγ' αἰψ' Ἀχιλλῆϊ, θεῶν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Εἰπεῖν, αἶ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ
 Γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Ὡς ἔφαι· Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε, μῦθον ἀκούσας.
 695 Δὴν δέ μιν ἀμφασίῃ ἐπέων λάβε· τῶ δὲ οἱ ὅσσε

- Δακρυόφι πλήσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν.
 Βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἐταίρω,
 Λαοδόκῳ, ὃς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους.
 700 Τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο,
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.
 Οὐδ' ἄρα σοί, Μενελαε Διοτρεφεῖς, ἥθελε θυμὸς
 Τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν
 Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη.
 705 Ἄλλ' ὅγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν,
 Αὐτὸς δ' αὐτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
 Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θέων, εἴθαρ δὲ προσηΐδα.
 Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα Θοῆσιν,
 Ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἶω
 710 Νῦν ἵεναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἐκτορι δῖῳ
 Οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχοιτο.
 Ἡμεῖς δ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
 Ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ Κῆρα φύγωμεν.
 715 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλές ὦ Μενέλαε·
 Ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὤκα,
 Νεκρὸν αἵραντες φέρετ' ἐκ πόνου. αὐτὰρ ὀπισθεν
 Νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσὶν τε καὶ Ἐκτορι δῖῳ,
 720 Ἴσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, οἱ τοπάρος περ
 Μίμνομεν ὅξυν Ἀρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
 Ὕψι μάλα μεγάλως· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὀπισθεν
 Τρωϊκός, ὥς εἶδοντο νέκυν αἵροντας Ἀχαιοὺς.
 725 Ἰθυσαν δὲ κύνεσσιν ἑοικότες, οὔτ' ἐπὶ κίπρῳ
 Βλημένῳ αἴζωσι πρὸ κούρων θηρητῆρων·
 Ἔως μὲν γάρ τε θέουσι, διαρῥαῖσαι μεμαῶτες,
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται, ἀλκὴ πεποιθώς.
 Ἀψ τ' ἀνεχώρησαν, διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος·
 730 Ὡς Τρῶες εἰὼς μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 Νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς
 Σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χρώς, οὐδέ τις ἔτλη
 Πρόσσω αἴξας, περὶ νεκροῦ δηριάσθαι.
 735 Ὡς οἷγε μεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
 Ἀγριος, ἡὔτε πῦρ, τότ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
 Ὀρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἴκοι

- Ἐν σέλαϊ μέγαλῳ· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἰς ἀνέμοιο·
 740 Ὡς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητῶν
 Ἀζηγῆς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
 Οἱ δ', ὥς θ' ἡμίονοι, κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες,
 Ἐλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν
 Ἡ δοκόν, ἥ ἐ δόρου μέγα νήϊον· ἐν δέ τε θυμὸς
 745 Τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἰδρῶ σπενδόντεσσιν.
 Ὡς οἷγε μεμαῶτε νέκυν φέρον. αὐτὰρ ὀπισθεν
 Αἴαντ' ἰσχανείην, ὥς τε πρῶν ἰσχάνει ὕδωρ
 Ἐλήεις, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς·
 Ὅστε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα
 750 Ἰσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίονδε τίθησιν,
 Πλάζων· οὐδέ τί μιν σθένει ῥηγνῦσι ῥέοντες·
 Ὡς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
 Τρώων· οἱ δ' αἶμ' ἔποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
 Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ φαιδιμος Ἐκτωρ.
 55 Τῶν δ', ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἥ ἐ κολοίων,
 Οὐλον κεκλήγοντες, ὅτε προῖδωσιν ἰόντα
 Κίρκον, ὅτε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν·
 Ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἐκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν
 Οὐλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρις.
 760 Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρον,
 Φευγόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρως.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Σ.

Accepto nuntio de nece Patrocli, Achilles planctui et lamentis indulget (1 - 34). His lamentis ex mari excita Thetis cum cohorte Nereïdum ad filium consolandum venit; quem quum ulciscendi Hectoris cupidissimum videt, quamvis id statim ipsi fatale futurum sit, cupidinem ejus in posterum diem differt, quo ei nova a Vulcano fabricanda arma perlaturam se promittit (35 - 137). Nereïdibus domum remissis, Thetis ad Olympum festinat, dum praelium renovatur super Patrocli corpore; quo tandem potiturus erat Hector, nisi Achilles, monitu Junonis, ex fossâ Trojanos truci adspectu voceque terruisset, et funestam ad mœnia fugam fecisset (138 - 231). Interim Achivi corpus ereptum tabernaculo Achillis inferunt, instante nocte (232 - 242). Tumultuariam concionem habent Trojani, quibus Polydamas suadet, ut salutem intra mœnia quærant, neu se Achilli in acie objiciant trucidandos; sed prudens consilium displicet Hectori et populo (243 - 314). Noctem in armis pervigilant Trojani: Achivi, præeunte Achille, Patrocli casum deflent, cadaver curant, lectoque componunt (315 - 355). Ad Olympum, ubi Jupiter modo conjugem objurgabat, quod Achillem concitasset, eâdem nocte pervenit Thetis, inque domo Vulcani amice excipitur (356 - 427): qui ei facile exoratus clipeum eximiâ arte et reliqua arma fabricatur (428 - 617).

Ὅ π λ ο π ο ι ῖ α .

Ὡς οἱ μὲν μάραντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
 Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθεν.
 Τὸν δ' εὖρε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιρῶων,
 Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν·
 5 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' αὐτε καρηκομῶντες Ἀχαιοὶ
 Νηυσὶν ἐπι κλονέονται, αἰτυζόμενοι πεδίοιο;
 Μὴ δὴ μοι τελέσῃσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
 Ὡς ποτὲ μοι μητηρ διεπέφραδε, καί μοι ἔειπεν,

- 10 Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, ἔτι ζώνοντος ἐμεῖο,
 Χερσὶν ὑπο Τρώων λείψειν φάος ἡέλιιο.
 Ἡ μάλα δὴ τέθνηκε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Σχέτιλος, ἣ τ' ἐκέλευον, ἀπώσαμένον δῆϊον πῦρ,
 Ἄψ ἐπὶ νῆας ἵμεν, μῆδ' Ἐκτορι ἴφι μάχεσθαι.
- 15 Ἔως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγανοῦ Νέστορος υἱός,
 Δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινὴν·
 Ὡ μοι, Πηλεὺς υἱὲ δαΐφρονος, ἣ μάλα λυγρῆς
 Πεύσαι ἀγγελίης, ἣ μὴ ὥφελλε γενέσθαι.
- 20 Κεῖται Πάτροκλος· νέκνος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται
 Γυμνοῦ· αἰτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
 Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν,
 Χεύατο κακὰ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ἥσχυνε πρόσωπον·
- 25 Νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.
 Αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστί τανυσθεὶς
 Κεῖτο, φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ἥσχυνε δαΐζων.
 Δμωαὶ δ', ὥς Ἀχιλεὺς ληΐσσατο Πάτροκλός τε,
 Θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἵαχον· ἐκ δὲ θύραζε
- 30 Ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι
 Στήθεα πεπλήγοντο, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστης.
 Ἀντίλοχος δ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων,
 Χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὁ δ' ἔστεινε κυδάλιμον κῆρ·
 Δειδιδε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτιμῆξειε σιδήρῳ·
- 35 Σμερδαλέον δ' ὤμωξεν. ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
 Ἥμνην ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι·
 Καῖκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θειὰ δέ μιν ἀμφαγέροντο,
 Πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.
 Ἐνθ' ἄρ' ἦν Γλαῦκη τε, Θάλειά τε Κυμοδόκη τε,
- 40 Νησαίη Σπειώ τε, Θόή θ' Ἀλὴ τε βοῶπις,
 Κυμοθόή τε καὶ Ἀκταίη καὶ Λιμνώρεια,
 Καὶ Μελίτη καὶ Ἰαιρα, καὶ Ἀμφιθόη καὶ Ἀγανή,
 Δωτώ τε Πρωτώ τε, Φέρουσά τε Δυναμένη τε,
 Δεξαμένη τε καὶ Ἀμφινόμη καὶ Καλλιάνειρα,
- 45 Δωρίς καὶ Πανόπη καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια,
 Νημερτής τε καὶ Ἀψευδῆς καὶ Καλλιάνασσα·
 Ἐνθα δ' ἦν Κλυμένη, Ἰάνειρά τε καὶ Ἰάνασσα,
 Μαῖρα καὶ Ὠρεΐθυια, εὐπλόκαμός τ' Ἀμάθεια·
 Ἄλλαι θ', αἱ κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.
- 50 Τῶν δὲ καὶ ἀργύφεον πλήτο σπέος· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 Στήθεα πεπλήγοντο· Θέτις δ' ἐξήρχε γόοιο·
 Κλῦτε, κασίγνηται Νηρηΐδες, ὄφρ' εὖ πᾶσαι

- Εἶδεν ἄκούουσαι, ὅς ἔμῳ ἐνὶ κήδεα θυμῷ.
 ὦ μοι ἐγὼ δειλή, ὦ μοι δυσαριστοτόκεια!
 55 Ἦν ἔπει ἄρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
 Ἐξοχὸν ἡρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·
 Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὥς γουνῷ ἁλωῆς,
 Νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἕλιον εἴσω,
 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς,
 60 Οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊὸν εἴσω.
 Ὅφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρα φάος Ἡελίοιο,
 Ἀρνυται, οὐδὲ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰούσα.
 Ἀλλ' εἴμ', ὅφρα ἴδωμι φίλον τέκος, ἥδ' ἐπακούσω,
 Ὅ,τι μιν ἵκετο πένθος, ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.
 65 Ὡς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἱ δὲ σὺν αὐτῇ
 Λακρυόεσσαι ἴσαν, περὶ δὲ σφισι κῆμα θαλάσσης
 Ῥήγνυτο. ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἵκοντο,
 Ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερώ, ἔνθα θαμειαὶ
 Μυρμιδόνων εἶρυντο νέες ταχὺν ἄμφ' Ἀχιλλῆα.
 70 Τῷ δὲ βαρυστενέχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
 Ὅξυν δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο·
 Καὶ ὅ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
 Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε· τὰ μὲν δὴ τοι τετέλεσται
 75 Ἐκ Διός, ὥς ἄρα δὴ πρὶν γ' εὖχεο, χεῖρας ἀνασχών,
 Πάντας ἐπὶ πρύμνησιν ἀλήμεναι νῆας Ἀχαιῶν,
 Σεῦ ἐπιδευομένους, παθεῖν τ' ἀεκήλια ἔργα.
 Τὴν δὲ βαρυστενέχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ἄρ μοι Ὀλύμπιος ἐξετέλεσεν·
 80 Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἡδός, ἐπεὶ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος,
 Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῶν ἐταῖρων,
 Ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ! τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' ἔκτωρ
 Δηρώσας ἀπέδυσσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
 Καλά· τὰ μὲν Πηληϊὶ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
 85 Ἡματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβalon εὖνῃ.
 Αἶθ' ὄφελος σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτης ἀλήσιν
 Ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν!
 Νῦν δ', ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη,
 Παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξαι αὐτίς,
 90 Οἴκαδε νοστήσαντ'· ἐπεὶ οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν
 Ζῶειν, οὐδ' ἄνδρεσσι μετέμμεναι, αἶ κε μὴ ἔκτωρ
 Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσση,
 Πατρόκλιοιο δ' ἔλωρα Μενoitιάδεω ἀποτίσῃ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θέτις, κατὰ δάκρυ χέουσα·
 95 Ὠκύμορος δὴ μοι, τέκος, ἔσσειαι, οἷ' ἀγορφεύεις·

Αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἐκτορα πότμος ἐτοῖμος.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἐταίρῳ

Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι· ὁ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης

107 Ἐφθιπ', ἐμεῖο δὲ δῆσεν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.

Νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νέομαι γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,

Οὐδὲ τι Πατρόκλῳ γενόμεν φάος, οὐδ' ἐτάροισιν

Τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολέες δάμεν Ἐκτορι δίῳ·

Ἄλλ' ἤμαι παρὰ νηυσὶν, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,

105 Τοῖος ἑὼν, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων

Ἐν πολέμῳ· ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.

Ὡς ἕρις ἐκ τε θεῶν, ἐκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο,

Καὶ χόλος, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι·

Ὅστε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο

110 Ἀνδρῶν ἐν στήθεσιν ἀέξεται, ἥντε καπνός·

Ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι εἴσομεν, ἀχνύμενοί περ,

Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀναγκη.

Νῦν δ' εἴμ', ὅφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω,

115 Ἐκτορα· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δεξομαι, ὅππότε κεν δῇ

Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἥδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίῃ Ἡρακλῆος φύγε Κῆρα,

Ὅσπερ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίῳνι ἄνακτι·

Ἀλλὰ ἔ μοῖρ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης.

120 Ὡς καὶ ἐγὼν, εἰ δὴ μοι ὁμοίῃ μοῖρα τέτυκται,

Κεῖσομ', ἐπεὶ κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην,

Καὶ τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων,

Ἀμφοτέρησιν χερσὶ παρειάων ἀπαλάων

Δάκρυ' ὁμορξαμένην, ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην·

125 Γνοῖεν δ', ὥς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι.

Μηδὲ μ' ἔρυκε μάχης, φιλέουσά περ· οὐδὲ με πείσεις.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·

Ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον, ἐτήτυμον· οὐ κακὸν ἔστιν,

Τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον·

130 Ἀλλὰ τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται,

Χάλκεα, μαρμαίροντα· τὰ μὲν κορυθαίολος Ἐκτωρ

Αὐτὸς ἔχων ὅμοισιν ἀγάλλεται· οὐδὲ ἔ φημι

Δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ.

Ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον Ἀρης,

135 Πρὶν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃαι.

Ἡῶθεν γὰρ νεῦμαι, ἅμ' ἡελίῳ ἀνιόντι,

Τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἠφαιστοῖο ἄνακτος.

Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τράπεθ' υἱὸς ἑοῖο·

- Καὶ στρεφθεῖς, ἄλλῃσι κασιγνήτησι μετηῦδα·
 140 ἤμεις μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
 Ὀψόμεναί τε γέρονθ' ἄλιον καὶ δώματα πατρός,
 Καὶ οἱ πάντ' ἀγορεύσας· ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὀλυμπον
 Εἶμι παρ' Ἡφαιστον κλυτοτέχνην, αἴ κ' ἐθέλῃσιν
 Τίεῖ ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα.
 145 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ὑπὸ κῆμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν·
 Ἡ δ' αὖτ' Οὐλύμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
 ἦεν, ὄφρα φίλῳ παιδί κλυτὰ τεύχε' ἐνείκοι.
 Τὴν μὲν ἄρ' Οὐλύμπόνδε πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Θεσπεσίῳ ἀλαλητῇ ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο
 150 Φεύγοντες, νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.
 Οὐδέ κε Πάτροκλόν περ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Ἐκ βελίων ἐρύσαντο τέκνῳ, θεράποντ' Ἀχιλλῆος·
 Αὐτὶς γὰρ δὴ τότε κίχον λαός τε καὶ ἵπποι,
 Ἐκτῶρ τε Πριάμοιο πάϊς, φλογὶ εἵκελος ἀλκήν.
 155 Τρὶς μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἐκτῶρ,
 Ἐλκόμεναι μεμαῶς, μίγα δὲ Τρῳέσσιν ὁμόκλα·
 Τρὶς δὲ δὴ Αἴαντες, θοῦρον ἐπιδιμένοι ἀλκήν,
 Νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν· ὁ δ' ἔμπεδον, ἀλλὰ πεποιθώς,
 Ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὖτε
 160 Στάσκει μέγα ἰάχων· ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν.
 Ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λέοντ' αἰθῶγα δύνανται
 Ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι·
 Ὡς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύο Αἴαντε κορυστὰ
 Ἐκτορα Πριάμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι.
 165 Καὶ νῦ κεν εἵρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κῆδος,
 Εἰ μὴ Πηλεΐωνι ποδὴν νῆμος ὠκέα Ἴρις
 Ἀγγελος ἦλθε θεοῦσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
 Κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἦκέ μιν Ἥρη.
 Ἀχχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 170 Ὅρσσο, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν·
 Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, οὗ ἔνεκα φύλοπις αἰνὴ
 Ἔστηκε πρὸ νεῶν· οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
 Οἱ μὲν, ἀμυνόμενοι νέκυνος πέρι τεθνηῶτος,
 Οἱ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
 175 Τρῶες ἐπιθύουσι· μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἐκτῶρ
 Ἐλκόμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δὲ ἐ θυμὸς ἀνώγει
 Πῆξαι ἀνὰ σχολόπεσσι, ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.
 Ἄλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο· σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω,
 Πάτροκλον Τρῳῆσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι·
 180 Σοὶ λῶβῃ, αἴ κέν τι νέκυσ ἡσχυμμένος ἔλθῃ.
 Τὴν δ' ἡμίβει' ἔπειτα ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς·

- Ἴρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἦκεν ;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδὴνέμος ὦκέα Ἴρις·
 Ἥρη με προέηκε, Διὸς κυδρὴ παρὰ κοιτίς·
 185 Οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
 Ἀθανάτων, οἳ Ὀλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὦκὺς Ἀχιλλεύς·
 Πῶς τ' ἄρ' ἰὼ μετὰ μῶλον ; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκείνοι·
 Μήτηρ δ' οὐ με φίλη πρίν γ' εἶα θωρήσσεσθαι,
 190 Πρίν γ' αὐτὴν ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι·
 Στεῦτο γὰρ Ἥφαιστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά.
 Ἄλλου δ' οὐ τευ οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω,
 Εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
 Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὄγ', ἔλπομ', ἐνὶ πρώτοισιν ὀμιλεῖ,
 195 Ἐγχεὶ δηϊόων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδὴνέμος ὦκέα Ἴρις·
 Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται·
 Ἄλλ' αὐτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν, Τρώεσσι φάνηθι,
 Αἰ' κέ σ' ὑποδδείσαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 200 Τρῶες, ἀππνεύσοισι δ' Ἀργῆιοι νῆες Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς ἀπέβη πόδας ὦκέα Ἴρις.
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ὤρτο Διὶ φίλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
 Ὠμοῖς ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν·
 205 Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε διὰ θεάων
 Χρύσειον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαΐε φλόγα παμφανόωσαν.
 Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται,
 Τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δῆϊοι ἀμφιμάχονται,
 Οἷτε πανημέριοι στυγερῶ κρίνονται Ἀργεῖ
 210 Ἀστεος ἐκ σφετέρου· ἅμα δ' ἡελίῳ καταδύντι
 Πυρσοὶ τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑφόσε δ' αὐγὴ
 Γίγνεται αἴσσουσα, περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι,
 Αἰ' κέν πως σὺν νηυσὶν ἀργῆς ἀλκτῆρες ἵκωνται·
 Ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἵκανεν.
 215 Στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς
 Μίσγετο· μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετ' ἐφετιμῆν.
 Ἐνθα στάς ἦϋς· ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 Φθέρζεατ'· αὐτὰρ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὤρσε κυδοιμόν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ
 220 Ἄστν περιπλομένων δηϊῶν ὑπο θυμοραϊστέων·
 Ὡς τότ' ἀριζήλη φωνὴ γένετ' Αἰακίδαο.
 Οἳ δ' ὥς οὖν αἶον ὅπα χάλκεον Αἰακίδαο,
 Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· αὐτὰρ καλλίτριχες ἵπποι
 Ἀψ' ὄρεα τρόπεον· ὅσσοιτο γὰρ ἄλγεα θυμῶ.

- 225 Ἠνίοχοι δ' ἐκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ
 Δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλείωνος
 Δαιόμενον· τὸ δὲ δαΐε θὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τρεῖς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἔαχε διὸς Ἀχιλλεύς·
 Τρεῖς δὲ κυκλήθησαν Τρῶες, κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι.
 230 Ἐνθα δὲ καὶ τότε ὄλοντο δυνάδεκα φῶτες ἄριστοι
 Ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελίων ἐρύσαντες,
 Κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἐταῖροι
 Μυρόμενοι· μετὰ δὲ σφι ποδῶκης εἶπει Ἀχιλλεύς,
 235 Δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἶσιδε πιστὸν ἐταῖρον,
 Κείμενον ἐν φέρετρῳ, δεδαῖγμένον ὀξεῖ χαλκῷ.
 Τὸν ὃ' ἦτοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 Ἔς πόλεμον, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα.
 Ἥελιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
 240 Πέμψεν ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι·
 Ἥλιος μὲν ἔδν, παύσαντο δὲ διῶι Ἀχαιοὶ
 Φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο.
 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν, ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης
 Χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους·
 245 Ἔς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο, πάρος δόρποιο μέδεσθαι.
 Ὀρθῶν δ' ἐσταότων ἀγορὴ γένητ', οὐδέ τις ἔτλη
 Ἐξεσθαι· πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλγεεινῆς.
 Τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν,
 250 Πανθοίδης· ὁ γὰρ οἷος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
 Ἐκτορι δ' ἦεν ἐταῖρος, ἱῆ δ' ἐν νυκτὶ γέγοντο·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄρ' μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα·
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι· κέλομαι γὰρ ἔγωγε
 255 Ἀστυδεὶ νῦν ἵεναι, μὴ μίμνειν Ἡῶ διαν
 Ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσὶν· ἐκάς δ' ἀπὸ τείχεός εἰμεν.
 Ὅφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μήνιε δίῳ,
 Τόφρα δὲ ῥηῖτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί.
 Χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῆς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
 260 Ἐλπόμενος νῆας αἰρησέμεν ἀμφιελίσσας.
 Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα ποδῶκεα Πηλείωνα·
 Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐθελήσει
 Μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ
 Ἐν μέσῳ ἀμφοτέροι μένος Ἄρηος दाτέονται,
 265 Ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἡδὲ γυναικῶν.
 Ἄλλ' ἴομεν προτὶ ἄστυ· πίθεσθέ μοι· ὦδε γὰρ ἔσται.
 Νῦν μὲν νύξ ἀπέπαυσε ποδῶκεα Πηλείωνα

- Ἀμβροσίη· εἰ δ' ἄμμε κηχίσεται ἐνθάδ' ἰόντας
 Αὔριον ὀρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν, εὖ νύ τις αὐτὸν
 270 Γνώσεται· ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρήν,
 Ὃς κε φύγῃ· πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 Τρώων· αἱ γὰρ δὴ μοι ἀπ' οὐατος ὧδε γένοιτο!
 Εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα, κηδόμενοι περ,
 Νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἔξομεν· ἄστν δὲ πύργοι.
 275 Ὑψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀραρυῖαι,
 Μακραί, ἔϋξεστοι, ἔξευγμέναι εἰρῴσσονται.
 Πρωὶ δ' ὑπηῶοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Στήσόμεθ' ἄμ πύργους· τῷ δ' ἄλγιον, αἶ κ' ἐθέλῃσιν
 Ἐλθὼν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι.
 280 Ἀφ' ἄλλιν εἰς ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κ' ἐριαύχενας ἵππους
 Παντοίου δρόμον ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἡλασκάζων.
 Εἴσω δ' οὐ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἑάσει,
 Οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει, πρὶν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 285 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
 Ὃς κέλεαι κατὰ ἄστν ἀλῆμεναι αὐτίς ἰόντας.
 Ἦ οὐπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἐνδοθι πύργων;
 Πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἀνθρώποι
 Πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον·
 290 Νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά·
 Πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηριόνην ἐρατεινὴν
 Κτήματα περνάμεν· ἴκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεὺς.
 Νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσί, θαλάσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
 295 Νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δῆμῳ.
 Οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιτείσεται· οὐ γὰρ ἑάσω.
 Ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 Νῦν μὲν δόρπον ἔλυσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν,
 Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
 300 Τρώων δ' ὅς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει,
 Συλλέξας, λαοῖσι δότῳ καταδημοβορῆσαι,
 Τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν, ἥ περ Ἀχαιοὺς.
 Πρωὶ δ' ὑπηῶοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα.
 305 Εἰ δ' ἐτιὸν παρὰ ναῦφιν ἀνέστη διὸς Ἀχιλλεύς,
 Ἄλγιον, αἶ κ' ἐθέλῃσι, τῷ ἔσσεται. οὐ μιν ἔγωγε
 Φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσνηχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 Στήσομαι, ἥ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἥ κε φεροίμην.
 Ζυγὸς Ἐνυάλιος, καὶ τε κτανέοντα κατέκτα.
 310 Ὡς Ἑκτωρ ἀγόρευ· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδῃσαν,

- Νήπιοι· ἐκ γὰρ σφειων φρένας εἵλετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἐκτορι μὲν γὰρ ἐπῆνησαν, κακὰ μητιόωντι·
 Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλὴν.
 Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατόν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 315 Παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.
 Τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
 Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου,
 Πυκνὰ μάλα στενάχων· ὥστε λίς ἡϋγένηςιος,
 ὦ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφροβόλος ἄρπάσῃ ἀνὴρ
 320 Ἔλῃς ἐκ πυκινῆς· ὃ δέ τ' ἄχνηται ὕστερος ἐλθὼν·
 Πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἵχνι' ἐρευνῶν,
 Εἴ ποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ δοιμὺς χόλος αἰρεῖ·
 Ὡς ὁ βαρυστενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν·
 ὦ πόποι, ἦ ὅ' ἄλλιον ἔπος ἔκβαλον ἡματι κείνῳ,
 325 Θαρσύνων ἦρωα Μενόϊτιον ἐν μεγάροισιν·
 Φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν νῖον ἀπάξειν,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε λῆϊδος αἴσαν.
 Ἄλλ' οὐ Ζεὺς ἀνδρεσσι ροήματα πάντα τελεутᾷ.
 Ἀμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι
 330 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ ροστήσαντα
 Δίεξεται ἐν μεγάροισι γέρον ἱππηλάτα Πηλεΐς,
 Οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει.
 Νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, Πάτροκλε, σὺν ὕστερος εἶμ' ὑπὸ γαῖαν,
 Οὐ σε πρὶν κτεριῶ, πρὶν γ' Ἐκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι
 335 Τεύχεα καὶ κεφαλὴν, μεγαθύμου σείο φονῆος·
 Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω
 Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθεῖς.
 Τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσι κείσεαι αὐτῶς·
 Ἀμφὶ δὲ σὲ Τρῳαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι
 340 Κλαύουσιναι, νύκτας τε καὶ ἡματα δακρυχέουσαι,
 Τὰς αὐτοὶ καμύμεσθα βίῃφί τε δουρί τε μακρῷ,
 Πιείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.
 Ὡς εἰπὼν ἐτάροισιν ἐκέκλετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 Ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
 345 Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματόεντα.
 Οἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέω,
 Ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλόντες·
 Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσειεν ὕδωρ ἐνὶ ἡνοπι χαλκῷ,
 350 Καὶ τότε δὴ λούσαν τε, καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ·
 Ἐν δ' ὠτειλὰς πλησαν ἀλείφατος ἐννεώροιο·
 Ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, ἐανῶ λιτὶ κάλυψαν
 Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς· καθύπερθε δέ, φάρεϊ λευκῷ.

- Παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχύν ἄμφ' Ἀχιλλῆα
 355 Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες. —
 Ζεὺς δ' Ἥρην προσέειπε κισιγνήτην ἄλοχόν τε·
 Ἐπρηξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 Ἀνστήσας Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· ἧ ῥά νυ σεῖο
 Ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί.
 360 Τὸν δ' ἡμείβει ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Καὶ μὲν δὴ πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
 Ὅς περ Θνητός τ' ἐστί, καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδεν·
 Πῶς δὴ ἔγωγ', ἧ φημι θεῶων ἔμμεν ἀρίστη,
 365 Ἀμφοτέρων, γενεῇ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις
 Κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,
 Οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι;
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 Ἡφαίστου δ' ἴκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα,
 370 Ἀφθίτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπὲς ἀθανάτοισιν,
 Χάλκεον, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίων.
 Τὸν δ' εὖρ' ἰδρώοντα, ἐλίσσόμενον περὶ φύσας,
 Σπένδοντα· τρίποδας γὰρ εἵκοσι πάντας ἔτευχεν,
 Ἑστάμεναι περὶ τοῖχον ἔϋσταθὲς μέγαροιο·
 375 Χρύσεια δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἐκάστω πυθμένι θῆκεν,
 Ὅφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίαιτ' ἀγῶνα,
 Ἥδ' αὐτίς πρὸς δῶμα νεοίατο, θαῦμα ἰδέσθαι.
 Οἱ δ' ἦτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὗτα δ' οὐπω
 Δαιδάλεα προσέκειτο· τὰ ῥ' ἦρτε, κόπτε δὲ δεσμούς.
 380 Ὅφρ' ὄγε ταῦτ' ἐπονεῖτο ἰδυίησι πρᾶπίδεσσιν,
 Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
 Τὴν δὲ ἶδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος,
 Καλή, τὴν ὦπυιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 385 Τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
 Αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 Ἄλλ' ἔπεο προτέρῳ, ἵνα τοι παρ' ξείνια θείω.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πρόσω ἄγε δῖα θεῶων.
 Τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροῆλου,
 390 Καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνυς ποσὶν ἦεν·
 Κέκλετο δ' Ἡφαιστον κλυτοτέχνην, εἶπέ τε μῦθον·
 Ἡφαιστε, πρόμολ' ὦδε! Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει.
 Τὴν δ' ἡμείβει ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Ἥ ῥά νύ μοι δεινὴ τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον·
 395 Ἥ μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο, τῆλε πεσόντα,
 Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἧ μ' ἐθέλησεν

Κρύψαι, χωλὸν ἐόντα· τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 Εἰ μὴ μ' Εὐρυνόμῃ τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
 Εὐρυνόμῃ, θυγάτηρ ἀφορρόου Ὠκεανοῖο.

- 400 Τῇσι παρ' εἰνάετες χάλκεον δαίδαλα πολλά,
 Πόρπας τε γναμπίας θ' ἑλικας, κάλυκας τε καὶ ὄρμους,
 Ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ· περὶ δὲ ῥόος Ὠκεανοῖο
 Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
 Ἦδεεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
 405 Ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμῃ ἴσαν, αἱ μ' εὐάωσαν.
 Ἡ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῷ με μάλα χρεὼ
 Πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθεις ξεινήϊα καλά,
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι ὅπλα τε πάντα.

- 410 Ἡ, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτιο πέλῳ αἶητον ἀνέστη,
 Χωλεύων· ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥῶοντο ἀρσινάι.
 Φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρός, ὅπλα τε πάντα
 Λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπορεύετο·
 Σπὶ γὰρ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ,
 415 Αὐχένα τε στιβαρόν καὶ στήθεα λαχνήεντα·
 Αὐτὰρ χιτῶν'· ἔλε δὲ σκήπτρον παχὺ, βῆ δὲ θύραζε,
 Χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥῶοντο ἄνακτι,
 Χρῦσαι, ζωῆσι νεήνισιν εἰοικυῖαι.
 Τῆς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, ἐν δὲ καὶ αὐδή,
 420 Καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἀπο ἔργα ἴσασιν.
 Αἱ μὲν ὑπαιθα ἄνακτος ἐποίηννον· αὐτὰρ ὁ ἑρῶν,
 Πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἴξε φαινοῦ·
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

- Τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
 425 Αἰδοίη τε φίλῃ τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 Αὐδα ὅτι φρονέεις· τελέσαι δὲ με θυμὸς ἄνωγεν,
 Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.

- Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 Ἥφαιστ', ἧ ἄρα δὴ τις, ὅσαι θεαὶ εἰς ἔν' Ὀλύμπῳ,
 430 Τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ἦσιν ἀνέσχετο κίχδεα λυγρὰ,
 Ὅσσ' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
 Ἐκ μὲν μ' ἀλλάων Ἀλκίωνα ἀνδρὶ δάμασσεν,
 Αἰακίδῃ Πηλεΐ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνῆν,
 Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα· ὁ μὲν δὲ γήραϊ λυγρῷ
 435 Κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος. ἄλλα δὲ μοι νῦν·
 Τῶν ἐπεὶ μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε,
 Ἐξοχὸν ἡρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·
 Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὥς γουνῷ Ἀλκῆς,
 Νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἶσω,

- 440 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς,
 Οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊὸν εἴσω.
 Ὅφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρᾳ φίλος Ἥελίοιο,
 Ἀχνυται, οὐδέ τί οἱ δύνανται χραισμῆσαι ἰοῦσα.
 Κούρην ἦν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον νῆες Ἀχαιῶν,
 445 Τὴν ἄψ' ἐκ χειρῶν ἔλειτο κρείων Ἀγαμέμνων.
 Ἦτοι ὁ τῆς ἀχέων, φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Τρῶες ἐπὶ πρύμνῃσιν εἴλεον, οὐδὲ θύραζε
 Εἶων ἐξιέναι· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
 450 Ἐνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠναίνετο λοιγρὸν ἀμῦναι·
 Αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἅ τεύχεα ἔσσειν,
 Πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὅπασσεν.
 Πᾶν δ' ἤμαρ μάχοντο περὶ Σκαίῃσι πύλῃσιν·
 Καὶ νῦν κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
 455 Πολλὰ κακὰ ῥέξαντα, Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν,
 Ἐκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἴκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 Τούνεκα νῦν τὰ σά γούναθ' ἱκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλῃσθα
 Τίεϊ ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἄσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
 Καὶ καλὰς κνημίδας, ἐπισφουρίοις ἄραρυίας,
 460 Καὶ θοόρηχ'· ὁ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος,
 Τρωσὶ δαμείς· ὁ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχέων.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Αἶ γάρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὥδε δυναίμην
 465 Νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνοι·
 Ὡς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσειται, οἷά τις αὐτε
 Ἀνθρώπων πολέων θαυμάσσεται, ὅς κεν ἴδῃται.
 Ὡς εἰπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
 Τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι,
 470 Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν εἴκοσι πᾶσαι ἐφύσων,
 Παντοίην εὐπρηστον αὐτὴν ἔξανειῖσαι,
 Ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὐτε,
 Ὅπως Ἥφαιστός τ' ἐθέλοι, καὶ ἔργον ἄνοιτο.
 Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα κασσίτερόν τε,
 475 Καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Θῆκεν ἐν ἄκμοθέῳ μέγαν ἄκμονα· γέντο δὲ χειρὶ
 Ῥαιστῆρα κρατερὴν, ἐτέρηφι δὲ γέντο πυράαχρην.
 Ποίει δὲ πρώτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 Πάντοτε δαιδάλλον, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαινήν,
 480 Τρίπλακα, μαρμαρέην, ἐκ δ' ἄργύρεον τελαμῶνα.
 Πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 Ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πρᾶπιδεςσιν.

- Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν,
 Ἥελιόν τ' ἀκάμαντα, Σελήνην τε πλήθουσσαν,
 485 Ἐν δὲ τὰ τέλρεα πάντα, τὰτ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
 Πληϊάδας θ' Ἰάδας τε, τότε σθένος Ὠρίωνος,
 Ἀρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλήσιν καλέουσιν,
 Ἦτ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει,
 Οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.
 490 Ἐν δὲ δῶυ ποιήσε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων
 Καλὰς. ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπῖναι τε.
 Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων,
 Ἦγίνεον ἀνὰ ἄστυ· πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει.
 Κούροι δ' ὀρχηστήρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 495 Αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοήν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες
 Ἰσταμέναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἐκάστη.
 Λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι· ἔνθα δὲ νεῖκος
 Ὠρώρει· δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς
 Ἀνδρὸς ἀποφθιμένου· ὁ μὲν εὖχετο πάντ' ἀποδοῦναι,
 500 Δήμῳ πιφανύσκων· ὁ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἐλέσθαι.
 Ἀμφω δ' ἰέσθην ἐπὶ ἱστορὶ πείραρ ἐλέσθαι.
 Λαοὶ δ' ἀμφοιτέροισιν ἐπήπυνον, ἀμφὶς ἀρωγοί·
 Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἱ δὲ γέροντες
 Εἶπ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ·
 505 Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χερσὶ ἔχον ἡεροφώνων·
 Τοῖσιν ἔπειτ' ἤϊουσιν, ἀμοιβηδὶς δὲ δικάζον.
 Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δῶυ χρυσοῖο τάλαντα,
 Τῷ δόμεν, ὅς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἶποι.
 Τὴν δ' ἑτέρεην πόλιν ἀμφὶ δῶυ στρατοὶ εἶατο λαῶν,
 510 Τεύχεσι λαμπόμενοι. δίχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλῇ,
 Ἦε διαπραθέειν, ἢ ἀνδιχα πάντα δάσασθαι,
 Κτήσιν ὅσῃν πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔεργει·
 Οἱ δ' οὐπω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσοντο.
 Τεῖχος μὲν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
 515 Ῥύατ', ἐφεσταότες, μετὰ δ' ἀνέρες, οὓς ἔχε γῆρας·
 Οἱ δ' ἴσαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἀρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Ἀμφω χρυσεῖω, χρύσεια δὲ εἵματα ἔσθην,
 Καλῶ καὶ μεγάλῳ σὺν τεύχεσιν, ὥστε θεῶ περ,
 Ἀμφὶς ἀριζήλω· λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν.
 520 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι,
 Ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἦν πάντεσσι βοτοῖσιν,
 Ἐνθ' ἄρα τοίγ' ἔζοντ', εἰλυμένοι αἰδοπι χαλκῷ.
 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δῶυ σκοποὶ εἶατο λαῶν,
 Δέγμενοι ὀππότε μῆλα ἰδοῖατο καὶ ἔλικας βοῦς.
 525 Οἱ δὲ τάχα προγένοντο, δῶυ δ' ἅμ' ἔποντο νομῆες,

- Τερπόμενοι σύριγξι· δόλον δ' οὔτι προνόησαν.
 Οἱ μὲν τὰ προΐδόντες ἐπέδραμον, ὥκα δ' ἔπειτα
 Τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πῶεα καλὰ
 Ἀργεννῶν οἶων· κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας.
 530 Οἱ δ' ὥς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσίν,
 Εἰράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων
 Βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαθον, αἴψα δ' ἵκοντο.
 Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
 Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείησιν.
 535 Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὀμίλειον, ἐν δ' ὀλοή Κῆρ,
 Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεύτατον, ἄλλον ἄουτον,
 Ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῖν·
 Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφνοειδὲς αἵματι φωτῶν.
 Ὀμίλειον δ', ὥστε ζωοὶ βροτοί, ἦδ' ἐμάχοντο,
 540 Νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρουον κατατεθνηῶτας.
 Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πείραν ἄρουραν,
 Εὐρεΐαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροῖτῆρες ἐν αὐτῇ
 Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Οἱ δ' ὅποτε στρέψαντες ἰκοίατο τέλος ἀρούρης,
 545 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἶνου
 Δόσκειν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους,
 Ἰέμενοι νειοῖο βαθείης τέλος ἰκέσθαι.
 Ἡ δὲ μελαίνειτ' ὀπισθεν, ἀρηρομένη δὲ ἐώκει,
 Χρυσείη περ εὐῖσα· τὸ δὴ πέρι θαῦμα τέτυκτο.
 550 Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριθοι
 Ἥμων, ὅζειας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε,
 Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἑλλεδανοῖσι δέοντο.
 Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὀπισθεν
 555 Παῖδες δραγμεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,
 Ἀσπερχὲς παρέχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
 Σκῆπτρον ἔχων ἐσθήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.
 Κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο.
 Βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον· αἱ δὲ γυναῖκες,
 560 Δεῖπνον ἐρίθοισιν, λεῦκ' ἄλφιστα πολλὰ πάλυνον.
 Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῆσι μέγα βριθοῦσαν ἀλωήν,
 Καλήν, χρυσείην· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν·
 Ἔσθῃκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέησιν.
 Ἀμφὶ δέ, κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασσε
 565 Κασσιτέρου· μία δ' οἷα ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν,
 Τῇ νίσσοντο φορῆες, ὅτε τρυγόφην ἀλωήν.
 Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡῖθεοι, ἀταλὰ φρονέοντες,
 Πλεκτοῖς ἐν ταλάρουσιν φέρον μελιηδέα καρπὸν.

- Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείη
 570 Ἰμερόεν κιθάριζε· λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ᾄειδεν
 Δεπταλέη φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἅμαρτῇ
 Μολπῇ τ' ἰνυμῶν τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.
 Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραϊράων·
 Αἰ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο κασσιτέρου τε·
 575 Μυκηθμῶ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε,
 Παρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥαδανὸν δονακῆα.
 Χρῦσειοι δὲ νομῆες ἅμ' ἐστιχόωντο βόεσσιν,
 Τέσσαρες, ἐννέα δέ σφι κύνες πόδας ἄργοι ἔποντο.
 Σμερδαλέω δὲ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσιν
 580 Ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην· ὃ δὲ μακρὰ μεμνηκῶς
 ἔλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον ἠδ' αἰζηοί.
 Τῷ μὲν ἀναρῶν ἄντα βοὸς μεγάλοιο βοεῖην,
 Ἐγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσειτον· οἱ δὲ νομῆες
 Αὐτῶς ἐνδίασαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.
 585 Οἱ δ' ἦτοι δακέειν μὲν ἀπειρωπῶντο λεόντων,
 Ἰστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἀλέοντο.
 Ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Ἐν καλῇ βήσση, μέγαν οἶων ἄργεννάων,
 Σταθμούς τε κλισίας τε κατηρεφείας ἰδὲ σηκούς.
 590 Ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Τῷ ἔκελον, οἷόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῶ εὐρεῖη
 Δαίδαλος ἥσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ.
 Ἐνθα μὲν ἦῖθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι
 Ὠρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.
 595 Τῶν δ' αἰ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
 Εἶατ' ἐϋνήτους, ἥκα στίλβοντας ἐλαίῳ·
 Καὶ ῥ' αἰ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
 Εἶχον χρυσείας ἐξ ἄργυρέων τελαμώνων.
 Οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσιν
 600 Ῥεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
 Ἐζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἶ κε θέησιν·
 Ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν.
 Πολλὸς δ' ἰμερόεντα χορὸν περιῦσταθ' ὄμιλος,
 Τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπειο θεῖος αοιδός,
 605 Φορμίζων· δοιῶ δὲ κυβισιτητῆρε κατ' αὐτούς,
 Μολπῆς ἐξάρχωντος, ἐδίνευον κατὰ μέσσοις.
 Ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
 Ἄντυγα παρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 610 Τεῦξ' ἄρα οἱ θώρηκα, φαινότερον πυρὸς αὐγῆς·
 Τεῦξε δὲ οἱ κόρυθα βριαρῆν, κροτάφοις ἀραρυῖαν,

Καλήν, δαιδαλέην· ἐπὶ δὲ χρύσειον λόφον ᾗκεν·
 Τεῦξε δὲ οἱ κνημίδας ἑανοῦ κασσιτέροιο.

Ἀντάρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς Ἀμφιγυήης,
 615 Μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν αἰέρας.
 Ἢ δ' ἔρρηξ ὥς, ἄλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος,
 Τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἡφαίστοιο φέρουσα.

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Τ.

Ortâ luce Thetis Achilli arma Vulcania affert, eumque rursus ad belli societatem impellit; Patrocli autem corpus divinis perfundit odoribus, ut ad sepulturam integrum duret (1 - 39). Achilles, advocatâ concione, iracundiam suam abolitione deponit, atque e vestigio prælium postulat (40 - 73). Agamemno vicissim confitetur errorem suum, simul reconciliato dona offert, per Ulyssem legatum promissa: sed eorum ille negligens, quippe ultioni intentus, prælium poscere instat (74 - 153). Tandem denique cedit Ulyssi, exspectandum esse monenti, dum copiae pranderint, recipitque coram concione dona et ipsam Briseïdem, contentionis causam, quam intactam reddere se Agamemno per sacrificium adjurat (154 - 275). Dona ex publico loco in tabernaculum Achillis transferuntur, ubi mulieres Patroclum gemunt, et ipse denuo lamentatur heros; qui, exercitu cibum capiente, pertinaciter abstinet (276 - 339). Is igitur a Minervâ cælo demissâ recreatur, mox novis armis accingitur, currum conscendit cum Automedonte, atque, auditis ex altero equorum fatis suis, prodigus vitæ in aciem educit (340 - 424).

Μ ἦ ν ι δ ο ς ἀ π ό ῥ ῥ η σ ι ς .

- Ἦὼς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὀκεανοῖο ῥοάων
 Ὀρνυθ', ἔν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν.
 Ἡ δ' ἐς νῆας ἵκανε, θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
 Εὖρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὄν φίλον υἱόν,
 5 Κλαίοντα λιγέως· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 Μύρονθ'. ἡ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο διὰ θεάων,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν.
 Τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν ἑάσομεν, ἀγνύμενοί περ,
 Κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη.
 10 Τύνη δ' Ἠφραίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,
 Καλὰ μάλ', οἳ οὐπω τις ἀνὴρ ὥμοισι φόρησεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκεν

- Πρὸςθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
 Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη
 15 Ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
 Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὥσεί σέλας, ἐξεφάνθην·
 Τέρεπετο δ', ἐν χεῖρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἦσι τετάρπετο, δαίδαλα λεύσσων,
 20 Αὐτίκα μητέρα ἦν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Μητερ ἐμή, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν, οἳ ἐπιεικές
 Ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι.
 Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ θωρήσομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Δεῖδω, μή μοι τόφρα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 25 Μυῖαι, καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς,
 Εὐλὰς ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν —
 Ἐκ δ' αἰὼν πέφαιται — κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπήνῃ.
 Τὸν δ' ἡμέμβει ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 Τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 30 Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φύλα,
 Μυῖας, αἱ δ' αὖτε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
 Ἴν' ἡπερ γὰρ κῆται γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν,
 Αἰεὶ τῷδ' ἔσται χροῶς ἔμπεδος, ἥ καὶ ἀρείων.
 Ἀλλὰ σύγ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἦρωας Ἀχαιοὺς,
 35 Μῆνιν ἀποιπὼν Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσεο, δύσεο δ' ἄλκην.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα μένος πολυθαρσῆς ἐνήκεν·
 Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρόν
 Στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χροῶς ἔμπεδος εἴη.
 40 Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης διὸς Ἀχιλλεύς,
 Σμερδαλέα ἰάχων, ὥρσεν δ' ἦρωας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ ῥ' οἵπερ τοπάρους γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
 Οἳ τε κυβερνήται καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν,
 Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες,
 45 Καὶ μὲν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαντ' ἀλεγεινῆς.
 Τῷ δὲ δύω σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντες,
 Τυδεΐδης τε μενεπιόλεμος καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 Ἔγχει ἐρειδομένω· ἔτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρά.
 50 Κὰδ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἴζοντο κιόντες.
 Αὐτὰρ ὁ δευτάτος ἦλθεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Ἐλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Οὔτα Κόων Ἀντηνορίδης χαλκήρεϊ δουρί.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοί,
 55 Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

- Ἀτρεΐδῃ, ἣ ἄρ' τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον
 Ἐπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτε νῶϊ περ, ἀχνυμένῳ κῆρ,
 Θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης.
 Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἀρτεμις ἰῶ,
 60 Ἡματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἐλόμην Λυρνησὸν ὀλέσσας·
 Τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὁδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὐδας,
 Δυσμενέων ὑπὸ χερσίν, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.
 Ἐκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Διὸς ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι οἶω.
 65 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι εἴσομεν, ἀχνύμενοί περ,
 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.
 Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον· οὐδέ τί με χρῆ
 Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
 Ὀτρυνον πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς,
 70 Ὅφρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρησόμεαι ἀντίος ἐλθῶν,
 Αἷ' κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαυεῖν· ἀλλὰ τιν' οἶω
 Ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγησιν
 Διῆτου ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 75 Μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 [Αὐτόθεν ἐξ ἔδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς·]
 ὦ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἀρης,
 Ἐσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν
 80 Τρβάλλειν· χαλεπὸν γὰρ, ἐπιστάμενόν περ εἶντα.
 Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι,
 Ἥ εἵποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ εἷν ἀγορητής.
 Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Σύνθεσθ'· Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος.
 85 Πολλάκι δὴ μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον εἶπον,
 Καί τέ με νεικείεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἰτιός εἰμι,
 Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἡεροφοῖτις Ἐριννύς,
 Οἷτε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγχιον ἄτην,
 Ἡματι τῷ, ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.
 90 Ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.
 Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας ἅαται,
 Οὐλομένη· τῆς μὲν θ' ἀπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει
 Πίλναται, ἀλλ' ἄρα ἦγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει.
 [Βλάβπτους ἀνθρώπους· κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησεν
 95 Καὶ γὰρ δὴ νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο, τόν περ ἄριστον
 Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
 Πρῆ, θῆλυς ἐοῦσα, δολοφροσύνης ἀπάτησεν,
 Ἡματι τῷ, ὅτ' ἔμελλε βίην Ἡρακλεΐην

- Ἀλκμήνῃ τέξασθαι εὖστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
 100 Ἦτοι ὃγ' εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσιν·
 Κέκλυτέ μεν, πάντες τε θεοὶ παῖσαι τε θάειναι,
 Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγει.
 Σήμερον ἄνδρα φόωςδε μογοστόκος Εἰλείθια
 Ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
 105 Τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἷθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσὶν.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηΐδα πότνια Ἥρῃ·
 Ψευστήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις.
 Εἰ δ', ἄγε νῦν μοι ὅμοσον, Ὀλύμπιε, καρτερὸν ὄρκον,
 Ἡ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν,
 110 Ὃς κεν ἐπ' ἡματὶ τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς
 Τῶν ἀνδρῶν, οἱ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι, γενέθλης.
 Ὡς ἔφατο· Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν,
 Ἀλλ' ὅμοσεν μέγαν ὄρκον· ἔπειτα δὲ πολλὸν ἰάσθη.
 Ἥρῃ δ' αἶψασα λίπεν ὄλον Οὐλύμποιο,
 115 Καρπαλίμως δ' ἵκει Ἄργος Ἀχαιϊκόν, ἐνθ' ἄρα ἤδη
 Ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηϊάδαο.
 Ἡ δ' ἐκύνει φίλον υἱόν· ὃ δ' ἔβδομος ἐστήκει μείς·
 Ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωςδε, καὶ ἡλιτόμηνον ἔοντα,
 Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' Εἰλειθυίας.
 120 Αὐτὴ δ' ἀγγελέονσα, Δία Κρονίωνα προσηΐδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἄργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω.
 Ἦδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλός, ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει,
 Εὐρυσθεύς, Σθενέλοιο παῖς Περσηϊάδαο,
 Σὸν γένος· οὐ οἱ αἰεὶς ἀνασσέμεν Ἀργείοισιν.
 125 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχος ὅξυ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν.
 Αὐτίκα δ' εἴλ' Ἀτὴν κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο,
 Χωόμενος φρεσὶν ἥσι, καὶ ὥμοσε καρτερὸν ὄρκον,
 Μήποτ' ἐς Οὐλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
 Αὐτὶς ἐλεύσεσθαι Ἀτὴν, ἣ πάντας αἵται.
 130 Ὡς εἰπὼν ἔρῳιπεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 Χεῖρὶ περιστρέψας· τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων.
 Τὴν αἰεὶ στενάχεσθ', ὃθ' ἐὼν φίλον υἱὸν ὀρώτο
 Ἔργον αἰεὶς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθέως ἀέθλων.
 Ὡς καὶ ἐγὼν, ὅτε δ' αὖτε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ
 135 Ἀργείους ὀλέεσκεν ἐπὶ πρυμνήσιν ῥέεσσιν,
 Οὐ δυνάμην λελαθέσθ' Ἀτῆς, ἣ πρῶτον ἰάσθη.
 Ἀλλ' ἐπεὶ ἀσάμην, καὶ μεν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 Ἀψ' ἐθέλω ἀρέσαι, δομέναί τ' ἀπερείσι ἄποινα·
 Ἀλλ' ὄρσεν πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς!
 140 Δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν, ὅσσα τοι ἐλθὼν
 Χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος Ὀδυσσεύς.

Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ Ἄρης·
Δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐλόντες,
Οἴσουσ', ὅφρα ἰδῇαι, ὃ τοι μενοεικέα δώσω.

- 145 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Δῶρα μὲν, αἷ κ' ἐθέλῃσθα, παρασχέμεν, ὥς ἐπιεικές,
Ἥτι' ἐχέμεν· πάρα σοί. νῦν δὲ μνησώμεθα χάριος
Αἶψα μάλ'· σὺ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας,
150 Οὐδὲ διατρίβειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον·
Ὡς κέ τις αὐτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρῶτοισιν ἰδῇται,
Ἐγχεῖ χαλκείῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.
Ὡδὲ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
155 Μὴ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἑὼν, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Νῆστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον νῆας Ἀχαιῶν,
Τρωσὶ μαχησομένους· ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται
Φύλοπις, εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες
Ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν.
160 Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
Ἀκμηνος σίτοιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι.
Εἵπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάα πολέμιζεν,
165 Ἀλλὰ τε λάθρη γυῖα βαρύνεται, ἡδὲ κιχάνει
Δίψα τε καὶ λιμός, βλάβεται δὲ τε γούνατ' ἰόντι.
Ὅς δέ κ' ἀνὴρ, οἴνοιο κορυσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολέμιζῃ,
Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα
170 Πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
Ἄλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
Ὀπλῆσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Οἴσεται ἐς μέσσην ἀγορῇν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῆσιν ἰανθῆς.
175 Ὀμνυέτω δέ τοι ὄρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς,
Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἡδὲ μιγῆναι·
[Ἡ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἥτ' ἀνδρῶν ἥτε γυναικῶν.]
Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος ἔστω.
Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω
180 Πιείρῃ, ἵνα μήτι δίκης ἐπιδενὲς ἔχῃσθα.
Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ
Ἔσσειαι· οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητόν, βασιλῆα
Ἄνδρ' ἀπαρέσσεσθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

- 185 Χαίρω σεῦ, Λαερτιάδη, τὸν μῦθον ἀκούσας·
 Ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διύκεο καὶ κατέλεξας.
 Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὁμόσαι, κέλεται δέ με θυμός,
 Οὐδ' ἐπιорκήσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Μιμνέτω αὐθι τέως, ἐπειγόμενός περ Ἄρης·
- 190 Μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἁλλέες, ὅφρα κε δῶρα
 Ἐκ κλισίης ἔλθῃσι, καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν.
 Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ἡδὲ κελεύω·
 Κρινάμενος κούρητας ἀριστήας Παναχαιῶν,
 Δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνείκεμεν, ὅσσ' Ἀχιλλῆϊ
- 195 Χθιζὸν ὑπέστημεν δῶσειν, ἀγέμεν τε γυναικάς.
 Ταλθύβιος δέ μοι ὦκα κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 Κάπρον ἐτοιμασάτω, ταμέειν Διὶ τ' Ἥελίῳ τε.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
- 200 Ἄλλοτε περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι,
 Ὅπποτε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται,
 Καὶ μένος οὐτόσον ἦσιν ἐνὶ στήθεσσι ἐμοῖσιν.
 Νῦν δ' οἱ μὲν κέεται δεδαϊγμένοι, οὓς ἐδάμασσαν
 Ἐκτῶρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
- 205 Ἕμεῖς δ' ἐς βρωτῶν ὀτρύνετον! ἦ τ' ἂν ἔγωγε
 Νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν νῆας Ἀχαιῶν
 Νήστιας, ἀκμήρους· ἅμα δ' ἡελίῳ καταδύντι
 Τεύξεσθαι μέγα δόρυπον, ἐπὴν τισαίμεθα λῶβην.
 Πρὶν δ' οὕπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἱεῖη
- 210 Οὐ πόσις, οἷδὲ βρῶσις, ἐταίρου τεθνηῶτος,
 Ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαϊγμένος ὀξεῖ χαλκῷ
 Κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
 Μύρονται· τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμνην,
 Ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν.
- 215 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλεΐος υἱέ, μέγα φέρεται Ἀχαιῶν,
 Κρεῖσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρετος οὐκ ὀλίγον περ
 Ἐγχεί, ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί γε προβαλοίμην
 Πολλόν· ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.
- 220 Τῷ τοι ἐπιπλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν.
 Αἰψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν·
 Ἦστε πλείστην μὲν καλάμην χθονὸν χαλκὸς ἔχουσιν·
 Ἀμνητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
 Ζεὺς, ὅστι' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
- 225 Γαστέρι δ' οὕπως ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοῦς·
 Αἶψα γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἥματα πάντα
 Πίπουσιν· πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο;

- Ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν, ὅς κε θάνῃσιν,
 Νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας·
 230 Ὅσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπονται,
 Μεμνησθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
 Ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα ρωλεμές αἰεὶ,
 Ἑσσάμενοι χροῖ χαλκὸν ἀτειρέα. μηδὲ τις ἄλλην
 Λαῶν ὀτρυντὴν ποτιδέγμενος ἰσχαναάσθω.
 235 Ἦδε γὰρ ὀτρυντὺς κακὸν ἔσσειται, ὅς κε λίπῃται
 Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἀλλ' ἀθρόοι ὀρμηθέντες,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα.
 Ἦ, καὶ Νέστορος ῥῆας ὀπάσματο κυδαλίμοιο,
 Φυλείδην τε Μέγητα Θόαντά τε Μηριόνην τε,
 240 Καὶ Κρειαυτιάδην Λυκομήδεα καὶ Μελάνιππον.
 Βᾶν δ' ἴμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο.
 Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἦν, τετέλεστο δὲ ἔργον·
 Ἐπὶ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὓς οἱ ὑπέστη
 Αἴθωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους·
 245 Ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Ἐπὶ, ἀτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηίδα καλλιπάρηον.
 Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
 Ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν·
 Καὶ τὰ μὲν ἐν μέσση ἀγορῇ θέσαν. ἂν δ' Ἀγαμέμνων
 250 Ἰστατο· Ταλθύβιος δὲ, θεῶ ἐναλίγκιος αὐδὴν,
 Κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 Ἦ οἱ παρ' ἑξέως μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
 Κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
 255 Εὐχετο· τοῖ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἶατο σιγῇ
 Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βασιλῆος.
 Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπάτος καὶ ἄριστος,
 Ἰῆ τε καὶ Ἥλιος καὶ Ἐρινύες, αἶθ' ὑπὸ χαῖαν
 260 Ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπίορκον ὁμόσῃ·
 Μὴ μὲν ἐγὼ κούρη Βρισηίδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι,
 Οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχηρμένος, οὔτε τευ ἄλλου·
 Ἀλλ' ἔμεν ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν.
 Εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
 265 Πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ἀλίτῃται ὁμόσσας.
 Ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον Κάπρου τάμε ρηλεῖ χαλκῷ·
 Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα
 Ῥίψ' ἐπιδιήσας, βόσιν ἰχθύσιν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἀνστής Ἀργεῖοισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·
 270 Ζεῦ πάτερ, ἧ μεγάλας ἄτας ἀνδρεσσι δίδοισθα!

- Οὐκ ἂν δῆποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἑμοῖσιν
 Ἀτρεΐδης ὥρηνε διαμπερές, οὐδέ κε κούρην
 Ἦγεν, ἔμευ ἀέκοντος, ἀμήχανος· ἀλλὰ ποθι Ζεὺς
 Ἦθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.
 275 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρόν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὼν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
 Δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγάλῃτορες ἀμφεπένοντο,
 Βᾶν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο·
 280 Καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναῖκας·
 Ἴππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἄγαυοί.
 Βρισηῖς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἐκέλη χρουσήν Ἀφροδίτη,
 Ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαῖγμένον ὄξεϊ χαλκῷ,
 Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσεν
 285 Στήθεά τ' ἠδ' ἀπαλὴν δειρὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα.
 Εἶπε δ' ἄρα κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν·
 Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ!
 Ζῶν μὲν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίῃθην ἰοῦσα·
 Νῦν δέ σε τεθνηῶτα κιχάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
 290 Ἄψ ἀνιοῦς· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ!
 Ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 Εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαῖγμένον ὄξεϊ χαλκῷ·
 Τρεῖς τε κασιγνήτους, τοὺς μοι μία γείνατο μήτηρ,
 Κηδεῖους, οἳ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον.
 295 Οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκύς Ἀχιλλεύς
 Ἐκτείνειν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
 Κλαίειν, ἀλλὰ μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο
 Κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν
 Ἔς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.
 300 Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηῶτα, μελίσχον αἰεὶ.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσα· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
 Πάτροκλον πρόφρασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἐκάστη.
 Αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο,
 Λισσόμενοι δειπνῆσαι· ὃ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων·
 305 Λίσσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπέθεθ' ἑταίρων,
 Μὴ με πρὶν σίτοιο κλεῦετε μηδὲ ποτῆτος
 Ἄσασθαι φίλον ἦτορ· ἐπεὶ μ' ἄχος αἰνὸν ἰκάνει.
 Δύντα δ' ἐς ἡέλιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης.
 Ὡς εἰπὼν ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας·
 310 Δοιῶ δ' Ἀτρεΐδα μενέτην καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 Νέστιωρ Ἰδομενεὺς τε, γέρον θ' ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ
 Τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἵματόεντος.

- Μνησάμενος δ' ἄδινῶς ἀνερείκατο, φώνησέν τε ·
 315 Ἦ ῥά νύ μοι ποτε καὶ σύ, δυσάμμορε, φίλιταθ' ἑταίρων,
 Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας
 Αἶψα καὶ ὀτραλέως, ὅποτε σπερχοῖατ' Ἀχαιοὶ,
 Τρῶσιν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρον Ἄρηα ·
 Νῦν δὲ σὺ μὲν κῆσαι δεδαῖγμένος · αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 320 Ἀκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος, ἔνδον ἑόντων,
 Σῆ ποθῇ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι ·
 Οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
 Ὃς που νῦν Φθίῃφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει
 Χήτει τοιοῦδ' υἱὸς · ὁ δ' ἄλλοδαπῶ ἐνὶ δήμῳ
 325 Εἵνεκα ῥιγδανῆς Ἑλένης Τρῶσιν πολεμίζω ·
 Ἦ δὲ τὸν ὃς Σκύρῳ μοι ἐνὶ τρέφεται φίλος υἱός ·
 [Εἴ που ἔτι ζῶει γε Νεοπτόλεμος Θεοειδής.]
 Πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νείεσκε,
 Οἷον ἐμὲ φθίσσεσθαι ἅπ' Ἀργεὸς ἵπποβότοιο
 330 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δέ τε Φθίῃνδε νέεσθαι,
 Ὡς ἂν μοι τὸν παῖδα θοῇ ἐνὶ νηϊ μελαίνῃ
 Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, καὶ οἱ δείξειας ἕκαστα,
 Κιτήσιν ἐμὴν δμῶάς τε καὶ ὑψερφεὲς μέγα δῶμα.
 Ἦδη γὰρ Πηληϊά γ' οἶομαι ἢ κατὰ πάμπαν
 335 Τεθνάμεν, ἢ που τυτθὸν ἔτι ζῶντι ἀκάχησθαι,
 Γῆραί τε στυγερῶ, καὶ ἐμὴν ποτιδέχμενον αἰεὶ
 Λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθεται.
 Ὡς ἔφατο κλαίων · ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
 Μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
 340 Μυρομένους δ' ἄρα τούεγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 Αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Τέκνον ἐμόν, δὴ πάμπαν ἀποίχεται ἀνδρὸς ἔηος.
 Ἦ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλει Ἀχιλλεύς;
 Κεῖνος ὅγε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
 345 Ἦσται ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον · οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Οἴχονται μετὰ δεῖπνον, ὁ δ' ἀκμηнос καὶ ἄπαστος.
 Ἄλλ' ἔθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 Στάξον ἐνὶ στήθεσσι, ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἵκηται.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην ·
 350 Ἦ δ' ἄρπη εἰκυῖα τανυπτέρουγι, λιγυφώνῳ,
 Οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δι' αἰθέρος. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν · ἢ δ' Ἀχιλλῆϊ
 Νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 Στάξ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἀτερπὴς γούναθ' ἴκοιτο ·
 355 Αὐτὴ δὲ πρὸς πατρός ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ
 Ῥχετο. τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων.

Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται,
Ψυχραί, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέας·

Ὡς τότε ταρφειαὶ κόρυθες, λαμπρὸν γανώουσαι,

360 Νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἄσπίδες ὀμφαλόεσσαι,

Θώρηκές τε κραταιγύαλοι καὶ μείλινα δοῦρα.

Αἶγλη δ' οὐρανὸν ἵκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν

Χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο πόσσιν

Ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς.

365 [Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε· τῷ δὲ οἱ ὅσσε

Λαμπέσθην, ὥσεί τε πυρὸς σέλας· ἐν δὲ οἱ ἦτορ

Δυν' ἄχος ἄτλητον· ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων

Δύσεται δῶρα θεοῦ, τά οἱ Ἥφαιστος κάμε τεύχων.]

Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν

370 Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·

Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν.

Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,

Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε

ἔϊλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ', ἥντε μήνης.

375 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτησι φανήη

Καιομένοιο πυρός· τὸ δὲ καίεται ὑπόθ' ὄρεσφιν,

Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι

Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·

Ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκος σέλας αἰθέρ' ἵκανε

380 Καλοῦ, δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν αἰέρας

Κρατὶ θέτο βριαρὴν· ἥ δ', ἀστὴρ ὥς, ἀπέλαμπεν

Ἰππουρις τρυφάλεια· περισσεύοντο δ' ἔθειραι

Χρύσεαι, ἃς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.

Πειρήθη δ' εἰς αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς,

385 Εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἄγλαα γυῖα·

Τῷ δ' αὐτε πτερὰ γίγνεται, αἶρε δὲ ποιμένα λαῶν.

Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος,

Βριθύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν

Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,

390 Πηλιάδα μελῖην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων

Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.

Ἰππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος ἀμφιέποντες

Ζεύγνυον· ἀμφὶ δὲ καλὰ λίπαδν' ἴσαν· ἐν δὲ χαλινούς

Γαμφηλῆς ἔβαλον, κατὰ δ' ἠνία τέϊναν ὀπίσσω

395 Κολητὸν ποτὶ δίφρον. ὁ δὲ μᾶστιγα φαινήν

Χεὶρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποιν ἀνόρουσεν,

Αὐτομέδων· ὀπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,

Τεύχεσι παμφαίνων, ὥς τ' ἠλέκτωρ Ἐπειῶν.

Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς εἶο·

- 400 Ξάνθε τε καὶ Βαλῖε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,
 "Ἄλλως δὴ φράζεσθε σωσέμεν ἡριοχῆα
 "Ἀφ' Δαναῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ χ' ἐῷμεν πολέμοιο.
 Μηδ', ὥς Πάτροκλον, λίπει' αὐτοῦ τεθνηῶτα!
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφι προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος
 405 Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρήατι· πᾶσα δὲ χαίτη,
 Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὐδας ἵκανε·
 Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 Καὶ λῖην σ' ἔτι νῦν γε σωώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ.
 "Ἀλλὰ τοι ἐγγύθεν ἤμαρ ὀλέθριον· οὐδέ τοι ἡμεῖς
 410 Αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταίῃ.
 Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε
 Τρῶες ἀπ' ὁμοῖν Πατρόκλου τεύχε' ἔλοντο.
 "Ἀλλὰ θεῶν ὄριστος, ὃν ἠΰκομος τέκε Λητώ,
 "Ἐκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἐκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 415 Νῶϊ δὲ καὶ κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν,
 "Ἦνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 Μόρσιμόν ἐστι, θεῶ τε καὶ ἀνέρι ἴφι δαμῆναι.
 "Ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἑριννύες ἔσχεθον αὐδὴν.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 420 Εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτός, ὃ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
 Νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 Οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο.
 "Ἢ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Υ.

Utroque exercitu instructo, Jupiter diis ad concilium vocatis permittit, ut quisque, utri velit, succurrat, ne excidium Trojanis Achillis sævitiâ maturetur (1-30). Ita ad bellum proficiscuntur Juno, Minerva, Neptunus, Mercurius, Vulcanus, Achivis opem laturi; Trojanis, Mars, Apollo, Diana, Latona, Xanthus, Venus: eorum ingressum cælestis fragor ac tremor terræ concelebrat (31-74). Ante initum prælium Apollo Æneam concitat contra Achillem, Hectori instantem; interim dii, suasu Neptuni, seorsum ab acie considunt (75-155). Varias provocaciones sequitur certamen Achillis cum Æneâ, quem, regno inter Trojanos fatiis destinatum, Neptunus per nebulam periculo eripit (156-352). Hector, Achillem aggressurus, revocatur ab Apolline; Achilles quum alios Trojanorum, tum etiam Polydorum, Priami filium, interficit (353-418). Jam fraternam necem ulturus cum Achille congreditur Hector, quem ipsum quoque nube circumdatum Apollo subducit (419-454). Cæteros Trojanos dolore percitus Achilles adoritur, campumque fœdâ strage cæsorū atque armorum complet (455-503).

Θ ε ο μ α χ ί α .

Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιοι θωρήσσοντο
 Ἀμφὶ σέ, Πηλῆος υἱέ, μάχης ἀκόρητον, Ἀχαιοί·
 Τρωῆς δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμοῦ πεδίοιο.

Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι

5 Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου· ἥ δ' ἄρα πάντη
 Φοιτήσασα, κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.

Οὔτε τις οὖν Ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὀκεανοῖο,

Οὔτ' ἄρα Νυμφάων, αἵτ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,

Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πῖσαα ποιήεντα.

10 Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,

Ξεστῆς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον, ὥς Διὶ πατρί

Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίησι πραπίδεσσιν.

Ὡς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγγελῆραι· οὐδ' Ἐννοσίχθων
Νηκούστησε θεᾶς, ἀλλ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε μετ' αὐτούς.

15 Ἰξε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὴν·

Τίπτι αὐτ', Ἀργικέραυνε, θεοὺς ἀγορήνδε κάλεσσας

Ἡ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις;

Τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδηκεν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

20 Ἔγνων, Ἐννοσίχθαιε, ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλὴν,

Ὡν ἕνεκα ξυνάγειρα· μέλουσί μοι, ὀλλύμενοί περ.

Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μινέω πτυχὶ Οὐλύμποιο

Ἡμενος, ἐνθ' ὁρώων φρένα τέρφομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι

Ἐρχεσθ', ὅφρ' ἂν ἱκησθε μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς·

25 Ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ', ὅπη νόος ἐστὶν ἐκάστου.

Εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἷος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται,

Οὐδὲ μίνυνθ' ἔξουσι ποδώκεα Πηλεΐωνα.

Καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὀρώντες·

Νῦν δ', ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἐταίρου χῶεται αἰνῶς,

30 Δεῖδω, μὴ καὶ τείχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ.

Ὡς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἁλίστον ἔχειρεν.

Βὰν δ' ἵμεναι πόλεμόνδε θεοί, δίχα θυμὸν ἔχοντες·

Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,

Ἥδὲ Ποσειδάων γαίηοχος ἡδ' ἐριούνης

35 Ἑρμείας, ὅς ἐπὶ φρεσὶ πενκαλίμησι κέκασται·

Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε, σθένει βλεμεαίνων,

Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥῶοντο ἄραιαί.

Ἐς δὲ Τρώας Ἄρης κορυθαίολος· αὐτὰρ ἅμ' αὐτῷ

Φοῖβος ἀκερσεκόμης ἡδ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,

40 Λητώ τε Ξάνθος τε, φιλομμειδῆς τ' Ἀφροδίτη.

Εἵως μὲν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,

Τέως Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κῦδανον, οὔνεκ' Ἀχιλλεὺς

Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς·

Τρώας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυνὴ ἐκάστον,

45 Δειδιότας, ὃθ' ὀρώντο ποδώκεα Πηλεΐωνα

Τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἴσον Ἄρηϊ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὁμίλον Ὀλύμπιοι ἦλυθον ἀνδρῶν,

Ὡρτο δ' Ἐρις κρατερή, λαοσσόος· αὖε δ' Ἀθήνη,

Στάσ' ὅτε μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός,

50 Ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτῶν ἐριδούπων μακρὸν αὐτεῖ.

Αὖε δ' Ἄρης ἐτέρωθεν, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἴσος,

Ὅξ' κατ' ἀκροτάτης πέλιος Τρώεσσι κελεύων,

Ἄλλοτε παρ Σιμόεντι θέων ἐπὶ Καλλικολώνῃ.

Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες,

- 55 Σύμβαλον, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥίγνυντο βαρεῖαν.
 Λεινὸν δὲ βρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Ὑψόθεν· αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξεν
 Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὁρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
 Πάντες δ' ἐσσεύοντο πόδες πολυπίδακος Ἴδης,
 60 Καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλεις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
 Ἐδδειςεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων, Αἰδωνεύς,
 Δείσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, καὶ ἴαχε, μή οἱ ὑπερθεῖν
 Γαῖαν ἀναρῶρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη
 65 Σμερδαλέ', εὐρώεντα, τάτε στυγέουσι θεοὶ περ.
 Τόσσος ἄρα κτύπος ὥρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
 Ἦιοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος
 Ἰστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ πτερόεντα·
 Ἄντα δ' Ἐνναλίοιο θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 70 Ἦρη δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος, κελადεινή,
 Ἀρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἐκάτοιο·
 Ἀθητοὶ δ' ἀντέστη σῶκος, ἐριούνιος Ἑρμῆς·
 Ἄντα δ' ἄρ' Ἠφραίστοιο μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης,
 Ὀν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.
 75 Ὡς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Ἐκτορος ἄντα μάλιστα λιλαίετο δύναι ὁμίλον
 Πριαμίδεω· τοῦ γὰρ ῥα μάλιστα ἐθυμὸς ἀνώγει
 Αἵματος ἄσαι Ἀρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 Αἰνεΐαν δ' ἰθὺς λαοσσόος ὥρσεν Ἀπόλλων
 80 Ἀντία Πηλεΐωνος, ἐνήκε δέ οἱ μένος ἦν·
 Τίεϊ δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἷσατο φωνήν·
 Τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεΐα, Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαί,
 Ἄς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἶνοποτάζων,
 85 Πηλείδεω Ἀχιλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν;
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνεΐας ἀπαμειβόμενος προσέειπεν·
 Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις
 Ἀντία Πηλεΐωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι;
 Οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεος ἄντ' Ἀχιλῆος
 90 Στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν
 Ἐξ Ἴδης, ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέροισιν,
 Πέρσε δὲ Λυρνησὸν καὶ Πήδασον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 Εἰόνσαθ', ὃς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γούνα.
 Ἦ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλῆος καὶ Ἀθήνης,
 95 Ἦ οἱ πρόσθεν ἰούσα τίθει φάος, ἦδ' ἐκέλευεν
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.
 Τῷ οὐκ ἔστ' Ἀχιλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι·

- Διὲ γὰρ πάρα εἷς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει.
 Καὶ δ' ἄλλως τοῦγ' ἰθὺ βέλους πέτετ', οὐδ' ἀπολήγει,
 100 Πρὶν χρὸς ἀνδρομέοιο διελθεῖν. εἰ δέ θεός περ
 Ἴσον τείνειεν πολέμου τέλος, οὐ με μάλα ῥέα
 Νικήσει, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὐχεται εἶναι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 "Ἦως, ἀλλ' ἄγε, καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτησιν
 105 Εὐχεο· καὶ δέ σε φασὶ Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
 Ἐκγεγάμεν, κῆνος δέ χειρότερος ἐκ θεοῦ ἐστίν·
 Ἡ μὲν γὰρ Διὸς ἐσθ', ἥ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος.
 Ἀλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδέ σε πάμπαν
 Λεύγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἄρειῃ.
 110 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ.
 Οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαιο παῖς λευκώλενον Ἴφρην,
 Ἀντία Πηλείωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
 Ἡ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 115 Φράζεσθον δὴ σφῶϊ, Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη,
 Ἐν φρεσὶν ὑμετέρησιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Δινείας ὃδ' ἔβη, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ,
 Ἀντία Πηλείωνος· ἀνῆκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω
 120 Αὐτόθεν· ἥ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλῆϊ
 Παρσταιῇ, δοίη δὲ κράτος μέγα, μηδέ τι θυμῷ
 Δευέσθω· ἵνα εἰδῇ, ὃ μιν φιλέουσιν ἄριστοι
 Ἀθανάτων, οἳ δ' αὐτ' ἀνεμώλιοι, οἳ τοπάρους περ
 Τρωσὶν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δηϊοτήτα.
 125 Πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθοντες ἀντιόωντες
 Τῆςδε μάχης, ἵνα μή τι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσιν
 Σήμερον· ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται, ἅσσα οἱ Δῖοι
 Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πείσεται ὁμφῆς
 130 Δείσει· ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
 Ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖ
 Τὴν δ' ἡμείβει· ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθης
 "Ἦρη, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον· οὐδέ τί σε χρὴ
 Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσειν.
 135 [Ἡμεῖς τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰμεν
 Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κιόντες
 Ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν, πόλεμος δ' ἀνδρεσσιν με
 Εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων
 Ἡ Ἀχιλῆϊ ἰσχωσιν, καὶ οὐκ εἰῶσιν μάχεσθαι,
 140 Αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφιν νεῖκος ὄρεται.]

Φυλόπιδος· μάλα δ' ὦκα διακρινθέντας ὅτω
 Ἄψ ἔμεν Οὐλύμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων,
 Ἡμετέρης ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἱφί δαμέντας.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Κυανοχαίτης

145 Τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο,
 Τψηλόν, τό ῥά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 Ποίειον, ὅφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέοιτο,
 Ὅππότε μιν σεύατο ἀπ' ἠϊόνος πεδίοιςδε.

Ἐνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔζετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,
 150 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρῶντο νηφέλῃν ὁμοισιν ἔσαντο·
 Οἱ δ' ἐτέρωσε κάθιστον ἐπ' ὀφρύσι Καλλιχολώνης,
 Ἀμφὶ σέ, ἥϊε Φοῖβε, καὶ Ἄρρη πτολίπορθον.

Ὡς οἱ μὲν ῥ' ἐκάτερθε καθείατο μητιόωντες
 Βουλὰς· ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο

155 Ὤκνεον ἀμφοτέρω· Ζεὺς δ' ἡμενος ὕψι κέλευεν.

Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ λάμπετο χαλκῷ,

Ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων· κάρκαϊρε δὲ γαῖα πόδεσσιν
 Ὀρνυμένων ἀμυδῖς. δύο δ' ἀνέρες ἔσοχ' ἀριστοὶ
 Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,

160 Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.

Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,
 Νευσιάζων κόρουθι βριαρῇ· ἀτὰρ ἄσπινδα θοῦρον
 Πρόσθεν ἔχε στέροιο, τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος.

Πηλείδης δ' ἐτέρωθεν ἐναντίον ὤρτο, λέων ὥς
 165 Σίντης, ὄντε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασιν,
 Ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων
 Ἐρχεται, ἄλλ' ὅτε κέν τις Ἀρηϊθῶν αἰζηῶν
 Δουρὶ βάλῃ, ἐάλῃ τε χανῶν, περὶ τ' ἀφρός ὁδόντας
 Πλυνεται, ἐν δὲ τέ οἱ κραδίη στένει ἄλκιμον ἦτορ·

170 Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
 Μαστίεται, ἐξ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι·
 Γλαυκῖόν δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἦν τινα πέφνη
 Ἀνδρῶν, ἣ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ·

Ὡς Ἀχιλῇ ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ,

175 Ἀντίον ἐλθέμεναι μεγάλητορος Αἰνείαιο.

Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·

Αἰνεία, τί σὺ τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν
 Ἔσθης; ἢ σέγε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,

180 Ἐλπόμενον Τρῳάεσιν ἀγάζειν ἵπποδάμοισιν

Τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴ κεν ἔμ' ἐξαναρίξῃς,
 Οὐ τοι τοῦνεκά γε Πριάμος γέρας ἐν χερσὶ θήσει.
 Εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων.

- Ἦ νύ τί τοι Τρωῆς τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,
 185 Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμῃαι,
 Αἶ κεν ἐμὲ κτεινῆς; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ῥέξιν.
 Ἦδη μὲν σέγε, φημί, καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησα.
 Ἦ οὐ μέμνη, ὅτε πέρ σε, βοῶν ἄπο, μῦνον ἔοντα,
 Σεῦα καὶ Ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσιν
 190 Καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζεο φεύγων.
 Ἐνθεν δ' ἐς Λυρνησὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τὴν
 Πέρσα, μεθορηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρὶ.
 Αἰτιάδας δὲ γυναικας, ἐλεύθερον ἡμᾶρ ἀπούρας,
 Ἦγον· αὐτὰρ σὲ Ζεὺς ἐρύσασατο, καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 195 Ἀλλ' οὐ νῦν σε ῥύεσθαι οἶομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 Βάλλεται· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
 Ἐς πληθὺν ἵεναι, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμῖο,
 Πρὶν τι κακὸν παθεῖν· ῥέχθ' ἐν δέ τε νῆπιος ἔγνω.
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 200 Πηλεΐδη, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσὶ γε, νηπύτιον ὥς,
 Ἐλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,
 Ἥμ' ἐν κερτομίας ἦδ' αἴσυλα μνθήσασθαι.
 Ἰδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆας,
 Προάκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων·
 205 Ὅφει δ' οὔτ' ἄρ' πω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σούς.
 Φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
 Μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου ἁλοσύνῃς.
 Αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσιω
 Εὐχόμεαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοι ἐστ' Ἀφροδίτη.
 210 Τῶν δὴ νῦν ἔτεροί γε φίλον παῖδα κλαύουσιναι
 Σήμερον· οὐ γάρ φημ' ἐπέεσσὶ γε νηπυτίοισιν
 Ὡδὲ διακρινθέντε, μάχης ἐξ ἁπονέεσθαι.
 Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς
 Ἡμετέραν γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
 215 Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφέληγερέτα Ζεὺς,
 Κτίσσε δὲ Λαρδανίην· ἐπεὶ οὕτω Ἴλιος ἱρὴ
 Ἐν πεδίῳ πεπόλιστό, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,
 Ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας ὤκεον πολυπίδακος Ἰδης.
 Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,
 220 Ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
 Τοῦ τριεχίλιαι ἵπποι ἔλος κᾶτα βουκολέοντο
 Θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῆσιν. —
 Τάων καὶ Βορέης ἠράσασατο βοσκομενάων,
 Ἴππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτῃ·
 225 Αἰ δ' ὑποκυσσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους,
 Αἰ δ' ὅτε μὲν σχιρτῶεν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν,

- Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θεόν, οὐδὲ κατέκλων·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σκιρτῶεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
 Ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἄλός πολιοῖο θέεσκον. —
 230 Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσιν ἄνακτα·
 Τρῳὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 Ἴλος τ' Ἀσσύρακος τε καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
 Ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
 Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἶνοχοεῦειν,
 235 Κάλλεος εἵνεκα οἴο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
 Ἴλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα·
 Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πριάμῳ τε,
 Λάμπον τε Κλυτίον θ' Ἰκετάονά τ', ὅζον Ἄρηος·
 Ἀσσύρακος δὲ Κάπυν· ὃ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδα·
 240 Αὐτὰρ ἔμ' Ἀγχίσης, Πριάμος δ' ἔτεχ' Ἐκτορα δῖον.
 Ταύτης τοι γυνεῆς τε καὶ αἵματος εὐχόμεαι εἶναι.
 Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρεσσιν ὀφέλλει τε, μινύθει τε,
 Ὅλπως κεν ἐθέλῃσιν· ὃ γὰρ κάρτιστος ἀπάντων.
 Ἄλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὥς,
 245 Ἔσταότ' ἐν μέσση ὑσμίνῃ δηϊοτήτος.
 Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνειδέα μυθήσασθαι
 Πολλὰ μάλ'· οὐδ' ἂν νηῦς ἐκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο.
 Στρεπτή δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι
 Παντοῖοι· ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἐνθα καὶ ἐνθα.
 250 Ὀλποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις.
 Ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νεῖκεα νῶϊν ἀνάγκη
 Νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναικάς,
 Αἶτε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
 Νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι μέσσην ἐς ἄγυιαν ἰοῦσαι,
 255 Πόλλ' ἑτάα τε καὶ οὐκί· χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
 Ἀλκῆς δ' οὐ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
 Πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλ' ἄγε, θάσσον
 Γενεσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείρῃσιν!
 Ἦ ῥα, καὶ ἐν δεινῷ σάκεϊ ἔλασ' ὄβριμον ἔγχος,
 260 Σμερδαλέῳ· μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῆ.
 Πηλεΐδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἑο χειρὶ παχείῃ
 Ἔσχετο, ταρβήσας· φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
 Ῥέα διελεύσεσθαι μεγαλήτορος Αἰνείαιο·
 Νήπιος, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 265 Ὡς οὐ ῥήϊδι ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, οὐδ' ὑπείκειν.
 Οὐδὲ τότε Αἰνείαιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 Ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 Ἀλλὰ δῶα μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς

- 270 Ἦσαν· ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίῳ,
 Τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο,
 Τὴν δὲ μίαν χρυσέην· τῇ δ' ἔσχετο μείλιον ἔγχος.
 Δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Αἰνείαιο καὶ ἄσπινδα πάντοσ' εἴσῃν,
- 275 Ἄντυγ' ὑπο πρῶτην, ἣ λεπτότατος θεὸς χαλκός,
 Λεπτοτάτῃ δ' ἐπέην ῥινὸς βοός· ἡ δὲ διαπρὸ
 Πηλιδὸς ἤϊξεν μελίη, λάκε δ' ἑσπὶς ὑπ' αὐτῆς.
 Αἰνείας δ' εὔλη, καὶ ἀπὸ ἔθεν ἄσπιδ' ἀνέσχεν,
 Δείσας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
- 280 Ἔστη ἱεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλους
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ὃ δ' ἀλευάμενος δόρυ μακρόν,
 Ἔστη, καὶ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὄφθαλμοῖσιν,
 Ταρβήσας, ὃ οἱ ἄγχι πάγῃ βέλος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἐμμεμαῶς ἐπόρουσεν, ἐρυσσάμενος ξίφος ἄξυν,
- 285 Σμερδαλέα ἰάχων· ὃ δὲ χειρμάδιον λάβε χειρὶ
 Αἰνείας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρες φέροιεν,
 Οἷοι νῦν βροτοὶ εἰσ'· ὃ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
 Ἐνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ,
 Ἡ κόρυθ', ἥ δὲ σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον·
- 290 Τὸν δὲ κε Πηλεΐδης σχεδὸν ἄσπι θυμὸν ἀπήρσα·
 Εἰ μὴ ἄρ' ὅξιν νόησε Πουσεδάων ἐνοσίχθων.
 Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 ὦ πόποι, ἣ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαιο,
 Ὃς τάχα Πηλείῳι δαμῆϊς Ἰδίοσδε κάτεισιν,
- 295 Πειθόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο·
 Νήπιος, οὐδέ τί οἱ χροασιμήσει λυγρὸν ὄλεθρον.
 Ἀλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει,
 Μὰς ἔνεκ' ἀλλοτριῶν ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
 Δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
- 300 Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν,
 Μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἶ κεν Ἀχιλλεὺς
 Τόνδε κατακτείνῃ· μόριμον δὲ οἱ ἐστ' ἀλέασθαι,
 Ὅφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὀληται
 Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων,
- 305 Οἱ ἔθεν ἐξεγένοντο, γυναικῶν τε θνητῶν.
 Ἦδη γὰρ Ποιιάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων·
 Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαιο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει,
 Καὶ παίδων παῖδες, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.
 Τὸν δ' ἡμιτίβητ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρῃ·
- 310 Ἐννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον,
 Αἰνείαν, ἣ κέν μιν ἐρύσσειαι, ἣ κεν ἑάσεις.
 [Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι, ἐσθλὸν ἐόντα.]

Ἦτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολέας ὠμόσσαμεν ὅρκους
 Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 315 Μῆποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσιν κακὸν ἡμᾶρ,
 Μῆδ' ὅπότ' ἂν Τροίῃ μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δάηται
 Δαιομένη, δαίωσι δ' Ἀργῆϊοι υἷες Ἀχαιῶν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Βῆ ὃ' ἵμεν ἂν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
 320 Ἴξε δ' ὃθ' Αἰνείας ἦδ' ὃ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
 Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἄχλυν,
 Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ· ὃ δὲ μελὴν εὐχαλκον
 Ἀσπίδος ἐξέρυσεν μεγαλήτορος Αἰνείαο·

Καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἔθηκεν·
 325 Αἰνείαν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς αἰέρας.
 Πολλὰς δὲ στίχας ἠρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
 Αἰνείας ὑπερᾶλτο, θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας·

Ἴξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολυαῖκος πολέμοιο,
 Ἐνθα δὲ Καὺκῶνες πόλεμον μετὰ θωρήσσοντο.
 330 Τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αἰνεία, τίς σ' ὥδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει
 Ἀντία Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι,
 Ὃς σεῦ ἅμα κρείσσων καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν;
 335 Ἄλλ' ἀναχωρῆσαι, ὅτε κεν συμβλήσεται αὐτῷ,
 Μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Αἶδος εἰσαφίκηαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' Ἀχιλλεύς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 Θαρσύνσας δὲ ἔπειτα μετὰ πρῶτοισι μάχεσθαι·
 Οὐ μὲν γὰρ τίς σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξαναρίξει.

340 Ὡς εἰπὼν λίπεν αὐτόθ', ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
 Αἶψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἄχλυν
 Θεσπεσίην· ὃ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι·

345 Ἐγχος μὲν τόδε κείται ἐπὶ χθονός, οὐδέ τι φῶτα
 Δεύσσω, τῷ ἐφάκηκα, κατακτάμεναι μενεαίνων.

Ἦ ῥα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Ἦεν· ἀτὰρ μιν ἔφην μάψ αὐτίως εὐχετάσθαι.
 Ἐφρότω! οὐ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι

350 Ἔσσειται, ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ Δαναοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας,
 Τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθῶν.

Ἦ, καὶ ἐπὶ στίχας ἄλτο· κέλευε δὲ φῶτι ἐκάστω·
 Μηκέτι νῦν Τρώων ἐκὰς ἕστατε, δῖοι Ἀχαιοί,

355 Ἄλλ' ἄγ', ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἵτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι.

- Ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ, καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
 Τουςσούδ' ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι.
 Οὐδέ κ' Ἀρης, ὅς περ θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 Τουςσῆδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, καὶ πονέοιτο.
 360 Ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσὶν τε ποσὶν τε,
 Καὶ σθένει, οὐ μέ τί φημι μεθυσέμεν, οὐδ' ἥβαιόν.
 Ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἼμι διαμπερές, οὐδέ τιν' οἶω
 Τρώων χαιρήσειν, ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ.
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· Τρώεσσι δὲ φαιδύμιος Ἐκτωρ
 365 Κέκλεθ' ὁμοκλήσας, φάτο δ' ἵμμεναι ἄντ' Ἀχιλλῆος·
 Τρώες ὑπέρθυμοι, μὴ δείδετε Πηλεΐωνα!
 Καὶ κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην.
 Ἐγχεῖ δ' Ἀργαλέον, ἐπειὴ πολὺ φέριετοί εἰσιν.
 Οὐδ' Ἀχιλλεύς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,
 370 Ἀλλὰ τὸ μὲν τελείει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺν κολούει.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἼμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
 Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἰθωνι σιδήρῳ.
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' ἄειραν
 Τρώες· τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὥρτο δ' αὐτῇ.
 375 Καὶ τότε ἄρ' Ἐκτορα εἶπε παραστάς Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἐκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμαίχιζε,
 Ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο,
 Μῆπως σ' ἡὲ βύβλη, ἡὲ σχεδὸν ἄορι τύφῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὖτις ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
 380 Ταρβήσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὅπα φωνήσαντος.
 Ἐν δ' Ἀχιλλεύς Τρώεσσι θόρε, φρεσὶν εἰμένος ἀλκὴν,
 Σμερδαλέα ἰάχων· πρῶτον δ' ἔλεν Ἰφιδίωνα,
 Ἐσθλὸν Ὀτρυντείδην, πολέων ἡγήτορα λαῶν,
 Ὀν Νύμφη τέκε νῆϊς Ὀτρυντῆϊ πτολιπόρθῳ,
 385 Τρωάῳ ὑπο νιφόεντι, Ἴδης ἐν πίσι δῆμῳ·
 Τὸν δ' ἰδυὺς μεμαῶτα βάλ' ἔγχεϊ διὸς Ἀχιλλεύς
 Μέσσην καὶ κεφαλὴν· ἥ δ' ἀνδριχα πῦσα κεάσθη.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὃ δ' ἐπεύξατο διὸς Ἀχιλλεύς·
 Κεῖσαι, Ὀτρυντείδην, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!
 390 Ἐνθάδε τοι θάνατος· γεγεὴ δὲ τοί ἐστ' ἐπὶ λίμνῃ
 Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρῴϊόν ἐστιν,
 Ἴλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι καὶ Ἐρμῷ δινήεντι.
 Ὡς ἔφαι' εὐχόμενος· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν·
 Τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις दाτέοντο
 395 Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ· ὃ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημολέοντα,
 Ἐσθλὸν ἀλεξιτήτορα μάχης, Ἀντήρορος υἱόν,
 Νύξε κατὰ κρόταφον, κυνέης διὰ χαλκοπαρήν.
 Οὐδ' ἄρα χαλκείῃ κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς

- Αἰχμὴ ἱεμένη ὄηξ' ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ
 400 Ἐνδον ἅπας πεπάλαντο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα.
 Ἴπποδάμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων αἶξαντα,
 Πρὸςθεν ἔθεν φεύγοντα, μετὰφρενον οὐτάσε δουρὶ.
 Αὐτὰρ ὁ θυμὸν αἰσθε καὶ ἤρυσεν, ὥς ὅτε ταῦρος
 Ἦρυσεν, ἐλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,
 405 Κούρων ἐλκόντων· γάννυται δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων·
 Ὡς ἄρα τόγ' ἐρυγόντα λίπ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον,
 Πριαμίδην· τὸν δ' οὔτι πατήρ εἶασκε μάχεσθαι,
 Οὐνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο,
 410 Καὶ οἱ φίλιαιτος ἔσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκαι·
 Δὴ τότε νηπιέησι, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
 Θῦνε διὰ προμάχων, εἴως φίλον ὤλεσε θυμόν.
 Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρχης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Νῶτα παρ᾿αἵσσοντος, ὅθι ζωστήρος ὀηῆς
 415 Χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλὸς ἦν τετο θώρηξ·
 Ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμῇ·
 Γυνὺς δ' ἔριπ' οἰμώϊας· νεφέλη δὲ μιν ἀμπεκάλυψεν
 Κυανέη, προτὶ οἱ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθείς.
 Ἐκτῶρ δ' ὥς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον,
 420 Ἐντερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον προτὶ γαίῃ,
 Κάρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 Δηρὸν ἐκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλλῆϊ,
 Ὃξὺ δόρυ κραδάων, φλογὶ εἵκελος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Ὡς εἶδ', ὥς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤνδα·
 425 Ἐγγὺς ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν γε μάλιστ' ἐξεμάσσατο θυμόν,
 Ὃς μοι ἐταῖρον ἔπεφνε τετιμένον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
 Ἦ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν προσεφάνεεν Ἐκτορα δῖον·
 Ἄσπον ἰθ', ὥς κεν θᾶσπον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι!
 430 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἐκτῶρ·
 Πηλεΐδη, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσὶ γε, νηπύτιον ὥς,
 Ἐλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,
 Ἥμιν κερτομίας ἡδ' αἰσὺλα μυθήσασθαι.
 Οἶδα δ', ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χεῖρων.
 435 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 Αἶ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἔλωμαι,
 Δουρὶ βαλὼν· ἐπειὴ καὶ ἐμὸν βέλος ὃξὺ πάροισεν.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖει δόρυ, καὶ τόγ' Ἀθήνη
 Πνοῖῃ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,
 440 Ἦκα μᾶλα ψύξασα· τὸ δ' ἄψ ἵκεθ' Ἐκτορα δῖον,
 Αὐτοῦ δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς

- Ἐμμεμαῶς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 Σμερδαλέα ἰάχων· τὸν δ' ἐξήρπαξεν Ἀπόλλων
 Ῥεῖα μάλ', ὥστε θεός, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
 445 Τρεῖς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ· τρεῖς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύνε! ἣ τέ τοι ἄγχι
 450 Ἰλθε κακόν· νῦν αὖτέ σ' ἐρύσσαιτο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ὦ μέλλεις εὐχεσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἄκόντων.
 Ἢ θὴν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
 Εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάγῳ θός ἐστιν.
 Νῦν δ' αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κε κιχέω.
 455 Ὡς εἰπὼν Δρύοπ' οὔτα κατ' αὐχένα μέσσον ἄκοντι·
 Ἦριπε δὲ προπύροιθε ποδῶν· ὃ δὲ τὸν μὲν ἔαυεν,
 Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην, ἧῦν τε μέγαν τε,
 Καὶ γόνυ δουρὶ βαλὼν ἠρύκακε· τὸν μὲν ἔπειτα
 Οὐτάζων ξίφει μεγάλῳ, ἐξάινυτο θυμόν.
 460 Αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, νῆε Βίαντος,
 Ἀμφω ἐφορμηθεῖς, ἐξ ἵππων ὥσε χαμᾶζε,
 Τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὴν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας.
 Τρῳᾷ δ' Ἀλαιοτορίδην· ὃ μὲν ἀντίος ἦλθε, γούνων,
 Εἴπως εὖ πεφίδοιτο, λαβὼν, καὶ ζῶν ἄφείη,
 465 Μηδὲ κατακτείνειεν, ὁμηλικίην ἐλεήσας·
 Νήπιος, οὐδὲ τὸ ἦδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
 Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,
 Ἀλλὰ μάλ' ἔμμεμαῶς· ὃ μὲν ἠπτετο χεῖρεσι γούνων,
 Ἰέμενος μίσσασθ', ὃ δὲ φασγάνῳ οὔτα κατ' ἦπαρ·
 470 Ἐκ δὲ οἱ ἦπαρ ὀλισθεν, αὐτὰρ μέλαν αἷμα κατ' αὐτοῦ
 Κόλπον ἐνέπλησεν, τὸν δὲ σκότιος ὄσσε κάλυψεν,
 Θυμοῦ δενόμενον· ὃ δὲ Μούλιον οὔτα παρὰ στήθεσιν
 Δουρὶ κατ' οὖς· εἵθα δὲ οἱ οὔατος ἦλθ' ἐτέροιο
 Αἰχμὴ χαλκείη· ὃ δ' Ἀγήνορος υἱὸν ἔχεκλον
 475 Μέσσην κακὰ κεφαλὴν ξίφει ἤλασε κωπήεντι·
 Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
 Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή·
 Δευκαλίωνα δ' ἔπειθ', ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες
 Ἀγκῶνος, τῇ τόνγε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
 480 Αἰχμὴ χαλκείη· ὃ δὲ μιν μένε χεῖρα βαρυνθείς,
 Πρόσθ' ὀρώων θάνατον· ὃ δὲ φασγάνῳ αὐχένα θείνας,
 Τῇλ' αὐτῇ πῆληκε κάρη βάλε· μυελὸς αὖτε
 Σφονδυλίων ἔκπαλθ'· ὃ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο ταυνοθείς.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ ὅ' ἵέναι μετ' ἀμύμονα Πείρῳ υἱόν,

- 485 Ῥιγμον, ὃς ἐκ Θορήκης ἐριβώλακος εἰληλούθει·
 Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός·
 Ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων. ὁ δ' Ἀρηΐθσον θεράποντα,
 Ἄψ ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ὃς' εἶ δουρὶ
 Νύξ', ἀπὸ δ' ἄρματος ὥσε· κνκήθησαν δέ οἱ ἵπποι·
 490 Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγχεα θεσπιδάες πῦρ
 Οὔρεος ἄζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,
 Πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
 Ὡς ὅγε πάντη θῦνε σὺν ἔγχεϊ, δαίμονι ἴσος,
 Κτεινομένους ἐφέπων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
 495 Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρουμετώπους,
 Τριβέμεναι κρῖ λευκὸν εὐκτιμένη ἐν ἄλῳῃ·
 Ῥίμφα τε λέπτι' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων·
 Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
 Στεῖβον ὁμοῦ νέκυσ' τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
 500 Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον,
 Ἄς ἄρ' ἀφ' ἱππέων ὀπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον,
 Αἷ' ἰ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὁ δὲ ἴετο κῦδος ἀρέσθαι
 Πηλεΐδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

Ι Λ Ι Λ Δ Ο Σ Φ.

Trojanos partim ad urbem, partim in Xanthum (Scamandrum) agit Achilles, et multis in flumine trucidatis, XII juvenes vinctos inferiis Patrocli servat (1 - 33). Ibidem Lycaonem, Priami filium, quamvis supplicem (34 - 135), mox et Asteropæum, ducem Pæonum, cum aliis hujus gentis, interficit, Fluvio irriso, ut impari (136 - 210): cædemque continuabat, nisi Xanthus vi cadaverum obstrui se dolens, alveo eum excedere jussisset. Vix excesserat, quum rursus insilit; at Fluvius eum suis fluctibus mergere furit, et egressum insequitur (211 - 271). Jam in undis luctanti vires addunt Neptunus et Minerva; Xantho autem, qui irritatio etiam Simoëntis opem invocat, a Junone objicitur Vulcanus, qui campum et Fluvium exurit, nec flammæ cohibet, nisi eadem deâ auctore (272 - 384). Oriuntur deinde singulares contentiones cæterorum deorum: Martis, Minervæ, Veneris; Apollinis, Neptuni; Junonis, Dianæ; Mercurii, Latonæ (385 - 513). Post hæc in Olympum revertuntur dii præter Apollinem, qui Trojam versus pergit, dum Achilles ferro sævit per campum, alios compellit in urbem; quibus portam recludi jubet Priamus (514 - 543). Illi ne in fugâ opprimantur, Apollo Achillem primum immisso Agenore distinet, mox ipse, Agenoris specie indutus, fallit fugiendo, et ab urbe abstrahit (544 - 611).

Μάχη παραποτάμιος.

- ² Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴξον ἐϋρόρεϊος ποταμοῖο,
 Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 Ἐνθα διατμήξας, τοὺς μὲν πεδίονδε δίωκεν
 Πρὸς πόλιν, ἥπερ Ἀχαιοὶ ἀνυζόμενοι φοβέοντο
⁵ Ἡματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μαίνεται φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Τῇ δ' οἴγε προχείοντο πεφυζότες· ἥερα δ' Ἡρη
 Πίπνα πρόσθε βαθεῖαν, ἐρυκέμεν· ἡμίσεες δὲ
 Ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύρροον, ἄργυροδίην·
 Ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ· βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα,
¹⁰ Ὅχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλῳ ἴαχον· οἱ δ' ἀλαλητῷ

- ἔνθεν ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐλίσσόμενοι περὶ δίνας.
 Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἡερέθονται,
 Φευγέμεναι ποταμόνδε· τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ,
 Ὅρμενον ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ.
- 15 Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος Ξάνθου βαθυδινήεντος
 Πλήτο ῥόος κελάδων ἐπιμῖξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.
 Αὐτὰρ ὁ Διογενὴς δόρου μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθη,
 Κεκλιμένον μυρίκῃσιν· ὁ δ' ἔς θορε, δαίμονι ἴσος,
 Φάσγανον οἶον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα.
- 20 Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὠρνυτ' ἀεικῆς
 Ἀορι θεινομένων, ἐρυθαίνεται δ' αἵματι ὕδωρ.
 Ὡς δ' ὑπὸ δελφῖνος μεγακῆτεος ἰχθύες ἄλλοι
 Φεύγοντες, πιμπλᾷσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου,
 Δειδιότες· μάλα γάρ τε κατεσθίει, ὃν κε λάβῃσιν·
- 25 Ὡς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα
 Πτώσσουν ὑπὸ κρημνούς· ὁ δ' ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων,
 Ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κούρους,
 Ποιρὴν Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος.
 Τοὺς ἐξῆγε θύραζε τεθηπότας, ἥύτε νεβροὺς,
- 30 Ἀῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτιμήτοισιν ἱμάσιν,
 Τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσιν·
 Δῶκε δ' ἐταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Αὐτὰρ ὁ ἄψ' ἐπόρουσε, δαῦξέμεναι μενεαίνων.
 Ἐνθ' υἱεὶ Πριάμοιο συνήντητο Δαρδανίδαο,
- 35 Ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Λυκάονι· τὸν ῥά ποτ' αὐτὸς
 Ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα,
 Ἐννύχιος προμολών· ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξεῖ χαλκῷ
 Τάμνε, νέους ὀρπηκας, ἵν' ἄρματος ἄντυγες εἶεν·
 Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε διὸς Ἀχιλλεύς.
- 40 Καὶ τότε μὲν μιν Ἀῆμον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσεν,
 Νηυσὶν ἄγων· αὐτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκεν.
 Κεῖθεν δὲ ξεινὸς μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 Ἰμβριος Ἠετίων, πέμψεν δ' ἐς δῖαν Ἀρίσβην·
 Ἐνθεν ὑπεκπροφυγῶν, πατρῷον ἵκετο δῶμα.
- 45 Ἐνδεκα δ' ἡμᾶτα θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισιν,
 Ἐλθὼν ἐκ Δήμνοιο· δυωδεκάτῃ δὲ μιν αὖτις
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὅς μιν ἔμιλλεν
 Πέμψειν εἰς Αἶδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς
- 50 Γυμνόν, ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος·
 Ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε· τεῖρε γὰρ ἰδρῶς
 Φεύγοντι ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα·
 Ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·

- Ὡ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
 55 Ἡ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὓς περ ἔπεφνον,
 Αὐτὶς ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἡρόεντος·
 Οἶον δὴ καὶ ὄδ' ἦλθε, φυγὼν ὑπὸ νηλεὲς ἡμαρ,
 Αἴημον ἐς ἡγαθέην πεπερημένος· οὐδέ μιν ἔσχεν
 Πόντος ἄλως πολιῆς, ὁ πολέας αἰκοντας ἐρύκει.
 60 Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
 Γεύσεται, ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν, ἡδὲ δαείω,
 Ἡ ἄρ' ὁμῶς καὶ κείθεν ἐλεύσεται, ἦ μιν ἐρύξει
 Γῇ φυσίζοος, ἥτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει.
 Ὡς ὥρμαινε μένων· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπώς,
 65 Γούνων ἄψασθαι μεμαώς· πέρι δ' ἥθελε θυμῷ
 Ἐκφυγῆεν θάνατον τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 Ἦτοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο διὸς Ἀχιλλεύς,
 Οὐτάμεναι μεμαώς· ὁ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων,
 Κύπας· ἐγγεῖη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
 70 Ἔσση, ἱεμένη χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο.
 Αὐτὰρ ὁ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἐλὼν ἐλλίσσεται γούνων·
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Γουνοῦμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἶδεο, καί μ' ἐλέησον
 75 Ἀντί τοί εἰμ' ἱκέταο, Διοτρεφές, αἰδοῖοιο.
 Παρ γὰρ σοὶ πρότῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν,
 Ἥματι τῷ, ὅτε μ' εἶλες εὐκτιμένην ἐν ἄλσῃ,
 Καί μ' ἐπέρασσας, ἀνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε,
 Αἴημον ἐς ἡγαθέην· ἐκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.
 80 Νῦν δὲ λύμην, τρεῖς τόσσα πορών· ἥως δέ μοι ἔστιν
 Ἦδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
 Πολλὰ παθὼν· νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 Μοῖρ' ὅλοή· μέλλω που ἀπέχθισθαι Διὶ πατρί,
 Ὃς μέ σοι αὐτὶς ἔδωκε· μινυνθάδιον δέ με μήτηρ
 85 Γείνατο, Λαοθόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος,
 Ἄλτεω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,
 Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ἐπὶ Σατνιόεντι.
 Τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πρίαμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας
 Τῆςδε δῶα γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις.
 90 Ἦτοι τὸν πρότιοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας,
 Ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξεῖ δουρί·
 Νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται· οὐ γὰρ οἴω
 Σᾶς χεῖρας φεῦξεσθαι, ἐπεὶ ὃ' ἐπέλασσε γε δαίμων.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 95 Μῆ με κτεῖν· ἐπεὶ οὐχ ὁμογύστριος Ἐκτορός εἰμι,
 Ὃς τοι ἐταῖρον ἔπεφεν ἐν ἡέα τε κρατερόν τε.

Ὡς ἄρα μιν Πριάμοιο προσηΐδα φαίδιμος υἱός,
 Λισσόμενος ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσεν·

Νήπιε, μή μοι ἄποινα πιφάυσκεο, μηδ' ἀγόρευε!

100 Πρὶν μὲν γάρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἵσιμον ἦμαρ,
 Τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
 Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἔλον, ἦδ' ἐπέρασσα·
 Νῦν δ' οὐκ ἔσθ', ὅστις θάνατον φύγη, ὃν κε θεός γε
 Ἰλίου προπάρουθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλησιν,

105 Καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.
 Ἀλλά, φίλος, θάνε καὶ σύ! τίη ὀλοφύρεαι οὕτως;
 Κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 Οὐχ ὁράας, οἷος καὶ γὰρ καλός τε μέγας τε;

Πατρός δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·
 110 Ἀλλ' ἐπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή —
 Ἔσσεται ἢ ἡώς, ἢ δαίλη, ἢ μέσον ἦμαρ —

Ὅπποτε τις καὶ ἐμεῖο ἄρει ἐκ θυμὸν ἔληται,

Ἢ ὅγε δουρὶ βαλὼν, ἢ ἀπὸ νευροῦ φιν οἷσσι.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·

115 Ἐγχος μὲν ῥ' ἀφένκεν, ὃ δ' ἔξετο χεῖρε πετάσσας
 Ἀμφοτέρως. Ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 Τύψε κατὰ κληῖδα παρ' ἀνχένα· πᾶν δέ οἱ εἶσω
 Δυ ξίφος ἄμφηκες· ὃ δ' ἄρα προηνὴς ἐπὶ γαίῃ
 Κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.

120 Τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβὼν ποδός, ἦκε φέρεσθαι,
 Καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

Ἐνταυθοῖ νῦν κείσο μετ' ἰχθύσιν, οἳ σ' ὠτειλὴν

Αἶμ' ἀπολιχμύσονται ἀκηδέες· οὐδὲ σε μήτηρ

Ἐνθ' ἐμὲν ἡ λεχέεσσι γοήσεται· ἀλλὰ Σκάμανδρος

125 Οἷσει δινήεις εἶσω ἄλός εὐρέα κόλπον.

Θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φορῖχ' ὑπαίξει

Ἰχθύς, ὅς κε φάγησι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.

Φθείρεσθ', εἰσόκεν ἄστν κιχέιομεν Ἰλίου ἱρῆς,

ῥεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὅπιθεν κεραΐζων.

130 Οὐδ' ὑμῖν Ποταμός περ εὐρύορος ἀργυροδίνης
 Ἀρκέσει, ᾧ δὴ δηθὰ πολέας ἱερτεύετε ταύρους,
 Ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μῶνιχας ἵππους.

Ἀλλὰ καὶ ὥς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰσόκε πάντες

Τίσετε Πατρόκλοιο φόνον καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν,

135 Οὓς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνετε, νόσφιν ἐμεῖο.

Ὡς ἄρ' ἔφη· Ποταμός δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον·

Ἐρμηγεν δ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως παύσειε πόνοιο

Διὸν Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.

Τόφρα δὲ Πηλέος υἱός, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,

- 140 Ἀστεροπαῖον ἐπᾶλτο, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 Τίει Πηλεγόνοσ· τὸν δ' Ἀξίος εὐρυρέεθρος
 Γείνατο, καὶ Περίβοια, Ἀκессαμενοῖο θυγατρῶν
 Προεσβυιάτῃ· τῇ γάρ ῥα μίγῃ Ποταμὸς βαθυδίνης.
 Τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
 145 Ἔστη, ἔχων δύο δοῦρε· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκεν
 Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαΐκταμένων αἰζηῶν,
 Τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλέαιρεν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάροκς διὸς Ἀχιλλεύς·
 150 Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὃ μιν ἔιλης ἀντίος ἐλθεῖν;
 Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιώωσιν.
 Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνοσ προσεφώνεε φαιδῖμοσ υἱός·
 Πηλεΐδῃ μεγάθυμῃ, τίη γενεὴν ἐρεῖνεῖς;
 Εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' εὐούσης,
 155 Παίονασ ἀνδράσ ἄγων δολιχεγχείας· ἦδε δέ μοι νῦν
 Ἡὼς ἐνδεκάτῃ, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.
 Αὐτάρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξιοῦ εὐρυρέοντοσ,
 [Ἀξιοῦ, ὃσ κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν,]
 Ὅσ τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχεϊ, τὸν δ' ἐμέ φασιν
 160 Γείνασθαι· νῦν αὖτε μαχώμεθα, φαιδῖμ' Ἀχιλλεῦ.
 Ὡς φάτ' ἀπειλίσασ· ὁ δ' ἀνέσχετο διὸς Ἀχιλλεύσ
 Πηλεΐδα μελίην· ὁ δ' ἄμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς
 Ἡρώσ Ἀστεροπαῖοσ· ἐπεὶ περιδέξιοσ ἦεν·
 Καὶ ῥ' ἐτέρῳ μὲν δουρὶ σάκοσ βάλεν, οὐδὲ διαπρὸ
 165 Ῥῆξε σάκοσ· χρυσὸσ γάρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 Τῷ δ' ἐτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸσ
 Δεξιτερῆσ, σῦτο δ' αἷμα κελαινεφές· ἥ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
 Γαίῃ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χρυδὸσ ἄσαι.
 Δεύτεροσ αὖτ' Ἀχιλεὺσ μελίην ἰθυπτίωνα
 170 Ἀστεροπαῖον ἐφῆκε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ὕψηλὴν βάλεν ὄχθην,
 Μεσσοπαλὲσ δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθησ μελίινον ἔγχοσ.
 Πηλεΐδης δ' ἄορ ὅξυν ἐρυσσάμενοσ παρὰ μηροῦ,
 Ἄλτ' ἐπὶ οἷ μεμαώσ· ὁ δ' ἄρα μελίην Ἀχιλῆοσ
 175 Οὐ δύνατ' ἐκ κορηνοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ.
 Τρὶσ μὲν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,
 Τρὶσ δὲ μεθῆκε βίῃ· τὸ δὲ τέτρατον, ἥθελε θυμῷ
 Ἄξει ἐπιγνάμψασ δόρου μελίινον Αἰακίδαο,
 Ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺσ σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπήγα.
 180 Γαστέρα γάρ μιν τύπε πρὸ ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
 Χύντο χαμαὶ χολάδεσ· τὸν δὲ σκότοσ ὅσσε κάλυψεν
 Ἀσθμαίνοντ'· Ἀχιλεὺσ δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσσιν ὀρούσας,

Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·

Κεῖσ' οὕτω! χαλεπὸν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος

185 Παισὶν ἐριζέμεναι, Ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτι.

Φῆσθα σὺ μὲν Ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐφροέοντος·

Αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὐχομαι εἶναι.

Τίκτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσιν,

Πηλεὺς Αἰακίδης· ὃ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν.

190 Τῷ κρείσσω μὲν Ζεὺς Ποταμῶν ἁλιμυρηέντων,

Κρείσσω δ' αὐτὲ Διὸς γενεὴ Ποταμοῖο τέτυκται.

Καὶ γὰρ σοὶ Ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύνатаί τι

Χραιομεῖν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίῳ μάχεσθαι.

Τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελώϊος ἰσοφαρίζει,

195 Οὐδὲ βαθυρρεΐταιο μέγα σθένης Ωκεανοῖο,

Ἐξ οὐπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,

Καὶ πᾶσαι κοῖραι καὶ φρεῖατα μακρὰ νάουσιν·

Ἀλλὰ καὶ ὅς δειδοίκε Διὸς μέγαλοιο κεραυνόν,

Δεινὴν τε βροτὴν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγγήσῃ.

200 Ἡ ῥα, καὶ ἐκ κορηνοῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.

Τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λείπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπῆύρα,

Κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δίαψε δέ μιν μέλαν ὕδωρ.

Τὸν μὲν ἄρ' ἐγγέλυες τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπέροντο,

Δημόν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες.

205 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵεναι μετὰ Παίονας ἵπποκορυστάς,

Οἳ ῥ' ἔτι πάρ ποταμὸν πεφοβήατο δινέεντα,

Ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐν κρατερῇ ὑσμίνῃ

Χέρσ' ὑπο Πηλεΐδαο καὶ ἄορι ἱφι δαμέντα.

Ἐνθ' ἔλε Θερσίλοχόν τε Μύδωνά τε Ἀστυπυλόν τε,

210 Μνησόν τε Θρασίον τε καὶ Αἴνιον ἦδ' Ὀφελέστην·

Καὶ νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παίονας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,

Εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη Ποταμός βαθυδίνης,

Ἀνέρι εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐκ φθέγγατο δίνης·

ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἴσυλα ῥέζεις

215 Ἀνδρῶν· αἰεὶ γὰρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί.

Εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,

Ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίον κάτα μέγμερα ῥέζε.

Πλήθει γὰρ δὴ μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα·

Οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἄλα διαν,

220 Στεινόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κτείνεις αἰδῆλως.

Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἕασον· ἄγῃ μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε Διοτρεφές, ὥς σὺ κελεύεις.

Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων,

225 Πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ, καὶ Ἑκτορι πειρηθῆναι

Ἀντιβίην, ἣ κέν με δαμάσσειται, ἣ κεν ἐγὼ τόν.

Ὡς εἰπὼν Τρώεσσι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.

Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη Ποταμός βαθυδίνης·

Ὡ πόποι, Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύγε βουλὰς
230 Εἰρύσαιο Κρονίωνος, ὃ τοι μᾶλα πόλλ' ἐπέτελλεν,
Τρῳασὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ
Δείελος ὃψέ δύνων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.

Ἢ, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἔνθορε μέσσω,

Κρημνοῦ ἀπαΐξας· ὃ δ' ἐπέσσυτο, οἷδματι θύων·

235 Πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος· ὥσε δὲ νεκροὺς
Πολλούς, οἳ ῥά κατ' αὐτὸν ἄλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεὺς·
Τοὺς ἔκβαλλε θύραζε, μεμνκῶς, ἧῦτε ταῦρος,
Χέρσονδς· ζωὸν δὲ σάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα,
Κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείῃσιν μεγάλῃσιν·

240 Δεινὸν δ' ἄμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα,

Ὡθεὶ δ' ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος· οὐδὲ πόδεσσιν

Εἶχε στηριξασθαι· ὃ δὲ πτελέην ἔλε χερσὶν

Εὐφυέα, μεγάλην· ἣ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα,

Κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα

245 Ὅζοισιν πυκινόισι· γεφύρωσεν δὲ μιν αὐτόν,

Εἶσω πᾶσ' ἐριποῦσ'· ὃ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας,

Ἡΐξεν πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,

Δείσας· οὐδὲ τ' ἔλῃγε μέγας θεός, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτὸν

Ἀροκελαινιῶν, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο

250 Διὸν Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.

Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή,

Αἰετοῦ οἶματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητῆρος,

Ὅς θ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεινῶν·

Τῷ εἰκὼς ἦΐξεν· ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκός

255 Σμερδαλέον κονάβιζεν· ὑπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς
Φεῦγ', ὃ δ' ὕπισθε ῥέων ἔπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ.

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχειτῆγος ἀπὸ κρήνης μελανύδρου

Ἀμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύη,

Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων·

260 Τοῦ μὲν τε προρέοντος, ὑπὸ ψηφίδες ἅπασαι

Ὀχλεῦνται· τὸ δὲ τ' ὅκα κατειβόμενον κελαρῶζει

Χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, φθάνει δὲ τε καὶ τὸν ἄγοντα·

Ὡς αἰεὶ Ἀχιλῆα κινήσατο κῦμα ῥόοιο,

Καὶ λαιψηρὸν ἔοντα· θεοὶ δὲ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.

265 Ὅσσάκι δ' ὀρμήσειε ποδάρχης διὸς Ἀχιλλεὺς

Στήναι ἐναντίβιον, καὶ γινώμεναι, εἴ μιν ἅπαντες

Ἀθάνατοι φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,

Τουσσάκι μιν μέγα κῦμα Διίπετέος ποταμοῖο

- Πλάζ' ὦμους καθύπερθε· ὁ δ' ὑπόσε ποσσὶν ἐπήδα
 270 Θυμῷ ἀνιάζων· ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα
 Λάβρος, ὑπαιθα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖν.
 Πηλείδης δ' ὦμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεὺ πάτερ, ὥς οὔτις με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη
 Ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι! ἔπειτα δὲ καὶ τι πάθοιμι.
 275 Ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἷτιος Οὐρανιαίωνων,
 Ἄλλὰ φίλη μήτηρ, ἣ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν·
 Ἡ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτάων
 Λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
 Ὡς μ' ὄφελ' ἔκτωρ κτεῖναι, ὅς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος
 280 Τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δέ κεν ἐξενάριξεν.
 Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι,
 Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὥς παῖδα συφορβόν,
 Ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρση χειμῶνι περῶντα.
 Ὡς φάτο· τῷ δὲ μάλ' ὤκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
 285 Σιγήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἀνδρεσσιν εἵκτιν·
 Χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστάσαντ' ἐπέεσσιν.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Πησειδάων ἐνοσίχθων·
 Πηλείδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει·
 Τοίῳ γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταρρόθῳ εἰμὲν,
 290 Ζηρὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
 Ὡς οὐ τοι Ποταμῷ γε δαμήμεναι αἰσιμὸν ἔστιν·
 Ἄλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσειαι αὐτός.
 Αὐτὰρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ', αἶψα κέ πίθηαι·
 Μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοίου πολέμοιο,
 295 Πρὶν κατὰ Ἰλίοφι κλυτὰ τεῖχεα λαὸν ἐέλσαι
 Τρωϊκόν, ὅς κε φύγησι. σὺ δ' ἔκτορι θυμὸν ἀπούρας,
 Ἄψ ἐπὶ νῆας ἵμεν· δίδομεν δέ τοι εὐχος ἀρέσθαι.
 Τῷ μὲν ἄρ' ὥς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ — μέγα γάρ ῥα θεῶν ὠτρυνεν ἐφετμή —
 300 Ἐς πεδίον· τὸ δὲ πᾶν πλῆθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο·
 Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαΐκταμένων αἰζηῶν
 Πλῶν, καὶ νέκυνες. τοῦ δ' ὑπόσε γούνατ' ἐπήδα
 Πρὸς ῥόον αἵσσοντος ἄν' ἰθύν· οὐδέ μιν ἔσχεν
 Εὐρουρέων ποταμὸς· μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' Ἀθήνη.
 305 Οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὄν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 Χώετο Πηλείωνι, κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο,
 Ἐψὸς αἰερόμενος· Σιμόεντι δὲ κέκλειτ' αὔσας·
 Φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφοτέροί περ
 Σχῶμεν· ἐπεὶ τάχα ἄστν μέγα Προιάμοιο ἀνακτος
 310 Ἐκπέρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν.
 Ἄλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα

- Ἰδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους.
 Ἰσση δὲ μέγα κῆμα· πολὺν δ' ἐρυμαγδὸν ὄρινε
 Φιτροῶν καὶ λίκων, ἵνα παύσομεν ἄγχιον ἄνδρα,
 315 Ὃς δὴ νῦν κρατέει, μέμοιεν δ' ὅγε ἴσα θεοῖσιν.
 Φημὶ γὰρ οὔτε βίην χραισμησέμεν, οὔτε τι εἶδος,
 Οὔτε τὰ τεύχεα καλά, τὰ που μάλα νεόθι λίμνης
 Κείσεθ' ὑπ' ἱλύος κεκαλυμμένα· καὶ δέ μιν αὐτὸν
 Εἰλύσω ψαμάθοισιν ἄλις, χέραδος περιχέυας
 320 Μυρίον, οὐδέ οἱ ὅστε' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ
 Ἀλλέξαι· τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.
 Αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύχεται, οὐδέ τί μιν χρεώ
 Ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.
 Ἦ, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ κυκώμενος, ὑφόσε θύων,
 325 Μορμύρων ἀφρῶ τε καὶ αἵματι καὶ τεκύνεσσιν.
 Πορφύρεον δ' ἄρα κῆμα Διῦπετέος ποταμοῖο
 Ἰσταὶ ἀειρόμενον, κατὰ δ' ἤρεε Πηλείωνα.
 Ἦρη δὲ μέγ' αὔσε, περιδδείσας Ἀχιλῆϊ,
 Μὴ μιν ἀποέρσσειε μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης.
 330 Αὐτίκα δ' Ἠφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν·
 Ὅρσεο, Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γὰρ
 Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἤϊσκομεν εἶναι.
 Ἄλλ' ἐπαμυνε τάχιστα, πιφαύσκεο δὲ φλόγα πολλήν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέσταο Νότοιο
 335 Εἵσομαι ἐξ ἁλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν,
 Ἦ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι,
 Φλέγμα κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
 Δένδρεα καὶ, ἐν δ' αὐτὸν ἴει πυρὶ· μηδέ σε πάμπαν
 Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἄρειῃ·
 340 Μηδὲ πρὶν ἀπόπανε τέον μένος, ἀλλ' ἐπὶ τ' ἂν δὴ
 Φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ!
 Ὡς ἔφαθ'· Ἠφαιστος δὲ τιτύσκειο θεσπιδαῆς πῦρ.
 Πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καῖε δὲ νεκρούς
 Πολλούς, οἳ ῥα κατ' αὐτόθ' ἄλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς
 345 Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἁλώην
 Αἰψ' ἀνξηράνῃ· χαίρει δὲ μιν ὅστις ἐθείρῃ·
 Ὡς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, καὶ δ' ἄρα νεκρούς
 Κῆεν· ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν.
 350 Καίοντο πτελέαι τε καὶ ἱτέαι ἠδὲ μυρῖκαι,
 Καίετο δὲ λωτός τ' ἠδὲ θρύον ἠδὲ κύπειρον,
 Τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα ἄλις ποταμοῖο πεφύκει·
 Τείροντ' ἐγγέλνές τε καὶ ἰχθύες, οἳ κατὰ δίνας,
 Οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,

- 355 Πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαίστοιο.
 Καίετο δ' ἴς Ποταμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἡφαιστ', οὔτις σοίγε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν,
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ σοίγ' ὥδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην.
 Αἴγ' ἔριδος· Τρῶας δὲ καὶ αὐτίκα διὸς Ἀχιλλεύς
 360 Ἄστεος ἐξελάσειε. τί μοι ἔριδος καὶ ἄρωγῆς;
 Φῆ, πυρὶ καίόμενος· ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.
 Ὡς δὲ λέβης ξεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῶ,
 Κνίσσῃ μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο,
 Πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται·
 365 Ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ·
 Οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο· τεῖρε δ' αὐτμή,
 Ἡφαίστοιο βίηφι πολύφρονος. αὐτὰρ ὃγ' Ἥρην,
 Πολλὰ λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν
 370 Ἐξ ἄλλων; οὐ μὲν τοι ἐγὼ τόσον αἰτιός εἰμι,
 Ὅσσον οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἄρωγοί.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κλεύεις·
 Πανέσθω δὲ καὶ οὗτος. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὁμοῦμαι,
 Μῆποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσιν κακὸν ἡμᾶρ,
 375 Μηδ' ὁπότ' ἂν Τροίῃ μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δάηται
 Καιομένη, καίωσι δ' Ἀργῆϊοι υἱες Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Αὐτίκ' ἄρ' Ἡφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν·
 Ἡφαιστε, σχέο, τέκνον ἀγακλεές! οὐ γὰρ ἔοικεν
 380 Ἀθάνατον θεὸν ὥδε βροτῶν ἔνεκα στυφελίζειν.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἡφαιστος δὲ κατέσβεσε θεσπιδαῆς πῦρ·
 Ἀφορῶν δ' ἄρα κῦμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
 Πανσάσθην· Ἥρη γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ.
 385 Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριθυῖα,
 Ἀργαλή· δίχα δὲ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο·
 Σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, βράχε δ' εὐρεῖα χθών·
 Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός. αἷε δὲ Ζεὺς,
 Ἥμενος Οὐλύμπῳ· ἐγέλασσε δὲ οἱ φίλον ἦτορ
 390 Γηθοσύνη, ὃθ' ὄρᾱτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.
 Ἐνθ' οἷγ' οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν· ἦρχε γὰρ Ἄρης
 Ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσεν,
 Χάλκεον ἔγχος ἔχων, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον·
 Τίπτε αὐτ', ὦ κυνάμυια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις
 395 Θάρσος ἄητον ἔχουσα, μέγας δὲ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
 Ἥ οὐ μέμνη, ὅτε Τυδεΐδην Διομήδε' ἀνῆκας
 Οὐτάμεναι; αὐτὴ δὲ παρόψιον ἔγχος ἐλοῦσα,

- Ἰθὺς ἐμεῦ ὥσας, διὰ δὲ χροῖα καλὸν ἔδαψας ;
 Τῷ σ' αὖ νῦν οἶω ἀποισέμεν, ὅσσα μ' ἔοργας.
 400 Ὡς εἰπὼν οὕτωςε κατ' ἀσπίδα θυυσανόεσσαν,
 Σμερδαλήν, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός·
 Τῇ μιν Ἄρης οὕτωςε μαιφόνος ἔγχεϊ μακροῷ.
 Ἢ δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ,
 Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τροχὸν τε μέγαν τε,
 405 Τὸν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης·
 Τῷ βάλε θυῶρον Ἄρηα κατ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
 Ἐπὶ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, ἐκόνισε δὲ χαίτας·
 Τεύχεά τ' ἀμφαράβησε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Καί μιν ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 410 Νηπύτι, οὐδὲ νῦ πῶ περ ἐπιφράσω, ὅσπον ἀρείων
 Εὐχόμενοι ἔγῳν ἔμμεναι, ὅτι μοι μένος ἰσοφαρίζεις.
 Οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐριννύας ἐξαποτίνους,
 Ἢ τοι χωρμένη κακὰ μῆδεται, οὐνεκ' Ἀχαιοὺς
 Κάλλιπες, αὐτὰρ Τρῶσιν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.
 415 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῷ.
 Τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἐλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 Πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγισ δ' ἐσαγείρετο θυμόν.
 Τὴν δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 420 Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Αἰγυπτιῶνη,
 Καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνάμνεια ἄγει βροτολογιγὸν Ἄρηα
 Διήϊον ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε!
 Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 Καὶ ῥ' ἐπεισαμένη, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ
 425 Ἥλασε· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ
 Τῷ μὲν ἄρ' ἄμφω κεῖντο ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
 Ἢ δ' ἄρ' ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Τοιοῦτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρῳέεσσιν ἀρωγοί,
 Εἶεν, ὅτ' Ἀργείοισι μαχοίητο θωρηκτῆσιν,
 430 Ὡδὲ τε Θαρσαλῆοι καὶ τλήμονες, ὥς Ἀφροδίτη
 ἤλθεν Ἄρει ἐπίκουρος, ἐμῷ μένει ἀντιώωσα·
 Τῷ κεν δὴ πάλοι ἄμμες ἐπανσάμεθα πτολέμοιο,
 Πλίου ἐκπύραντες εὐκτίμενον πτολίεθρον.
 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 435 Αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἐννοσίχθων·
 Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; οὐδὲ ἔοικεν,
 Ἀρξάντων ἐτέρων· τὸ μὲν αἰσχίον, αἶψ' ἄμαχητὶ
 Ἴομεν Οὐλύμπόνδε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
 Ἄρχε· σὺ γὰρ γενεῇφι νεώτερος· σὺ γὰρ ἔμοιγε
 440 Καλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα,

- Νηπύτι, ὥς ἄντρον κραδίην ἔχες! οὐδέ νυ τῶνπερ
 Μέννηται, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἄμφι,
 Μοῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι
 Παρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν,
 445 Μισθῶ ἐπι ρητῶ· ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν.
 "Ἦτοι ἐγὼ Τρῳέεσσι πόλιν πέρι τείχος ἔδειμα,
 Εὐρύ τε καὶ μάλα καλόν, ἢν' ἀρῶηκτος πόλις εἴη·
 Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἑλικας βούς βουκολέεσκες
 Ἰδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχον ὑλῆεσσης.
 450 Ἄλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθῆες Ὠραι
 Ἐξέφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
 Λαομέδων ἔκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπεν.
 Σοὶ μὲν ὄγ' ἠπείλησε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 Δήσειν, καὶ περάαν νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων·
 455 Στεῦτο δ' ὄγ' ἀμφοτέρων ἀποκόψειν οὐατα χαλκῶ.
 Νῶϊ δέ τ' ἀπορῶοι κλομεν κεκοτηότι θυμῶ,
 Μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσαν.
 Τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν· οὐδέ μεθ' ἡμέων
 Πειρᾷ, ὥς κε Τρῳῆς ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται
 460 Πρόχην κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισιν!
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Ἐννοσίγαι', οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο
 Ἐμμεναι, εἰ δὴ σοίγε βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζω,
 Δειλῶν, οἳ φύλλοισιν εἰκότες, ἄλλοτε μὲν τε
 465 Ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
 Ἄλλοτε δὲ φθινύθουσιν ἀκήριοι. ἀλλὰ τάχιστα
 Πανσώμεσθα μάχης· οἳ δ' αὐτοὶ θηριόασθων.
 Ὡς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτράπετ'· αἶδετο γὰρ ὅα
 Πατροκασιγνήτειο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσιν.
 470 Τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε, πότνια θερῶν·
 [Ἄρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὄνειδείον φάτο μῦθον·]
 Φεύγεις δὴ, Ἐκάεργε, Ποσειδάωνι δὲ νίκην
 Πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας;
 Νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὐτῶς;
 475 Μὴ σευ νῦν ἔτι πατὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
 Εὐχομένου, ὥς τοπρὸν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 Ἄντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.
 Ὡς φάτο· τὴν δ' οὐτι προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 Ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίῃ παράκοιτις·
 480 [Νείκεσεν Ἰοχέαιραν ὄνειδείοις ἐπέεσσιν·]
 Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδδές, ἀντί' ἐμεῖο
 Στήσεσθαι; χαλεπὴ τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι,
 Τοξοφόρῳ περ εἰούῃ· ἐπεὶ σε λέοντα γυναιξὶν

- Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν, ἦν κ' ἐθέλῃσθα.
 485 Ἴπιοι βέλτερόν ἐστι, κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν,
 Ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοσιν ἴφι μάχεσθαι.
 Εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῇς,
 Ὅσσον φερετέρη εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρως ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτεν
 490 Σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἶνυτο τόξα·
 Αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔθεινε παρ' οὐατα μειδιόουσα
 Ἐντροπαλιζομένην· ταχίης δ' ἔκπιπτον οἷστοι.
 Δακρυόεσσα δ' ὑπαιθα θεὰ φύγεν, ὥστε πέλεια,
 Ἦ ῥά θ' ὑπ' ἱρῆκος κοίλῃν εἰσέπιπτο πέτρην,
 495 Χηραμόν· οὐδ' ἄρα τῆγε ἀλώμεναι αἴσιμον ἦεν·
 Ὡς ἡ δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.
 Λητῶ δὲ προσέειπε διῶκτορος Ἀργειφόντης·
 Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι· ἀργαλέον δὲ
 Πληκτίξουσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο·
 500 Ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Εὐχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῇφι βίηφιν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Λητῶ δὲ συναινυτο καμπύλα τόξα,
 Πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλλιγι κονίης.
 Ἦ μὲν τόξα λαβοῦσα, πάλιν κίε θυγατέρος ἦς. —
 505 Ἦ δ' ἄρ' Ὀλυμπον ἵκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ·
 Δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη,
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε· τὴν δὲ προτὶ οἷ
 Εἴλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀπέειρετο, ἡδὺ γελῶσας·
 Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανιῶνων;
 510 [Μαφιδίως, ὥξει τι κακὸν ῥέζουσιν ἐνωπῇ·]
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν εὐστέφανος Κελαδινή·
 Σὴ μ' ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ, λευκώλενος Ἥρη,
 Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νῆϊκος ἐφῆπται.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 515 Αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσετο Ἴλιον ἱρήν·
 Μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος ἐϋδμήτιοι πόληος,
 Μὴ Λαναοὶ πέρσειαν ὑπέρμορον ἥματι κείνῳ.
 Οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
 Οἱ μὲν, χωόμενοι, οἱ δέ, μέγα κυδιώοντες·
 520 Κὰδ δ' ἴσον πάρο Ζηνὶ κελαινεφεῖ. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Τρῶας ὁμῶς αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μῶνυχας ἵππους.
 Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει
 Ἄσπερος αἰθομένοιο, θεῶν δέ ἐ μῆρις ἀνῆκεν·
 Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κῆδε' ἐφῆκεν·
 525 Ὡς Ἀχιλλεὺς Τρῶεσσι πόνον καὶ κῆδε' ἔθηκεν.
 Ἐστήκει δ' ὁ γέρον Πρίαμος θεῖον ἐπὶ πύργῳ,

- Ἔς δ' ἐνόησ' Ἀχιλλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
 Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδὲ τις ἀλκὴ
 Γίγνεθ'· ὁ δ' οἰμώξας ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε,
 530 Ὀτρυνέων παρὰ τεῖχος ἀγακλειτοὺς πυλαωρούς·
 Πεπταμένιας ἐν χερσὶ πύλας ἔχει, εἰσόκε λαοὶ
 Ἐλθῶσι προτὶ ἄστν πεφυζότες· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἐγγὺς ὕδε κλονέων· τὺν οἶω λοίγι' ἔσσεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες,
 535 Αὐτίς ἐπανθήμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας·
 Δείδναι γὰρ, μὴ οὐλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἄλῃται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας·
 Αἰ δὲ πετασθεῖσαι τεύξαν φάος. αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Ἀντίος ἐξέθορε, Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι.
 540 Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τεῖχος ὑψηλοῖο,
 Δίψῃ καρχαλέοι, κεκοιμένοι, ἐκ πεδίοιο
 Φεῦγον· ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἔρχεῖ· λύσσα δέ οἱ κῆρ
 Αἰὲν ἔχε κρατερὴ, μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι.
 Ἐνθα κεν ὑφίπυλον Τροίην ἔλον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 545 Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκεν,
 Φῶτ', Ἀντήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.
 Ἐν μὲν οἱ κραδίη θάρσος βάλε, παρ δέ οἱ αὐτὸς
 Ἔστη, ὅπως θανάτοιο βαρείας Κῆρας ἀλάλκοι,
 Φηγῶ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
 550 Αὐτὰρ ὅγ' ὥς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον,
 Ἔστη, πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι·
 Ὄχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλλῆος
 Φεύγω, τῇ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι κλονέονται,
 555 Αἰρήσει με καὶ ὥς, καὶ ἀνάλκιδα δειροτομήσει.
 Εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι εἴσω
 Πηλείδῃ Ἀχιλλῇ, ποσὶν δ' ἀπὸ τεύχεος ἄλλῃ
 Φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλῆιον, ὅφρ' ἂν ἴκωμαι
 Ἰδῆς τε κνημούς, κατὰ τε ὥπῃ' ἴα δύω·
 560 Ἐσπέριος δ' ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο,
 Ἰδρῶ ἀποπνυθείς, ποτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην.
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Μὴ μ' ἀπαιρόμενον πόλιος πεδίοι' νοήσῃ,
 Καὶ με μεταίξας μάρψῃ ταχέεσσιν πόδεσσιν·
 565 Οὐκέτ' ἔπειτ' ἔσται θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξαι·
 Αἶν γὰρ κρατερός περὶ πάντων ἔστ' ἀνθρώπων.
 Εἰ δὲ κεν οἱ προπάραιθε πόλιος κατεναντίον ἔλθω·
 Καὶ γὰρ θὴν τούτῳ τρωτὸς χρῶς ὀξεῖ χαλκῶ,
 Ἐν δὲ ἴα ψυχὴ, θνητὸν δὲ ἔφασ' ἀνθρώποι.

- 570 [Ἑρμεναι· αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.]
 Ὡς εἰπὼν Ἀχιλῆα ἀλεις μένεν· ἐν δέ οἱ ἦτορ
 Ἀλκιμον ὥρματο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Ἡῦτε πόρδαλις εἰσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
 Ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῷ
 575 Ταρβεῖ, οὐδέ φοβεῖται, ἐπεὶ κεν ὕλαγμόν ἀκούσῃ·
 Εἵπερ γὰρ φθάμενός μιν ἦ οὐτάσῃ, ἥ βάλῃσιν,
 Ἀλλὰ τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει
 Ἀλκῆς, πρὶν γ' ἥ ἐξυμβλήμεναι, ἥ δαμῆναι·
 Ὡς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγανοῦ, δῖος Ἀγῆνωρ,
 580 Οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσασθαι Ἀχιλλῆος·
 Ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἶσιν,
 Ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' αὔτει·
 Ἢ δὴ που μάλ' ἐόλπας ἐνὶ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Ἥματι τῷδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώχων.
 585 Νηπύτι, ἥ τ' ἔτι πολλὰ τετεύχεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ.
 Ἐν γὰρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἄνδρες εἰμέν,
 Οἳ κε πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε καὶ υἱῶν,
 Ὀλον εἰδυόμεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότιμον ἐφέψεις,
 Ὡδ' ἔκπαγλος εἶν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής.
 590 Ἢ ῥα, καὶ ὅξυν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν·
 Καὶ ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν.
 Ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς νεοτεύκτιον κασσιτέροιο
 Σμερδαλέον κοινάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν
 Βλημένου, οὐδ' ἐπέρρησε· θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα.
 595 Πηλεΐδης δ' ὥρμήσας Ἀγῆνορος ἀντιθέοιο
 Δεύτερος· οὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
 Ἀλλὰ μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἥερι πολλῇ,
 Ἠσυχίον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκ πέμπε νίεσθαι.
 Αὐτὰρ ὁ Πηλεΐωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ.
 600 Αὐτῷ γὰρ Ἐκάεργος, Ἀγῆνορι πάντα ἐοικώς,
 Ἔστη πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
 Ἔως ὁ τὸν πεδίῳ διώκετο πυροφόροιο,
 Τρέψας παρ ποταμὸν βαθυδινῆεντα Σκάμανδρον,
 Τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα· δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων,
 605 Ὡς αἰεὶ ἔλποιο κιχήσεσθαι ποσὶν οἷσιν·
 Τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ
 Ἀσπῆσιοι προτὶ ἄστυ· πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων.
 Οὐδ' ἄρα τοίγ' ἔτλαν πόλιος καὶ τείχεος ἐκτὸς
 Μεῖναι ἔτι ἀλλήλους, καὶ γινώμεναι, ὅς τε πεφεύγοι,
 610 Ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἐσσυμένως ἐρέχυντο
 Ἐς πόλιν, ὅντινα τῶνγε πόδες καὶ γοῦνα σάωσαν.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Χ.

Uterque exercitus se ex campo in tutum receperat, quum Achillem, a persequendo Apolline redeuntem, solus manet Hector, parentibus ex muro flebiliter revocantibus (1-89). Frustra: hinc enim pudor, hinc alii affectus illum loco cedere prohibent; adspectu tamen viri exterritus fugit, insequente eum Achille ac ter circum mœnia agente (90-166). Inter hæc Jupiter, vicem Hectoris miseratus, tentatis fatorum lancibus, illi necem appendit, quem ab Apolline statim desertum Minerva, specie fratris Deiphobi, ad dimicandum hortatur (167-247). Ita heroës congregiuntur singulari certamine, in quo Minerva Achillem præsens adjuvat, Hectorem atroci dolo deludit (248-305). Tandem hunc, maximâ contentione pugnantem, Achilles hastâ transfigit, armis spoliât, insultandum foedandumque præbet suis, et religatum curru ad stationem navium raptat (306-404). Hectoris sui interitum plorat omnis civitas, lamentantur ex muro spectantes parentes et domo excita Andromache (405-515).

Ἑκτορος ἀναίρεσις.

- Ὡς οἱ μὲν κατὰ ἄστυ πεφνύζοντες, ἧῦτε νεβροί,
 Ἰδρῶ ἀπεψύχοντο, πλὸν τ' ἀκίοντό τε δίψαν,
 Κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τείχεος ἄσσον ἴσαν, σάκε' ὥμοισι κλίναντες.
 5 Ἑκτορα δ' αὐτοῦ μῆναι ὅλοη Μοῖρ' ἐπέδησεν,
 Ἰλίου προπάροιθε, πυλάων τε Σκαιάων.
 Αὐτὰρ Πηλείωνα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Τίπτε με, Πηλέος υἱέ, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
 Αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νύ πώ με
 10 ἔγνωσ, ὥς θεός εἰμι, σὺν δ' ἄσπερχές μενεαίνεις.
 Ἥ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνορ, οὐς ἐφόβησας,
 Οἳ δὴ τοι εἰς ἄστυ ἄλυν, σὺν δὲ δεῦρο λιάσθης.

Οὐ μὲν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι.

- Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 15 Ἐβλαψάς μ', Ἐκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων,
 Ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος· ἧ κ' ἔτι πολλοὶ
 Γαῖαν ὁδᾶς εἶλον, πρὶν Ἦλιον εἰσαφικέσθαι.
 Νῦν δ' ἐμέ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
 Ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδειςας ὀπίσσω.
 20 Ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύναιμις γε παρῆι.
 Ὡς εἰπὼν προτὶ ἄστρ' ἔβη, φρονέων ἐβεβήκει,
 Σευάμενος, ὥς θ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν,
 Ὃς ῥά τε ῥεῖα θέρσι τιτανόμενος πεδίοιο·
 Ὡς Ἀχιλλεύς λαιψήσας πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.
 25 Τὸν δ' ὁ γέρον Πηλεΐδης πρῶτος ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν,
 Παμφαίνονθ', ὥς τ' ἀστέρ', ἐπισσύμενον πεδίοιο,
 Ὃς ῥά τ' ὀπίρης εἰσιν· ἀγέληλοι δὲ οἱ αὐγαὶ
 Φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῇ·
 Ὅντε κύν' Ὠρείωνος ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν·
 30 Λαμπρότατος μὲν ὄδ' ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται,
 Καὶ τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος.
 Ὠμῶξεν δ' ὁ γέρον, κεφαλὴν δ' ὄγε κόψατο χερσίν,
 Τρῶσ' ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμῶξας ἐγεγώνει,
 35 Λισσόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπάροιθε πυλάων
 Ἐστήκει, ἄμοτον μεμαῶς Ἀχιλλῆϊ μάχεσθαι·
 Τὸν δ' ὁ γέρον ἔλεεινὰ προσεήδα, χεῖρας ὀρεγνύς·
 Ἐκτορ, μὴ μοι μῖνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
 Οἶος ἄνευθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπης,
 40 Πηλεΐωνι δαμείς· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 Σχέτιλος! αἶθε θεοῖσι φίλος τοῦσόνδ' ἐγέναιτο,
 Ὅσσον ἐμοί· τάχα κέν ἐ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 Κείμενον· ἧ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι·
 Ὃς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκεν,
 45 Κτείνων, καὶ περὶ νῆσων ἐπὶ τηλεδαπάων.
 Καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε, Λυκάονα καὶ Πολύδωρον,
 Οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρώων εἰς ἄστρ' ἀλέντων,
 Τοὺς μοι Λαοθόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
 Ἄλλ' εἰ μὲν ζῶουσιν μετὰ στρατῷ, ἧ τ' ἂν ἔπειτα
 50 Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔστι γὰρ ἔνδον·
 Πολλὰ γὰρ ὥπασε παιδὶ γέρον ὀνομακλυτὸς Ἄλτης.
 Εἰ δ' ἤδη τεθνήσκει, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν,
 Ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοῖ τεκόμεσθαι·
 Λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινενθαδιώτερον ἄλγος
 55 Ἔσσειται, ἣν μὴ καὶ σὺ θάνης, Ἀχιλλῆϊ δαμασθεῖς.

- Ἄλλ' εἰσέρχαιο τείχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσῃς
 Τρῶας καὶ Τρωάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
 Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερῆς.
 Πρὸς δ' ἔμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον,
 60 Δύσμορον, ὃν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῶ
 Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
 Γίᾱς τ' ὀλλυμένους, ἐλκηθείας τε θύγατρας,
 Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
 Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 65 Ἐλκόμενας τε νυοὺς ὅλοῃς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.
 Αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
 ὤμῃσιν ἐρούουσιν, ἐπεὶ κέ τις ὀξεῖ χαλκῷ
 Τύψας, ἢ βαλὼν, ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἔλῃται,
 Οὓς τρεφον ἐν μεγάροισι, τραπέζῃς πυλαωρούς,
 70 Οἱ κ' ἐμὸν αἶμα πiónτες, ἀλύσσοντες πέρι θυμῷ,
 Κεῖσονται ἐν προθύροισι. νέω δέ τε πάντ' ἐπέοικεν,
 Ἀρηϊκταμένω, δεδαῦγμένω ὀξεῖ χαλκῷ,
 Κεῖσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅττι φανήῃ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πολίον τε κάρη, πολίον τε γένειον,
 75 Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
 Τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 Ἦ ῥ' ὁ γέρων, πολιὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἔλκετο χερσίν,
 Τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' ἔκτορι θυμὸν ἔπειθεν.
 Μήτηρ δ' αὐτ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα,
 80 Κόλπον ἀνιεμένη, ἐτέρῃφι δὲ μαζὸν ἀνέσχεν·
 Καί μιν δακρυχέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐκτορ, τέκνον ἐμόν, τάδε τ' αἶδεο, καί μ' ἐλέησον
 Αὐτήν! εἵποτε τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον,
 Τῶν μνησαι, φίλε τέκνον· ἄμυνε δὲ δῆϊον ἄνδρα,
 85 Τείχεος ἐντὸς ἑών, μηδὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ·
 Σχέτιμος! εἵπερ γάρ σε κατακτάνῃ, οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
 Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτή,
 Οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος· ἀνευθε δέ σε μέγα νῶϊν
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.
 90 Ὡς τῷγε κλαίοντε προσανδήτην φίλον υἱόν,
 Πολλὰ λισσομένω· οὐδ' ἔκτορι θυμὸν ἔπειθον·
 Ἄλλ' ὅγε μῖμν' Ἀχιλῆα πελώριον ἄσπον ἰόντα.
 Ὡς δὲ δρᾶκων ἐπὶ χειρὶ ὀρέστερος ἄνδρα μένησιν,
 Βεβρωκῶς κακὰ φάρμακ'· ἔδν δέ τέ μιν χόλος αἰνός·
 95 Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, ἐλίσσόμενος περὶ χειρὶ·
 Ὡς Ἐκτορ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει,
 Πύργῳ ἔπι προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας.
 Ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν·

- "Ω μοι ἐγών, εἰ μὲν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
 100 Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
 "Ὅς μ' ἐκέλευε Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι
 Νύχθ' ὑπο τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὤρειτο δῖος Ἀχιλλεύς.
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν,
 105 Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
 Μήποτε τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο.
 Ἐκτωρ ἦφι βίῃφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
 "Ὡς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότε ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
 Ἄντην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
 110 Ἥε κεν αὐτὸν ὀλέσθαι εὐκλειῶς πρὸ πόλης.
 Εἰ δέ κεν ἄσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν,
 Καὶ κόρυθα βριαρὴν, δόρου δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας,
 Αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆος ἀνύμονος ἀντίος ἔλθω,
 Καὶ οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ,
 115 Πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 Ἠγάγετο Τροίηνδ', ἦτ' ἐπλετο νείκεος ἀρχή,
 Δωσέμεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἅμφις Ἀχαιοῖς
 Ἄλλ' ἀποδιάσασθαι, ὅσσα πτόλις ἦδε κέκευθεν.
 Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὄρκον ἔλωμαι,
 120 Μήτι κατακρύψειν, ἀλλ' ἄνδιχα πάντα δάσασθαι.
 [Κτῆσιν ὅσῃν πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει.]
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Μή μιν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι ἰών· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
 Οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἔοντα,
 125 Αὐτως, ὥστε γυναῖκα, ἐπεὶ κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
 Οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
 Τῷ ὀαριζέμεναι, ἅτε παρθένος ἡΐθεός τε,
 Παρθένος ἡΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοϊν.
 Βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν· ὅτι τάχιστα
 130 Εἶδομεν, ὅπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εἶχος ὀρέξῃ.
 "Ὡς ὠρμαине μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεύς,
 Ἴσος Ἐνυαλίῳ, κορυθαῖκι πτολεμιστῇ,
 Σείων Πηλιάδα μελίνην κατὰ δεξιὸν ὤμον
 Δεινὴν· ἅμφι δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἵκελος αὐγῇ
 135 Ἡ πυρὸς αἰθομένον, ἢ ἡελίου ἀνιόντος.
 Ἐκτορα δ' ὥς ἐνόησεν, ἔλε τρόμος· οὐδ' ἄρ' εἰ ἔτλη
 Αὐθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς.
 Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
 Ἥυτε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
 140 Ῥηΐδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν.
 Ἡ δέ θ' ὑπαιθα φοβεῖται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκώς

- Ταρφέ' ἐπαύσσει, ἐλέειν τέ ἐ θυμὸς ἀνώγει
 Ὡς ἄρ' ὄγ' ἐμμεμαῶς ἰθὺς πείετο· τρέσσε δ' Ἐκτωρ
 Τείχεος ὑπο Τρώων, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.
 145 Οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἡγεμόεντα
 Τείχεος αἰὲν ὑπὲρ καὶ ἁμαξιτὸν ἐσσεύοντο·
 Κρουνῷ δ' ἱκανὸν καλλιφύοω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
 Δοιαὶ ἀναΐσσουνσι Σκαμάνδρου δινήεντος.
 Ἥ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
 150 Γίγνεται ἐξ αὐτῆς, ὥς ἐι πυρὸς αἰθομένοιο·
 Ἥ δ' ἐτέρῃ θέρεϊ προῤῥέει εἰκνυῖα χαλάῃ,
 Ἥ χιόνι ψυχρῇ, ἣ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ·
 Ἐνθα δ' ἐπ' αὐτῶων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγυὲς ἔασιν
 Καλοὶ, λαῖνεοι, ὅθι εἵματα σιγαλόεντα
 155 Πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαὶ τε θύγατρες.
 Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν.
 Τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὀπισθε διώκων·
 Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφηνε, δίωκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων
 Καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἰερόηιον, οὐδὲ βοεῖην
 160 Ἀρνύσθην, ἅ τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν,
 Ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θεὸν Ἐκτορος ἵπποδάμοιο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι
 Ῥίμφα μάλ' αὖ τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον,
 Ἥ τρίπος ἦν γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος·
 165 Ὡς τὼ τρεῖς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
 Καρπαλίμοισι πόδεςσι· θεοὶ δὲ τε πάντες ὄρωντο.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πρῆτος ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ὡ πόποι, ἣ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τείχος
 Ὀφθαλμοῖσιν ὄρωμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
 170 Ἐκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρῷ ἔκην,
 Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὖτε
 Ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὖτε ἐ δῖος Ἀχιλλεὺς
 Ἀστὺ πέρι Πριάμοιο ποσσὶν ταχέεσσι διώκει.
 Ἀλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοί, καὶ μητιάσθε,
 175 Πέ μιν ἐκ θανάτοιο σώσομεν, ἦέ μιν ἤδη
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἔοντα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ πάτερ, ἀργικέραυνε, κελαινεφές, οἷον ἔειπες!
 Ἄνδρα θνητὸν ἔοντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
 180 Ἀφ' ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἔξαναλῦσαι;
 Ἐρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ.
 Προφρονι μὲν θέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι·

- 185 Ἐρξον, ὅπῃ δὴ τοι νόος ἔπλετο, μηδὲ τ' ἐρώει.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην.
 Βῆ δὲ καὶ Οὐλύμποιο καρήνων αἶψα.
 Ἐκτορα δ' ἀσπερχές κλονέων ἔφεπ' ὤκυσ Ἀχιλλεύς.
 Ὡς δ' ὅτε νεβρόν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίνεται,
 190 Ὅρσας ἔξ εὐνῆς, διὰ τ' ἄγχεα καὶ διὰ βήσας.
 Τὸν δ' εἶπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ,
 Ἀλλὰ τ' ἀνιχνεύων θείῃ ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὖρῃ.
 Ὡς Ἐκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλείωνα.
 Ὅσσάκι δ' ὀρμήσειε πυλάων Λαρδανιάων
 195 Ἀντίον αἶξασθαι, εὐδμήτους ὑπὸ πύργους,
 Εἴ πως οἱ καθύπερθευ ἀλάλκοιεν βελέεσσιν.
 Τοσσάκι μιν προπάροιδεν ἀποστρέψασκε παραφθὰς
 Πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεὶ.
 Ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν.
 200 Οὐτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὐθ' ὁ διώκειν.
 Ὡς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὐδ' ὅς ἀλύξαι.
 Πῶς δὲ κεν Ἐκτωρ Κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
 Εἰ μὴ οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦνται Ἀπόλλων
 Ἐγγύθεν, ὅς οἱ ἐπώρσε μένος λαιψηρά τε γούνα;
 205 Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρήνῃ διὸς Ἀχιλλεύς,
 Οὐδ' ἔα ἱεμεναι ἐπὶ Ἐκτορι πικρὰ βέλεμνα.
 Μῆτις κῦδος ἄροιο βαλὼν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,
 Καὶ τότε δὴ χούσεια πατὴρ ἐτίτανε τάλαντα.
 210 Ἐν δ' εἰέθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,
 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἐκτορος ἵπποδάμοιο.
 ἔλκε δὲ μέσσα λαβῶν· ῥέπε δ' Ἐκτορος αἰσιμον ἦμαρ,
 ὦχετο δ' εἰς Αἶδαο· λίπεν δὲ ἔ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Πηλείωνα δ' ἔκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 215 Ἀγχού δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
 Νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα, Διὶ φίλε, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι, προτὶ νῆας,
 Ἐκτορα δηῶσαντε, μάχης ἅτόν περ ἔοντα.
 Οὐ οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
 220 Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκάεργος Ἀπόλλων,
 Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στήθι καὶ ἄμπνε· τόνδε δ' ἐγὼ τοι
 Οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
 Ὡς φάτι' Ἀθηναίη· ὁ δ' ἐπείθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ
 225 Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελὶς χαλκογλῶχινος ἔρεισθίς.
 Ἦ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κινήσατο δ' Ἐκτορα δῖον,
 Διηφόβῳ εἰκυῖα δῖμας καὶ ἀτειρέα φωνήν.

Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἥθεϊ', ἥ μάλα δὴ σε βιάζεται ὦκὺς Ἀχιλλεύς,

230 ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκων·

Ἄλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μέροντες.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·

Δηΐφοβ', ἥ μὲν μοι τοπάρως πολὺ φίλτατος ἦσθα

Γνωτῶν, οὓς Ἐκάβη ἠδὲ Πριάμος τέκε παῖδας·

235 Νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι,

Ὅς ἔτλης ἐμεῦ εἵνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσιν,

Τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Ἥθεϊ', ἥ μὲν πολλὰ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ

240 Ἀίσσονθ', ἐξείης γουνούμενοι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,

Ἀνθι μένειν· τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες·

Ἄλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς εἰείρετο πένθει λυγρῷ.

Νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδὲ τι δούρων

Ἔστω φειδωλή, ἵνα εἶδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεύς

245 Νοῦι κατακτείνας, ἔναρα βροτόεντα φέρεται

Νῆας ἔπι γλαφυράς, ἥ κεν σῶ δουρὶ δαμήῃ.

Ὡς φαμένη, καὶ κερδοσύνη ἠγάσας Ἀθήνη.

Οἱ δ' οἱτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,

Τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·

250 Οὐ σ' ἔτι, Πηλέος υἱέ, φοβήσομαι, ὥς τοπάρως περ.

Τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δῖον, οὐδέ ποτ' ἔτλην

Μεῖναι ἐπερχόμενον· νῦν αὐτέ με θυμὸς ἀνῆκεν,

Στήμεναι ἀντία σεῖο· ἔλοιμί κεν, ἥ κεν ἄλοιην.

Ἄλλ' ἄγε, δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι

255 Μάρτυροι ἔσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων·

Οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἐκπαγλον ἀεικιῶ, αἶ κεν ἐμοὶ Ζεὺς

Δώῃ καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·

Ἄλλ' ἐπεὶ ἄρ' κέ σε συλήσω κλυτὰ τείχε', Ἀχιλλεῦ,

Νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὥς δὲ σὺ ρέξεις.

260 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὦκὺς Ἀχιλλεύς·

Ἔκτωρ, μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε.

Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά,

Οὐδέ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,

Ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερές ἀλλήλοισιν·

265 Ὡς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτε τι νῶϊν

Ὀρκια ἔσονται, πρὶν γ' ἢ ἑτερόν γε πεσόντα

Αἵματος ἄσαι Ἀρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.

Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκειο· νῦν σε μύλα χρῆ

Αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.

270 Οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις· ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη

ἔγχει ἐμῷ δαμάει· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις
Κήδε' ἐμῶν ἐτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχει θύων.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
Καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο φαιδριμος Ἴκτωρ·
275 Ἔξετο γὰρ προΐδων, τὸ δ' ὑπέρπιατο χάλκεον ἔγχος,
Ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἄνὰ δ' ἥσπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἀφ' δ' Ἀχιλλῇ δίδου, λάθε δ' Ἴκτορα, ποιμένα λαῶν.
Ἴκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα·

Ἦμβροτες, οὐδ' ἄρα πώ τι, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
280 Ἐκ Διὸς ἠείδης τὸν ἐμὸν μόρον, ἥτοι ἔφης γε·
Ἀλλὰ τις ἀστυεπὴς καὶ ἐπὶ κλοπος ἔπλεο μύθων,
Ὅφρα σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
Οὐ μὲν μοι φεύγοντι, μεταφρένων ἐν δόρῳ πῆξις,
Ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον,
285 Ἐἴ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλევαι
Χάλκεον! ὥς δὴ μιν σὺ ἐν χροῖ πάν κομίσαιο.
Καὶ κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο,
Σεῖο καταφθιμένοιο· σὺ γὰρ σφισι πῆμα μέγιστον.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
290 Καὶ βάλε Πηλεΐδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτεν·
Τῇλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ. χώσατο δ' Ἴκτωρ,
Ὅτι ῥα οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός·
Στῆ δὲ κατηφής, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλιον ἔγχος·
Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπινδα, μακρόν αὖσας,
295 Ἦτεέ μιν δόρυ μακρόν· ὃ δ' οὔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
Ἴκτωρ δ' ἔγνω ἥσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·

Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ με θεοὶ θανάτῳ καλέσσαν·
Δηΐφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρῳα παρεῖναι·
Ἀλλ' ὃ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
300 Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακός, οὐδέ τ' ἄνευθεν,
Οὐδ' ἀλέη· ἦ γὰρ ῥα πάλαι τόγε φίλτερον ἦεν
Ζηρί τε καὶ Διὸς νείϊ, Ἐκηβόλῳ, οἱ με πάρος γε
Πρόφρονες εἰρύατο· νῦν αὖτέ με Μοῖρα κηχάνει·
Μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
305 Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.

Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξύ,
Τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε.
Οἷμησεν δὲ ἀλείς, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετιήεις,
Ὅστ' εἴσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἔρεβεννῶν,
310 Ἀρπάξων ἢ ἄρ' ἀμαλὴν ἢ πτώκα λαγῶν·
Ὡς Ἴκτωρ οἷμησε, τινάσσω φάσγανον ὀξύ.
Ὡρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
Ἀγρίου· πρόσθεν δὲ σάκος στέροιο κάλυψεν

- Καλόν, δαιδάλεον· κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ,
 315 Τετραφάλω· καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθειραι
 Χρύσειαι, ὥς Ἱφαιστος ἱεὶ λόφον ἀμφὶ θαμνείας.
 Οἷος δ' ἀστὴρ εἴσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῶ
 Ἑσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἴσταται ἀστὴρ·
 Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεύς
 320 Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἑκτορι δῖω,
 Εἰσορόων χρῶα καλόν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα.
 Τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρῶα χάλκεα τεύχη,
 Καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς·
 Φαίνεται δ', ἣ κληῖδες ἀπ' ὤμων αἰχρὲν ἔχουσιν,
 325 Λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὀλεθρὸς·
 Τῇ ὃ' ἐπὶ οἱ μέμασσι ἔλασ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αἰχρὸς ἤλυθ' ἀκωκή.
 Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελὴν τάμε χαλκοβάρεϊα,
 Ὅφρα τί μιν προτιεῖποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
 330 Ἦριπε δ' ἐν κονίῃ· ὃ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἑκτορ, ἀτὰρ που ἔφης, Πατροκλῆ' ἐξενάριζων,
 Σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα.
 Νήπιε! τοῖο δ' ἀνενυθεν ἀουσητῆρ μέγ' ἀμείνων
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῇσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμην,
 335 Ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα· σέ μὲν κύνες ἦδ' οἰωνοὶ
 Ἑλκήσουσ' αἰκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 Δίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σῶν τε τοκήων,
 Μὴ με ἕα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν·
 340 Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκὸν τε ἄλλῃς χρυσόν τε δέδεξο,
 Δῶρα, τὰ τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
 Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὅφρα πυρὸς με
 Τρώες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 345 Μὴ με, κύον, γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκήων!
 Αἶ γάρ πω αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη,
 Ὡς ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἰά μ' ἔοργας·
 Ὡς οὐκ ἔσθ' ὅς σῃς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι·
 Οὐδ' εἴ κέν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινῆριτ' ἄποινα
 350 Στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχονται δὲ καὶ ἄλλα·
 Οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῶ ἐρύσασθαι ἀνώγοι
 Δαρδανίδης Πριάμος· οὐδ' ὥς σέγε πότνια μήτηρ
 Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή,
 Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσσονται.
 355 Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 Ἦ σ' εὖ γιγνώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον

- Πείσειν· ἢ γὰρ σοίγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός·
 Φράζεο νῦν, μὴ τοί τι θεῶν μήριμα γένωμαι,
 ἥματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 360 Ἑσθλὸν ἔοιτ', ὀλέσσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πέλῃσιν.
 Ὡς ἄρα μιν εἰπὼντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 ψυχὴν δ' ἐκ ῥέθρων παμμένη Ἰδόςδε βεβήκει,
 Ὅν πότμον γοῶσα, λιποῦσα ἄδροτῆτα καὶ ἥβην.
 Τὸν καὶ τεθνηῶτα προσήνυα διὸς Ἀχιλλεύς·
 365 Τέθνηθι· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅπποτε κεν δῇ
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἣδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐκ τεκροῦτο ἐρύσσαστο χάλκεον ἔγχος.
 Καὶ τόγ' ἀνέυθεν ἔθιχ', ὃ δ' ἀπ' ὤμων τείχε' ἐσύλα
 Αἰμακτόεντ'· ἄλλοι δὲ περὶδουμον νῆες Ἀχαιῶν,
 370 Οἱ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγχιτὸν
 Ἐκτορος· οὐδ' ἄρα οἵ τις ἀνουτήτῃ γε παρέστη.
 Ὡδε δὲ τις εἶπεν κεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀρμαφιάσθαι
 Ἐκτωρ, ἦ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῃ.
 375 Ὡς ἄρα τις εἶπεν κε, καὶ οὐτήσασκε παρυστιάς.
 Τὸν δ' ἐπὶ ἐντάριξε παδάροχης διὸς Ἀχιλλεύς,
 Στάς ἐν Ἀχαιοσιν ἔπειτα πτερόεντ' ἀγρόφενεν·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἐγχείτορες ἡδὲ μεδόντες,
 Ἐπειδὴ τόνδ' ἀνδρα θεοὶ δαμνίσασθαι ἔδωκαν,
 380 Ὅς κακὰ πόλλ' ἐρήξειεν, ὅς οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι·
 Εἰ δ', ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τείχεσσι περὶθώμεν,
 Ὅφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων τόον, ὅτιν' ἔχουσιν·
 Ἦ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρον, τοῦδε πεσόντος,
 Ἦ μένειν μεμνῆσσι, καὶ Ἐκτορος οὐκέτ' ἔόντος.
 385 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Κεῖται πάρ ῥήεσσι νέκυς ἄκλιαντος, ἄθαρτος,
 Πατροκλός· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὅφρ' ἂν ἔγωγε
 Ζωῶσιν μετέω, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.
 Εἰ δὲ θανόντων περὶ καταλήθοντ' εἰν Αἰδαο,
 390 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλου μεμνήσομαι ἑταίρου.
 Νῦν δ' ἄγ', ἀείδοντες παίηονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῇσι νηώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.
 Ἠρώμεθα μέγα κῆδος· ἐπέφρομεν Ἐκτορα διόν,
 Ὡ Τρώες κατὰ ἄστυ, θεῶν ὥς, εὐχετόωντο.
 395 Ἦ ῥα, καὶ Ἐκτορα διόν ἀεικέα μῆδετο ἔργα.
 Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηγε τέροντες
 Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρυγης, βοέοντες δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας,
 Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν·
 Ἐς δίφρον δ' ἀναβίς, ἀνὰ τε κλισίᾳ τείχε' ἀείρας,

- 400 *Μαστιξεν δ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 Τοῦ δ' ἦν ἐλκομένοιο κονίσσαλος· ἀμφὶ δὲ χαῖται
 Κυάναει πύλναντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσιν
 Κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσιν
 Δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἔῃ ἐν πατρίδι γαίῃ.*
 405 *Ὡς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δὲ νῦν μήτηρ
 Τέλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην
 Τηλόσσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα, παῖδ' ἐσιδοῦσα.
 ὤμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 Κωκυτῷ τ' εἶχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ·*
 410 *Τῷ δὲ μάλιστα ἄρ' ἦν ἐναλίγκιον, ὥς εἰ ἅπασα
 ὦλιος ὄφρουέσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
 Λαοὶ μὲν ῥα γέροντα μόγις ἔχον ἀσχαλῶντα,
 Ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων.
 Πάντας δ' ἐλλιπᾶνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,*
 415 *Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον·
 Σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἶον ἐάσατε, κηδόμενοί περ,
 Ἐξελθόντα πόλῃος, ἱέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτιάσθαλον, ὀβριμοεργόν,
 Ἦν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἡδ' ἐλεήσῃ*
 420 *Γῆρας· καὶ δὲ νῦν τῷδε πατὴρ τοιόςδε τέτυκται,
 Πηλεὺς, ὃς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
 Τρωσὶ· μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔθηκεν.
 Τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
 Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,*
 425 *Ὡς ἐνός, οὗ μ' ἄχος ὅξυ κατοίσεται Ἀΐδος εἴσω,
 Ἐκτορος· ὥς ὅφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσιν!
 Τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντές τε μυρομένῳ τε,
 Μήτηρ θ', ἣ μιν ἔτικτε, δυσάμμορος, ἡδ' ἐγὼ αὐτός.*
Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται·
 430 *Τρωῆσιν δ' Ἑκάβῃ ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο·
 Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νῦν βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα,
 Σεῦ ἀποτεθνηῶτος; ὃ μοι νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ
 Εὐχολὴ κατὰ ἄστυ πελέσκεο, πᾶσι τ' ὄνειρα,
 Τρωσὶ τε καὶ Τρωῆσι κατὰ πτόλιν, οἳ σε, θεὸν ὥς,*
 435 *Λειδέχεται· ἡ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα,
 Ζωὸς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ Μοῖρα κιχάνει.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἄλοχος δ' οὐπω τι πέπυστο
 Ἐκτορος· οὐ γάρ οἱ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
 Ἦγγειλ', ὅτι ῥά οἱ πόσις ἐκτοθι μίμνε πυλάων·*
 440 *Ἄλλ' ἤγ' ἱστὸν ὕφαινε, μυχῶ δόμου ὑψηλοῦ,
 Δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν.
 Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοις κατὰ δῶμα,*

- Ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
 Ἐκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκ νοστήσαντι·
 445 Νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν, ὃ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν,
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμνασε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
 Τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
 Ἡ δ' αὖτις δμῶϊσιν ἐϋπλοκάμοισι μετήνδα·
 450 Δεῦτε, δύω μοι ἔπεςθον, ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται,
 Αἰδοίης ἐκυρῆς ὅπως ἔκλυον· ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ
 Σιτήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δέ γοῦνα
 Πήγνυται· ἐγγὺς δὴ τι κακὸν Προιάμοιο τέκεσσιν.
 Αἶ γὰρ ἀπ' οὐατος εἴη ἐμεῦ ἔπος! ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 455 Δεῖδω, μὴ δὴ μοι θρασὺν Ἐκτορα δῖος Ἀχιλλεύς,
 Μοῦνον ἀποτιμῆξας πόλιος, πεδιδόνδε δίηται,
 Καὶ δὴ μιν καταπαύσῃ ἀγνηροῖης ἀλεγεινῆς,
 Ἡ μιν ἔχεσκέ· ἐπεὶ οὐποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν,
 Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὄν μένος οὐδενὶ εἴκων.
 460 Ὡς φαμένῃ μεγάρῳ διέσσυτο, μαινάδι ἴση,
 Παλλομένη κραδίην· ἤμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἵξεν ὄμιλον,
 Ἔστι παπτήνας ἐπὶ τείχεϊ· τὸν δ' ἐνόησεν
 Ἐλκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχίης δέ μιν ἵπποι
 465 ἔλκον ἀκηδέστωι κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Τὴν δέ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυπεν·
 Ἦριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.
 Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χεῖς δέσματα σιγαλόεντα,
 Ἀμπυκα, κεκρούφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,
 470 Κρήδεμνόν θ', ὃ ῥά οἱ δῶκε χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
 Ἥματι τῷ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἐκτωρ
 Ἐκ δόμου Ἡετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα.
 Ἀμφὶ δέ μιν γαλόω τε καὶ εἰνατέρες ἄλλις ἔσταν,
 Αἶ ἔμετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.
 475 Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρεθ',
 Ἀμβλήδην γοῶσα, μετὰ Τρωῆσιν ἔειπεν·
 Ἐκτορ, ἐγὼ δύστηνος! ἢ ἄρα γεινόμεθ' αἴσῃ
 Ἀμφοτέροισι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Προιάμου κατὰ δῶμα,
 Αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν ὑπὸ Πλάκῳ ὑλήεσθῃ,
 480 Ἐν δόμῳ Ἡετίωνος, ὃ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν,
 Δύσμορος αἰνόμερον· ὥς μὴ ὠφελλε τεκέσθαι!
 Νῦν δὲ σὺ μὲν Αἶδαο δόμους, ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
 Ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθει λείπεις
 Χήρην ἐν μεγάροισι· παῖς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 485 Ὅν τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ

- Ἔσσειαι, Ἐκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες, οὔτε σοὶ οὔτος.
 Ἦν γὰρ δὴ πόλεμόν γε φύγη πολὺδακρυν Ἀχαιῶν,
 Αἰεὶ τοι τοῦτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω
 Ἔσسونτ'· ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας.
 490 Ἡμαρ δ' ὄρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησιν·
 Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
 Δευόμενος δέ τ' ἄνεισι πᾶις ἐς πατρός ἐταίρους,
 Ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
 Τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχευ,
 495 Χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηνεν.
 Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὲς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε,
 Χερσὶν πεπληγῶς καὶ ὄνειδείοισιν ἐνίσσων·
 Ἐφ' οὔτως· οὐ σός γε πατὴρ μεταδαινύται ἡμῖν.
 Δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πᾶις ἐς μητέρα χήρην,
 500 Ἀστυάναξ, ὃς πρὶν μὲν ἐοῦ ἐπὶ γούνασι πατρὸς
 Μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἶων πίονα δημόν·
 Αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἔλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
 Εὐδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
 Εὐνῇ ἐνι μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ·
 505 Νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι, φίλου ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτῶν,
 Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν·
 Οἶος γὰρ σφιν ἔρυσσεν πύλας καὶ τείχεα μακρά.
 Νῦν δέ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι, νόσφι τοκήων,
 Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεὶ κέ κύνες κορέσσονται,
 510 Ἰνυμόν· ἀτὰρ τοι εἴματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται,
 Λεπτὰ τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
 Ἄλλ' ἤτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέω,
 Οὐδὲν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεται αὐτοῖς,
 Ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.
 515 Ὡς ἔφατο κλαίονσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Ψ.

Myrmidones circa Patrocli lectum in armis decurrunt, praeunte Achille, qui iisdem mox epulum funebre praebet, ipse apud Agamemnonem cœnat, et in alterum diem exsequias indicit (1-58). Insequente nocte per quietem offertur ei imago Patrocli, justa funebria poscentis (59-107). Agamemnonis jussu mane convehuntur ligna, affertur corpus, comis conspersum Achillis et aliorum, exstruitur rogos, et mactatis ad eum multis victimis et XII juvenibus Trojanis, accenditur, ardetque flatu Boreæ et Zephyri, dum Hectoris corpus a Venere et Apolline curatur (108-225). Proximo die leguntur et in urnam conduntur Patrocli ossa, ex ipsius voto olim cum Achillis reliquiis socianda; excitatur etiam tumulus subitarius (226-256). His in defuncti honorem adjicit Achilles certamina de vario genere, in quibus præmia et munera merent principes Achivorum: equis, Diomedes, Antilochus, Menalaus, Meriones, Eumelus, Nestor (257-650); pugilatu, Epeus et Euryalus (651-699); luctando, Ajax Telamonius et Ulysses (700-739); cursu, Ulysses, Ajax minor, Antilochus (740-797); decertando armis, Diomedes et Ajax Telamonius (798-825); disco, Polypætetes (826-849); sagittando, Meriones et Teucer (850-883); jaculando, Agamemno et Meriones (884-897).

Ἰ Α Θ Λ α ἐ π ἰ Π α τ ρ ό κ λ ω .

- Ὡς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο,
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὼν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
 Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἶα ἀποσκιδνασθαι Ἀχιλλεύς,
 ὅ ἄλλ' ὄγε οἷς ἐτάροισι φιλοπτολέμοισι μετῆνδα·
 Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἐταῖροι,
 Μὴ δὴ πῶ ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους,
 Ἄλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσπον ἰόντες,
 Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 10 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἄλοοιο τεταρπώμεσθα γόοιο,

Ἴππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ᾤμωξαν ἀολλέες· ἦρχε δ' Ἀχιλλεύς.

Οἱ δὲ τρεῖς περὶ νεκρὸν εὐτρίχας ἤλασαν ἵππους,
Μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι θέτις γόου ἡμερον ὤρσεν.

15 Δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν
Δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθον μήστωρα φόβοιο.

Τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξήρχε γόοιο,
Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσι νῆπιον·

Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν!

20 Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην,
Ἐκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὦμα δάσασθαι,
Δώδεκα δὲ προπάραιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθεῖς.

Ἡ ὅα, καὶ Ἐκτορα δῖον ἀεικέα μῆδετο ἔργα,

25 Προηνέα παρ' λεχέεσσι Μενoitιάδαο τανύσσας
Ἴν κονίης· οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστος
Χάλκεα, μαρμαίροντα, λυόν δ' ὑψηχέας ἵππους·
Κὰδ δ' ἴζον παρὰ νῆϊ ποδώκεος Αἰακίδαο,
Μυρῖοι· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνν.

30 Πολλοὶ μὲν βύες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ,
Σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' οἷες καὶ μηκάδες αἰγες·
Πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο·
Πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρην ἐξόρσεν αἶμα.

35 Αὐτὰρ τότεγε ἄνακτα ποδώκεα Πηλεΐωνα
Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
Σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἑταῖρον χωόμενον κῆρ.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἴζον ἰόντες,
Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσαν,

40 Ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν· εἰ πεπίθοιεν
Πηλεΐδην, λούσασθαι ἀπο βρότον αἵματόεντα.
Αὐτὰρ ὃγ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὄρκον ὅμοσεν·

Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις τε θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,

Οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἄσπον ἰκέσθαι,

45 Πρὶν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμά τε χεῦναι,
Κεῖρασθαι τε κόμην· ἐπεὶ οὐ μ' ἔτι δευτέρον ὦδε
ἔξει ἄχος κραδίην, ὄφρα ζωοῖσι μετείω.

Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν στυγερῇ πειθώμεθα δαίτι·

Ἦῶθεν δ' ὄτρυνον, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,

50 Ἔλην τ' ἀξέμεναι, παρὰ τε σχεῖν, ὥς ἐπιεικές
Νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἡρόεντα·

Ὅφρ' ἦτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ
Θάσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦδ' ἐπίθοντο.
 55 Ἔσθονμένως δ' ἄρα δόρυπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι
 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἵσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίῃτδ' ἕκαστος.

Πηλεΐδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 60 Κεῖτο βαρυστενάχων, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Ἐν καθαροῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον·
 Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
 Νήδυμος ἀμφιχυθεὶς· μάλα γὰρ κάμε φαιδίμα γυῖα
 Ἐκτορ' ἐπαῖσσων προτὶ Ἴλιον ἠνεμόευσαν.
 65 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Παιτροκλῆος δειλοῖο,
 Πάντ' αὐτῷ, μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ', εἰκῦα,
 Καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῦ εἴματα ἔστο·
 Στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλεν, Ἀχιλλεῦ;

70 Οὐ μὲν μὲν ζῶοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος·
 Θάπτε με ὅτι τάχιστα, πύλας Αἴδαο περήσω.
 Τῆλέ με εἰργουσι ψυχαί, εἰδῶλα καμόντων,
 Οὐδέ μὲ πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἔωσιν·
 Ἄλλ' αὐτως ἀλάλημαι ἂν' εὐρυπυλὲς Αἴδος δῶ.
 75 Καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὶς
 Νίσσομαι ἐξ Αἴδαο, ἐπὴν με πυρὸς λειλάχητε.
 Οὐ μὲν γὰρ ζωοὶ γε φίλων ἀπἄνευθεν ἑταίρων
 Βουλὰς ἐξόμενοι βουλεύσομεν· ἄλλ' ἐμὲ μὲν Κῆρ
 Ἀμφέχανε στεγερή, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ·
 80 Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Τείχει ὑπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.

Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἷ κε πίθῃαι.
 Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπἄνευθε τιθήμεναι ὅστε', Ἀχιλλεῦ·
 Ἄλλ' ὁμοῦ, ὥς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
 85 Εὖτε με τυτθὸν ἔοντα Μενόιτιος ἐξ Ὀπóεντος
 Ἠγάγεν ὑμέτερόνδ', ἀνδροκτασίης ὑπο λυγρῆς,
 Ἦμαι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
 Νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστρογάλοισι χολωθεὶς·
 Ἐνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεύς,
 90 Ἐτραφέ τ' ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν·
 Ὡς δὲ καὶ ὁστέα νῶϊν ἐμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι,
 Χρῦσεος ἀμφιφορέας, τὸν τοι πόρε πότνια μήτηρ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Τίπτε μοι, ἦ θείῃ κεφαλῇ, δεῦρ' εἰλήλουθας,
 95 Καὶ μοι ταῦτα ἕκαστ' ἐπιτέλλειαι; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὥς σὺ κελεύεις.

Ἀλλά μοι ἄσπον σιῇθι· μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε
Ἀλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπώμεσθαι γόοιο.

Ὡς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλησιν,
100 Οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός, ἥν' ἔτε καπνός,
ῥέχεται τειριγυῖα. ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
Χερσὶ τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν·

Ὡ πόποι, ἣ ῥά τις ἐσσι καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν
Ψυχὴ καὶ εἰδωλον· ἀτὰρ φρένες οὐκ ἐνὶ πάμπαν.

105 Παννυχίη γάρ μοι Παιροκλῆος δειλοῖο
Ψυχὴ ἐφαστήκει γοώσά τε μυρομένη τε,
Καὶ μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν· εἵκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ.

Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὕφ' ἡμερον ὥρσε γόοιο·
Μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως
110 Ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
Οὐρῆάς τ' ὠτρυνε καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην,
Πάντοθεν ἐν κλισιῶν· ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει,
Μηριόνης, Θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.

Οἱ δ' ἴσαν, ὕλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
115 Σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν
Πολλὰ δ' ἀνάντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχημά τ' ἦλθον.
Ἄλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης,
Αὐτίκ' ἄρα δοῦς ὑφικόμους ταναΐκῃ χαλκῷ

Τάμνον ἐπειγόμενοι· ταῖ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι
120 Πίπτον· τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοί,
Ἐκδεον ἡμιόνων· ταῖ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο,
Ἐλδόμεναι πεδίοιο, διὰ ῥωπήϊα πυκνά.

Πάντες δ' ὕλοτόμοι φιτροὺς φέρον· ὥς γὰρ ἀνώγει
Μηριόνης, Θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.

125 Καὶ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερώ, ἐνθ' ἄρ' Ἀχιλλεύς
Φράσσαστο Πατρόκλῳ μέγα ἥριον, ἡδὲ οἱ αὐτῷ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντη παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
Εἶατ' ἄρ' αὖθι μένοντες ἀολλέες. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
Αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπιολέμοισι κέλευσεν,

130 Χαλκὸν ζώννυσθαι, ζεῦξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον
Ἴππους· οἱ δ' ὤρυνντο, καὶ ἐν τεύχεσσι ἐδυνον.

Ἄν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἥνιοχοί τε·
Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εὔπετο πεζῶν,
Μυρίοι· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἐταῖροι.

135 Θορῆξί δὲ πάντα νέκυν καταεῖννον, ἅς ἐπέβαλλον
Κειρόμενοι· ὅπιθεν δὲ κάρη ἔχε διὸς Ἀχιλλεύς,
Ἀχνύμενος· ἔταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Αἰδόςδε.

Οἱ δ' ὅτε χώρον ἱκανον, ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεύς,
Κάτθεσαν, αἶψα δὲ οἱ μενοεικέα νῆγον ὕλην.

- 140 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάροκ' ἴδ' Ἀχιλλεύς·
 Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς, ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
 Τὴν ῥα Σπερχεῖω ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἶνοπα πόнтον·
 Σπερχεῖ', ἄλλως σοίγε πατήρ ἠρήσατο Πηλεΐς,
- 145 Κεῖσέ με ροστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Σοὶ τε κόμην κερέειν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἐκατόμβην·
 Πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτοῖσι μῆλ' ἱερέυσειν
 Ἐς πηγάς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις.
 Ὡς ἠρᾷθ' ὁ γέρον, σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
- 150 Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαι γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ κόμην ἐτάροιο φίλοιο
 Θῆκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὕφ' ἡμερον ὥρσε γόοιο.
 Καὶ νῦν κ' ὀδυρομένοισιν ἔδν φάος Ἥελιοιο,
- 155 Εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αἰψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς·
 Ἀτρεΐδῃ—σοὶ γάρ τε μάλιστα γέλαος Ἀχαιῶν
 Πείσσονται μῦθοισι—γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἄσαι.
 Νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
 Ὀπλεσθαι· τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ', οἷσι μάλιστα
- 160 Κήδεός ἐστι νέκυς· παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μερόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας εἵσας·
 Κηδεμόνες δὲ παρ' αὐτοῖσι μένον, καὶ νῆον ὕλην·
 Ποίησαν δὲ πυρὴν ἐκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα,
- 165 Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Πολλὰ δὲ ἦφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς
 Πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
 Δημόν ἐλὼν, ἐκάλυψε νέκυν μεγάρθυμος Ἀχιλλεύς
 Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νῆει·
- 170 Ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας,
 Πρὸς λέχεα κλίνων· πύσυχας δ' ἐριανύχνας ἵππους
 Ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μέγала στεναχίζων.
 Ἐννέα τῷγε ἄνακτι τραπέζῃς κύνες ἦσαν·
 Καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας·
- 175 Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοῦς,
 Χαλκῷ δηϊόων· κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα·
 Ἐν δὲ πυρὸς μένος ἦκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.
 Ὡμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
 Χαῖρέ μοι, ὦ Πατρόκλε, καὶ εἰν Αἶδαο δόμοισιν!
- 180 Πάντα γάρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
 Δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοῦς,
 Τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει· Ἐκτορα δ' οὔτι

Δάσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.

Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο·

185 Ἀλλὰ κύνας μὲν ἀλάλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη

Ἡματα καὶ νύκτας· ῥοδόεντι δὲ χρεῖεν ἐλαίῳ,

Ἀμβροσίῳ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρῦφοι ἐλκυστάζων.

Τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων

Οὐρανόθεν πεδίοιnde, κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα,

190 Ὅσσον ἐπείχε νέκυς· μὴ πρὶν μένος Ἡελίοιο

Σκήλει ἀμφὶ περὶ χροῶ ἵνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν.

Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου ἐκαίετο τεθνηῶτος.

Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς

Στάς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἤρᾱτ' Ἀνέμοισιν,

195 Βορρὴ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλὰ·

Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ, λιτάνευεν

Ἐλθέμεν, ὅφρα τύχιστα πυρὶ φλεγεθοίαιτο νεκροί,

Ἢ τῇ τε σεύαιτο καήμεναι. ὣκέα δ' Ἴρις

Ἀράων αἶουσα μετὰγγελος ἦλθ' Ἀνέμοισιν.

200 Οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαέος ἀθρόοι ἔνδον

Εἰλαπίνην δαίνυντο· θεούσα δὲ Ἴρις ἐπέστη

Βηλῷ ἐπὶ λιθέῳ. τοῖ δ' ὥς ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,

Πάντες ἀνήϊξαν, κάλειόν τέ μιν εἰς ἑῷ καστός·

Ἢ δ' αὖθ' ἔξεσθαι μὲν ἀνήγατο, εἶπε δὲ μῦθον·

205 Οὐχ ἔδος· εἴμι γάρ αὐτίς ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα,

Αἰθιόπων ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέξουσ' ἐκατόμβας

Ἀθανάτοισι, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαισώμαι ἱρῶν.

Ἀλλ' Ἀχιλεὺς Βορρὴν ἠδὲ Ζέφυρον κελαδεινὸν

Ἐλθεῖν ἀράται, καὶ ὑπίσχεται ἱερὰ καλὰ,

210 Ὅφρα πυρὴν ὀρσητε καήμεναι, ἧ ἔνι κῆϊται

Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάρχουσιν Ἀχαιοί.

Ἢ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς ἀπεβήσετο· τοῖ δ' ὀρέοντο

Ἢ ἧ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονέοντε πάροιθεν.

Αἶψα δὲ πόντον ἵκανον ἀήμεναι· ὦρτο δὲ κύμα

215 Πνοῖῃ ὑπο λιγυρῇ· Τροίην δ' ἐρίβωλον ἱκέσθην,

Ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην, μέγα δ' ἔαχε θεσπιδαῆς πῦρ.

Παννύχιοι δ' ἄρα τοίγε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον,

Φυσῶντες λιγέως· ὁ δὲ πάννυχος ὦκὺς Ἀχιλλεύς

Χρυσέου ἐκ κρητῆρος, ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,

220 Οἶνον ἀφυσσάμενος χαμᾶδις χέε, δεῦτε δὲ γαῖαν,

Ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο.

Ὡς δὲ πατὴρ οὔ παιδὸς ὀδύρεται ὅστέα καίων,

Νυμφίου, ὅστε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας·

Ὡς Ἀχιλεὺς ἐτάροιο ὀδύρετο ὅστέα καίων,

225 Ἐρπύζων παρὰ πυρκαϊήν, ἀδινὰ στεναχίζων.

- Ἦμος δ' Ἐωσφόρος εἴσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
 Ὅντε μετὰ κροκόπεπλος ὑπεῖρ ἅλα κίδναται ἥως,
 Τῆμος πυρκαϊὴ ἔμαραινέτο, παύσατο δὲ φλόξ.
 Οἱ δ' Ἄνεμοι πάλιν αὖτις ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι,
 230 Θρηϊκίον κατὰ πόντον· ὁ δ' ἔστανεν, οἰδματι θύων.
 Πηλείδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτέρωσε λιασθεῖς,
 Κλίνθη κεκμηώς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν.
 Οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρεΐωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο,
 Τῶν μιν ἐπερχομένων ὁμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν.
 235 Ἐξέτο δ' ὀρθωθείς, καὶ σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀρίστιδες Παναχαιῶν,
 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαι· αἴθοπι οἴνω
 Πᾶσαν, ὅπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ὅστέα Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο λέγωμεν,
 240 Εὐ διαγιγνώσκοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκται
 Ἐν μέσση γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἀνενθεν
 Ἐσχατιῇ καίοντ' ἐπιμῖξ, ἵπποι τε καὶ ἄνδρες—
 Καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
 Θείομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἀίδι κεύθωμαι.
 245 Τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα,
 Ἀλλ' ἐπεικέα τοῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ
 Εὐρύν θ' ὑψηλὸν τε τιθήμεναι, οἳ κεν ἐμεῖο
 Δευτεροὶ ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λήψησθε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο ποδώκεϊ Πηλείωνι.
 250 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνω,
 Ὅσσον ἐπὶ φλόξ ἦλθε, βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρῃ·
 Κλαίοντες δ' ἐτάροιο ἐνῆος ὀστέα λευκὰ
 Ἀλλεγον ἐς χρυσῇν φιάλῃν καὶ δίπλακα δημόν·
 Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες, ἐανῶ λιτὶ κάλυψαν·
 255 Τορνῶσαντο δὲ σῆμα, θεμεΐλιά τε προβάλλοντο
 Ἀμφὶ πυρῇ· εἴθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν.
 Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Αὐτοῦ λαὸν ἔρουκε, καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα·
 Νηῶν δ' ἔκφερ ἄεθλα, λέβητάς τε τρίποδάς τε,
 260 Ἴππους θ' ἡμιόνους τε, βοῶν τ' ἵφθιμα κάρηνα,
 Ἥδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, πολλὸν τε σίδηρον.
 Ἴππευσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλὰ ἄεθλα
 Θῆκε γυναῖκα ἀγασθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν,
 Καὶ τρίτοδ' ὠπῶντα δυωκαεικοσίμετρον,
 265 Τῷ πρώτῳ· αὐτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν
 Ἐξέτε, ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν·
 Αὐτὰρ τῷ τρίτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,
 Καλόν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὐτῶς·

- Τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύω χρυσοῖο τάλαντα ·
 270 Πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν.
 Στῇ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν ·
 Αἰρεῖδῃ τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ἰππῆας τὰδ' ἀεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
 Εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιεῖ,
 275 Ἦ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδε φεροίμην.
 Ἴστε γάρ, ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι ·
 Ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι · Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτοῦς
 Πατρὶ ἐμῷ Πηλῆϊ, ὃ δ' αὐτ' ἐμοὶ ἐγγυάλισεν.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω, καὶ μώνυχες ἵπποι ·
 280 Τοῖου γὰρ κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνίοχοιο,
 Ἰπίου, ὃ σφῶϊν μάλα πολλάκις ὕγρον ἔλαιον
 Χαϊτῶν κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λευκῷ.
 Τὸν τῶγ' ἐσταότες πενθείετον, οὔδεῖ δέ σφιν
 Χαῖται ἐρηρέδαται, τῷ δ' ἐστατον ἀχνυμένῳ κῆρ.
 285 Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόν, ὅστις Ἀχαιῶν
 Ἰπποισὶν τε πέποιθε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
 Ὡς φάτο Πηλεΐδης · ταχέες δ' ἱππῆες ἄγεσθην.
 ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἀναξ ἀνδρῶν Εὐμήλος,
 Ἀδμήτου φίλος υἱός, ὃς ἱπποσύνην ἐκέκαστο ·
 290 Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης,
 Ἴππους δὲ Τρωῶνς ὕπαγε ζυγόν, οὓς ποτ' ἀπηύρα
 Αἰνείαν, αἰτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Αἰρεΐδης ὦρτο ξανθὸς Μενέλαος
 Διογενῆς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκείας ἵππους,
 295 Αἶθην τὴν Ἀγαμέμνονέν, τὸν ἑόν τε Πόδαργον ·
 Τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχισιᾶδης Ἐχέπωλος
 Δῶρ', ἵνα μὴ οἱ ἔποιθ' ὑπὸ Ἴλιον ἡνεμόεσσαν,
 Ἀλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων · μέγα γάρ οἱ ἔδωκεν
 Ζεὺς ἄφερος, ραῖεν δ' ὄγ', ἐν ευρυχόρῳ Σικυῶνι ·
 300 Τὴν ὄγ' ὑπὸ ζυγὸν ἤγε, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν.
 Ἀντίλοχος δὲ τέταρτος εὐτρίχας ὠπλίσασθ' ἵππους,
 Νέστορος ἀγλαὸς υἱός, ὑπερθύμοιο ἀνακτος,
 Τοῦ Νηληϊάδαο · Πυλοιογενέες δὲ οἱ ἵπποι
 Ὠκύποδες φέρον ἄρμα. πατὴρ δὲ οἱ ἄγχι παραστάς
 305 Μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων, ροέοντι καὶ αὐτῷ ·
 Ἀντίλοχ', ἦτοι μὲν σε, νέον περ ἐόντ', ἐφίλησαν
 Ζεὺς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἱπποσύνας ἐδίδαξαν
 Παντοίας · τῷ καὶ σε διδασκόμεν οὔτι μάλα χρεῶ.
 Οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἐλίσσμεν · ἀλλὰ τοι ἵπποι
 310 Βάρδιστοι θείειν · τῷ τ' οἶω λοίγι' ἔσεσθαι.
 Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ

- Πλείονα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ σύ, φίλος, μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
 Παντοίην, ἵνα μὴ σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα.
 315 Μῆτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἥ ἐ βίηφιν.
 Μῆτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
 Νῆα θοὴν ἰθύνει, ἐρεχθομένην ἀνέμοισιν.
 Μῆτι δ' ἡνίοχος περιγίγνεται ἡνίοχοιο.
 Ἄλλ' ὅς μὲν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἷσι πεποιθώς,
 320 Ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἐλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Ἴπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατίσχει.
 Ὃς δὲ κε κέρδεα εἶδῃ, ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους,
 Αἰεὶ τέρμ' ὁρόων, στρέφει ἐγγύθεν, οὐδὲ ἐ λήθει,
 Ὅπως τοπρῶτον τανύσῃ βοέοισιν ἱμάσιν.
 325 Ἄλλ' ἔχει ἀσφαλέως, καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει.
 Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς, οὐδὲ σε λήσει.
 Ἔστηκε ξύλον αὖτον, ὅσον τ' ὄργυι, ὑπὲρ αἴης,
 Ἡ δρυὸς ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ.
 Λαε δὲ τοῦ ἐκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκῶ,
 330 Ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ· λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς.
 Ἡ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνηῶτος,
 Ἡ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων,
 Καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδαρκῆς διὸς Ἀχιλλεύς.
 Τῷ σὺν μάλ' ἐγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἄρμα καὶ ἵππους.
 335 Αὐτὸς δὲ κλινθῆναι εὐπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ,
 Ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖν· αἰἶα τὸν δεξιὸν ἵππον
 Κένσαι ὁμοκλήσας, εἷξαι τέ οἱ ἡνία χερσίν.
 Ἐν νύσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω,
 Ὡς ἂν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἰκέσθαι
 340 Κύκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπανρεῖν,
 Μῆπως ἵππους τε τρώσῃς, κατὰ θ' ἄρματα ἄξης.
 Χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχεῖν δὲ σοὶ αὐτῷ
 Ἔσσεται. ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.
 Εἰ γάρ κ' ἐν νύσῃ γε παρὲξ ἐλάσῃσθα διώκων,
 345 Οὐκ ἔσθ', ὅς κε σ' ἔλῃσι μετάλμενος, οὐδὲ παρέλθῃ.
 Οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα διὸν ἐλαύνῃ,
 Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὅς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
 Ἡ τοὺς Λαομέδοντος, οἱ ἐνθάδε γ' ἔτραφεν ἐσθλοί.
 Ὡς εἰπὼν Νέστωρ Νηληϊὸς ἄψ ἐνὶ χώρῃ
 350 Ἔξει, ἐπεὶ ᾧ παιδὶ ἐκάστου πείρατ' ἔειπεν.
 Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος εὐτρίχας ὠπλίσασθ' ἵππους
 Ἀν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο.
 Πάλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλήρος θόρε Νεστορίδαο
 Ἀντιλόχου· μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὐμήλας.

- 355 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
 Τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἐλαυνέμεν· ὕστατος αὐτε
 Τυδεΐδης, ὃχ' ἄριστος ἐὼν, λάχ' ἐλαυνέμεν ἵππους.
 Στὰν δὲ μεταστοιχί· σήμηνε δὲ τέφρατ' Ἀχιλλεύς,
 Τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἶσεν
 360 Ἀντίθεον Φοῖνικα, ὅπασα πατρὸς ἐοῖο,
 Ὡς μεμνέωτο δρόμου, καὶ ἀληθεῖην ἀποείποι.
 Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποιν μᾶστιγας ἄειραν,
 Πέπληγόν θ' ἱμάσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν,
 Ἐσσυμένως· οἱ δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο,
 365 Νόσφι νεῶν, ταχέως· ὑπὸ δὲ στέρονοισι κονίη
 Ἰστατ' ἀειρομένη, ὥστε νέφος ἦε θύελλα·
 Χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ προῖης ἀνέμοιο.
 Ἀρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πῖλνατο πουλυβοτείρῃ,
 Ἄλλοτε δ' αἶξασκε μετήορα· τοῖ δ' ἐλατῆρες
 370 Ἔστασαν ἐν δίφροισι· πάτασσε δὲ θυμὸς ἐκάστου,
 Νίκης ἱεμένων· κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος
 Ἴπποις, οἱ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι
 Ἀψ' ἐφ' ἄλὸς πολιῆς, τότε δὴ ἀρετὴ γε ἐκάστου
 375 Φαίνεται, ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθῃ δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
 Αἰ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι.
 Τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι,
 Τρώϊοι· οὐδέ τι πολλὸν ἀνενθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς·
 Αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν εἵκτην,
 380 Προῖη δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον· εὐρέε τ' ὥμω
 Θέρεμετ'· ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθην.
 Καὶ νύ κεν ἦ παρελάσσει, ἦ ἀμφήριστον ἔθηνεν,
 Εἰ μὴ Τυδεὸς νῦν κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὅς ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μᾶστιγα φαεινὴν.
 385 Τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωιομένοιο,
 Οὐνεκα τὰς μὲν ὄρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας,
 Οἱ δὲ οἱ ἐβλάφθησαν, ἀνεν κέντροιο θέοντες.
 Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφθηράμενος λάθ' Ἀπόλλων
 Τυδεΐδην, μάλα δ' ὦκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν·
 390 Δῶκε δὲ οἱ μᾶστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνῆκεν.
 Ἥ δὲ μετ' Ἀδμήτου νῖον κοτέουσ' ἐβεβήκει,
 Ἴππειον δὲ οἱ ἦξε θεὰ ζυγόν· αἱ δὲ οἱ ἵπποι
 Ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, θυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη·
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη,
 395 Ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, στόμα τε ῥινάς τε·
 Θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι· τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 Δακρυόφι πλησθην, θαλερὴ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή.

Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
 Πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος· ἐν γὰρ Ἀθήνῃ
 400 Ἴπποις ἦκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Αἰρείδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος·
 Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο·

Ἐμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὅτι τάχιστα!
 Ἦτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν οὔτι κελεύω,

405 Τυδεΐδew ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθήνῃ
 Νῦν ὥρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν.
 Ἴππους δ' Αἰρεΐδαο κιχάνετε, μηδὲ λίπησθον,
 Καρπαλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχεῖν καταχεύῃ
 Αἶθρῃ, θῆλος ἐοῦσα· τίη λείπεσθε, φέριστοι;

410 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·
 Οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 Ἔσσεται, ἀντίκα δ' ὕμμε κατακτενεῖ ὀξεῖ χαλκῷ,
 Αἶ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον·
 Ἄλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ σπένδεται ὅτι τάχιστα.

415 Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἡδὲ νοήσω,
 Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, οὐδὲ με λήσει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 Μᾶλλον ἐπεδραμέτην ὀλίγον χρόνον· αἶψα δ' ἔπειτα
 Στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἶδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης·

420 Ῥωχμὸς ἦν γαίης, ἥ χειμέριον ἅλὲν ὕδωρ
 Ἐξέφύηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα·
 Τῇ δ' εἶχεν Μενέλαος, ἁματροχίας ἀλεείνων.
 Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
 Ἐκτὸς ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.

425 Αἰρεΐδης δ' ἔδδειςε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγῶνει·
 Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάξαι· ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους!
 Στεινωπὸς γὰρ ὁδός, τάχα δ' εὐρυτέρῃ παρελάσσεις·
 Μήπως ἀμφοτέρους δηλήσῃς, ἄρματι κύρσας.

Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνεν,
 430 Κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὥς οὐκ αἴοντι ἐοικώς.

Ὅσσα δὲ δίσκον οὔρα κατωμαδίῳ πέλονται,
 ὄντ' αἰξὸς ἀφῆκεν ἀνὴρ, πειρώμενος ἥβης,
 Τόσσον ἐπεδραμέτην· αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
 Αἰρεΐδew· αὐτὸς γὰρ ἐκὼν μεθέτηκεν ἐλαύνειν,
 435 Μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἐνὶ μώνυχες ἵπποι,
 Δίφρους τ' ἀνστρέψειαν εὐπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ
 Ἐν κορίησι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.

Τὸν καὶ νεικεῖων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο βροτῶν ὀλωότερος ἄλλος!
 440 Ἐφ' ὃ· ἐπεὶ οὐ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνυσθαι Ἀχαιοί.

Ἄλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὥς ἄτερ ὄρκου οἷσῃ ἄεθλον.

Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·

Μῆ μοι ἐρύκεσθον, μηδ' ἕστατον ἀχνυμένῳ κῆρ.

Φθῆσονται τούτοισι πόδες καὶ γούνα καμόντα,

445 Ἦ ὑμῖν· ἄρφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,

Μᾶλλον ἐπεδραμέτην, τάχα δὲ σφισιν ἄγχι γέγοντο.

Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο

Ἴππους· τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίῳ.

450 Πρῶτος δ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἐφράσαθ' ἵππους·

Ἥστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ.

Τοιοῦτο δ', ἄνευθεν ἐόντος, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας

Ἐγὼ· φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπεία προὔχοντα,

Ὃς τὸ μὲν ἄλλο τύσον φοῖνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ

455 Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον, ἥντε μήνη.

Στῇ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,

Οἷος ἐγὼν ἵππους ἀνγάζομαι, ἥ καὶ ὑμεῖς;

Ἄλλοι μοι δοκεῖνσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,

460 Ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται· αἱ δὲ που αὐτοῦ

Ἐβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἱ κεῖσέ γε φέρεται ἦσαν.

Ἦτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας,

Νῦν δ' οὐπὴ δύναμαι ἰδέειν· πάντη δὲ μοι ὅσσε

Τρωϊκὸν ἅμ πεδίον παπταίνεται εἰσορόωντι.

465 Πὲ τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσθη

Εὐ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτίχησεν ἐλίζας·

Ἐνθα μιν ἐκπεσέειν οἴω, σὶν θ' ἄρματα ἄξει·

Αἱ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν.

Ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὑμμεῖς ἀνασιαδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε

470 Εὐ διαγιγνώσκω· δοκεῖ δὲ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ

Αἰτωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει,

Τυδεὸς ἵπποδάμου υἱός, κρατερός Διομήδης.

Τὸν δ' αἰσχροῦς ἐνέτισπεν Οἰλῆος ταχὺς Αἴας·

Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; αἱ δὲ τ' ἄνευθεν

475 Ἴπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίῳ διένειται.

Οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον,

Οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρεται ὅσσε·

Ἄλλ' αἰεὶ μῦθοις λαβρεύεαι· οὐδέ τί σε χρὴ

Λαβραγόρην ἔμμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.

480 Ἴπποι δ' αὐταὶ ἔασι παροίτεροι, αἱ τοι πάρος περ,

Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐληρα βέβηκεν.

Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγός ἀντίον ἦνδα·

Αἴαν, νείκει ἄριστε, κακοφραδές! ἄλλα τε πάντα

Δεύειαι Ἀργείων · ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.

485 Δεῦρό νυν, ἣ τρίποδος περιδώμεθον ἢ ἐλέβητος ·

Ἰστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω,
Ὀππότεραι πρόσθ' ἵπποι · ἵνα γνοίης ἀποτίνων.

Ὡς ἔφαι' · ὦρνυτο δ' αὐτίκ' Οἴληος ταχὺς Αἴας,
Χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν.

490 Καὶ νῦ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἕρις γένητ' ἀμφοτέροισιν,
Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον ·

Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν,
Αἴαν, Ἰδομενεῦ τε, κακοῖς · ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.

Καὶ δ' ἄλλω νεμεσῆτον, ὅτις τοιαυτὰ γε ῥέξει.

495 Ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσὶν ὁράσθε
Ἴππους · οἱ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπαιγόμενοι περὶ νίκης
Ἐνθαῦδ' ἐλεύσονται · τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
Ἴππους Ἀργείων, οἱ δεῦτεροι, οἱ τε πάροιθεν.

Ὡς φάτο · Τυδεΐδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων,

500 Μάστι δ' αἰὲν ἔλανε κατωμαδόν · οἱ δὲ οἱ ἵπποι
Ῥψός' ἀειρέσθην ῥίμφα πρήσسونτε κέλευθον.

Αἰεὶ δ' ἠνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον ·

Ἄρματα δέ, χρυσῷ πεπνυκασμένα κασσιτέρῳ τε,

Ἴπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον · οὐδὲ τι πολλή

505 Γίγνεται ἐπισσώτρων ἄρματροχιῇ κατόπισθεν

Ἐν λεπτῇ κονίῃ · τῶ δὲ σπεύδοντε πετέεσθην.

Στῇ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι · πολὺς δ' ἀνεκῆκιν ἰδρῶς

Ἴππων, ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε.

Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,

510 Κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγόν. οὐδὲ μᾶτῃσιν

Ἰφθίμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον ·

Δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα,

Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα φέρειν · ὁ δ' ἔλυνεν ὑφ' ἵππους.

Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηληϊῆος ἤλασεν ἵππους,

515 Κέρδεσιν, οὐτι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον ·

Ἀλλὰ καὶ ὥς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκέας ἵππους.

Ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς ῥά τ' ἄνακτα

Ἐλκῃσιν πεδίλοιο τιταινόμενος σὺν ἄχεσφιν ·

Τοῦ μὲν τε ψάφουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι

520 Οὐραῖαι · ὁ δὲ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλή

Χώρη μεσσηγύς, πολέος πεδίλοιο θέοντος ·

Τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο

Λείπει' · ἀτὰρ ταπρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λείλειπτο,

Ἀλλὰ μιν αἶψα κίχεν · ὀφέλλετο γὰρ μένος ἧν

525 Ἴππον τῆς Ἀγαμέμνονέης, καλλίτριχος Αἰθήης.

Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένητο δρόμος ἀμφοτέροισιν,

- Τῷ κέν μιν παρέλασσε, οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν.
 Αὐτὰρ Μοριόνης, θεράπων εὖς Ἰδομενῆος,
 Λαίπει' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν·
 530 Βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
 ἥμιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνόμενος ἄρμ' ἐν ἀγῶνι.
 Τῖός δ' Ἀδμήτοιο πανύστατος ἦλυθεν ἄλλων,
 ἔλκων ἄρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ὤκτειρε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς·
 535 Στάς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντι ἀγόρευεν·
 Λοῖσθος ἀνὴρ ὠρίστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν αἰθλιον, ὥς ἐπιεικές,
 Δεύτερ'· αὐτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδεὸς υἱός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ὥς ἐκέλευεν·
 540 Καὶ νύ κέ οἱ πόρην ἵππον — ἐπήνησαν γὰρ Ἀχαιοί —
 Εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 Πηλεΐδην Ἀχιλῆα δίκη ἡμείψαι ἀναστάς·
 Ὡς Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἵ κε τελέσσης
 Τοῦτο ἔπος· μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον,
 545 Τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβεν ἄρματα καὶ ταχέ' ἵππω,
 Αὐτὸς τ' ἐσθλὸς ἐών· ἄλλ' ὠφέλει ἀθανάτοισιν
 Εὐχεσθαι· τό κεν οὔτι πανίστατος ἦλθε διώκων.
 Εἰ δέ μιν οἰκτείρεις, καὶ τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,
 Ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκός,
 550 Καὶ πρόβατ', εἰσὶ δέ τοι δμῶαί καὶ μώνυχες ἵπποι·
 Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον,
 Ἥε καὶ ἀντίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
 Τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθήτω,
 Ἀνδρῶν ὅς κ' ἐθέλῃσιν ἐμοὶ χεῖρεσσι μάχεσθαι.
 555 Ὡς φάτο· μεῖδυσεν δὲ ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
 Χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος·
 Καὶ μιν ὑμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δὴ με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο
 Εὐμήλω ἐπιδοῦναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσω.
 560 Δώσω οἱ θώρηκα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων,
 Χάλκεον, ᾧ περὶ χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο
 Ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιός ἐσται.
 Ἥ ῥα, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἑταίρῳ,
 Οἰσέμεναι κλισίῃθεν· ὃ δ' ὤχετο, καὶ οἱ ἔνεικεν.
 565 [Εὐμήλω δ' ἐν χερσὶ τίθει· ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων.]
 Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἀχεύων,
 Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κήρυξ
 Χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαί τ' ἐκέλευσεν
 Ἀργείους· ὃ δ' ἔπειτα μετιήδα ἰσόθεος φῶς·

- 570 Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας!
 Ἥσυχνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάβας δέ μοι ἵππους,
 τοὺς σοὺς πρόσθε βαλὼν, οἳ τοι πολὺ χεῖρονες ἦσαν.
 Ἄλλ' ἄγετ' Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Ἔς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσετε, μῆδ' ἐπ' ἀρωγῇ
 575 Μῆποτέ τις εἴπῃσιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βιησάμενος Μενέλαος,
 Οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἳ πολὺ χεῖρονες ἦσαν
 Ἴπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε.
 Εἰ δ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καὶ μ' οὔτινά φημι
 580 Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθὺς γὰρ ἔσται.
 Ἀντίλοχ', εἰ δ' ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ἧ θέμις ἐστίν,
 Στάς ἵππων προπάροιθε καὶ ἄρματος, αὐτὰρ ἱμάσθλην
 Χερσὶν ἔχων ῥαδιήν, ἥπερ τοπρόσθεν ἔλαυνες,
 Ἴππων ἀψάμενος, γαίηοχον ἔννοσιγαίον
 585 Ὀμνυθι, μὴ μὲν ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλω ἄρμα πεδῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ἤνδα·
 Ἄνσχεο νῦν· πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι
 Σεῖο, ἄραξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
 Οἶσθ', οἶαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίμῳ τελέθουσιν·
 590 Κραιπνότερος μὲν γὰρ τε νόος, λεπτή δὲ τε μῆτις.
 Τῷ τοι ἐπιτήλῳ κραδίη· ἵππον δὲ τοι αὐτὸς
 Δώσω, τὴν ἀρόμην· εἰ καὶ νῦν κεν οἴκοθεν ἄλλο
 Μεῖζον ἐπαίτησας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
 Βουλοίμην, ἧ σοίγε, Διοτρεφές, ἤματα πάντα
 595 Ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἄλιτρος.
 Ἥ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγάρυμον Νίστορος υἱὸς
 Ἐν χεῖρεσσι τίθει Μενελάου. τοῖο δὲ θυμὸς
 Ἰάνθῃ, ὥς εἰ τε περὶ σταχύεσσιν ἔερση
 Λήϊον ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι·
 600 Ὡς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθῃ.
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχε, νῦν μὲν τοι ἐγὼν ὑποτίξομαι αὐτός,
 Χωόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρίορος, οὐδ' ἀεσίφρων
 Ἥσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.
 605 Δεύτερον αὖτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἡεροπεύειν.
 Οὐ γὰρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν·
 Ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες, καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
 Σὸς τε πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεὸς, εἵνεκ' ἐμεῖο·
 Τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, ἠδὲ καὶ ἵππον
 610 Δώσω, ἐμὴν περ ἐοῦσαν· ἵνα γνῶίωσι καὶ οἶδε,
 Ὡς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφύαλος καὶ ἀπηγής.
 Ἥ ῥα, καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἐταίρῳ

- Ἴππον ἄγειν· ὁ δ' ἔπειτα λήβηθ' ἔλε παμφανόωντα.
 Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύω χρυσοῖο τάλαντα,
 615 Τείρατος, ὡς ἔλασεν. πέμπτον δ' ὑπελείπειτ' ἄεθλον,
 Ἀμφίθειος φιάλη· τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀργείων ἂν ἀγῶνα φέρον, καὶ ἔειπε παραστάς·
 Τῇ νῦν, καὶ σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω,
 Πατρόκλοιο τάφου μνήμ' ἔμμεναι. οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
 620 Ὀφει ἐν Ἀργείοισι· δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον
 Αὐτῶς· οὐ γὰρ πῦξ γε μαχήσεται, οὐδὲ παλαίσεις,
 Οὐδὲ τ' ἀκοντιστὴν ἐσδύσεται, οὐδὲ πόδεσσιν
 Θεύσεται· ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων,
 625 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυνῆ, φίλος, πόδες, οὐδ' ἐτι χεῖρες
 Ὡμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραῖ.
 Εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 630 Ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτιον Ἐπειοὶ
 Βουπρασίου, παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος ἄεθλα·
 Ἐνθ' οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετ', οὔτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
 Οὔτ' αὐτῶν Πυλίων, οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 Πῦξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἴηρος υἱόν·
 635 Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη·
 Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρὰ δαίμον, ἐσθλὸν ἔοντα·
 Δουρὶ δ' ὑπερέβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον.
 Οἰοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
 Πλήθει πρόσθε βαλόντιες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
 640 Οὔνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφει λείπειτ' ἄεθλα.
 Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν,
 Ἐμπεδον ἡνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάλιστα κέλευεν.
 Ὡς ποτ' ἔον· νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων
 Ἔργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρόη γῆραϊ λυγρῷ
 645 Πείθεσθαι, τότε δ' αὖτε μετεπρεπον ἡρώεσσιν.
 Ἄλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἐταῖρον ἄεθλοισι κτερεῖζε.
 Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
 Ὡς μεν αἰεὶ μέμνησαι ἐνῆος, οὐδέ σε λήθω
 Τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
 650 Σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν.
 Ὡς φάτο· Πηλεΐδης δὲ πολὺν καθ' ὅμιλον Ἀχαιῶν
 ὤχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδαο.
 Αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλκιμύωνος θῆκεν ἄεθλα
 Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδησ' ἐν ἀγῶνι
 655 Ἐξέτε', ἀδμήτην, ἦτ' ἀλγίστην δαμάσασθαι·

Τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.

Στῇ δ' ὄρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,

Ἄνδρες δ'ὤν περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω

660 Πύξ μάλ' ἀνασχομένῳ πεπληγέμεν. ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων

Δῶν καμμονίην, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί,

Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κλισίῃνδε νεέσθω·

Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἷσεται ἀμφικύπελλον.

Ὡς ἔφατ'· ὦρνυτο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε,

665 Εἰδῶς πυγμαχίης, υἱὸς Παροπῆος Ἐπειός·

Ἄφατο δ' ἡμιόνου ταλαεργοῦ, φώνησέν τε·

Ἄσπον ἴτω, ὅστις δέπας οἷσεται ἀμφικύπελλον·

Ἡμίονον δ' οὐ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,

Πυγμαῖ νικήσαντ'· ἐπεὶ εὐχομαι εἶναι ἄριστος.

670 Ἥ οὐχ ἄλκις, ὅτι μάχης ἐπιδεύομαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν

Ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαίμονα φῶτα γενέσθαι.

Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·

Ἀντικρὺ χροῖα τε ῥήξω, σὺν τ' οὐτέ' ἀράξω.

Κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὐθι μενόντων

675 Οἳ κέ μιν ἐξοίσουσιν, ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.

Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

Εὐρύαλος δέ οἱ οἶος ἀνίστατο, ἰσόθεος φῶς,

Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος,

Ὃς ποῖτε Θήβαςδ' ἦλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο

680 Ἐς τάφον· ἐνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.

Τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο,

Θαρσύνων ἔπessin, μέγα δ' αἰτῷ βούλετο νίκην.

Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακιάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα

Δῶκεν ἱμάντας εὐτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.

685 Τῷ δὲ ζωσαμένῳ βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα·

Ἄντα δ' ἀνασχομένῳ χερσὶ στιβαρήσιν ἅμ' ἅμφω,

Σύν ᾧ ἔπεσον, σὺν δέ σφι βαρεῖται χεῖρες ἔμιχθεν.

Δεινὸς δὲ χροῖαδος γενύων γένει', ἔρρεε δ' ἰδρῶς

Πάντοθεν ἐκ μελέων· ἐπὶ δ' ὦρνυτο διὸς Ἐπειός,

690 Κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν

Ἔστήκειν· αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαιδίμα γυῖα.

Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φορκὸς Βορέῳ ἀναπάλλεται ἰχθὺς

Θῖν' ἐν φυκίῳεντι, μέγα δέ ἐ κῦμα κάλυψεν·

Ὡς πληγῆς ἀνέπαλτ'· αὐτὰρ μεγάρθυμος Ἐπειός

695 Χερσὶ λαβὼν ὦρθωσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι,

Οἳ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσιν,

Αἶμα παχὺ πτύοντα, κάρη βάλλονθ' ἐτέρωσε·

Καδ' δ' ἄλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἶσαν ἄγοντες·

- Ἄυτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.
 700 Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα,
 Δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς·
 Τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην,
 Τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῶν Ἀχαιοί·
 Ἄνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναῖκ' ἐς μέσσον ἔθηκεν,
 705 Πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, τῶν δὲ ἑτεσσαράβοιον.
 Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὅρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου περὶρήσεσθον!
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδώς.
 710 Ζωσαμένω δ' ἄρα τώγε βάτην ἐς μέσσον ἄγωνα,
 Ἀγκάς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῆσιν·
 Ὡς ὅτ' ἀμείβοντες, τούστε κλυτὸς ἦραρε τέκτων,
 Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλείψων.
 Τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 715 Ἐλκόμενα στιρεῶς· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρώς·
 Πυκναὶ δὲ σμῶδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὄμους
 Αἵματι φοινικίεσσαι ἀνέδραμον· οἳ δὲ μάλ' αἰεὶ
 Νίκης ἰέσθην, τρίποδος πέρι ποιητοῖο.
 Οὔτ' Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὔδεις τε πελάσσαι,
 720 Οὔτ' Αἴας δύνατο, κρατερὴ δ' ἔχεν ἱς Ὀδυσῆος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνιάζον ἐὺκνήμιδας Ἀχαιοὺς,
 Δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἥ ἔμ' ἀνάειρ', ἧ ἐγὼ σέ· τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει.
 725 Ὡς εἰπὼν ἀνάειρε· δόλου δ' οὐ λήθει' Ὀδυσσεύς
 Κόψ' ὅπιθεν κώληπα τυχῶν, ὑπέλυσε δὲ γυνῖα·
 Καδ δ' ἔβαλ' ἐξοπίσω· ἐπὶ δὲ στήθεσιν Ὀδυσσεὺς
 Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
 Δεύτερος αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 730 Κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὔδ' εἴ τ' ἔειρεν·
 Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
 Πλησίιοι ἀλλήλοισι, μιάνθησαν δὲ κοινῇ.
 Καὶ νῦ κε τοτρίτον αὐτίς ἀνείξαντ' ἐπάλαιον,
 Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκεν·
 735 Μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσιν·
 Νίκη δ' ἀμφοτέροισιν· ἀέθλια δ' ἴσ' ἀνελόντες
 Ἔρχεσθ', ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύουσιν Ἀχαιοί.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦ δ' ἐπίθοντο,
 Καὶ ῥ' ἀπομορξαμένω κοινῇ, δύσαντο χιτῶνας.
 740 Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτος ἄεθλα,
 Ἀργύρεον κρητῆρα, τετυγμένον· ἔξ δ' ἄρα μέτρα

- Χάνδανεν, αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 Πολλόν· ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὐ' ἤσκησαν,
 Φοῖνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἡρωεῖδ' ἀπόντον,
 745 Στήσαν δ' ἐν λιμένεσσι, Θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν·
 Τῖος δὲ Προιάμοιο Λυκάονος ὄνον ἔδωκεν
 Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὐνῆος.
 Καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἀέθλιον οὐ' ἐτάροιο,
 "Ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο·
 750 Δευτέρῳ αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ·
 Ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοιπὸν θῆκεν.
 Στῆ δ' ὄρθρος, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 "Ὅρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
 "Ὡς ἔφαι'· ὦρνυτο δ' αὐτίκ' Οἰλῆος ταχὺς Αἴας,
 755 Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱός,
 Ἀντίλοχος· ὁ γὰρ αὐτε νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα.
 [Στὰν δὲ μεταστοιχεί· σήμηνε δὲ τέρματι Ἀχιλλεὺς.]
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὥκα δ' ἔπειτα
 Ἐκφερ' Οἰλιάδης· ἐπὶ δ' ὦρνυτο δῖος Ὀδυσσεὺς
 760 Ἀγχι μάλ'· ὥς ὅτε τίς τε γυναικὸς εὐζώνοιο
 Στήθεός ἐστι κανῶν, ὄντι' εὐ' μάλα χερσὶ ταχύσση,
 Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει
 Στήθεος· ὥς Ὀδυσσεὺς θέεν ἐγγύθεν· αὐτὰρ ὀπισθεν
 Ἰχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι·
 765 Καὶ δ' ἄρα οἳ κεφαλῆς χε' αὐτμένα δῖος Ὀδυσσεύς,
 Αἰεὶ ῥίμφα θέων· ἵαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
 Νίκης ἱμένῳ, μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευρον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς
 Εὐχεται Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ὄν κατὰ θυμόν·
 770 Κλυῖθι, θεῖά, ἀγαθὴ μοι ἐπιβόροθος ἐλθε ποδοῖν!
 "Ὡς ἔφαι' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλον ἐπαΐξασθαι ἀέθλον,
 Ἐνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων — βλάψεν γὰρ Ἀθήνη —
 775 Τῇ ῥα βοῶν κέχυι' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων,
 Οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
 Ἐν δ' ὄνθου βοέου πλητο στόμα τε ῥινὰς τε.
 Κρητῆρ' αὐτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 "Ὡς ἦλθε φθάμενος· ὁ δὲ βοῦν ἔλε φαίδιμος Αἴας.
 780 Στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραυλόιο,
 "Ὀνθον ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 "Ὡ πόποι, ἦ μ' ἐβλάψε θεῖα πόδις, ἦ τοπάρους περ,
 Μῆτηρ ὥς, Ὀδυσσῇ παρίσταται, ἦ δ' ἐπαρήγει.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἠδὺ γέλασσαν.

- 783 Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λoiseθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον,
Μειδιόων, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Εἰδόσιν ὕμῃ ἐρέω πᾶσιν, φίλοι, ὧς ἔτι καὶ νῦν
Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιότερους ἀνθρώπους.
Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·
790 Οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων·
Ὠμογέροντα δὲ μὲν φασ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
Ποσσὶν ἐριδῆσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.
Ὡς φάτο· κῦδηνεν δὲ ποδῶκεα Πηλεΐωνα.
Τὸν δ' Ἀχιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
793 Ἀντίλοχ', οὐ μὲν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος,
Ἀλλὰ τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.
Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαλῶν.
Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
Θῆκε ἔς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
800 Τεύχεα Σαρπηδόντος, ἃ μιν Πάτροκλος ἀπηύρα.
Στῆ δ' ὕρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ἄνδρες δύο περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω,
Τεύχεα ἑσταμένω, ταμεσίχροα χαλκὸν ἐλόντε,
Ἀλλήλων προπάροιθεν ὁμίλου πειρηθῆναι.
803 Ὀππότερός κε φθῆσιν ὀρεξάμενος χροά καλόν,
Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων, διὰ τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα·
Τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
Καλόν, Θρηϊκίον, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων.
Τεύχεα δ' ἀμφοτέρω ξυνῆϊα ταῦτα φερέσθων·
810 Καὶ σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.
Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ἄν δ' ἄρα Τυδεΐδης ὦρτο, κρατερός Διομήδης.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
Ἐς μέσον ἀμφοτέρω συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
815 Δεινὸν δερκομένω· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιούς.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρεῖς μὲν ἐπήϊξαν, τρεῖς δὲ σχεδὸν ὠρμήθησαν.
Ἐνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσῃν
Νύξ', οὐδὲ χροὸ' ἵκανεν· ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ.
820 Τυδεΐδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο
Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῆ.
Καὶ τότε δὴ ῥ' Αἴαντι περιδδείςαντες Ἀχαιοί,
Πανσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἴσ' ἀνελέσθαι.
Αὐτὰρ Τυδεΐδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρωος
825 Σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι.
Αὐτὰρ Πηλεΐδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,
Ὅν πρὶν μὲν ὀλπτασκε μέγα σθέρος Ἡετίωνος·

- Ἄλλ' ἦτοι τὸν ἔπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Τὸν δ' ἄγει' ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσιν.
 830 Στῆ δ' ὄρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 "Ὀρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
 Εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίονες ἀγροί,
 "Εξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς
 Χρεώμενος· οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου
 835 Ποιμήν, οὐδ' ἀροτὴρ εἰς ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρῆξει.
 "Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 "Ἄν δέ Λεοντήος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο,
 "Ἄν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης καὶ δῖος Ἐπειός.
 Ἐξείης δ' ἴσταντο· σέλον δ' ἔλε δῖος Ἐπειός,
 840 Ἦκε δέ δινήσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Δεύτερος αὐτ' ἀφῆκε Λεοντιεύς ὄξος Ἄρης·
 Τοτρίτον αὐτ' ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 [Χειρὸς ἄπο στιβασῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων.]
 Ἄλλ' οἷε δὴ σόλον εἶλε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 845 "Ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ·
 Ἡ δέ θ' ἐλισσόμενη πέτεται διὰ βοῦς ἀγυαίας·
 Τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἐβόησαν.
 Ἀνστάντες δ' ἑταροὶ Πολυποΐταο κρατεροῖο
 Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἔφερον βασιλῆος ἀέθλον.
 850 Αὐτὰρ ὁ τοξευτῆσι τίθει ἰόνετα σίδηρον,
 Καὶ δ' ἐτίθει δ. κα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα·
 Ἰστὸν δ' ἔστησεν νηὸς κυανοπρώροιο
 Τηλοῦ ἐπὶ φαμάθοις· ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
 Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδός, ἧς ἄρ' ἀνώγει
 855 Τοξεύειν. ὃς μὲν κε βύλῃ τρήρωνα πέλειαν,
 Πάντας ἀειράμενος πελέκεας, οἰκόνδε φερέσθω·
 "Ὅς δέ κε μηρίνθοιο τύχη, ὄρνιθος ἀμαρτῶν —
 "Ἦσων γάρ δὴ κεῖνος — ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα.
 "Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα βῆν Τεύκροιο ἀνακτος,
 860 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων εὖς Ἰδομενῆος.
 Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ πᾶλλον ἐλόντες·
 Τεύκρος δὲ πρῶτος κλήρῳ λάχεν. αὐτίκα δ' ἰὼν
 Ἦκεν ἐπικρατέως, οὐδ' ἠπέλησεν ἀνακτι
 Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην.
 865 "Ὀρνιθος μὲν ἄμαρτε· μέγηρε γάρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων·
 Αὐτὰρ ὁ μήρινθον βάλε παρ πόδα, τῇ δέδεται ὄρνις·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε-πικρὸς οἰστός.
 Ἡ μὲν ἔπειτ' ἦϊξε πρὸς οὐρανόν, ἧ δὲ παρείθη
 Μήρινθος ποτὶ γαῖαν· αὐτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί.
 870 Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσσε χειρὸς

- Τόξον· ἀτὰρ δὴ οἷστόν ἑχεν πάλαι, ὥς ἔθυνεν.
 Αὐτίκα δ' ἠπειλήσεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
 Ἀρῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην.
 Ἦψι δ' ὑπὸ νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλειαν·
 375 Τῇ ῥ' ὄγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην·
 Ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος· τὸ μὲν ἄψ ἐπὶ γαίῃ
 Πρόσθεν Μηριόναο πάγῃ ποδός· αὐτὰρ ἡ ὄρνις
 Ἰστώ ἐφεξομένη νηὸς κυανοπρώροιο,
 Αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερά πυκνὰ λίσσθεν.
 380 Ὡκύς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης πελέεας δέκα πάντας ἄειρεν,
 Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
 385 Κὰδ δὲ λέβητ' ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα
 Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καὶ ῥ' ἡμονες ἄνδρες ἀνέστην·
 Ἄν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων εὖς Ἰδομενῆος.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε ποδάρχης δῖος Ἀχιλλεύς·
 390 Ἀτρεΐδῃ· ἴδμεν γάρ, ὅσον προβέβηκας ἀπάντων,
 Ἥδ' ὅσον δυνάμει τε καὶ ἡμασιν ἔπλεν ἄριστος·
 Ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
 Ἔρχευ, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνη ἥρωϊ πόρῳμεν,
 Εἰ σύ γε σῶ θυμῷ ἐθέλοισ· κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
 395 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 Δῶκε δὲ Μηριόνη δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ ὄγ' ἥρως
 Ταλθυβίῳ κήρυκε δίδου περικαλλὲς ἄεθλον.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Ω.

Ludis peractis, cœnæ somnoque se dant Achivi; Achilles noctem insomnem ducit, maneque Hectorem curru religatum circa tumulum Patrocli raptat (1-18). Eam contumelia plures per dies repetitam, inter deos, partim dolentes, partim lætantes, miseratus Apollo, qui corpus adhuc integrum servabat, graviter conqueritur (19-54). Itaque Jupiter per Thetidem, ab Iride arcessitam, imperat Achilli, ut ab sævitiâ desistat, et corpus redimentibus tradere ne recuset; simul ejusdem mandatu Iris cohortatur Priamum, ut oblato redemptionis pretio filium recipiat (55-186). Geruntur hæc duodecimo post mortem Hectoris die, quo Priamus sub noctem, Hecubæ cæteris omnibus remotis, qui iter morarentur, pretiosa dona colligit, hisque currum onerari, ab Idæo præcone ducendum sibi alium parari jubet (187-282); tum libatione factâ, et de tro omine accepto, iter ingreditur (283-330). Ei Jovis missus occurrit Mercurius, a quo per sopitos vigiles ad tabernaculum heroïs deducitur (331-467). Achilles, a rege supplice facili exoratus, pretium redemptionis accipit, corpus ei lotum et vestibus involutum restituit, undecim dies induciarum sepulturam concedit, cœnæque adhibitum honestissime dimittit (468-676). Primâ luce postridie, Mercurio duce, Priamus ad urbem refert corpus, cujus visendi causa obviam effusi Trojani lamentantur; mox in aulâ positum præter conductos cantores, plorant Andromache, Hecuba, Helena (677-776). Exstructo deinde rogo, celebratur funeralis cum epulo (777-804).

Ἑκτορος λύτρα.

Αυτό δ' ἄγών, λαοὶ δὲ θοᾶς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
 Ἑσκίδναντ' ἰέναι· τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
 Ἐπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Κλαῖε, φίλου ἐτάρου μεμνημένος, οὐδὲ μιν ὕπνος
 5 Ἥρι πανδαμάτωρ· ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα,

- Πατρόκλου ποθέων ἀδροιτῆτά τε καὶ μένος ἧῦ·
 Ἦδ' ὅποσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἄλγεα,
 Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
 Τῶν μιμνησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,
 10 Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος ἄλλοτε δ' αὐτε
 Τητιός, ἄλλοτε δὲ προηνής· τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς
 Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἄλός, οὐδέ μιν Ἡὼς
 Φαινομένη λήθεσκεν ὑπεῖρ ἅλα τ' ἠϊόνας τε.
 Ἄλλ' ὄγ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
 15 Ἐκτορα δ' ἔλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὀπισθεν·
 Τρεῖς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδαο θανόντος,
 Αὐτὶς ἐνὶ κλισίῃ πανέσκετο· τόνδε δ' ἔασκεν
 Ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα. τοῖο δ' Ἀπόλλων
 Πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροῖ', φῶτ' ἐλεαίρων,
 20 Καὶ τεθνηότα περ· περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλνπτειν
 Χρυσεῖη, ἵνα μὴ μιν ἀποδρῦφοι ἐλκυστάζων.
 Ὡς ὁ μὲν Ἐκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων.
 Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰςυρόωντες,
 Κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον εὖσκοπον Ἀργειφόντην.
 25 Ἐνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐήνδανεν, οὐδέ ποθ' Ἥρη,
 Οὐδὲ Ποσειδάων', οὐδὲ γλαυκώπιδι Κούρη·
 Ἄλλ' ἔχον, ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
 Καὶ Πριάμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' αὐτῆς·
 Ὅς νεῖκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο,
 30 Τὴν δ' ἦνθησ', ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτῃ γένετ' ἡώς,
 Καὶ τότε ἄρ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Σχέτλιοί ἐστε, θεοί, δηλήμονες! οὐ νῦν ποθ' ὑμῖν
 Ἐκτωρ μῆρι' ἔκχε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
 35 Τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε, νέκυν περ ἑόντα, σαῶσαι,
 Ἥ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν καὶ μητέρι καὶ τέκεϊ ᾧ,
 Καὶ πατέρι Πριάμῳ λαοῖσί τε· τοὶ κέ μιν ὦκα
 Ἐν πυρὶ κήαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν.
 Ἄλλ' ὀλοῶ Ἀχιλῆϊ, θεοί, βούλεσθ' ἐπαρήγειν,
 40 Ὡς οὐτ' ἄρ' φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὐτε νόημα
 Γναμπτόν ἐνὶ στήθεσσι· λέων δ' ὥς, ἄγρια οἶδεν,
 Ὅστ' ἐπεὶ ἄρ' μεγάλη τε βίη καὶ ἀγήνορι θυμῷ
 Εἷσας, εἷς' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν·
 Ὡς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδῶς
 45 Γίγνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἧδ' ὀνίνησιν.
 Μέλλει μὲν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
 Ἦε κασίγνητον ὁμογάστριον, ἧε καὶ υἱόν·
 Ἄλλ' ἦτοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθέηκεν.

- Τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.
 50 Ἀὐτὰρ ὃγ' Ἑκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
 Ἴππων ἐξάπτων, περὶ σῆμ' ἐτάροιο φίλοιο
 ἔλκει· οὐ μὲν οἱ τόγε κάλλιον, οὐδὲ τ' ἄμεινον·
 Μὴ ἀγαθῷ περ ἐόντι νεμεσσηθῶμεν οἱ ἡμεῖς·
 Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.
- 65 Τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλετος Ἥρη·
 Εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, Ἀργυρότοξε,
 Εἰ δὴ ὁμῆν Ἀχιλλῆϊ καὶ Ἑκτορι θήσετε τιμὴν.
 Ἑκτωρ μὲν θνητός τε, γυναικὰ τε θήσατο μαζόν·
 Ἀὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεῶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτὴ
 60 Θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν,
 Πηλεΐ, ὃς περὶ κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισιν·
 Πάντες δ' ἀντιάσθαι, θεοί, γάμου· ἐν δὲ σὺ τοῖσιν
 Δαίνυ', ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἔταρ', αἰὲν ἄπιστε!
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
- 65 Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν.
 Οὐ μὲν γὰρ τιμὴ γε μί' ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ Ἑκτωρ
 Φίλιπτος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἱ ἐν Ἰλίῳ εἰσὶν·
 Ὡς γὰρ ἔμοιγ'· ἐπεὶ οὔτι φίλων ἡμάρτανε δώρων.
 Οὐ γὰρ μοι ποτε βωμὸς ἐδενέτο δαιτὸς εἵσης,
- 70 Δοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
 Ἄλλ' ἦτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν — οὐδὲ πῃ ἔστιν
 Λάθρη Ἀχιλλῆος — θρασὺν Ἑκτορα· ἥ γὰρ οἱ αἰεὶ
 Μήτηρ παρμεμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ.
 Ἄλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἄσπον ἐμείο,
- 75 Ὅφρα τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος, ὥς κεν Ἀχιλλεύς
 Δῶρων ἐκ Προιάμοιο λάχῃ, ἀπό θ' Ἑκτορα λύσῃ.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
 Μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης
 Ἐνθορε μείλανι πόντῳ· ἐπεστονάχῃσε δὲ λίμνῃ.
- 80 Ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἱκέλῃ, ἐς βυσσὸν ὕρουσεν,
 Ἦτε κατ' ἀγρανύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα,
 Ἐρχεται ὠμηστῆσιν ἐπ' ἰχθύσι Κῆρα φέρουσα.
 Εὖρε δ' ἐνὶ σπηΐ γλαφυρῷ Θέτιν, ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι
 Εἵαθ' ὀμηγερέες ἄλλαι θεαί· ἥ δ' ἐνὶ μέσσης
- 85 Κλαῖε μόρον οὐ παιδὸς ἀμύμονος, ὃς οἱ ἔμελλεν
 Φθίσειεθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.
 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πίδαας ὠκεία Ἴρις·
 Ὅρσο, Θέτι, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδώς.
 Τὴν δ' ἡμῖβει ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
- 90 Τίπτε με κείνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ
 Μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄρ' ἄκριτα θυμῷ.

- Εἴμι μὲν· οὐδ' ἄλιον ἔπος ἔσσεται, ὅ,τι κεν εἶπῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα κάλυμ' ἔλε δῖα θεάων
 Κυνέον, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος.
 95 Βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδὴν ἔμενος ὠκέα Ἴρις
 Ἠγεῖτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης.
 Ἀκτὴν δ' εἰσαναβάσαι, ἐς οὐρανὸν αἶχθήτην·
 Εὖρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
 Εἶαθ' ὀμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἑόντες.
 100 Ἡ δ' ἄρα παρ' Αἰὲ πατρὶ κατέεζετο, εἶξε δ' Ἀθήνη.
 Ἥρῃ δὲ χροῦσεον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκεν,
 Καὶ ῥ' εὐφροην' ἐπέεσσι· Θέτις δ' ὤρεξε πιοῦσα.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἥλυθες Οὐλύμπόνδε, θεὰ Θετί, κηδομένη περ,
 105 Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν· οἶδα καὶ αὐτός·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω, τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
 Ἐννῆμαρ δὴ νείκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
 Ἐκτορος ἀμφὶ νέκυι καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ·
 Κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον εὖσκοπον Ἀργειφόντην·
 110 Αὐτὰρ ἐγὼ τότε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω,
 Αἰδῶ καὶ φιλότῃτα τέην μετόπισθε φυλάσσω.
 Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθέ, καὶ νιεῖ σῳ ἐπίτειλον.
 Σκύζεσθαι οἱ εἰπέ θεοὺς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
 Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 115 Ἐκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν·
 Αἰ' κέν πως ἐμέ τε δείσῃ, ἀπό θ' Ἐκτορα λύσῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴωιν ἐφήσω,
 Λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήνῃ.
 120 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Θετίς ἀργυρόπεζα·
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἴξασα.
 Ἴξεν δ' ἐς κλισίην οὐ νιέος· ἐνθ' ἄρα τόνγε
 Εὖρ' ἀδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 Ἐσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον·
 125 Τοῖσι δ' οἷς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἰέρευτο.
 Ἡ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο κατέεζετο πότνια μήτηρ,
 Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκνον ἐμόν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων
 Σὴν ἔδεται κραδίην, μεμνημένος οὔτε τι σίτου,
 130 Οὐτ' εὐνῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότῃτι
 Μίσγεσθ'· οὐ γάρ μοι δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἤδη
 Ἀγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή·
 Ἀλλ' ἐμέθεν ζῆνες ὦκα, Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι.
 Σκύζεσθαι σοὶ φησι θεοὺς, ἐέ δ' ἔξοχα πάντων

- 135 Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 Ἔκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ λύσον, νεκροῖο δὲ δεῖξαι ἄποινα.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Τῇδ' εἴη· ὅς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
 140 Εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει.
 Ὡς οἷγ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς
 Πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
 Ἴριν δ' ὠτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱρήν·
 Βάσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, λιποῦς' ἔδος Οὐλύμποιο,
 145 Ἀγγειλον Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴλιον εἴσω,
 Λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῇ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἱήνη,
 Οἶον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
 Κῆρυξ τίς οἱ ἔποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
 150 Ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν εὐτροχον, ἡδὲ καὶ αὖτις
 Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
 Μηδὲ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μεδὲ τι τάρβος·
 Τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν Ἀργεϊφόντην,
 Ὅς ἄξει, εἰώς κεν ἄγων Ἀχιλλῇ πελάσῃ.
 155 Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος,
 Οὐτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτῆμων·
 Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἐκέτω πεφιδήσεται ἀνδρός.
 Ὡς ἔφατ'· ὥρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελεύουσα.
 160 Ἰξεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοπήν τε γόον τε.
 Παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς,
 Δάκρυσιν εἴματ' ἔφυρον· ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραίος
 Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ πολλή
 Κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αἰχένι τοῖο γέροντος,
 165 Τὴν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἐῆσιν.
 Θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροντο,
 Τῶν μιμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
 Στῆ δὲ παρὰ Πριάμον Διὸς ἄγγελος, ἡδὲ προσηύδα,
 170 Τυτθὸν φθεγξαμένη· τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυνί·
 Θάρσει, Δαρδανίδη Πρίαμε, φρεσὶ, μηδὲ τι τάρβει·
 Οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τὸδ' ἱκάνω,
 Ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 Ὅς σευ, ἀνευθεν εἶν, μέγα κίδεται ἡδ' ἐλεαίρει.
 175 Λύσασθαι σε κέλευσεν Ὀλύμπιος Ἔκτορα δῖον,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῇ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἱήνη,
 Οἶον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.

- Κήρυξ τίς τοι ἔποιτο γεραίτερος, ὃς κ' ἰθύνει
 Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν εὐτροχον, ἥδ' ἐκαὶ αὐτὶς
 180 Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστν, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
 Μηδὲ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδὲ τι τάρβος·
 Τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἄμ' ἔψεται Ἀργειφόντης,
 Ὃς σ' ἄξει, εἰὼς κεν ἄγων Ἀχιλλῆϊ πελάσση.
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος,
 185 Οὐτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
 Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἰκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις.
 Αὐτὰρ ὄγ' ὕπας ἄμαξαν εὐτροχον ἡμιονεῖν
 190 Ὀπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.
 Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσето κηώοντα,
 Κέδρινον, ὑπόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει·
 Ἐς δ' ἄλοχον Ἐκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε·
 Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθεν,
 195 Λύσασθαι φίλον νιόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἱήνη.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, τί τοι φρεσὶν εἶδεται εἶναι;
 Αἰνῶς γάρ μ' αὐτὸν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 Κεῖσ' ἵεναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
 200 Ὡς φάτο· κώνυσεν δὲ γυνή, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 Ὡ μοι, πῇ δὴ τοι φρένες οἴχονθ', ἧς τοπάρους περ
 Ἐκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους, ἥδ' οἷσιν ἀνάσσεις;
 Πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθόμεν οἶος,
 Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὃς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 205 ῥέας ἐξενάριξε! σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
 Εἰ γάρ σ' αἰρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν
 Ὀμηστής καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, οὐ σ' ἐλεήσει,
 Οὐδὲ τί σ' αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἀνευθεν
 Ἦμενοι ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὥς ποθι Μοῖρα κραταιή
 210 Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτῇ,
 Ἀργίποδας κύνας ἄσαι, ἐὼν ἀπάνευθε τοκήων,
 Ἀνδρὶ πάρα κρατεροῖ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι
 Ἐσθέμεναι προσφύσα· τότε ἄντιτα ἔργα γένοιτο
 Παιδὸς ἐμοῦ! ἐπεὶ οὐ ἐκακίζόμενόν γε κατέκτα,
 215 Ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων
 Ἔσταότ', οὔτε φόβον μεμνημένον, οὔτ' ἄλεωρῆς.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 Μή μ' ἐθέλοντ' ἵεναι κατερύκανε, μηδὲ μοι αὐτῇ
 Ὅρισ ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλεν· οὐδέ με πείσεις.
 220 Εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,

Ἡ οἱ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι, ἧ ἱερῆες,

Ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ ροσφιζοίμεθα μᾶλλον·

Νῦν δ' — αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ, καὶ ἐξέδρακον ἄντην —

Εἴμι, καὶ οὐχ ἄλιον ἔπος ἔσσεται. εἰ δέ μοι αἶσα

225 Τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοῶν χαλκοχιτώνων,

Βούλομαι· αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεύς,

Ἀγκὰς ἐλόντ' ἐμὸν υἱόν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἶην.

Ἦ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέσργεν.

Ἐνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,

230 Δώδεκα δ' ἁπλοῖδας χλαῖνας, τόσσους δὲ ἀάπητας,

Τόσσα δὲ φάρεα καλά, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.

Χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα·

Ἐκ δὲ δὺ' αἰθωνας τρίποδας, πύσυρας δὲ λέβητας,

Ἐκ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἱ Θοῖῃες πόρον ἄνδρες,

235 Ἐξεσίην ἐλθόντι, μέγα κτέρας· οὐδὲ νῦν τοῦπερ

Φείσат ἐν μεγάροις ὁ γέρον· πέρι δ' ἦθελε θυμῷ

Λύσασθαι φίλον υἱόν. ὁ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας

Αἰθούσης ἀπέσργεν, ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσπων·

Ἐρῶτε, λωβητῆρες, ἐλεγγέες! οὐδ' νῦν καὶ ὑμῖν

240 Οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες;

Ἦ οὐνεσθ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,

Παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; αἰτὰρ γνώσεσθε καὶ ὑμεῖς!

Ῥηῖτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,

Κείνου τεθνηῶτος, ἐναιρέμεν! αὐτὰρ ἔγωγε,

245 Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν, κεραῖζομένην τε,

Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαῖην δόμον Ἀΐδος εἶσω.

Ἦ, καὶ σιηπανίῳ διεπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω,

Σπερχομένοιο γέροντος. ὁ δ' υἱάσιν οἷσιν ὁμόκλα,

Νεικείων Ἐλενόν τε Πάριν τ' Ἀγάθωνά τε δῖον,

250 Πάμμονά τ' Ἀντίφονόν τε, βοήν ἀγαθόν τε Πολίτην,

Δηϊφοβόν τε καὶ Ἰππόθοον καὶ Δίον ἀγανόν·

Ἐννέα τοῖς ὁ γεραιὸς ὁμοκλήσας ἐκέλευεν·

Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες! αἶθ' ἅμα πάντες

Ἐκτορος ὠφέλει· ἀντὶ θεῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι!

255 Ὡ μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱας ἀρίστους

Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐτὶνὰ φημι λελεῖφθαι·

Μήστορά τ' ἀντίθεον καὶ Τρωῖλον ἱππιοχάρμην,

Ἐκτορά θ', ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐφίκει

Ἀνδρός γε θνητοῦ παῖς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·

260 Τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἀρης· τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται,

Ψεῦσται τ' ὀρχησται τε, χοροῖτυπλήσιν ἄριστοι,

Ἀργῶν ἦδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἄρπακτῆρες.

Οὐκ ἂν δὴ μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα,

- Ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο ;
 265 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατρὸς ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 Ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν ἑὺτροχον ἡμιονεῖην,
 Καλήν, πρωτοπαγέα· πεῖρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς·
 Καδ δ' ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ἤρεον ἡμιόνειον,
 Πύξιον, ὀμφαλόεν, εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρὸς·
 270 Ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ ἐννεάπηχυν.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέδηκαν ἐϋξέσῳ ἐπὶ ὄνυχῳ,
 Πέξῃ ἐπὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἑστορι βάλλον·
 Τροῖς δ' ἐκάτερθεν ἰδῆσαν ἐπ' ὀμφαλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἐξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλῶχῖνα δ' ἔκαμψαν.
 275 Ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες, ἐϋξέστης ἐπ' ἀπήνης
 Νήεον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα·
 Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατιερώνυχας, ἐντεσιεργούς,
 Τοὺς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δέσαν, ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἴππους δὲ Πριάμῳ ὑπαγον ζυγόν, οὓς ὁ γεραίος
 280 Αὐτὸς ἔχων αἰτάλλεν ἐϋξέστη ἐπὶ φάτῃ·
 Τῷ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν
 Κήρυξ καὶ Πριάμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
 Ἀγχιμόλον δὲ σφ' ἤλθ' Ἐκάβη τετιηότι θυμῷ,
 Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφιν,
 285 Χρυσέῳ ἐν δέπαι, ὄφρα λείψαντε κοιίτην·
 Σιτῇ δ' ἵππων προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τῇ, σπεῖσον Διὶ πατρί, καὶ εὐχεο, οἴκαδ' ἰκέσθαι
 Ἄψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ σέγε θυμὸς
 Ὅτρυνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης.
 290 Ἄλλ' εὐχευ σύγ' ἔπειτα κελαινεφεῖ Κρονίωνι,
 Ἰδαίῳ, ὅστε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁράται·
 Αἶτει δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε οἱ αὐτῷ
 Φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
 Δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
 295 Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἦς Δαναῶν ταχυπώλων.
 Εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἐὼν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεὺς,
 Οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελόϊμην
 Νῆας ἐπ' Ἀργείων ἵεναι, μάλα περ μεμαῶτα.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πριάμος θεοειδής·
 300 Ὡ γύναι, οὐ μὲν τοι τόδ' ἐφιεμένη ἀπιθήσω.
 Ἔσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἷ κ' ἐλεήσῃ.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμῖν ὥτρυν' ὁ γεραίός,
 Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦναι ἀκήρατον· ἥ δὲ παρέστη,
 Χερσὶν ἄμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.
 305 Νιψάμενος δὲ κύπελλον ἐδέξατο ἥς ἀλόχοιο·
 Εὐχεῖ' ἔπειτα σιὰς μέσῳ ἔρκεϊ, λείβε δὲ οἶνον,

Οὐρανὸν εἰσανιδῶν· καὶ φωνήσας ἔπος ηὔδα·

Ζεὺ πάτερ, ἴδῃθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε!

Δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἢ δ' ἐλεεινόν·

310 Πέμψον δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε σοι αὐτῷ

Φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὖ κραίος ἐστὶ μέγιστον,

Δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,

Τῷ πίσυρος ἐπὶ νῆας ἴω Δαναῶν ταχυπόλων.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς.

315 Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἤκε, τελειότατον πετεηνῶν,

Μόρφρον, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.

Ὅσση δ' ὑπορόφοιο θύρῃ θαλάμοιο τέτυκται

Ἀνέρος ἀφνειοῖο, εὐκλήϊς, ἀραρυῖα·

Τόσσ' ἄρα τοῦ ἐκάτερθεν ἔσαν περὰ· εἷσατο δέ σφιν

320 Δεξιὸς αἵξας ὑπὲρ ἄστεος. οἱ δὲ ἰδόντες

Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.

Σπερχόμενος δ' ὁ γεραιὸς ἐοῦ ἐπεβήσετο δίφρου·

Ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθαύσης ἐριδούπον.

Πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἔλκον τετρακύκλον ἀπήνην,

325 Τὰς Ἰδαίος ἔλαυνε δαΐφρων· αὐτὰρ ὀπίσθεν

Ἴπποι, τοὺς ὁ γέρον ἐφέπων μάστιγι κέλευεν

Καρπαλλίμως κατὰ ἄστυ· φίλοι δ' ἅμα πάντες ἔποντο,

Πόλλ' ὀλοφυρόμενοι, ὥς ἐι θάνατόνδε κίοντα.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,

330 Οἱ μὲν ἄρ' ἀφορῶσι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,

Παῖδες καὶ γαμβροί. τῷ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆ-

Ν', ἐς πεδίον προφανέντε· ἰδὼν δ' ἔλεησε γέροντι.

Αἶψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ηὔδα·

Ἑρμεία· σοὶ γάρ τε μάλιστα γε φίλτατόν ἐστιν

335 Ἀνδρὶ ἐταιρίσσαι, καὶ τ' ἔκλυες, ᾧ κ' ἐθέλῃσθα·

Βάσκ' ἴθι, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν

Ὡς ἄγαγ', ὥς μῆτι' ἄρ' τις ἴδῃ, μῆτ' ἄρ' τε νοήσῃ

Τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλεΐωναδ' ἰκέσθαι.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·

340 Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,

Ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρῇ,

Ἦδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα προΐης ἀνέμοιο·

Εἶλετο δὲ θάβδον, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,

Ὡν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·

345 Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεϊφόντης.

Αἶψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκανεν·

Βῆ δ' ἱέναι, κούρω αἰδουητῆρι ἐοικώς,

Πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦπερ χαριεστάτη ἦβη.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρῆξ Ἴλοιο ἔλασαν,

- 350 Στήσαν ἄρ' ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιεν,
 Ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν.
 Τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κήρῳ
 Ἑρμείαν, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο, φώνησέν τε·
 Φράζεο, Δαρδανίδη· φραδέος νόον ἔργα τέτυκται.
- 355 Ἄνδρ' ὁρώω· τάχα δ' ἄμμε διαφράσειςθαι οἶμαι,
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, ἥ μιν ἔπειτα
 Γούνων ἀψάμενοι λιτανεύσομεν, αἳ κ' ἐλεήσῃ.
 Ὡς φάτο· σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δείδιδε δ' αἰνῶς·
 Ὅρθαι δὲ τριῖνες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν·
- 360 Στῆ δὲ ταφῶν· αὐτὸς δ' Ἐριούνιος ἐγγύθεν ἐλθὼν,
 Χεῖρα γέροντος ἐλὼν, ἐξείρετο καὶ προσέειπεν·
 Πῆ, πάτερ, ᾧδ' ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ἰθύνεις
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 Οὐδὲ σύγ' ἔδδειςας μένεα πνείοντας Ἀχαιοὺς,
- 365 Οἳ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγυὺς ἔασιν;
 Τῶν εἴ τις σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Τουσάδ' ὀνειάτ' ἄγοντα, τίς ἂν δὴ τοι νόος εἴῃ;
 Οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρον δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ,
 Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
- 370 Ἄλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὰ, καὶ δέ κεν ἄλλον
 Σεῦ ἀπαλεξήσαιμι· φίλῳ δέ σε πατρὶ εἵσκω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 Οὕτω πη τάδε γ' ἐστὶ, φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις.
 Ἄλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
- 375 Ὅς μοι τοιόνδ' ἦκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,
 Αἴσιον, οἷος δὴ σὺν δέμας καὶ εἶδος ἀγητός,
 Πέπνυσαί τε νόῳ, μακάρων δ' ἕξ ἐσσι τοκῆων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 Ναὶ δὴ ταυτιά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
- 380 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Ἦέ πη ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 Ἄνδρας ἐς ἄλλοδαπούς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ;
 Ἥ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρὴν
 Δειδιότες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὄριστος ὄλωλεν
- 385 Σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 Τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, τέων δ' ἕξ ἐσσι τοκῆων,
 Ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμον παιδὸς ἔνισπες;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
- 390 Πειρᾷ ἐμεῖο, γεραίε, καὶ εἴρεαι Ἐκτορα δῖον.
 Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείῳ
 Ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσσας

- Ἀργείους κτείνεσκε, δαΐζων ὀξεῖ χαλκῷ.
 Ἡμεῖς δ' ἐσταότες θανυμάζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεύς
 395 Εἶα μάρνασθαι, κεχολωμένος Ἀτρεΐωνι.
 Τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μία δ' ἤγαγε νηὺς εὐεργής.
 Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι, πατήρ δέ μοι ἐστι Πολύτωρ.
 Ἀφνειὸς μὲν ὄδ' ἐστί, γέρον δέ δή, ὥς σύπερ ὦδε.
 Ἐξ δὲ οὐ νῆες ἔασιν, ἐγὼ δέ οἱ ἔρδομός εἰμι.
 400 Τῶν μετὰ παλλόμενος, κλήρω λάχον ἐνθάδ' ἔπεσθαι.
 Νῦν δ' ἦλθον πεδίοις ἀπὸ νηῶν· ἦσθεν γὰρ
 Θήσονται περὶ ἅσιν μάχην ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
 Ἀσχαλόωσι γὰρ οἶδε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
 Ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.
 405 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πριάμος θεοειδής·
 Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος
 Εἷς, ἄγε δὴ μοι πᾶσαν ἀληθείην κατὰλεξον,
 Ἥ ἔτι παρ νήεσσιν ἐμὸς παῖς, ἥ μιν ἦδη
 Ἦσι κυσὶν μελεῖσσι ταμῶν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς.
 410 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 ὦ γέρον, οὐπω τόγγε κύνες φάγον, οὐδ' οἶωνοί·
 Ἀλλ' ἔτι κείνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηϊ
 Αὐτὼς ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτῃ δέ οἱ ἦως
 Κειμένῳ, οὐδέ τί οἱ χροῖς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαὶ
 415 Ἔσθουσ', αἱ ῥά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
 Ἥ μὲν μιν περὶ σῆμα ἐοῦ ἐτάροιο φίλοιο
 Ἐλκει ἀκηδέστως, ἦως ὅτε διὰ φανήῃ·
 Οὐδέ μιν αἰσχύνει· θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθών,
 Οἶον ἐερσήεις κεῖται, περὶ δ' αἷμα νένιπται,
 420 Οὐδέ ποθι μιαρός· σὺν δ' ἔλκει πάντα μέμνκεν,
 Ὅσος ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασαν.
 Ὡς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ νῖος ἔηος,
 Καὶ νέκυός περ ἐόντος· ἐπεὶ σφι φίλος πέρι κῆρι.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 425 ὦ τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι
 Ἀθανάτοισ'· ἐπεὶ οὐποτ' ἐμὸς παῖς, εἴποτ' ἔην γε,
 Αἰθεῖ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν·
 Τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλεισον·
 430 Αὐτόν τε ῥῦσαι, πέμψον δέ με σὺν γε θεοῖσιν,
 Ὅφρα κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκωμαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 Πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις·
 Ὅς με κέλει σέο δῶρα παρεῖ Ἀχιλλῆα δέχεσθαι.
 435 Τὸν μὲν ἐγὼ δεῖδοικα, καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι

- Συλεύειν, μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
 Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος ἱκοίμην,
 Ἐνδυκέως ἐν νηϊ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων.
 Οὐκ ἂν τίς τοι, πομπὸν ὀνοσσύμενος, μαχέσαιο.
 440 Ἦ, καὶ ἀναΐξας Ἐριούνιος ἄρμα καὶ ἵππους,
 Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάξετο χερσίν.
 Ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἦῦ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἱκοντο,
 Οἱ δὲ νέον περὶ δόρυπα φυλακτῆρες πονέοντο.
 445 Τοῖσι δ' ἔφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος, Ἀργειφόντης,
 Πᾶσιν· ἄφαρ δ' ὥϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὄχῃας,
 Ἐς δ' ἄγαγε Πριάμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπῆνης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοντο
 Τρῆλῃν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
 450 Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν,
 Λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες.
 Ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι
 Σταυροῖσιν πυκινοῖσι· θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλῆς
 Εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρόήσσεσκον Ἀχαιοί,
 455 Τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληΐδα θυράων,
 Τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιρρόήσσεσκε καὶ οἶος·
 Δὴ ῥα τόθ' Ἐρμείας ἐριούνιος ὥξε γέροντι,
 Ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδῶκεϊ Πηλεΐωνι,
 Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονί, φώνησέν τε·
 460 ὦ γέρον, ἦτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα,
 Ἐρμείας· σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὅπασσεν·
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἵσομαι, οὐδ' Ἀχιλλῆος
 Ὀφθαλμοὺς εἴξιμι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἶη,
 Ἀθάνατον θεὸν ᾧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
 465 Τύνη δ' εἰσελθὼν λαβὲ γούνατα Πηλεΐωνος,
 Καὶ μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἡνκόμοιο
 Λίσσεο καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνης.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
 Ἐρμείας· Πριάμος δ' ἐξ ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 470 Ἰδαῖον δὲ κατ' αὐθι λίπεν· ὁ δὲ μέμνεν ἐρύκων
 Ἴππους ἡμιόνους τε· γέρων δ' ἰθύς κίεν οἴκου,
 Τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἕζεσκε, Διὶ φίλος· ἐν δὲ μιν αὐτὸν
 Εὖρ· ἔταροι δ' ἀπάνευθε καθελάτο· τῷ δὲ δύ' οἶω,
 Ἥρωσ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος, ὄζος Ἄρης,
 475 Πόλπνυον παρεόντε· νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς,
 Ἔσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
 Τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πριάμος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα στᾶς
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας

- Δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἳ οἱ πολέας κτάνον νῆας.
 480 Ὡς δ' ὅτ' ἄν' ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅστ' ἐνὶ πάτρῃ
 Φῶτα κατακτείνας, ἄλλων ἐξίκετο δῆμον,
 Ἄνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόοντας.
 Ὡς Ἀχιλεὺς θάμβησεν, ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα.
 Θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἰδοντο.
 485 Τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Μνησάι πατρός σοῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Τηλέικου, ὥσπερ ἐγών, ὁλοῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ.
 Καὶ μὲν πον κεῖνον περιναίεται ἀμφὶς ἑόντες
 Τείρους, οὐδέ τις ἐστὶν ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι.
 490 Ἀλλ' ἦτοι κεῖνός γε, σέθεν ζῶοντος ἀκούων,
 Χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἡμῖα πάντα
 Ὅφρ' ὦφθαι φίλον υἱόν, ἀπὸ Τροίῃ θε μολόντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον νῆας ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτιν' ἀφ' ἡμῶν λελεῖφθαι.
 495 Πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον νῆες Ἀχαιῶν.
 Ἐννέακαίδεκα μὲν μοι ἦν ἐκ νηδύος ἦσαν,
 Τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
 Τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατι ἔλυσεν.
 Ὅς δέ μοι οἶος ἔην, εἶρυντο δὲ ἄστυ καὶ αὐτοῦς,
 500 Τὸν σὺ πρώην κτείνας, ἀμυνόμενον περὶ πάτρης,
 Ἐκτορα τοῦ νῦν εἵνεχ' ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
 Λυσόμενος παρὰ σείο, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
 Ἀλλ' αἰδεῖο θεούς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
 Μνησάμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ,
 505 Ἐτλην δ', οἳ οὔπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
 Ἄνδρὸς παιδοφόνιοι ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρός ὑφ' ἡμέρον ὥρσε γόοιο.
 Ἀψάμενος δ' ἄρα χειρὸς, ἀπώσατο ἥκα γέροντα.
 Τῷ δὲ μνησαμένῳ, ὁ μὲν Ἐκτορὸς ἀνδροφόνιο,
 510 Κλαῖ' ἀδινά, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθείς·
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἔον πατέρ', ἄλλοτε δ' αὐτε
 Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δῶματ' ὀρώρει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἔρα γόοιο τετάρπετο διὸς Ἀχιλλεύς,
 [Καὶ οἳ ἀπὸ πρυπιδῶν ἤλθ' ἡμέρος ἥδ' ἀπὸ γυνῶν,]
 515 Αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,
 Οἰκτεῖρων πολίων τε κάρη, πολίων τε γένειον·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δαίλ', ἣ δὴ πολλὰ κάκ' ἀνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
 Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 520 Ἄνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 Τίεας ἐξενάριξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.

- Ἄλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔξεν ἐπὶ θρόνου· ἄλγεα δ' ἔμπης
 Ἐν θυμῷ κατακείσθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ.
 Οὐ γάρ τις προΐξῃς πέλεται κρονεροῖο γόοιο.
 525 Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν,
 Ζῶειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσιν.
 Δοιοὶ γὰρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει,
 Δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἔτιρος δέ, ἐάων·
 530 Ὡ μὲν κ' ἀμμίζας δοίη Ζεὺς τερπικέραυνος,
 Ἄλλοτε μὲν τε κακῶ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῶ·
 Ὡ δέ κε τῶν λυγρῶν δοίη, λωβητὸν ἔθηκεν·
 Καὶ ἐ κακῇ βουβρωστίς ἐπὶ χθόνα διὰν ἐλαύνει·
 Φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τιτιμένος, οὔτε βροτοῖσιν.
 Ὡς μὲν καὶ Πηλεΐῃ θεοὶ δόσαν ἄγλαα δῶρα
 535 Ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
 Ὀλβῷ τε πλούτῳ τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσιν·
 Καὶ οἱ θνητῶ ἔοντι θεῶν ποίησαν ἄκοιτιν·
 Ἄλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅτι οἱ οὔτι
 Παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένητο κρειόντων.
 540 Ἄλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παραώριον· οὐδέ νυ τόνγε
 Γηράσκοντα κομίζοι· ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
 Ἡμαὶ ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων ἡδὲ σὰ τέκνα.
 Καὶ σέ, γέρον, τοπρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι·
 Ὅσσον Δεῦρος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς ἔεργει,
 545 Καὶ Φρυγίῃ καθύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων,
 Τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ νιάσι φασὶ κεκάσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίῳνες,
 Αἰεὶ τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε·
 Ἄνσχεο, μῆδ' ἀλίσστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
 550 Οὐ γάρ τι προΐξῃς ἀκαχήμενος νῖος ἔης,
 Οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθα.
 Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα γέρον Πριάμος θεοειδής·
 Μὴ μέ πω ἐς θρόνον ἵξε, Διοτρεφες, ὄφρα κεν Ἐκτωρ
 Κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής· ἀλλὰ τάχιστα
 555 Λῦσον, ἦν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
 Πολλά, τά τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
 Σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας.
 [Αὐτόν τε ζῶειν καὶ ὄραν φάος Ἡελίοιο.]
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 560 Μηκέτι νῦν μ' ἐρεθίζε, γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς
 Ἐκτορά τοι λῦσαι· Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθεν
 Μήτηρ, ἣ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ Ἀλκίοιο γέροντος.
 Καὶ δέ σε γιγνώσκω, Πριάμε, φρεσὶν, οὐδέ με λήθεις,
 Ὅτι θεῶν τίς σ' ἦγε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

- 565 Οὐ γάρ κε τλαίῃ βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἤβῳν,
 Ἐς στρατόν· οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι, οὐδέ κ' ὀχῆας
 Ρεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων.
 Τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνης·
 Μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω,
 570 Καὶ ἱκέτην περ ἑόντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμᾶς.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπέθετο μῦθον.
 Πηλεΐδης δ' οἴκοιο, λείων ὥς, ἄλτο θύραζε,
 Οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε δύω θεράποντες ἔποντο,
 Ἥρωις Αὐτομέδων ἦδ' Ἀλκιμος, οὓς ῥα μάλιστα
 575 Τί' Ἀχιλεὺς ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 Οἱ τόθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἡμιόνους τε,
 Ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος·
 Καδ δ' ἐπὶ δίφρου εἶσαν· ἐϋξέστου δ' ἀπ' ἀπῆνης
 Ἦρεον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.
 580 Καδ δ' ἔλιπον δύο φάρε', ἐϋννητιὸν τε χιτῶνα,
 Ὅφρα νέκυν πυκάσας δῶν οἰκόνδε φέρεσθαι.
 Δμῶας δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ', ἀμφί τ' ἀλεῖψαι,
 Νόσφιν ἀειράσας, ὥς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱόν·
 Μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένη κραδίη χόλον οὐκ ἐρύσαιοτο,
 585 Παῖδα ἰδὼν, Ἀχιλῆϊ δ' ὀρίνθειη φίλον ἦτορ,
 Καὶ ἐκατακτείνειε, Διὸς δ' ἀλίτῃται ἐφετμᾶς.
 Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῶαί λοῦσαν καὶ χοῖσαν ἐλαίῳ,
 Ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος κυλὸν βάλλον ἦδὲ χιτῶνα,
 Αὐτὸς τόνγ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν αἶφρας,
 590 Σὺν δ' ἔταροι ἦειραν ἐϋξέστην ἐπ' ἀπῆνην.
 Ἰρμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀρόμηρεν ἐταῖρον·
 Μή μοι, Πάτροκλε, σκνυδμαινέμεν, αἶ κε πύθῃαι
 Εἰν Ἀϊδὸς περ ἑών, ὅτι Ἐκτορα δῖον ἔλυσα
 Πατρὶ φίλῳ· ἐπεὶ οὐ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα·
 595 Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ἔσσω' ἐπέοικεν.
 Ἥ ῥα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἦϊε δῖος Ἀχιλλεύς.
 Ἐξέτο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαϊδάλῳ, ἔνθεν ἀνέστη,
 Τοίχου τοῦ ἐτέρου, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο μῦθον·
 Τίος μὲν δὴ τοι λέλυται, γέρον, ὥς ἐκέλευες,
 600 Κεῖται δ' ἐν λεχέεσσ'· ἅμα δ' ἡοῖ φαινομένην
 Ὀφείαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπον.
 Καὶ γάρ τ' ἡὔκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
 Τῇ περ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
 Ἐξ μὲν θυγατέρες, ἑξ δ' υἱέες ἡβώοντες.
 605 Τοὺς μὲν Απόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
 Χωόμενος Νιόβῃ, τὰς δ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 Οὐνεκ' ἄρα Μητοῖ ἰσάσχετο καλλιπαρῆν·

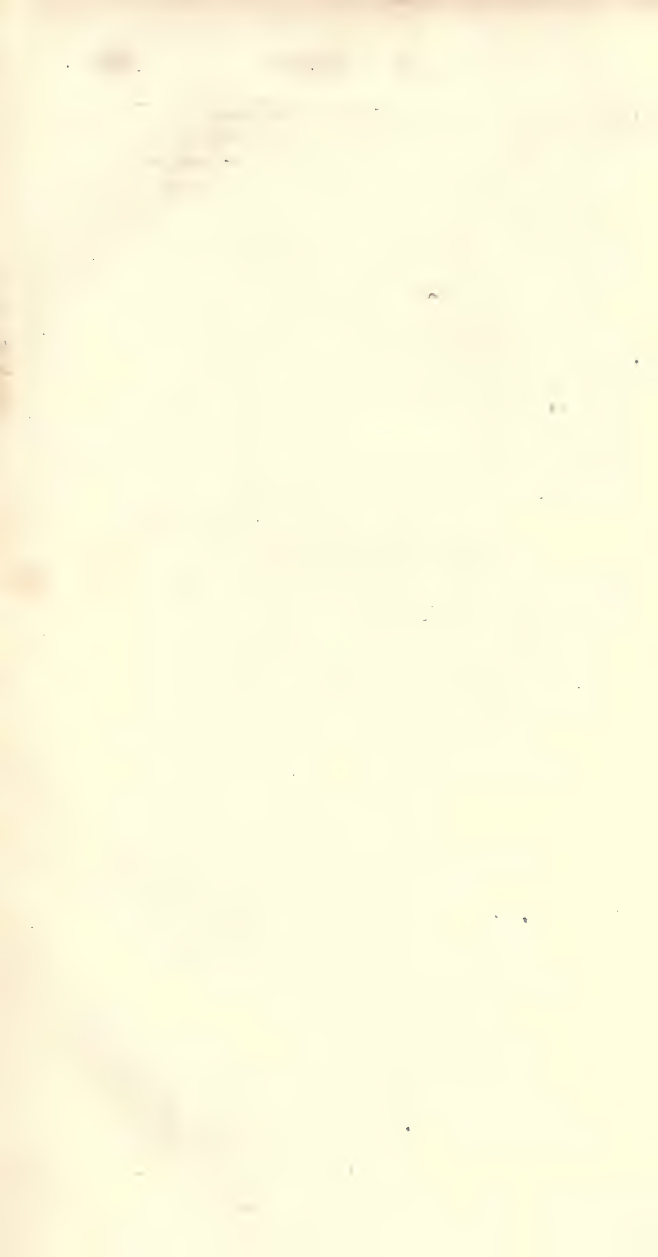
- Φῆ δ' οἰὼν τεκέειν, ἣ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς·
 Τὼ δ' ἄρα, καὶ δοιὼ περ ἑόντ', ἀπὸ πάντας ὄλεσαν.
 610 Οἱ μὲν ἄρ' ἐννηήμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
 Κατθάψαι· λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων·
 Τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ Οὐρανίωνες.
 Ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσας, ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα.
 Νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν,
 615 Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνάς
 Νυμφάων, αἵτ' ἄμφ' Ἀχελώϊον ἐρύώσαντο,
 Ἐνθα, λίθος περ ἑοῦσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα, δῖε γεραίε,
 Σίτον, ἔπειτά κεν αὖτε φίλον παῖδα κλαίοιςθα,
 620 Ἴλιον εἰς ἀγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται.
 Ἦ, καὶ ἀναΐξας οἷν ἄργυρον ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 Σφάξ'· ἔταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσμον,
 Μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πειρὰν τ' ὀβελόισιν,
 Ὠπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντιό τε πάντα.
 625 Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέξῃ
 Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νείμεν Ἀχιλλεύς.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Ἦτοι Δαρδανίδης Πριάμος θαύμαζ' Ἀχιλλῆα,
 630 Ὅσσοις ἔην, οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἅντα ἑώκει.
 Αὐτὰρ ὁ Δαρδανίδην Πριάμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,
 Εἰσορόων ὅψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὀρώοντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε γέρον Πριάμος θεοειδής·
 635 Λέξον νῦν με τάχιστα, Διοτρεφές, ὄφρα κεν ἦδη
 Ἐπιπῶ ὑπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες.
 Οὐ γάρ πω μύσαν ὅσσοις ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
 Ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς παῖς ὤλεσε θυμόν·
 Ἄλλ' αἰεὶ στενάχῳ καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
 640 Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
 Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἰθόπια οἶνον
 Λανκανίης καθέηκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.
 Ἦ ῥ', Ἀχιλλεύς δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσεν,
 Δέμνι ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 645 Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἔσασθαι.
 Αἰ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
 Αἶψα δ' ἄρα στόρεσαν δοιὼ λέχε' ἐγκονέουσαι.
 Τὸν δ' ἐπικεστομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 650 Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε· μή τις Ἀχαιῶν

- Ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουληφόρος, οὔτε μοι αἰεὶ
 Βουλὰς βουλευούσι παρήμενοι, ἧ θέμις ἐστίν·
 Τῶν εἴ τις σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
 Αὐτίκ' ἄν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
 655 Καὶ κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἄτρεκέως κατάλεξον,
 Ποσσῆμαρ μέμονας κτερεῖζέμεν Ἑκτορα δῖον,
 Ὅφρα τέως αὐτὸς τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 660 Εἰ μὲν δὴ μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἑκτορι δῖῳ,
 Ὡδὲ κέ μοι ῥέξων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
 Οἷσθα γάρ, ὥς κατὰ ἄστν ἐέλμεθα, τηλόθι δ' ὕλη
 Ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν.
 Ἐννήμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐν μεγάροις γοοοίμεν,
 665 Τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν, δαινυτοῖο τε λαός·
 Ἐνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιοιμεν,
 Τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίζοιμεν, εἴπερ ἀνάγκη.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάροχης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἔσται τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὥς σὺ κελεύεις.
 670 Σχήσω γάρ τόσσον πόλεμον χρόνον, ὅσσον ἄνθρωγας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
 Ἐλλαβε δεξιτερὴν, μήπως δειδῇ ἐν θυμῷ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
 Κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκνὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
 675 Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὐδε μυχῷ κλισίης εὐπύκτου·
 Τῷ δ' ἄρ' Βρισηῖς παρελεξατο καλλιπάρης.
 Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
 Εὐδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένος ὕπνῳ·
 Ἄλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούριον ὕπνος ἔμαρπτεν,
 680 Ὅρμαίνοντι ἀνὰ θυμόν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
 Νηῶν ἐκ πέμψειε, λαθὼν ἱερὸν πυλασρούς.
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ γέρον, οὐ νύ τι σοίγε μέλει κακόν, οἷον ἔθ' εὔδεις
 Ἀνδράσιν ἐν δηῖοισιν, ἐπεὶ σ' εἴασεν Ἀχιλλεύς.
 685 Καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσας, πολλὰ δ' ἔδωκας·
 Σεῖο δέ κε ζωοῦ καὶ τρεῖς τόσα δοῖεν ἅποινα
 Παῖδες τοῖ μετόπισθε λειμυμένοι, αἳ κ' Ἀγαμέμνων
 Γνώῃ σ' Ἀτρεΐδης, γνώσῃ δὲ πάντες Ἀχαιοί.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρον, κήρυκα δ' ἀνίστη.
 690 Τοῖσιν δ' Ἑρμείας ξεῦς ἵππους ἡμιόνους τε·
 Ῥίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατόν, οὐδὲ τις ἔγνω.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἶσον ἐϋρόγείοις ποταμοῖο,
 [Ξάνθου διήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,]

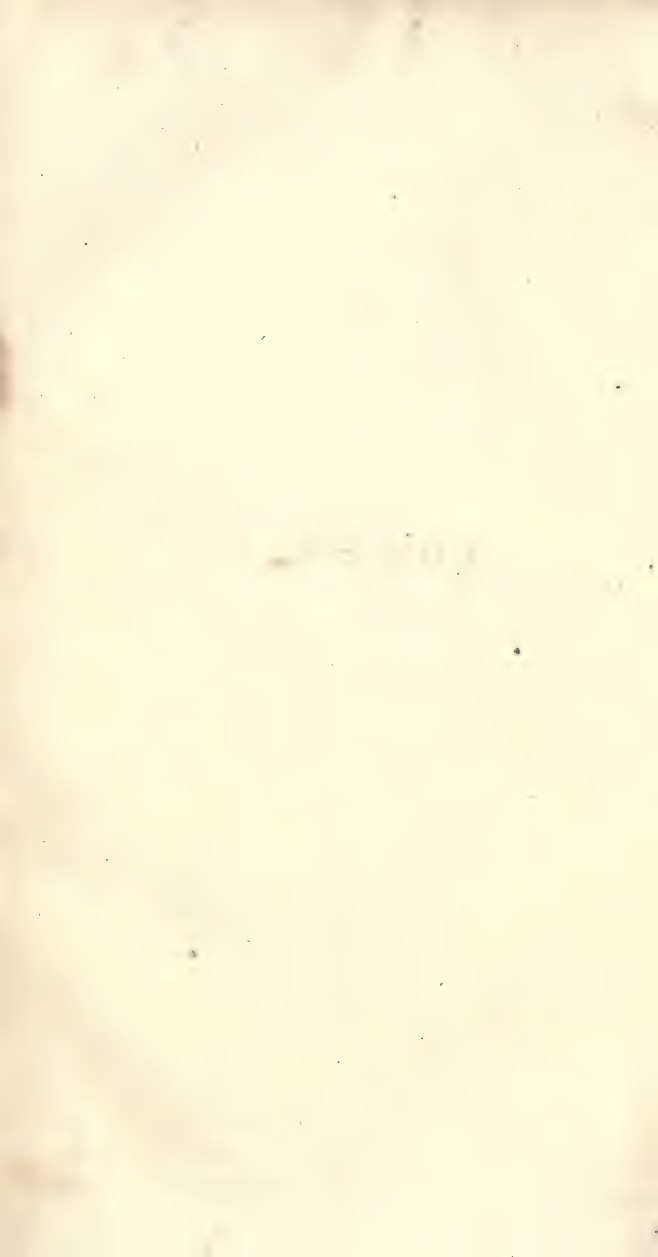
- Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον.
 695 Ἦως δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν.
 Οἱ δ' εἰς ἄστν ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε
 Ἴππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον. οὐδὲ τις ἄλλος
 Ἐγὼ πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν.
 Ἄλλ' ἄρα Κασσάνδρῃ, ἱκέλῃ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,
 700 Πέργαμον εἰσαναβάσας, φίλον πατέρ', εἰzenόησεν,
 Ἔστασι' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἄστνυβοώτην.
 Τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμιόνων ἴδε κείμενον ἐν λεχέεσσιν.
 Κῶκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστν.
 Ὀφσεσθε, Τρῶες καὶ Τρωάδες, Ἐκτορ' ἰόντες,
 705 Εἵποτε καὶ ζῶντι μάχης ἐκ ροστήσαντι
 Χαίρετ'· ἐπεὶ μέγα χάσμα πόλει τ' ἦν, παντί τε δήμῳ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδὲ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λίπεν ἀνὴρ,
 Οὐδὲ γυνή· πάντα γὰρ ἀάσχετον ἔκετο πένθος.
 Ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ὕγοντι.
 710 Πρωῖται τόνγ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
 Τιλλέσθην, ἐπ' ἄμαξαν εὐτροχον αἶψασαι,
 Ἀπτόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὄμιλος.
 Καὶ νῦν κε δὴ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
 Ἐκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,
 715 Εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρον λαοῖσι μετηύδα·
 Εἴξατέ μοι, οὐρεῦσι διελθήμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἄσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ διέστησαν, καὶ εἶξαν ἀπήνη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα
 720 Τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἶσαν αἰοιδούς,
 Θρήνων ἐξάρχους, οἵτε στονόεσσαν αἰοιδῆν
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
 Τῇσιν δ' Ἀνδρομάχῃ λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
 Ἐκτορος ἀνδροφόνου κῆρη μετὰ χειρὸν ἔχουσα·
 725 Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, καὶ δέ με χήρην
 Λείπεις ἐν μεγάροισι· πᾶσι δ' ἔτι νήπιος αὐτῷς,
 Ὅν τέκομεν σὺ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι, οὐδὲ μιν οἶω
 Ἠβην ἵζεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄκρης
 Πέσσειται· ἢ γὰρ ὀλωλας ἐπίσκοπος, ὅς τε μιν αὐτῇ
 730 Ῥύσκειν, ἔχες δ' ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα·
 Αἰ δὴ τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῇσιν,
 Καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῇσι· σὺ δ' αὖ, τέκος, ἢ ἐμοὶ αὐτῇ
 Ἐψεαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
 Ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου· ἢ τις Ἀχαιῶν
 735 Ῥίψει, χειρὸς ἐλὼν, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
 Χωόμενος, ὃ δὴ πού ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἐκτωρ,

- Ἡ πατέρ', ἥε καὶ υἱόν· ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἐκτορος ἐν παλάμῃσιν ὁδᾶς ἔλον ἄσπετον οὐδας.
 Οὐ γὰρ μελιχὸς ἔσκε πατήρ τεὸς ἐν δαί' λυγρῇ·
 740 Τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ.
 Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας,
 Ἐκτορ· ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείπεται ἄλγεα λυγρά.
 Οὐ γὰρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χειρὸς ὄρεξας·
 Οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὔτε κεν αἰεὶ
 745 Μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἡμέματα δακρυχέουσα.
 Ὡς ἔφατο κλαίονσ'· ἐπὶ δὲ σιενάχοντο γυναῖκες·
 Τῇσιν δ' αὖθ' Ἐκάβη ἄδινου ἐξήρχε γόοιο·
 Ἐκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλιτατε παίδων!
 Ἥ μὲν μοι ζωὸς περ εἶν, φίλος ἦσθα θεοῖσιν·
 750 Οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.
 Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὦκὺς Ἀχιλλεὺς
 Πέριπλοχ', ὅντιν' ἔλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρουγέτοιο,
 Ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Ἀἴμνον ἀμικθαλόεσσαν·
 Σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταπαινήκει χαλκῷ,
 755 Πολλὰ ὀυστάζεσκεν ἐοῦ περὶ σῆμ' ἐτάροιο,
 Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δὲ μιν οὐδ' ὥς.
 Νῦν δὲ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
 Κεῖσθαι, τῷ ἱκέλος, ὄντ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.
 760 Ὡς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἄλλαστον ὄρρινεν.
 Τῇσι δ' ἔπειθ' Ἐλένη τριτάτῃ ἐξήρχε γόοιο·
 Ἐκτορ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλιτατε πάντων!
 Ἥ μὲν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 Ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὥς πρὶν ὠφελλον ὀλέσθαι!
 765 Ἦδη γὰρ νῦν μοι τόδ' εἰκοσιτὸν ἔτος ἐστίν,
 Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτορς·
 Ἄλλ' οὐπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον·
 Ἄλλ' εἴ τις με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
 Δαέρων, ἢ γαλῶν, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 770 Ἡ ἐκυρή — ἐκυρὸς δὲ, πατήρ ὥς, ἥπιος αἰεὶ —
 Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκας,
 Σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν.
 Τῷ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἐμ' ἄμμορον, ἀχνυμένη κῆρ·
 Οὐ γὰρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 775 Ἡπιος, οὐδὲ φίλος· πάντες δὲ με πεφρόικασιν.
 Ὡς ἔφατο κλαίονσ'· ἐπὶ δ' ἔστανε δῆμος ἀπείρων.
 Λαοῖσιν δ' ὁ γέρον Πριάμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Ἀῖεσι νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε, μηδέ τι θυμῷ
 Λείσσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἡ γὰρ Ἀχιλλεὺς

- 780 Πέμπων μ' ὦδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηων,
 Μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτῃ μόλῃ Ἡώς.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε
 Ζεύγνυσαν· αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἤγερέθοντο.
 Ἐννῆμαρ μὲν τοίγε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·
 785 Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς,
 Καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἑκτορα δακρυχέοντες,
 Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἡώς,
 Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἑκτορος ἔγρετο λαός.
 790 [Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερεθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,]
 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴῳ
 Πᾶσαν, ὅπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ὅστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοί θ' ἑταροὶ τε,
 Μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατεΐβετο δάκρυ παρειῶν.
 795 Καὶ τάγε χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες,
 Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
 Αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλῃν κάπετον θέσαν· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Πυκνῷσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν·
 Ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντῃ,
 800 Μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.
 Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Εὖ συναγειρόμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
 Δώμασιν ἐν Πριάμοιο, Διοτρεφέος βασιλῆος.
 Ὡς οἷγ' ἀμφίεπον τάφον Ἑκτορος ἱπποδάμοιο.

NOTES.

NOTES.

ILIAD, I.

1. Μῆνιν, &c. Interpretations materially differing from each other have been given by critics to the first seven lines of the Iliad. Many think with Heyne, that the subject proposed to himself by the poet is simply the *wrath* of *Achilles*, and the disasters inflicted on the Greeks by the Trojans, in consequence of his quarrel with Agamemnon. Then Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή (l. 5), and the *counsel or purpose of Jupiter was accomplished*, must refer to the revenge of Achilles, for the injury he had received at the hand of Agamemnon. It is obvious that this explanation flows from the theory that the Iliad is a collection of poetry, by different minstrels, and put together by ingenious editors long after the actual dates of the poems themselves. The poet therefore, could have had no conception of a regular epic, all the parts of which should conduce to some one important end; but, proposing merely to sing of the quarrel and its immediate consequences, he lays the matter directly before his audience in the best manner he can. The most common explanation of the passage is, that these lines contain an exposition of the Iliad, considered as *one entire poem*. The poet begins with the *wrath* of *Achilles*, because it gave a decided impulse to the events of the war, and hastened the catastrophe. It brought upon the Greeks a train of disasters, ending with the death of Patroclus, the beloved friend of Achilles, which drew him forth from his retirement, to exact a bloody vengeance from Hector and the Trojans. The *purpose of Jove* was to bring about the destruction of Troy by the fall of Hector, &c. Thus

Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή

Ἐξ οὗ δὴ ταπρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε, &c.

“And the will of Jove was accomplishing from the time when Atrides, King of Men, and the divine Achilles parted, having quarrelled.” It may

be remarked, as a collateral support of this interpretation, that *μῆνις* signifies, according to a Scholiast, *continued anger*, and not simply a *quarrel*.

3. *πρῶτα ψεν*, a compound of *πρὸ* and *ιάπτω*, and very expressive. *Ἰάπτω* is from the same origin as *πίπτω*, and signifies *to cause to fall* by violent means, and *to assail with violence*. *Πρὸ* qualifies the meaning of the verb in relation to time, so that the compound signifies *to cause to fall prematurely*, and may be rendered here, *hurried away to Hades many brave souls of heroes before their time*, &c. The student will find his taste gratified, and his power of understanding the author greatly increased, by subjecting his language to a rigid analysis, and deducing the real signification of compound words from the signification of their primitives.

4. *αὐτοὺς δέ*, &c., and made them (i. e. their bodies) a prey, &c. ; *αὐτοὺς* seems to be used in antithesis to *ψυχὰς* in line 3.

9. *βασιλῆϊ*, the Ionic or poetic dative of *βασιλεύς*.

11. *ἀρητῆρα*, from *ἀρᾶ* or the verb *ἀράσμαι*, *one who prays*, a priest.

13. *Λυσόμενος*, future participle, with the signification *in order to ransom*. This signification often occurs.

14. *Στέμματ' ἔχων*. The custom of suppliants carrying branches twined about with wool is often referred to in ancient writers. The student will recollect the opening of the *Œdipus Tyrannus* ;

ᾠ τέκνα Κάδμου τοῦ πάλαι νία τροφή,
 Τίνας ποθ' ἴδρας τασδ' ἰμοὶ θοάζετι,
 Ἰκτηρίοις κλάδοισιν ἱεσσιμεμένοι ;
With suppliant branches decked.

Instead of an olive-branch the priest is here represented as bearing the golden sceptre, which indicated that he was the priest of Apollo.

19. *Ἐκπέρσαι*. The simple verb means *to destroy*. *Ἐκ* imparts to it the signification *to destroy utterly*.

20. *λῦσαί τε*, *to give up* in return for a ransom. The difference between the active and middle voices is obvious in the different meanings of *λύσομενος* (l. 13.) and this.

22. *ἱπυφήμεσαν*, expressed their assent to, sometimes by invoking blessings, but here by the silent expression of their countenances. Observe the force of *ἐπί*.

25. *κακῶς ἀφίει*, rudely dismissed him.

26. *πιχρίω*, from *πίχνημι* · subj. for *πιχῶ*.

31. *Ἰστὸν ἐποιχομένην*. The verb properly signifies *to approach*, *to attack*, and, as has been observed, is applied to *weaving* with peculiar propriety on account of the ancient custom of standing at the loom. It is,

however, used in a general way to signify being employed about any work, and may be rendered here, *plying the loom*.

32. *νέηαι*, for *νέη*, subj. The ancient form of the subj. was *νέωμαι, νησαι, ηται*. Then the *σ* in the second person was dropped, and the verb assumed the form which occurs here.

34. *Βῆ δ' ἀκείων*. This line is one of remarkable beauty and expressiveness. It brings vividly before the eye, the image of the Priest, walking silently and sadly along the shore of the deep-sounding sea; and, as Pope justly remarks, “the melancholy flowing of the verse admirably expresses the condition of the mournful and deserted father.” Such passages are perpetually occurring in Homer.

39. *χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα*. The preposition, by a frequent usage of Homer, is separated from the verb. The verb *ἔρεψω* properly means *to cover, to roof over*, hence *to crown*, and the expression here alludes to the ancient custom of decorating the shrines and altars of the Gods with garlands and chaplets. Another instance of the division of the preposition and verb occurs in the next line.

41. *κρήνην*, Poetical for *κρήνον*, from *κραίνω*.

44. et seq. The description of Apollo, descending in wrath, is much celebrated. The rattling of the arrows is vividly described, and the sound of the verse corresponds to the sense. — *ὁ δ' ἥϊε νυκτὶ ἰοικώς*, and *he went like night*. This has been said to refer allegorically to the impure state of the atmosphere at the time of the pestilence, but without sufficient reason. Mr. H. N. Coleridge very justly observes that there are two kinds of similes, those addressed to the Fancy, and those addressed to the Imagination. The former present a likeness to the outward vision; the latter to the eye of the mind. The simile just quoted belongs to this class, and nothing can more happily describe to the inward sight the descent of the angry God. — *Δεινὴ δὲ κλαγγή*, &c. The sound of this line admirably imitates the twang of the silver bow.

57. *ἤγηθεν, ὁμηγερέες τ'*, after they had been summoned, and were all assembled.

65. *εὐχολῆς ἐπιμήμεται, ἔνεκα* understood. — *ἑκατόμβης*. the hecatomb was properly, as etymology indicates, a sacrifice of a hundred oxen; it is frequently, however, used in a more general sense, and means a sacrifice of any sort.

66. *τελείων*, perfect, without spot or blemish.

67. *ἀντιάσας*, from *ἀντιάζω*, with the gen. signifies *to enjoy*.

78. *ἄνδρα χολώσμεν*, that I shall make angry. Verbs in *ωω* generally signify to put into the state or condition indicated by the nouns or adjectives from which they are formed.

83. φράσαι, mid. *deliberate*. This is for the most part the signification of the middle voice of φράζω.

98. Πρίν γ' ἀπὸ, &c., *before we restore*; πρίν is often constructed with the infinitive. — ἑλικώπιδα. The meaning of this word is uncertain. Some derive it from ἑλικός, *black*, which gives the signification *black-eyed*. Others form it from ἑλίσσω *to roll, with rolling eyes*; and this describes the quickness and vivacity of the eye, which is characteristic of the Orientals. The latter is probably the true meaning.

103. φρένες ἀμφιμίλαιναι, &c.; φρένες properly means *the diaphragm*. It is applied to the mind on account of the intimate connexion between the operations of the mind and the functions of the diaphragm.

115. οὐ δέμας, &c. *neither in form nor stature, &c.*

126. παλὶλλόγα, *again collected*.

132. Κλέπτει νόον, *deceive in mind*, i. e. *purpose or try to deceive*; οὐ παρελῑύσαι, literally, *you shall not pass by me*, that is, *overreach me*.

136. After ἔσται, understand some such expression as, *it shall be well*.

140. μεταφρασόμεσθα, *we will consider at another time*; μετὰ, in composition.

142. ἐπιτηδής, *used adverbially*.

151. ὁδὸν ἐλθέμεναι, *to go on an expedition*, here, more properly, *to lay an ambush*.

159. τιμὴν ἀρνούμενοι, *in order to procure satisfaction for Menelaus*.

175. μητίετα, for μητίετης, *Æol*.

176. Ἐχθιστος, has two meanings, *most hostile* and *most odious*. The latter is the meaning here.

187. Ἴσον ἑμοί, &c., *to pretend to an equality with me*, and to set himself in open rivalry.

194. Ἐλπειτο, *was drawing*.

200. δεινὰ δέ, &c., *and her eyes shone, &c.*

205. τάχ' ἄν, this expression in later writers, as in the Tragedians, acquired the signification of *perhaps*, or *probably*. In Homer, however, Eustathius, and after him, Trollope, affirm, that it never loses its primitive signification of *quickly*.

211. ὡς ἔσεταιί περ, *as it shall be*, i. e. *as reproaches may occur to you*.

216. σφωττερόν γε. The dual possessive, referring to Juno and Minerva.

225. The abusive epithets in this line are characteristic of the violence of Achilles, and of the heroic age; literally *heavy-with-wine, having the face of a dog, but the heart of a stag*.

226. ἄμα λαῷ θωρηχθῆναι, *to be armed with the people*, i. e. *to go to battle with the army*.

227. λόχονδε, &c. *to engage in an ambuscade.* This was considered one of the most daring enterprises of war.

232. Ἡ γὰρ ἄν, *for certainly you would now injure for the last time.*

233. et seq. It was customary for kings to swear by their sceptres.

239. Προς Διὸς εἰρύεται, *who defend the laws of Jove, or the laws received from Jove.*

240. ποθή, *a feeling of loss, a great injury arising from the loss or absence of Achilles.*

250. μερόπων, from μέρω divide, and ὄψ, *the voice*, according to Eustathius, an epithet applied to man, as possessing the power of sounding and articulating words, syllables, and letters.

253. εὐφρονέων. This compound sometimes means *well-disposed, well-wishing*, and sometimes *well-thinking, prudent, sagacious*. Here it seems to unite both meanings.

256. πεχαροίατο, poetic for χάροιντο, 2 aor. mid.

266. τράφειν, for ἐτρέφησαν.

268. Φηρσίν, &c., for Θηρσίν. *The mountain-dwelling monsters, generally supposed to be the Centaurs.*

270. ἀπίης γαίης. Some explain this, *a far distant land*. Others consider the epithet, a name derived from Apis, a Pelasgian adventurer, who settled at an early period in the Peloponnesus. Whichever of the two may be right, it means the Peloponnesus.

271. κατ' ἔμ' αὐτόν. Some interpret these words, *according to the best of my power*, others, *by myself, apart from the rest*. The former seems to be the better meaning, though the latter is supported by highly respectable authority.

283. Δίσσομ', Ἀχιλλῇ μεθέμιν χόλον, *I beseech you to give up your anger against Achilles.*

288, 289. κρατεῖν, ἀνάσσειν, and σημαίνειν are not tautological. The first properly means, *to have power over*, but not necessarily to exercise it; the second, *to exercise kingly or princely power*, and the third *to command*, for instance, as a military chieftain. Agamemnon uses these different words to describe as strongly as possible the excessive ambition of Achilles.

ἄτιν', &c. *in respect to which I do not think any one will obey him.*

302. Εἰ δ', ἄγε μὲν, a Greek idiom, to be explained by supplying the ellipsis thus, *But if you choose, or wish, come on, &c.*

310. Βῆσι. The first aorist of this verb has a transitive meaning. *He put on board the ship a hecatomb for the God.*

315. τεληίσσας, *perfect, without spot or blemish.*

326. *περὶ*. *Sent them on, or away.* The preposition is not redundant as some assert.

333. *ἥσιν ἐνὶ φρεσὶ*, *in his own mind.*

342. *Δύει*, *rages.*

350. *πολὺς, οἶνος*. These epithets must be understood as applied to different views of the sea. The first is *white* or *foaming*, i. e. near the shore; the second, *dark-colored*, describes the appearance of the deep water at a distance.

356. *ἔχει*, when joined with an active participle generally implies a continuance of the action, *he has taken and still possesses*; *ἀπούρας*, 1 aor. from *ἀπορίζω*, or *ἀπαυράω*.

361. *ὀνόμαζεν*. Not always *called him by name*, as the etymology would seem to indicate, but simply *addressed him*.

393. *ἔως*, gen. from *ἔς*, *brave*. Some editors read *ἱώς* aspirated, from the possessive *ἰός*, which is sometimes used for the 1st or 2d person.

407. *λαβὲ γούνων*. Suppliants threw themselves at the feet of the person to whom the supplication was addressed, and embraced his knees.

410. *ἱπαύρωνται*, *ironical, that they may enjoy their king.*

414. *αἰνὰ*, adverbially, *under an evil fate.*

415. *Ἄθ' ὄφελος*. The 2d aorist of the verb *ὀφίλλω*, joined with an infinitive, is often used to express a wish, determined by the person of the verb: *ἄθ' ὄφελον*, *would that I had or might*, according to the infinitive; *ἄθ' ὄφελος*, *would that thou hadst*, &c.

432. and the following, describe the process of disembarking from a ship. *Ἰστία μὲν στείλαντο*, *they furled the sails*, and placed them in the ship; *Ἰστὸν δ'*, &c. *and placed the mast in the case (ἱστοδόκη)*, or according to others, rested it against a prop or pole; *προτόναισιν ὑφέντες*, *lowering it by the ropes*; these ropes passed from prow to stern, through a pulley at the top of the mast; *εἰς ὄρμον*, &c., *and forced it (the ship) to the landing-place with the oars*; *Ἐκ δ' ἱνᾶς*, &c., *and let down or threw out the weights*, which served for anchors, and were attached to the prow; *κατὰ δὲ πρυμνήσια*, *and fastened the cords or cables from the stern*, which was drawn up on the shore; *ἐπὶ ῥηγμῖνι*, *upon the shore*, literally, *upon the breaker*.

449. *Χερσίναντο*, &c., *they washed their hands*, which was the first ceremony in sacrifices. — *οὐλοχύτας ἀνελόντο* · these were the cakes of salt and barley, “which were crumbled between the horns of the victim, on its back, and the parts dissected for burning, and also upon the altar before it was sacrificed.” Robinson’s Gr. Antiq. p. 206.

459. This and the following lines contain a minute description of the sacrifice. *Αὐρέυσαν*, &c., *they first drew back the head of the victim*, so as to

turn the throat upwards, then cut the throat (ἔσφαξαν) and flayed the victim (ἔδειραν). Then they cut out the *thighs* (μηροί), which were appropriated to the gods, and covered them with fat (κνίσση) in double cauls (Δίπτυχα ποιήσαντες), and placed upon them pieces of flesh taken from different parts of the victim (ἀμολέτησαν), and the old man (the priest) burnt them upon the cleft-wood (σχίζης), and poured on them the wine. And young men stood by, holding five-pronged forks (πεμπώβολα) in their hands, which were used “for stirring the flesh, that it might be quickly and completely destroyed.” Trollope. — σπλάγχν’ ἔπασάντο· they feasted upon the entrails, including the spleen, heart, &c. — μίστυλλον, &c. they cut up the other parts and pierced them with the forks, and roasted them skilfully, and took them from the forks. — δαιτὸς ἴσης, the equal or equally distributed feast. — ἐπιστέψαντο, filled to the brim. The κρητῆρες, were large goblets, in which the wine was first poured. It was afterwards handed round in smaller cups (δισπάσει), ἐπαρξάμενοι, beginning in order, that is, from the right.

478. ἀνάγοντο, they sailed back. The succeeding lines describe with great spirit and beauty the passage of the ship on her return.

486. ἔρματα, props. It was the custom to draw the ships entirely upon the shore, and to secure them by long props.

490. κυδιάνειραν, either “resorted to by illustrious men,” or “rendering men illustrious.”

524. κατανέυσομαι, I will sanction the promise by my nod.

528. This and the two following lines have been much celebrated for their grandeur.

535. Μεῖναι, to await, that is, to keep his place, or to keep his seat.

554. φράζειαι, you plan or devise.

555. πείθει, lest she persuade thee.

561. Δαιμόνῃ, a term of address, sometimes implying respect and honor, and sometimes rebuke. — ὄϊαι, you are always suspecting something.

569. ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ, bending or curbing her spirit. The adjective φίλος is often used in Homer very nearly in the sense of the possessive pronoun.

575. κολῶν ἐλαύνετον, raise a tumult.

576. τὰ χερσίονα νικᾷ, the worse gains the victory, i. e. the disturbance.

581. στουφίλιξαι, to hurl down from. After this a few words must be supplied. He can do it, or he will.

584. ἀμφικύπελλον, a cup with two handles, in apposition with δίπας.

591. τεταγών, 2 aor. from τάζω to seize. Verbs which signify to seize, touch, &c. take a genitive of the part on which the seizure is made.

597. ἐνδείξια, from the right, in order.

606. *κατακείμεντες*. For *κατακείμεντες*, *desiring to sleep*, or to lie down to rest.

611. *καθεὶδ'*, *he lay down*, with a disposition to sleep, not *he slept*; for in the next book (line 2) it is said, Jupiter did *not* sleep.

The first book contains the preliminaries to the commencement of serious action. First, the visit of the priest of Apollo to ransom his captive daughter; the refusal of Agamemnon to yield her up, and the pestilence sent by the god upon the Grecian army in consequence. Secondly, the restoration, the propitiation of Apollo, the quarrel between Agamemnon and Achilles, and the withdrawing of the latter from the Grecian army. Thirdly, the intercession of Thetis with Jupiter; his promise, unwillingly given, to avenge Achilles; and the assembly of the gods, in which the promise is angrily alluded to by Juno, and the discussion peremptorily checked by Jupiter. The poet, throughout this book, maintains a simple unadorned style, but highly descriptive, and happily adapted to the nature of the subject.

ILIAD, II.

The poem now becomes more exciting; the language more animated; the description more lively and figurative. Homer seems to kindle with his subject and to press all the phenomena of nature into his service for the purpose of illustration and adornment. Jupiter prepares to keep his promise of avenging Achilles by drawing Agamemnon into a deceitful expectation of taking the city. The forces are arrayed for battle, which gives occasion for the celebrated catalogue.

1. *ἵπποκορυσταί*, an epithet compounded of *ἵππος* and *κορύσσω*, *to arm*. Properly, *those who fight from chariots*.

4. *Τιμήσῃ*, *that he might avenge*.

6. *οὔλον*, *pernicious*; perhaps here, *deceitful*.

10. *ἀγορεύμεν*. Infinitive for the imperative, properly governed by some word understood.

13. *ἀμφίς* belongs to *φράζονται* in the next line; *think differently*, or *are divided in opinion*.

29. *δαΐφρωνος*, generally, *prudent, sagacious*; applied to a warrior, *skilled in war, warlike*.

25. ἱπιτετράφαται, for ἱπιτετραμμένοι εἰσί.

26. ἐμίθεν, for ἔμου.

34. ἀνήη for ἀνῆ.

37. φῆ, literally, *he said*. It is often used by Homer, in the sense of *he thought*.

42, 43. χιτῶνα and φᾶρος · the first was the inner garment or tunic ; the second, the exterior garment corresponding to the Roman toga.

49. εἰρῶσα, *in order to announce*.

55. πυκινήν. This epithet has various meanings ; 1st, *thick, condensed, firm, strong* ; 2d, *prudent, wise, sagacious, &c.*

71. "Ω, χεῖτ' ἀποπτάμενος. This verb is often constructed with participles of verbs of motion. *He flew away*.

73. ἧ θέμις ἐστίν, *where it is right, or perhaps, in the manner that is right*.

81. νοσιζοίμεθα, literally, *we should separate ourselves from it ; we should not believe it*.

90. πιποτήσεται, for πιπότηνται, perf. pass. from ποτάω. The beauty and correctness of the simile in these lines cannot fail to strike the reader.

93. "Οσσα διδήει. *Fame or rumor burned*, from δαίω, pl. mid.

95. Τετρήχει, *was rough, or tumultuous*, from τρέχω.

106. πολύαρνι. "In the ruder ages of society, before the use of coined money, the necessities of life were exchanged for one another, and wealth was accordingly estimated by the number of flocks and herds." Trollope.

113. ἐκπέρσαντ' is in the accusative and agrees with ἐμί understood.

116. μίλλει, *it appears*.

125. ἐφίστισι, *natives*.

133. ἐκπέρσαι, *to destroy utterly*.

137. ποτιδέγμεναι, *expecting us*.

146. ἱπαῖξας, singular for plural.

148. λάβρος, *tempestuous*. ἡμίει, *falls*. The figure is bold and highly poetical.

153. Οὐρούς, *channels*, through which the ships were launched.

154. Οἴκαδε ἰμείνων, *eager to return*.

160. εὐχολήν, properly a *vow* ; hence a thing to be desired, something to be boasted of, a *boast*.

165. ἀμφιέλισσας, *round on both sides*. Sometimes rendered *swift*.

175. ἐν τισόντες, *rushing on board*.

190. κακὸν ὥς, *like a weak man, or coward*.

195. μήτι χολωσάμενος. Supply some word, *beware, lest, &c.*

200. ἀτρέμας ἦσο, *sit quietly.*

204. οὐκ ἀγαθόν. This adjective agrees with some neuter noun understood. The construction is a common one.

210. Αἰγιαλῶ, &c. This is a finely descriptive line.

212. et seq. The character of Thersites is admirably sketched. There is nothing vague and indistinct, but all the traits are so lively that he stands before us, like the image of some absurd being whom we have ourselves seen. It has been justly remarked by the critics, that the poet displays great skill in representing the opponents of Agamemnon in the character of so base a personage, since nothing could more effectually reconcile the Greeks to the continuance of the war than the ridiculous turbulence of Thersites.

215. ὅ,τι οἱ εἶσατο γελοῖον, *whatever it seemed to him would excite the laughter of the Greeks.*

216. αἰσχιστος, *the basest.*

217. φολκός, *squinting.*

219. φοξός, &c., *pointed as to his head, with a head like a cone.* — ἱπινθήνθε, perf. mid. from ἱπινθίω.

220. Ἐχθιστος, *he was most odious.*

221. νεικείσκει, *he was wont to revile.*

234. ἐπιθασκέμην, &c., *to involve the sons of the Greeks in calamities.*

237. γέρα πισσέμην, *to amass booty.*

245. ὑπόδρα, *very sternly* — ἡνίπατι, pref. mid. from ἡνίπτω,

246. ἀκριτόμυθε, *loquacious*, λιγύς περ, applied ironically.

264. αἰκίεσσι, *unseemly, disgraceful.*

266. ἰδῶθη, *he writhed.* — θαλερόν δε, *the starting tear.*

269. ἀχρεῖον ἰδών, *looking foolish.*

275. ἔσχ' ἀγοράων, *restrained from his harangues.*

291. Ἦ μὴν, &c. This line is very obscure. The generally received version is to this effect, *Truly the labor is such that one might justly wish to return, being worn out by the long continued fatigue of the war.*

296. μινόντισσι, part. dat. pl. from μίνουσι.

302. ἔσαν φέρουσαι, *have carried away.*

303. χθιζά τε καὶ προΐζ', *lately*, referring to the pestilence.

305. ἀμφὶ περί, *round about.*

312. ὑποπιπτῶντες, perf. from πτήσω, *hiding themselves fearfully among the branches, or fluttering among the branches.*

318. ἔφηνεν, *who sent him.*

325. ὁψιμον, ὁψιτέλιστον, *late, to be fulfilled late.*

330. τελιῦται, *are accomplishing.*

336. Γερήνιος, so called from Gerené, a town in the Peloponnesus.

341. Σπονδαί. τ' ἄκρηται καὶ δεξιαί, *the libations of unmixed wine, and the right hands*; in allusion to the custom of pouring out a libation of pure wine, in the ceremony of forming a league, and joining right hands, as a pledge of mutual fidelity after the sacrifice.

348. Πρὶν Ἀργοςδ' ἵναι. This is to be connected with εὐλεύωσ' in the preceding line, *to return to Argos first, before we know, &c.*

353. ἐπιδέξι'. Auspicious omens were supposed by the Greeks to come from the right.

356. ὁρμήματά τε στοναχάς τε. There are two interpretations to this line. 1st. The departure of Helen and her subsequent repentance; and 2d. The expedition of the Greeks and their sufferings on account of Helen. The latter seems to be the more probable.

362. φῦλα, φρετρὰς. The Athenians were divided into four tribes, called φῦλα, and each tribe into three φρατρίαι or wards. The words seem to be used here, however, in a more general sense, and the passage means that they should be divided according to their tribes and nations.

380. οὐδ' ἥλαιόν, *not even a little, not a moment*. This speech of Agamemnon is artful and spirited. He first praises the wisdom of the old Nestor; then speaks of his quarrel with Achilles, doing ample justice to his bravery; then gives the most animated directions to prepare for the coming contest; and lastly threatens the coward who shall shrink from the battle, with instant death.

389. ἀμφιερύτης. The shields of the Greeks were of sufficient diameter to protect the whole body, sometimes reaching to the feet.

400. Ἄλλος δ' ἅλλω, *each to his own peculiar god*.

409. ἀδελφεὸν ὡς ἱπωναῖτο, instead of ὡς ἀδελφεὸς ἱπωναῖτο, *for he knew in his mind how his brother was laboring*.

410. περιστήσαντο, *stood around*.

413. The infinitives in this line depend upon some word understood. "Grant," &c.

415. πυρὸς δηΐοιο, governed by διὰ understood.

420. et seq. A sacrifice is here described, not materially differing from that mentioned in Book I.

438. ἀγερόντων, third pers. pl. imper. pres.

447. Αἰγίδα · the Ægis of Minerva was a shield, with rows of tassels (θύσανοι) on the edge.

449. ἑκατόμβοις worth a hundred oxen. Before coins were in use, the value of things was expressed by reference to some familiar article of property.

453. πόλεμος γλυκίων γίνετ', *war became sweeter, &c.*

455. et seq. The splendor of the description of the march can never be sufficiently admired. The poet adorns it with a magnificent prodigality of similes, all appropriate, and forming a combination which presents the most lively picture that can be conceived.

484. The poet now invokes the Muses to aid him in the enumeration of the Grecian leaders and their respective forces, implying that without their aid, he should be unable to "describe the multitude, and to name them." The following catalogue has always been celebrated for accuracy and fidelity, and was anciently appealed to as a high authority. The student is advised to give particular attention to this important passage. He will find it the most interesting fragment of ancient geography extant; interesting for the poetical beauty of the verse, the regular order which is followed, and the little characteristic touches, which denote the peculiarities of the several provinces. The more he examines this catalogue with the subsidiary lights of geography, history, and travels, the more cause will he find of wonder, that a description so ancient, should combine so much accuracy, beauty, and interest. It is recommended to the student to trace the provinces and cities on some good map of ancient Greece.

The Boeotians are first enumerated, beginning with the towns on the eastern coast. Proceeding westward, the Phœceans next occur, then the Locrians, with their several towns. The poet now moves eastward and enumerates the Eubœans, and their several towns, affixing to many of them, epithets, descriptive of their situation or productions, or some other characteristic circumstance. Turning his course towards the Peloponnesus, he comes to Athens, then to Salamis, then to Argos and other towns in the province of Argolis, then to Mycenæ and Corinth and Sicyon. It is to be remarked, however, that the description proceeds more in the order of the large towns or cities, than in reference to the provinces as their boundaries became afterwards defined. Then follows the description of Lacedæmon, Pylos, and the neighbouring towns, on the southwestern extremity of the Peloponnesus. Proceeding northward, the poet comes to the Arcadians; and it may be observed as a proof of his minute accuracy of information, that he says Agamemnon gave them ships because they had never concerned themselves in naval affairs. Arcadia was an inland province nowhere touching on the sea. This is a small circumstance, but valuable because it shows the entire fidelity of the poet in matters of fact. Northwest of Arcadia lie Elis, Buprasium, &c. which follow in the enumeration. Then the islands called Echinades, which lie near the mouth of the river Achelous, and as Homer expresses it, *πύργον ἄλός*, "Ἠλίδος ἄντα. We have now followed the poet

through the Peloponnesus, southward on the eastern coast, then northward through the interior and along the western coast: we now arrive at the dominion of Ulysses, Cephallenia, Ithaca, Neritus, &c., then turn to the continent and come to the Ætolians, the subjects of Thoas. We must now return to the south and visit the islands in the Ægean sea, the dominions of the renowned Idomeneus, Crete, the island of a "hundred cities." Following the course of the enumeration, we find ourselves on the celebrated island of Rhodes, from which Tlepolemus led his bands, with many other islands in its neighborhood. Having gone over the islands, the poet leads us next to the important dominions of the "swift-footed, godlike Achilles," which lay on the north of all the nations hitherto enumerated, Pelasgic Argos (so called to distinguish it from Argos in Peloponnesus), Alus, Alope, &c., and Hellas, "abounding in beautiful women." This last name became afterwards common to all Greece. Next comes the dominion of Protesilaus, lying on the coast. This hero was celebrated for being the first who was slain in the war. He was killed while leaping from his ship upon the Trojan shore. Proceeding northward, we come to Pheræ, and the lake Boibeïs, whose forces Eumelus commanded. Still farther north, and along the coast of the Thermaic gulf, lay Methone and other parts of the kingdom of Philoctetes. In the west of Thessaly were Tricca and Ithome, whose forces were commanded by the sons of Æsculapius, celebrated for their skill in medicine. In the northern part of Thessaly are Argissa, Gyrtone, Oloosson, &c.

Then proceeding to the northwest, we come to the region of the "stormy Dodone," and the river Titaresius, which flows into the Peneus "without mingling its waters." And last of all are the Magnetes, who dwelt in the neighbourhood of "the Peneus, and the leaf shaking Pelion." The student will thus perceive that the order of enumeration is sufficiently precise for easy recollection, and he will find it for his pleasure and advantage, to make himself familiar with its details. It would be curious to estimate the combined forces of the Greeks upon this enumeration. Trollope remarks that the number has been variously given by different authors: Plutarch, 120,000 men: Thucydides about 102,000, &c. Now if we take the whole number of ships, 1184, and multiply by 120, the number of men in each of the Bœotian vessels, we shall have 142,080 for the whole Grecian army. This is obviously too great; and a much fairer way of estimating it is to take the mean between 120 and 50, the smallest number mentioned, which will give the average 85, and multiply this by 1184; then we shall have 100,640, or in round numbers about 100,000 men.

In the same manner we may trace the nations who were united with the Trojans, and the islands lying near the coast of the Troad. The enumeration is not so particular, nor so regular, as that of the Greeks, nor does it afford any basis for a calculation of their number. Perhaps this circumstance may still farther confine the credibility of Homer as to historical facts. He would naturally be more familiar with the traditions relative to the Greeks than with those relative to the Trojans, of whom he might easily learn about as much as he has told us, and could not probably acquire more particular information.

Every thing is now prepared. The two armies are arrayed, enumerated, and ready to engage. The next book shows how the battle was interrupted by the proposal of a single combat between Menelaus and Paris.

ILIAD, III.

The scenes described in this book are exceedingly lifesome. The figures are animating and beautiful, and the mind of the reader is borne along with breathless interest over the sonorous verse.

1. κόσμηθην for κοσμήθησαν, *were arrayed*.

6. Ἀνδράσι Πυγμαλίοισι. “They are placed by Aristotle and Strabo on the banks of the Nile, and the Scholiast describes them as a diminutive race of men in Upper Egypt, who assemble in their fields for the purpose of scaring the cranes from the corn, at the time of their periodical passage to the warmer climate of the south.” Trollope. “The cranes in order to escape from winter, at this day, turn their course to Africa.” Völcker, “Über Homerische Geographie und Weltkunde, § 48.”

18. κεκορυμμένα for κικορυμμένα, *pointed or armed with*.

28. φάτο γάρ, &c. for *he thought to avenge himself upon the wrong-doer*.

35. παρσιάς, governed by κατά understood.

39. Δύσπαρι, *unhappy Paris*. Δύς is compounded with other words, and sometimes with proper names, as in this instance.

57. Λάϊνον ἴσσο χιτῶνα, *you would have put on a coat of stone*, i. e. you would have been stoned to death; the Oriental punishment for adultery.

64, 65, 66. Several words are here employed in an unusual sense. Literally,

Do not bring before me (i. e. reproach me with) the desirable gifts of golden Venus.

The glorious gifts of the gods cannot be rejected,

Whatsoever they may give, and no one can acquire them at will.

77. Τρώων ἀνιερει φάλαγγας, *he kept back the phalanxes of the Trojans, taking his spear by the middle.* “The part of a thing taken hold of is put in the genitive.”

83. Στεῦται, *he is desirous.*

98. διακρινθήμεναι, *to be reconciled, or to bring the war to a close.*

99. πίποσθι. Various explanations are given of this form; 1st, for *πιπόνθησθι* · 2d, for *πιπόνθατε*, perf. mid. of *πάσχω* · and 3d, for *πιπόσχατε*, perf. mid. of *πάσχω*.

100. ἀρχῇ, *the beginning of the war.*

103. ὄσσει, *future for the imperative.*

115. ἀμφίς, *between.* This word bears occasionally, but not often, this meaning.

146. οἱ δ' ἀμφί, *Priam, Panthous, &c. with their attendants.* This construction often occurs.

151. τιττίγισσι. The following note, drawn up for a different purpose by an accomplished and accurate scholar, Mr. Charles Folsom (of the Cambridge Press), he has kindly communicated for insertion in this place.

“For an account of this tuneful insect, its habits, and the wonderful apparatus by which its music is produced, see Shaw’s ‘General Zoölogy,’ Vol. VI. p. 149: Kirby and Spence’s ‘Entomology,’ Vol. II. Letter 24, *On the Noises of Insects*: and especially ‘The Library of Entertaining Knowledge,’ *Insect Architecture*, pp. 147 – 152; *Insect Miscellanies*, pp. 83 – 87, 150.

“The *τίττιξ* or *cicāda* being scarcely ever found in England, Pope and all preceding English translators of the Greek and Latin poets mistook its nature, and wrongly translated it ‘grasshopper,’ an insect of an entirely different order, and unlike it as well in external form as internal economy. The more recent translators have wisely naturalized the name *cicāda*.

* * * * * From Dr. Harris, a distinguished American entomologist, we learn (*Encyclopædia Americana*, Vol. VIII. art. *Locust*) that, in some parts of the United States, it is called ‘the Harvest Fly,’ and also simply, but very erroneously, ‘the Locust.’ Mr. Rennie (‘Library of Entertaining Knowledge,’ as above cited,) has attempted to save it from being ranked among grasshoppers by imposing on it the unpoetical name of ‘Tree-hopper’; since it is commonly observed on trees in an open, sunny situation.

“In the Iliad (III. 151.) where the eloquence of Priam and his aged Counsellors is compared to the song of the *τίττιξ*, Cowper translates it by

the general name *fly*; and not inappropriately, if we regard the form of its body, its wings and legs, and the sucker (instead of mouth) by which it lives entirely on liquids, as dew and the juices of plants.

“ Virgil says :

‘ Et cantu querulæ rumpent arbusta cicadæ : ’

‘ And shrill cicadæ all the woodland tire : ’ (*Sotheby*)

and various modern poets and travellers speak of their music as an annoyance rather than a pleasure. But the song of the cicada, like the chirping of crickets and the piping of frogs, gives delight by being associated with the season ; — *Θίριος γλυκὺς προφήτης*, ‘ prophet sweet of summer hours.’ ”

156. This episode is remarkable for its beauty. The effect of Helen’s appearance upon the aged counsellors, is striking and poetical. It must be borne in mind, that Helen was of divine parentage and unfading beauty, and this will explain the enthusiasm which her sight called forth from the old men. The poet’s skill in taking this method of describing the Grecian chieftains is obvious, and the sketches themselves are living and characteristic to a high degree. The reminiscences of the aged Priam, as their names are announced, and the penitential sorrow of the erring Helen, which the sight of her countrymen, and the recollection of her home, her child, her companions, excite in her bosom, are among the most skilful touches of natural feeling.

164. *αἰτίη*, to be blamed.

170. *γίγαστον*, respectable, imposing.

175. *σηλυγέτην*, generally, a child born in old age, but secondarily, an only child, and a beloved child.

180. *ἔμὸς ἔσκε κυνῶπιδος*, &c. The possessive is here used instead of the genitive of the personal pronoun. *He was the brother-in-law of me, shameless — if indeed he ever was so related*, that is, I am now so degraded that I almost doubt whether such a man ever was connected with me.

183. *δεδμήατο*, pluperf. pass. from *δαμάω*.

189. *Ἀμαζόνες*, a tribe of warlike women, celebrated not only by the ancient poets, but by historians. Their exploits, and even their existence, are considered fabulous.

206. *σεῦ*, concerning you, *περί* understood. It would be difficult to find in poetry or rhetoric a more distinct and beautiful sketch of different kinds of eloquence, than is here drawn in the description of Menelaus and Ulysses.

224. *οὐ τότε γί*. This line is supposed to be spurious. Perhaps it means, *Our admiration was not then drawn to the form of Ulysses, but to the power of his oratory*.

234, et seq. Helen sees nowhere in the plain her two brothers, Castor and Pollux. Her enquiry is a natural one, and her self-reproach naturally suggests her own disgrace as the cause of their not appearing among the other commanders. The two lines in which the poet mentions their death, are simple and touching.

269. *θρῦα πιστά*. The victims by which the compact was to be confirmed and sanctioned.

273. *τάμνε τρίχας*. The ceremonies of making a covenant began by cutting from the heads of the victims a portion of the hair and distributing it among the chiefs of the contracting parties.

279. *τίνυσθον*, dual, referring to Pluto and Proserpine. — *ὅτις* is used in relation with the plural, a frequent construction, for *whoever of departed men*, &c.

286. *Τιμὴν*, a tribute. Some understand the following line to mean *which shall continue to be paid in coming times*, and others, *which shall remain with the Greeks in coming times*, that is, *which shall never be recalled*.

330. *Κνημῖδες*, greaves, for the defence of the legs, fastened with buttons. The defensive armour of the heroic age consisted of a helmet, breastplate, and greaves. The offensive weapons were, the spear, the sword, the bow, darts, &c.

372. *ὀχεύς*, the thong by which the helmet was fastened under the chin.

376. *Κεινή*, for *κενή*, empty.

420. *πάσας δὲ Τρῶας λάθειν*, she passed unseen by the Trojan women.

The battle between Menelaus and Paris, is thus ended by the interposition of the goddess Venus. The reproaches of Helen are well-timed and deserved. Her penitence and her anger are however but momentary.

ILIAD, IV.

Council of the gods; line 1. *ἡγορόωντο* from *ἀγοράω*, imp. for *ἡγορώντο*.
 3. *ἔφροχόσι*, poured the wine. At feasts in the heroic age, it was the custom for young men to perform the part of wine-bearers, which Hebe is represented as doing among the Gods.

4. *Διδίχατ' ἀλλήλους*, received the cup from each other.

8. Ἀλαλκομένης. Derived, according to some, from ἀλάλκειν, *to render assistance*, according to others from Alalcomenos, a part of Boeotia. The former is the more generally received explanation.

11. παρμήμελκε, a Homeric verb from παραμμελάω, *to support or assist*.

24. Ἡρῇ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος, *the breast of Juno did not contain her anger*.

43. ἐπὼν ἀέκοντί γε θυμῷ, *yielding, but with reluctant mind*.

46. πῆρι, *above, beyond, most of all*.

49. Δοιβῆς, *the libation of wine*.

59. περιβυτάτην, *most revered or honored*. — ἀγκυλιμήτης, *having deep or inscrutable counsels*.

74, et seq. The descent of Minerva, and the effect of her appearance upon the Greeks and Trojans, are described with fine poetical imagery, and simplicity.

95. Πᾶσι, *among all or in the eyes of all*.

107. διδεγμένος, *waiting for, lying in wait for*.

111. κορώνην, *the tip or end of the bow to which the string was fastened*.

122. γλυφίδας, *the notch, in the arrow, which was pressed against the string*. This description, so full of circumstantial detail, is remarkably beautiful. 1. The history of the bow, giving in a few words the picture of a hunter, lying in ambush and slaying his victim. 2. Then the process of making the bow. 3. The anxious preparation for discharging the arrow with certainty, which was destined to break off the truce and precipitate the battle. 4. The hurried prayer and vow to Apollo, after which the string is drawn, the bow is bent, the cord twangs, the arrow “leaps forth.” The whole is described with such lifeness, that we see, and hear, and wait in breathless suspense to know the result.

141. Ὡς δ' ὅτε τις. “We learn from hence that the Lydians and Carians were famous in the first times for their staining in purple, and that the women excelled in works of ivory; as also that there were certain ornaments, which only kings and princes were privileged to wear.” Pope.

151. ὄγκους, *the barbed head*.

161. ἀπίτισαν, *the aorist instead of the future*.

167. ἱερὴν ἀγίδα, *his sacred shield*. This speech of Agamemnon over his wounded brother is full of noble power and touching eloquence. The Trojans have violated a truce sanctioned by a solemn sacrifice to the Gods. The reflection that such perjury cannot pass with impunity, but that Jove will sooner or later punish it, occurs first to the mind of the warrior. In the excitement of the moment he predicts that the day will surely come

when sacred Troy shall fall. From this impetuous feeling, his mind suddenly returns to the condition of his brother, and imagines, with much pathos, the consequences that will flow from his death, and ends with the wish, that the earth may open before him, when that time shall come.

200. Πατταίνων, *looking round for*.

214. πάλιν ἄγεν (for ἤγησαν), *were drawn out again*.

235. ψευδίσει, *to the false or perjured*.

243. τεθηπότες, from θάπω, *to be astonished at*.

259. γερούσιον, *that which is given to old men, or counsellors, that is, precious*.

275. νέφος, *a cloud*, that is, a multitude like a cloud. The comparison in the succeeding lines is exceedingly lively, and the description which follows, highly picturesque.

306, 307. "Ος δέ κ', &c. *And whoever, having left his chariot (i. e. being on foot), shall come to another chariot (i. e. of the enemy), let him attack with extended spear*.

315. γῆρας ὁμοῖον, *old age alike to all*.

322. Ἀλλὰ καὶ ὧς, *but notwithstanding this*.

371. πολέμοιο γιφύρας, literally, *the bridges of war, i. e. the spaces between the ranks of the contending armies*.

386. βίης Ἑτεοκλειῆς, a circumlocution for *Eteocles himself*.

412. Τίττα, a friendly term of address from a young to an old man.

426. Κυρτόν, *swollen*.

446, et seq. This is a most animated description. The onset, the clashing of spears, the shield to shield, the tumult of battle, the shouts and groans of the slayer and the dying, — all are described in words, whose every sound conveys the terrible meaning. Then come the exploits performed by individual heroes. The student must bear in mind that the battles of the heroic age depended in a great measure on the prowess of single chieftains. Hence the appropriateness of the following enumeration.

472. ἀνῆρ δ', &c., *man grappled with man*.

478. Θρίπτρα, *provision made for parents as a return for support in childhood*.

500. παρ' Ἰππων, *from the charge of the swift mares*, in Abydos.

539, et seq. "The turning off in this place from the actions of the field, to represent to us a man with security and calmness walking through it, without being able to reprehend any thing in the whole action, is not only a fine praise of the battle, but, as it were, a breathing-place to the poetical spirit of the author, after having rapidly run along with the heat of the engagement." Pope.

ILIAD, V.

This book contains the exploits of Diomedes, narrated in a style of great power.

5. Ἀστίρ' ὁπωρινῷ, *the autumnal star*, i. e. Sirius. This comparison, among many others, shows how constantly the poet's attention was directed to the phenomena of nature.

11. εἰδότε, *well skilled in*.

12. ἀποκρινθίντι, *separated from the rest*.

13. ἀφ' ἵπποι, literally, *from their horses*, that is, *from their chariot*, which was drawn by two horses. In the heroic age, horses were used only with chariots, in battle.

21. περιεῖναι, literally, *to go round*, that is, *to protect*.

26. κατάγειν, *to lead down to*.

36. ἡϊόεντι, formed from ἡϊών, *a shore; on the bank of the Scamander*.

49. αἵμονα, *skilled*.

64. Διῶν ἐκ Δίσφατα, *the oracles of the gods*, referring to the oracle which commanded the Trojans to abstain from naval affairs, and devote themselves to agriculture.

67. Ἀντικρὺ, *through, to the opposite side*.

73. ἰνίον, *the hollow below the back of the head*.

74. ὑπὸ γλῶσσαν τάμει, the construction is ὑποτάμει γλῶσσαν. The spear passed through and cut out his tongue.

85. Τυδιῖδην, &c. The activity and energy of the hero are vividly described. The simile of an overflowing river, sweeping all before it, presents a lively image of his exploits on the field of battle.

113. στρεπτοῖο χιτῶνος, from στρέφω. A species of breastplate, formed of hides, strengthened with pieces of metal, and joined by hooks, so as to be flexible.

117. φίλαι, imper. first aor. mid.

119. ἔβαλε φθάμενος, *anticipated me*, hit me first.

135, et seq. The comparison of Diomedes to a lion among the sheep-folds, and the description of the terror of the sheep, finely conceived.

154. ἐπὶ κτιάτισσι, *in possession of his estate*.

158. χηρωσται δὲ, *the nearest relatives after children*.

178. Ἱερῶν, *on account of sacrifices*, that is, *neglected*, Ἱνικα understood.

182. ἀνλώπιδί τι. The upper part of the helmet was composed of the λόφος, *the crest*, and the φάλος, *the cone*. The helmet is called ἀνλώπις

because it has an *orifice*, *αὐλός*, into which the crest is secured. It appears, from the epithets frequently applied to helmets, that the crest was generally made of horse-hair.

252. *φύλονδ' ἀγόρευ'*, do not counsel me to betake myself to flight.

262. *ἕξ ἄντυγος* : the *ἄντυξ* was a raised semicircle in front of the chariot, with a hook or peg in the centre, by which to fasten the reins.

292. *γλῶσσαν πρυμνήν*, the root of the tongue.

306. *Ἰσχίῳ*, the hip-joint, *κοτύλην*, the hollow of the hip-bone, into which the thigh-bone is inserted.

335. *ἑπορεζάμενος*, attacking him with extended spear.

364. *ἀκηχεμένη* from *ἀκαχίω*.

387. *κεράω*, here means, a cavern.

416. *ἰχῶ*, acc. for *ἰχῶρα*. The meaning and construction of the line is, *She said, and, with both her hands, she (Dione) wiped away the blood from the hand (of Venus).*

453. *λαισήϊα*, small and very light shields.

487. *ἄψι*, the meshes.

499. *Ὦς δ' ἄνεμος*. This is a simile of great beauty. Observe how the poet always draws his similes from objects which were the most familiar to the sight of men in that age.

526. *Πνοῖσιν*. This line describes admirably the whistling of the winds.

530. *αἰδιῖσθαι*, respect each other, that is, be ashamed to fail in your duty, in the presence of each other.

579. *κληῖδα*, the collar-bone.

586. *κύμαχος*, headlong.

620. *λὰξ προσῆς*, treading upon him, generally rendered, *with his heel*.

661. *μαιώωσα*, part. present, from *μαίμᾶω*.

686. *οὐκ ἄρ' ἔμελλον*, *I was not destined*.

698. *κεκαφῆστα*, for *κεκαφνηόστα*, fainting.

709. *κεκλιμένος*, in the neighbourhood of.

723. *ὀκτάκνημα*, having eight spokes.

724, et seq. *ἴπυς*, the circumference of the wheel, the felloes; *ἑπίσσωτρα*, the tire; *πλῆμναι*, the nave; *δίφρος*, the body; *ἄντυγες*, the semicircles in front; *ῥυμός*, the pole.

733. The description of the Ægis of Minerva is highly wrought. The symbolical devices of Terror, Discord, Violence, and Pursuit, give it a most warlike appearance; and the wonder is raised to the highest point, when the poet declares it to be sufficient for the armies of a hundred cities, (l. 744). The remainder of the description — the Goddess seizing her

mighty spear, and mounting the flaming car — the opening gates of heaven — the Hours — are sublime conceptions and expressed in magnificent language.

751. ἀνακλῖναι, ἐπιθεῖναι, *to remove the thick cloud, and to spread it over the heavens.*

770, et. seq. These lines are quoted by Longinus, as a remarkable example of the sublime.

817. ἀκήριον, *heartless, dispiriting.*

834. τῶνδε, *that is, the Greeks.*

851. Πρόσθιν, &c. *in front, Mars assailed him with extended spear, over the yoke and reins.*

859. Mars is wounded, and roars as loud as nine or ten thousand men. This is bold, but the poet is describing the voice of the god of war. The description (864 - 868) completes the picture, and leaves an impression of grandeur, upon the mind of the reader.

ILIAD, VI.

1. οἶώθη, *was left alone, that is by the gods.*

4. Σιμόιντος, &c. The Simoïs and Xanthus were two rivers of the Troad, which formed a junction before they reached the Hellespont. The Simoïs rose in Mount Ida, and the Xanthus had its origin near Troy.

14, 15. Axylus was distinguished for his hospitality. This trait was characteristic of the Oriental nations, and is often alluded to by the ancient writers. The right of hospitality, often united families belonging to different and hostile nations, and was even transmitted from father to son. This description is a fine tribute to the generosity of Axylus.

17. ὑπαντιάσας, *assisting or protecting.*

24. σκότιον, *illegitimate.*

39. βλαφθίντι, *impeded by.*

40. Ἄξαντ', *having broken.*

47. ἐν ἀφνειοῦ, *in the house of my wealthy father.*

56. ἄριστα. Spoken ironically, in allusion to the wrongs Menelaus had sustained in his domestic relations.

62. Αἵσιμα, *justice, what is merited by the enemy.*

72, et seq. The Greeks begin to gain the advantage over the Trojans. Helenus, the chief of the soothsayers, directs Hector to enter the city, and

cause the Trojan women to assemble in the temple of Minerva, with a splendid robe for a propitiatory offering, and to promise a sacrifice, if she will stay the victorious career of the son of Tydeus.

117. *τύπτει*, *struck against*; *δέρμα κελαινόν* is the nominative.

118. *Ἄντυξ*, *the rim*, the edge or border, made of hide, in apposition with *δέρμα* in the preceding lines.

119. The episode of Glaucus and Diomedes is remarkable in several respects. At first sight, it seems improbable that two combatants, eager to engage, should hold a dialogue of this description; and accordingly we find a writer in the *Edinburgh Review*, objecting to, and ridiculing it, as in the highest degree absurd. It must be remembered that Homer is describing the manners of an ancient heroic age, and not of the nineteenth century. His battles are not like those of Waterloo and Austerlitz, the result of scientific calculation, and dependent on the movements of masses of men, giving but little scope to individual prowess, and, above all, are not decided by powder and bullet. They are the battles of an age of simplicity, in which the personal valor of the chieftains bore a distinguished share. It happened, not unfrequently, that opposing chieftains singled each other out, and fought hand to hand, after holding parley, and making various interrogatories of each other. This has indeed occurred in the skirmishing warfare of the last Greek Revolution. We have before adverted to the right of hospitality. It cannot be deemed improbable that two warriors, whose fathers had exchanged courtesies and pledges of this description, should meet on the field of battle, and, upon enquiry, find themselves thus bound together. The peculiar sacredness of this tie would cause them at once to suspend hostilities, and perhaps exchange tokens of friendly recognition. On the whole, this episode, so far from being an unnatural and improbable excrescence, is a relief to the carnage and confusion of the battle, and presents a beautiful picture of that feature of ancient society, which has already been the subject of remark.

143. *ὀλίθρου πείραθ' ἵκηαι*, *that you may come to the end of death*.

150. *δαήμεναι* for *δαῖναι*, 2 aor. pass. from *δαίω*. After this some word must be supplied. "If you wish to know, *know*, or *I will tell you*."

168. *σήματα λυγρά*, *deadly signs*. Some suppose that alphabetical writing was unknown in the Homeric age, and consequently that these signs must have been hieroglyphical marks. The question is a difficult one, and the most distinguished scholars are divided. We can hardly imagine that a poem of the length and general excellence of the *Iliad*, could be composed without the aid of writing, and yet, we are told, there are well authenticated examples of such works being preserved and handed down by tra-

ditional memory. However this may be, we know that the Oriental nations were in possession of the art of alphabetical writing at a very early period, and before the Trojan war. It cannot, then, seem very improbable, that the author or authors of the Iliad, should also have been acquainted with it. The student may find the question amply and learnedly discussed in Wolfe's Prolegomena, Wood's Essay on Homer, &c., and the arguments on both sides very concisely stated by H. N. Coleridge, in his beautiful "Introduction to the Study of the Classics." It can merely be alluded to in a note.

169. *πίνακι πτυκτῷ*, a folded tablet, probably a roll of parchment.

194. *τίμιμος*. It was usual to appropriate tracts of land, for the distinguished services of the great men of antiquity. This word afterwards acquired the signification of, a spot sacred to some divinity.

234. *ἔξιλετο*, took away.

236. *ἑκατόμβαι*, worth a hundred oxen, for those worth but nine.

The episode is now completed, and the narrative of Hector's visit to the city is resumed. The description of the Trojan wives and daughters gathering around him to inquire the fate of their friends in the war, is exceedingly natural and beautiful, but is lost in the incomparable beauty of the scene between Hector and Andromache.

242. *Ἑιστῆς*, porticos; *θάλαμοι*, chambers, or apartments, which opened into a hall, in front of the house; *αὐλή*, the outer court.

251. *ἡπιόδωρος*, gentle. There is a mournfulness in the interview between the hero and his mother which is deeply interesting. Her urging him to take wine, and his refusal, are natural and simple incidents, which heighten the effect of the scene.

285. *φρίν*, governed by *κατά* understood.

322. *ἄφρωντα*, handling. The employment, in which Hector finds Paris engaged, is extremely characteristic.

331. *πυρός*, governed by *διὰ*, understood.

344. This address of Helen to Hector is in fine keeping with her character.

351. *ᾔδῃ*, knew, regarded.

365. *Καὶ γὰρ ἰγών*. Hector, having performed his public duty, by directing his mother to supplicate the goddess Minerva, and by calling Paris from his idle employments, now hurries to a hasty interview with his wife, having a melancholy presentiment that he shall no more return. This conduct was worthy of him, to whom the city looked for succour and deliverance. No private tie, however strong, could call his attention from a public duty. That duty performed, he yields to the impulses of his heart.

and rushes to his home. Andromache is gone, in her sorrow and anxiety, to the tower. The hero turns thither and meets her at the Scæan gate. Her nurse is with her, bearing on her bosom the young Astyanax, the hope of the city, "the loved child of Hector, like a beautiful star." The father looks upon his son in silence, and smiles, while the mother stands by, in tears. The address of Andromache to her husband is full of natural and touching eloquence. She calls up the sad recollection of her slaughtered father, her brothers, and her mother slain by Diana, after her release from captivity. Hector is now, "her father, mother, brother, husband" — her all, and she tenderly entreats him to protect the city, and not expose himself to death on the plain. The reply of Hector is full of the lofty bearing of the hero, and the fine and generous feelings of the man. He forebodes the destruction of Troy, and then pictures to himself the desolate condition of his gentle wife. The anticipation is full of sorrow, the picture is heart-rending; he looks forward and sees her in imagination, reduced by strong necessity to be the slave of another, and to perform the office of plying the loom, or of drawing water from the Messeïs or Hyperea, as a slave, in Argos. He imagines one of the hostile nation, looking upon her as she weeps, and exclaiming, "This is the wife of Hector, the bravest of the Trojan warriors," and, in the depth of his grief, prays to repose in death, before he learns the unhappy doom, which he has just pictured. The whole of this address is above praise. The mixture of lofty feeling, of tenderness, sorrow, and melancholy foreboding, fills the heart of every reader with emotions of sadness.

The incidents which follow are simple but exquisite. Hector wishes to take in his arms his beloved son, but the child, terrified by the glittering armour and the waving crest, clings to the bosom of the nurse. This calls a smile upon the countenance of the parents, who are thus, by a happy stroke of nature, made to forget, for a single moment, the gloomy state of public affairs, in affection for their offspring. Hector lays upon the ground his shining helmet, caresses his son, and utters a prayer, becoming a patriot and warrior. He places the child in the arms of his wife, who receives him upon her "fragrant bosom," smiling tearfully (*δακρύνειν γιλάσατα*). This is one of the most beautiful expressions to be found in any language; it is concise, yet distinct, and presents a perfect image of mingled gentleness and sadness. It fills the imagination and touches the heart.

The moment of separation draws nigh. Hector, in compassion for the distress of his wife, utters such consolation as the case will bear, counsels her to forget her sorrow in domestic employments, and departs for the field of battle. Fearfully she directs her steps homeward, casting a frequent

glance behind, in the direction of her departing lord. Arriving at her door, she finds her maidens assembled, and all together "lament the living Hector as the dead," for they suppose he will no more return. Such is an outline of the celebrated scene between Hector and Andromache; — a scene, which, for true and unaffected pathos, delicate touches of nature, and a profound knowledge of the human heart, has rarely been paralleled and never surpassed, among all the efforts of genius, during the three thousand years that have gone by, since it was conceived and composed.

506. Ὡς δ' ὄρεται. This comparison is a lively one, and presents forcibly to the mind the bold and splendid bearing of Paris. — στατὲς ἵππος, a horse that has long been confined in the stable.

508. λούεσθαι ἐν ῥεῖτι, &c., to bathe in the swift-flowing river. This verb, and several others, are constructed with a genitive or dative indifferently.

516. ὁἀριζι, met with, or spoke with.

523. Ἀλλὰ ἐκὼν μισίς, but you willingly remit your efforts in the war, and are not willing to labor.

528. Κρητῆρα στήσασθαι ἐλευθέρων, to dedicate the goblet of freedom, having freed our city from the beleaguering of the Greeks. It may be observed that Hector begins to resume his hope of success, and his warlike spirit is roused again, as he approaches the field of action. The depressing effect of his sad interview is wearing away from his mind, and he is already prepared for the battle with Ajax, which awaits him.

The student, who has once read this book, will read it again and again. It contains much that is addressed to the deepest feelings of our common nature, and despite of the long interval of time which lies between our age and the Homeric, despite the manifold changes of customs, habits, pursuits, and the advances that have been made in civilization and art, despite of all these, the universal spirit of humanity will recognise in these scenes much of that true poetry, which delights alike all ages, all nations, all men.

ILIAD, VII.

1. ἱξίσσυτο, from ἱκσιύω. for ἱξιούτο.

5. ἱϋξίστης ἱλάττησιν, with their polished firs, that is, oars made of the fir tree.

12. *στιφάνης*, the exterior rim of the helmet, hence the helmet.
26. *ἰτιραλκία*, literally, giving strength or aid to another.
30. *τίκμωρ*, the end; the fate.
45. *μητιόωσιν*, participle from *μητιάω*, and a frequent poetical form.
52. *πόσμον ἱπιοσπεῖν*, to overtake fate or death.
63. *φρίξ*, the rippling of the waves caused by the zephyr.
80. *λελάχωσι*, cause to share in, impart, bestow upon.
83. *κρεμόω*, suspend, as a trophy, a custom frequently alluded to.
86. *Σῆμά τέ οἱ χεύουσιν*, raise a mound or tomb for him. It was common in the heroic age, to raise these monuments in honor of distinguished chieftains.
96. *Ἀχαιῖδες*. It was a common form of reproach, in the mouths of the leaders, wishing to instigate their followers by shame, to call them *women*, not men, as here.
117. *ἄδειής γε*, that is, *Hector*.
118. *γόνυ κάμψειν*, bend the knee, cease from the conflict.
130. *ἀνὰ αἰέρας* for *ἀναίρας*.
171. Nestor, the wise counsellor, advises them to decide by lot, who shall meet the valiant Hector. — *πιπάλαχθε*, from *παλάσσω*, which, in the passive with *κλήρω*, means to decide by lot.
184. *ἰνδίξια*, in order, beginning on the right.
199. *Ἐλπομαι* is often used in the sense of *I believe*, or *I think*.
212. *Μειδιόων βλοσυροῖσι πρόσωπας*, smiling with his stern countenance. The dative case is formed as if from *πρόσωπας*. The force of the expression is increased by the use of the plural. The description of the appearance of Ajax is grand and striking.
238. *νωμῆσαι βῶν* (for *βοῦν*), to wield my ox-hyde, that is, shield.
241. *μείλιπεςθαι Ἀρηϊ*, to fight, a figurative expression borrowed from some war-dance.
255. The description of the contest now becomes highly animated.
270. *μυλοιδίῃ*, huge, large as a millstone.
- 279, et seq. The interference of the herald to stop the progress of the battle shows in what consideration the dignity of this class of men was held. The reply of Ajax, his willingness to cease provided Hector will propose it, since he is the challenger, have something of the spirit of chivalry.
298. *Θεῖον δύνονται ἀγῶνα*, will enter or take part in the sacred assembly, that is, the procession of Trojan women, who were to resort to the temple of Minerva, to supplicate the pity of the goddess. The address of Hector, and the separation with a mutual exchange of presents, are worthy of the generous combatants.

310. *ἀιλπτίοντις*, *not expecting*.

327. Nestor proposes that a truce shall be agreed upon for the purpose of disposing of the dead, who now overspread the plain. This proposition is made partly with the design of gaining time for the erection of fortifications against the assaults of the Trojans, who, under the guidance of Hector, and in the absence of Achilles, have become formidable and audacious.

348. The speech of Antenor contains one of those delicate touches of nature for which Homer is remarkable. He is conscious of the perfidious part which his countrymen have played, in violating the truce, and distrusts the success of their cause. He consequently advises the restoration of Helen, &c.

371. *ἰγρήγορ'ε*, for *ἰγρηγόρετι*.

402. *ὀλίθρου πύρατ'*, for *ὀλίθρος*.

410. *πυρὸς μιλισσέμεν*, *to gratify or to favor with the funeral fire*.

421. Here is a very brief, but lively picture of the two parties, doing honor to the remains of their slaughtered comrades.

443. The gods look down with wonder upon this great work of the Greeks. Neptune, fearing lest the fame of their wall and trench shall exist in the memories of men, when that which he built for Laomedon is forgotten, obtains permission of Jupiter to destroy it.

467. *ἐκ Λήμνους*, *from Lemnos*. We learn from this passage that Lemnos was famous for its wines.

472. *οἰνίζοντο*, *purchased wine*. The enumeration of articles in the following lines, shows that trading was not carried on by means of coined money, but with brass, iron, slaves, &c.

ILIAD, VIII.

1. *κρακόπειλος*, an epithet of Aurora, supposed to designate an earlier hour than the epithet *ρόδοδάκτυλος*.

8. *διακίρσαι*, from *διακίρω*, *to rescind, to make void*.

14. *βίρεθρον*, *abyss*.

19. *σειρὴν χρυσείην*, *the golden chain*, simply. Many have explained this as an allegorical expression for one of the great laws of nature, gravity, or the attraction of the sun. There is not the slightest probability that any such meaning is intended.

27. *περί*. This preposition is often used to signify *superiority*, as in this passage.

29. *ἀγασσάμενοι*, *amazed*, or *terrified at*.

36. *ὑποθέσόμεθ'*, *we will suggest*.

43. *γίντο* for *ἔλτετο*.

48. *Γάργαρον*, Gargarus was a part of Ida. — *τίμιος*, *a sacred spot*, on which a temple or altar stands.

54. *ἀπὸ δ' αὐτοῦ*, *and forthwith*.

56. *Καὶ ὣς*, *even so*, that is, notwithstanding.

60. The following lines give a spirited picture of the meeting of the armies. We almost hear the clash of shield and spear, the tumult and the groans of battle.

69. *χρύσεια τάλαντα*, *the golden scales*.

70. *τανηλιγίος*, *causing long repose*.

72. *ρίπει δ'*, *weighed down*, portending death.

75, 76. The omen is terrific, and the description striking.

84. *Καίριον*, *fatal*, or *vital*.

87. *παρηγορίας*, *the reins*, by which the *side horse* was guided. "It was usual to attach an additional horse to the side of the chariot, which would therefore be ready to supply the place of either of the other two, which might happen to be disabled." Trollope.

94. *μετὰ νῶτα βαλάν*, *turning your back*.

96. *γίροντος*, that is, *Nestor*.

108. *Οὓς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν*, *which I took from Æneas*. Verbs signifying to deprive, &c. govern two accusatives.

121. *παρά*, *near* or *by*.

122. *ὑπερώησαν*, *started back*.

124. *πύκασι*, *clouded*.

131. *σήκασθεν*, from *σηκάζω*, derived from *σηκός*, *a pen*, *would have been penned up*. The word is very expressive.

162. *Ἐδρη*, &c. It was usual at the feasts to honor the chief men with the first seats, and larger and choice portions of food, &c.

178. *οὐδενόσωρα*, *worthy of no thought*. Hector, full of courage, and knowing that the omens of Jupiter are in his favor, exhorts the Trojans to valor, and contemns the ramparts thrown up by the Greeks.

185. Hector in the excitement of the moment addresses his favorite horses. From this speech it may be gathered, that women were accustomed to loosen the horses from the chariot on their return from battle, and feed them; and from line 189, unless it is spurious, it seems that the provender

was sometimes mixed with wine. It is most probable, however, that the line is not genuine.

193. *κανόνες*, rods, passing across the shield and serving for a handle.

206. In copying the text, it has been thought best to copy it exactly, and to print the name divided as here.

215. *Εἰλομένων*, crowded.

222. *μεγαλήτι*, huge, like a whale.

223. *γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσι*, so as to speak to the forces on both sides, so as to be heard at either extremity.

230. *κινναυχίης*, empty boasting.

247. *αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦεν*. The application of this is obvious: — the eagle signified Hector; the fawn denoted the fear and flight of the Greeks, which, being dropt at the altar of Jupiter, showed that they would be saved by the protection of that God. “The word *πανομφαῖος*, says Eustathius, has a great significancy in this place. The Greeks, having just received this happy omen from Jupiter, were offering oblations to him under the title of the *Father of Oracles*.” Pope.

282. *φώς*. This word occurs frequently in Homer, in the sense of *help, deliverance*, &c., and sometimes is applied to persons, as here.

287. *δάη* for *δαῖ*.

306. *Μήκων*, the simile is very beautiful. The circumstance mentioned in line 308, that the head was weighed down by the helmet, adds to the perfectness of the picture.

336. *τάφροισι βαθείης ὤσαν*, drove them back from the trench. The description of Hector has a wonderful vividness.

348. *ἀμφιπεριστρέφω*. This compound has great significancy. It can only be expressed by a periphrasis. *Drove his horses about in every direction*.

353. *κεκαδησόμεθ'*, from *κηδόμεαι*.

371. *γενέιν*. The attitude of supplication is here alluded to, which was to touch the knees of the person supplicated with one hand, and the chin or beard with the other.

378. *Γηθήσει προφυνείσα*. The participle here is in the accusative dual, referring to the two goddesses, Juno and Minerva. The expression is idiomatic, and the accusative is governed by the verb, though, strictly considered, it is neuter.

396. *κιντρηνείας*, obedient to the spur.

402. *Γυιώσω*, I will lame.

405. *μάρπτει*, may inflict, by overtaking or striking them.

408. *ἐνικλᾶν*, poetical for *ἐγκλᾶν*.

435. *ἰνώπια*, the outer walls.
 441. *βωμοῖσι*. These were pedestals or frames, the word meaning, not only altar, but the base of an altar, the base of a statue, or any raised surface.

449. Ὀλλῦσαι, participle present.

470. Jupiter now discloses, in part, the divine decrees, in relation to the destruction of Troy. He hints at the death of Patroclus, which is to call out Achilles from his fleet, and thus put an end to the war by the death of Hector.

474. ὄρθαι, part. inf. pass. from ὄρομαι.

488. *τρίλυστος*, thrice-wished, compound of *τρίς* and *λίσσομαι*.

495. *πόρκης*, the golden ring, which secured the head upon the handle of the spear.

500. τὸ, used in the sense of the relative. A frequent usage of Homer,

535. *διασίσσεται*, he shall prove.

538, et seq. *Would that I might be immortal, and free from old age, all my days, and might be worshipped like Minerva and Apollo, as surely as this day will bring disaster upon the Greeks.*

555. The simile is the most magnificent that can be conceived. The stars come forth brightly, the whole heaven is cloudless and serene, the moon is in the sky, the heights and promontories and forests stand forth distinctly in the light, and the shepherd rejoices in his heart. This last simple and natural circumstance is inexpressibly beautiful, and heightens the effect of the visible scene by associating it, in the most direct and poetical manner, with the inward emotion, that such a scene must produce.

558. *ὑπερράγη*, breaks up, clears off. "The metaphorical application of this verb is very natural, and allied to an idiom of our own." Trollope.

ILIAD, IX.

2. *φύζα*, a disposition to flight, it is here personified as the companion of *φοβός*.

3. *βεβόληατο*, for *ἰβεβόληντο*, from *βολίω*.

4. Ὡς δ' ἀνέμοι. This figure is very expressive as an illustration of the mental agitation of the Greeks.

11. *Κλήδην*, by name, personally

13. *τιτιηότες*, for *τιτιηότες*, from *τίω*.

32. Ἀτρεΐδῃ, &c. This speech of Diomedes is highly characteristic. He had been reproached by Agamemnon with want of warlike spirit, and now alludes to it, but only as becomes a warrior. His exploits have already given him the right of retort. The speech is full of generous courage, and rouses the enthusiasm of the listening council.

37. διάνδιχα, *one of two*.

49. σὺν γὰρ θεῶν, with the favor of the Divinity. The agency of the gods, appears to have been perpetually recognised, in the Homeric age. Every enterprise was begun by propitiating them with sacrifices, libations, prayers, &c. Every compact was sanctioned by solemnly calling them to witness it. Every event was attributed to their agency, every success to their favor, every disaster to their anger. Even the bad conduct of men themselves, arising from the indulgence of evil temper, turbulence, or avarice, was attributed to their interference, as we shall have occasion to notice hereafter.

59. βασιλῆας, governed by πρὸς understood.

72. Ἡμέτις, *every day*.

93. This speech of Nestor is very happily conceived. It belonged to him as the aged counsellor, to begin the debate, by laying the subject before the assembly, especially as it was necessary to impute the blame of the present unfortunate condition of the army to Agamemnon. It would have seemed presumptuous in any other, and it was a matter of difficulty and delicacy even for Nestor. He begins with an expression of the highest reverence for Agamemnon, "to whom Jupiter has given the sceptre." He then urges upon him the duty of listening to good counsels from others, and declares his purpose of giving that which seems to him best. He touches upon Agamemnon's injustice towards Achilles, and his own attempt to dissuade him, with much skill, and in such language as would not irritate Agamemnon. The ambiguity of the word, μεγαλήτορι, which means properly *great-hearted*, but may mean *violent* or *high tempered*, is happily adapted to the object of the speaker, which was to make him fully sensible of his wrong conduct, without awakening his pride or anger; to make him *think* that he had yielded to the impulse of a malicious temper, by *telling* him that he had followed the leading of his *great heart*. Finally, he proposes to propitiate Achilles, by acceptable gifts and soothing words, intending that Agamemnon shall take the hint and offer to restore the captive Briseïs, whom he has robbed from Achilles' tent.

115. ψῦδος, *adverbially*.

119. λυγαλήσι, *pernicious, destructive*.

122. ἀπύρους, *not used for boiling*, that is, vases, ornamental and for mixing wine.

124. ἀίθλια, *prizes in the race*. From time immemorial, the Greeks were fond of this kind of amusement. The Olympian, Isthmian, Pythian, &c. games were established in obedience to this natural passion, and confirmed and increased it.

146. ἀνάιδνον. This word may mean either *without a dowry*, or *without having a dowry* or *price paid*. Here it bears the latter meaning. In the heroic age the custom was the reverse of that which afterwards grew up. The bridegroom paid, either to the bride or her father, a marriage dowry; and Agamemnon's offer therefore was very liberal, for he promised, not only to give his daughter without the dowry, but to add, from his own, a munificent gift.

154. πολύρρηγες, πολυβοῦται. These words show what some of the principal articles of wealth were in that age. On the whole, this speech of Agamemnon justifies the skill and tact of Nestor's opening address. Agamemnon candidly acknowledges his fault, offers the desired reparation, and even goes farther than could have been expected, by making an offer worthy of a prince, in addition.

171. Φέρετε δὲ χερσὶν ὕδωρ, &c. This was one of the religious ceremonies previous to any important enterprise. Then followed the order for silence and reverent attention (εὐφημῆσαι), then the libation, &c.

173. ἰαδότα, from ἀνδάνω.

186. Τὸν δ' εἶρεον. This passage shows that music was, at a very early period, a favorite amusement among the Greeks. It was also customary to accompany songs, in honor of the great exploits of heroes, by the lyre, which was the most celebrated musical instrument among the Greeks. How appropriate was this employment to occupy the leisure of Achilles.

187. ζυγὸν, *the neck* of the lyre, held in the left hand.

196. δεικνύμενος, *taking them by the hand*. Achilles' reception of the embassy is interesting as a picture of ancient hospitality.

206. κρεῖον. Some dispute has arisen in regard to the meaning of this word. From the context it seems most likely that it was a sort of table on which the meat was placed before division. — ἐν πυρὸς ἀγνῇ, *in the light of the fire*, that is, near the fire. The materials for the feast were plain, and Achilles himself officiated as chief cook. What was wanting in refinement was probably made up in an excellent appetite and hearty cheer. They did not recline on couches, but sat at tables. After they "had removed the appetite for drink and food," Ajax gives Phœnix the nod, in relation to the business in hand. Then ensues a scene of the most remarkable character, in several respects. The speeches are admirable models of several kinds of eloquence, and suit exactly the characters of the speakers,

as well as the object which they wished to gain. Ulysses opens the business, because he is skilled in council. His speech is conceived with great justness and power. He begins with an allusion to their hospitable reception, but quickly turns to the unhappy condition of the Greeks, the audacity of the Trojans, and the invincible daring of Hector, who longs for the day to come that he may complete his vengeance. He calls upon Achilles to rouse himself, and defend his countrymen from the impending destruction. It is to be observed, that he dwells particularly upon the bearing of Hector, in the hope of arousing the personal pride of Achilles. He reminds him of the commands of Peleus, on the point of his departure to the war, and then enumerates the gifts which Agamemnon promises as an expiatory offering; and if Agamemnon and his gifts are abhorred, he entreats him to look with compassion upon the other Greeks, who will honor him as a God. The speech concludes with another, and more direct, allusion to the glory which he might acquire by killing Hector, "who boasts that no one of the Greeks is equal to himself."

The reply of Achilles is characteristic. He declines at once the proposal. He touches slightly upon his services — the many spoils he had won for Agamemnon, — "who had distributed but few and retained many." The portions which other chieftains received have remained in their possession, but his alone is taken away. His allusion to the cause of the war, and the application of it to his own case, are admirable; and the sentiments with which he accompanies it are natural and beautiful. He alludes to the works which have been thrown up since he left the army, but declares that all these cannot arrest the progress of the man-slaying Hector. His purpose is to return on the morrow to his native land. He repeats with additional assurances, his determination to meddle no more with the war, refuses to marry Agamemnon's daughter, and resolves that he will, the rest of his life, enjoy the possessions which "the old man, Peleus, has acquired." He mentions the two-fold fate which had been destined to him from his birth, but he will still return and counsel others to do the same. He commands the messengers to announce his determination, and prepare some other means of defence, than that which they have devised, in the hope that he would give up his wrath, &c. This speech is well worth studying, with a view to its oratorical excellences merely.

The speech of Phoenix, is very different, and very curious. The old man looks upon Achilles with affection, and hears his determination with sorrow. He then enters upon a long and rather garrulous account of his early adventures, before he knew the father of Achilles. We cannot

analyze it, but the reader will find in it abundant reason to admire the universality of that genius, which could conceive the varied and characteristic speeches of this interview, from that of Ulysses, to that of Ajax.

The reply of Achilles, is short, respectful, but resolute.

Ajax, seeing that nothing is to be gained, addresses Ulysses in a brief, pithy, and indignant speech, and counsels a speedy return. Achilles again alludes to the injuries he has received from Agamemnon, but treats Ajax with courtesy. Still further, he declares he will not move until Hector has come to the very tents and ships of the Myrmidons.

After a libation, the embassy returns. Their message is sorrowfully received. Diomedes inspirits them, the day closes, and they retire.

There is much in this book, which is worthy of close attention. The consummate genius, the varied and versatile power, the eloquence, truth, and nature displayed in it, will always be admired. Perhaps there is no portion of the poem more remarkable for these attributes.

ILIAD, X.

2. διδμημένοι, *overcome with*, from δαμάω.

8. πολέμοιο μέγα στόμα, *the great mouth of mournful war*. An expressive circumlocution for *war*, or *devouring war*. The simile in the preceding lines is descriptive of the frequency of Agamemnon's sighs.

13. Αὐλῶν συρίγγων τέ, *pipes and flutes*, the most ancient and simple musical instruments.

15. προβελβύοντες, *by the root*.

24. ποδηνεκής, *reaching to the foot*.

30. στεφάνην is here used for *the whole helmet*.

43. ἐμὲ καὶ σέ. The sentence is elliptical. *ixάνει*, or some such word, must be understood.

56. ἱερόν, *sacred*. This word, however, must not always be understood in the sense of our *sacred*. It often means, *great, distinguished, excellent*, &c.

67. ἐγχεήσασθαι from ἐγχεορίω, perf. pass.; and ἀνωχθεῖ, from ἀνώγημι, the same as ἀνώγω, pres. imper. for ἀνώγεθι.

82. It has been remarked, that Nestor's questions, when roused in the night, show how imperfect was the art of war in the heroic age, in respect to centinels and guards. No pass-word was used, so that Nestor was in doubt whether he addressed a friend or an enemy.

98. ἀδδνηότις, from ἀδίω. There seems no necessity for doubling the δ, — α would be long without it.

124. ἰμίο πρότιρος, *before me*.

125. καλήμιναι, for κελίμιναι, and that is poetical for καλεῖν.

134. Διπλῆν, *double*, that is, winding twice round his body.

139. περὶ φρένας ἦλυθ' ἰωή, *the sound came to his senses*, he quickly heard the sound.

145. βεΐηκεν, from βιάω. *Such distress has overcome, or come over the Greeks.*

150. Βὰν δ'. The following lines are concise, but extremely graphic. The scene appears at once before the reader's mind.

158. Λὰξ ποδὶ κινήσας, *moving him by the foot, with his toe*.

160. Θρωσμῶ, *the hill*, in the midst of the plain.

167. ἀμήχανός, in this passage, *indefatigable*.

173. ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς, a proverbial expression — *it stands on the edge of a razor* — we are all in the most difficult situation.

199. Ἐν καθαρῶ, *in a clear spot*.

206. ἰσχυatóωντα, *straggling*.

224. Σύν τι δὺ' ἐρχομίνω, nominative absolute. *Two going together, one perceives or discovers before another, how an advantage may be gained.*

227. These lines well describe the eagerness of the heroes to accompany Diomedes. The repetition of the verb gives vivacity and rapidity to the scene.

247. περίοδῃ. The force of the preposition in composition is to be observed. *Since he knows above, or more than, others.*

252. Ἄστρα δὲ δῆ, *the stars are far advanced, and the night is passed, more than two parts.*

258. ἄφαλόν τι καὶ ἄλλοφον, *without cone or crest*. — καταῖτυξ, a sort of cap.

263. λευκοὶ ὀδόντις, *rows of boars' teeth* were arranged on the outside, for the purpose of strengthening the cap, and it was lined with the πίλος or felt to protect the head.

274. ἱερωδίων, a heron. The two following lines show how careful the poet always was to be true to nature. The little circumstance, that they could not see the heron, but only heard him, stamps the description with an air of verisimilitude, which is at once recognised.

281. ἑυκλείας, accusative pl. from εὐκλείης.

285. Σπιῶ, from σπίομαι, formed from the 2d aorist ἰσπόμεν.

290. πρόφρασσα, an old feminine form of πρόφρων.

294. χρυσόν, &c. It was the custom to adorn the horns of the victim with gold. It was also necessary, according to the allusion in the preceding line, that the victim should never have been used for any ordinary purpose.

332. ἐπίορκον ἐπώμοσε. This phrase frequently, perhaps generally, would mean, *he perjured himself*. Here it means only, he swore an oath which was not fulfilled.

335. κτιδίην, lined with *weasel skin*.

341, et seq. The stratagem proposed by Ulysses is in keeping with his reputation for ready resource.

351. ἐπίουρα. An allusion to agriculture. There are two explanations of it. 1st. It is said, if a pair of mules and a pair of oxen be employed in ploughing together, the mules will reach the end of the furrow first, and the distance between them is the ἐπίουρα ἡμίονων. 2dly. It is said, the land is twice ploughed, first with oxen and then with mules, and the ἐπίουρα is the space between two teams of mules ploughing the same field, which has once been broken up by the oxen. The student may choose for himself.

361. The simile is highly appropriate and lively.

362. μεμηκώς, for μεμημηκώς, from μηκῶ.

375. Βαμβάινων, *stammering*, through fear.

401. ἐπιμαίετο, *aspired after*, spoken in irony.

403. δαμήμεναι. This is analogous to our English idiom, *hard to be subdued*.

418. πυρὸς ἰσχάροι. This expression refers to *native Trojans*.

457. Φθιγγομένου, *while he was speaking*.

460. ληϊτίδι, *the plunderer*.

462. τοῖςδεσσι! this termination to the plural of the article occurs but rarely.

463. ἐπιβωσόμιθ', poetical for ἐπιβουσόμιθα.

466. δέλον, for δῆλον.

475. Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης, *from the edge of the δίφρος, or semi-circle in front of the chariot*.

480. μίλιον, *inactive*. In the Tragedians the word means *wretched*. It occurs frequently in the *Œdipus Tyrannus* and the *Medea*.

483. ἐπιστροφάδην, *on all sides*.

493. ἀήθισσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν, that is, νεκρῶν, *for they were not yet accustomed to them*; they had but lately arrived, and had not yet taken part in the war.

502. Ποίησιν, *whistled*.

515. ἀλαοσκοπὴν, *careless watch*.

540. οὐπω πᾶν ἔρητο ἔπος, *the word was hardly spoken*.

564. *τάφροισι διήλασι*, made them leap to the trench.

572. *ἰδρῶ*, accusative for *ἰδρῶτα*.

573. *λόφον*, the neck. "These warriors plunge into the sea to wash themselves; for the salt water is not only more purifying than any other, but more corroborates the nerves. They afterwards enter a bath, and rub their bodies with oil, which by softening and moistening the flesh, prevents too great a dissipation, and restores the natural strength." Pope.

576. *ἄσπαμίνθους*, bathing-tubs.

577. *λίπ'*, probably from an old adjective, *λίψ*, *λίπός*.

The libation to Minerva, with which the book closes, and the offering mentioned in line 571, show, among numberless other passages, the extreme carefulness of the ancients to pay due honor to the gods.

ILIAD, XI.

4. *πολίμοισι τέρασι*, the signal of war.

11. *"Ορεβί*', loudly.

20. *ξινῆϊον*, a token of friendship.

24, et seq. are remarkable for the particularity of the description. *ἄνμοι*, stripes, *κυάνοις*, of lead.

25. *κασσιτέραιοις*, of tin. It is matter of great doubt what these metals were. The probability is that which has been stated.

26. *ὀρωρέχατο*, from *ὀρέγω*, for *ὠρέχοντο*.

27. *ἴρισσιν ἱοικότις*, like the rainbow. It is finely remarked by Trollope, that, "of all the points of resemblance, which may be discovered between the sentiments, associations, and expressions of Homer, and those of the Sacred Writings, this similitude is perhaps the most striking; and there can be little doubt, that it exhibits a traditional vestige of the patriarchal record of God's covenant, in Gen. ix. 13. LXX. *τὸ τόξον μου τίθημι ἐν τῇ νεφέλῃ, καὶ ἔσται εἰς σημεῖον ἀνὰ μέσον ἡμοῦ καὶ τῆς γῆς*."

62. *οὔλιος*, full. This simile is lively, and has the charm which belongs to all figures borrowed directly from nature.

67. *ἀμνητῆρες*, mowers or reapers. *ἐναντίοις*, opposite. This is to be explained by the ancient mode of reaping and mowing, which was the following. The workmen divided into parties, beginning at the opposite ends of the field and meeting in the middle. It was thus naturally a matter of rivalry to see which should do its part first. Hence the propriety of the figure, applied to two hostile armies, advancing rapidly towards each other.

68. Ὀγμον, *the row*; applied to hay, perhaps it would mean the *swath*.

69. δράγματα, *handfuls*.

84. αἰξιστο ἱερὸν ἡμαρ, *the day was increasing*. This was the simple notion of the division of time. The day increased till noon.

86. δρυτόμος, *the woodcutter*. Homer most frequently borrows his similes and descriptive circumstances from the most familiar objects of nature or of daily life. It is this which gives his poetry that air of verisimilitude, which scarcely any other poetry possesses. It is important to notice this trait, in order to form a just estimate of Homer.

105. δίδη, from the old verb δίδημι, *to bind*.

130. γονυαζίστην. This verb means primarily, *to take by the knees*, that being the usual sign of supplication. Its secondary meaning is therefore, *to supplicate*, as here. It is often used when the supplicatory attitude is impossible from the situation of the parties, and means simply, *to supplicate*.

147. Ὀλμον. This was properly a cylindrical mortar, and generally a cylinder.

160. προτάλινον, a derivative from προτίω · *drew with a noise*, that is, the noise of the horses' hoofs and of the empty chariots.

173. ἐν νυκτὶ ἀμολγῇ, *at the milking-time of night*. This is an instance of the reckoning of time by the recurrence of some familiar object or operation. It may mean either *evening* or *morning*. Here it evidently is evening.

214. ἐλελίχθησαν, *and they rallied*.

227. μετὰ κλέος, *after the report*, that is, having heard the report.

236. ἔτορε, 2d aorist, from τρέω.

243. πολλὰ δ' ἔδωκεν, *had given much*, referring to a custom of the bridegroom paying a dowry to the bride or her father, which has been explained before.

251. ὑρᾶζ, *aside*.

256. ἀνεμοτριφής, literally, *wind-nourished*, — supposed to mean, "the wood of which the spear-shaft was made, was hardened and strengthened by exposure to the weather." May it not mean, *borne on the wind*, that is when hurled from the warrior's hand, or *swift as the wind*?

269. βίλος, here means, *the pains of child-birth*.

282. Ἀφρον, *they foamed*. The description is brief and graphic.

297. ὑπεραίῃ, *violent*.

307. τρήφι, *swelling*.

308. This line is vigorous and picturesque.

319. βόλονται, the old form for βούλονται.

334. κικαδάν, 2d aor. from χάζω, *having deprived of*.

364. *μίλλαις, you are wont.*

385. *Τοξότα, &c.* These epithets are intended to convey the greatest contempt. *Bow-mán*, thou who fightest with the bow, not daring to trust thyself to the open battle. It is said that archery was not considered so honorable a mode of warfare as other kinds of fighting, because it did not so readily admit the exploits depending on personal prowess. The other epithets are obvious.

393. *ἀμφιδρυφι.* This word denotes the extremity of grief, *lacerated on both sides of the face.*

413. *"Ελσαν, for εἰλησαν, from εἰλίω, shut him up, surrounded him.*

424. *πρότμησιν, the navel.*

455. *κτεριοῦσι, shall perform funeral rites.* It was held necessary to the repose of the shade, that proper funeral honors should be paid to the body of the dead.

509. *μιτακλινθέντος, giving way.*

537. *ἱπισσώτρων, the tire of the wheels.*

548. *'Ως δ' αἶθωνα.* There are several points to be noticed in these two similes. First, Ajax is compared to a lion who has been prevented by the watchfulness of the herdsmen and their dogs from preying upon the cattle. He is bold and terrible, but numbers thwart him, and prevent him from accomplishing his purpose. Secondly, his retreat is compared to the obstinate and slow retreat of an ass from a field, when young men surround him and beat him with clubs. Their power on him is but small, and he retires, but only when he has satiated himself in the rich pasture. The single point of comparison, it must be observed, is the almost indomitable obstinacy of the animal in withdrawing from the tempting repast. So far, the illustration is nowise derogatory to the character of the warrior. Whatever apparent meanness may be found in it, arises wholly from later associations with the name of this much-abused and long-suffering beast. It is well known that in ancient times and among the Oriental nations, the ass was held in high repute. The ancient listener to the song of Homer would think of none of the ridiculous images which exist in the mind of the modern reader.

574. *λilαιόμενα, eager to satiate themselves with his flesh.* The genius of the poet animates all things that come within its magic influence. The arrow leaps forth from the bow, eager to fly among the hostile throng; the spear is stopt in the shield, while urging its way onward, eager to taste of, or to satiate itself with, the flesh, &c. The student will observe innumerable instances of this, which give an incomparable liveliness to the objects and scenes that the poet describes.

622. *πρὸς πνοήν, towards the breeze,*

624. *κυκεῖω*, for *κυκεῖῶνα*, a *potion*, literally, a *mixture*.

630. *κρόμμυον*, *onion*. This onion was very different from the root which now passes under that name. It had a sweet flavour, and was used to impart an agreeable taste to wine. It is in high repute at the present day in Egypt.

630. *ποτῶ ὄψον*, a *relish to the drink*.

631. *χλωρόν*, *fresh*, *ἀκτήν*, *meal*.

632. *Πᾶρ δὲ δίπας*. The cup of Nestor is described with considerable particularity. It was adorned with golden studs, with four rings or handles, being double, and with two other handles, carved, and representing doves.

639. *κνή*, imp. from *κνήμι*, same as *κνάω*, to *grate*. She grated goat's milk cheese upon it.

659. *βελημένοι, οὐτάμεινόν τε*. The difference between these seems to be that the first is *hit*, as by an *arrow*, or *javelin*, and the second *wounded* as by a *sword*. This long speech of Nestor must be judged in reference to the character of the speaker. It may be rather tedious, but cannot, on that principle, be considered out of place. It may be rather weak in the old gentleman, but not therefore indicative of weakness in the poet.

674. *ῥύσι* ἔλαυνόμενος, literally, *driving away the cattle by way of retaliation*, for what had been previously carried off by the other party.

754. *σπιδῖος*, *extended*.

762. *Ὡς ἔον*, thus *I was*. — *εἴποτ' ἔην γε*, perhaps, *if I may tell what I once was among men*.

764. *μετακλαύσεισθαι*, *will weep or lament afterwards*, *will repent* when it is too late.

796, et seq. Nestor closes his long story by proposing to Patroclus, that he should obtain Achilles' permission to wear his armour, and appear on the field, that the Trojans might think it was Achilles himself, and the Greeks thus obtain some respite.

824. *πείσονται*, *will rush*, that is, in flight.

This book is full of stirring events. The war is apparently drawing towards a crisis, unfavorable for the Greeks. Many of their leaders have been wounded, and there is great danger that they will be driven to take refuge in their ships. It is a characteristic circumstance, that Achilles should send his friend Patroclus, to inquire who it is that has just been brought back wounded from the battle. His anger is gratified with the disasters which he sees gathering over the Grecian cause, in consequence of his absence; his pride has been gratified by the embassy sent with splendid offers to conciliate him: he has threatened to return home, but does not intend to perform his threat, partly because he wishes to enjoy in person

still farther gratification of his revenge, and partly because he thinks that his reappearance in the scene of combat will give a new aspect to the war, and half anticipates that an occasion may be made by the audacity of Hector, to call him out in defence of his own ships.

ILIAD, XII.

2. 'Ιᾶτ', was tending.

4. Τάφρος, &c., the trench of the Greeks and the wall beyond it, that is, beyond it from the Trojans.

17. This episode, as the student will immediately observe, is introduced in advance of the story.

29. Φιτρῶν καὶ λάων, the foundations of trunks of trees and stones.

54. κρημενὶ γὰρ ἐπηρεφίης, overhanging ridges.

55. σκολόπισσιν, a palisade, stakes.

66. στεῖνος γάρ, for the passage is narrow, and there I think the chariots will be endangered or destroyed.

121. σανίδας, ὀχῆα, the gates, the bolt.

125. κικλήγοντες, from an old verb κικλήγω.

147. δίχεται, for διδιγμέναι εἰσί.

160. ἀμφ' αὖτον αὖτευν, sounded sharply. The whole of this description is clear and graphic. The contest before the walls, the audacity of the Trojans, and the resistance of the Greeks, are congenial to the poet's powers.

179. ἀκαχίατο, from ἀκαχίω, plup. for ἡκάχητο.

200. "Ορνις, a bird, the eagle, separating or flying between the hosts, so as to be on the left of the Trojans, which was an evil omen to them, but favorable to the Greeks.

233. ἀπὸ σπουδῆς, seriously. This speech of Hector is worthy of attention. In the ardor of the contest he forgets the dangers of his situation, disregards the threatening omen, and breaks out in the following noble sentiment ;

Εἴς οἱ ἀνὸς ἄριστος, ἀμύνισθαι περὶ πάτρης.

One omen is best, to fight for our country.

254. ἰθὺς νῆων, the preposition κατὰ understood.

258. Κρόσσας, the pinnacles ; ἐπέλξεις, breastworks.

284, 285. Καὶ τ' ἰφ' ἄλδς πολιῆς, *and it (the snow) is poured along the sea, down to the inlet and the shores; but the wave, beating against the shore, stays it, that is, the snow.*

311. Ἐδρησι, &c. an illustration of the custom, before remarked upon, of honoring the chief men at the feasts with ampler portions, than those of others.

322. Ὡ πένον. This passage is very striking. The sentiment is deeply tinged with melancholy, but very appropriate to the occasion.

381. "As Homer's heroes were chiefly sons or grandsons of gods or goddesses, it was natural to represent them as endowed with superior abilities to the men of his own days, who were somewhat farther removed from such lofty origin." Trollope.

385. ἀργευστήρι, *a diver.*

415. Ἀργεῖοι. The description which follows is vigorous and graphic. The simile which illustrates it, has been praised for its exactness in every point. The wall between the two armies is represented by the boundaries; their spears, by the measures, &c.

433. Ἀλλ' ἔχον, &c. There is something touching in this simile. Our attention is fixed, not so much on the battle, as on the struggles of the laboring, true-hearted woman, who toils for a hard-earned pittance for her children. The description is not so much illustrated by the simile, as the simile by the description.

446. πρυμνὸς παχύς, *broad at the bottom.*

453. σανίδων, *bars or bolts.*

455. Δικλίδας, *double.*

456. ἐπημοιβοί, *crossing or fastening in the centre.*

458. Ἐὖ διαζάς, *having braced himself, that is, by setting his feet wide apart.*

459. Σαῖρους, *the hinges.*

The description of this exploit of Hector is wonderfully splendid and imposing. It seems to be the poet's wish to magnify his deeds during the short period that he has yet to live, both to do justice to the hero of Troy, and to give the greater glory to Achilles, his conqueror.

ILIAD, XIII.

3. πάλιν τρίπιν, *turned in another direction.*

5. Ἰππημολγῶν. So called from their simple diet, consisting principally of mares' milk. They were a people living on the north-eastern coast of the Euxine sea. These epithets are sometimes supposed to be the *gentile* denominations of different tribes: but they are all susceptible of interpretation, as epithets applied to the *Hippemolgi*. Thus γλακτοφάγων, *milk-eaters*, ἀζίων, *content with scanty subsistence*, &c., though great doubt hangs over the etymology of the latter.

18. τρέμι, &c. The magnificence of this description has been universally admired. It is quoted with great approbation by Longinus. The mountains and the forest tremble under the immortal feet of Neptune, as he descends from the summit, and goes towards his home in the deep. Having harnessed his horses, he drives them to the Grecian fleet. The effect of his presence on the inhabitants of the sea is highly poetical, and the picture is at once beautiful and imposing.

36. πίδα, *fetters or shackles.*

42. αὐτόφι, for αὐταῖς, referring to the ships.

53. λυσσώδης, *very mad.*

59. σκήπανίῳ, the same as σκήπτρῳ, *a sceptre or staff.*

60. κικοπᾶς, perf. mid., from κόπτω, *gently striking.*

72. ἐρίγνωται, *easily known.*

90. μετισάμενος, *placing himself among them.*

102. Φυζακινῆς, *timid or frightened.*

114. Ἡμῶς γ' οὐτως ἔστι, *it is by no means right that we, &c.*

119. Λυγρός, *a coward.*

128. λαοσσοός. This word is susceptible of two interpretations, — *pre-serving the people*, from λαός and σοός, and, *exciting the people*, from λαός and σεύω.

130. Φεράξαντες, &c. This description of the array of the Greeks is strikingly vigorous.

137. ὀλοσίτροχος, understand λίθος. The epithet means, *destroying in its course*. This simile has been much and justly admired. The lines, in rhythm and sound, are happily descriptive of the rock in its downward course, which shadows forth the descent of Hector upon the Greeks who await him, between the wall and the ships. When the rock reaches the level ground, it stops, and remains immovable; so Hector meets the Greeks, and his career is arrested by a firm repulse.

146. μάλ' ἐγχειμθεῖς, *pressing, hand to hand.*

158. Κοῦφα ποσί, &c. *Lightly and rapidly advancing, one foot before the other, having the whole person protected by the shield.*

162. καυλῷ, *the end of the shaft, which is inserted in the spear-head.*

191. εἶσατο, from εἶδομαι, *appeared.*

204. Ἦκε δέ μιν σφαιρηδόν, *and he threw it (the head) like a ball.*

212. ἰγνύην, *the part of the leg behind the knee, the knee-gorge.*

237. Συμφερετὴ δ' ἀρετή, &c., *the united courage, even of cowards, avails.*

240. Ἰδομενεὺς δ' ὅτι. Idomeneus' appearance is adorned with all the splendor of description. The simile is vivid and striking. It is borrowed from the sublimest phenomenon in nature, and gives in a single line the magnificent image.

261. ἐνώπια παμφανόωντα, *he placed the splendid chariot against the side-walls at the entrance.*

271. ὀρώρεται, from ὀρώρομαι, a derivative from the perf. mid. of ὄρω.

275, et seq. This is a noble passage. The difference between the conduct of the brave man and that of the coward is drawn with great vigor and beauty.

288. βλεῖο, as if from βλεῖμι.

315. ἰλώωσι, from ἰλάω, poetic for ἰλάουσι.

334. The simile is one whose truth is known to every body by ocular evidence. The liveliness of the following description is a good example of Homer's power of conveying a distinct picture by choosing a few expressive words. The *man-destroying* fight *bristles* with the long *flesh-piercing* spears, &c. The *brazen* splendor, from the glittering helmets, the newly-polished breastplates, and the shining shields, dazzles the eyes. He must be bold-hearted indeed who could look without shrinking upon the struggle, &c.

347. Ζεὺς μὲν, &c. These lines contain a distinct intimation of the purposes of Jove. He wished to exalt Achilles, and do honor to Thetis, but he did not wish to destroy the Greeks wholly.

352. ὑπεξαναδύς, a very expressive compound, — *coming-up-from-under.*

371. ὕψι βιβάντα, governed by βάλειν, *leaping high.*

382. ἰδνωταί, *fathers-in-law*, so called because they received from their daughters' suitors the ἰδνα, or marriage-gifts. The custom has been before alluded to.

385. κατ' ὤμων, *over the shoulders (of Asius).*

407. Διωστήν, *round, κανόνισσ'*, *two rods crossing each other inside the shield.*

408. *ἰάλη*, from *ἔλω*, 2d aor.

409. *Καρφαλίον*, *drily*, or *sharply*.

416. *πομπόν*, *attendant*.

431. *ἰκίεαστο*, *she excelled*. This form is frequently constructed with an accusative, which is properly governed by a preposition understood.

443. *Ἡ γὰρ οἱ*, &c., *which, palpitating, shook the end of the spear*.

450. *ἰπίουρον*, *guardian*.

458. *δοάσσατο*, for *ἰδοκάσατο* from *δοκάζω*.

515. *Τρέσσαι*, literally, *his feet did not carry him quickly to flee from the war*.

534. *περὶ μίσσῃ χεῖρι τιτάναις*, *putting or clasping his hands round his middle*.

544. *Θυμορραϊστής*, *life-destroying*.

564. *σκῶλος*, *a stake*, hardened by exposure to heat, and sometimes used instead of a spear.

583. *πῆχυν*, *the extremity of the bow*.

589. *κῦαμοι*, *ῥέεινθοι*, *beans, peas*.

612. *πικίλη*, *the handle of the axe*.

654. *σκάληξ*, the simile applies only in one point, the extended position of Harpalion.

658. *πατὴρ κίς*, that is, *Pylæmenes*. The death of one *Pylæmenes* has been already recorded in *Iliad*, V. Some suppose that the poet forgot that he had already killed him, others that the present personage is nothing but the ghost of the former, and others that there were two of the name.

685. *Ἴάονες*, *the Athenians*, so called from *Ion*.

696. *ἄνδρα κατακτάς*, *having slain a man*. It was a frequent custom for murderers to flee for refuge to another tribe and demand a purification, which consisted of certain ceremonies, and was usually accompanied by hospitable entertainment on the part of the purifier. An example of this fact occurs in *Herodotus*, in the melancholy story of *Adrastus*.

703. *Ἄλλ' ὥστ'*. This simile is derived from one of the most familiar sights among a simple people. It is extremely natural, and its propriety will be peculiarly striking to those who have had frequent occasion to see a yoke of oxen, ploughing in a hot day.

726. The speech of *Polydamas* is interesting for the simple and philosophical classification of men, which he suggests to *Hector*, by way of showing him that he cannot be first in council as well as in the field, and therefore ought to take the speaker's advice and retreat. It can hardly be said to have a natural air, considering the circumstances in which it is supposed to be uttered.

775, &c. The reply of Paris to the reproaches of Hector exhibits the true character of the man. He was effeminate, a lover of pleasure, fond of show, an antique dandy, and like his modern brethren, though destitute of principle and virtue, not devoid of the courage which is generated by the *code of honor*.

799. *φαληρείωντα*, crested with foam.

820. *κονίοντες*, raising a dust, through the plain.

829. *πιθήσεται*, from *φάω*, you shall be slain.

We are hurried on through this book by the warlike ardor of the poet. Battle succeeds battle with animating rapidity. The speeches are in fine keeping with the scenes, and the similes are drawn from the most imposing natural phenomena. The descriptions possess a wonderful vigor and distinctness, presenting the images to the mind by a few bold and grand lines, thus shunning the confusion of intricate and minute detail.

ILIAD, XIV.

The poet resumes the narrative from the end of the eleventh book.

8. *πριωπήν*, a look-out.

15. *ἐρείπτο*, was overthrown, plup. pass. from *εἶπω*.

16. 'Ως δ' ὅτι, &c. There is great beauty and appropriateness in these lines, and the beauty of the thought is heightened by a few words which make the expression figurative and lively. First, the simile illustrates the thought perfectly. The sea in a calm moves gently, but without any determinate motion; when a wind arises, the swelling waves take one direction accordingly. So the old Nestor was irresolute in his mind, as he gazed upon the operations of the war, hesitating which of two courses he should choose. The simile is exact. Secondly, the use of the epithet *κωφῶν*, and the participle *ὁσόμενον*, produces the effect of a personification. The wave is represented as noiseless, and the sea as *expecting*, or rather *looking for* the rapid coming of the shrill winds.

25. *λάπει*, 2d aor. from *λαίω*.

34. *χαδεῖν*, contain. It seems that the two promontories were not far enough apart to contain all the fleet in a single line, so that the ships were drawn up in two or perhaps more rows.

35. *προκρόσσας*, perhaps from *κρόσσαι* * *pinnacles*, in rows, is the probable meaning, though it is involved in obscurity.

37. ὀψίοντις, *desiring to see*. There is a class of verbs ending in *ιω*, called *desiderative*, several of which occur in Homer.

77. ἐπ' ἰνῶων ὀρμίσσομεν, *let us hold them at anchor*.

89. Καλλιίψιν, for καταλιίψιν.

92. ἄρτια βάζειν, *to speak things agreeable to prudence*.

101. ἀποπαπτανίουσιν, from ἀποπαπταίνω, *will look round, as if to escape*.

123. ὄρχατοι, *rows*.

129. ἰχώμιθα, *let us keep ourselves*.

142. σιφλώσειν, *may God destroy him*; from the adjective σιφλός, *deformed*.

154. ἀπὸ ρίου, *from the summit or peak*.

162. ἐντύνασαν, *having adorned*.

164. Ἥ, χροιῇ, *on account of her beauty*.

169, et seq. These are very curious as a description of Juno's toilette. It is probably copied from the customs of the heroic age, heightened by a few poetic additions.

201. Ὀκεανόν τι. From this passage it appears that Juno was educated by Oceanus and Tethys, after Saturn was dethroned; that these two divinities had quarrelled, and Juno pretended a wish to reconcile them in order to obtain the Cestus of Venus. They are represented as living at the extremities of the earth, which is according to the well known idea, that the "stream of the Oceanus" encompassed the earth.

221. Ἀπρηκτον, has here an active sense, — *unsuccessful*, without having accomplished.

225. There is an ærial lightness and sprightliness in these lines which is beautifully descriptive of the progress of Juno.

252. ἵλιξα, *I put to sleep*.

271. ἀάατον, *inviolable*.

291. Χαλκίδα, &c. Aristotle, as quoted by Trollope, observes, that the Ionians call the Chalcis (owl) χύμινδις; the latter was the common name of the bird, the former the more ancient, which seems to be Homer's meaning when he speaks of the different names used by gods and men.

307. πρυμνωσίῃ, *at the foot of the mountain*.

This story of the deception practised upon Jupiter by Juno, speaks but little for the sagacity of the king of gods and men. Longinus makes the general remark of Homer's representing the gods as liable to human passions and infirmities, that unless they are allegorically understood, they are altogether impious and indecorous. It is not to be expected of the poet worthily to shadow forth the Supreme Spirit of the universe in his Jupiter,

but rather to give a poetical existence to the power which imagination might conceive as working in the immediate occurrences of the world, while the Almighty Power dwelt in his "pavilion of clouds," which even the genius of Homer could not approach.

During the slumbers of Jupiter, the affairs of the war take a different turn. Neptune rouses the Greeks to resistance. Hector animates the Trojans. The contest which ensues calls out all the power of the poet. The sea dashes against the tents and ships of the Greeks, — the armies meet, with a terrible uproar; but neither the roaring of the waves, driven by the fierce wind against the shore, nor the roaring of the flames in a blazing forest, nor of a hurricane among the trees, is so loud, as the shouts of the Trojans and Greeks rushing upon each other.

The poet then selects from the *mêlée*, the two most conspicuous heroes, Ajax and Hector. The contest between them possesses a breathless interest. We feel the vast efforts of the combatants in the vigor of the nervous verse, and the fall of Hector is like the fall of an oak, torn up from the roots by a stroke of Jove's thunderbolt; and all the circumstances of the overthrow, are told with a distinctness that brings the scene at once before the eye. His friends rush to the rescue, and he is borne away, senseless, to the bank of the river. They dash water upon him: his breath returns: he opens his eyes: he vomits blood, and falls back again in a swoon. The muse of Homer shows her most wonderful power in such scenes as this.

463. *Διερριπίς ἀνέξας*, springing aside obliquely.

499. *κώδιον*, like the head of a poppy, *ὥς* understood.

509. *ἀνδράγχι*, spoils taken from the enemy.

In this book there are many striking excellences, and some passages highly objectionable. The description of the girdle of Venus is among the most fanciful sketches of poetry; many circumstances in the meeting of Jupiter and Juno are beautifully conceived, but the effect of the whole is disgusting. The conclusion of the book is in the highest strain of the Homeric muse.

ILIAD, XV.

3. ὄχισφιν, for ὄχισι, this termination is used for the most part in the dative, but sometimes also in the genitive.

10. ἀπινύσσων, from πινυτός, *fainting or senseless*. The noun is governed by κατὰ understood.

16. κακοῦρραφίης, *evil machinations*, from ῥάπτω, *to sew*.

19. Ἀκμονας, *anvils*.

24. ὀλιγηπιλείων, *having but little power*.

37. Στυγὸς ὕδαρ. The Styx was the most solemn object of adjuration. "We may observe also," says Trollope, "that the earliest form of an oath seems to have been by the elements of nature, or rather the deities who preside over them."

60, et seq. Jupiter discloses, in this speech, the final determination of his purposes, in regard to the war. Hector is to resume the battle, and inspire the Greeks with "cowardly fear," and drive them to the ships of Achilles. Achilles is to send forth his friend Patroclus, who is destined to fall by the hand of Hector. Achilles enraged by this event, is to return to the field and slay Hector; then the Trojans shall be continually repulsed until the destruction of Troy. But this shall not take place until the full measure of Achilles' vengeance is accomplished. The poem proceeds in accordance with this declared purpose of Jupiter, to the final catastrophe, and the funeral rites of Hector.

80. 'Ως δ' ὅτ'. The illustration in the following lines is one of the most beautiful in Homer. The rapid passage of Juno is compared to the speed of thought, by which a traveller revisits in imagination the scenes over which he has passed. No simile could more exalt the power of the goddess.

86. δεικανόωντο, from δεικανάομαι, *they received her with their right hands and pledged her with their cups*.

101. ἡ δ' ἐγέλασσιν. The picture is strikingly true to nature. The smile upon the lip, and frown upon the brow, express admirably the state of mind in which the goddess must be supposed to have been.

110. ἔλπομ', *I fear*. The general meaning of this verb is, *to expect* any thing whatever. It more commonly means *to hope*. The corresponding noun ἔλπις, bears the same primitive signification, though it often occurs in the signification of *hope*.

114. καταπερήνισ', *with the palm turned downwards*.

119. Δειδμόν τι. Terror and Fear were the sons of Mars. The lifeness of the following lines is such, that the incidents are described to the ear, in the rhythm and rapidity of the dactylic verse.

128. ἡλίε, derived from ἀλή, wandering of mind ; φρίνας, governed by κατὰ understood.

153. ἀμφὶ δέ μιν, &c. This brief but sublime description is not unlike the representations of the Divinity in the Hebrew Scripture. For example, Psalm xviii, 11. "He made darkness his secret place; his pavilion round about him were dark waters and thick clouds of the skies."

167. στυγέουσι, dread.

191. παλλομένων, the lots being shaken.

194. βίωμαι, an Ionic form from βάω. I will not go according to the will of Jupiter.

204. ὡς πρῆξυτίροισιν, &c. In allusion to the respect due to superiors in years. The furies always attend upon the elders, that is, avenge offences committed against them.

228. ἀνιδρωτί, without sweat or toil.

229. αἰγίδα. The Ægis is here evidently a shield.

238. φασσοφόνῳ, a dove-killer.

283. ἐν σταδίῃ, in firm or close contest, hand to hand.

306. ἤρχε δ' ἄρ' Ἑκτωρ. Hector appears in an attitude worthy of his rank as the first among the warriors of Troy. The contest is depicted in the most lively colors. The arrows leap from the string; the spears, from strong hands, are fixed, some in the bodies of the warriors, and some in the earth between them, before enjoying the flesh, eager to satiate themselves, &c. Every thing seems instinct with life.

350. πυρὸς λιλάχῳσι, shall bestow the rights of the funeral pyre.

356. ὄχθας καπίτῳ, the edges or banks of the trench.

363. ἠντιέησιν, in his childishness.

379. Τρῶες δ' ὡς ἐπύθοντο. The rush of the Trojans upon the Grecian fleet is happily compared to the dashing of a wave over the deck of a ship driven by an impetuous wind.

389. κολλήντα, fastened together, with rings; literally, glued.

410. στάθμη, a carpenter's rule.

447. ὁ μὲν πεπόνητο, he was occupied.

453. Κεῖν' ὄχλια κροτούντες, clattering with the empty chariot.

463. "Ὁς οἱ, &c., who (Jupiter) snapped the string of the bow, τῷ ἐρύοντι, while he (Teucer) was drawing it against him (Hector).

479. τετραδίλυμον, four-fold, having four thicknesses of hide.

484. βλαφθέντα, made powerless.

492. ὅτινας for ὅςτινας.

494. ὅς δέ κεν, &c. This sentiment is noble and patriotic. It is in strict keeping with the character of Hector, who always appears as his country's champion, and ready to die in her defence. Our sympathies go with him; we involuntarily wish him success, and deplore his misfortune, though we admire the invincible courage of his more fortunate antagonist. His actions and sentiments, springing from the simplest feelings of our nature, will always command applause, and under all circumstances and every form of political existence, will be imitated by the defenders of their country.

502. νῦν ἄρχιον, *now is the time*. The speech of Ajax is animating and powerful. It is conceived in the true spirit of a warrior rousing his followers to make a last effort to repel the enemy.

512. σπρεύεσθαι, *to waste away by degrees*.

521. ἀπήμξεστον, poet. 2 aor. from ἀφάμαρτάνω.

533. ἀνδρῶν ἀλιωρήν, *a means of avoiding*, that is, *a defence against the enemy*.

582. "Ως ἐπὶ σοί. There is an evident change in the manner of description in the latter portion of the Iliad. Instead of telling directly what was done, the poet addresses himself frequently, as in this instance, to the agents or participators in the action or suffering.

586. Θηρὶ κακὸν ῥίξαντι ἐοικώς, *like a wild beast who has done some mischief*.

590. Ἡχῆ, &c. The choice of words in this line is exquisite. Every one is essential, and *tells* in the description.

592. Τρῶες δέ. The contest has been gradually thickening. It has now arrived at a desperate crisis. Hector is resolved to fire the fleet, and fulfill the prayer of Thetis. Jupiter urges him on to a certain point, both that he may accomplish the purpose of avenging Achilles, and the remoter but final purpose of calling out Achilles, by the death of Patroclus, and of thus bringing about the destruction of Troy. The appearance of Hector is described with all the splendors of the martial muse. He foams at the mouth; his eyes flash beneath his stern brows; his helmet waves terribly over his temples. He rushes upon the thickest array of the enemy, but cannot break through the serried ranks, for they stand like a rock on the seashore, which abides unmoved the shock of the whistling winds and the foaming waves that dash against it. The description is carried on with a profusion of similes, which give a vivid idea of the terrible confusion, the desperate charge, and the firm repulse, by which the battle is characterized.

628. *τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται*, *they are borne up from death but a little*. An expressive description of the condition of a ship in a storm, one moment, plunged apparently into the deep, and the next, "borne up from death" on the crest of a mighty wave.

653. *Εἰσωποὶ δ' ἐγίνοντο νεῶν*, *and they (the Greeks) were facing the ships*, that is, the ships in the first line and nearest the trench, from which they had been driven, and which had served for a momentary defence. They are soon driven to the tents, between the ships and the sea. *τοὶ* in verse 654 refers to the Trojans. In this hopeless condition, Nestor's eloquence assumes a vigorous strain; he entreats them by their wives and children, and by their parents, whether living or dead, *to be men*. His eloquence, as usual, is successful; their spirits are roused and they rally. Minerva removes from their eyes the mist (which however has not been alluded to before), and light breaks in upon the scene of combat. The embattled armies understand their situation. Ajax resumes his commanding station, and, with Hector, shares the chief interest of the contest. His attitude and exploits are noble. The poet seems to be animated by a will to do impartial justice, and now employs his genius in giving due glory to the bravery of the Grecian hero.

679. *κελητίζιν*, *to ride on horseback*. Trollope affirms that "the custom here alluded to of vaulting from the back of one horse to that of another, is still practised with great dexterity in the East." The figure well illustrates the position of Ajax, who leapt from ship to ship, on the decks, *ἔκρηα*, repelling the Trojans and animating the Greeks.

705. *ᾠκυάλου*, *a swift sailer*.

709. *ἀϊκάς*, *the assaults*. The description in the following lines is vigorous and condensed.

717. *Ἀφλαστον*. This was the upper extremity of the stern, on which a staff was erected.

729. *Θρῆνον*, *a bench*.

738. *ἑτεραλκία δῆμον ἔχοντες*, *having another host, to supply our strength, to sustain us*.

741. *Τῷ ἐν χειρὶ φόως*, &c. *Wherefore our safety lies in our hands*, not in shrinking from battle.

This book is characterized by a clear developement of the counsels of Jupiter. The battles are described with wonderful vigor; the leading heroes come forward in stronger relief than usual; and the affairs of the war are brought to a critical and interesting point.

ILIAD, XVI.

4. *δυοφερόν*, dark.

7. *δεδάκρυσαι*, perf. pass., *why are you in tears?* The picture in the following lines is a homely but lively one.

22. *Μὴ νιμίσα*, *be not angry* with me.

29. *ἔπλεν*, an imperfect in the sense of the present.

31. *Αἰναίριτη*, *unhappily brave*.

41. *ἴσκοντες*, *likening me to you*, that is, *taking me for you*. It was the wish of Patroclus, as expressed in this finely conceived address, to assume the armour of Achilles, that he might thus force the Trojans into a retreat, by the terror of Achilles' prowess.

54. *προεξέκη*, *may surpass in power*, alluding to Agamemnon.

57. *κτεάτισσα*, *acquired possession of*.

59. *μετανάστην*, a sojourner.

60. *Ἀλλὰ τὰ μὲν προτιτύχθαι ἴασομεν*, *but let us leave the past*.

62. *μηνιθμόν*, *my wrath*.

68. *Κεκλίσταται*, *are close upon*, 3. pl. perf. pass. poetical.

69. *πόλις πᾶσα*, *the whole city*, that is, *all the forces of the city*.

71. *ἐναύλους*, *ditches*.

78. *περιάγνυται*, *breaks around me*, that is, *the voice of Hector*.

100. *ἱερὰ κρήδεμνα*, *the sacred walls*. The close of this speech shows with what accuracy the poet conceived the feelings of a passionate man. Nothing can be more absurd than this passage in itself considered, and nothing more true to nature, when examined in relation to the character of Achilles.

102. *Αἶας δ' οὐκίτ' ἔμμι*. The picture of the situation of Ajax, exhausted by his efforts, pressed by the arms of his assailants and the will of Jupiter, is one of great lifeness.

106. *καὶ πάλαι*, for *κατὰ φάλαρα*.

128. *οὐκίτι φυκτὰ πέλονται*, *lest the means of escape exist no longer*.

129. *Δύσειο*, an imperative from the form *δύσομαι*.

143. *Πηλιάδα μελίνην*, *an ashen spear from Pelion*.

147. *μεῖναι ὁμοκλήν*, *to await his command*.

161. *γλώσσησιν ἀραιῇσιν*, *with their broad and extended tongues*.

166. *Ῥέοντ'*, *eagerly rushed*.

172. *Σημαίνειν, κρατῶν*. The difference in these words has been noticed before. It seems that *σημαίνειν* here signifies the degree of command

which was possessed by the subaltern officers of Achilles, while *κρατίων* is applied to the command-in-chief of Achilles himself.

183. *κελαδαινῆς*, an epithet applied to Diana as the goddess of hunting.

192. *Ἀμφαγαπαζόμενος*, *treating him with loving-kindness*.

214, et seq. These lines are highly graphic.

233. *Ζεῦ ἄνα*, &c. This is a passage of some obscurity. The following is a brief abstract of the opinions of several critics. The oracle of Dodona was the most ancient in Greece, situated at the foot of Mount Tomarus, in the midst of a grove of oaks, by which the oracles were supposed to be uttered. The *Selli* were probably Pelasgians, distinguished by great austerity of manners, as the epithets *ἀνιπτόποδες*, *χαμαιεῦναι*, with *unwashed feet, sleeping on the earth*, indicate. The word *ὑποφῆται* is of doubtful meaning. Some suppose it signifies *under-prophets*, or those subalterns in the service of the temples, who undertook to explain the oracles, when they were obscure. But it is said the *Selli* are here represented as the principal priests, and not as servitors. To remove the difficulty, it has been supposed with some probability, "that in all other temples the priests delivered the oracles which they received from their gods, immediately; but in the temple of Dodona, Jupiter did not utter his oracles to his priests; he rendered them to the oaks, and the wonderful oaks rendered them to the priests, who declared them to those who consulted them. So these priests were not properly *προφῆται*, *prophets*, since they did not receive their answers from the mouth of the god immediately; but they were *ὑποφῆται*, *under-prophets*, because they received them from the oaks."

260. *Εἰνοδίαις*, *by the way-side*.

272. *ἀγχίμαχοι θεράπυντες*. A difficulty has been started in relation to the connexion of these words with the rest of the sentence. Trollope says, "There seems to be some latent corruption," and is at a loss to determine the meaning. May it not be, that Patroclus, wishing to inspire the Myrmidons, the companions of Achilles, with the invincible courage of their master, exhorts them to do honor to Achilles, "who boasts to be the bravest of the Grecian chiefs, and to his companions, who claim the same distinction among the Grecian soldiers"?

297. *Ὠς δ' ἔτ'*. The point of comparison is this. The Greeks recover their breath and renew their courage, by reason of the appearance of Patroclus and the Myrmidons; the light of safety dawns upon them, as when Jupiter removes a cloud from the summit of a high mountain, and restores to light a scene before veiled in darkness.

302. *ἱρώ*, *cessation*.

336. *μῆλον*, *in vain*.

361. Σκίπτει', *watched, or listened keenly to.*

363. σώω, either for ἰσαώσει, 1. aor. or 3. sing. imp. from the old verb σώωμι.

371. "Αἶξαντ', dual, refering to the *pairs* of horses.

379. ἀνεκυμάλιαζον, *were overturned with a crash.*

390. κλιτῦς, *crag.*

392. ἐπὶ κάρ, *headlong.*

395. ἕργει παλμπητίς, that is, the Trojans. Patroclus, having repelled the Trojans from the ships, had intercepted their retreat, and was driving them back again towards the fleet.

403. Ἦστο ἀλίσ, *sat crouching.*

419. ἀμित्रοχίτωνας, *having breastplates without the μίτρα*, which was an under and lower cincture, beneath the breastplate, and serving for an additional protection to the body.

426. Ἦ ῥα, &c. The simile of the two vultures illustrates strongly the savage fury with which the two warriors rushed to the conflict.

453. Ἀντὰρ ἐπὴν δῆ. The request here made is afterwards fulfilled.

459. Αἱματοίσσαις δὲ ψιᾶδας, *bloody drops.* The phenomenon is designed as a portent of approaching death.

469. μακῶν, 2. aor. from μηκάω.

481. φρένες, *the diaphragm.* ἔρχεται from ἔργω, poetical perf.

491. μινίαινε, *groaned in anger.*

507. λίπιν for ἰλίπησαν, 2 aor. pass., *after the chariot was left by the chiefs*, that is, Sarpedon and his charioteer.

515, 516. δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν—'Ανίρι κηδομένη, *you can give heed to.* The construction is an unfrequent one.

562. The contest over the body of Sarpedon is nobly described. The darkness spread over the combatants, is the cloud of dust raised by the μέτεέ.

574. ἰκίτευσε, *came as a suppliant to*, according to a custom which has before been explained.

584. The direct address of the poet to Patroclus is another instance of that change in manner which has already been noticed.

589. αἰγανίης ῥιπή, *the throw of a dart.*

617. ὀρχηστήν περ. "This stroke of railing upon Meriones is founded upon the custom of his country; for the Cretans were peculiarly addicted to this exercise, and in particular are said to have invented the Pyrrhic dance, which was performed in complete armour." Pope.

630. τίλος πολέμου, *the perfection of war.*

633. Τῶν δὲ, &c. The ringing of the shields struck by the spears, is well described by the simile of the woodcutter's axe in the forest.

642. *βρομέωσι*, an imitative word, expressing the sense by the sound, *buzz*.

658. *ἰρὰ τάλαντα*, *the sacred scales of Jupiter*, that is, by figure, the decree or determination of Jupiter.

668. Ἐλθὼν ἐκ, the construction is somewhat confused, but the sentence may be thus rendered ; *going away from the battle, purify Sarpedon from the gore, and, carrying him far off, wash him, &c.* The command of Jupiter that Sarpedon should be conveyed by Sleep and Death to Lycia, is in accordance with the request in line 453.

685. καὶ μέγ' ἁάσθη, *and was greatly deceived in his mind, or was led into a dreadful fate.*

702. ἀγκῶνας, *the elbow ; here, a corner or angle.*

714. ἀλῆναι, from ἄλῃμι, *to gather, to collect together.*

722. Αἶθ', ὅσον ἦσσω, &c., *would that I were as much superior as I am inferior to you.*

745. ὦ πόποι. This kind of insulting raillery seems to have been very common in the heroic age.

747. τήθεα διφῶν, *searching for oysters.*

754. ἄλσο, 2 pers. 2 aor. for ἄλου.

765. These lines are remarkably vigorous. Eurys and Notus, tearing up trees whose branches are interwoven, and the crash of their breaking, give an animated picture of the battle, the clash of the spears, the winged arrows leaping from the string, and the huge stones dashing against the shields of the combatants.

779. βουλυτόνδε, *towards evening*, so called, as the etymology of the word indicates, from loosing the oxen.

785, 786. The poet is describing Patroclus in the third person. He suddenly changes, and addresses him directly, as if, in the impetuosity of the description, he imagined Patroclus to stand before him. He returns in the next line, as suddenly to his former manner.

803. τερμύεσσα, *reaching to the extremity of the person.*

836. Ἥμαρ ἀναγκαῖον, *the fatal day.* The reproachful address of Hector to his fallen adversary is in keeping with the customs of the age. The poet shows his remarkable invention by putting into the conqueror's mouth the imaginary command of Achilles to Patroclus, which, though false in fact, is highly probable. The reply of Patroclus is characteristic. He declares that Hector is not his victor, but Apollo, and among men, Euphorbus, and Hector is only the third agent in his fall. The last words of the dying hero are the prophecy of Hector's death.

The events in the latter part of this book are of the greatest consequence in the conduct of the poem. The friend of Achilles has gone forth to the

battle, and fallen by the hands of a god and of the Trojan leader. This is the grand turning-point of the action. Achilles will soon appear, to avenge the death of his beloved Patroclus, clad in the terrible panoply wrought by the marvellous workmanship of Vulcan. His vengeance on the Greeks is already fulfilled, and soon will he wreak a fearful and bloody vengeance on the body of his great antagonist.

ILIAD, XVII.

19. *ὑπέβριον*, *proudly*.
32. *ῥιχθὲν δὲ τι νήπιος ἔγνω*, *when a thing is done, even a fool knows it*.
34. *τίσις*, *you shall expiate the death of*.
51. *Χαρίτισσιν ὁμοῖαι*, *like the Graces*, that is, *like the hair of the Graces*.
52. *ἔσφηκωντο*, from *σφηκώω*, *were pent*. The beauty of the simile in the following lines is remarkably appropriate.
66. *ἰύζουσιν*, *they shout*.
71. *ἀγάσσατο*, *was envious*, or rather, *had determined that he should not*.
88. *φλογὶ ἑκέλης*, *like the flame*. The points of comparison are, the splendor of Hector's armour, and the rapidity with which he moves.
93. *Μήτις*, *let no one*. The verb is future for imperative.
98. *πρὸς δαίμονα*, *in opposition to the deity, or contrary to the will of the deity*.
101. *ἐκ θεόφιν*, for *θεοῦ*, *according to the will of the deity, or favored by the deity*.
105. *κακῶν δὲ καὶ φέρτατον εἴη*, *it would be the best of evils, or as we should say, the least*.
112. *Παχνοῦται*, *is frozen*.
136. *Πᾶν δὲ τ' ἐπισκύνιον*, &c., *and he draws down all his brow*.
142. *ἰδίῳ*, imp. for present, *thou needest much in battle, thou art but a poor fighter*.
155. *πεφήσεται*, from *φαίω*, a form of *φαίνω*.
173. *ὠνοσάμην*, from *ὄνομαι*, for the present, *I blame*.
187. *Πατρόκλειο βῖνν*, circumlocution for *Patroclus*.
196. *Πατρί*, *his father*, that is, *Peleus*.
197. *Γηράς*, for *γηράσας*, participle.
201. *καταθύμιος*, *present to your mind*.

210. Ἑκτορι δ', &c. The description of Hector in the armour of Achilles is full of spirit. The added courage and splendid appearance of the hero are in poetic keeping with the general purpose of exalting Achilles. Homer seems always alive to these little points of verisimilitude, which go so far to satisfy the imagination of the reader, and exhibit the real power of the poet.

220. περικτιόνων, *dwelling around, in the neighbourhood.*

243. νίφος περι πάντα καλύπτει. Some refer the verb to νίφος, as if in apposition with Hector; others construct the sentence thus, Ἑκτωρ καλύπτει νίφος πολέμοιο περι πάντα.

250. Δήμια, *at the public cost.*

263. Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι, &c. "The poet has been supposed to allude, in this simile, to the noise of the breakers, at one of the mouths of the Nile. Mr. Wood observes that the representation is so strikingly expressive of the dashing sound, like that proceeding from a succession of cascades, which he experienced on his approach to the coast of Egypt, that it might fairly be concluded that Homer had been in precisely the same situation. The exquisite beauty of the lines, in which the sound is so distinctly accordant with the sense, determined Solon and Plato to abandon poetry, in despair of ever producing a description of equal sublimity. See Wood's Essay on Homer." TROLLOPE.

The following is the passage referred to.

"It is not easy to imagine any thing more awful than the approach to this Bogas* in stormy weather. The breakers which were heard and seen at some distance had now the appearance of a succession of cascades, which we were to pass through for half a mile. If the most striking and expressive resemblance of a picture to that appearance in nature, which it attempts to represent, is a sufficient proof of the painter's having seen the original, we might conclude from three lines† in the Iliad that Homer had been in Egypt, and passed this Bogas."

* The Arab name for the mouth of the river.

† "Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι Διῖπείης ποταμοῦ
Βίβρουχιν μέγα κῦμα ποτὶ ῥέον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
Ἥϊόνες BOO'ΩΣΙΝ, ἐρευγομένης ἀλὸς ἕζω, &c.

"These lines are said to have determined Solon and Plato to abandon poetry, despairing of ever being able to produce any thing like them. To those who admire the art of making the sound an echo to the sense, they certainly offer beauties, which are beyond all translation."

268. Φραχθέντες, from φράσσω, *closely covered with their shields.*

292. ἰμείνων περ, *though desiring it.*

319. ὑπ' Ἀχαιῶν, *driven by the Greeks.*

331. πολὺ βούλειται ἤ, *more than.* Some qualifying adverb must be understood.

389. 'Ως δ' ὅτ' ἀνής. This is one of the similes of Homer which illustrates the manners, customs, and arts of his age. The mode of preparing hides for use is particularly described. They were first softened with oil, and then were stretched in every direction by the hands of men, so that the moisture might be removed, and the oil might penetrate them. Considered in the single point of comparison intended, it gives a lively picture of the struggle on all sides to get possession of the body.

426. Ἴπποι. The circumstance of the horses weeping the loss of their master must be attributed partly to their being of divine origin, and consequently gifted with super-equine powers, and partly to the licence of poetry in attributing to inanimate things and brutes, the sentiments and actions which belong properly to humanity alone. Many admire this passage; but probably more will think that the image of a pair of crying horses borders on the burlesque.

440. Ζύγλης, ζυγόν. The first was *the circle* or *bow* at the end of the yoke through which the horse's head was inserted; the second was *the yoke* itself, which crossed from one horse to the other.

446. Οὐ μὲν γάρ. The melancholy sentiment expressed in these lines is common with almost every writer of antiquity. It is certainly remarkable, that a poet, like Homer, whose pictures of nature are so smiling and cheerful, should have attributed this depressing view of the condition of man to the father of gods.

469. ηκερδία. This is a word of rare occurrence; it is compounded of the inseparable particle *νη* and κέρδος, and means *useless*.

476. ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε, *to restrain and govern.*

481. βοηθόν, *swift in battle.*

496. Ἀντώ, Alcimedon and Automedon.

502. ἱμπνέοντε μεταφρένω, *breathing upon my back.*

514. ἐν γούνασι κεῖται, literally, *lie in the knees*, that is, *depend on the will of the gods*. The expression is founded on the fact, that suppliants embraced the knees of the person supplicated.

515. Ἥσω, *I will hurl.*

520. 'Ως δ' ὅτ' ἄν. This simile has the two-fold merit of being drawn from a very common incident, and of being entirely applicable.

622. Μάστιγι, from μαστίω, the same as μαστίζω, *to lash.*

645. Ζεῦ πάτερ, &c. This fine passage is quoted by Longinus, as an example of the sublime in sentiment. "He (Ajax) does not pray for life, for that request would be beneath the hero; but since he is unable to employ his manhood in any noble deed, in the inextricable darkness, angry that he is thus inactive in the battle, he prays for light immediately, as if resolved to find at all events a sepulchre worthy of his bravery, should Jupiter himself be arrayed against him." § 9.

670. ἐνὲσίνης, gentleness.

676. Ὅντις, &c. Homer frequently, in his illustrations, describes the habits and characteristics of animals or things from which the similes are drawn.

696. Βαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή, and his strong voice was silenced.

737. ἦντι πῦρ, &c. "The heap of images which Homer throws together at the end of this book, makes the same action appear with a very beautiful variety. The description of the burning of a city is short, but very lively. He compares the Ajaxes to a boar, for their fierceness and boldness; to a long bank which keeps off the course of the waters, for their standing firm and immovable in the battle; those that carry the dead body, to mules dragging a vast beam through rugged paths, for their laboriousness; the body carried, to a beam for being heavy and inanimate; the Trojans, to dogs for their boldness, and to water for their agility in moving backwards and forwards; the Greeks, to a flight of starlings and jays for their timorousness and swiftness." Pope: from Eustathius.

ILIAD, XVIII.

20. Κεῖται. This announcement of the death of Patroclus is praised by Quintilian. Nothing can be more simple and appropriate.

23. κόνιν αἰθαλόισσαν, the ashes. This form of manifesting grief is frequently alluded to in the classical writers, and sometimes in the Bible. The lamentation of Achilles is in the spirit of the heroic times, and the poet describes it with much simplicity. The captives join in the lamentation, perhaps in the recollection of his gentleness, which has before been alluded to.

54. δυσαριστοτόκια, the unhappy parent of the bravest.

74. τὰ μὲν δῆ. The prayer of Thetis, and the wish of Achilles.

93, ἔλωρα, retribution for the death of.

100. ὀῆσεν for ἐδίησεν, *needed*.

107. Ὡς ἔρις. The feeling of Achilles is natural, and naturally expressed. The sudden introduction of this imprecation against discord, is in fine keeping with the hero's character.

114. φίλης κεφαλῆς, *of his dear head, that is, of my dear friend*.

128. ἐτήτυμον, adverbially, *you have spoken this truly*.

136. νεῦμαι, fut. from νέομαι, *I shall return*.

137. υἱὸς ἰοῖο, *from her son*.

151. οὐδέ κι. The contest about the body of Patroclus is renewed with great vigor. The struggle between Hector and the Ajaxes is fierce and obstinate. Hector is resolved to obtain the body of his fallen foe, and his indomitable firmness is well described.

207. Ὡς δ' ὅτε καπνός. The smoke arising from the signal-fire of distress. The poet's description is true to fact in the following lines, since the blaze of the fires would be seen in the night, where only smoke appeared in the day. Achilles comes forth, protected by the Ægis of Minerva, and shouts, so as to terrify the Trojans and enable the Greeks to bring off the body. The sight of the flame which Minerva sent from the cloud around the hero's head, and the terrible sound of his shout and of the voice of the goddess, frighten the Trojans, their horses, and drivers to such a degree that the Greeks are enabled at length to rescue Patroclus.

236. φέτρῳ, *a bier*.

258. ῥηῖτεροι πολέμιζεν, like the English idiom, *easier to fight*.

265. πτόλιος — γυναικῶν, referring to the Trojans.

275. πύλαι, σανίδες. Trollope says "*the gates are called σανίδες, and the πύλαι is the passage or aperture, which is opened or closed by the gates*." Is it not rather true that πύλαι means the whole gate, including posts, &c., and σανίδες, only the movable part, which was opened?

300. κτεάτεσσιν — ἀνιάζει, *is much troubled about his wealth*.

309. Ξυνὸς Ἐνυάλιος, &c. *the fate of war is common, and sometimes slays the slayer*.

316. Τοῖσι δὲ Πηλεΐδης, &c. The grief of Achilles is described in Homer's usual vivid manner, and the simile of the lion robbed of his whelps, at the end, admirably expresses his warlike character, and fierce desire of vengeance. The following speech is also accordant with the feelings belonging to such a character.

334. Κτεριῶ, fut. from κτερίζω, *I will not perform your funeral rites*.

339. Ἀμφὶ δὲ σί. The custom of the heroic age, still existing in the East, was to employ persons to lament over the body of the deceased. It is alluded to both in Pagan and Jewish writers.

346. λουτροχόον, into which the water for bathing was poured.

350. Καὶ τότε δῆ. It was the duty of the friends of the dead to wash the body, anoint it with oil, and wrap it in fine linen.

351. ἐννέωροις, *nine years old.*

369. Ἡφαίστου. The narrative in relation to Achilles and Thetis is here resumed. The description of the house and works of Vulcan, together with the shield, is one of the most curious pieces of antiquity.

376. θεῖον — ἀγῶνα, *the divine assembly.*

378. πόσσον μὲν ἔχον τέλος, *were so far completed. οὐκτα, the handles.*

379. δεσμούςς, *nails or screws, by which the handles were to be fastened to the bodies of the vessels.*

387. ξείνια θεῖω. It was the hospitable custom of the early ages to entertain the stranger, before making any inquiries as to the object of his visit.

407. ζῳάγρια, *recompense for life preserved.*

409. ἀποθείομαι, *from ἀποτίθημι.*

410. Ἦ, καί, &c. The most probable meaning of this line is, *He said, and the huge monster rose from his anvil-stand.* πέλωρ is by some understood to be an adjective, the same as πέλωρος; others, and with greater reason, take it for a noun. αἶητον is also understood variously. Some understand it to be from ἄω, *I breathe*, and explain it, *puffing or blowing*, from blowing the bellows; others explain it, *terrible, huge*, which is probably correct.

411. ῥῶοντο, *moved quickly.*

418. ζωῆσι νέηιντιν εἰοικυῖαι, *resembling living maidens.*

421. ἔρρων, *walking.*

435. ἀρημένος, *perf. pass. from ἀράομαι, worn out.*

457. τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, *I come suppliantly to you.* The custom of suppliants embracing the knees has been frequently alluded to.

470. χράνοισιν, *crucibles.*

472. σπεύδοντι παρήμμεναι, *to be ready for him when working.*

477. Παιστῆρα, πυράγην, *a hammer, tongs.*

The description of the shield of Achilles is one of the noblest passages in the Iliad. It is elaborated to the highest finish of poetry. The verse is beautifully harmonious, and the language as nicely chosen and as descriptive as can be conceived. But a still stronger interest belongs to this splendid episode, when considered as an exact representation of life at a very early period of the world, as it undoubtedly was designed by the poet. That the student may form a clear idea of this wonderful shield, let us first attend to a simple sketch formed by combining the different parts of the poetical description, and then to an explanation of the more obscure words and phrases.

Vulcan first makes the frame-work of the shield, over which he draws five thicknesses, or laminæ, of different metals. To this he attaches the silver-plated belt. The outer surface is divided into three concentric circles, on which are represented the "Earth, the Heavens, the Ocean, Sun, Moon, and Stars," in the following order.

The interior circle, or boss, represents the "Sun, Moon, and Stars, the Pleiades, the Hyades, Orion, and the great Bear."

The second circle represents the Earth, and is divided into four compartments, and each compartment into three subdivisions, each containing pictures of society, as follows :

I. In the first compartment is a city, in peace. 1. Marriages and festivals are celebrated ; brides led by torch-light to their husbands' houses ; the nuptial song is heard ; young men are dancing to the music of the flute and lyre. This is the first picture of peace. 2. Justice is administered ; a cause is argued, two men appear before an umpire ; the partisans of both surround them, the heralds keep the people in order ; the old men sit upon seats of polished stone, " in a sacred circle." 3. The cause is decided.

II. The second compartment represents a beleaguered city. 1. The besieging armies deliberate what they shall do with the plunder which they anticipate from the city. The wives and children and old men defend the walls. 2. An ambuscade is devised. The herds and flocks are cut off, as their attendants approach unwittingly the place of ambush. 3. The noise of the assault calls out the army, and a battle ensues ; in the conflict appear Strife, Tumult, and pernicious Fate, the most conspicuous figures. The men, " like living mortals," fight and drag away each others' dead.

III. The third compartment represents rural employments. 1. Tilling. Ploughmen are occupied in driving the oxen across the newly broken field. They arrive at the end of the furrow, and a man offers them wine. The furrow darkens behind the plough, " though made of gold." 2. Harvest. The workmen are reaping the heavy crop with their sharp sickles, and frequent handfuls fall upon the ground. The sheaf-binders follow, and bind the sheaves, which the boys collect, and bring in their arms. The owner and his attendants stand by, rejoicing in heart. The attendants get ready a feast under an oak ; the women prepare the bread. 3. Vintage. A vineyard appears, the vines loaded with dark clusters of grapes. They are supported on silver vine-props, and surrounded with an enclosure of tin. There is but one narrow path to it, for gatherers, when they pluck the grapes. Maidens and young men bear the sweet fruit in baskets ; a boy plays upon a pipe, and they dance to the measure.

IV. Pastoral Life. 1. A herd of oxen go from the stall to the pasture by a reedy river. Four herdsmen accompany them with their swift-footed dogs. Two fierce lions seize a bullock, who is dragged away bellowing. The dogs and the young men press closely upon him. The dogs abstain from assaulting, but, standing near, bark at them. 2. A flock of sheep. In a beautiful pasture are the sheep, the shepherds' houses, the folds, and covered pens. 3. A dance. The dance is like that invented by Dædalus for the fair-haired Ariadne. The young men and maidens dance, holding each other by the hand. The young men wear their swords, and the maidens, garlands upon their heads. The dance is at first slow, but gradually increases in rapidity, and a rejoicing crowd surround the ring. A musician plays upon the pipe. Two tumblers sport in the midst, keeping time with the measure.

The third and outer circle represents the Ocean, which was supposed to be an immense stream, flowing round the earth.

Such is a simple sketch of this celebrated shield, drawn up, to give the reader a general idea of its structure, which he must fill out by studying the details in the description. It is certainly a most remarkable passage for the amount of information it conveys, relative to the state of the arts, and the general condition of life, at that period. From many intimations in the ancient authors, it may be gathered, that shields were often adorned by devices and figures in bas-relief, similar to those here described. The hint being once given, it required only the genius and invention of Homer to portray the surpassing workmanship, the varied and curious details, wrought into the shield of Achilles. It is an interesting fact in the history of modern art, that Mr. Flaxman in his delineation of this shield, brought the whole within a circle of three feet in diameter, thus refuting, in the most satisfactory manner, the cavils of the critics who have objected to this description on the ground of the impossibility of comprising such a variety within so small a compass.

The following description of this splendid work of art is taken from Mr. Allan Cunningham's elegant biography of Flaxman.

"Round the border of the shield he first wrought the sea, in breadth about three fingers; wave follows wave in quiet undulation; — he knew that a boisterous ocean would disturb the repose and harmony of the rest of the work. On the central boss, he has represented Apollo, or the Sun, in his chariot; the horses seem starting forward, and the god bursting out in beauty to give light to the universe around him. The circle, of which

Apollo is the centre, is in diameter little more than a foot, yet in this space he has pictured,

The earth, the heaven, the sea,
The sun that rests not, and the moon full-orbed.
There also all the stars, which round about
As with a radiant frontlet bind the skies ;
The Pleiads and the Hyads, and the might
Of huge Orion, with him Ursa called,
Known also by his popular name, the Wain.

“On the twelve celebrated scenes which fill that space in the shield between the ocean-border and the general representation of the universe, he exhausted all his learning and expended all his strength. The figures are generally about six inches high, and vary in relief from the smallest visible swell to half an inch. There is a convexity of six inches from the plane ; and the whole contains upwards of a hundred human figures. Of this magnificent work the artist was justly proud ; he was paid £620 for the drawings and model ; the first cast, in silver gilt, price 2000 guineas, was placed by his Majesty on his own sideboard ; the second, of the same material and value, was presented by the King to the Duke of York ; a third, of the same metal, was made for Lord Lonsdale, and a fourth for the Duke of Northumberland. Two casts in bronze were made by the proprietors for themselves, and three in plaster were prepared for the Royal Academy, for Sir Thomas Lawrence, for Flaxman himself.”

480. ἐκ δ' ἀργύρεον, that is, from the frame of the shield, *σάκους* understood.

488. ἥτ' αὐτοῦ στρέφεται, *which turns there*. Ὠρίωνα δοκεῖ, *it watches Orion, that is, is opposite to*.

501. ἐπὶ ἱστορίᾳ πειρᾶσθαι ἐλίσσθαι, literally, *to take the trial before an umpire*.

507. τάλαντα, there are two explanations of this ; 1. that it was the fine itself, which was the matter in dispute, and 2. that it was a reward appointed for the judge who should pronounce the most just decision. Therefore *ὅς*, in the next line, will be understood to refer to the parties pleading or to the judge, as one or other of the above interpretations is approved.

531. Εἰράων προπάροιθε, *in council*.

570. λίνον. The most probable explanation of this word is, that it was a kind of song which derived its name from Linus, the Father of Poetry.

600. τροχόν, *a wheel*, used by the potter in shaping his vessels. The point of the comparison is this. When the potter first tries the wheel, to see “if it will run,” he moves it much faster than when at work. Thus it illustrates the rapidity of the dance.

We have now explained as far as our limits permit, this remarkable passage. We recommend to the student a close examination of the whole. It will lead him to many curious inductions and inferences, relative to the ancient world, and will throw much light upon points, which are elsewhere left in great obscurity.

ILIAD, XIX.

13. ἀνέβραχε, *resounded*, when laid upon the ground. The fear with which the divine armour filled the Myrmidons, and the exultation of Achilles, the terrible gleam of his eye, and his increased desire for revenge, are highly poetical.

24. Δίδω, μή. "It was considered a grievous misfortune by the ancients in general, that the bodies of their dead should putrefy above ground, previous to their interment." Trollope.

27. Ἐκ δ' αἶὼν πείσεται, *for life is departed from*, i. e. the body.

35. Μῆνιν ἀποιπών, *renouncing your wrath*.

42. ἐν ἀγῶνι, *at the station*.

43. οἰήϊα, *the helms*.

62. ἀπομηνίσαντος. This compound has two meanings. 1. The preposition imparts to the verb the idea of permanence, so that it may be rendered, *being angry so long* or *being angry till my vengeance was accomplished*. 2. The preposition may be considered as imparting the idea of renouncing, or of abstaining; then we may render it, *abstaining from anger*.

65. Ἀλλὰ τὰ μέν. This part of the speech of Achilles is highly characteristic of his impetuosity. Having determined, in obedience to the command of his mother, to be reconciled with Agamemnon and return to the war, he wished to rush at once into the combat. Agamemnon attempts to moderate his zeal, in a speech which deserves some attention. He begins with a request that he may not be interrupted, probably meaning, by the friends of Achilles. He then exonerates himself from all blame, and lays it upon Jupiter, and Fate, and the Fury who "walketh in darkness," who inspired his mind with discord on the day when he robbed Achilles of his prize. He then enters into a long history of the goddess Ate, the eldest daughter of Jupiter, and of the injuries she has done to men, and even to Jupiter himself, of which he gives an instance in the story of the birth of Hercules, well known in mythology. When Jupiter detected the

fraud, it seems he hurled Ate from heaven, with an oath that she should never return. So the goddess consoled herself by playing off her mischief upon unhappy men. It is clear then, that Jupiter and not Agamemnon is to blame, though the latter is willing to make honorable amends for the share he had in the wrong-doing. The truth seems to be, that Agamemnon had a lame cause to defend, and the best he could do was to turn over the whole matter to Fate and Discord. We cannot help thinking that Agamemnon had some reasons for begging a patient hearing, and that Achilles showed an unusual degree of good nature in quietly listening to such an impotent apology and tedious narrative.

79. Ἑσταότος, alluding to the usual custom of speakers. *It is good to hear a speaker who stands, &c.*

82. βλάζεται, *is confused.*

149. κλοτοπιεύειν. The exact meaning, and the etymology of this word, are uncertain. Some suppose it to mean, *to waste time in fine speeches*, for κλυτοπιεύειν. Others, deriving it from κλέπτω, explain it, *to steal away time, to waste time*, in a general sense.

156. Νήστιας, *unfed.*

180. μήτι δίκης ἐπιδυνὲς ἔχῃσθα, *that you may have no want of ample justice.*

199. Ἀτρεΐδῃ κῦδιστι. This speech of Achilles is one of the best in the Iliad. It is marked by his impetuous character, warlike ardor, and eagerness for revenge. It is brief, pointed, and pithy. It overflows with the natural eloquence of excited feeling and impatience of delay. It forms a striking contrast to the dull harangue of Agamemnon, by its nervous and spirit-breathing appeal. The genius of the poet shines preëminent in the wonderful skill by which he draws out the energies of the son of Thetis, who makes henceforth the most conspicuous figure on the scene.

222. καλάμην, *a harvest*, that is, of slaughtered men. It is said as a general remark, and ἔχειν is used as a present verb.

223. Ἀμητος δ' ὀλίγιστος, *that is, the harvest is smallest when Jupiter turns the scale*, if the men be wearied, as ours are now. Ulysses is arguing for a brief cessation to refresh the troops, and endeavours to dissuade Achilles from an immediate resort to the battle-field.

254. ἀπὸ τρίχας. It was the custom to cut hair from the forehead of the victim, and throw it into the fire.

263. ἀπρητίμαστος, *untouched*, from προσμάσσω.

287. Πάτροκλι. The lamentation of Briseïs over the body of Patroclus is full of natural feeling. The turning from her grief for the death of Patroclus, to the recollection of her own sufferings, is extremely beautiful.

The whole scene is well conceived; but there is one little circumstance which illustrates particularly the poet's true understanding of natural feeling. *The women joined in her lamentation, and mourned for their own calamities, under the pretext of mourning for Patroclus.* They were captives, who had lost every thing. They had no hopes like those of Briseïs (lines 297, 298,) from the life of Patroclus, and lost nothing by his death. How natural that they should be occupied by their own sorrows, while Briseïs wept incessantly for him who had always been kind and gentle to her.

342. *πάμπαν ἀποίχαι*, you entirely desert, that is, you neglect.

362. *γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθών.* A beautiful expression, and all the earth around laughed with the splendor of the brass, that is, with the reflected brightness.

375. *Ὡς δ' ὅτ'.* The poet seizes every occasion of describing the glory of Achilles' shield. The return of the hero to the war, was an event of sufficient consequence to justify the splendor of poetical imagery, which the imagination of Homer has thrown around it.

387. *σύριγγος*, a sort of case or envelope.

407. *Ἀὐδήεντα.* "This miraculous gift of voice may be compared with that of Balaam's ass." Trollope.

417. *Θεῶ τε καὶ ἀνέρι*, the god and the man, that is, Apollo and Paris.

418. *Ἑρινύες*, the furies. "Hence it seems that too great an insight into futurity, or the revelation of more than was expedient, was prevented by the Furies." Trollope.

ILIAD, XX.

7. *Ποταμῶν*, Rivers, that is, personified as gods.

11. *αἰθούσησιν*, seats, properly seats in the portico.

14. *Νηκούστης*, compounded of *νη* and *ἀκούω*.

16. *Ἀργικέραυνς*, god of the swift thunderbolt.

20. *Ἐγνωνς.* Jupiter here proclaims permission to all the gods, to engage in the battle, each taking the part he chooses.

30. *ὑπέρμαρον*, contrary to fate. The walls of Troy were not destined to fall by Achilles.

39. *ἀκερσικόμης*, with unshorn hair.

43. *δηρὸν δὲ μάχης ἐπίπαιε*. This construction is occasionally found, and may be rendered, *who had long been absent from the war*.

56. *Δεινὸν δὲ ἐρόντησε*. This description of the battle of the gods is strikingly grand. The student will remember the criticism of Longinus. Jupiter thunders in the heavens, Neptune shakes the boundless earth and the high mountain-tops; Ida rocks on its base, and the city of the Trojans and the ships of the Greeks tremble; and Pluto leaps from his throne in terror, lest his loathsome dominions should be laid open to mortals and immortals.

72. *σῶκος*, powerful.

90. *ἀλλ' ἤδη*. Æneas here refers to events which took place in the early period of the war, and before the commencement of the action of the poem.

98. *πάρα*, *ἔστι* understood.

107. *Ἡ μὲν γὰρ*, that is, *Venus*.

128. *Γεινομένην ἐπίνησε λίνῳ*, *fate spun for him at his birth*.

131. *χαλεποὶ δὲ θεοί*, *the gods are terrible*.

137. *Ἐκ πάτου ἐς σκοπίνῃ*, *from the travelled way or ground, to a high place*.

138. *ἄρχωσι*, plural for singular.

145. *Τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον*. The following is the story to which this passage alludes: "Laomedon having defrauded Neptune of the reward he promised him for building the walls of Troy, Neptune sent a monstrous whale, to which Laomedon exposed his daughter Hesione. Hercules having undertaken to destroy this monster, the Trojans raised an entrenchment to defend him from his pursuit." Pope: from Eustathius.

157. *κάρκαιε*, cracked. The exploits of Achilles now become the principal object of the poet. The appearance of Achilles and Æneas is nobly described.

166. *ἀτίζων*, disregarding. The following is an exceedingly lively picture of the enraged lion, and the simile nobly illustrates the impetuous bravery of Achilles.

183. *ἀεσίφρων*, fickle-minded.

186. *χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ρίξειν*, *you will find it hard, I think, to do it*.

199. *Τὸν δ'*, &c. This dialogue between Achilles and Æneas when on the point of battle, as well as several others of a similar description, have been sometimes censured, as improbable and impossible. The true explanation is to be found in the peculiar character of war in the heroic age. A similar passage has already been the subject of remark.

204. *Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπια*, *hearing the reports of ancient fame*.

227. ἀνθερίκων, ears of wheat.
253. Αἶτε χολωσάμεναι, the picture of two vulgar women quarrelling in the middle of the street, is as accurate as it is revolting.
275. Ἀντυγ' ὑπο πρῶτην, upon the extreme border.
282. ἄχος — μυρίον, boundless grief.
325. ἔσσευν — αἶρας, bore away, raising him from the ground.
332. ἀτίοντα, perilling yourself.
342. μίγ' ἔξιδεν, looked forth afar.
359. ὑσμίνης στόμα, the mouth of battle. A paraphrase for battle, but more expressive.
391. Γυγαίη. The Gygæan lake was in Lydia.
403. θυμὸν ἄϊσθε καὶ ἤρυγεν, breathed and bellowed forth his life.
404. Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα. Not only rulers but priests are designated by the term ἄνακτες. The Heliconian priest was a priest of Neptune, as is indicated by the following line. The name is derived from Helice or Helicone, a town in Achaia, where the worship of Neptune was celebrated yearly by the sacrifice of a bull. If the bull bellowed as he was led to the altar, it was considered a favorable omen. Hence the simile.
- 439, 440. Πνοιῇ — Ἥκα μάλα ψύξασα. Some understand this to mean, she turned back the spear by the motion in the air, caused by the gentle waving of her hand. But there is nothing in the language to justify this interpretation. It evidently means, according to a literal version of the words, she turned the spear with her breath, gently breathing.
451. μέλλεις, you are wont.
458. καὶ γόνυ, for κατὰ γόνυ.
496. τριβέμεναι καὶ λευκόν, to tread out the white corn. The Jews and Greeks employed oxen "to tread out the corn." *Thou shalt not muzzle the ox when he treadeth out the corn.* Deut. xxv. 4.

ILIAD, XXI.

3. διατμήζας, τοὺς μὲν, dividing them, he drove a part towards the city.
7. ἐρυκέμιν, to impede them, that is, the Trojans.
8. ἀργυροδίνην, with silver waves. The description of the flight and confusion of the Trojans, and their headlong plunge into the river, is managed with Homer's usual power.

12. ἀκρίδεις ἡερίθονται, *locusts rise*, driven by the heat of the fire. The swarms of locusts, that sometimes invade whole countries in the East, have been often described. It seems that the ancient mode of exterminating them was to kindle a fire, and thus drive them into a lake or river. The simile illustrates in the most striking manner the panic caused by Achilles.

22. Ὡς δ' ὑπὸ δελφίνος. "It is observable with what justness the author diversifies his comparisons according to the different scenes and elements he is engaged in. Achilles has been hitherto on the land, and compared to land animals, a lion, &c. Now he is in the water, the poet derives his images from thence, and likens him to a dolphin." Pope: from Eustathius.

26. κρημονύς, *the high banks*.

31. Τοὺς αὐτοὶ φορέεισκον, *which they carried*. Probably these were, "twisted thongs, fitted to the breastplate, or of which the breastplate was composed." Trollope.

38. ὄρπηκας, *suckers or shoots*.

58. πιπιρημένος, *transported*.

75. Ἀντί τοί εἰμ' ἰκίταο, *I am in the place of a suppliant*. αἰδοίσιαι *entitled to respect*.

76. πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν, *I have broken bread with you*. This was anciently a pledge of amity.

79. ἑκατόμβοιον δὲ τοι ἤλφον, *I brought you a price, of the value of a hundred oxen*.

83. μίλλω που ἀπείχθισθαι, *I surely am an object of hatred*.

95. ὁμογάστριος, *born of the same mother*.

99. Νήπις. This speech of Achilles forcibly expresses his relentless vengeance.

126. μίλαιναν φρεῖχ', *the dark curling, that is, the gently agitated, surface of the water*.

131. πολίας ἱερεύς τε ταύρους. It was an ancient custom to sacrifice bulls and horses by throwing them into the sea alive.

162. ὁ δ' ἀμαρτυρῇ δούρασιν ἀμφίς, — ἔβαλε *understood, and he hurled two spears at once*.

163. περιδίξιος, *ambidextrous, that is, using both hands alike*.

166. ἐπιγρᾶδην, *just grazing*.

169. ἰθυπτίωνα, *flying in a straight course*.

196. Ἐξ οὗ περ. The ancient meaning of *Oceanus* has already been explained. From this passage it seems that all rivers, seas, and fountains, were conceived as having their origin in this mighty stream.

204. ἱριπτόμενοι κείροντες, *consumed by nibbling*.

221. ἄγῃ, *wonder*, including the idea of indignation.

234. Κρημνοῦ ἀπαιῖζας, *springing from the bank*, that is, into the midst of the stream. The contest between Achilles and Xanthus abounds in vivid description, splendid imagery, and poetical grandeur.

245. γεφύρωσεν, *bridged it over*.

259. μάκελλαν, *a spade*; ἀμάρεα, *a channel*.

260. ψηφίδες, *the pebbles*.

262. πρσαλεῖ, *sloping*.

271. κονίην δ' ὑπέρεπτε, *and washed away the earth from under his feet*.

277. Ἡ μ' ἔφατο. The fate of Achilles was already told to him.

282. συφορέον, *a swine-herd*.

283. ἔναυλος, *the torrent*.

306. κόρυσσε, *tossed up*.

313. Ἴστη, *imperat. raise*.

319. χίραδος, *slime or mud*.

346. νεοαργέε', *newly watered*. The conflagration kindled by Vulcan, and burning the plants and trees, is nobly described.

363. Κνίσσῃ μελδόμενος, *melting with the fat*, that is, causing the fat to melt.

366. Οὐδ' ἔθελε, *nor could it*.

369. ἔχραι κήδειν, *why has he fallen upon troubling my stream?*

386. ἄητο, from ἄημι, *was moved like the wind*.

394. κυνάμνια, *dog-fly*, used as an epithet, signifying *impudent*.

407. πέλιθρα, the πέλιθρον was about one hundred feet.

441, et seq. The poet here narrates the fable of Neptune and Apollo's serving Laomedon, in building the city and taking care of his herds. It seems that after they had served the stipulated time, Laomedon dishonestly refused to pay them their wages, and, not content with this, threatened to cut off their ears into the bargain. This passage proves the great power of Laomedon, and the venerable antiquity of ear-cropping, since a couple of gods hardly escaped the shears of a mortal.

465. Ζαφλιγέες, *fiery, full of ardor*.

503. στροφάλιγγι, *under a covering of dust, covered with dust*.

537. ἀνισάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας, *they throw open the gates, and draw back the bars*.

The picture of the panic-stricken Trojans, rushing to the gates, covered with dust and parched with thirst, and the mad pursuit of Achilles, is strikingly distinct.

559. ῥωπήϊα, *bushes*.

604. *Τυτθὸν ὑπεκπροβέοντά*, *running before him but little beyond his reach*. The compound is very expressive.

The scenes described in this part of the *Iliad* are full of action. The imagery is of a lofty character. The battle with the Rivers, the intervention of the gods, the flight and terror of the Trojans, the insatiable madness and hot pursuit of Achilles, the rush to the city, the hurried opening of the gates affording a glimpse of safety, the crowding in of the dusty and worn-out fugitives, form a picture on which the pencil of Homer has lavished its most vivid coloring.

The Trojans being now within the city, excepting Hector, the field is cleared for the most important and decisive action in the poem, that is, the battle between Achilles and Hector, and the death of the latter. This part of the story is managed with singular skill. It seems as if the poet, feeling the importance of the catastrophe, wished to withdraw from view the personages of less consequence, and to concentrate our attention upon these two alone. The poetic action and description are narrowed in extent, but deepened in interest. The fate of Troy is impending; the irreversible decree of Jupiter is about to be executed; the heroes, whose bravery is to be the instrument of bringing about this consummation, are left together on the plain.

ILIAD, XXII.

1. *πεφυζότες*, *in terror*.

3. *Κεκλιμένοι*, *near*, that is, under the protection of.

5. *ὅλῳ Μοῖρ'*. The time had now arrived when it was fated that Hector should fall.

12. *ἄλῃν*, *are collected*.

26. *ὥστ' ἀστίρ'*. This simile is very striking. It not only describes the appearance of Achilles, but is peculiarly appropriate because the star was supposed to be of evil omen, and to bring with it disease and destruction. So Priam beholds Achilles, splendid with the divine armour, and the destined slayer of his son.

44. *εἶνιν*, *destitute*.

45. *περνάς*, from *πέρνημι*, *transporting*.

57. *Τρῶας καὶ Τρῳάες*, *Trojan men and Trojan women*. The image of the unhappy father, beholding his son on the point of meeting his

terrible enemy, is one of much pathos. His entreaty is full of natural feeling and melancholy. His favorite son, perilling his life before the walls, fills him with heart-rending grief. The mother too is equally wretched. She implores the hero by his recollection of her maternal cares, and unveils the bosom from which his infancy was nourished. The whole scene possesses a deeply tragic interest.

93. ἐπὶ χειρῇ, *in a covert.*

94. Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ', *having eaten deadly poisons.* It was supposed that venomous serpents were accustomed to eat poisonous roots and plants before attacking their victims.

99, et seq. This speech of Hector shows the fluctuation of his mind, with much discernment on the part of the poet. He breaks out after having apparently meditated on a return to the city. But the imaginary reproaches of Polydamas and the anticipated scorn of the Trojans forbid it. He soliloquizes upon the possibility of coming to terms with Achilles, and offering him large concessions; but the character of Achilles precludes all hope of reconciliation. It is a fearful crisis within him, and his mind wavers, as if presentient of his approaching doom.

126. ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης, *neither from the oak nor from the rock.* Hector means to say that it is impossible to discourse with Achilles, as a youth and maiden may talk together, sitting carelessly upon the trunk of a tree or upon a rock.

132. κορυθαῖκι πτολεμιστῇ, *the impetuous god of war.*

140. μετὰ, *after, in pursuit of.* The image is natural and expressive.

153. πλυνοί, *cisterns, for washing.* It was the custom of that age to have cisterns by the side of rivers or fountains, to which the women, including the wives and daughters of kings and princes, resorted to wash their garments.

159. ἐρῆϊον, this properly means *a victim*, or any animal *fit to be a victim*; here *an animal*.

206. Οὐδ' ἔα ἵμεναι, *nor did he permit them to hurl.*

221. Προπροκυλινδόμενος, *repeatedly prostrating himself.*

225. χαλκογλώχινος, *brazen-barbed.*

247. κερδοσύνη, *with deceit.*

255. ἁρμονιάων, *compact, agreement.*

257. καμμονίην, *perseverance, success arising from perseverance.*

260. Τὸν δ' ἄρ'. Achilles maintains his implacable anger to the last. He rejects scornfully the proposal of Hector, that the victor should abstain from treating his fallen foe with the usual barbarous indignities of war. His reply is in keeping with his fierce and revengeful character.

281. ἀρτιπῆς καὶ ἐπίκλοπος, *deceitful and cheating.*

297. ὦ πόποι. Hector having discovered the deception that Minerva practised on him, now resigns all hope, and sees that it is the evident design of the gods that he shall die. He resolves, however, not to die without a struggle, but in the doing of some brave deed that shall send his name down to posterity.

325. Λαυκανίην, *the throat.* The appearance of Achilles before he strikes the fatal blow, the deed itself, and the fall, are described with a rapid and vigorous hand. The exultation over Hector, and the taunt, that the dogs and birds shall tear him in pieces, while the Grecian army shall perform the funeral honors of Patroclus, are characteristic of the atrocities of war in that age. The entreaty of the fallen hero shows the high value the ancients set upon funeral honors, and their sense of the calamity of being deprived of them. The reply of Achilles is in the wildest strain of savage ferocity. It has but one redeeming point, such as it is, namely, that Achilles *only wishes* he had the heart to eat up his enemy.

351. χρυσῶ ἱρύσασθαι, *to weigh you down with gold, to ransom by an equal weight of gold.*

358. μῆνιμα γίνωμαι, literally, *lest I be to you an anger of the gods,* that is, *lest I pursue you as a Fury, or bring on you the anger of the gods.*

The death of Hector is accompanied by many circumstances of extreme barbarity. The Greeks rush to the spot, to insult his body and disfigure it by wounds.

381. ἀμφὶ πόλιν σὺν τίνχεσι. Achilles first turns his thoughts to the destruction of Troy, but suddenly reverts to his friend Patroclus, who lies by the ships, "dead, unwept, unburied." The ardor of his friendship is as strong, as his desire of vengeance had been fierce.

397. Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, *from the ankle to the heel.* The savage act of Achilles, in dragging the body after his chariot, is characterized by the poet as disgraceful. It is to be considered in the light of a highly wrought picture of the barbarities of war in the heroic age.

A scene of the deepest pathos is now described. The grief of the father and mother, the lamentations of the people, "are as if the whole city were burning from its summits." The despair of Priam is poured out in words full of heart-rending anguish. It is impossible to conceive a situation of more tragical power, or a scene wrought up to a higher intensity of sorrow. Hector's unhappy wife is at home, "on household cares intent." She has just ordered her maidens to prepare a bath for Hector, when he returns from the battle. The voice of lamentation reaches her ear and fills her with heart-sickness; for she has a dreadful presentiment, tha

Hector has fallen, a victim to his "pernicious valor." She rushes forth distracted; she reaches the tower; the sight of Hector's corpse, dragged in dishonor after the chariot of Achilles, overcomes her, and she swoons. She is at length restored, and breaks out with a lament of the deepest despair. Her widowed state, her orphan child, the indignities they will suffer in future, contrasted with their past prosperity and happiness, arise in agonizing vividness before her mind.

The description closes with simple power. A few grand touches are all, but these exhibit the poet of human nature. The rest is supplied by the excited feelings and imagination of the reader. With the parting of Hector and Andromache only, can this be compared. The poet's claim to a place in the highest rank of genius might safely rest on these two scenes alone.

ILIAD, XXIII.

2. Ἐπειδὴ νῆας, &c. Achilles and the Greeks returned immediately to the ships. The body of Hector was not dragged round the walls of Troy as is commonly supposed.

9. ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανάων, *for this is the right of the dead.*

29. τάφον, *a funeral feast.*

30. ἐρέχθειον, *were extended.*

46. Κείρασθί τε κόμην, *to cut off my hair.* It was an ancient custom to offer a part of the hair on the funeral pyre of a deceased friend.

50. παρά τε σχεῖν, *to bestow upon him those things that are proper,* that is, the due funeral honors.

61. Ἐν καθαρῷ, *on the bare ground.*

65. Ἥλθε. The appearance of the spirit of Patroclus is a striking passage. The expression is the simplest possible, but the meaning is deep and impressive.

79. ἥ περ λάχε γεινόμενόν περ, *which was my lot at my birth.*

88. ἀστραγάλοισι, *the dice.*

91. ὁμὴ σορός, *the same chest or urn.* Into this urn the ashes of the dead were collected. Patroclus wishes to have his ashes buried in the same urn with those of Achilles, as a proof of friendship surviving even death.

92. ἀμφοφоруός, *in apposition with σορός.*

101. *τετριγυῖα*, *shrieking*.

104. *φρίνεις*, here means *the body*.

116. *Πολλὰ δ' ἄναπτα*, &c. *up hill and down hill, by straight roads and cross roads*. Trollope.

136. *ὄπισθεν δὲ κάρη ἔχει*, and Achilles, *walking behind, supported the head*.

139. *μεισικέα*, according to *his wish*.

146. *Σοί τε κόμην κείρεις*, *to cut off my hair for thee*. Besides offering hair on the funeral pile of friends, it was also customary to dedicate a portion of it to the river-gods of the country, on arriving at the age of manhood.

168. *Δημόν ἰλῶν*. It was customary to cover the body with fat, and to place on the pile, vessels of oil and honey, that it might be more speedily consumed.

173. *τραπεζῆες κύνες*, domestic dogs, dogs fed from their master's table.

191. *Σκήλι*, from *σκέλλω*.

220. *χαμάδις χεῖ*, made a libation. This was another custom in paying funeral honors.

243. *χρυσήν φιάλην*, a golden urn, the same as *σορός* and *ἀμφιφορεύς*. *δίπλακι δημῷ*, a double covering or lining of fat.

255. *Τορνώσαντο δὲ σῆμα*, they marked out the tomb.

259. *Νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα*. The rest of the book is taken up with a curious description of the games performed in honor of Patroclus, the prizes, the combats, and the victories. The scene affords an interesting picture of this custom of antiquity. These games consisted of eight exercises; the chariot-race, the cestus, wrestling, the foot-race, the single combat, the discus, archery, the throwing of the javelin.

267. *ἄτυρον*, that has not been put over the fire, that is, *new*.

273. *διδεγμένα*, awaiting, ready for.

282. *λοίσσας*, 1st aor. part. from *λοίω*, the same as *λούω*.

284. *ἐρηρίδαται*, perf. pass. from *ῥερίδω*.

310. *Βαρόδιστοι*, slowest, for *εραδίστοι*.

326. *Σῆμα*, the goal.

327. *ὄργυι*. This was properly the distance between the hands, when the arms are extended.

330. *ξυνοχῆσιν*, the narrowest part.

332. *νύσσα*, the goal at the lower end of the course.

339, 340. *Ὡς ἂν τοι*, that the nave of the wheel may appear to approach the edge of the well-made goal, but yet may avoid striking against the stone.

352. *ἐν δὲ κλήρους ἱσάλλοντο*, they cast lots, that is, for their places.

Though the chariots started abreast, yet it is obvious that he who obtained

by lot the inner track, would have a smaller curve to describe at the end of the course, and consequently less ground to pass over. Some have supposed that they were arrayed one after the other. This opinion is not well supported, and appears at first sight incredible.

361. Ως μεμνῆστο δρόμου, *that he might watch the race.*

369. ἀΐζασκε μετήορα, *bounded in the air.*

379. Αἰὲ γάρ. The horses of Diomedes press so closely that they seem about to mount the car of Eumelus.

396. Θρυλλίχθῃ, *was bruised.*

420. ῥωχμός, *a fissure.*

431. δίσκου οὔρα, *the throw of a quoit.*

454. φοίνιξ. Properly a *palm-tree*, and thence the fruit thereof, called the *date*. It is here used adjectively and may be rendered *chestnut-colored*. Trollope.

474. τί πάρος λαβρεύεαι, *why do you speak or boast unseasonably?*

481. εὔληρα, *the reins.*

505. ἄρματροχίη, *wheel-track.*

546. ἰσθλὸς ἰών, *nominative absolute.*

570, et seq. The speeches of Menelaus and Antilochus show that no fraud or violence was allowed to be practised, and that a victory gained by such means was of no avail.

598. Ἰάνθη, &c. *The heart of Menelaus was exhilarated as the dew exhilarates the ripening corn.* Trollope.

599. φρίσσουσιν, *bristle.*

604. νεότης, *youthfulness, the thoughtlessness of youth.*

618. Τῇ, *take it.*

622. ἀκοντιστύν, *the combat of javelins.*

626. Ναὶ δῆ, &c. The poet sustains admirably the character of the sage old Nestor. When he speaks, he reverts to the days of his youth, and magnifies his own exploits. This is true to nature; it has that verisimilitude which Homer knew so well how to preserve.

670. ὅττι μάχης ἐπιδιδύμαι, *that I am inferior in battle.*

679. δειδυνότος. This word generally signifies the *noise* made by the fall of a man slain in battle. Here it means *dead*.

683. Ζῶμα, *the girdle or scarf, round the middle.*

684. ἱμάντας ἐν τμήτους, *the thongs, which were worn round the hands and arms.*

688. χρομάδος, *the sound of the blows on the cheeks.*

702. ἱμπυριζήτην, *that is set over the fire.*

712. ἀμείβοντις, *the rafters.* The simile exactly illustrates the attitude of two wrestlers.

724. ἀνάνηρ'. "When neither of the combatants seemed likely to gain any advantage over his antagonist, in order to bring the matter to a conclusion, they mutually agreed to a trial of strength, and that one should endeavour to raise the other from the ground and by this means throw him. This was called ἀναίρειν." Trollope, from Eustathius.

726. κώληπα, *the bend of the knee.*

761. κανών, *a shuttle, properly a rule.*

762. Πηνίον, *the woof; μίτον in apposition.*

795. μέλις, *in the sense of an adverb, to no purpose.*

826. σόλον αὐτοχόωνον, *the disk or quoit made by fusion only.*

845. καλαύροπα, *a shepherd's crook.*

847. ἀγῶνος, *the space of the contest.*

851. ἡμιπίλεκκα, *axes with but one edge.*

866. μήρινθον, *the cord.*

885. βούς ἄξιον, ἀνθεμόεντα, *worth the value of an ox, adorned with graven flowers.*

890. Ἀτρεΐδην. Atrides comes in at last, to take part in the games. As a matter of respect, Achilles will not permit him, but gives him the prize at once.

The chief value of this book consists in the accurate and minute account of the ancient funeral rites, and the ceremonies and games performed in honor of the dead. Human sacrifices, at this early period, were not unknown. It was supposed that the shades of the departed heroes were appeased by such bloody offerings. The combats are described with much graphic power; and the scene of the ghost of Patroclus is striking and solemn.

ILIAD, XXIV.

1. Αὐτο δ' ἀγών, *the assembly was dissolved.*

16. Τρεῖς δ' ἔρυσας. Achilles dragged the body of Hector thrice round the tomb of Patroclus.

28. Ἀλεξάνδρου ἔνικ' ἄτης, *on account of the wrong done by Paris.* This is the first allusion in the Iliad to the Judgment of Paris, which gave mortal offence to Minerva and Juno. On this account it has been supposed by some that these lines are spurious, on the ground that Homer could not have known the fable or he would have mentioned it earlier in the poem.

54. *Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν, &c., for in his wrath he insults the senseless earth, that is, the body.*

58. *γυναῖκά τε θήσατο μαζόν, he sucked, from θάομαι. γυναῖκα is used as an adjective, or μαζόν may be governed by κατὰ understood.*

80. *μολυβδαῖνῃ, a leaden weight.*

81. *βοὸς κέρασ, a horn tube.*

128. *τίο μίχρηι, how long ?*

157. *ἄφρων, ἄσκοπος, ἀλιτήμων, ignorant, careless, malicious, or impious.*

160. *κίχεν δ' ἐνοσπὴν τε.* The picture which the poet has here drawn of the afflicted father is marked by his characteristic touches of beauty, delicacy, and pathos.

172. *κακὸν ὁσομείνη, boding ill, or the messenger of ill.*

190. *πείρινθα, the body of the car.*

192. *γλήνεα.* The exact meaning of this word is uncertain. It may mean ornaments for the person, sumptuous apparel, or, in a more general sense, any kind of curious or costly articles of luxury.

202. *Ἔκλε, you were renowned.*

214. *κακιζόμενον, behaving like a coward.*

219. *Ὀρνις — κακός, an ill-boding bird.*

221. *θυοσκόοι, ἱερῆες, priests who burn the sacrifices, priests who slay the victims,*

228. *φωριαμῶν, wardrobes.*

230. *ἀπλοῖδας, of simple make.*

235. *Ἐξισίην, on an embassy.*

253. *κατηφόνες, disgraces.*

261. *χοροιτυπήσιν, dancing.*

267. *πρωτοπαγία, new.*

269. *ὀμφαλόειν, having an elevation in the middle. οἴηκισσιν ἀρηγός, fitted with rings, through which the reins passed.*

270. *ζυγὸδεσμον, the thong connecting the yoke and pole.*

272. *Πεῖζῃ ἐπὶ πρώτῃ, at the further end. κρίκον ἑστορι, the first was a ring, attached to the pole by means of the second, which was a kind of hook.*

316. *Μόρφων, black; περικνὸν also signifies black.*

354. *φραδίος νόου ἔργα, something requiring circumspection.*

418. *Θηοῖο, from Θηίομυ, poetic and Ionic for θείομαι.*

419. *ἑρσήεις, fresh, literally, wet with dew.*

429. *ἄλυσον, a cup.*

451. *Λαχνήεντ' ὄροφον, the shaggy roof.* So called from the reed which was used to thatch houses with.

464. ἀγαπαζέμεν, to show regard for.

486. Μνήσαι πατρός σοῖο. The speech of Priam is an admirable example of Homer's power of conceiving the sentiments and emotions inspired by the most melancholy situations. It is full of simple and pathetic feeling, which commends itself at once, as true to nature.

532. βούβρωστις, consuming care.

540. παναώριον, doomed to die prematurely.

577. καλήτρεα, the caller, because he was employed in summoning assemblies.

589. λεχίων, the bier.

616. ἑβρώσαντο, danced, or sported.

648. ἐγκονίουςαι, serving diligently.

665. δαινῦτο, let the people feast, that is, partake of the funeral feast.

709. Ἀλχοῦ δέ. The approach of Priam, with the body of Hector, the grief and lamentations of the Trojans, their simultaneous rush to the gates, make up a picture of deep and solemn pathos.

720. Τρητιῆς. "The τρητὸν λίκος seems to have been a bed appropriated to the higher classes, which was raised on supporters, perforated for the purpose of supporting the beadstead." Trollope.

725. ἀπ' αἰῶνος, from life. This lament of Andromache may be compared to her pathetic address to Hector in the scene at the Scæan gate. It forms indeed a most beautiful and eloquent pendant to that.

753. ἀμικθαλίεσσιν, inaccessible.

762. Ἐκτορ, &c. The lament of Helen is exceedingly beautiful, both as an appropriate expression of her own natural feelings, and as a tribute to the virtues and gentleness of Hector. Some have gone so far as to call it the most exquisite passage in the Iliad.

The funeral rites of Hector are not materially different from those of Patroclus. The close of the poem is marked by the utmost simplicity; but it is a simplicity that accords with the elegant spirit of antiquity. The impression it leaves on the mind, is deep. We feel that we have been guided through scenes of infinite variety, beauty, pathos, solemnity, from the terrible onset, to the mournful ceremonies of the funeral pyre, by a poet who is perfectly familiar with every aspect of life, and every feeling of the heart; and when he takes his leave of us, it is with the simple consciousness that his song is over, and his task accomplished.

RETURN TO the circulation desk of any

University of California Library

or to the

NORTHERN REGIONAL LIBRARY FACILITY

Bldg. 400, Richmond Field Station

University of California

Richmond, CA 94804-4698

ALL BOOKS MAY BE RECALLED AFTER 7 DAYS

2-month loans may be renewed by calling

(510) 642-6753

1-year loans may be recharged by bringing books
to NRLF

Renewals and recharges may be made 4 days
prior to due date

DUE AS STAMPED BELOW

SEP 24 1996

YB 00317

U. C. BERKELEY LIBRARIES

C046215321

251046

Homerus

